

रोमीहरूलाई पत्र

THE EPISTLE TO THE ROMANS

खण्ड १: अध्याय १-८
Volume 1: Chapters 1-8

जोन मुरे
John Murray

RTF-USA NEW TESTAMENT COMMENTARY

रोमीहरूलाई पत्र

THE EPISTLE TO THE ROMANS

खण्ड १: अध्याय १-८
(Volume I: Chapters 1-8)

जोन मुरे
(John Murray)

“यसकारण स्वर्गको राज्यका लागि शिक्षा दिइएको हरेक शास्त्री घरको एउटा मालिकजस्तो हो, जसले आफ्नो ढुकुटीबाट नयाँ र पुराना चीजहरू निकाल्छ ।” (मत्ती १३:५२)

बाइबलीय टिप्पणी शृंखलाका सम्पादकहरू र प्रकाशकहरू अलिकति बाँधिएका छन् । एकातिर, टिप्पणी लेखकहरूद्वारा प्रस्ताव गरिएको छात्रवृत्तिमा प्रगति र टिप्पणी पाठकहरूको सन्दर्भ, अपेक्षाहरू र आवश्यकताहरूमा परिवर्तनको मतलब बुढ्यौली टिप्पणीहरू मिति बनाइन्छ । अर्कोतर्फ, केही टिप्पणीहरूले चिरस्थायी गुणहरू र कालातीत अन्तर्दृष्टिहरू प्रदान गर्छन् जुन अलग गर्नु हुँदैन । त्यसैले पुराना टिप्पणीहरू प्रतिस्थापन गर्ने राम्रो कारण छ, तर तिनीहरूलाई उपलब्ध राख्ने राम्रो कारण पनि हुन सक्छ ।

डब्लु. बी. इर्डम्यान्समा पुराना टिप्पणीहरू प्रतिस्थापन गर्ने हाम्रो तरिका र तिनीहरूलाई कायम राख्नु यो संग्रह हो जसलाई हामी इर्डम्यान्स क्लासिक बाइबलीय टिप्पणी भन्छौं । यस संग्रहका केही खण्डहरू मूल रूपमा प्रमुख शृङ्खलाहरूमा प्रकाशित भएका थिए जस्तै नयाँ नियममा नयाँ अन्तर्राष्ट्रिय टिप्पणी, पुरानो नियममा नयाँ अन्तर्राष्ट्रिय टिप्पणी, वा नयाँ अन्तर्राष्ट्रिय ग्रीक करार टिप्पणी हुन् । अरूहरू स्वतन्त्र रूपमा उभिएका पुस्तकहरूको रूपमा प्रकाशित भए । केही मूल रूपमा धेरै दशक अघि प्रकाशित भएका थिए, अरूहरू हालसालै आए । केहीले मूल भाषामा पाठको टिप्पणी गर्छन्, अरूले एक वा अर्को मानक अंग्रेजी संस्करणमा वा लेखकको आफ्नै प्रतिपादनमा आए । तिनीहरू विभिन्न स्तरका पाठकहरूको लागि लेखिएका थिए ।

तिनीहरू सबैमा यो समान छ कि: पाठकहरूले तिनीहरूलाई सहयोगी पाएका छन्, त्यसैले तिनीहरूलाई खरिद गर्न, अध्ययन गर्न, र तिनीहरूलाई उद्धृत गर्न जारी राखेका छन् । जब तपाईं टिप्पणीहरूको यो संग्रहबाट चयन गर्नुहुन्छ, तपाईं पुस्तकहरू चयन गर्दै हुनुहुन्छ जुन सयौं र हजारौं सेमिनारियनहरू, पास्टरहरू, प्रोफेसरहरू, शिक्षकहरू, विद्वानहरू र बाइबलका अन्य गम्भीर विद्यार्थीहरूले धेरै वर्षदेखि लाभको साथ प्रयोग गरेका छन् । हामी

आशा गर्छौं कि तिनीहरूले पनि तपाईंलाई सहयोग गर्नेछन् ।
तिनीहरूले तपाईंलाई एक भण्डारण गर्ने व्यक्ति बन्न सक्षम
बनाउनेछन् जसले तपाईंको विद्वान भण्डारबाट नयाँ र पुराना
कुराहरू ल्याउन सक्षम हुन्छ जब तपाईं पुरानो करार र नयाँ करारका
शास्त्रहरूसँग काम गर्नुहुन्छ ।

रोमीहरूलाई पत्र **(The Epistle to the Romans)**

दुई खण्डमा
(In Two Volumes)
खण्ड १: अध्याय १-८
(Volume I: Chapters 1-8)
खण्ड २: अध्याय ९-१६
(Volume II: 9-16)

जोन मुरे
(John Murray)

विलियम बी एर्डम्यान्स प्रकाशन कम्पनी
(William B. Eerdmans Publishing Company)
ग्रान्ड र्यापिड्स, मिशिगन
(Grand Rapids, Michigan)

The Epistle to the Romans, by John Murray

Wm. B. Eerdmans Publishing Co.

4035 Park East Court SE

Grand Rapids, Michigan 49546

www.eerdmans.com

© 1959, 1965 Wm. B. Eerdmans Publishing Co., All rights reserved

First published 1959 (V1) and 1965 (V2) in the *New International Commentary on the New Testament* series. Combined edition published 1968, Paperback edition published 1997)

This English Eerdmans Classic Biblical Commentaries edition published 2018. The text and layout of the 1968 edition have been preserved.

Originally Printed in the United States of America

Translation rights granted to:

Reformation Translation Fellowship (RTF-USA)

3026 6th Ave.

Beaver Falls, PA 15010

www.rtf-usa.com

Nepali Edition © 2024

Contact Information: rtfdirector@gmail.com

FOR FREE DISTRIBUTION ONLY – NOT FOR SALE

विषयसूची (CONTENTS)

२०२२ संस्करणको परिचय (Intro. to 2022 Edition).....	xi
सम्पादकको प्रस्तावना (Editor's Preface).....	xix
लेखकको प्रस्तावना (Author's Preface).....	xxiii

परिचय (Introduction)

लेखक (The Author).....	xxvii
अवसर (The Occasion).....	xxx
रोमको मण्डली (The Church at Rome).....	xxxii
विषयसूचीको सारांश (Summary of Contents).....	xxxix

पाठ, टिप्पणी र नोटहरू (Text, Exposition And Notes)

रोमी १ (Romans 1)

१. अभिवादन (I. Salutation).....	1
२. परिचय (II. Introduction).....	23
३. पत्रको विषयवस्तु (III. Theme of the Epistle).....	33
४. पाप र निन्दाको विश्वव्यापीता (The Universality of Sin and Condemnation).....	45
क. अन्यजातिहरू (The Gentiles).....	45

रोमी २ (Romans 2)

ख. यहूदीहरू (The Jews).....	71
ग. यहूदीको निन्दाको दोषारोपण (The Aggravation of the Jew's Condemnation).....	105

रोमी ३ (Romans 3)

घ. परमेश्वरको विश्वास र न्याय (The Faithfulness and Justice of God).....	119
ङ. निष्कर्ष (Conclusion).....	131

५. परमेश्वरको धार्मिकता (The Righteousness of God)	141

रोमी ४ (Romans 4)

६. पुरानो नियमबाट पुष्टि (Corroboration from the Old Testament)	165

रोमी ५ (Romans 5)

७. धर्मिकरणको फल (Fruits of Justification).....	205
८. समानता (The Analogy).....	229

रोमी ६ (Romans 6)

९. पवित्र पार्ने प्रभावहरू (The Sanctifying Effects).....	269
क. अनुग्रह दुरुपयोगको खुलासा (The Abuse of Grace Exposed).....	269
ख. पवित्र पारिएकाहरूको लागि अनिवार्यताहरू (The Imperatives for the Sanctified).....	289

रोमी ७ (Romans 7)

१०. व्यवस्थाको अन्त्य (Death to the Law).....	305
११. संक्रमणकालीन अनुभव (Transitional Experience)	315
१२. विश्वासीहरूमा विरोधाभास (The Contradiction in the Believer).....	325

रोमी ८ (Romans 8)

१३. आत्मामा जीवन (Life in the Spirit).....	347

परिशिष्ट क: धर्मिकरण

(APPENDIX A: Justification)

पुरानो नियम (The Old Testament).....	425
१. प्रयोग (The Usage)	

१. स्टेटिभ (Stative)	
२. कजेटिभ (Causative)	
३. दिमोन्स्ट्रेटिभ (Demonstrative)	
४. फोरेन्सिक (Forensic)	
II. मानीसहरूमा परमेश्वरको धर्मीकरण (God's Justification of Men)	
नयाँ नियम (The New Testament).....	440
I. शब्दहरू (The Terms)	
II. धार्मिकता चिन्तन (The Righteousness Contemplated)	
धर्मीकरणको रोमन क्याथोलिक मण्डलीको सिद्धान्त (The Romish Doctrine of Justification)	

परिशिष्ट ख: विश्वास देखि विश्वास सम्म (APPENDIX B: From Faith to Faith).....	459

परिशिष्ट ग: यशैया ५३:११ (APPENDIX C: Isaiah 53:11).....	473

परिशिष्ट घ: रोमी ५ मा कार्ल बारथ (APPENDIX D: Karl Barth on Romans 5).....	483

२०२२ संस्करणको परिचय (Introduction to the 2022 Edition)

स्कटल्याण्डमा एक पटक भएको सामान्य उत्प्रेरक अभिव्यक्तिहरूमध्ये, प्रोफेसर जोन मुरेको विशेष रूपमा उपयुक्त विवरण थियो । उहाँ "एक प्रतिभाशाली युवा" हुनुहुन्थ्यो - हाईल्याण्ड घरको एक सामान्य केटा जसको विशेष वरदानहरू पहिचान गरिएको थियो र जोन नक्सले स्कटिश सुधारको समयमा स्थापित गरेको परम्परा अनुसार सम्भव भएसम्म विकसित गरिनु पर्ने थियो ।

त्यो विकासको कथा सरल रूपमा भन्न सकिन्छ । जोन मुरे अक्टोबर १४, १८९८ मा स्कटिश हाईल्याण्ड्सको सदरल्याण्डमा जन्मेका थिए, डोर्नोक एकेडेमीमा शिक्षा पाएका थिए, पहिलो विश्व युद्धको समय १९१७ मा सिपाहीको रूपमा भर्ना भएका थिए, १९२७ सम्म उनले स्नातक गरेका थिए र १९२३ मा ग्लासगो विश्वविद्यालयबाट कलामा स्नातकोत्तर गरे । टि एच. बी र टि एच. एम. प्रिन्सटन थियोलोजिकल बाइबल कलेजबाट र अरू थप अध्ययनबाट डिग्री गरेका थिए जहाँ उनी जे. ग्रेसम माचेनको निमन्त्रणामा वेस्टमिन्स्टर थियोलोजिकल बाइबल कलेजको नवगठित संकायमा सामेल हुनु अघि शैक्षिक वर्ष १९२९-३० मा पढाउन फर्केका थिए । सन् १९६६ मा आफ्नो सेवानिवृत्ति नहुँदासम्म उनी त्यहाँ सु-व्यवस्थित ईश्वरशास्त्रको प्राध्यापकको (र अर्थाडक्स प्रेस्बिटेरियन मण्डलीमा एक शिक्षक एल्डरको रूपमा, जसको महासभामा उनले १९६१ मा मध्यस्थको रूपमा सेवा गरेका थिए) रूपमा सेवा गरिरहेका थिए । प्रोफेसर मुरे त्यसपछि घर फर्के पारिवारिक काम, विवाह र बुवा भए । उनी मे ८, १९७५ मा मरे । उनका प्रसिद्ध कार्यहरू यस प्रकार समावेश छन्: स्त्रीष्टियन बप्टिस्मा (१९५२), सम्बन्धविच्छेद (१९५३), अनुग्रहको करार (१९५४), मुक्ति सम्पन्न र कार्यान्वयन (१९५५), आचरणका सिद्धान्तहरू (१९५७), आदमको पापमा दोषारोपण (१९५९), धर्मशास्त्र र ईश्वरीय सार्वभौमिकतामा क्याल्भिन् (१९६०) र रोमीहरूलाई पत्रमा वर्तमान टिप्पणी (खण्ड १, १९६०; भोल्यूम २, १९६५) । उनका धेरै सामयिक लेखनहरू जोन मुरेको चार खण्ड

सङ्कलन लेखनमा ल्याइएको थियो (मरणोपरान्त १९७६ र १९८२ बिचमा प्रकाशित) ।

यसरी स्कटिश हाईल्याण्ड्सको सानो दक्षतामा हुर्काइएको सानो केटा फिलाडेल्फियाको वेस्टमिन्स्टर थियोलोजिकल बाइबल कलेजमा सु-व्यवस्थित ईश्वरशास्त्रको सम्मानित प्रोफेसर बने । "एक प्रतिभाशाली युवा" हुनुको साथै उहाँलाई भेट्ने वा सुन्ने सुअवसर पाएकाहरूले उहाँलाई चिन्नुभएझैं, "एक मानिस वा जित्ने उपकरण" - वजनको मानिस - जसलाई हिब्रू बाइबलले काबोद भन्छ - मूल्य र प्रतिष्ठा भएको व्यक्ति हुनुहुन्थ्यो ।

यो गुरुत्वाकर्षण सबै मुरेका प्रकाशित कार्यहरूमा उपस्थित थियो र कम्तिमा पनि रोमीहरूलाई उनको पत्रको टिप्पणीमा मात्र होइन । नयाँ नियमको शृङ्खलामा नयाँ अन्तर्राष्ट्रिय टिप्पणी दुईवटा खण्डहरूमा पहिलो पटक प्रकाशित भए तापनि, यो यसको "स्यान्डविच" एकल भोल्युम फारममा सबैभन्दा व्यापक रूपमा पढिएको छ । वेस्टमिन्स्टर बाइबल कलेज प्रेसलाई वर्तमान ढाँचामा यसको पुनर्प्रकाशनको लागि धन्यवाद दिनुपर्दछ । लक्ष्य यो हो कि यो फेरि बाइबल कलेजका विद्यार्थीहरू, पास्टरहरू र धर्मशास्त्रका नयाँ पुस्ताका विद्यार्थीहरूको लागि मूल्यवान हुनेछ र यो टिप्पणीले मार्टिन लुथरले एक पटक "विशुद्ध सुसमाचार" भनेर वर्णन गरेको पत्रको अध्ययन र मननलाई उत्प्रेरित गर्नेछ ।¹

यी पृष्ठहरूको प्रभाव शिक्षात्मक मात्र होइन व्यक्तिगत पनि छ । यो कुनै संयोगवश होइन तर मुरेको गहिरो विश्वासहरूमध्ये एक थियो कि धर्मशास्त्रलाई साहित्यको अर्को कामको रूपमा मात्र अध्ययन गर्नु हुँदैन । बरु सबै पवित्रशास्त्र परमेश्वरको प्रेरणाद्वारा दिइएको हो, अनि शिक्षाका निम्ति, भूलदोष देखाउनका निम्ति, सुधारका निम्ति, धार्मिकताको सम्बन्धमा तालिमका निम्ति लाभदायक हुन्छ, जसद्वारा परमेश्वरको जन हरेक असल कामका निम्ति पूर्ण रूपले सुसज्जित भई सिद्ध भएको होस् । (२ तिमोथी ३:१६-१७) । तसर्थ मुरेको रोमीहरूलाई पावलको पत्रको टिप्पणी लेखनको शास्त्रीय परम्परासँग सम्बन्धित छ जुन लम्बाइ र प्राविधिक विवरणमा

¹ मार्टिन लुथर, रोमीहरूलाई सन्त पावलको पत्रको प्रस्तावना (१५२२) ।

विश्वकोशको आधुनिक विधाको तुलनामा क्याल्भिन र लुथरको कामको सम्झना दिलाउँछ । तथापि जोन मुरेले सावधानीपूर्वक अनुसन्धानमा थोरै ध्यान दिएका छन् भनी अनुमान गर्नु गलत हुनेछ । एक बिन्दुमा, उनको पत्राचारले स्कटल्याण्डमा १६ औं शताब्दीको कामको प्रतिलिपि पत्ता लगाउन पाएकोमा उसको राहत र आनन्दको भावना प्रकट गर्दछ जुन उसले युरोपेली पुस्तकालयमा मात्र भेटाउन सक्छ भन्ने डर थियो ।² यसको अतिरिक्त, उहाँ भाषिक र व्याख्यात्मक सूक्ष्मताहरू छलफल गर्न सक्षम हुनुहुन्थ्यो । तर उनले पाउलिन परम्परामा टिप्पणीकारको लक्ष्यलाई कहिल्यै गुमाउनुभएन, अर्थात् *phanerosis tēs alētheias* - "सत्यको खुला बयान वा व्याख्या" (२ कोरिन्थी ४:२) । यसले उहाँको कामलाई एक निश्चित कालातीत गुण दिन्छ जुन मण्डलीको इतिहासमा कुनै पनि उमेरलाई मेल खान्छ ।

नयाँ नियमको शृङ्खलामा नयाँ अन्तर्राष्ट्रिय टिप्पणी यसको दिनमा नवीन थियो र केही तरिकामा रूढिवादी बाइबलीय विद्याको उमेर आउँदैछ भनेर सङ्केत गरेको थियो । २१औं शताब्दीका बाइबल कलेजका विद्यार्थीहरूलाई विगत आधा शताब्दीमा विद्वान् सुसमाचार प्रकाशनहरूमा भएको एक विशाल कुरालाई मनन गर्न गाह्रो छ । १९५० को दशकमा एक धर्मशास्त्रीय विद्यार्थीले प्रायः कम्तिमा १९ औं शताब्दीमा सु-समाचारीय लेखकहरूले लेखेका पर्याप्त विद्वान टिप्पणीहरू फेला पार्नको लागि फिर्ता पुग्नुपर्थ्यो । आजका विद्यार्थीले व्यक्तिगत कार्यहरूको विस्तृत चयनबाट मात्र होइन सम्पूर्ण कमेन्टरी शृङ्खलाहरूबाट पनि छनौट गर्न सक्छन् जुन एक बटनको क्लिकमा धेरै उपलब्ध छन् । प्रोफेसर मुरे र उनको पुस्ता जोत्ने र बिरुवा रोप्नेहरू थिए जसले आउने पुस्ताका लागि फसलको लागि बाटो तयार पारेका थिए ।

यो सानो पुनर्जागरणको बावजूद, प्रधान सम्पादकको नयाँ नियममा नयाँ अन्तर्राष्ट्रिय टिप्पणी, नेड स्टोनहाउसले रोममा खण्डको लागि लेखकको रूपमा जोन मुरेलाई आफ्नो छनोटको रूपमा

² इयान एच. मुर्रे, द लाइफ अफ जोन मुरे, जोन मुरेको संग्रहित लेखनमा (एडिनबर्ग: दुथ ट्रस्टको ब्यानर, १९८२), ३:११२ ।

घोषणा गर्दा केही भौहरू उठेको हुनुपर्छ । यो शृङ्खला नयाँ नियमका विद्वानहरूको कामद्वारा स्पष्ट रूपमा हावी भएको थियो; मुरे एक सु-व्यवस्थित धर्मशास्त्री थिए । गिल्डको सदस्य नभएको व्यक्तिको हातमा पाउलिन कोर्पसको मुकुटमा गहना किन राख्नु ? स्टोनहाउस रोमीहरूलाई पावलको व्यवस्थित धर्मशास्त्र ग्रन्थ मात्र होइनन् भनेर जान्नको लागि पर्याप्त थियो । तर उहाँलाई, मलाई शंका छ, यो पनि थाहा छ कि नयाँ नियमका सबै व्याख्याकर्ताहरूले पावलको महान रचनाको विशाल धर्मशास्त्रीय, आत्मिक र पास्टरीय वजनको भावना व्यक्त गर्न सक्षम हुनेछैनन् । मुरेको सहकर्मीको रूपमा उनी मुरेको व्याख्यात्मक सीपसँग पर्याप्त रूपमा परिचित थिए कि उनीबाट रोमीको पत्रहरूमा काम गर्दा निराश हुनेछैन । जसरी उनको सम्पादकको प्रस्तावनाबाट स्पष्ट छ, स्टोनहाउस परिणामबाट गहिरो रूपमा सन्तुष्ट थिए ।

टिप्पणीहरूको मामिलामा, पुरानो ल्याटिन भनाइ निश्चित रूपमा लागू हुन्छ: *de gustibus non disputandum est* (तपाईँ स्वादको बारेमा बहस गर्न सक्नुहुन्न !) विभिन्न कारणले फरक-फरक टिप्पणीहरूलाई विभिन्न व्यक्तिहरूले प्रशंसा गर्छन् । र जब टिप्पणीकारहरू सम्पूर्ण पाठमा छलफल गर्न बाध्य छन्, अनिवार्य रूपमा एक लेखकको रुचि र शक्तिहरू (जसलाई मुरेले "पूर्वानुभव" भन्छन्) अगाडि आउँछन् । प्रोफेसर मुरेको काममा, यसले ५:१२-२१ मा मात्र होइन (आदमको पापको इम्युटेशनमा उनको अनुच्छेदको विस्तृत छलफललाई प्रतिबिम्बित गर्दै), तर उनको १:३-४ को गेर्हार्डस भोस-प्रभावित व्यवहारमा पनि समावेश गर्दछ । ६:१-१४ को उनको टिप्पणीले १९५७ मा आचार सिद्धान्तमा^३ विकसित गरेको अन्तर्दृष्टि प्रतिध्वनित गर्दछ र जसलाई उनले क्याल्भिन थियोलोजिकल जर्नलमा १९६७ मा निश्चित पवित्रीकरणको व्यवहारमा थप जाँच गरे ।^४

^३ जोन मुरे, आचरणका सिद्धान्तहरू (ग्रान्ड र्यापिड्स: डब्लु एम. बी इडरमेन्स, १९५७), २०२-२२१ ।

^४ जोन मुरे (एडिनबर्ग: ब्यानर अफ ट्रुथ ट्रस्ट, १९७७), २:२७७-२९३ को संग्रहित लेखन । यो सामग्री मूल रूपमा क्याल्भिन थियोलोजिकल जर्नल, भोल्युममा प्रकाशित भएको थियो । २, नं. १ अप्रिल १९६७ ।

केही पाठकहरूले अनिवार्य रूपमा यस तथ्यमा टिप्पणी गरे कि अध्याय १२-१६ को व्यवहार स्पष्ट रूपमा छोटो थियो, मुरेले निस्सन्देह महसुस गरे कि यी प्रयोगात्मक अध्यायहरूलाई पहिलेका भन्दा कम धर्मशास्त्रीय व्याख्या आवश्यक छ (कम्तिमा पनि उहाँका सिद्धान्तहरूमा उहाँको आफ्नै आचरणको अधिल्लो छलफलको प्रकाशमा होइन) । तर यहाँ पनि हामीले उहाँलाई आजका मण्डलीहरूका साथै पहिलो शताब्दीको रोममा भएकाहरूका लागि परमेश्वरको जीवित वचनको रूपमा पाठ ह्यान्डल गरेको पाउँछौं । यो पक्कै पनि कमजोर र बलियोमा उनको टिप्पणी र आहार र दिनको पालनको मुद्दामा साँचो छ । यसबाहेक, यस टिप्पणीको पाठकहरूले पावलको समापन अभिवादनमा आउँदा प्रायः चासो गुमाउने प्रवृत्ति भएकोले, "एक-अर्कालाई पवित्र चुम्बनले अभिवादन गर" (१६:१६) मा उनको टिप्पणीहरूमा ध्यानाकर्षण गर्न लायक हुन सक्छ । यहाँ, धेरै टिप्पणीकारहरूको विपरीत, उहाँ सांस्कृतिक व्याख्याको साथ आराम गर्न सन्तुष्ट हुनुहुन्न तर एक समकालीन अनुप्रयोग बनाउँदछ जुन - कम्तिमा धेरै पाठकहरूको लागि - पूर्णतया अप्रत्याशित छ: "पावलले चुम्बनलाई 'पवित्र' को रूपमा चित्रण गर्छन् र यसैले यसलाई सबै भन्दा फरक पार्छन्, तर कामुक वा अस्लिल होइन । यसले एक अनावश्यक रिजर्भलाई धोका दिन्छ, यदि मण्डलीको पहिलो प्रेमको आवेगलाई गुमाउँदैन, जब पवित्र चुम्बन पश्चिमी मण्डलीमा यसको अनुपस्थितिबाट स्पष्ट हुन्छ ।⁵

केही तरिकामा, यी टिप्पणीहरूले के हो, स्पष्ट रूपमा, केन्द्रीय सैद्धान्तिक कथन होइन, जोन मुरेको उत्कृष्ट विशेषताहरूलाई हाइलाइट गर्दछ: परमेश्वरको वचनको रूपमा धर्मशास्त्रको शिक्षाको बारेमा गम्भीरता, यसलाई राम्ररी बुझ्ने इच्छा, यसलाई सिकाउने प्रतिबद्धता, यसलाई लागू गर्ने र यसमा विस्तृत रूपमा बाँच्न र परमेश्वर र उहाँका मानिसहरूको प्रेमको सङ्गतिमा रहनु हो ।

संयुक्त राज्यको सन्दर्भमा जहाँ उनले धेरै वर्ष सेवा गरे, जोन मुरे धेरैलाई अद्वितीय रूपमा देखा पऱ्यो । तर केही महत्त्वपूर्ण सन्दर्भहरूमा, उहाँ वास्तवमा आफ्नो स्कटिश हाईल्याण्ड गृह

⁵ यस खण्डमा पृष्ठ ५४५ हेर्नुहोस् ।

जीवनको सुधारिएको धार्मिकता विशेषताको परम्परागत उदाहरण हुनुहुन्थ्यो । बौद्धिक स्तरमा, उनले वेस्टमिन्स्टर छोटी प्रश्नोत्तरमालाबाट स्पष्ट र बाइबलीय रूपमा सोच्न सिकेका थिए, जसले उनलाई सही प्रश्नहरू सोध्दा मात्र सही जवाफहरू आउँछन् र एउटा जवाफले अर्को प्रश्नमा डोर्‍याएर तार्किक रूपमा कसरी सोच्ने भनेर सिकाएको थियो । व्यक्तिगत स्तरमा, शब्द र कथनहरूमा ठूलो वजन राख्न सक्ने क्षमता सहितको उनको बोल्ने शैली, उनको गुरुत्वाकर्षण र हसिलोको प्रेम, कठोरता र स्नेह, सबै उहाँलाई जन्म दिएको आत्मिक गर्भको अभिव्यक्ति थियो । मण्डली संस्कृति जसमा उसले पालनपोषण गरेको थियो । केल्भिनले तिमोथीको बारेमा लेखेझैं जवान मुरेले "आफ्नी आमाको दुधले भक्तिमा चुस्न सक्थे ।"⁶

उनको जीवनका यी केही विवरणहरू पनि पूर्वाभ्यास गर्न रोमीहरूमा मूर्त धर्मशास्त्रले जोन मुरेलाई किन यति धेरै अर्थ राखेको थियो भनेर सुझाव दिन्छ । यस टिप्पणीका पृष्ठहरू एक हाइल्यान्ड केटाको उत्पादन हुन् जसले दुई भाइहरू र आफ्नो दाहिने आँखालाई महायुद्धमा गुमाएका थिए, र जसले अचम्मको शैक्षिक क्यारियरबाट अवकाश लिएपछि मात्र विवाह र पितृत्वको आनन्द थाहा पाए ।

एक साथी स्कटको रूपमा, यो टिप्पणीको प्रशंसा गर्न एक ठूलो व्यक्तिगत विशेषाधिकार हो । प्रोफेसर मुरे स्कटल्याण्डमा फर्किँदा, उनका साथी र सहकर्मी, पुरानो नियमका विद्वान ई.जे. यंगले लेखे, "मलाई याद छ कि जब म विद्यार्थी थिएँ र तपाईंले रोमी ५:१२-१९ मा व्याख्यान दिनुभएको थियो, म ती सामग्रीबाट धेरै प्रभावित भएँ । ती पदहरू जसको बारेमा सोच्नको लागि मैले त्यो दिउँसो लामो पैदल यात्रा गरें ।"⁷ म त्यतिबेला किशोरावस्थामा थिएँ, तर ती पङ्क्तिहरू लेखिएको केही दिनपछि मात्र मैले पहिलो पटक प्रोफेसर मुरेको कुरा सुनें । उहाँले ख्रीष्टको आज्ञाकारिताको बारेमा एउटा ठेगाना दिनुभयो जसले ममा अमिट छाप छोड्यो । केही समय नबित्दै मैले त्यही

⁶ जोन क्याल्भिन, कोरिन्थीहरूलाई पावलको दोस्रो पत्र; तिमोथी, टाइटस र फिलेमोनलाई पावलका पत्रहरू, एड. डेभिड डब्ल्यू र थॉमस एफ टोरेन्स, ट्रान्स. टि.ए. स्मेल (एडिनबर्ग: ओलिभर र बॉयड, १९६४), २९३ ।

⁷ संकलित लेखन, खण्ड ३, पृष्ठ १४४ ।

व्याख्यानको संस्करण सुनैँ जसको बारेमा डा. यंगले लेखेका थिए । यो दृश्य मेरो दिमागमा फेरि सजिलैसँग खेल्छ: प्रोफेसर मुरे पोडियममा माथि उठ्छन्, ध्यानपूर्वक त्यसमा आफ्नो रातो बाँधिएको इल्याण्ड ग्रीक नयाँ नियम राख्छन्, र जब यो नखुलेको रहन्छ ! — हामीलाई रोमी ५:१२-२१ को जटिलताहरू मार्फत, अर्को घण्टाको लागि नोट सित्तैमा डोन्याउँछ: पचास वर्ष पछि, पावलको शिक्षाको अत्याधिक महत्त्वको भावना मसँग रहन्छ ।

त्यसकारण यो कुनै अचम्मको कुरा होइन कि यो टिप्पणी एक बहुमूल्य सम्पत्ति रहन्छ, वा म प्रार्थना गर्दछु कि जोन मुरेको शिक्षाको प्रभाव आगामी पुस्तामा जत्तिकै ठूलो होस् जुन ममा भएको छ । यो पहिलो देखा पर्दछि रोमीहरूलाई पत्रमा राम्रा टिप्पणीहरू लेखिएका छन् । तर यसले कुनै पनि अर्थमा यसको मूल्य घटाउँदैन, न त यो अमेरिकन रिभाइज्ड संस्करणमा आधारित छ भन्ने तथ्यलाई (जसलाई मरे आफैले "अनुवादको मामिलामा चाहिने राम्रो सम्झौता छोड्छ" भन्ने महसुस गरे!) प्रोफेसर मुरेको टिप्पणी लेखनको दृष्टिकोणले प्राविधिक विद्यामा भएको विकासलाई पार गर्छ, त्यसैले यो खण्ड सबै पुस्ताका लागि मण्डलीलाई उनको उपहारको रूपमा रहन्छ । उनका आफ्नै शब्दहरूले यो किन हो भनेर व्याख्या गर्दछ र यसको उत्कृष्ट परिचय बनाउँदछ:

रोमीहरूलाई लेखिएको पत्र परमेश्वरको वचन हो । यसको विषयवस्तु उहाँको अनुग्रहको सुसमाचार हो र सुसमाचारले उहाँको दया र प्रेमको अचम्मको कुरा गर्छ । यदि हामी त्यो सुसमाचारको महिमाबाट अभिभूत भएका छैनौँ र परमेश्वरको उपस्थितिको पवित्रताको पवित्रतामा प्रवेश गरेका छैनौँ भने, हामीले यस पवित्र भण्डारको महान् उद्देश्यबाट चुक्छौँ । र अनुग्रहका परमेश्वरले माटोको भाँडोमा खजाना राख्नुभएको कारणले मात्र हामी मानिसहरूलाई व्याख्या गर्ने कार्य र विशेषाधिकार दिइएको छ । यदि यस प्रयासमा कुनै सफलता प्राप्त भएको छ भने त्यो पवित्र आत्माको अनुग्रहले मात्र हो, जसको प्रेरणाले यो पत्र लेखिएको हो र जसको प्रकाशमा मण्डलीले यसको व्याख्यामा नेतृत्व गरेको छ । गहिरो

नम्रता सधैं हामीमा हुनुपर्छ । शक्तिको श्रेष्ठता परमेश्वरको हो, हाम्रो
होइन र उहाँलाई मात्र सबै प्रशंसा र महिमा होस् ।^८

सिन्क्लेयर बी. फर्ग्युसन

(Sinclair B. Ferguson)

वेस्टमिन्स्टर धर्मशास्त्रीय बाइबल कलेज

(Westminster Theological Seminary)

मार्च २०२२

(March 2022)

^८ यस खण्डमा पृष्ठ ५ मा "लेखकको प्रस्तावना" हेर्नुहोस् ।

सम्पादकको प्रस्तावना (EDITOR'S PREFACE)

जब प्रारम्भिक दिनहरूमा नयाँ नियममा नयाँ अन्तर्राष्ट्रिय टिप्पणीको लागि योजनाहरूको विकासको लागि प्रोफेसर मुरेले रोमीहरूलाई लेखेको पत्रको टिप्पणी लेख्न सहमत भए, सम्पूर्ण परियोजनाको साथ उत्सुकतासाथ अगाडि बढ्नको लागि अत्यन्त प्रोत्साहन दिइयो । र अब हालको खण्ड प्रकाशित हुन लागेको छ, यसले मलाई पूर्ण कामको लागि मेरो सन्तुष्टि व्यक्त गर्न पाउँदा छुट्टै आनन्द दिन्छ । यदि साँच्चै मेरो भोल्यामको अनुमानलाई पूर्ण अभिव्यक्ति दिइने हो भने, मेरो प्रफुल्लताको भावना सजिलैसँग उत्कृष्टताको प्रयोगमा परिणत हुन सक्छ । तथापि, लगभग पैंतीस वर्षको अवधिमा लेखकसँगको मेरो घनिष्ठ सम्बन्धलाई विचार गर्दै, संयमको एक उपाय अवश्य देख्नुपर्दछ । यी संघहरू, पहिले प्रिन्सटन थियोलोजिकल सेमिनरीमा एक सहपाठीको रूपमा र पछि सहकर्मीको रूपमा, लेखकको व्याख्या र धर्मशास्त्रीको रूपमा उत्साहजनक मूल्याङ्कनका साथै व्यक्तिगत रूपमा उहाँप्रति न्यानो स्नेहको नेतृत्व गरेको छ ।

कृतिको विद्वान चरित्र, पुरानो र नयाँ साहित्यमा देखा परेका समस्याहरूको खुलासा भएको ज्ञान, पाठलाई व्याख्या गर्ने प्राथमिक जिम्मेवारीप्रति लेखकको समर्पण, व्यापक टिप्पणीको विस्तृत मूल्याङ्कन गर्न यहाँ कुनै प्रयास गरिने छैन । वचनको ईश्वरप्रति श्रद्धापूर्ण भक्तिको, उच्च शैली जसले सामान्यतया यसलाई चित्रण गर्दछ । भोल्याम आफै बोल्नु पर्छ । यसले विभिन्न पाठकहरूलाई फरक तरिकाले बोल्नेछ । मेरो धेरै गल्ती नभएसम्म, तथापि यो महान पत्रमा साहित्यको एक विशिष्ट योगदानको रूपमा सबै पक्षहरूमा मान्यता प्राप्त हुनेछ ।

यदि यो काम रोमीहरूको पहिलो आठ अध्यायहरूमा मात्र सीमित छ र बाँकी पत्रको दोस्रो खण्ड तुरुन्तै उपलब्ध हुनेछैन भन्ने निराशाको एक उपाय हुनुपर्दछ । म विश्वास गर्छु कि पाठकले अन्ततः यस अस्थायी हानिमा दिगो लाभ पाउनुहुनेछ । यस पत्रको अन्तर्निहित

मूल्य र ख्रीष्टियन धर्मको समझको लागि यसको गहिरो महत्त्वलाई ध्यानमा राख्दै, लेखकलाई अन्तरिक्षको सन्दर्भमा कुनै पनि कठोर सीमाहरू नथप्नु बरु उसलाई पूर्ण र स्वतन्त्र स्कोपलाई यस्तो पाठसँग व्यवहार गर्न अनुमति दिनु बुद्धिमानी देखिन्थ्यो । बहिष्कारात्मक प्रश्नहरूमा सबैभन्दा ठूलो सम्भावित न्याय गर्ने तरिका टिप्पणीका पाठकका लागि यो भन्दा धेरै काँटेदार प्रश्नहरू थोरै फेसनमा व्यवहार गरिन्छ भन्ने पत्ता लगाउनु भन्दा बढी चिन्तित हुने कुरा अरू केही छैन । यद्यपि एक ग्यारेन्टी गर्न सक्दैन कि प्रत्येक पाठकले पर्याप्त लम्बाइमा सामना गरिएका समस्याहरूलाई लेखकको रूपमा समान मूल्य प्रदान गर्नेछ, धेरै पाठकहरू, तिनीहरू पुगेका निष्कर्षहरूसँग सहमत छन् वा छैनन्, निस्सन्देह धेरै बिन्दुहरूमा सहायताको पूर्णताको कदर गर्नेछन् ।

लेखकको जीवन र करियर वा पेशासँग अन्यथा परिचित नभएकाहरूका लागि, केही जीवनी विवरणहरू चासोको हुन सक्छ । स्कटल्याण्डमा जन्मेका जोन मुरेले आफ्नो साहित्यिक शिक्षा र आफ्नो धर्मशास्त्रीय शिक्षाको एक अंश, स्नातक र स्नातकोत्तर दुवै आफ्नो जन्मभूमिमा, विशेष गरी ग्लासगो र एडिनबर्ग विश्वविद्यालयहरूमा प्राप्त गरे । अमेरिकामा उनले तीन वर्षसम्म प्रिन्सटनमा धर्मशास्त्रको अध्ययन गरे र दिक्षान्तित भएपछि त्यस संस्थाबाट व्यवस्थित धर्मशास्त्रमा गेल्स्टन-विन्थ्रोप फेलोशिप पाए । उनको शिक्षण करियर प्रिन्सटनमा सुरु भयो जहाँ उनले एक वर्ष (१९२९-३०) को लागि व्यवस्थित धर्मशास्त्र प्रशिक्षकको रूपमा सेवा गरे । त्यस समयदेखि उहाँ वेस्टमिन्स्टर थियोलोजिकल सेमिनरीको संकायको सदस्य हुनुहुन्छ, पहिलो प्रशिक्षकको रूपमा र १९३७ देखि व्यवस्थित धर्मशास्त्रको प्राध्यापकको रूपमा सेवा गर्दै हुनुहुन्छ । धेरै जर्नलहरूमा उनको योगदान बाहेक, उनका प्रमुख प्रकाशनहरू ख्रीष्टियन बप्टिष्मा (१९५२), डिभोर्स वा छुटपत्र (१९५३), मुक्ति, पूरा र लागू (१९५५), पेटन लेक्चर्स (१९५५), १९५५ को लागि पेटन व्याख्यान, आचरणको सिद्धान्त, र आदमको पापको अभियोग (१९५९) ।

यी पङ्क्तिहरू, मुख्य रूपमा भोल्युम र यसको लेखकलाई पाठकहरूमा परिचय गराउनको लागि लेखिएको भए पनि, लेखकले

सम्पादकसँग साझा गरेको उपक्रमको अन्तिम लक्ष्यमा केही प्रतिबिम्ब बिना पूर्ण हुनेछैन, कि यो कामले हाम्रो समयमा मानिसहरूलाई उत्प्रेरित गर्न सक्छ । नयाँ नियमका लेखहरूको पहाड चुचुराहरूका बीचमा भव्य रूपमा उभिएको यस पत्रको पवित्र पाठसँग नयाँ तरिकाले समाहित गर्नुहोस् । यी पृष्ठहरूमा अभिव्यक्त भएको लेखकको भक्तिपूर्ण र सावधानीपूर्ण विद्वताले प्रेरितको सन्देश "ख्रीष्टको आशिषको पूर्णतामा" मानिसहरूकहाँ आउन सकोस् भनी अन्तमा ठूलो योगदान पुऱ्याओस् ।

नेड बी स्टोनहाउस

(Ned B. Stonehouse)

प्रधान सम्पादक

(General Editor)

लेखकको प्रस्तावना (AUTHOR'S PREFACE)

यी टिप्पणीहरूलाई धर्मशास्त्रको मौलिक भाषाहरूसँग परिचित नभएकाहरूले स्वतन्त्र रूपमा प्रयोग गर्न सक्छन् भन्ने नयाँ नियमको नयाँ अन्तर्राष्ट्रिय टिप्पणीका सामान्य सम्पादक र प्रकाशकहरू दुवैको उद्देश्य अनुरूप, मैले निरन्तर रूपमा प्रयोग गर्नबाट वञ्चित गरेको छु । टिप्पणीको पाठमा ग्रीक र हिब्रू सर्तहरू, यी फुटनोट र परिशिष्टमा समावेश गरिएको छ । यो अभ्यासले धेरै अवस्थामा कठिनाई बढाएको छ । कुनै विशेष खण्ड, वाक्यांश वा शब्दको व्याख्याबारे छलफल गर्न व्याख्याकर्ताको लागि धेरै सजिलो हुन्छ यदि मूल पुनः उत्पादन गरिन्छ र पाठक मूल पाठसँग परिचित छ भन्ने धारणामा व्याख्यान वा एक्सपोजिसन अगाडि बढ्छ । तर, जब यो धारणालाई मनोरञ्जन गर्न सकिँदैन, छलफल भइरहेको प्रश्नहरूसँग पाठकलाई परिचित गराउन अन्य तरिकाहरू प्रयोग गर्न आवश्यक छ र पर्याप्त विस्तार आवश्यक छ । यद्यपि, त्यहाँ क्षतिपूर्तिहरू छन् । सम्पादक र प्रकाशकहरूले टिप्पणीहरूको शृङ्खला प्रस्तुत गर्ने डिजाइनमा राम्रो निर्णय देखाएका छन् जुन मौलिक भाषाहरूसँग अपरिचित आम मानिसले बुझ्न नसकिने सर्तहरूको सामना गर्ने निरन्तर अवरोध बिना सहज रूपमा प्रयोग गर्न सक्छन् । धर्मशास्त्रलाई यसरी अनुवाद गरिएको छ कि "परमेश्वरको वचन सबैमा प्रशस्त मात्रामा वास गर्ने, तिनीहरूले उहाँलाई स्वीकार्य रूपमा आराधना गर्न सक्न् र, धर्मशास्त्रको धैर्य र सान्त्वनाद्वारा, आशा पाउन सकिन्छ" (वेस्टमिन्स्टर विश्वासको स्वीकारोक्ति, १ को ८) । र टिप्पणीहरू, त्यस्तै गरी, मौलिक भाषाहरू नजान्नेहरूको हितलाई बढावा दिन खोज्नुपर्छ ।

यस शृङ्खलाका सामान्य सम्पादक र प्रकाशकहरूले अपनाएको नीतिको सन्दर्भमा, यस टिप्पणीमा पुनः उत्पादन गरिएको अंग्रेजी संस्करणलाई सामान्यतया अमेरिकी संशोधित संस्करण (१९०१) भनिन्छ । धर्मशास्त्रको प्रत्येक संस्करणले विशेष खण्डहरूको भिन्न प्रतिपादनहरू प्रस्तुत गर्ने आवश्यकता अन्तर्गत

एक व्याख्याकर्तालाई स्थान दिन्छ । मैले यो कमेन्टमा बारम्बार गरेको छु । केहि बिन्दुहरूमा मैले प्रत्येक खण्डको शीर्षमा उद्धृत संस्करणको असंतोषजनक प्रतिपादनहरू औल्याउन अवसर लिएको छु । यसले संकेत गर्छ कि, मेरो सम्मानमा, सम्बन्धित संस्करणले अनुवादको सन्दर्भमा चाहिने राम्रो सम्झौता छोडेको छ । तथापि, पाठकहरूले बुझ्नुपर्छ कि धर्मशास्त्रको कुनै पनि संस्करण सिद्ध हुँदैन र निस्सन्देह, विद्वानहरू सबैभन्दा सही वा उपयुक्त प्रतिपादनको विषयमा मसँग भिन्न हुनेछन् । प्रायः मैले दिएको प्रतिपादनहरू सबैभन्दा राम्रो अनुवादको रूपमा प्रस्ताव गरिएको छैन तर खण्डको सटीक विचार व्यक्त गर्न अनुकूलित गरिएको रूपमा मलाई विश्वास छ कि मैले मूल पाठसँग अनुचित स्वतन्त्रता लिनबाट निरन्तर परहेज गरेको छु ।

मूल पाठमा विविधता पठनहरूको प्रश्नमा, मलाई विश्वास छ कि मैले पाठ्य आलोचनाको उच्च विशिष्ट विज्ञानमा प्राधिकरणको रूपमा खडा गरेको छैन । बारम्बार म अनिर्णयकारी भएको छु र सम्बन्धित पढाइको अर्थ कस्तो हुनेछ भनेर संकेत गर्ने प्रयास गरेको छु । धेरै अवस्थामा यो मेरो लागि एक भिन्नताको सट्टा अर्को संस्करणको पक्षमा कट्टरपन्थी हुनु अभिमानपूर्ण हुनेछ ।

प्रत्येक व्याख्याकर्ताको विवरणको सन्दर्भमा उसले ध्यान केन्द्रित गरेको आफ्नो भविष्यवाणी हुन्छ । यो टिप्पणी कुनै अपवाद छैन । र यो भन्नु मात्र हो कि यसले लेखकको सीमितता र विशेष रुचिहरू प्रतिबिम्बित गर्दछ । तर मैले रोमी १-८ मा केन्द्रित ती प्रश्नहरूमा प्रेरितको विचार थियो भनेर मैले विश्वास गरेको कुरा प्रस्तुत गर्ने प्रयास गरेको छु, र मैले यसलाई सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण योगदानहरूमा केन्द्रित गर्ने तरिकामा गर्ने प्रयास गरेको छु । पत्रको यस भागको प्रदर्शनीमा अरूलाई यस पुस्तकको पाण्डुलिपि पूरा भइसकेको थियो र प्रिन्टरको लागि तयार भइसकेको थियो रोमीहरूलाई पत्रका केही भर्खरका टिप्पणीहरू देखा पर्नु अघि वा कमसेकम, मेरो हातमा आउनु अघि त्यसकारण मैले उनीहरूलाई सन्दर्भ गर्न सकेको छैन ।

म मेरा आदरणीय सहकर्मी, डा. नेड बी. स्टोनहाउस, सामान्य सम्पादक, उहाँको सहनशीलता र प्रोत्साहनको लागि र उहाँले धेरै

बिन्दुहरूमा आपूर्ति गर्नुभएको सुधारको लागि मेरो गहिरो कृतज्ञता व्यक्त गर्न चाहन्छु । तथापि, व्याख्यानको विज्ञानमा यो उद्यमले धोका दिएको कमजोरीहरूको लागि उहाँ कुनै पनि हदसम्म जिम्मेवार छैन ।

उद्धृत प्रतिलिपि अधिकार भएका पुस्तकहरूबाट उद्धृत गर्न अनुमति दिनुभएकोमा निम्न प्रकाशकहरूलाई म कृतज्ञतापूर्वक स्वीकार गर्दछु: मुहलेनबर्ग प्रेस, फिलाडेल्फिया—एन्डर्स नाइग्रेन: कमेन्टरी अन रोमन्स (१९४९); हार्पर एन्ड ब्रदर्स, न्यूयोर्क - सी.के. ब्यारेट: ए कमेन्टरी अन द एपिस्टल टु द रोमन्स (१९५७) - कार्ल बार्थ: क्राइस्ट एन्ड एडम (१९५७); एबिगडन-कोकसबरी प्रेस, न्यूयोर्क र नैशविल-व्याख्यात्मक बाइबल, भ्योलुम. ९ (१९५४); बि. हर्डर बुक कम्पनी, सेन्ट लुइस - जोसेफ पोहले, एड. आर्थर प्रेसर: ग्रेस रियल र आदत, अर्थोडक्स धर्मशास्त्र ८ (१९३४) ।

कृतज्ञताको ऋणलाई पर्याप्त अभिव्यक्ति दिन असम्भव हुनेछ जुन मैले अगणित स्रोतहरूबाट सहयोग र प्रोत्साहन प्राप्त गरेको छु । विचार र अभिव्यक्ति सधैं अरुको लेखनसंग सम्पर्कद्वारा आकारिन्छ, र यो विभिन्न प्रभावको ट्रेस गर्नको लागि सम्भव छैन जसको लागी प्रयोग गरीएको छ र प्रत्येक लेखकको क्रेडिटको उचित बिचमा सहमत छ । तर म यस अवसरमा पुस्तकहरूका लेखक र प्रकाशकहरूप्रति कृतज्ञता व्यक्त गर्न चाहन्छु जसको सन्दर्भमा प्रतिलिपि अधिकार प्रबन्धले उद्धरण गर्न अनुमति आवश्यक पर्दैन । यिनीहरूको हकमा, उपयुक्त पहिचान र उद्धरणहरूद्वारा स्वीकृति दिइएको छ ।

डब्लु एम. बी. लाई यस खण्डको प्रकाशनको सिलसिलामा मलाई प्रदान गरिएको सबै शिष्टाचारहरूका लागि Eerdmans प्रकाशन कम्पनीलाई हार्दिक धन्यवाद दिन चाहन्छु । यस सम्बन्धमा यो बताउन उपयुक्त छ कि "आदमको पापको अभियोग" मा लेखहरू, फुटनोटहरूमा उल्लेख गरिएको छ र वेस्टमिन्स्टर थियोलोजिकल जर्नलको लगातार चार अंकहरूमा छापिएको छ, अब एर्डम्यान्सको शिष्टाचारमा, पुस्तकमा प्रकाशित भइरहेको छ । आदमको पापको

अभियोग शीर्षक अन्तर्गत फारम र वर्तमान मात्रा प्रेसबाट आउनु अघि त्यो फारममा उपलब्ध हुनेछ ।

श्रीमती ड्यारेल जी. ह्यारिसलाई टाइपस्क्रिप्ट तयार गर्नको लागि उहाँको योग्यताको लागि म हार्दिक धन्यवाद दिन्छु ।

सर्वोच्च हो भनेर स्वीकार नगरी यो प्रस्तावना बन्द गर्नु शब्दभन्दा बाहिरको अपराधी हुनेछ । रोमीहरूलाई लेखिएको पत्र परमेश्वरको वचन हो । यसको विषयवस्तु उहाँको अनुग्रहको सुसमाचार हो, र सुसमाचारले उहाँको कृपा र प्रेमको अचम्मको कुरा गर्छ । यदि हामी त्यो सुसमाचारको महिमाबाट अभिभूत भएका छैनौं र परमेश्वरको उपस्थितिको पवित्रताको पवित्रतामा प्रवेश गरेका छैनौं भने, हामीले यस पवित्र भण्डारको महान् उद्देश्यलाई चुक्यौं । र अनुग्रहका परमेश्वरले माटोको भाँडोमा खजाना राख्नुभएको कारणले मात्र हामी पुरुषहरूलाई प्रदर्शन गर्ने कार्य र विशेषाधिकार दिइएको छ । यदि यस प्रयासमा कुनै सफलता प्राप्त भएको छ भने त्यो पवित्र आत्माको अनुग्रहले मात्र हो, जसको प्रेरणाले यो पत्र लेखिएको हो र जसको प्रकाशमा मण्डलीले यसको व्याख्यामा नेतृत्व गरेको छ । गहिरो नम्रता सधैं हामीमा हुनुपर्छ । शक्तिको श्रेष्ठता परमेश्वरको हो, हाम्रो होइन र उहाँलाई मात्र सबै प्रशंसा र महिमा होस् ।

जोन मुरे

(John Murray)

परिचय (INTRODUCTION) लेखक (The Author)

प्रेरित पावलले रोमीहरूलाई पत्र लेखेका कुरा विवादको विषय होइन र त्यस कारणले गर्दा, हालैका टिप्पणीकारहरू मध्ये एकले भनेका छन्, यो "एक प्रस्ताव हो जसमा छलफल गर्न अनावश्यक छ" ।⁹ तर हामी यसमा असफल हुनु हुँदैन, जब हामी यस तथ्यलाई पत्रको सामग्रीसँग सम्बन्धित गर्छौं भने पावलको लेखकत्वको महत्त्वको कदर गर्नुपर्छ ।

हामीले पत्र पढ्दा हामी परमेश्वरको अनुग्रहमा पर्ने जोडबाट बच्न सक्दौं र विशेष गरी, विश्वासद्वारा अनुग्रहद्वारा धर्मी ठहरिने कुरामा जुन सुसमाचारको लागि पावल अलग भएको थियो (१:१) । जब उसले "पृथक" भन्यो भने उसको मतलब सुसमाचारको प्रवर्द्धनमा बाहिरी रुचि र संलग्नताका सबै बन्धनहरू टुक्रा-टुक्रा भएका थिए र यो सुसमाचारले उसलाई बन्दी बनाएको थियो । यो अभिषेक र समर्पण पावल पहिले भएको पृष्ठभूमिमा सेट हुनुपर्छ । उहाँ आफैले गवाही दिनुहुन्छ कि " यदि तिनीहरू गवाही दिन चाहन्छन् भने – मचाहिँ हाम्रो धर्मको सबैभन्दा कडा पन्थमुताबिक एउटा फरिसी भएर जिएको थिएँ भनेर तिनीहरूले शुरुदेखि नै मलाई चिनेका छन् । (प्रेरित २६:५) ।¹⁰ यो उहाँको फरिसीवाद थियो जसले उहाँलाई "येशूको नामको विरुद्धमा धेरै कुराहरू गर्नु पर्छ" भनेर सोच्न बाध्य बनायो । नासरतका येशूको नामको विरोधमा मैले धेरै कुराहरू गर्नुपर्छ भनी साँच्ची नै म आफैले सोचेको थिएँ । (प्रेरित २६:९) (सम्बन्धित पद, प्रेरित २६:१०, ११; १ तिमोथी १:१३) । यस विरोधको

⁹ सी.के. ब्यारेट: रोमीहरूलाई पावलको पत्र, न्यूयार्क, १९५७, पृष्ठ १.

¹⁰ "फरिसीहरू" शब्द सेमिटिक शब्दहरूबाट आएको हो जसले "छुट्टिएकाहरू" को विचार व्यक्त गर्दछ । यदि पावलले रोममा "पृथक" शब्दको प्रयोगमा यसको कुनै संकेत छ भने १:१, उसको अलगावको रंग र यो कुन दिशामा ओल्याइएको थियो र जसलाई अलग गरिएको थियो त्यो कति पूर्णतया फरक छ ।

पछाडि परमेश्वरसँग स्वीकृतिको मार्गको लागि धार्मिक जोश थियो जुन अनुग्रहको विरोधी थियो र विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिन्छ । त्यसकारण जब पावलले अनुग्रहको सुसमाचारको प्रदर्शन र प्रतिरक्षामा यो सबैभन्दा ठूलो विवाद लेख्छन्, यो एक व्यक्तिको रूपमा हो जसले आफ्नो अनुभव र भक्तिको गहिराइमा त्यो धर्मको चरित्रलाई पूर्णतया थाहा पाएको थियो जुन अहिले येशू ख्रीष्टको दासको रूपमा छ । उसले पाप र मृत्यु मध्ये एकको रूपमा चित्रण गर्नुपर्छ । फरिसीहरूको धर्म कानूनको धर्म थियो । यसको धार्मिक क्षितिज कानूनका स्रोतहरू र त्यसैले कानूनका कार्यहरूद्वारा परिभाषित र परिक्रमा गरिएको थियो । दमस्कस जाने बाटोमा येशूसँग पावलको भेटले निर्णायक रूपमा तोडिएको त्यो धर्मको मन्त्र थियो (सम्बन्धित पद, प्रेरित ९:३-६; २६:१२-१८) । अनि यसरी पावलले लेखे: "अनि जीवनको लागि भएको आज्ञा, यो मृत्युको लागि मैले पाएको छु" (रोमी ७:१०); "किनभने म व्यवस्थाद्वारा व्यवस्थाको निम्ति मर्छु, ताकि म परमेश्वरको निम्ति बाँच्न सकूँ" (गलाती २:१९); "व्यवस्थाका कामहरूबाट कुनै पनि शरीर धर्मी ठहरिनेछैन" परमेश्वरको सामु: "किनकि व्यवस्थाद्वारा पापको ज्ञान हुन्छ" (रोमी ३:२०) । जब पावलले अनुग्रह र कानून, विश्वास र कामहरू बीचको विरोधाभासलाई उजागर गर्दछ, उसले एक विरोधीको बारेमा लेख्छ जुन उनको आफ्नै जीवन इतिहासमा दुई अवधिहरू बीचको भिन्नतामा प्रतिबिम्बित भएको थियो, दमस्कस सडकको अनुभवले विभाजित अवधिहरू र यो भिन्नता उनको मामलामा सबै भन्दा महत्त्वपूर्ण छ किनभने दुवै अवधिमा पावललाई चिन्ह लगाउने जोस यसको जोश र तीव्रतामा अतुलनीय थियो । कसैलाई राम्रोसँग थाहा थिएन र सायद कसैलाई पनि तुलनात्मक रूपमा कानून-धार्मिकताको आत्म-संतुष्टता, एकातिर, र अर्कोतर्फ, परमेश्वरको धार्मिकताको महिमा थियो ।

पावलको पत्रहरूको लेखकत्वको महत्वलाई पत्रको केन्द्रीय विषयवस्तुसँग सम्बन्धित भएकोले मात्र प्रशंसा गर्न मिल्दैन - त्यहाँ अर्को उल्लेखनीय विशेषता छ जुन पावल लेखक हुनुहुन्छ भन्ने तथ्यसँग सम्बन्धित हुनुपर्छ । पत्रका पाठकहरूले कहिलेकाहीँ

अध्याय ९-११ को सान्दर्भिकताको बारेमा आश्चर्यचकित हुन सक्छन् । उनीहरूले तर्कको एकता र तार्किक क्रमलाई बाधा पुऱ्याएको देखिन्छ । यी अध्यायहरूको घुसपैठले पावलको पहिचान भन्दा धेरै महत्त्वपूर्ण कुरामा यसको व्याख्या पाउँछ । तर यस कारकलाई बेवास्ता गर्नु हुँदैन । पावल यहूदी थिए । अनि मात्र होइन; उहाँ एक यहूदी हुनुहुन्थ्यो जो त्यहि विकृतताबाट परिवर्तन भएको थियो जुन पावलको लेखनको समयमा सम्पूर्ण यहूदीको विशेषता थियो । उसले यहूदीको मनलाई अरू कसैले बुझेन । उहाँलाई शरीर अनुसार आफ्ना नातेदारहरूको अविश्वासमा समस्याहरूको गम्भीरता थाहा थियो । उहाँले परमेश्वर र उहाँको ख्रीष्टलाई प्रस्ताव गरेको यो अविश्वासको अनादरको मूल्याङ्कन गर्नुभयो । "किनकि परमेश्वरको धार्मिकताको विषयमा अनजान रहेर र आफ्नै धार्मिकता स्थापित गर्न खोजेर तिनीहरूले आफूलाई परमेश्वरको धार्मिकताको अधीनतामा सुम्पेनन् ।" (रोमी १०:३) । लेखिएको अनुसार: 'आजको दिनसम्म परमेश्वरले तिनीहरूलाई निद्राको आत्मा, नदेखलाई आँखाहरू र नसुन्नलाई कानहरू दिनुभएको छ ।' (रोमी ११:८) । पावलले आफ्नो मिसनरी कार्यहरूमा सुसमाचारप्रति धेरै यहूदी शत्रुताको सामना गरेका थिए (सम्बन्धित पद, प्रेरित १३:४५-४७; १४:२, १९; १७:५-९; १८:६, १२; १९:९) । तर यो शत्रुता र यसले उत्पन्न गरेको सतावटले आफ्ना आफन्तहरूप्रतिको प्रेमको आवेगलाई निभाउन सकेन, एक प्रेम जसले उहाँलाई धर्मशास्त्रको बाँकी भागमा समानान्तर नभएको कुरा बोल्न बाध्य तुल्यायो: "किनकि मेरा भाइहरूका निम्ति, जो शरीरअनुसार मेरा आफन्तहरू हुन्, बरु म नै ख्रीष्टबाट श्रापित भएको भए हुन्थ्यो भन्ने इच्छा म गर्दथें;" (रोमी ९:३) । पत्रको ठूलो विषयवस्तु यहूदीको विशेषता पापसँग सम्बन्धित छ, जुन पापले रोममा यहूदीलाई प्रत्यक्ष रूपमा आरोप लगाउँछ । २:१७-२९, यसलाई अपरिहार्य बनाउँछ, हामी भन्न सक्छौं, कि पावलले आफ्ना भाइहरूको मुक्तिको लागि आफ्नो हृदयको ज्वलन्त इच्छालाई अभिव्यक्त गर्नुपर्छ । "मेरो हृदयको चाहना र परमेश्वरलाई मेरो बिन्ती तिनीहरूको लागि हो, कि तिनीहरूले मुक्ति पाओस्" (रोमी १०:१) ।

त्यहाँ पावलको पत्रको लेखकत्वसँग सम्बन्धित अर्को विचार छ जुन ध्यान दिनु पर्छ । प्रतिष्ठित रूपमा पावल अन्यजातिहरूका प्रेरित थिए (सम्बन्धित पद, प्रेरित १३:४७, ४८; १५:१२; १८:६, ७; २२:२१; २६:१७; गला. २:२, ८; एफिसी ३:८; १ तिमोथी २:७) । यस पत्रमा हामीले यस तथ्य (११:१३; सम्बन्धित पद, १:१३) को सन्दर्भ मात्र व्यक्त गरेका छैनौं तर पत्रको लेखन यससँग सम्बन्धित कमिशन र दायित्वको भावनाबाट अघि बढ्छ । प्रेरितले रोमका ख्रीष्टियनहरूलाई आश्वस्त पार्न विशेष पीडा लिनुहुन्छ कि उनी प्रायः त्यहाँ जाने उद्देश्य राख्छन् (१:११-१३; १५:२२-२९) । यो इच्छा पूरा गर्नबाट रोकेर उसले आफ्नो अपोस्टोलिक वा प्रेरितीय आयोग पछ्याउँदै पत्र लेख्छन् । पत्र पढ्दा हामीले मिसनरी जोश र उद्देश्यलाई ध्यानमा राख्नुपर्छ जसद्वारा पावल अन्यजातिहरूको प्रेरितको रूपमा एनिमेटेड थिए, जुन विचारले रोमको मण्डलीको रंग र त्यस कक्षमा यसको स्थानलाई नजिकबाट असर गर्छ जसलाई पावलले मानेका थिए । मुख्य रूपमा उहाँको अपोस्टोलिक काम को क्षेत्र थियो ।

अवसर (The Occasion)

प्रेरितको पुस्तकमा पावलका चालहरूका विवरणहरूसँग सम्बन्धित हुँदा यस पत्रमा लेखिएको ठाउँ र समयलाई उचित निश्चितताका साथ निर्धारण गर्न पर्याप्त सङ्केतहरू छन् । यो स्पष्ट छ कि उहाँ यरूशलेमको लागि प्रस्थानको पूर्वसन्ध्यामा म्यासेडोनिया र अखियामा यरूशलेमका सन्तहरूका गरिबहरूका लागि योगदानमा हुनुहुन्थ्यो (सम्बन्धित पद, रोमी १५:२५-२९) । कम्तिमा भन्नुपर्दा, उहाँ म्यासेडोनिया र अखैयाको नजिक हुनुहुन्थ्यो । सेन्चरी (Cenchreae) (रोमी १६:१) को सन्दर्भ, कोरिन्थको बन्दरगाह, र त्यहाँको चर्चको सेवक फोबीको सिफारिस, जो स्पष्ट रूपमा रोम जान लागेका थिए, प्रेरितको ठेगानाको थप संकेत हो जब उनले लेखे । पत्र यसबाहेक, उसले गायसलाई आफ्नो आयोजकको रूपमा बोल्छ (रोमी १६:२३) । कोरिन्थीलाई लेखेको एउटा पत्रमा उनले गायसलाई कोरिन्थमा

बप्तिस्मा दिएकाहरूमध्ये एकको रूपमा बोल्छन् (१ कोरिन्थ १:१४) । कोरिन्थको गायसको रूपमा रोमीहरू लेख्दा उनको होस्टको पहिचानमा शंका गर्ने कुनै राम्रो कारण छैन ।

प्रेरित २०:२, ३ मा पावल आफ्नो तेस्रो मिसनरी यात्रामा ग्रीस आए र त्यहाँ तीन महिना बिताए भनेर हामीलाई सूचित गरिएको छ । यसपछि उहाँ यरूशलेम जान प्रस्थान गर्नुभयो र म्यासेडोनिया हुँदै जानुभयो । उहाँ अखमिरी रोटीको दिन पछि फिलिप्पीबाट यात्रा गर्नुभयो (प्रेरित २०:६) र पेन्टेकोस्टको दिनमा यरूशलेम पुग्न हतार गर्दै थिए । यसको अर्थ उसले कोरिन्थलाई त्यस वर्षको मार्च भन्दा पछि छोडेको थियो । फेलिक्सको अगाडि पावलले आफ्नो भाषणमा यरूशलेमको यो यात्रालाई उल्लेख गरे र उनी आफ्नो राष्ट्रको लागि दान र भेटीहरू ल्याउन आएका थिए (प्रेरित २४:१७) । म्यासेडोनिया र अखैया र रोममा उल्लेख गरिएको योगदानको साथ भेटीहरूको यो प्रस्तुतीकरण पहिचान गर्ने हरेक राम्रो कारण छ १५:२६ । त्यसकारण, प्रमाणहरूले संकेत गर्दछ कि पत्र कोरिन्थी वा यसको वरपरबाट पावलको तेस्रो मिसनरी यात्राको अन्त्यमा ग्रीसमा तीन महिनाको बसाइको अन्त्यतिर लेखिएको थियो । अखमिरी रोटीका दिनहरूको सन्दर्भ (प्रेरित २०:६) ले सम्बन्धित वर्षको मार्चको अन्त्यमा वा अप्रिलको सुरुमा फिलिप्पीबाट प्रस्थान गर्ने कुरालाई बताउँछ । यसको मतलब यो पत्र वर्षको प्रारम्भिक वसन्तमा लेखिएको हुनुपर्छ ।

यरूशलेमको यो यात्रा कुन वर्षमा भएको थियो भन्ने बारे विद्वानहरूका बीचमा भिन्नता छ । भर्खरै सी.के. ब्यारेट, "पावलको आन्दोलनको कालक्रम विवाद भन्दा बाहिर समाधान गर्न सकिँदैन" भनी स्वीकार गर्दै, यद्यपि मिति ५५ एडीले कुनै पनि अन्य भन्दा कम कठिनाइहरू प्रदान गर्दछ भनेर मान्छन् (op. cit., p. ५) । र ब्यारेट यस्तो तुलनात्मक रूपमा प्रारम्भिक मितिको पत्रको रचनाको लागि दावी गर्ने एकलो होइन । तथापि, अधिक सामान्य विचार छ कि प्रश्नमा

वसन्त ५८ ई.डी. को थियो,¹¹ यद्यपि डब्लु. एम. रामसेले दावी गर्दछ ५७, ए. डी.¹² नयाँ नियमले मितिहरू उल्लेख गर्दै न र त्यसैले हामी अन्य स्रोतहरूबाट व्युत्पन्न डाटामा यस प्रकारको गणनाको लागि निर्भर छौं । ग्यालियोको प्रोकन्सुलशिप (प्रेरित १८:१२), पावलको दोस्रो मिसनरी यात्रा (प्रेरित १८:१-१८) मा कोरिन्थमा बसेको र पोर्सियस फेस्टसको प्रोक्युरेटरशिप, जो पावलको सिजरिया कैदको अन्त्यतिर सुरु भयो जस्ता घटनाहरूलाई सम्मान गर्छ (प्रेरित २४:२७-२५:१२; २६:३०-२७:२) ।

रोमको मण्डली (The Church at Rome)

यो पावलको आफ्नै मिसनरी गतिविधिद्वारा रोममा मण्डली स्थापना भएको थिएन । र पावलको आफ्नै गवाहीबाट खिचिएको एउटै तर्कसंगत निष्कर्ष हो कि उसले "अर्को मानिसको जगमा निर्माण गर्नेछैन" (रोमी १५:२०) यो हो कि त्यहाँको मण्डली अर्को प्रेरितको परिश्रमद्वारा स्थापित भएको थिएन । त्यसोभए, हामी कसरी सोध्न सक्छौं, रोममा ख्रीष्टियन समुदायको उत्पत्ति भयो ? यदि हामीले रोमी साम्राज्यमा रोमको रणनीतिक स्थिति र पेन्टेकोस्टको दिन पछि ख्रीष्टियन मण्डलीमा सक्रिय भएका कारकहरूको कदर गर्छौं भने, प्रश्नको जवाफ हाम्रै हातमा छ । एउटा तथ्य जुन छुटाउनु हुँदैन यो हो कि त्यहाँ रोमबाट प्रवासीहरू थिए जसले पेन्टेकोस्टको दिनमा पत्रुसलाई सुने र यसको चमत्कारी घटना देखे । यो विश्वास गर्न गाह्रो छ कि यी मध्ये कुनै पनि रोम फर्किएनन् । हामीसँग मात्रको लागि हरेक कारण छ कि कम्तिमा कोही, यदि धेरै होइन भने, ती अवसरमा परिवर्तन भएका थिए र येशूको विश्वासमा रोम फर्केका थिए । जहाँ विश्वास हुन्छ त्यहाँ सन्तहरूको संगति खोज्छ । तर यद्यपि यो एउटै विचार ख्रीष्टियन समुदाय र एक ख्रीष्टियन मण्डलीको उत्पत्तिको

¹¹ सम्बन्धित पद, थिओडर जाहन: नयाँ करारको परिचय, इ. टि., एडिबर्ग, १९०९, भ्योलुम. १, पृष्ठ ४३४; डब्लु. स्यान्डे र ए. सी. हेडलम: रोमीहरूलाई पावलको पत्र, न्यूयार्क, १९०१, पृष्ठ. ३६; जे.बी. लाइटफुट: गलातीहरूलाई सन्त पावलको पत्र, लन्डन, १९०५, पृष्ठ ४०, ४३ ।

¹² पावलको पत्र लेखे शैली र अन्य अध्ययन हेर्नुहोस्, न्यूयार्क, १९०६, पृष्ठ ३५२-३६१ ।

व्याख्या गर्न पर्याप्त छ, यो केवल एक कारक हो र हामीले यो मुख्य कारक थियो भनेर मात्र आवश्यक छैन । यदि हामीले यसलाई पूर्ण रूपमा छुट्याउने हो भने, त्यहाँ धेरै अन्य तथ्यहरू छन् जसले यस्तो विकासको भर्चुअल आवश्यकतालाई संकेत गर्दछ । सण्डे र हेडलामले परिस्थितिको यो परिवेश यति राम्रोसँग वर्णन गरेका छन् कि यो उनीहरूको "परिचय" बाट उद्धृत गर्न पर्याप्त छ । "विगतको इतिहासको क्रममा त्यहाँ कहिल्यै परिसंचरण र आन्दोलनको स्वतन्त्रता जस्तो केहि थिएन जुन अहिले रोमन साम्राज्यमा अवस्थित छ । र यो आन्दोलन निश्चित रेखाहरू पछ्याउँदै र निश्चित दिशाहरूमा सेट गरियो । यो भूमध्यसागरको पूर्वी किनारमा सबै भन्दा ठूलो थियो, र यसको सामान्य प्रवृत्ति रोम जानु र जाने थियो । एक प्रान्तीय गभर्नरको रूपमा अर्को प्रान्तीय गभर्नरको रूपमा रोमन अधिकारीहरूको निरन्तर आउने र जाने; नयाँ भर्ती र दिग्गजहरूको सेवानिवृत्तिको साथ सेनाहरू ठाउँबाट अर्को ठाउँमा सार्ने; आवश्यक र विलासिता दुवैमा निरन्तर बढ्दो व्यापारको निरन्तर मागहरू; आकर्षण जुन विशाल महानगरले स्वाभाविक रूपमा चतुर युवा ओरिएन्टलहरूको कल्पनामा प्रयोग गर्नु जसलाई थाहा थियो कि करियरको लागि उत्तम अवसरहरू त्यहाँ खोज्नु पर्छ; महत्वाकांक्षा, व्यापार, आनन्दको हजारौं उद्देश्यले पूर्वी प्रान्तहरूबाट रोमसम्म निरन्तर प्रवाह ल्यायो । भीडको बीचमा त्यहाँ अनिवार्य रूपमा केही ख्रीष्टियनहरू, र धेरै फरक राष्ट्रियता र पूर्ववर्तीहरू हुनेछन् । सन्ट पावल आफैले पछिल्लो तीन वर्षदेखि लेभान्टाइन एम्पोरियाको सबैभन्दा ठूलो स्थानमा राखेका थिए । हामी भन्न सक्छौं कि तिनले सबैभन्दा लामो समय बिताएका तीन ठूला सहरहरू - एन्टिओक, कोरिन्थ, एफिसस - ती तीनवटा मात्र थिए जहाँबाट (अलेक्जान्ड्रियासँग) सम्बन्ध सबैभन्दा सक्रिय थियो । हामी निश्चित हुन सक्छौं कि उहाँका आफ्नै चेलाहरू मध्ये केहीले अन्ततः रोममा आफ्नो बाटो भेटाउने छैनन् ।... प्रिस्का र अक्विला रोममा हुनुपर्छ भन्ने कुरा हामीले सन्ट पावल जस्तो परिस्थितिको रणनीतिमा गहिरो नजर राख्ने व्यक्तिबाट आशा गर्न सक्छौं । जब उनी आफैँ स्थापित भइसकेका थिए र रोम भ्रमण गर्ने उद्देश्यले एफिससमा पूर्ण रूपमा

काम गरिरहेका थिए, उनीहरूले त्यहाँ कस्ता बहुमूल्य कामहरू गरिरहेका हुन सक्छन् र उहाँको तुरुन्तै भएको बेला उनीहरूले उहाँको आफ्नै भ्रमणको लागि कस्तो उत्कृष्ट तयारी गर्न सक्छन् भन्ने कुरा उहाँलाई तुरुन्तै लाग्ने थियो । वरिपरि तिनीहरू लगभग अनावश्यक थिए, त्यसैले कुनै पनि कठिनाई प्रस्तुत गर्नुको सट्टा, उहाँले तिनीहरूलाई रोममा फिर्ता पठाउनुपर्छ जहाँ तिनीहरू पहिले नै चिनिसकेका थिए, धेरै स्वाभाविक हो ।¹³

एउटा प्रश्न जसमा धेरै भिन्नताहरू छन् रोमी मण्डलीको रंगको बारेमा: के यो प्रायः यहूदी वा अन्यजाति थियो ? प्रेरितले सम्बोधन गर्नेहरूमध्ये यहूदी र अन्यजाति दुवै थिए भनी देखाउन आवश्यक छैन । रोममा यहूदीहरूलाई प्रत्यक्ष ठेगाना २:१७, अभिवादनहरू, उदाहरणका लागि, प्रिस्का र अक्विला (रोमी १६:३) लाई पठाइयो, जसमध्ये पछिल्ला कम्तिमा यहूदी थिए (सम्बन्धित पद. प्रेरित १८:२), साथै एन्ड्रोनिकस, जुनियास, र हेरोडियन जसलाई पावलले आफ्ना आफन्तहरू (रोमी १६:७, ११) भनेर बोलाउँछन्, अध्याय ९-११ मा यहूदीहरूको गहिरो चासोका प्रश्नहरूको विस्तृत उपचार, उही निष्कर्षमा आधारित अन्य विचारहरू उल्लेख नगर्ने, पर्याप्त संकेतहरू हुन् । रोमी मण्डलीमा जातिको आधारमा यहूदीहरूको उपस्थिति, त्यहाँ अन्यजातिहरू थिए भनेर पावलले अन्यजातिहरूलाई सम्बोधन गर्दा स्पष्ट रूपमा देखाइएको छ: "तर म तिमीहरूलाई बोल्छु जो अन्यजातिहरू हो" (रोमी ११:१३; सम्बन्धित पद. ११:१९-३१) । रोमी १५:८-२९ यस पछिल्लो खण्डमा प्रेरितले उहाँ "यहूदीहरूका लागि ख्रीष्ट येशूको सेवक" हुनुहुन्छ भन्ने तथ्यलाई अपील गर्दछ जसले उहाँलाई आफ्ना पाठकहरूलाई ख्रीष्टियन प्रेम र सहनशीलताको मागहरू दबाउन उत्प्रेरित गर्छ (पदहरू. १५, १६) ।

यी दुई समूहको एक अर्काको सापेक्षिक अनुपातको प्रश्नलाई अनावश्यक ध्यान दिनु पर्ने विषय होइन । प्रेरितले आफूलाई दुवैको हितमा कसरी चिन्तित राख्छन् भन्ने कुरालाई हामीले ध्यानमा राख्नुपर्छ । र पत्रमा प्रशस्त प्रमाणहरू छन् जसमा उहाँले यहूदी र अन्यजातिहरू दुवैको बचाउने हितलाई पारस्परिक अवस्था र

¹³ Op. cit., पृष्ठ. २६ र अरू ।

एकअर्कालाई बढावा दिनुहुन्छ (विशेष गरी रोमी ११:११-१५, २५-२८) । तर सापेक्षिक, संख्यात्मक शक्तिको मात्र प्रश्न यति महत्त्वपूर्ण छैन कि पत्रको व्याख्याले हामीलाई स्वीकार गर्न बाध्य हुन सक्ने निर्णयबाट आमूल प्रभाव पार्छ ।

यस प्रश्नमा छलफल गर्ने कुनै पनि विद्वान थियोडोर जान भन्दा बढी सम्मानको योग्य छैनन् । "रोममा अन्यजाति ख्रीष्टियनहरूले तुलनात्मक रूपमा सानो अल्पसंख्यक गठन गर्थे" भन्ने स्थितिको वकालत गर्नमा उहाँ निर्णायक हुनुहुन्छ ।¹⁴ यस थेसिस वा लेखको समर्थनमा बिन्ती गर्न सकिने सबैभन्दा ठोस तर्कहरू मध्ये उनले प्रस्तुत गरेका विभिन्न तर्कहरू हुन् । तर वर्तमान लेखकको लागि, तिनीहरू निर्णायक छैनन् । उदाहरणका लागि, जान यसो भन्छन्: "यो पूर्ण रूपमा स्पष्ट छ कि ७:१-६ मा पावलले पाठकहरूलाई सम्बोधन गरे जस्तै कि तिनीहरू आफै जस्तै, तिनीहरूको रूपान्तरण र नयाँ जन्म हुनु अघि व्यवस्थाको अधीनमा बसेका थिए । कुनै पनि तर्कसंगत मानिसले यो कुरा स्वदेशी गैरयहूदीहरूको बारेमा भन्न सकेन ... फलस्वरूप, यस कारणले गर्दा यदि अरू कोही होइन भने, रोमन ईसाईहरूको राष्ट्रियताको प्रश्नलाई सुल्झाउन सकिन्छ, किनकि यो समान रूपमा उहाँका पाठकहरू स्पष्ट छ कि पावलले यहाँको कुनै अंशलाई सम्बोधन गरिरहेको छैन ।"¹⁵ यो तर्क जसमा आधारित छ भन्ने धारणा यो हो कि "कानून अन्तर्गत" ले मोसाको नियम वा पुरानो नियमको अर्थतन्त्रलाई जनाउँछ । यो सत्य हो कि कहिलेकाहीँ अभिव्यक्तिको त्यो अर्थ हुन्छ (सम्बन्धित पद. गलाती ३:२३; ४:४) तर यो एक भ्रम हो जसले रोमन पत्रको व्याख्यालाई यसको केही सक्षम एक्सपोजिटरहरूको हातमा पूर्वाग्रह गरेको छ कि "कानून अन्तर्गत" यो प्रतिबन्धित दायरा छ । यस वर्तमान टिप्पणीमा बारम्बार देखाइएझैं, पावलको "कानून" शब्दको प्रयोगमा ठूलो लचकता छ । र "कानून अन्तर्गत" अभिव्यक्तिले, केहि अवसरहरूमा, "मोसाइक अर्थतन्त्र अन्तर्गत" को अर्थ हुन सक्दैन र न त यसको अर्थ वास्तवमा मोसाको संस्था अन्तर्गत भएकाहरूका लागि सीमित हुन सक्छ । यो

¹⁴ Op. cit., पृष्ठ ४२२ ।

¹⁵ Op. cit., पृष्ठ ३७५; सम्बन्धित पद, पृष्ठ ४२१ ।

रोममा विशेष गरी स्पष्ट छ । ६:१४ । रोमको "कानून अन्तर्गत" ६:१४ सबै अविश्वासीहरू, यहूदीहरू र अन्यजातिहरूमा लागू हुन्छ । र जब पावलले भन्छन् कि "तिमीहरू ख्रीष्टको शरीरद्वारा व्यवस्थाको लागि मारिएका थियौ" (रोमी ७:४), उहाँले ख्रीष्टको मृत्युको सद्गुणमा भाग लिने सबैलाई बोल्दै हुनुहुन्छ । त्यसैले रोमी ७:१-६ को एक धारणा आयात नगरी प्रश्नमा थोसिस वा लेखको समर्थनमा बिन्ती गर्न सकिदैन जसले पावलको शिक्षामा आधारभूत तथ्यको गलत व्याख्यालाई प्रतिबिम्बित गर्दछ ।

यसबाहेक, जब पावल रोमी ७:१, भन्छन् "म तिनीहरूसँग बोल्छु जसले कानून जान्दछ", हामी यो मात्र सक्दैनौं कि यो केवल यहूदी धर्मान्तरितहरूलाई लागू गर्न सकिन्छ । यो साँचो हो जसरी जाहनले भनेका छन्, "पावलले आफ्ना पाठकहरू मध्ये जो कानून जान्दछन् र नजान्नेहरू बीचको भिन्नता राख्दैनन्" ।¹⁶ तर तिनीहरू यहूदी पाठकहरू थिए र रोमन मण्डली प्रायः यहूदी हुनु हुँदैन भन्ने कुरा हो । यस तथ्यबाट अनुमान गरिएको छ । अन्यजाति ख्रीष्टियनहरूलाई पनि व्यवस्थाको ज्ञान र विशेष गरी यहाँ प्रेरितले उल्लेख गरेको विशेष अध्यादेशको ज्ञानको श्रेय दिन सकिन्छ । अन्यजातिहरू, जब तिनीहरू ख्रीष्टियन बने, चाँडै पुरानो नियमको धर्मशास्त्रसँग परिचित भए र हामी यो बिर्सन सक्दैनौं कि "अन्यजाति ख्रीष्टियनहरूको ठूलो हिस्साले यहूदी धर्मसँगको अघिल्लो सम्बन्धको पोर्टलहरू मार्फत ख्रीष्टियन धर्ममा पुगेका थिए" ।¹⁷ शंका छ कि गलाटियन मण्डलीहरू प्रायः अन्यजाति थिए ।¹⁸ तर पनि प्रेरितले गलातीहरूलाई लेखेको आफ्नो पत्रमा पुरानो नियमलाई बारम्बार अपील गर्दछ र तिनीहरूको तर्फबाट पुरानो नियमको इतिहाससँग परिचित भएको उहाँ निश्चित रूपमा अनुमान गर्नुहुन्छ ।

यो सत्य हो, जस्तै जाहनले औल्याएको, शब्द "राष्ट्रहरू" ¹⁹ कहिलेकाहीँ यहूदी र अन्यजाति दुवै समावेश गर्न एक समावेशी

¹⁶ Op. cit., पृष्ठ ३७५ ।

¹⁷ सान्ते र हेडलाम: op. cit., पृष्ठ ३४ ।

¹⁸ सम्बन्धित पद, लाइटफुट: op. cit., पृष्ठ २६; जाहन: op. cit., पृष्ठ ४२१; सम्बन्धित पद, पृष्ठ १७३-२०२ ।

¹⁹ उल्लेख गरिएको शब्द बहुवचन ἔθνη हो ।

अर्थमा प्रयोग गरिन्छ । यो पक्कै पनि सुसमाचारका धेरै खण्डहरूमा सत्य छ (सम्बन्धित पदहरू: मत्ती २५:३२; २८:१९; मर्कुस ११:१७; लूका २४:४७) । यो समावेशी भावना रोममा देखा पर्दछ भनेर मात्र अव्यावहारिक छैन । १:५, १३; १५:१८; १६:२६ । तर यो शब्द अन्यजातिहरूको यो पत्रमा यहूदीहरूबाट भिन्न रूपमा प्रयोग गरिएको हुनाले (रोमी २:१४, २४; ३:२९; ९:२४, ३०; ११:११, १३, २५; १५:९, १०, ११, १२, १६, २७), पावलका अन्य पत्रहरूमा पनि, पत्रभरि "राष्ट्रहरू" लाई गैर-यहूदीहरूलाई बुझाउनु पर्छ भन्ने दृष्टिकोणको पक्षमा धेरै कुरा भन्न सकिन्छ । रोमीको पुस्तक ४:१७, १८, उत्पत्ति १७:५ बाट दिइएको उद्धरणलाई मानिलिनु हुँदैन । अर्थात्, "धेरै राष्ट्रका पिता", यहूदी राष्ट्रका साथै अन्यजाति राष्ट्रहरू पनि समावेश गरि बुझ्नुपर्छ । अब्राहामलाई गरेको प्रतिज्ञा, जसलाई पावलले अपील गरेको थियो, यो अर्थमा राम्ररी बुझ्न सकिन्छ कि अब्राहामको पितृत्व शरीरको आधारमा उहाँ जसको पिता हुनुहुन्थ्यो तिनीहरूभन्दा धेरै टाढासम्म फैलिएको थियो । त्यसैले यस खण्डलाई पनि "राष्ट्रहरू" शब्दको समावेशी अर्थको स्पष्ट उदाहरणको रूपमा सूचीबद्ध गर्न सकिँदैन (सम्बन्धित पद: गलाती ३:८, ९) । रोमी १६:४ सान्दर्भिक अभिव्यक्तिलाई "अन्यजातिहरूका सबै मण्डलीहरू" को रूपमा "सबै राष्ट्रहरूका मण्डलीहरू", "राष्ट्रहरू" समावेशी रूपमा बुझिएको रूपमा प्रस्तुत गर्नु स्वाभाविक हो ।

प्रयोगको सन्दर्भमा स्थिति यो हो कि पावलका पत्रहरूमा प्रश्नमा शब्द बारम्बार र अन्यजातिहरूको अर्थमा यहूदीहरू भन्दा फरक रूपमा प्रयोग गरिएको छ र यद्यपि केही उदाहरणहरूमा समावेशी अर्थ सम्भव र व्यावहारिक छ तर त्यहाँ कुनै उदाहरण छैन । जसमा यसको स्पष्ट अर्थ यहूदीहरू र अन्यजातिहरू सहित सबै राष्ट्रहरू हुन् ।²⁰ रोमी ११:१३ यो एकदम स्पष्ट छ । उहाँले अन्यजातिहरूलाई सम्बोधन गर्दै हुनुहुन्छ र उहाँ अन्यजातिहरूको प्रेरित हुनुको कारणले गर्दा गर्नुहुन्छ । यो पनि रोमी १५:९-१३ मा स्पष्ट हुनुपर्छ । उहाँ परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूसँग चिन्तित हुनुहुन्छ जसरी तिनीहरू गैर-

²⁰ यी निष्कर्षहरू केवल बहुवचन ἔθνη सँग सम्बन्धित छन् । पावलले आफ्ना यहूदी मानिसहरूलाई ἔθνος (प्रेरित २४:१७; २६:४; २८:१९) को रूपमा बोल्छन् ।

यहूदी राष्ट्रहरूका लागि छन् । पद १५ मा उहाँले उहाँलाई परमेश्वरले दिनुभएको अनुग्रहलाई सङ्केत गर्नुहुन्छ र उहाँले आफ्ना पाठकहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ कि यो अनुग्रह उहाँलाई अन्तसम्म दिइएको थियो कि उहाँ "यहूदीहरूका लागि ख्रीष्ट येशूको सेवक, परमेश्वरको सुसमाचारको सेवा गर्दै हुनुहुन्छ । ताकि अन्यजातिहरूको भेटी स्वीकार्य बनोस्" (पद १६) । अन्यजातिहरूमा बोकेको रूपमा परमेश्वरको अनुग्रहको लागि यो बारम्बार अपील र अन्यजातिहरूलाई मुख्य रूपमा निर्देशित गरिएको उहाँको आफ्नै प्रेरित र सेवकाईलाई रोममा व्यक्त गरिएको उद्देश्यको व्याख्या गर्न गाह्रो बनाउँछ । १:१३ बाहेक उसले रोममा "बाँकी अन्यजातिहरूमा जस्तै" केही फल पाउन सक्छ, एक प्रतिपादन जसले उसले सम्बोधन गरिरहनुभएको समग्र अन्यजाति चरित्रलाई संकेत गर्दछ । तुरुन्तै अधिल्लो सन्दर्भले रोमी १५:१८ उल्लेख गरिएको आज्ञाकारितालाई बुझ्न पनि गाह्रो बनाउँछ । "अन्यजातिहरूको आज्ञाकारिता" बाहेक रोमी १६:२६ मा पनि यद्यपि यो विचार निस्सन्देह सुसमाचार रहस्यको प्रकटीकरणको जातीय सार्वभौमिकता हो, तर उच्चारण यो तथ्यमा पर्छ कि यो गैर-यहूदी राष्ट्रहरू लाई उनीहरूमा विश्वासको आज्ञाकारिताको अन्तको लागी ज्ञात गरिएको छ ।

हामी यहूदी र अन्यजातिहरू बीचको भिन्नताको सन्दर्भमा रोमको मण्डलीको निर्वाचन क्षेत्र भित्र सापेक्ष अनुपात निर्धारण गर्न असम्भव छ । तर प्रमाणहरूले संकेत गर्दछ कि पावलको सम्मानमा यहूदी खण्ड जतिसुकै महत्त्वपूर्ण थियो र जतिसुकै ईर्ष्यालु उनी आफ्ना आफन्तहरूको परमेश्वरसँगको सम्बन्धमा र ख्रीष्टको शरीरमा तिनीहरूको सङ्गतिको एकतामा उच्चतम हितलाई बढावा दिनु भएको थियो, तैपनि उसले कल्पना गर्दछ । त्यहाँको चर्चले धेरै हदसम्म, यदि मुख्यतया होइन भने, अन्यजातिहरूमा प्रकट भएको परमेश्वरको अनुग्रहको उदाहरण र अन्यजातिहरूको प्रेरितको रूपमा आफ्नो क्षमतामा स्थापना, पुष्टि र प्रवर्द्धन गर्ने उहाँको उद्देश्य थियो ।

सामग्रीहरूको सारांश (Summary of Contents)

१. अभिवादन -- १:१-७ (I. Salutation)
२. परिचय -- १: ८-१५ (II. Introduction)
३. विषयवस्तु -- १: १६, १७ (III. Theme of the Epistle)
४. पाप र निन्दाको विश्वव्यापीता -- १:१८-३:२० (The Universality of Sin and Condemnation)
 - क. अन्यजातिहरूको सम्मानको रूपमा -- १:१८-३२ (The Gentiles)
 - ख. यहूदीहरूको सम्मानको रूपमा -- २:१-१६ (The Jews)
 - ग. यहूदीको निन्दाको दोषारोपण -- २:१७-२९ (The Aggravation of the Jew's Condemnation)
 - घ. ईश्वरको विश्वासयोग्यता -- ३:१-८ (The Faithfulness of God)
 - ङ. निष्कर्ष -- ३:९-२० (Conclusion)
५. परमेश्वरको धार्मिकता -- ३:२१-३१ (The Righteousness of God)
६. पुरानो नियमबाट पुष्टि -- ४:१-२५ (Corroboration from the Old Testament)
७. धर्मीकरणको फल -- ५:१-११ (Fruits of Justification)
८. समानता -- ५: १२-२१ (The Analogy)
९. पवित्र पार्ने प्रभावहरू -- ६:१-२३ (The Sanctifying Effects)
 - क. अनुग्रहको दुरुपयोग खुलासा -- ६:१-११ (The Abuse of Grace Exposed)
 - ख. पवित्र पारिएकाहरूको लागि अनिवार्यताहरू -- ६: १२-२३ (The Imperatives for the Sanctified)
१०. व्यवस्थाको अन्त्य -- ७:१-६ (Death to the Law)
११. संक्रमणकालीन अनुभव -- ७:७-१३ (Transitional Experience)
१२. विश्वासीहरूमा विरोधाभास -- ७:१४-२५ (The Contradiction in the Believer)

परिचय (Introduction)

पावल अझै रोम गएका थिएनन् । यो तथ्य हो जसले त्यो खण्डको लम्बाइलाई व्याख्या गर्दछ, जसलाई माथि "परिचय" भनिन्छ । रोममा रहेको मण्डलीलाई त्यहाँ जानको लागि आफ्नो तीव्र इच्छा र दृढ संकल्पको बारेमा जानकारी दिन उहाँ ईर्ष्यालु हुनुहुन्छ (१:१०-१५; सम्बन्धित पद. १५:२२-२९) । तर उसले रोम भ्रमण नगरेको तथ्य पनि अभिवादनको चरित्रको लागि अंशमा लेख्छ । रोमी १:३, ४ मा सुसमाचारको सारांश छ र हामी यस परिभाषाको महत्त्वलाई बढावा दिन सक्दैनौं - सुसमाचार परमेश्वरको पुत्र, हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टसँग सम्बन्धित छ । यसरी नै १:१६, १७ मा उल्लेखित विषयवस्तुलाई पहिले र पछ्याउने कुराको सम्बन्धमा उचित रूपमा कदर गर्नुपर्छ । यो सुसमाचार हो, संक्षेपमा १:३, ४ मा परिभाषित गरिएको छ, कि उहाँ रोममा प्रचार गर्न कटिबद्ध हुनुहुन्छ (१:१५); यो सुसमाचार र यसका फलहरूप्रतिको जोस नै उहाँको दृढ संकल्पको एकमात्र कारण हो । र एक वा अर्को तरिकामा, १:१६, १७ मा वर्णन गरिएको विषयवस्तुले बाँकी पत्रमा खुलासा भएका सबै कुरा बुझ्दछ ।

मुक्तिको लागि परमेश्वरको शक्तिको रूपमा सुसमाचार पाप, निन्दा, दुःख र मृत्यु बाहेक अर्थहीन छ । यसैले पावल तुरुन्तै देखाउनको लागि अगाडि बढ्छन् कि सारा संसार परमेश्वरको सामु दोषी छ र उहाँको क्रोध र श्रापको अधीनमा छ (१:१८-३:२०) । हामीले सोच्न सक्छौं कि प्रेरितले १:१८-३२ मा चित्रण गरिएको अधर्म र पतनको कुरूपतालाई लुकाउने पर्दा तानेको हुन सक्छ । किनकि यी धार्मिक र नैतिक विकृतिहरूको बारेमा बोल्न साँच्चै लाजमर्दो कुरा हो । तर पावल एक यथार्थवादी थिए र लुकाउने पर्दा कोर्नुको सट्टा उसले यसलाई एकै ठाउँमा तान्यो र मानव निन्दाको पतनलाई हेर्नको लागि खोल्छ । हामी सोध्यौं, किन ? त्यो पतनमा परमेश्वरको धार्मिकताले नियन्त्रण गर्दछ, र सुसमाचारको महिमा यो हो कि सुसमाचारमा परमेश्वरको धार्मिकता प्रकट गरिएको छ जसले हाम्रो

पापको सबै आवश्यकताहरूलाई अधर्म र दुःखको तल्लो तहमा पूरा गर्दछ । यदि हामीले परमेश्वरको क्रोधको हिसाब लिन असफल भयौं भने हाम्रो पापबाट उत्पन्न हुने आकस्मिकताहरूको मूल्याङ्कन गर्दा हामी तिनीहरूको गुरुत्वाकर्षणको कदर गर्नबाट टाढा रहनुपर्छ । प्रेरितले मानवीय भ्रष्टताको आफ्नो वर्णन यस घोषणाको साथ प्रस्तुत गर्दछ, "परमेश्वरको क्रोध सबै अधर्म र अधर्ममा सत्यलाई रोक्ने मानिसहरूको अधर्म विरुद्ध स्वर्गबाट प्रकट भएको छ" (१:१८) । परमेश्वरको क्रोधको अधीनमा हुनु मानव दुखको प्रतीक हो । क्रोधको वास्तविकतालाई "हामीप्रति परमेश्वरको मनोवृत्ति"²¹ भनेर प्रश्न गर्नु र यसलाई केवल "वस्तुगत तथ्यहरूको दायरामा केही प्रक्रिया वा प्रभाव" भनेर व्याख्या गर्नु भनेको परमेश्वरको पवित्रताको अर्थ गुमाउनु हो किनभने उहाँले विरोधाभासपूर्ण प्रतिक्रिया दिनुहुन्छ । सुसमाचारमा प्रकट गरिएको परमेश्वरको धार्मिकता उहाँको क्रोधको आवश्यकतालाई पूरा गर्न उहाँको अनुग्रहको प्रावधान हो । र यसको महिमा र प्रभावकारिता यो भन्दा बढि केहि पनि प्रकट गर्दैन ।

विचार गरिएको धार्मिकता परमेश्वरको धार्मिकता हो । तसर्थ, यो ईश्वरीय गुण भएको धार्मिकता हो र प्रभावकारिता र सद्गुणको स्वामित्वमा रहेको छ जुन ईश्वरीयतालाई संकेत गर्दछ । यो न्यायको ईश्वरीय गुण होइन तर यो ईश्वरीय गुण र गुणहरू सहितको धार्मिकता हो, मानव अधर्मसँग मात्र होइन तर मानव धार्मिकतासँग विपरित छ । पत्रको प्रारम्भिक भागको भव्य विषयवस्तु विश्वास र अनुग्रहद्वारा धर्मी ठहरिने हो । र मानव धार्मिकता परमेश्वरको सुसमाचारको विरोधमा यस संसारको धर्मको सार हो । केवल एक ईश्वर-धार्मिकताले हाम्रो आवश्यकताको निराशालाई मापन गर्न सक्छ र सुसमाचारलाई मुक्तिको लागि परमेश्वरको शक्ति बनाउन सक्छ ।

यो त्यो विषयवस्तु हो जुन ३:२१-२६ मा प्रकट गरिएको छ । यहाँ यो स्पष्ट गरिएको छ कि यो धार्मिकता ख्रीष्ट येशूमा भएको छुटकारा र उहाँको रगतमा भएको प्रायश्चित मार्फत आउँछ । परमेश्वरसँगको धर्मीकरण त्यो हो जुन यस धार्मिकताले सुरक्षित गर्दछ र प्रायश्चित भनेको उहाँको न्यायलाई देखाउनको लागि परमेश्वरको आफ्नै

²¹ सम्बन्धित पद, सी. एच. डोड: रोमीहरूलाई पावलको पत्र, लन्डन, १९३४, पृष्ठ २२ ।

प्रबन्ध हो कि उहाँ न्यायी र अधर्मीहरूलाई धर्मी बनाउन सक्नुहुन्छ । यो थेसिस वा लेख ५:१५-२१ मा यसको फोकल अभिव्यक्तिमा ल्याइएको छ जहाँ यसलाई धार्मिकताको निःशुल्क उपहारको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ र ख्रीष्टको धार्मिक कार्य र आज्ञाकारितामा समावेश छ (पदहरू १७, १८, १९) । यसरी अनुग्रहले हाम्रो प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा अनन्त जीवनको लागि धार्मिकता मार्फत राज्य गर्दछ (पद २१) ।

प्रेरितले विश्वासमा निरन्तर जोड दिनुहुन्छ कि- सुसमाचार "विश्वास गर्ने हरेकको लागि मुक्तिको लागि परमेश्वरको शक्ति" हो (१:१६; सम्बन्धित पद १७; ३:२२) । तसर्थ यो बिना शर्त र निर्विवाद सबैको मुक्तिको लागि प्रभावकारी धार्मिकता होइन । तर जहाँ विश्वास छ त्यहाँ यो सधैं प्रभावकारी हुन्छ । हामीले यहाँ अवस्थित एकतालाई बेवास्ता गर्नु हुँदैन । यदि यो एक ईश्वर-धार्मिकता हो भने, यो एक विश्वास-धार्मिकता पनि हो - यी तिनीहरूको सम्बन्धित प्रकृतिको कारणले पारस्परिक रूपमा निर्भर छन् । यो विश्वास हो जसले हामीलाई यस धार्मिकतासँग उचित सम्बन्धमा राख्छ किनभने विश्वासले ग्रहण गर्दछ र विश्राम गर्दछ - यो आत्म-त्याग हो, यसले आफैंबाट टाढा देखिन्छ र ख्रीष्टमा आफ्नो सबै चिज फेला पार्छ ।

अनुग्रहको यो सिद्धान्तले पापलाई इजाजत दिने जस्तो लाग्न सक्छ — अनुग्रह प्रशस्त होस् भनेर पापमा लागिरहौं (सम्बन्धित पद ६:१) । यस झूटा निष्कर्षको खण्डन गर्न अध्याय ६ समर्पित छ । यदि हामी पापको कारण मरेका छौं भने हामी त्यसमा बाँच्न सक्दैनौं (६:२) । र पापमा हाम्रो मृत्यु, उहाँको मृत्यु र पुनरुत्थानमा ख्रीष्टसँगको हाम्रो एकताद्वारा ग्यारेन्टी गरिएको छ (६:३-५) । पापको शक्ति व्यवस्था हो र यदि हामी ख्रीष्टको शरीरद्वारा व्यवस्थामा मारिएका छौं (७:४), हामी पापको लागि मरेका छौं । यसबाहेक, ख्रीष्टसँग एकताद्वारा हामी अनुग्रहको शासनमा आएका छौं र पापले अब प्रभुत्व गर्न सक्दैन (६:१४) । यो पवित्रताको आधार र आश्वासन हो । ख्रीष्ट हाम्रो लागि मर्नुभयो - यो हाम्रो औचित्य वा धर्मीकरण हो । तर यदि उहाँ हाम्रो लागि मर्नुभयो भने, हामी पनि उहाँसँगै मरेका छौं - यो पवित्रताको ग्यारेन्टी हो ।

पापमा मृत्यु, पापको प्रभुत्वबाट छुटकारा, येशूको पुनरुत्थानको ढाँचा पछि जीवनको नयाँपन, ६:१-७:६ मा यति प्रमुख जोडहरू, विश्वासी पापबाट त्यागेको छ पवित्र र सिद्ध हुन्छ भनेर सिकाउन सक्छ । यस्तो कुनै पनि गलत धारणालाई ७:१४-२५ मा चित्रण गरिएको द्वन्द्वको चित्रणद्वारा सच्याइन्छ । यो द्वन्द्व एक विरोधाभास भन्दा कम छैन जुन जीवित र बास गर्ने पापको कारणले विश्वासीमा समाहित हुन्छ । तर यो निराशाको द्वन्द्व होइन । “हाय, म कति अभागी मानिस! कसले मलाई यस मृत्युको शरीरबाट छुटकारा देला ? हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा म परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाउँछु । यसैले अब मनले चाहिँ म आफैँ परमेश्वरको व्यवस्थाको सेवा गर्दछु, तर शरीरले चाहिँ पापको व्यवस्थाको सेवा गर्दछु ।” (रोमी ७:२४; रोमी ७:२५) । यो लज्जित नहुने आशामा विजयको नोट हो । विजयी आश्वासनको यो नोटले द्वन्द्वलाई अस्वीकार गर्दैन; यो द्वन्द्वको वास्तविकता हो जसले विजयी नोटलाई विश्वास र आशाको विजयको रूपमा यसको वास्तविक चरित्र दिन्छ । यो त्यही आश्वासन हो जुन अध्याय ८ मा विस्तार गरिएको छ । यदि विश्वासीले आफैँमा पापसँगको द्वन्द्वबाट मुक्त हुँदैन भने, न त उसले यहाँको तीर्थयात्रालाई समेट्ने र विरोधीहरूसँगको द्वन्द्वबाट छुटकारा पाउँछ । अध्याय ८ ले परमेश्वरलाई प्रेम गर्नेहरूका लागि सबै चीजहरू मिलेर भलाइको लागि काम गर्दछ र उनीहरूलाई माया गर्ने उहाँद्वारा विजयीहरू भन्दा बढी छन् भनी आश्वासन छ । तिनीहरूका लागि परमेश्वरको अनुग्रहको अवधि संसारको सृष्टि हुनुभन्दा अधिको चुनावमा यसको मुहानदेखि ख्रीष्टसँग महिमामा सम्पन्न हुनेसम्म फैलिएको छ— तिनीहरूलाई पुत्रको स्वरूपमा मिलाउन पूर्वनिर्धारित गरिएको थियो र तिनीहरू ख्रीष्टसँग महिमित हुनेछन् (८:१७, २८-३०) ।

रोमी १ (ROMANS 1)

१. अभिवादन (SALUTATION)

१:१-७

१ येशू ख्रीष्टको दास पावलबाट, जो प्रेरित हुनलाई बोलाइएको, परमेश्वरको सुसमाचारका निम्ति अलग पारिएको छ,
२ जुन सुसमाचारको प्रतिज्ञा उहाँले पहिल्यै पवित्र शास्त्रहरूमा आफ्ना भविष्यवक्ताहरूद्वारा आफ्ना पुत्र हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको विषयमा गर्नुभएको थियो,
३ जो शरीरअनुसार दाऊदको वंशबाट जन्मनुभयो,
४ र पवित्रताको आत्माअनुसार उहाँ मरेकाहरूबाट बौरर उठ्नुभएको कारणले सामर्थ्यसहित परमेश्वरका पुत्र ठहरिनुभयो;
५ उहाँद्वारा नै हामीले उहाँको नामका निम्ति सबै जातिहरूको बीचमा विश्वासप्रति आज्ञापालन पैदा गराऔं भनेर अनुग्रह र प्रेरितको सेवा पायौं;
६ उनीहरूकै बीचमा तिमीहरू पनि येशू ख्रीष्टका बोलाइएकाहरू हौं;
७ रोममा हुने सबैजनालाई – परमेश्वरका प्रियहरू र बोलाइएका पवित्र जनहरूलाई: हाम्रा पिता परमेश्वर र प्रभु येशू ख्रीष्टबाट तिमीहरूलाई अनुग्रह र शान्ति ।

यस पत्रको अभिवादन अन्य कुनै पनि पावलको पत्रहरूको भन्दा लामो छ । कारण यस तथ्यमा निहित हुन सक्छ कि न त पावल प्रेरितले त्यहाँ मण्डली स्थापना गरेका थिए न त उनले अहिलेसम्म रोममा मण्डलीको भ्रमण गरेका थिए (१:१, ११, १३; १५:२२) । यद्यपि, यस पत्रको कडा विवादास्पद चरित्रलाई हामीले बेवास्ता गर्न सक्दैनौं । अर्को अभिवादन, गलातीहरूलाई लेखिएको पत्र, त्यसै गरी पर्याप्त लम्बाइको छ र यो स्पष्ट छ कि यस पत्रको खण्डनले अभिवादनको

सामग्रीहरू निर्धारित गरेको छ । यो अत्यन्तै सम्भावित छ कि दुबै विचारहरू, तथ्य यो हो कि उहाँ रोमको मण्डलीको अनुहारमा अज्ञात हुनुहुन्थ्यो र सुरूमा सुसमाचारको विषयवस्तुलाई पछ्याउनको लागि खण्डनको लागि बिन्दुहरू निर्धारण गर्न आवश्यक छ जहाँ यस अभिवादनको चरित्र र सामग्रीहरू निर्धारण गरियो ।

१, २ तिनका धेरैजसो पत्रहरूमा पावलले आफ्नो प्रेरितको पदलाई अपील गरेर सुरु गर्छन् (१ कोरिन्थी १:१; २ कोरिन्थी १:१; गलाती १:१; एफिसी १:१; कल. १:१; १ तिमोथी १:१; २ तिमोथी १:१) । तर यस उदाहरणमा (फिलिप्पी १:१; तीतस १:१) उनले आफूलाई "येशू ख्रीष्टको सेवक" भनेर चिनाउन सुरु गर्छन् ।^{२२} यसो गर्नुमा उनको उद्देश्य सुरुमा आफूलाई लेखेहरू जस्तै वर्गमा राख्नु थियो भन्ने मात्र सकिँदैन (सम्बन्धित पदहरू १ कोरिन्थी ७:२२; एफिसी ६:६; १ पत्रुस २:१६) । पावल मुख्य रूपमा नम्र थिए र आफूलाई "सबै सन्तहरूमध्ये सबैभन्दा सानो भन्दा कम" (एफिसी ३:८) भने । तर आफूलाई "येशू ख्रीष्टको सेवक" भन्नुको उद्देश्य सुरुमा नै प्रभुको रूपमा ख्रीष्ट येशूप्रतिको उनकोको जिम्मेवारी र प्रतिबद्धताको पूर्णताको पुष्टि गर्नु हो । उनले यो पत्र आफ्नै आरोपमा लेखेका थिएन तर उनले आफूलाई ख्रीष्टको सेवकको रूपमा प्रस्तुत गर्दछन् । यो पुरानो नियमबाट लिइएको हो कि हामीले यो उपाधि "सेवक" को महत्वको रूपमा प्राप्त गर्नु पर्छ । अब्राहाम (सम्बन्धित पदहरू, उत्पत्ति २६:२४; भजनसंग्रह १०५:६, ४२), मोशा (सम्बन्धित पदहरू गन्ती १२:७, ८; व्यवस्था ३४:५; यहोशू १:१, २, ७; भजनसंग्रह १०५:२६), दाऊद (सम्बन्धित पदहरू २ शमूएल ७:५, ८; यशैया ३७:३५), यशैया (सम्बन्धित पद यशैया २०:३), अगमवक्ताहरू (सम्बन्धित पदहरू आमोश ३:७; जकरिया १:६) प्रभुका सेवकहरू थिए । यहाँ प्रेरित प्रभुमा निर्भरता र प्रतिबद्धताको यो उच्च अवधारणा उहाँको सेवामा लागू हुन्छ । प्रभु येशू ख्रीष्ट र पुरानो नियममा ख्रीष्ट येशूलाई "प्रभु" को

^{२२} पढाइ Χριστοῦ Ἰησοῦ, यद्यपि बि र रोमी १:१-७ को चौथो शताब्दीको टुक्राद्वारा समर्थित संस्करणमा पछ्याइएको पढाइको पक्षमा गवाहीको विरुद्धमा शायद नै अपनाउन सकिन्छ ।

स्थानमा राख्नुमा कुनै हिचकिचाहट छैन भनी संकेत गर्नुहुन्छ । यसले आफ्ना रोमी पाठकहरूलाई श्रेय दिएका ख्रीष्टको दृष्टिकोण पनि देखाउँदछ; उनले आफूलाई ख्रीष्ट येशूको सेवकको रूपमा तिनीहरूको सामु प्रस्तुत गर्दछन् ।

यस अभिवादनमा पावलले आफूलाई प्रेरितको रूपमा चिनाउने, फिलिप्पी, १ र २ थेसलोनिकीहरू र फिलेमोन बाहेक अरू सबैमा जस्तै, पावलले आफ्नो प्रेरितको पदलाई जोडेको महत्त्वलाई संकेत गर्दछ ।²³ कहिलेकाहीँ, परिस्थितिले आवश्यक परेको बेला, उनले आफ्नो प्रेरित पदको कडा रूपमा रक्षा गरेका छन् (सम्बन्धित पदहरू १ कोरिन्थी ९:१, २; २ कोरिन्थी १२:११-१३; गलाती १:१, १५-१७) । प्रेरितीय पदमा अन्तर्निहित आयोग र अधिकारको यो चेतनाले ख्रीष्टको संस्थामा प्रेरितले ओगटेको अद्वितीय स्थानलाई प्रतिबिम्बित गर्दछ (सम्बन्धित पदहरू मत्ती १६:१७-१९; १९:२८; लूका २२:२९, ३०; यूहन्ना (१६: १२-१४; २०:२१-२३; प्रेरित १:२-८, १५-२६; एफिसी २:२०) । यस कारणले गर्दा प्रेरितीय शिक्षा र प्रचार ख्रीष्ट र पवित्र आत्माको अधिकारमा प्रयोग गरिन्छ ।

प्रेरितको लागि केही योग्यताहरू अपरिहार्य थिए (यूहन्ना १५:१६, २७; प्रेरित १:२१; २:३२; ३:१५; १०:३९-४१; २६:१६, १७; १ कोरिन्थी ९:१, २; १५ २ कोरिन्थी १२:११-१३; गलाती १:१, १२) । यो मुख्य योग्यता हो जुन पावलले "प्रेरित हुन बोलाइएको" भनेर यस उदाहरणमा उल्लेख गरेका छन् (१ कोरिन्थी १:१) । बोलावट र प्रेरित एकसाथ जान्छ । यो बोलावटद्वारा नै उनी प्रेरित भए । बोलावट भनेको प्रभावकारी नियुक्ति हो जसद्वारा उनलाई प्रेरित कार्यहरूमा लगानी गरिएको थियो यो यस नियुक्तिबाट प्राप्त अधिकारको चेतना हो जसले प्रेरितले बोलेको र लेखेको अधिकारलाई मात्र व्याख्या गर्दछ (१ कोरिन्थी ५:४, ५; ७:८, १२, १७, ४०; १४:३७, २ थेसलोनिकी ३:१०, १२, १४) ।

"परमेश्वरको सुसमाचारको लागि अलग गरिएको" "प्रेरित हुन बोलाइएको" सँग समानान्तर छ । यहाँ बोलिएको अलगाव भन्ने शब्दले

²³ शब्द ἀπόστολος को विस्तारित अध्ययनको लागि थियोलोजिस्वेस वोर्टरबच जुम न्यूएन टेस्टामेंट संस्करणमा कार्ल हेनरिक रेंगस्टोर्फद्वारा लेख । किटेल र जे.आर. कोटसद्वारा प्रेरितीय शीर्षक अन्तर्गत यसको अंग्रेजी अनुवाद (लण्डन, १९५२) ।

गलाती १:१५ मा जस्तै, पदमा पावलको पूर्वनिर्धारितलाई जनाउँदैन । तर प्रभावकारी समर्पणमा जुन प्रेरितको वास्तविक बोलावटमा भएको थियो र बोलावटमा के समावेश छ भनेर संकेत गर्दछ । परमेश्वरको निर्णायक कार्य र सुसमाचारप्रति पावलको प्रतिवद्धताको पूर्णताको लागि कुनै पनि भाषा योभन्दा प्रवक्ता हुन सक्दैन । "परमेश्वरको सुसमाचारको लागि अलग गरिएको" "प्रेरित हुन बोलाइएको" सँग समानान्तर छ । यहाँ बोलिएको अलग गरिएको वा अलगाव गलाती १:१५ मा जस्तै पावलको पूर्वनिर्धारित कार्यलाई जनाउँदैन तर प्रभावकारी रूपमा भएको समर्पणलाई जनाउँछ । प्रेरितको वास्तविक बोलावटमा र बोलावटमा के समावेश छ भनेर संकेत गर्दछ र कुनै पनि भाषाले परमेश्वरको निर्णायक कार्य र सुसमाचारको लागि सबै बन्धनहरू र संलग्नताको पूर्णताको बारेमा स्पष्ट हुन सक्दैन सुसमाचारको प्रवर्द्धनलाई अलग पारिएको छ र सुसमाचारको कारणमा उसको सबै चासो र महत्वाकांक्षाहरूको लगानीले अलग राखेको छ, यो निश्चय पनि सन्देशको रूपमा सुसमाचार प्रचार गर्न हो र, यदि हामी "सुसमाचार" लाई वास्तविक घोषणाको रूपमा बुझ्नको लागि, यो घोषणाको लागि समर्पण एक बोधगम्य र योग्य अवधारणा हुनेछ यद्यपि, यो घोषणाको कार्यको अर्थमा प्रयोग गरिएको छैन यसलाई "परमेश्वरको सुसमाचार" भनिएको छ (मर्कूस १:१४) । सायद यो विचारलाई अङ्ग्रेजीमा "परमेश्वरको सुसमाचारमा अलग गरिएको" भनी अझ उपयुक्त रूपमा व्यक्त गर्न सकिन्छ । तनाव सुसमाचारको ईश्वरीय उत्पत्ति र चरित्रमा पर्छ । यो परमेश्वरबाट सुसमाचारको सन्देश हो र यसले कहिल्यै आफ्नो ईश्वरत्व गुमाउँदैन, किनकि यो हराएको मानिसहरूलाई परमेश्वरको उद्धारको सन्देश हो ।

पद २ मा पावलले पुरानो नियमसँग सुसमाचारको प्रबन्धको एकता र निरन्तरताको लागि आफ्नो ईर्ष्या देखाउँछन् । उहाँलाई अलग गरिएको सुसमाचार कुनै सन्देश होइन जसले ख्रीष्टको उपस्थिति र प्रेरितहरूको सेवकाईको साथ संसारमा *डे नोवो* (सुरुवात) तोड्यो । यो त्यो थियो जुन परमेश्वरले "पवित्र धर्मशास्त्रहरूमा आफ्ना अगमवक्ताहरूद्वारा पहिले नै प्रतिज्ञा

गर्नुभएको थियो" । पुरानो नियमलाई अपील गर्न उहाँको शरीरको दिनमा प्रभु आफैंको विशेषता थियो र यस सम्बन्धमा लुका २४:२५-३२, ४४-४७ विशेष गरी महत्त्वपूर्ण छ । प्रेरितहरूले पनि त्यही ढाँचा पछ्याए । यस पत्रमा हामीले भेट्नुपर्नेछौं कि पावलले आफ्नो प्रमुख भनाइको समर्थनमा गरेको तर्कको धेरै महत्त्वपूर्ण अंश पुरानो नियमबाट लिइएको हो । यहाँ सुरुमा जब उनले सुसमाचारको विषयवस्तुलाई व्याख्या गर्न लागेका छन् जसमा उनलाई प्रेरित भनिएको रूपमा अलग गरिएको छ, उनी आफ्ना पाठकहरूलाई सम्झाउन सावधान छन् कि सुसमाचारको प्रकाशको जरा अवस्थित "पवित्र धर्मशास्त्रहरू" मा छ ।

जब पावलले "पहिले प्रतिज्ञा गरिएको" भनेका थिए भने उनले पुरानोका बारेमा दिइएका खुलासाहरू पूरा हुने र समयको पूर्णतामा प्रभावकारी हुने कुरासँग मात्र सम्बन्धित छन् भनी सुझाव दिन खोजेको होइन । यो अनुमान हामीले पछि के फेला पार्ने कुरासँग असंगत हुनेछ, विशेष गरी अध्याय ४ मा । सुसमाचार प्रतिज्ञाको रूपमा प्राप्त गर्नेहरूका लागि प्रभावकारी थियो । तैपनि पुरानो नियमको प्रकाशको प्रतिज्ञा विशेषतालाई पूर्ण रूपमा प्रशंसा गर्नुपर्दछ र यो प्रतिज्ञा र पूर्ति बीचको भिन्नतामा छ कि उच्चारण यस उदाहरणमा आउँछ । वर्तमान धर्मशास्त्रमा प्रतिज्ञामा सुसमाचार समावेश थियो । प्रेरितले व्यवहार गर्ने विषय भनेको त्यो प्रतिज्ञाको पूर्तिमा सुसमाचार हो ।

यो पदमा "अगमवक्ताहरू" शब्दलाई सीमित गर्न सम्भव हुनेछैन जो अधिक प्रतिबन्धित र आधिकारिक रूपमा भविष्यवक्ताहरू थिए । ख्रीष्टको बारेमा लेख्ने सबैलाई अगमवक्ताको रूपमा व्याख्या गरिएको छ (सम्बन्धित बाइबल पदहरू- लूका २४:२७; प्रेरित २:३०) । यस पदमा पनि अन्तिम खण्डलाई "पवित्र शास्त्रहरूमा" को सट्टा "पवित्र धर्मग्रन्थहरूमा" भनेर अनुवाद गर्नु अधिक सही छ । "पवित्र" को रूपमा धर्मशास्त्रको गुणस्तरलाई जोड दिइएको छ र धर्मशास्त्रलाई पवित्र रूपमा तिनीहरूको चरित्रद्वारा अन्य सबै लेखहरूबाट अलग गरिएको छ । प्रतिज्ञाहरू धर्मशास्त्रमा मात्रै छन् भन्ने तथ्यमा पनि तनाव हुन्छ । त्यसकारण धर्मशास्त्रको प्रेरितको

अनुमानलाई सम्मान गर्ने दुईवटा निष्कर्षहरू छन्। (१) पावलका लागि अद्वितीय गुण र अधिकार भएका लेखहरूको समूह थियो, तिनीहरूको पवित्रताद्वारा अन्य सबै लेखहरूबाट भिन्न थिए- तिनीहरू साँच्चै पवित्र थिए । (२) एकातिर अगमवक्ताहरू मध्यस्थकर्ता भएका प्रतिज्ञा र अर्कोतिर पवित्र धर्मग्रन्थहरू बीचको भेदभाव उहाँले गर्नुभएन । यो पवित्र धर्मशास्त्रमा प्रतिज्ञा मूर्त रूप छ । परमेश्वरले आफ्ना अगमवक्ताहरूद्वारा सुसमाचारको प्रतिज्ञा दिनुभयो तर धर्मशास्त्रमा यो प्रतिज्ञा दिइएको छ - अभिलेखित वचन प्रतिज्ञाको वचन हो । यो स्पष्ट हुनुपर्दछ कि यहाँ कसरी, पछि (विशेष गरी ३:२), परमेश्वरको प्रकटीकरणको वचनले धर्मशास्त्रसँग कायम राखेको सम्बन्धको बारेमा पावलको धारणा द्वन्द्वात्मक धर्मशास्त्रको भन्दा पूर्ण रूपमा भिन्न छ । यो महत्त्वपूर्ण छ कि कार्ल बार्थले आफ्नो रोमीहरूलाई पावलको पत्रमा प्रेरितका यी कथनहरूलाई तिनीहरूमा निहित पवित्र धर्मशास्त्रको अवधारणाको मूल्याङ्कन नगरी पार गर्दछन् ।

३, ४ यी दुई पदहरूले हामीलाई प्रतिज्ञाको सम्बन्धमा भएको कुराको जानकारी दिन्छ तर जुन प्रतिज्ञा गरिएको थियो त्यो परमेश्वरको सुसमाचार हो भनेर हामीले अनुमान लगाउनै पर्छ कि यी पदहरूले हाम्रो लागि सुसमाचारको विषयवस्तुलाई परिभाषित गर्दछ जसमा प्रेरितलाई अलग गरिएको थियो । सुसमाचार परमेश्वरको पुत्रसँग सम्बन्धित छ । जब हामी पढ्छौं: "उहाँको पुत्रको सम्बन्धमा", यो उपाधि कुन कुरामा लागू हुन्छ भनेर निर्धारण गर्न आवश्यक छ जसलाई खण्डको अन्त्यमा "येशू ख्रीष्ट हाम्रा प्रभु" भनेर चिनिन्छ (पद ४) । सोचको लागि त्यहाँ राम्रो कारणहरू छन् कि यस उदाहरणमा शीर्षकले एक सम्बन्धलाई जनाउँछ जुन पुत्रले पितासँग पूर्ववर्ती रूपमा र शरीरमा उहाँको प्रकटीकरणबाट स्वतन्त्र रूपमा कायम राख्छ । (१) पावलले आफ्नो ईश्वरीय पहिचान र अनन्त पूर्वअस्तित्वमा ख्रीष्टको उच्चतम अवधारणामा आनन्दित भए (९:५; फिलिप्पी २:६; कलस्सी १:१९; २:९) । उहाँले "पुत्र" उपाधिलाई उहाँको अनन्त पूर्वअस्तित्वमा ख्रीष्टलाई लागू हुने र पितासँगको उहाँको अनन्त

सम्बन्धलाई परिभाषित गर्ने रूपमा मान्नुभयो (८:३, ३२; गलाती ४:४)। (२) यस पत्रमा शीर्षक प्रयोग गरिएको यो पहिलो अवसर भएकोले, हामीले यसमा जोडिएको उच्चतम अर्थको अपेक्षा गर्नुपर्छ । यसबाहेक शीर्षक प्रयोग गरिएको जडान एक हो जसले ८:३, ३२ मा स्पष्ट भएको भन्दा कम अर्थको माग गर्दैन । प्रेरितले पत्रको विषयवस्तुको रूपमा सुसमाचारसँग सम्बन्धित छ भनी भनिरहेका छन् । (३) पद ३ को सबैभन्दा उपयुक्त व्याख्या यो हो कि "पुत्र" शीर्षकलाई पछिका खण्डहरूमा परिभाषित गरिएको प्रक्रियाको आधारमा उहाँको भविष्यवाणीको रूपमा व्याख्या गरिनु हुँदैन बरु उहाँलाई यस विषयको विषय भएको व्यक्तिको रूपमा पहिचान गर्नुहोस् । त्यसैले अवतार को ऐतिहासिक घटनामा पुत्र को रूपमा चिनिन्छ । यी कारणहरूका लागि हामी निष्कर्षमा पुग्छौं कि यहाँ येशूलाई त्यो शीर्षकद्वारा चिनिएको छ जसले पितासँगको उहाँको अनन्त सम्बन्धलाई व्यक्त गर्दछ र जब सुसमाचारको विषयवस्तुलाई पत्रको थ्रेसहोल्डमा परमेश्वरका अनन्त पुत्रसँग सम्बन्धित छ भनेर परिभाषित गरिएको छ । यो उहाँसँग सम्बन्धित छ भनेर देखाएर सुसमाचारको प्रशंसा गर्दै हुनुहुन्छ जसको पितासँगको समानता भन्दा तल्लो स्थान छैन । सुसमाचारको विषयवस्तु वास्तविकताको उच्चतम स्तरमा रहेको व्यक्ति हो । पावलले पहिले नै ख्रीष्ट येशू (पद १) को सेवा र प्रेरितीय पदमा आफ्नो असुरक्षित समर्पणलाई संकेत गरिसकेका थिए । यस शीर्षकमा "पुत्र" यो सेवाले सुसमाचारको लागि असुरक्षित समर्पण भन्दा कम किन माग गर्दैन भन्ने व्याख्या छ । यो केवल परमेश्वरको सुसमाचार मात्र होइन तर यसको विषयवस्तु परमेश्वरको अनन्त पुत्र हो ।

पछ्याउने खण्डहरूले स्पष्ट रूपमा समानान्तर र विरोधाभासहरूको श्रृंखला समावेश गर्दछ । "जन्म" (पद ३) "घोषणा" सँग प्रतिक्रिया (पद ४) सँग मेल खान्छ; "शरीर अनुसार" (पद ३) "पवित्रताको आत्मा अनुसार" (पद ४); "सँग मेल खान्छ । दाऊदको सन्तानको" (पद ३) "मरेकाहरूबाट पुनरुत्थानद्वारा" (पद ४) संगत भएको देखिन्छ तैपनि कृत्रिम नतिजामा पुग्नको लागि हामीले उनीहरूमाथि अत्यधिक दबाव दिन सक्छौं ।

व्याख्याको इतिहासमा यो समानान्तरतालाई प्रायः उद्धारकर्ताको व्यक्तिको विधानमा भएका विभिन्न पक्ष वा तत्त्वहरूलाई जनाउने रूपमा व्याख्या गरिएको छ । कहिलेकाहीँ विशिष्ट पक्षहरू ख्रीष्टको मानव स्वभाव भित्र रहेको ठानिएको छ, भौतिक र आत्मिक विपरित ।²⁴ अरूहरूद्वारा विशिष्ट पक्षहरूलाई ख्रीष्टको व्यक्तिको दुई भिन्न प्रकृतिको रूपमा मानिएको छ, मानव र ईश्वरीय, "शरीर" पहिलेको नाम र "परमेश्वरको पुत्र...पवित्रताको आत्मा अनुसार" पछिको नाम ।²⁵

यो पक्कै पनि शङ्का गर्न सकिदैन कि "शरीर अनुसार दाऊदको सन्तानबाट जन्मिएको" ले परमेश्वरको पुत्रको अवतारलाई सन्दर्भ गर्दछ र त्यसैले उहाँ आफ्नो मानव स्वभावको सन्दर्भमा बन्नु भएको थियो तर "परमेश्वरको पुत्र ... पवित्रताको आत्मा अनुसार" भन्ने अर्को अभिव्यक्तिले हाम्रो प्रभुको व्यक्तित्वको अर्को पक्षलाई मात्र हेर्छ अर्थात् उहाँ मानवको तुलनामा ईश्वरीय हुनुहुन्छ भन्ने कुरा स्पष्ट छैन । यस प्रकारको व्याख्या हाम्रो प्रभुको मानव स्वभाव वा हाम्रो प्रभुको

²⁴ हेनरिक एडल्फ मेयर: *Über den Brief des Paulus an die Römer* (Göttingen, १८७२) रोमी १:४ । "यो πνεῦμα ἁγίως ὁσπερ को विरोधमा, पृथ्वीमा परमेश्वरको पुत्रको अस्तित्वको अर्को पक्ष हो; र, जसरी ὁσπερ इन्द्रियहरूद्वारा देख्न सकिने बाह्य तत्व थियो, त्यसरी नै πνεῦμα भित्री मानसिक तत्व हो, उहाँको νοῦς (१ कोरिन्थी २:१६), उहाँको भित्री जीवनको सिद्धान्त र शक्ति, बौद्धिक र नैतिक 'अहं' जसले ईश्वरीय संचार प्राप्त गर्दछ - छोटकरीमा, ख्रीष्टको ἕως ὁθρως (इ.टी., एडिन्बर्ग, १८७६, १, पृष्ठ ४६)। यो पनि हेर्नुहोस् विलियम स्यान्डे र आर्थर सी. हेडलाम: ए क्रिटिकल एण्ड एक्सजेटिकल कमेन्टरी अन द एपिस्टल टु द रोम (न्यूयोर्क, १९२६) एड रोमी १:३, ४: "κατὰ σάρκα ... κατὰ πνεῦμα एकअर्काको विरोधी छन्, 'मानव' र 'ईश्वरीय' को रूपमा होइन, तर 'शरीर' र 'आत्मा' को रूपमा, जुन दुवै ख्रीष्टमा मानव-मानव, यद्यपि पवित्रतामा । जुन उहाँको आत्माको चिरस्थायी सम्पत्ति हो, त्यो मानवभन्दा पनि ठूलो कुरा हो" (पृष्ठ ७) ।

²⁵ जोन क्याल्भिन: कमेन्टरी अन द इपिस्टल अफ पाउल द एपोस्टल टु द रोमी (ई.टी., ग्रैंड यॉपिङ्स, १९४७) एड रोमी १:३: "दुईवटा कुरा ख्रीष्टमा भेटाउँने पर्छ, ताकि हामीले उहाँमा मुक्ति पाउन सकौं, ईश्वरत्व र मानवता पनि।... त्यसैले प्रेरितले सुसमाचारको सारांशमा दुवैलाई स्पष्ट रूपमा उल्लेख गरेका थिए, कि ख्रीष्ट प्रकट हुनुहुन्थ्यो । शरीर—र त्यसमा उहाँले आफूलाई परमेश्वरको पुत्र भनी घोषणा गर्नुभयो" (पृष्ठ ४४)। यो पनि हेर्नुहोस् जेए बेन्जेल: नयाँ नियमको नोमोन, रोमी १:४; चार्ल्स होज: कमेन्टरी अन द एपिस्टल टु द रोमी (एडिनबर्ग, १८६४), एड रोमी १:३, ४; एफ.ए. फिलिपी: रोमीहरूलाई सन्त पावलको पत्रमा टिप्पणी (ई.टी., एडिनबर्ग, १८७८), एड रोमी १:३, ४; रोबर्ट हल्डेन: रोमीहरूलाई पावलको पत्रको व्याख्या (एडिनबर्ग, १८७४), एड रोमी १:४ ।

ईश्वरीय-मानव व्यक्तिको विशिष्ट पक्षहरूलाई सन्दर्भ गरिएको हो भन्ने सोचाइ पछ्याउने रेखा होइन तर यो भेद रेखाचित्र हो भन्ने सोच्नको लागि राम्रो कारणहरू छन् । ऐतिहासिक प्रक्रियाको "दुई क्रमिक चरणहरू" को बीचमा जसको विषय परमेश्वरको पुत्र बन्नुभयो ।²⁶ यो दृष्टिकोण सुसमाचारको विषयवस्तु परिभाषित गर्ने प्रेरितको उद्देश्यसँग पूर्ण रूपमा सहमत छ । यस व्याख्यालाई अपनाउनुको कारणहरू हामी प्रदर्शनीमा अगाडि बढ्दै जाँदा स्पष्ट हुनेछन् ।

(१) "दाऊदको सन्तानबाट जन्मेको" चाहे हामी यसरी अनुवाद गरौं वा अधिक शाब्दिक रूपमा, "दाऊदको सन्तानबाट बनेको" (गलाती ४:४ पनि) खण्डले ऐतिहासिक सुरुवातलाई संकेत गर्छ । यस सुरुवातको विषय, यो ध्यानपूर्वक ध्यान दिनु पर्छ, त्यो व्यक्ति हो जसलाई भखैर उहाँको ईश्वरीय र अनन्त अस्तित्वमा परमेश्वरको पुत्रको रूपमा पहिचान गरिएको थियो । यो परमेश्वरको पुत्र हो, उहाँको अन्तर्देशीय पहिचानमा पुत्रको रूपमा हेरिन्छ जसलाई दाऊदको सन्तानबाट जन्मेको भनिन्छ ।

²⁶ खण्डको व्याख्यामा यो परिप्रेक्ष्य खोल्नको लागि म गीर्हार्डस भोसप्रति ऋणी छु । बाइबलीय र थियोलोजिकल स्टडीज (न्यूयोर्क, १९१२), पृष्ठ २२८-२३० मा उनको "द एस्केटोलोजिकल एस्पेक्ट अफ द पाउलिन कन्सेप्शन अफ द स्पिरिट" हेर्नुहोस् । उहाँका शब्दहरू हुन्: "सन्दर्भ मुक्तिदाताको संविधानमा दुई सह-अस्तित्व पक्षहरू होइन तर उहाँको जीवनमा लगातार दुई चरणहरूमा: त्यहाँ पहिले एक γενέσθαι κατὰ σάρκα थियो, त्यसपछि ὀρίσθῆναι κατὰ πνεύμα. दुई पूर्वनिर्धारित वाक्यांशहरूमा क्रियाविशेषण बल छ: तिनीहरूले प्रक्रियाको मोडलाई वर्णन गर्छन्, तर पनि प्रारम्भिक कार्यमा भन्दा नतिजामा जोड दिनको लागि: ख्रीष्ट आफ्नो सार्किक अस्तित्वको रूपमा अस्तित्वमा आएका थिए, र उहाँलाई ὀρίσμός द्वारा प्रस्तुत गरिएको थियो । ὀρίσθῆναι कुनै अमूर्त निर्धारण होइन, तर प्रभावकारी नियुक्ति हो; पावल स्पष्ट रूपमा γενόμενου को पुनरावृत्तिलाई बेवास्ता गर्छन् केवल व्याख्यात्मक कारणहरूका लागि मात्र होइन, तर किनभने यसले सुझाव दिएको हुन सक्छ, सम्पूर्ण वाक्यको पढाइले यसलाई सच्याउन अघि नै, पुनरुत्थानमा ख्रीष्टको ईश्वरीय पुत्रत्व पहिलो पटक उत्पत्ति भएको थियो भन्ने भ्रम । प्रेरितले केवल ईश्वरीय पुत्रत्व ἐν δυνάμει, पूर्वअस्तित्वको स्थितिमा पुनः पुत्रको रूपमा पुत्रत्वको यो ढिलो अस्थायी उत्पत्ति पुष्टि गर्नको लागि मात्र हो । दुई गुणा κατὰ द्वारा अस्तित्वको प्रत्येक अवस्थाको मोड विपरित हुन्छ, दुई गुणा ἐκ प्रत्येकको उत्पत्तिद्वारा । यसरी अस्तित्व κατὰ σάρκα 'दाऊदको सन्तानबाट' उत्पत्ति भएको हो, अस्तित्व κατὰ πνεῦμα 'मृतकहरूबाट पुनरुत्थानबाट' उत्पत्ति भएको हो" (पृष्ठ २२९) । रोमीको यो व्याख्या १:३, ४ भोसको द पाउलिन एस्काटोलोजी (प्रिन्सटन, १९३०), पृष्ठ १५५ देखि पुनः उत्पादन गरिएको छ ।

तसर्थ, पद ३ मा पनि उद्धारकर्तालाई मानवको रूपमा मात्र हेरिएको छैन, यद्यपि यो मानव स्वभावको धारणा हो जुन उहाँ जन्मेको बेलामा प्रतिबिम्बित हुन्छ । ख्रीष्टको अनन्त पुत्रत्वको लागि ईर्ष्याले ऐतिहासिक सुरुवातको लागि प्रेरितको ईर्ष्यालाई ग्रहण गर्दै न जसको विषय पुत्र थियो, र न त ऐतिहासिकतामा जोडले अनन्त पुत्रत्वको वास्तविकतालाई कुनै पनि हिसाबले पूर्वाग्रह दिन्छ । यहाँ हामीले हाम्रो प्रभुको व्यक्तिको अवतारित पुत्रको रूपमा सह-अस्तित्वका पक्षहरूमा स्पष्ट जोड दिएका छौं र विशेष महत्त्व यो तथ्य हो कि यो जोड पद ३ मा स्पष्ट रूपमा व्याख्या गरिएको छ पहिले नै हामी पद ४ मा व्यक्त गरिएको भिन्नतामा आउनु अघि ।²⁷

"दाऊदको सन्तान" निर्दिष्ट गर्दा दाऊदबाट हाम्रो प्रभुको वंशावली स्थापना गर्ने थप चासोलाई संकेत गरिएको छ । प्रेरितको पुरानो नियमको भविष्यवाणी र प्रतिज्ञाहरूको पूर्तिमा यसको पुष्टिको दृष्टिकोण थियो ।

(२) "शरीर अनुसार" नयाँ नियमको प्रयोगमा जब ख्रीष्टमा लागू हुन्छ, निरूपण मानव प्रकृति बाहेक अन्य हुन सक्दैन । (सम्बन्धित पदहरू, यूहन्ना १:१४; रोमी ९:५; एफिसी २:१४; १ तिमोथी ३:१६; हिब्रु ५:७; १०:२०; १ पत्रुस ३:१८; ४:१; १ यूहन्ना ४:१; २ यूहन्ना ७) ।²⁸ त्यहाँ

²⁷ पद ३ र ४ मा उल्लिखित धर्मशास्त्र "विरलै पावलको आफ्नै धर्मशास्त्रको कथन हो" भन्ने प्रभावमा सीएच डोडको आरोपको लागि कुनै वारेन्ट छैन। उहाँले ख्रीष्ट अनन्तकालदेखि नै परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्थ्यो, उहाँ 'समयको पूर्णतामा' मानिसको रूपमा अवतार हुनुहुन्थ्यो, र उहाँको पुनरुत्थानद्वारा उहाँ सबैको प्रभुको रूपमा उहाँको दैवी स्थितिको पूर्ण शक्ति र महिमाको साथ लगानी गरिएको थियो भनी ठान्नुभयो । .. यसकारण वर्तमान कथन पावलले ख्रीष्टको व्यक्तित्वको लागि पर्याप्त सिद्धान्तको रूपमा लिने कुरा भन्दा कम छ । प्रेरित २:२२-३४ मा पत्रुसको मुखमा राखिएको चर्चको आदिम प्रचारलाई यसले सम्झाउँछ" (रोमीहरूलाई पावलको पत्र, लन्डन, १९३४, पृष्ठ ४ देखि)। यो एकदम स्पष्ट छ कि यस खण्डमा उच्चतम क्रिस्टोलोजी उपस्थित छ, साथै छुटकाराको उपलब्धिको प्रक्रियामा पुनरुत्थानको महत्त्वको कारणले पनि मान्यता छ, जसलाई पत्रुसले आफ्नो पेन्टेकोस्ट प्रवचनमा पनि मान्यता दिएका छन्, जसको कथन अधिनियम २ मा: ३३-३६ रोमी १:४ सँग मिल्दोजुल्दो छ ।

²⁸ यस सन्दर्भमा म κατὰ σάρκα मा हाम्रो प्रभुको मानव स्वभावको शारीरिक पक्षको सन्दर्भमा फेला पार्नेहरूको व्याख्या अस्वीकार गर्न बाध्य छु र म ती व्यक्तिहरूसँग सहमत छु जसले यसलाई मानव प्रकृतिलाई यसको पूर्णतामा तोक्छ, यद्यपि म यीबाट अलग छु । κατὰ πνεῦμα ὄντωνος ले हाम्रो प्रभुको ईश्वरीय प्रकृतिलाई मानवसँग विपरित जनाउँछ भन्ने कुरालाई उही व्याख्याकर्ताहरूले राख्छन् ।

शारीरिक र संवेदनामा विशेष जोड हुन सक्छ जस्तो कि यी केही उदाहरणहरूमा उद्धृत गरिएको छ। तर त्यस्तो प्रयोगले उपलब्ध गराएको प्रमाणको आधारमा भौतिक र गैर-भौतिक के बीचको अन्तरलाई मात्र सम्भव छैन। तसर्थ पद ३ मा प्रतिबिम्बित विचार भनेको त्यो हो जुन परमेश्वरको पुत्र मानव स्वभावको सन्दर्भमा बन्नुभयो - उहाँ दाऊदको सन्तानबाट जन्मनुभएको थियो।

(३) जसलाई शक्तिको साथ परमेश्वरको पुत्र घोषित गरिएको थियो। "घोषित" भनेर अनुवाद गरिएको शब्द नयाँ नियममा अन्यत्र "निर्धारण", "नियुक्त", "आदेश" भन्ने शब्द हो (लूका २२:२२; प्रेरित २:२३; १०:४२; ११:२९; १७: २६, ३१; हिब्रू ४:७)। यी मध्ये कुनै पनि अवस्थामा यसको अर्थ "घोषणा" गर्नु हुँदैन। यो "चिह्न बाहिर" वा "सीमा बाहिर चिन्ह" को अर्थमा यसको प्रयोगबाट "घोषणा" को अर्थ निकाल्न सम्भव हुन सक्छ। यसरी ख्रीष्टलाई परमेश्वरको पुत्रको रूपमा चिनाउन सकिन्छ।^{२९} तर "घोषित" भन्ने अर्थमा पुग्ने विचारको यो प्रक्रिया अनावश्यक छ र यसको प्रशंसा गर्न थोरै छ। आवश्यकता पनि छैन। न त नयाँ नियमका अन्य उदाहरणहरूद्वारा प्रदान गरिएको बाहेक अरू कुनै प्रतिपादनको सहारा लिने वारेन्टी छैन, अर्थात्, कि येशू शक्तिको साथ परमेश्वरको पुत्र "नियुक्त" वा "गठन" हुनुहुन्थ्यो र त्यसकारण ऐतिहासिक सुरुवातसँग समानान्तर भएको लगानीलाई औल्याउँछ। सुरुमा पद ३ मा उल्लेख गरिएको छ। यसले एउटा अकल्पनीय आपत्तिको सामना गरेको देखिन्छ। येशूलाई परमेश्वरको पुत्र नियुक्त गरिएको थिएन। जसरी हामीले फेला पार्छौं, उहाँ अनन्त पुत्रको रूपमा कल्पना गरिएको छ र यो पुत्रत्वको कुनै ऐतिहासिक सुरुवात थिएन तर यो आपत्तिको वैधता छ जब हामीले "शक्ति सहित"^{३०} अभिव्यक्तिको बललाई बेवास्ता गर्छौं। प्रेरितले

^{२९} ग्रीकअनुवाद सेप्टुअजिन्टको ὁπια मा बारम्बार भनेको सीमा वा सिमाना हो र नयाँ नियममा उही प्रयोग देखिन्छ। (सम्बन्धित पदहरू, मती २:१६; ४:१३; ८:३४; १५:२२, ३९; १९:१; मर्कुस ५:१७; ७:२४, ३१; १०:१; प्रेरित १३:५०)। ὁπίσω ग्रीकअनुवाद सेप्टुअजिन्टमा सीमाहरू चिन्ह लगाउने वा परिभाषित गर्ने अर्थमा प्रयोग गरिन्छ (सम्बन्धित पदहरू, गन्ती ३४:६; यहोशू १३:२७; १५:१२; १८:२०; २३:४)।

^{३०} ἐν δυνάμει को ὁπισθεντος को सट्टा αὐτοῦ Θεοῦ (उदाहरणका लागि, मेयर, सान्डे र हेडलम, हेनरी अलफोर्ड) को कारणले निर्माण गर्न को लागि ὁπισθεντος सँग ἐν δυνάμει

येशूलाई "परमेश्वरका पुत्र" नियुक्त गर्नुभएको होइन तर "शक्तिमा परमेश्वरका पुत्र" भनी बताउनुभएको छैन। यो जोडले सबै फरक पार्छ। यसबाहेक, हामी यो बिर्सन सक्दैनौं कि पद ३ मा पहिले नै परमेश्वरको पुत्रलाई अब अनन्त पुत्रको रूपमा मात्र होइन तर अनन्त पुत्र अवतारको रूपमा हेरिएको छ, अनन्त पुत्रलाई दाऊदको सन्तानबाट जन्मिएको ऐतिहासिक अवस्थाहरूको अधीनमा। तसर्थ पद ४ सँग सम्बन्धित कार्य भनेको परमेश्वरको अवतारित पुत्रलाई सम्मान गर्ने एउटा हो, र यसलाई सुसमाचारको विषयवस्तु प्रदान गर्ने ऐतिहासिक प्रक्रियाको अर्को चरणको रूपमा मात्र उचित मात्र होइन तर पूर्ण रूपमा उचित छ। प्रेरितले परमेश्वरको पुत्र अवतारको इतिहासमा केही विशेष घटनासँग व्यवहार गर्दै हुनुहुन्छ जसद्वारा उहाँ सार्वभौमिकताको स्थितिमा स्थापित हुनुभयो र शक्तिको साथ लगानी गरिएको थियो, एक घटना जसले शक्तिको साथ लगानीको सन्दर्भमा पहिले उहाँलाई श्रेय दिन सक्ने सबै कुरालाई पार गर्यो। आफ्नो अवतारित अवस्थामा। यो घटना के थियो र यसमा के लगानी समावेश थियो तुरुन्तै प्रकट हुनेछ। र यदि हामीले "शक्तिमा" भन्ने अभिव्यक्तिलाई "परमेश्वरको पुत्र" शीर्षकको सट्टा "नियुक्त" क्रियासँग जोड्यौं भने, यसले प्रश्नमा व्याख्या गर्न अतुलनीय अवरोध खडा गर्दैन। प्रेरितले अझै पनि भन्न सक्थे कि उहाँ प्रभुत्व र महिमाको

को निर्माण गर्ने पक्षमा बहिष्कारात्मक राय को वजन को बावजूद । २ कोरिन्थी १३:४, सान्डे र हेडलमद्वारा निर्णायकको रूपमा अपील गरिएको, प्रश्न निर्धारण गर्न पर्याप्त समानान्तर प्रस्तुत गर्दैन । *ἐν δυνάμει υἱοῦ Θεοῦ* सँग धेरै नजिक रहेको हुनाले र ग्रहण गरिएको निर्माण समग्र रूपमा व्याख्यासँग सराहनीय रूपमा फिट भएकोले, त्यहाँ अन्य दृष्टिकोण अपनाउनुपर्ने कुनै राम्रो कारण छैन (समर्थनको लागि, Philippi: op. cit., ad loc.; जे. ग्रेशम माचेन: द भर्जिन बर्थ ऑफ क्राइस्ट, १९३०, पृष्ठ २६१, कोलम्बस, १९३६, जे.पि. लेन्ज: रोमीहरूलाई पावलको पत्र, इ.टि., न्यूयॉर्क, १९१५ र, हालसालै, सि. के. ब्यारेट: रोमीहरूलाई पावलको पत्रमा टिप्पणी, न्यूयॉर्क, १९५७, ad loc.) तथापि, यो भन्नु पर्छ कि यदि *ὁ πλοῦς ἐν τοῦ* संग व्याख्या गरे पनि यसले समग्र रूपमा पदको माथि दिइएको व्याख्यालाई अस्वीकार गर्दैन। किनभने, त्यस घटनामा, येशूले उहाँको पुनरुत्थानको स्थिति र महिमाका परमेश्वरको पुत्रको रूपमा प्रयोग गर्नुभएको शक्तिमा भन्दा उहाँको प्रभुत्वको नयाँ चरणमा येशूले प्रयोग गरेको शक्तिमा जोड दिइनेछ। पुनरुत्थान र त्यसपछिको लगानीमा प्रयोग गरिएको र प्रदर्शन गरिएको शक्तिलाई जोड दिनु पनि त्यसै नयाँ चरणसँग मिल्दोजुल्दो छ जसमा येशू प्रवेश गर्नुभयो जब, परमेश्वरको पुत्रको रूपमा, उहाँलाई शक्तिको दाहिने हातमा उचालियो ।

नयाँ चरणको अभिव्यक्त सङ्केतका साथ परमेश्वरको पुत्र नियुक्त हुनुभयो जसमा येशू अवतारी पुत्रको रूपमा पुनरुत्थानद्वारा प्रवेश गर्नुभयो कस्तिमा पनि उहाँ परमेश्वरको पुत्र हुन थाल्नुभयो भन्ने संकेत नगरी। कथन पत्रुसको जस्तै हुनेछ, कि पुनरुत्थानद्वारा परमेश्वरले येशूलाई "प्रभु र ख्रीष्ट दुबै" बनाउनुभयो (प्रेरित २:३६)। पत्रुसले पहिलो पटक येशू प्रभु र ख्रीष्ट बन्नुभयो भन्ने अर्थ बुझ्न सकिँदैन। उसले आफ्नो मेसिनिक प्रभुत्वको नयाँ चरणलाई संकेत गर्दैछ ।

(४) "पवित्रताको आत्मा अनुसार" कठिनाइहरूले यस अभिव्यक्तिको प्रत्येक व्याख्यालाई समेट्छ किनभने यो नयाँ नियममा कतै पनि पाइँदैन । किनकी यो "शरीर अनुसार" को समानान्तर छ ? पद ३ मा र पछिल्लोले हाम्रो प्रभुको मानवीय स्वभावलाई जनाउने भएकोले प्रश्नमा रहेको शब्दले ईश्वरीय प्रकृतिलाई ध्यानमा राखेको हुनुपर्दछ । यो पालना गर्दैन । त्यहाँ अन्य विरोधाभासहरू छन् जुन यी पदहरूमा प्रेरितको विषयवस्तुसँग सान्दर्भिक छन् र हामी यस विकल्पमा बन्द छैनौं । "पवित्रताको आत्मा अनुसार" अभिव्यक्ति "मरेकाहरूबाट पुनरुत्थानद्वारा" सबैभन्दा नजिकको सम्बन्धमा खडा छ । पछिल्लो यो बिर्सनु हुँदैन, ख्रीष्टको मानव स्वभावसँग सम्बन्धित छ - उहाँको मानव स्वभावको सम्मानमा मात्र उहाँ मृत्युबाट बौरी उठ्नु भएको थियो । मृतकबाट पुनरुत्थानसँगको यो सम्बन्ध यसबाहेक हामीले प्रश्नमा अभिव्यक्तिको अर्थ खोज्ने दिशाको स्पष्ट संकेत प्रदान गर्दछ । जसरी पद ३ मा "शरीर अनुसार" ले दाऊदको सन्तानबाट जन्मेको चरणलाई परिभाषित गर्दछ त्यसरी नै "पवित्रताको आत्मा अनुसार" पुनरुत्थानको माध्यमबाट आएको चरणलाई चित्रण गर्दछ र जब हामी सोध्यौं कि त्यो नयाँ चरण के थियो जसमा परमेश्वरको पुत्र उहाँको पुनरुत्थानद्वारा प्रवेश गर्नुभयो त्यहाँ प्रशस्त नयाँ नियमको संकेत र स्पष्टीकरण छ (सम्बन्धित पदहरू प्रेरित २:३६; एफिसी १:२०-२३; फिलिप्पी २९-३१; १ पत्रुस ३:२१, २२) । उहाँको पुनरुत्थान र स्वर्गारोहणद्वारा परमेश्वरका पुत्र अवतार सार्वभौमसत्ताको नयाँ चरणमा प्रवेश गर्नुभयो र उहाँलाई आफ्नो शरीर, मण्डलीमा सबै चीजहरूको शिरको रूपमा कार्यान्वयन गर्ने मध्यस्थताको प्रभुत्वको अभ्याससँग र त्यसको लागि नयाँ शक्ति

संवाददाताले सम्पन्न भयो । यही पुनरुत्थानको सन्दर्भमा र ख्रीष्टको पुनरुत्थानको अनुमोदनलाई संकेत गर्दै प्रेरितले भन्नुभयो, "अन्तिम आदमलाई जीवन दिने आत्मा बनाइयो" (१ कोरिन्थी १५:४५) र यसैलाई उहाँले अन्यत्र उल्लेख गर्नुहुन्छ जब उहाँले भन्नुहुन्छ, "परमप्रभु आत्मा हुनुहुन्छ" (२ कोरिन्थी ३:१७) । यस उदाहरणमा "प्रभु", पावलमा प्रायः प्रभु ख्रीष्ट हुनुहुन्छ । एउटै निष्कर्ष यो हो कि ख्रीष्ट अब पुनरुत्थानको कारणले गर्दा पवित्र आत्माको यति सम्पन्न र नियन्त्रणमा हुनुहुन्छ कि विशिष्ट व्यक्तिहरूको कुनै भ्रम बिना ख्रीष्टलाई आत्मासँग चिनिन्छ र "आत्माको प्रभु" भनिन्छ (२ कोरिन्थी ३:१८) । यसैले जब हामी "पवित्रताको आत्मा अनुसार" अभिव्यक्तिमा फर्कन्छौं हाम्रो अनुमान यो हो कि यसले आत्मिय दानको त्यो चरणलाई जनाउँछ जसमा येशू उहाँको पुनरुत्थान मार्फत प्रवेश गर्नुभयो । यसबाहेक पाठले स्पष्ट रूपमा "पवित्रताको आत्मा अनुसार शक्ति भएको परमेश्वरको पुत्र" लाई "मृतकहरूबाट पुनरुत्थान" सँग सम्बन्धित गर्दछ र नियुक्ति पुनरुत्थानद्वारा भएको बाहेक अरू कुनै हुन सक्दैन । पद ४ को विचार तब हुनेछ कि पुनरुत्थानद्वारा उहाँलाई स्थापित गरिएको प्रभुत्व सबै आत्मिय शक्तिहरूद्वारा व्याप्त छ । उहाँको पुनरुत्थान पूर्व अवस्थाको सापेक्षिक कमजोरी पद ३ मा प्रतिबिम्बित उहाँको पुनरुत्थान पछिको प्रभुत्वमा प्रदर्शन गरिएको विजयी शक्तिसँग विपरित छ । के विपरीत छ त्यो एक चरण होइन जसमा येशू परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्न र अर्को जसमा उहाँ हुनुहुन्छ । उहाँ दुबै राज्यहरूमा अपमान र उच्चतामा परमेश्वरको अवतारित पुत्र हुनुहुन्छ र उहाँलाई दुवै राज्यहरूमा परमेश्वरको पुत्रको रूपमा मात्र परमेश्वरको सुसमाचारको रूपमा पावलको सुसमाचारको सार हो तर पुनरुत्थान पूर्व र पुनरुत्थान पछिको अवस्थाहरू तुलना र विरोधाभासित छन् र यसको विरोधाभास शक्तिको साथ लगानीमा निर्भर हुन्छ जसद्वारा पछिको विशेषता हुन्छ ।

हाम्रा प्रभुको मसिही उपलब्धिहरूमा ऐतिहासिक प्रगतिको महत्त्व र मसिही इम्भेष्टिचरको प्रगतिशील अनुभूतिको महत्त्व यसरी प्रस्ट हुन्छ । यस प्रगतिलाई के संकेत गर्दछ मृतकहरूबाट पुनरुत्थान । हाम्रा प्रभुको अवतारीय जीवनमा भएका सबै पूर्ववर्तीहरू पुनरुत्थान

तर्फ सछन् र त्यसपछिका सबै कुराहरू यसमा निर्भर हुन्छन् र त्यसमा आधारित हुन्छन् । यो परमेश्वरको सुसमाचारको विषय हो र यो त्यो हो जसमा भविष्यसूचक प्रतिज्ञा संलग्न थियो । प्रेरितले शीर्षकहरूको संयोजनद्वारा सुसमाचारको आफ्नो सारांशको सबै बिन्दुहरू क्लिन्च र फिक्स गर्नुहुन्छ जसको साथ पद ४ को अन्त्यमा, उहाँले व्यक्तिलाई पहिचान गर्नुहुन्छ जो आफैं सुसमाचार हो, "येशू ख्रीष्ट हाम्रा प्रभु" । प्रत्येक नामको आ-आफ्नै विशिष्ट सम्बन्ध र महत्त्व हुन्छ । "येशू" ले आफ्नो ऐतिहासिक पहिचान ठीक गर्नुहुन्छ र आफ्नो उद्धारको अभिव्यक्त गर्नुहुन्छ । "ख्रीष्ट" अभिषिक्तको रूपमा आफ्नो आधिकारिक कामलाई औल्याउँछ । 'परमेश्वर' ले प्रभुत्वलाई संकेत गर्दछ जसको लागि उहाँ पिताको दाहिने हातमा उच्च हुनुहुन्छ जसको आधारमा उहाँले स्वर्ग र पृथ्वीमा सबै अधिकार प्रयोग गर्नुहुन्छ । ऐतिहासिक र आधिकारिक, प्रतिबद्धता र उपलब्धि, अपमान र उदात्तता हो । सबै शीर्षकहरूको शृङ्खलामा संकेत गरिएको छ जसद्वारा परमेश्वरको पुत्रलाई यहाँ नाम दिइएको छ ।

५ ख्रीष्टको मध्यस्थता भनेको यस्तो चिज हो जसमा प्रेरितले यस पत्रभरि बारम्बार प्रतिबिम्बित गर्नेछन् । यहाँ हामीले यो पहिलो पटक फेला पाउँछौं । ख्रीष्ट त्यो व्यक्ति हुनुहुन्छ जसको माध्यमबाट अनुग्रह र प्रेरित पद प्राप्त भएको छ । बहुवचन 'हामीले प्राप्त गर्यौं' को प्रयोग गर्दा यो सम्भव छैन कि उसले अन्य प्रेरितहरूलाई र आफूलाई पनि संकेत गरिरहेको छ । अझै पनि कम मात्र सक्छौं कि उसले श्रममा अन्य साथीहरू समावेश गर्दैछ जस्तै तिमोथी र सिल्बानस (सम्बन्धित पदहरू फिलिप्पी १:१; १ थेस्सलोनिकी १:१; २ थेस्सलोनिकी १:१) । यिनीहरूलाई प्रेरितको पद प्राप्त भएको मात्र सकिँदैन । बहुवचन "'हामी' लाई 'श्रेणीको बहुवचन'^{३१} को रूपमा प्रयोग गरेको पाउँदछौं जब प्रेरितले उनलाई जनाउँदछन् । उनले यस सन्दर्भमा अन्यजातिहरूलाई आफ्नो प्रेरितको रूपमा जोड दिएको छन् र यो एकलता यस बिन्दुमा आवश्यक देखिन्छ । "अनुग्रह र प्रेरितत्व" को

^{३१} अभिव्यक्ति एफ. गोडेटको हो: सन्त पावको पत्र रोमीहरूमा टिप्पणी (इ.टि., एडिन्बर्ग, १८८०), ad loc ।

अर्थ प्रेरितको अनुग्रह हुन सक्छ । तथापि यो सम्भव छ कि "अनुग्रह" यहाँ परमेश्वरको अधिक सामान्य अनुग्रह हो । प्रेरितले त्यो अनुग्रह र दयालाई कहिल्यै बिर्सनन् जसद्वारा उनलाई उद्धार दिइएको थियो र ख्रीष्टको सङ्गतिमा बोलाइएको थियो (सम्बन्धित पदहरू, १ कोरिन्थी १५:१०; गलाती १:१५; १ तिमोथी १:१३-१६; २ तिमोथी १:९; तीतस ३:५-७) । उद्धारमा उदाहरणीय अनुग्रह यद्यपि, पावलको मामलामा उनी अलग गरिएको प्रेरितको पदबाट अलग कल्पना गरिएको थिएन । दमस्कस जाने बाटोमा पावलको रूपान्तरणको अनुभवमा तिनीहरू अलग भएनन् (प्रेरित २६:१२-१८) । उनको पत्रहरूमा प्रतिबिम्बित भएको तथ्य पन्याप्त मात्रमा छ । (१५:१५, १६; गलाती १:१५, १६; १ तिमोथी १ : १२-१६) । यो एक पर्याप्त कारण हो त्यसैले यस उदाहरणमा सामान्य र विशिष्ट दुवैलाई यति नजिकबाट जोडिएको हुनुपर्छ । (सम्बन्धित पद, १ कोरिन्थी १५:१०)।^{३२}

उहाँले अनुग्रह र प्रेरित पद प्राप्त गर्नुभएको उद्देश्यलाई "सबै राष्ट्रहरूमा विश्वासको आज्ञापालन" भनिएको छ । "विश्वासको आज्ञाकारिता" को अर्थ "विश्वासको आज्ञाकारिता" हुन सक्छ (सम्बन्धित पदहरू प्रेरित ६:७; २ कोरिन्थी १०:५; १ पत्रुस १:२२) । यदि "विश्वास" लाई वस्तु वा विश्वासको सामग्रीको वस्तुगत अर्थमा बुझिएको थियो भने सत्यले विश्वास गर्यो भने यसले प्रशंसनीय रूपमा उपयुक्त व्याख्या प्रदान गर्नेछ र "सुसमाचारको आज्ञाकारिता" भन्ने कुरा बराबर हुनेछ (सम्बन्धित पदहरू १०:१६; २ थेस्सलोनिकी १:८; ३:१४) । तर यहाँ "विश्वास" लाई सुसमाचारको सत्यताको अर्थमा प्रयोग

^{३२} त्यहाँ धेरै एक्सपोजिटरहरू छन्, उदाहरणका लागि, क्याल्भिन र फिलिपी जसले यस उदाहरणमा "कृपा" लाई प्रेरितको अनुग्रहको रूपमा र यसैले थप विशिष्ट रूपमा मान्दछन् । यो साँचो हो कि χάρις प्रायः एक विशेष उपहारको अर्थमा प्रेरितद्वारा प्रयोग गरिन्छ, विशेष समारोह वा कार्यालयको अभ्यासको लागि दिइएको अनुग्रह (सम्बन्धित पदहरू, १२:६; १ कोरिन्थी ३:१०; २ कोरिन्थी १:१५; ८: ६, ७, १९; गलाती २:९; एफिसी ३:८; ४:७; १ कोरिन्थी १६:३ र रोमी १५:१५; २ कोरिन्थी ८:१ पनि हेर्नुहोस्) । यहाँ "अनुग्रह र प्रेरितत्व" को निर्माणमा सबैभन्दा नजिकको समानान्तर २ कोरिन्थी ८: ४ हुनेछ जहाँ पावलले "सन्तहरूप्रतिको सेवकाईको अनुग्रह र सङ्गति" को कुरा गर्छन् । यद्यपि यहाँ "अनुग्रह" लाई सम्भावित रूपमा लिइन्छ, यदि निश्चित रूपमा होइन भने, विशेष अर्थमा, तर यसलाई "सङ्गति" बाट छुट्याउनुपर्दछ र सन्तहरूको सेवामा फेलोशिपको अनुग्रहको रूपमा उपयुक्त रूपमा व्याख्या गर्न सकिँदैन ।

गरिएको छ भनी मात्र गाह्रो छ । यो बरु सुसमाचारको प्रतिक्रियामा विश्वासको व्यक्तिपरक कार्य हो । यद्यपि यो विश्वासको कार्यमा संलग्न भएको कुराको लागि आफ्नो प्रतिबद्धताको रूपमा विश्वासको आज्ञाकारिताको रूपमा सोझ असम्भव छैन तर यो "आज्ञाकारिता" को रूपमा नियुक्तिको रूपमा "विश्वास" लिन र यसलाई बुझ्नको लागि यो धेरै बुझ्न योग्य र उपयुक्त छ: विश्वासमा समावेश भएको आज्ञाकारिताको रूपमा । विश्वासलाई आज्ञाकारिता र ख्रीष्टको सुसमाचारप्रति प्रतिबद्धताको रूपमा लिइन्छ । तसर्थ यो अभिव्यक्ति "विश्वासको आज्ञाकारिता" को निहितार्थ दूरगामी छन् । किनभने प्रेरित पदले प्रवर्द्धन गर्ने उद्देश्यले गरेको विश्वास भावनाको मेटिने कार्य होइन तर ख्रीष्ट र उहाँको सुसमाचारको सत्यताप्रति सम्पूर्ण हृदयको भक्तिको प्रतिबद्धता थियो । यस्तो विश्वासमा सबै राष्ट्र बोलाइएका छन् ।

"सबै राष्ट्रहरू" यहूदीहरू र अन्यजातिहरू समावेश भएको भनेर बुझ्न सकिन्छ वा अधिक प्रतिबन्धित रूपमा केवल गैर-यहूदी राष्ट्रहरू एक प्रश्न हो जसमा यो निर्णायक हुन असम्भव छ । '१६:२६ र सायद १५:१८ मा पनि यस्तै कठिनाई देखिन्छ । पावलका पत्रहरूमा प्रायः "राष्ट्रहरू" को अन्यजातिहरू यहूदीहरूबाट भिन्न रूपमा प्रयोग गरिएको छ (सम्बन्धित पदहरू २:१४, २४; ३:२९; ९:२४, ३०; ११:११; ११:२५; १५:९, १०, ११, १२, १६, २७; १: २३; पावलले यहाँ आफ्नै प्रेरितको बारेमा सोचिरहेका छन् र उहाँ अन्यजातिहरूका प्रेरित हुनाले र त्यो तथ्यमा महिमा (११:१३; प्रेरित २६:१७, १८; गलाती १:१६; २:७-९) त्यहाँ धेरै छ । यहाँ अन्यजाति राष्ट्रहरूको दृष्टिकोणमा रहेको दृष्टिकोणको पक्षमा थप भन्नु पर्छ । अन्यजातिहरूको प्रेरितको रूपमा उहाँको पद विशेष गरी अन्यजाति राष्ट्रहरूमा सुसमाचारको विश्वासको प्रवर्द्धन गर्न निर्देशित छ (सम्बन्धित पद १:१३)।

"उहाँको नामको खातिर" यसलाई प्राथमिकतामा अघिल्लो शब्दहरूमा उल्लेख गरिएको बनावटको साथ लिनु पर्छ - यो ख्रीष्टको लागि हो कि विश्वासको आज्ञाकारितालाई बढावा दिनु हो । यो थप द्वारा प्रदान गरिएको अभिमुखीकरण नोट गर्न राम्रो छ । यो सुसमाचारको प्रचारमा सर्वोपरि हुने राष्ट्रहरूको फाइदा होइन तर

ख्रीष्टको सम्मान र महिमा हो । र ख्रीष्टको राजदूतको यो सर्वोपरि सरोकारको लागि उन्मुख सुसमाचारलाई बढावा दिनको लागि आफ्नै बनावट हुनुपर्छ -उसको व्यक्तिपरक बनावटले परमेश्वरको आफ्नै पूर्ववर्ती र वस्तुगत बनावटलाई प्रतिबिम्बित गर्नुपर्छ ।

६ रोमका विश्वासीहरू सुसमाचारको प्रवर्द्धनबाट प्राप्त हुने फलका उदाहरणहरू थिए "जसका बीचमा तिमीहरू पनि येशू ख्रीष्टका बोलाइएका हो ।" यस सम्बन्धमा "बोलाइएको" शब्दको प्रयोग महत्त्वपूर्ण छ । पावलले पहिले नै यस तथ्यमा ध्यानाकर्षण गरेका थिए कि यो ईश्वरीय आह्वानले गर्दा उनलाई प्रेरित पदमा लगानी गरिएको थियो (पद १)। अब हामीलाई सल्लाह दिइन्छ कि रोमका विश्वासीहरू ख्रीष्टका चेलाहरू बनेका थिए । यो सम्भावित छैन कि "येशू ख्रीष्टको बोलाइएको" ले येशू ख्रीष्टलाई बोलावटको लेखकको रूपमा कल्पना गरिएको हो भनेर संकेत गर्दछ । समान रूपमा परमेश्वर पितालाई लेखकको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ (सम्बन्धित पदहरू ८:३०; ११:२९; १ कोरिन्थी १:९; २ तिमोथी १:९)। तिनीहरूले ख्रीष्टको सम्बन्धको अर्थमा येशू ख्रीष्टलाई बोलाइन्छ जसरी तिनीहरूलाई पिताले उहाँको पुत्रको सङ्गतिमा बोलाउनुभएको हो (१ कोरिन्थी १:९)।

७ पद ५ मा उल्लेख गरिएझैं प्रेरितको मनमा अन्यजातिहरूका बीचमा सुसमाचारको विश्वासको प्रवर्द्धन थियो । रोममा विश्वासीहरूलाई उहाँको अभिवादनमा^{३३} तथापि उनले कुनै जातीय भेदभाव गर्न अनुमति दिदैनन् - रोममा सबै चाहे यहूदी वा अन्यजातिहरू समावेश छन् । विशिष्टीकरण जातिको आधारमा होइन तर परमेश्वरको अनुग्रहबाट उत्पन्न हुने भिन्नताको सन्दर्भमा परिभाषित गरिएको छ । सम्बोधन गरिएकाहरूलाई "परमेश्वरका प्रियहरू, सन्त हुन बोलाइएका" हुन् । यस उदाहरणमा उनले रोमको मण्डलीको बारेमा स्पष्ट रूपमा बोल्दैनन् (सम्बन्धित पदहरू १

^{३३} ἐν Πῶμῃ पढाइको समर्थनमा प्रमाणहरूले यसको अवधारणको पक्षमा पूर्वनिर्धारित गर्दछ । पद १५ मा त्यहि कुरा लागू हुन्छ ।

कोरिन्थी १:२; २ कोरिन्थी १:१; गलाती १:२; १ थेस्सलोनिकी १:१; २ थेस्सलोनिकी १:१)। यसको मतलब यो होइन कि पावलको सम्मानमा रोममा कुनै मण्डली थिएन (सम्बन्धित पदहरू १२:५; १६:५); यो शब्दको बहिष्कार केवल एक भिन्नता हो जुन अन्य पत्रहरूमा देखा पर्दछ (सम्बन्धित पदहरू एफिसी १:१; फिलिप्पी १:१; कलस्सी १:२)। "परमेश्वरका प्रिय" भन्ने विशेषतालाई पावलले आफ्नो अभिवादनमा अरू कतै प्रयोग गरेनन् र नयाँ नियममा यो ठ्याक्कै ढाँचामा मात्र पाइन्छ यद्यपि उही प्रभाव कलस्सी ३:१२ १ थेस्सलोनिकी १:४; २ थेस्सलोनिकी २:१३ मा छ । "प्रिय" शब्द प्रेरितको मनपर्ने शब्द हो जसले आफ्ना भाइहरूलाई बाँध्ने प्रेम व्यक्त गर्दछन् (सम्बन्धित पदहरू १२:१९; १६:५, ८, ९, १२; १ कोरिन्थी ४:४; २ कोरिन्थी ७:१; २ तिमोथी १:२) । "परमेश्वरका प्रियहरू" ले परमेश्वर पिताको प्रेमको आत्मीयता र कोमलता, उहाँको स्नेहको काखमा उहाँका मानिसहरूको अँगालोलाई औँल्याउँछ । यो बन्धनको चेतना हो जसले प्रेरितलाई रोमका सन्तहरूसँग बाँध्छ । "सन्त हुन बोलाइएका" वा "सन्तहरू भनिन्छ" ले ईश्वरीय कार्यको प्रभावकारी चरित्रमा जोड दिन्छ जसद्वारा विश्वासीहरू सन्त बने - यो ईश्वरीय आह्वानद्वारा थियो । तिनीहरू प्रभावकारी रूपमा सन्तको स्थितिमा प्रवेश गरे । "परमेश्वरका प्रिय" ले उनीहरूलाई परमेश्वरको मनोवृत्तिको सन्दर्भमा वर्णन गर्दछ । यो भिन्नतामा प्राथमिक हो जसद्वारा तिनीहरू अरूबाट भिन्न हुन्छन् । "बोलावट" ले तिनीहरूलाई परमेश्वरको निश्चित कार्यको सन्दर्भमा वर्णन गर्दछ जसद्वारा उहाँको विशिष्ट प्रेम प्रभावमा आउँछ । "सन्त हुन बोलाइएका" तिनीहरूलाई अभिषेकको सन्दर्भमा वर्णन गर्दछ जुन प्रभावकारी बोलावटको उद्देश्य र प्रभाव हो । यद्यपि यो निस्सन्देह "सन्तहरू" शब्दमा अग्रगामी रूपमा रहेको परमेश्वरलाई अलग राख्ने विचार हो तर चरित्रको पवित्रता शब्दबाट अलग गर्न असम्भव छ जुन यस्तो अभिषेकको पूरक हो । विश्वासीहरू आत्माद्वारा पवित्र हुन्छन् र जसरी यस पत्रको शिक्षामा देखा पर्नेछ । विश्वासीको सबैभन्दा विशेष विशेषता भनेको उहाँ हृदय र जीवनको तरिकामा पवित्र हुनुहुन्छ ।

प्रेरितले अपनाएको अभिवादनको रूप अनिवार्य रूपमा चरित्रमा खीष्टियन हो । 'कृपा' भनेको सबैभन्दा पहिले परमेश्वरको पक्षमा अनुग्रहको स्वभाव हो तर त्यो स्वभावलाई अनुग्रह र आनन्दको रूपमा अभिव्यक्त गर्न आउने ठोस तरिकाहरूलाई बहिष्कार गर्नु मनमानी हुनेछ । "शान्ति" को पावलको अवधारणालाई पापले समावेश गरेको परमेश्वरबाट अलगावको पृष्ठभूमिमा बाहेक बुझ्न सकिँदैन । त्यसकारण "शान्ति" भनेको खीष्टद्वारा पूरा भएको मेलमिलापमा आधारित परमेश्वरसँग पुनर्गठित अनुग्रह हो । आधारभूत अर्थ ५: १, २ मा संकेत गरिएको छ । हामीले परमेश्वरबाट अलगावको प्रभाव र क्रोधको वास्तविकताको कदर गर्दा मात्र हो जुन अलगावले देखाउँछ कि हामीले शान्तिको बाइबलीय धारणाको समृद्धिलाई यहाँ उल्लेख गरेको रूपमा बुझ्न सक्छौं । शान्ति भनेको एक स्थितिको स्थापना हो जसमा ईश्वरको उपस्थितिमा विश्वस्त र अनियन्त्रित पहुँच विशेषाधिकार हो । परमेश्वरसँगको शान्तिलाई परमेश्वरको शान्तिबाट अलग गर्न सकिँदैन जसले हृदय र दिमागलाई खीष्ट येशूमा राख्छ (सम्बन्धित पद फिलिप्पी ४:७) । "अनुग्रह" र "शान्ति" आवश्यक रूपमा भिन्न भए तापनि यस अभिवादनमा सहसंबद्ध छन् र संकेत गरिएका अवधारणाहरूको सन्दर्भमा पनि एकअर्कासँग नजिकको सम्बन्ध कायम राख्छन् । जब तिनीहरूको पारस्परिक निर्भरता र सम्बन्धमा लिइन्छ तब हामी आशिषको पूर्णता देख्छौं जुन प्रेरितले आफ्ना पत्रहरूमा सम्बोधन गर्नेहरूलाई आह्वान गर्दछन् (सम्बन्धित पदहरू १ कोरिन्थी १:३; २ कोरिन्थी १:२; २ थेस्सलोनिकी १:२; तीतस १:४; फिलेमोन ३) ।

"परमेश्वर हाम्रा पिता र प्रभु येशू खीष्टबाट" । निम्न अवलोकनहरूले यस सूत्रको समृद्ध आयातलाई संकेत गर्नेछ । (१) "परमेश्वर" यहाँ त्रिएकको पहिलो व्यक्ति, पिताको व्यक्तिगत नाम हो । यो पावलको प्रयोगको विशेषता हो र पत्र भरि बारम्बार देखा पर्नेछ । "परमेश्वर" शीर्षकको यो प्रयोगलाई अन्य व्यक्तिहरूबाट पूर्ण ईश्वर वा ईश्वरत्व घटाउने रूपमा व्याख्या गरिनु हुँदैन । "प्रभु" प्रायः खीष्टको व्यक्तिगत नाम हो जुन पिता र आत्माबाट भिन्न हुन्छ । तर यसले कुनै पनि हिसाबले अन्य व्यक्तिको प्रभुत्व वा सार्वभौमसत्तालाई घटाउँदैन

। यी शीर्षकहरूले व्यक्तिहरूलाई एकअर्काबाट अलग गर्दछ र त्यसकारण तिनीहरूको ठूलो महत्त्व छ । तर ईश्वरशास्त्रीय रूपमा उनीहरूलाई केवल पिताको ईश्वरत्व वा केवल ख्रीष्टको प्रभुत्वको भविष्यवाणी गर्ने रूपमा व्याख्या गरिनु हुँदैन । पावलको आफ्नै गवाही अनुसार ख्रीष्ट "सर्वदाको लागि आशिषित परमेश्वर" हुनुहुन्छ (९:५) र उहाँमा "परमेश्वरको पूर्णता" वास गर्नुहुन्छ (कलस्सी २:९) । (२) यो प्रभु येशू ख्रीष्टबाट अलग हुनुहुने पिता हुनुहुन्छ जो विश्वासीहरूका पिता हुनुहुन्छ । यो प्रेरितको समान प्रतिनिधित्व हो ।³⁴ (३) पिता विश्वासीहरू र ख्रीष्टको संयुक्त रूपमा पिता हुनुहुन्छ । ख्रीष्टको पुत्रत्वको विशिष्टता ईर्ष्यापूर्वक सुरक्षित गरिएको छ । ख्रीष्ट पिताको आफ्नै पुत्र हुनुहुन्छ र सम्बन्धको विशिष्टता यसैद्वारा सूचित गरिएको छ (सम्बन्धित पदहरू ८:३, ३२) । यो येशूको आफ्नै गवाही अनुरूप छ । उहाँ पितालाई "हाम्रो पिता" भनेर सम्बोधन गर्नमा चेलाहरूसँग कहिल्यै जोडिनुहुन्न । न त उहाँले चेलाहरूलाई त्यो सम्बन्धमा उहाँसँगको समुदायको मान्यतामा पिताको नजिक जान आज्ञा दिनुहुन्छ (सम्बन्धित पदहरू, मत्ती ५:४५, ४८; ६:९, १४; ७:११; लुका ६:३६; १२: ३०; यूहन्ना ५:१७, १८; २०:१७) । (४) पिता र प्रभु येशू ख्रीष्ट एकसाथ प्रेरितले आह्वान गरेको अनुग्रह र शान्तिका लेखक हुनुहुन्छ । यो ख्रीष्टलाई दिइएको गरिमाको सूचक हो कि उहाँलाई पितासँग छुटकाराको विशेषता आशिषहरूको स्रोत र दिनेको रूपमा प्रतिनिधित्व गर्नुपर्छ ।

³⁴ यस विषयको पूर्ण उपचारको लागि, लेखकको रिडेम्पशन कम्प्लिस्ट एन्ड एप्लाइड (ग्रान्ड र्यापिड्स, १९५५), पृष्ठ ११० देखि हेर्नुहोस् ।

२. परिचय (INTRODUCTION)

१: ८-१५

८ पहिलेचाहिँ सारा संसारभरि तिमीहरूको विश्वासको चर्चा भएकोमा म तिमीहरू सबैका निम्ति येशू ख्रीष्टद्वारा मेरा परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाउँछु ।

९ किनकि मेरा प्रार्थनाहरूमा म निरन्तर तिमीहरूलाई सधैं सम्झना गर्दछु; परमेश्वर नै यस कुरामा मेरा साक्षी हुनुहुन्छ, जसको सेवा म आफ्नो आत्माले उहाँकै पुत्रको सुसमाचारमा गर्दछु;

१० अब अन्तमा परमेश्वरको इच्छाद्वारा कुनै पनि रीतिले म तिमीहरूकहाँ आउनमा सफलता प्राप्त गर्न सक्छु भनी विन्ती चढाउँछु,

११ किनकि तिमीहरूलाई स्थिर पार्नका निम्ति म तिमीहरूलाई केही आत्मिक वरदान दिन सक्छु भनेर तिमीहरूलाई भेट्ने म अति इच्छा गर्दछु;

१२ अर्थात् तिमीहरूको र मेरो पारस्परिक विश्वासद्वारा तिमीहरूसँगै मैले पनि सान्त्वना पाउन सक्छु ।

१३ अब भाइहरूहो, जसरी मैले अरू जातिहरूको बीचमा फल पाउँथेँ, त्यसरी नै म तिमीहरूको बीचमा पनि केही फल पाऊँ भन्ने हेतुले मैले धेरै पल्ट तिमीहरूकहाँ आउने संकल्प गरें, (तर मलाई अहिलेसम्म पनि बाधा छ) यस कुरामा तिमीहरू अनजान रहेको म चाहँदिनँ;

१४ म ग्रीकहरू र अन्यभाषीहरू दुवैको, अनि बुद्धिमान्हरू र निर्बुद्धिहरू दुवैको ऋणी छु ।

१५ यसकारण सकेसम्म तिमी रोममा हुनेहरूलाई पनि म सुसमाचार प्रचार गर्न तयार छु ।

मण्डलीहरू र व्यक्तिहरूलाई उहाँका पत्रहरूमा मण्डलीहरू वा सम्बन्धित व्यक्तिहरूलाई प्रदान गरिएको अनुग्रहको लागि

अभिवादनबाट परमेश्वरलाई धन्यवाद दिनको लागि प्रेरितको सामान्य ढाँचा हो (१ कोरिन्थी १:४; फिलिप्पी १:३, ४; कलस्सी १ थेस्सलोनिकी १: ३; २ तिमोथी १:३; फिलेमोन ४, ५) । २ कोरिन्थी। १:३; एफिसी १: ३ विरलै अपवादहरू छन्, किनभने यी अवस्थाहरूमा धन्यवादले प्रशंसाको रूप लिन्छ । उल्लेखनीय अपवाद गलाती १:६ हो जहाँ हामी "म अचम्मित छु" भन्दा "म धन्याद दिन्छु" पाउँछौं र कारण स्पष्ट छ ।

८ यस उदाहरणमा प्रेरितले हाम्रो ध्यान यस तथ्यमा खिच्दछन् कि उनले "सबैभन्दा पहिले" धन्यवाद दिन्छन् । उनले अहिलेसम्म नदेखेको यो मण्डलीलाई लेख्दा उनको विचारमा सबैभन्दा माथिल्लो कुरा त्यहाँका सन्तहरूको विश्वास हो । तर उनको धन्यवाद तिनीहरूलाई निर्देशित गरिएको छैन । यो परमेश्वरलाई निर्देशित छ । सन्तहरूको विश्वास परमेश्वरको अनुग्रहको प्रमाण हो र पहिलो प्रतिक्रिया त्यसकारण परमेश्वरलाई धन्यवाद दिनु पर्छ । "म मेरो परमेश्वरलाई धन्यवाद दिन्छु" (सम्बन्धित पदहरू, फिलिप्पी १:३; फिलेमोन ४) प्रयोग गरिएको रूपले परमेश्वरसँगको सम्बन्ध र यसमा संलग्न पारस्परिकताको कडा रूपमा व्यक्तिगत चरित्रलाई बाहिर ल्याउँछ । यो हो कि प्रेरितले भनेका थिए, "म उहाँको हुँ र उहाँ मेरो हो" (सम्बन्धित पद प्रेरित २७:२३)। उनले त्यो सम्बन्धको घनिष्ठतामा ध्यान दिएर परमेश्वरलाई धन्यवाद दिन्छन् ।

ख्रीष्टको मध्यस्थता (सम्बन्धित पद ५) यस धन्यवादमा देखा पर्दछ । यो हुन सक्छ कि ख्रीष्टलाई केवल एक व्यक्तिको रूपमा लिइन्छ जसको माध्यमबाट प्रेरितलाई धन्यवाद दिन अगुवाइ गरिन्छ ।^{३५} उनी ख्रीष्टद्वारा बनाइएको हुन् र ख्रीष्ट धन्यवाद दिनको कारण पात्र हुनुहुन्छ । तर नयाँ नियमका अन्य खण्डहरूले संकेत गर्दछ कि धन्यवाद दिन ख्रीष्टको माध्यमबाट प्रस्तुत गरिएको छ (सम्बन्धित पदहरू एफिसी ५:२०; कलस्सी ३:१७; हिब्रू १३:१५; १ पत्रुस २:५) । यसैले येशू ख्रीष्टलाई

^{३५} मेयरको सर्तहरूमा: "यसकारण ख्रीष्ट धन्यवाद दिनको मध्यस्थता कारक एजेन्ट (vermittelnde Ursächer) हुनुहुन्छ। उहाँलाई यसको मध्यस्थ प्रस्तोता (डारब्रिङ्गर) मात्र ... पावलका अन्य लेखहरूबाट, न त हिब्रू १३:१५" (op. cit., ad loc.) बाट पनि उचित हुन सक्दैन ।

मध्यस्थता मान्नु राम्रो हुन्छ जसको माध्यमबाट परमेश्वरलाई धन्यवाद प्रस्तुत गरिन्छ ।

यो रोमका विश्वासीहरूको विश्वास हो जसले यस धन्यवाद दिनलाई बाधा पुऱ्याउँछ - "तपाईंहरूको विश्वास सारा संसारभरि प्रचार गरिएको छ ।" निस्सन्देह प्रेरितले यस विश्वासको लागि परमेश्वरलाई धन्यवाद दिए र उनीहरूमा रहेको विश्वासलाई परमेश्वरको अनुग्रहको रूपमा मान्यता दिए । तर यो हुनुपर्छ ध्यान दिनुहोस् कि उनले तिनीहरूको लागि धन्यवाद दिन्छन् र विश्वासलाई त्यो गुणको रूपमा हेरिन्छ जसको कारण उनले तिनीहरूको लागि परमेश्वरलाई धन्यवाद दिन सक्छन् प्रेरितले व्यक्तिहरूमा आफ्नो चासोको तीव्रतालाई धोका दिन्छन् कि उनले सबैलाई रोममा प्रेरितलाई एकताबद्ध गर्ने बन्धनलाई प्रमाणित गर्दछन् । यद्यपि उनले सबैलाई ख्रीष्टियन संगतीको बन्धनमा सीमित छैन व्यक्तिगत परिचित द्वारा वर्णन गरिएको सर्कललाई "सारा संसार" को रूपमा बढाइचढाइ गरिएको मानिएको छ जुन स्वर्ग मुनिको व्यक्तिहरू, रोमी विश्वासीहरूको विश्वास सुनेको थियो । उनको शब्दहरू शाब्दिक रूपमा बुझ्दा पनि त्यस अर्थमा दबाउन सकिँदैन । तर यहाँको अभिव्यक्तिले प्रेरित युगमा (सम्बन्धित पदहरू कलस्सी १:२३; प्रेरित १७:३०, ३१) मा ज्ञात संसारमा सुसमाचारको व्यापक प्रसारको साक्षी दिन्छन् । यस खण्डले यो देखाउँछ कि सुसमाचारको फैलावटसँगै रोममा विश्वासीहरूको विश्वासको रिपोर्ट पनि गयो, संसारभरका विभिन्न मण्डलीहरू र रोमी विश्वासीहरूले जन्माएको विश्वासी साक्षीको बीचमा रहेको सङ्गतिको भावनाको प्रमाणको रूपमा सुसमाचारको विश्वास फैलियो ।

९, १० पद ९ ले रोमी विश्वासीहरूको विश्वासको लागि परमेश्वरप्रतिको कृतज्ञताको सम्मान गर्दै पद ८ मा प्रेरितले दाबी गरेको कुरालाई पुष्टि गर्दछ । "किनभने परमेश्वर मेरो साक्षी हुनुहुन्छ" शपथको एक रूप हो र शपथ भनेको दृढताको सबैभन्दा बलियो रूप हो । प्रेरितले शपथ विभिन्न रूपहरूमा र विभिन्न कारणहरूले प्रयोग गर्छन् (सम्बन्धित पदहरू, २ कोरिन्थी १:२३; ११:३१; गलाती १:२०; १

थेस्सलोनिकी २:५)। आदरपूर्वक र पवित्र उद्देश्यका साथ सञ्चालन गर्दा शपथ ग्रहण गलत हुँदैन भनेर यसले देखाउँछ । निन्दा गरिएको कुरा झूटो र अपवित्र कसम हो । यस अवस्थामा पावलले किन शपथ प्रयोग गर्छन् ? यो रोमी विश्वासीहरूलाई तिनीहरूप्रतिको उहाँको तीव्र चासो र चासोको आश्वासन दिन र विशेष गरी सबैभन्दा गम्भीर प्रकारको स्वीकृतिद्वारा प्रमाणित गर्नको लागि हो कि रोम भ्रमण गर्न उनको असफलता कुनै इच्छा वा अभावको कारण थिएन । त्यस प्रभावको उद्देश्य तर प्राविधिक हस्तक्षेपको कारण थियो जुन उनले पछि उल्लेख गरे (पद १३; १५:२२-२५)। यसले रोम भ्रमणमा ढिलाइको सम्बन्धमा सम्भावित सबै गलत बुझाइहरू हटाउन र त्यहाँका सन्तहरूको मनमा स्नेह र सम्मानको बन्धनको पूर्ण आश्वासन स्थापित गर्नको लागि उनको चासोलाई हटाउन पावलको तर्फबाट सजगता देखाउँदछ । शङ्काले प्रतिक्रियामा हस्तक्षेप गर्नेछ जुन उनको प्रेरित पत्रले तिनीहरूको हातमा प्राप्त गर्नुपर्छ । साक्षीको रूपमा परमेश्वरलाई अपील "जसको पुत्रको सुसमाचारमा म मेरो आत्मामा सेवा गर्छु" भन्ने खण्डले बलियो बनाउँछ । परमेश्वरको उहाँको सेवाको गहिराइ र इमानदारीलाई "मेरो आत्मामा" र "उहाँको पुत्रको सुसमाचार" भन्ने वाक्यांशले संकेत गरेको छ अर्थात् परमेश्वरको पुत्रलाई विषयवस्तुको रूपमा राखिएको सुसमाचार (वपद ३) लाई जनाउँछ जुन क्षेत्रमा यो भक्ति सेवा गरिन्छ । सुसमाचारमा परमेश्वरको जस्तै सेवाको प्रकृति र यसमा उहाँको भक्तिको गहिराइ त्यसकारण उहाँको सत्यताको ग्यारेन्टीको रूपमा परमेश्वरलाई उहाँको अपीलको गम्भीरतालाई रेखांकित गर्दछ । उनले परमेश्वरको साक्षीलाई अपील गरेर लागू गर्नुभएको सत्य भनेको पद ९ र पद १० को पछिल्लो भागमा समावेश छ: "कति निरन्तर रूपमा म तिम्रो उल्लेख गर्छु", आदि । "सधैं मेरो प्रार्थनामा" भन्ने अभिव्यक्तिलाई अधि वा पछिसँग लिन सकिन्छ । त्यहाँ दुईवटा विचारहरू छन् जुन पछिल्लो विकल्पको पक्षमा छन् । (१) पहिलेको विकल्पमा एउटै विषयको सन्दर्भमा "निरन्तर" र "सधैं" प्रयोग गर्दा केही अनावश्यकता देखिन्छ । (२) यदि हामीले दोस्रो विकल्प अपनायौं भने "सधैं मेरो प्रार्थनामा अनुरोध गर्दै" रोममा विश्वासीहरूको निरन्तर उल्लेखको अर्थ के हो भनेर बुझ्न योग्य

विनिर्देश र व्याख्या हुनेछ। "निरन्तर" लाई निरन्तर स्थिर र निरन्तरको अर्थमा बुझ्नु हुँदैन तर निर्दिष्ट गरिएको कुरामा दिमागको विशेष अभ्यासको रूपमा बुझ्नुपर्दछ (सम्बन्धित पदहरू, थेस्सलोनिकी २:१३; २ तिमोथी १:३)। पावलले हाम्रो लागि निरन्तर उल्लेखको अर्थ के हो भनेर परिभाषित गर्दछन् वा कम्तिमा उनले एउटा तरिका निर्दिष्ट गर्दछन् जसमा निरन्तर उल्लेख गरिएको छ । अर्थात् उनले आफ्नो प्रार्थनामा रोमका विश्वासीहरूसँग प्रत्यक्ष रूपमा सम्बन्धित एउटा विशेष इच्छाको सन्दर्भमा परमेश्वरलाई अनुरोध गर्दछन् ।

यो अनुरोध हो कि "यदि कुनै पनि माध्यमबाट अब लामो समयसम्म म तपाईंकाहाँ आउने परमेश्वरको इच्छाद्वारा सफल हुन सक्छु" (पद १०) ।^{३६} निम्न अवलोकनहरू सान्दर्भिक छन् । (१) प्रेरितले एक उत्कट इच्छाको आनन्द गरे जुन उनले परमेश्वरलाई विशेष अनुरोधको विषय बनाए तर जसको बारेमा उनलाई निश्चितता थिएन कि यो परमेश्वरको निर्णयात्मक र ईश्वरीय इच्छा पूरा गर्न होन । (२) यो चाहना र अनुरोधको पूर्तिमा बारम्बार परमेश्वरको विधिविधानद्वारा निराश भएको थियो (पद १३) । (३) यस कारणले गर्दा उनले इच्छाको आनन्द गर्न र यसको पूर्तिको लागि अनुरोध गर्न छोडेन । (४) उनलाई यो कुरा परमेश्वरको प्रकट इच्छा र विशेष गरी इच्छालाई आनन्दित गर्नको लागि उमको प्रेरित पदसँग र सधैं उनको प्रार्थनामा परमेश्वरको अनुरोधको विषय बनाउनको लागि यो व्यञ्जन हो भनेर विश्वस्त भएको हुनुपर्छ । (५) उनले यस मामिलामा परमेश्वरको इच्छामा आफूलाई पूर्ण रूपमा त्याग्छन् - यो "परमेश्वरको इच्छाद्वारा" को आयात हो । परमेश्वरको भविष्यात्मक इच्छामा जोड दिइएको छ तर यो अकल्पनीय छ कि उनले परमेश्वरको धारणात्मक राम्रो खुशीको उल्लङ्घन गरी घटनाको एक प्राविधिगत आदेश चाहन्छन् । पछिल्लो चाहना र अनुरोधमा अनुमान गरिएको छ । (६) अनुरोधको महत्त्व अनिश्चिततासँग असंगत छैन कि परमेश्वरको नियुक्त विधिमा अन्तिम नतिजा हुन्छ ।

^{३६} मेयरले εἰ πως ᾗδῃ ποτέ को "यदि कुनै अवसरमा लम्बाइ भएमा" (ad loc.) रेन्डर गरेर व्यक्त गरेका छन् ।

११ यस पदले पद ९, १० मा उल्लेख गरिएको प्रार्थनाको स्थिरताको कारण वा व्याख्या प्रदान गर्दछ । रोममा सन्तहरूलाई हेर्ने उनको चाहनाको एउटा विशेष उद्देश्य थियो अर्थात् उनले तिनीहरूलाई केही आत्मिक वरदान प्रदान गर्न सकून् जसले गर्दा तिनीहरू स्थापित हुन सकछन् । रोमका सन्तहरूको विश्वास र तिनीहरूमा भएको अनुग्रहको कामको लागि परमेश्वरलाई उहाँको धन्यवादको सम्मान गर्ने आत्मविश्वासको बाबजुद पनि ख्रीष्टियन पेशाको उच्च मागहरूद्वारा उनको सोच र मनोवृत्ति कति हृदयसम्म निर्धारण गरिएको थियो भनेर यहाँ प्रेरितले देखाउँदछ । परमेश्वरको कृपाले आफ्ना पाठकहरूलाई के-कस्ता उपलब्धिहरू हासिल भएका छन् भनेर बताई दिँदा पनि उहाँलाई हेर्ने चाहनामा उहाँ बताईमा होइन, तिनीहरूको उन्नति र स्थापनामा ध्यान दिनुहुन्छ । फिलिप्पी ३:१२ ले भावना व्यक्त गर्दछ जुन उनको विचारलाई उनीहरूको लागि र आफ्नै लागि पनि नियन्त्रण गर्दछ ।

"आत्मिक वरदान" पवित्र आत्माबाट उत्पन्न र प्रदान गरिएको उपहार हो । यद्यपि यो निश्चित छैन कि कुन विशेष प्रकारको उपहार विचारमा छ, कुनै चमत्कारी उपहार जस्तै कि प्रेरित मण्डलीहरूमा प्रदान गरिएको थियो र प्रयोग गरिएको थियो (सम्बन्धित पदहरू १ कोरिन्थी १२:९, १०, २८, ३०) वा अधिक सामान्य चरित्रको अनुग्रहको उपहार (सम्बन्धित पदहरू, ११:२९; १५:२९; १२:६-८; १ कोरिन्थी १:७; १ पत्रुस ४:१०) । हामीले पहिलेको दृश्यमा हुन सकेन भनेर वरदानलाई फाइदाको निम्ति लिनु हुँदैन । मण्डलीको पुष्टि र सुधारको लागि चमत्कारी उपहारहरू दिइयो (सम्बन्धित पदहरू १ कोरिन्थी १२:९-१३, २८-३०; १४:३-५, २६-३३; एफिसी ४:११-१४; हिब्रू २:४) । यद्यपि प्रयोग गरिएको अभिव्यक्तिको अनिश्चित चरित्र, "केही आत्मिक वरदान" ले हामीलाई विचारलाई आत्माको विशेष वा चमत्कारी वरदानमा सीमित गर्न अनुमति दिँदैन । हामी यति मात्र भन्न सक्छौं कि प्रेरित रोमका सन्तहरूलाई पवित्र आत्माको केही उपहार दिने माध्यम बन्न चाहन्थे जसले पुष्टिको प्रभाव पार्छ । उनले 'उहाँले तिनीहरूलाई स्थापित गर्न सक्नुहुन्छ' भनेको छैन तर उनले त्यसो भनेको हो भने यो गैर-बाइबलीय वा अपावलीय हुने थिएन (सम्बन्धित

पदहरू, लूका २२:३२; प्रेरित १८:२३; १ थेस्सलोनिकी ३:२)। तर यस सन्दर्भमा पवित्र आत्माको सन्दर्भ र सम्भवतः विनम्रताले निष्क्रियको प्रयोगलाई निर्देशित गर्‍यो, "अन्तसम्म तिमीहरू स्थापित हुन सक्" (सम्बन्धित पदहरू १६:२५; २ थेस्सलोनिकी २:१७)।

१२ अघिल्लो पदको निष्क्रियतामा संकेत गरिएको विनम्रता पद १२ मा अझ स्पष्ट रूपमा देखा पर्दछ । गोडेटले भनेझैं, "पावल धेरै इमान्दार नम्र थिए र एकै समयमा आफ्नो भावनामा धेरै नाजुक थिए यो मानिन्छ कि आत्मिक लाभ उनको बीचमा बसेको परिणाम सबै एक पक्षमा हुनेछ ।"^{३७} यसैले उनले स्पष्टीकरण वा परिमार्जनको माध्यमबाट जारी राख्छन् "अर्थात् म तपाईंसँग सान्त्वना पाउन सकूँ ।" व्यक्त गरिएको विचार संस्करणको रेन्डरिङले संकेत गर्नुभन्दा अघिल्लो पदको भन्दा धेरै नजिक छ । प्रेरितले सन्तहरूको सुदृढीकरणको लागि आफ्नो तीव्र इच्छा व्यक्त गरेका थिए (पद ११) । अब उनले संकेत गर्दछन् कि उनी यो सुदृढीकरणमा भाग लिन चाहन्छन् र एक शब्द प्रयोग गर्दछ जुन ठीकसँग "प्रोत्साहन" अनुवाद गर्न सकिन्छ । त्यसैले उनलाई उनीहरूसँगै प्रोत्साहन र बलियो बनाउन सकिन्छ भन्ने सोचाइ छ । यस प्रोत्साहनको माध्यम सन्तहरू र उनको आपसी विश्वास हो । प्रयोग गरिएको भाषा सन्तहरू र आफैंमा समान समान विश्वासले पारस्परिक रूपमा कार्य गर्दछ र आपसी सुदृढीकरण र सान्त्वनाको लागि प्रतिक्रिया गर्दछ भन्ने विचारमा संकेतित रूपमा अनुकूलित छ ।^{३८}

१३ पद १३ सुरु भएको सूत्रले रोमका विश्वासीहरूले त्यसलाई लिने जानकारीको महत्त्व र ईर्ष्यालाई जोड दिन्छ (सम्बन्धित पदहरू ११:२५; १ कोरिन्थी १०:१ ; १२:१; २ कोरिन्थी १:८; १ थेस्सलोनिकी ४:१३)। यो जानकारी रोम जाने उनको उद्देश्य संग सम्बन्धित छ । पद

^{३७} Op. cit., ad loc.

^{३८} १७ "उनी रोमीहरू (ἐν ὑμῖν) माझ एकै समयमा तिनीहरूसँग छिटो हुन चाहन्छन्, र यो तिनीहरूको र उहाँ दुवैको साझा विश्वासद्वारा, जसले पारस्परिक रूपमा कार्य गर्नुपर्छ र ख्रिष्टियन सहानुभूतिमा आधारित छ । विश्वासको विशिष्ट सद्भावमा" (मेयर: op cit I, ad loc I)

१०, ११ मा उनले त्यस प्रभावको लागि आफ्नो हार्दिक इच्छा र बिन्ती व्यक्त गरेका छन् । अब उनले आफ्ना पाठकहरूलाई जानकारी दिँदछन् कि त्यहाँ चाहना र प्रार्थना मात्र नभएर बारम्बार उद्देश्य पनि थियो र यो संकल्प लागू नहुनुको एकमात्र कारण अन्य परिस्थिति वा मागहरूद्वारा आफ्नो योजनाहरूको निराशा थियो । योजनाको यो निराशालाई १५:२२ मा फेरि संकेत गरिएको छ: " यही कारणले नै तिमीहरूका आउनुदेखि म धेरैपल्ट रोकिँँ ।" तर पछिल्लो पाठमा पनि उनले हामीलाई यरूशलेमको यात्रा (१५:२५-२७) रोमको लागि तत्काल यात्रा रोकेको बाहेक अन्य अवरोधहरूको प्रकृतिको बारेमा कुनै जानकारी दिँदैनन् । यी बाधाहरूको चरित्रमा अनुमान लगाउनु व्यर्थ र अनावश्यक छ । तिनीहरू एक विशुद्ध रूप देखि प्रबन्धनात्मक चरित्र को हुन सक्छ र परिस्थिति को कारण उनको कुनै नियन्त्रण थिएन । तिनीहरू प्रकट हुनसक्छन्, उनलाई पहिले नै निर्धारण गरिएको उल्टो कार्य गर्न बाध्य पार्दै (सम्बन्धित पद, प्रेरित १६:७) वा अवरोधहरू दुवै प्रकारका हुन सक्छन् जुन प्रेरितले हामीलाई बुझाउँदैनन् । उनले प्रायः रोम जाने निश्चित उद्देश्य बनाएको कारण, उनले हामीलाई बताएका थिए, "कि म पनि अन्यजातिहरूमा जस्तै तिमीहरूमा पनि केही फल पाउँ ।" प्रेरितको नम्रता फेरि प्रष्ट हुन्छ कि उनले उहाँबाट प्राप्त गर्ने फलमा भन्दा तिनीहरूको भ्रमणबाट प्राप्त हुने फललाई प्रतिबिम्बित गर्दछन् । व्यक्त गरिएको विचार फल बढुल्ने हो फल्ने फल होइन । यद्यपि यो आंकडाको आधारमा सन्तहरूको प्रगति र लाभ पनि हो । किनभने यदि प्रेरितले फल फलाउने हो भने रोममा भएकाहरूले फल फलाउने थिए जुन तिनीहरूको विवरणमा फर्किने थियो (सम्बन्धित पद फिलिप्पी ४:१७)।

रोमको मण्डलीको मुख्य रूपमा गैर-यहूदी रंगलाई शब्दहरूद्वारा संकेत गरिएको छ, "तिमीमा पनि, अन्यजातिहरूमा जस्तै ।"

१४ पद १४ पद १३ सँग घनिष्ठ तार्किक सम्बन्ध मा खडा छ । पछि तनाव अन्यजातिहरूको लागी आफ्नो सेवकाई मा प्रेरितद्वारा कटनी

फलमा पर्छ, यो देखिन सक्छ कि ग्रीकहरु र बर्बरहरु को ऋण, बुद्धिमान र मूर्ख ईश्वरीय दायित्व होइन जस अन्तर्गत प्रेरितलाई सबैलाई सुसमाचार प्रचार गर्न राखिएको छ तर बरु तिनीहरूको बीचमा कटनीको फलको लागि सबै वर्गहरूप्रति कृतज्ञताको ऋण छ ।³⁹ तर यो शब्दले यस प्रतिबन्धित अर्थमा ऋणको धारणालाई उधारो दिँदैन । यो एक दायित्व को विचार को शब्द देखि तलाक गर्न असम्भव छ कि पूरा गर्न वा छुटाउनु पर्छ । १५:२७ मा पनि जहाँ प्राप्त लाभबाट उत्पन्न हुने ऋणको विचार पक्कै अवस्थित छ तर पनि कृतज्ञताको ऋणमा होइन तर ऋणबाट उठ्ने दायित्वमा जोड दिइएको छ । त्यसोभए यस उदाहरणमा (पद १४), यदि हामीले प्रेरितले आफ्नो प्रेरितको परिश्रमबाट प्राप्त गरेको फलको सन्दर्भमा ऋणको व्याख्या गर्ने हो भने पनि "ऋणदाता" शब्दलाई मुख्य रूपमा दायित्वलाई प्रतिबिम्बित गर्ने रूपमा मान्नुपर्दछ । प्रेरित ग्रीकहरू र बर्बरहरू, बुद्धिमान र मूर्खहरू (मत्ती ६:१२; १८:२४; लूका १३:४; रोमी ८:१२; गलाती ५:३) को ऋणी छन् । यो तनाव पूरा हुने दायित्वमा परेको हुनाले यसलाई टिप्पणीकारहरूको समूहले लिनु स्वाभाविक हो जसको अधीनमा परमेश्वरले सबै राष्ट्र र वर्गहरूलाई सुसमाचार प्रचार गर्न प्रेरितलाई राख्नुभएको थियो (सम्बन्धित पदहरू, १ कोरिन्थी ९:१६, १७) । पद १३ र १४ को घनिष्ठ तार्किक सम्बन्ध यसमा देखिन्छ कि प्रेरितको रोम जानुको दोहोर्‍याइएको उद्देश्यले तिनीहरूबाट फल कमाउन सक्नु भनी अन्यजातिहरूलाई सुसमाचार प्रचार गर्नको लागि उनको प्रेरित आदेशको सर्तहरू अनुरूप थियो ।

रोमीहरू, पावलको सम्मानमा, ग्रीकहरूका थिए वा बर्बरहरूका थिए भनेर निर्धारण गर्न प्रयास गर्नु अनावश्यक छैन । यो सम्भव छ कि तिनीहरू मूर्खहरूसँग भन्दा बुद्धिमानहरूसँग वर्गीकृत हुनेछन् । तर यो पनि निर्णायक रूपमा प्रदर्शन गर्न सकेन । यस पछिल्ला भिन्नताले सांस्कृतिक विकाससँग सरोकार राखेको हुनाले एउटै

³⁹ त्यसोभए स्पष्ट रूपमा गोडेट: "ती सबै व्यक्तिहरू, जुनसुकै वर्गको, पावलले आफ्नो ऋणदाताको रूपमा मान्दछन्। उसले उहाँलाई दिएको अनुग्रह र उसले प्राप्त गरेको पदको सद्गुणमा उसको जीवन, उसको व्यक्तिको ऋणी छ" (op. cit., ad loc.)।

राष्ट्रियताका मानिसहरू दुवै वर्गीकरणमा पर्छन् र यसैले रोमीहरूका बीचमा पनि बुद्धिमान र मूर्ख हुनेछन् । यी वर्गीकरणहरूको उद्देश्य केवल यो हो कि सुसमाचार राष्ट्रियता वा सांस्कृतिक विकासको भेदभाव बिना सबैका लागि हो र उनी अन्यजातिहरूको प्रेरितको रूपमा सबैलाई सुसमाचार प्रचार गर्ने ईश्वरीय दायित्वमा छन् ।

१५ सबैलाई प्रचार गर्ने आफ्नो दायित्वको तथ्यलाई स्थापित गरिसकेपछि पद १५ आवश्यक निष्कर्षको कथन हो किनकि यो रोममा लागू हुन्छ । यो रोममा सुसमाचार प्रचार गर्न कुनै हिचकिचाहटको कारण होइन कि उनले अहिलेसम्म त्यसो गरेका थिएनन् । आफ्नो इच्छा, संकल्प र उद्देश्यको पूर्ण हदसम्म उनी त्यसो गर्न तयार छन् ।⁴⁰

⁴⁰ τὸ κατ' ἐμὲ πρόθυμον कसरी व्याख्या गर्ने भन्ने प्रश्न हो जसमा एक्सपोजिटरहरू विभाजित छन्। कसै-कसैले यसलाई पूर्ण रूपमा विषयको रूपमा मान्दछन् र त्यसैले यसलाई प्रभावकारी रूपमा बुझ्छन्, "मेरो तत्परता रोममा भएका तिमीहरूलाई सुसमाचार प्रचार गर्न हो"। अरूले τὸ κατ' ἐμὲ लाई विषय र πρόθυμον (प्रिडिकेटको रूपमा πρόθυμος निश्चित रूपमा मती २६:४१; मर्कुस १४:३८ मा प्रयोग गर्न सकिन्छ; τὸ πρόθυμον पनि ठोस रूपमा बुझ्न सकिन्छ (cf. LXX of 3 Macc. 5:26) र यसको अर्थ "तयारी" वा "उत्साही" हुनेछ । त्यो घटनामा κατ' ἐμὲ मा पोजेसिभ फोर्स हुनेछ र "मेरो" को बराबर हुनेछ, र त्यसैले सम्पूर्ण वाक्यांशको अर्थ "मेरो तयारी" हुनेछ । (प्रेरित १७:२८; १८:१५; एफेसी १:१५ र प्रेरित २६:३ मा τοῦ θεοῦ को साथमा κατὰ को यो बल) । यदि हामीले यो दृष्टिकोण अपनायौं भने हामीले ἐστὶν क्रियालाई विचारमा उपलब्ध गराउनु पर्छ र यसरी अनुवाद गर्नु पर्छ - "मेरो तयारी प्रचार गर्न हो" आदि। तर τὸ κατ' ἐμὲ आफैले विषयको रूपमा खडा हुन सक्छ, जस्तै फिलिप्पी १:१२ मा τὸ κατ' ἐμὲ एफिसी ६:२१; कलस्सी ४:७ मा क्रियाको वस्तु जस्तै । यी उदाहरणहरूमा κατ' ἐμὲ मा अझै पनि अधिकार छ र अभिव्यक्तिको अर्थ "मेरो मामिलाहरू", "मेरो स्वामित्वमा रहेका चीजहरू" हो। हामीले यी पछिल्ला उदाहरणहरूको समानतालाई पछ्याउन नहुने कुनै कारण छैन, विशेष गरी फिलिप्पी १:१२ को, र τὸ κατ' ἐμὲ लाई विषय र πρόθυμον लाई भविष्यवाणीको रूपमा मान्नुपर्छ । τὸ κατ' ἐμὲ त्यसपछि "मेरो हो" को अर्थ हुनेछ । सोचाइ हुनेछ, "मेरो शक्ति वा विशेषाधिकार भित्र पर्ने सबै तयार छ" वा "जहाँसम्म मेरो सम्बन्ध छ, म तयार छु" । यो A.V द्वारा अपनाएको अर्थ हो । साथै A.S.V. माथि दिइएको रूपमा सादृश्यता र निर्माणको सहजताले यसलाई समर्थन गर्दछ ।

३. पत्रको विषयवस्तु (THEME OF THE EPISTLE)

१:१६, १७

१६ किनकि म ख्रीष्टको सुसमाचारसँग लजाउँदिनँ; किनकि विश्वास गर्ने हरेकका लागि पहिले यहूदीका लागि, अनि ग्रीकका लागि पनि मुक्तिका निम्ति यो परमेश्वरको सामर्थ्य हो ।

१७ किनकि यसैमा विश्वासदेखि विश्वाससम्म परमेश्वरको धार्मिकता प्रकट भएको छ, जसरी लेखिएको छ: 'धर्मी जन विश्वासद्वारा जिउनेछ।''

१६, १७ अधिल्लो पदमा प्रेरितले आफ्नो संकल्प र उद्देश्यको पूर्ण हृदयसम्म रोममा सुसमाचार प्रचार गर्न तयार थिए भनी पुष्टि गरेका थिए । पद १६, १७ मा उनले यो दृढताको कारण बताउछन् । हामीले सोच्न सक्छौं कि सुसमाचारको बारेमा उनको अनुमान व्यक्त गर्ने नकारात्मक तरिका, "म सुसमाचारसँग लज्जित छैन ।" ⁴¹ अन्य अवसरहरूमा देखा पर्ने आत्मविश्वासी महिमासँग विरलै मेल खान्छ (सम्बन्धित पदहरू ५:२, ३, ११; गलाती ६:१४) वा यी पदहरूमा पछि उल्लेख गरिएको सुसमाचारको प्रभावकारितामा विश्वाससँग । तर जब हामी यस संसारका ज्ञानीहरूले सुसमाचारको लागि मनोरञ्जन गरेको अवहेलना सम्झन्छौं (सम्बन्धित पदहरू, १ कोरिन्थी १:१८, २३-२५) तब यो तथ्यलाई पनि कि रोम विश्व साम्राज्यको आसनको रूपमा सांसारिक शक्तिको प्रतीक थियो । यस नकारात्मक अभिव्यक्तिको महत्व र अस्वीकृतिले प्रतिबिम्बित हुने आश्वासनको स्वर पत्ता लगाउन सक्छ । सुसमाचारको सन्दर्भमा शर्मको भावना, मानव बुद्धि र शक्तिको बहानाको सामना गर्दा, सुसमाचारको सत्यतामा अविश्वास

⁴¹ τοῦ Χριστοῦ थपिएको छ τὸ εὐαγγέλιον मा De K L P र केही अन्य अधिकारीहरू । तर x B C D * E G मा छुट, धेरै अभिशापहरू र संस्करणहरू यस पढाइको विरुद्ध पर्याप्त वजनदार प्रमाणको रूपमा मान्यपछि । यसबाहेक, प्रसारणको क्रममा छोड्नु भन्दा थप बुझ्न सजिलो छ ।

र लाजको अभाव विश्वासको प्रमाण हो (सम्बन्धित पदहरू, मर्कुस ८:३८; २ तिमोथी १:८)।

यस पाठमा कारणहरूको निरन्तर र प्रगतिशील खुलासा छ । प्रेरितले रोममा सुसमाचार प्रचार गर्न किन तयार छन् भनेर पहिले हामीलाई बताउँदछन्—उनी सुसमाचारसँग लज्जित छैनन् । त्यसपछि उनले हामीलाई यो बताउँदछन् किन उनी सुसमाचारसँग लज्जित छैनन् भनेर - यो "उद्धारको लागि परमेश्वरको शक्ति" हो । र त्यसपछि, अन्तमा, उनले हामीलाई बताउँदछन् किन यो उद्धारको लागि परमेश्वरको शक्ति हो - त्यहाँ "परमेश्वरको धार्मिकता प्रकट हुन्छ" ।

जब हामी पढ्छौं, "यो उद्धारको लागि परमेश्वरको शक्ति हो", विषय निस्सन्देह सुसमाचार हो । सुसमाचार सन्देश हो । निस्सन्देह यो सधैं घोषणा गरिएको सन्देश हो तर सुसमाचार आफै सन्देश हो । त्यसैले सुसमाचारको सन्देश उद्धारको लागि परमेश्वरको शक्ति हो भन्ने प्रस्तावको स्पष्ट महत्त्वलाई हामीले बेवास्ता गर्नु हुँदैन । परमेश्वरले सुसमाचारको सन्देश मार्फत बचाउनुहुन्छ (सम्बन्धित पद, १ कोरिन्थी १:२१) । यसको तात्पर्य यो हो कि उद्धारको लागि काम गर्ने परमेश्वरको शक्ति सुसमाचार मार्फत मात्र हो । यो सुसमाचार हो जुन मुक्तिको लागि परमेश्वरको शक्ति हो । सन्देश परमेश्वरको वचन हो र परमेश्वरको वचन जीवित र शक्तिशाली छ (सम्बन्धित पद, हिब्रू ४:१२)।

"परमेश्वरको शक्ति" भनेको परमेश्वरको शक्ति हो र यसैले विशेष गरी ईश्वरीय गुणहरूद्वारा विशेषता भएको शक्ति हो । विचार व्यक्त गर्नको लागि हामीले परमेश्वरको सार्वभौमता भन्नुपर्दछ र फलस्वरूप यसको अर्थ यो भन्दा कम छैन कि सुसमाचार उद्धारको लागि सक्रिय ईश्वरको सर्वशक्तिमान हो । "उद्धार" लाई पाप र मृत्युबाट धार्मिकता र जीवनको लागि उद्धारको रूपमा नकारात्मक र सकारात्मक दुवै रूपमा बुझ्नु पर्छ । यस "उद्धार" मा समावेश गरिएका विभिन्न पक्षहरूलाई पत्रमा विकसित गरिएको छ ।

उद्धारको लागि परमेश्वरको शक्ति जसको सुसमाचार मूर्त रूप हो उद्धारको लागि बिना शर्त र विश्वव्यापी रूपमा सक्रिय छैन ।

यसैको बारेमा हामीलाई "विश्वास गर्ने हरेकलाई" शब्दहरूमा सल्लाह दिइएको छ । यसले हामीलाई जानकारी दिन्छ कि उद्धार विश्वासको बावजुद पूरा हुँदैन ।⁴²

यसकारण पावलले यस पत्रमा जुन उद्धारको सामना गर्न गइरहेका छन् त्यसको कुनै वास्तविकता, वैधता वा अर्थ विश्वास बाहेक छैन । हामी पहिले नै पत्र भर विश्वास मा राखिएको जोड को लागी तयार छ । यस पत्रमा उद्धारको अवधारणा विकसित भएको छ त्यसकारण विश्वासद्वारा उद्धारको लागि काम गर्ने परमेश्वरको शक्ति हो । यो उद्धार हो जुन सुसमाचार र सुसमाचारमा सन्देशको रूपमा घोषणा गरिएको छ यो शक्तिको मूर्त रूप हो ।

विश्वास गर्ने हरेकको लागि सुसमाचार मुक्तिको लागि हो भन्ने जोडलाई हामीले छुटाउनु हुँदैन । यो प्रत्यक्ष रूपमा सुसमाचारको चरित्र र विश्वासको अर्थसँग सम्बन्धित छ । त्यहाँ जात वा संस्कृतिबाट कुनै भेदभाव हुँदैन र पापको पतनबाट उत्पन्न हुने बाधा पनि हुँदैन । जहाँ जहाँ विश्वास छ त्यहाँ परमेश्वरको सर्वशक्तिमान उद्धारको लागि सक्रिय छ । यो कुनै अपवाद बिनाको नियम हो ।

"पहिले यहूदीहरूलाई र ग्रीकहरूलाई पनि ।" पावलले अन्यजातिहरूका लागि प्रेरित भएकाले र रोमको मण्डली माप्रायः अन्यजाति (सम्बन्धित पद १३) भएको हुनाले उनले यहूदीको प्राथमिकतालाई स्पष्ट रूपमा सूचित गर्नुपर्थ्यो । तर यो ईश्वरीय

⁴² ओर्डो सलुटिसमा प्रभावकारी आह्वान र पुनरुत्थानको प्राथमिकतालाई हाम्रो सोचाइमा वा सुसमाचारको प्रचारमा यो सत्यलाई पूर्वाग्रह दिन दिनु हुँदैन । यो सत्य हो कि पुनर्जन्म विश्वास भन्दा पहिले हो । तर यो केवल कारणगत रूपमा पूर्व हो र पुनर्जन्म भएको वयस्क व्यक्तिले सधैं विश्वासको अभ्यास गर्दछ । यसकारण सुसमाचारको मुक्ति हाम्रो विश्वास बाहेक कहिल्यै हुँदैन । यो शिशुको मामलामा पनि सत्य हो, किनकि पुनर्जन्ममा विश्वासको कीटाणु प्रत्यारोपित हुन्छ । छुटकाराको प्रयोगमा व्यवस्था छ, तर यो क्रम हो जसले विभिन्न तत्वहरू मिलेर अघुलनशील एकता बनाउँछ । यो यसको अभिन्न एकतामा मुक्ति हो जसको बारेमा प्रेरित बोल्छन् र यो विश्वास बिना हाम्रो कहिल्यै हुँदैन - हामी विश्वासद्वारा अनुग्रहद्वारा मुक्ति पाएका छौं (एफिसी २:८) । केवल पुनर्जन्म भएको व्यक्तिको उद्धार हुँदैन, साधारण कारण यस्तो व्यक्ति छैन । मुक्ति पाएको व्यक्तिलाई पनि भनिन्छ, न्यायोचित र ग्रहण गरिन्छ । यो मुक्तिको प्रेरितको सिद्धान्तसँग मात्र सान्दर्भिक छैन कि उसले विश्वासमा यस्तो जोड दिनु पर्छ तर यो पत्रको प्रारम्भिक भागको प्रमुख विषयवस्तु, अर्थात्, धर्मीकरण के हो भनेर पनि विशेष रूपमा उपयुक्त छ । यो मुख्य रूपमा औचित्यको सम्बन्धमा हो कि उच्चारण विश्वासमा पर्दछ ।

व्यवस्था थियो कि सुसमाचार सबैभन्दा पहिले यहूदीहरूलाई प्रचार गरिनु पर्ने थियो (सम्बन्धित पदहरू, लूका २४:४९; प्रेरित १:४, ८; १३:४६)। यो प्राथमिकतालाई समयको मात्र मात्र पर्याप्त देखिँदैन । यस पाठमा प्राथमिकता समयको मात्र हो भन्ने प्रभावको लागि कुनै सुझाव छैन । यसको तात्पर्य बरु विश्वास मार्फत उद्धारको लागि परमेश्वरको शक्ति यहूदीको लागि प्राथमिक सान्दर्भिक छ जस्तो देखिन्छ र धर्मशास्त्रको समानताले यहूदीको लागि यो विचित्र सान्दर्भिकता यहूदीलाई परमेश्वरले चुनेको हो भन्ने तथ्यबाट उत्पन्न भएको संकेत गर्दछ । सुसमाचारको प्रतिज्ञाको प्राप्तकर्ता र उहाँलाई परमेश्वरको वचनहरू प्रतिबद्ध थिए । उद्धार यहूदीहरूको थियो (यूहन्ना ४:२२; सम्बन्धित पदहरू, प्रेरित २:३९; रोमी ३:१, २; ९:४, ५)। सुसमाचारको पूर्ण प्रकाशको लागि तयारीको रेखाहरू इजरायलमा राखिएको थियो र त्यसकारणले गर्दा सुसमाचार यहूदीहरूको लागि मुख्य रूपमा सुसमाचार हो । ख्रीष्टियन धर्म अन्यजातिहरूको लागि हो तर यहूदीहरूको लागि होइन भन्ने यहूदीहरूको वर्तमान मनोवृत्तिको कति पूर्णतया विपरीत छ ।

यो प्राथमिकता यहूदीको हो जसले सुसमाचारलाई गैर-यहूदीहरूका लागि कम सान्दर्भिक बनाउँदैन - "र ग्रीकलाई पनि" । यहूदी जतिकै अन्यजातिहरू पनि उद्धारको प्रापक हुन् त्यसैले उद्धारको सन्दर्भमा त्यहाँ कुनै भेदभाव छैन । यस सम्बन्धमा "ग्रीक" शब्दको अर्थ यहूदीहरू बाहेक सबै जातिहरू हुन् र पद १४ को "ग्रीक र बर्बरहरू" समावेश छन् ।

पद १७ मा हामीलाई सुसमाचार उद्धारको लागि परमेश्वरको शक्ति हो भन्ने कारण दिइएको छ । कारण यो हो कि सुसमाचारमा "परमेश्वरको धार्मिकता प्रकट गरिएको छ ।" यसलाई अवलोकन गर्न आवश्यक छ पद १७ मा हामीलाई सुसमाचार उद्धारको लागि परमेश्वरको शक्ति हो भन्ने कारण दिइएको छ । र कारण यो हो कि सुसमाचारमा "परमेश्वरको धार्मिकता प्रकट गरिएको छ ।" यहाँ प्रेरितले प्रस्तुत गरेका अवधारणाहरू पुरानो नियमबाट कसरी मिल्दोजुल्दो र निस्सन्देह छन् भनेर हेर्नु आवश्यक छ । यी पदहरूमा चार मुख्य विचारहरू समन्वित छन् - परमेश्वरको शक्ति, उद्धार,

प्रकाश र परमेश्वरको धार्मिकता । पुरानो नियममा हामी यी उही विचारहरूलाई एकसाथ ल्याइएको पाउँछौं जसको पद १६, १७ स्पष्ट रूपमा सम्झना गराइन्छ । “परमप्रभुका निम्ति एउटा नयाँ गीत गाओ; किनकि उहाँले अचम्मका कामहरू गर्नुभएको छ; उहाँको दाहिने हातले र उहाँको पवित्र पाखुराले उहाँका निम्ति विजय प्राप्त गरेका छन् । परमप्रभुले आफ्नो उद्धार प्रकट गर्नुभएको छ; अन्यजातिहरूको दृष्टिमा उहाँले आफ्नो धार्मिकता खुल्लमखुल्ला प्रकट गर्नुभएको छ ।” (भ.सं. ९८:१; भ.सं. ९८:२) । “म आफ्नो धार्मिकता नजिक ल्याउँछु; यो टाढो हुनेछैन; अनि मेरो उद्धारले ढिलो गर्नेछैन; अनि इस्राएल मेरो महिमाका निम्ति म सियोनमा उद्धार राख्छु।” (यशैया ४६:१३) । “मेरो धार्मिकता नजिक छ; मेरो उद्धार निस्केर गएको छ, र मेरा पाखुराहरूले देश-देशका मानिसहरूको न्याय गर्नेछन्; टापुहरूले मेरो बाटो हेर्नेछन्, र तिनीहरूले मेरो बाहुबलमाथि भरोसा पर्नेछन् । आफ्ना आँखाहरू आकाशतिर उठाओ, र तल पृथ्वीलाई हेर; किनकि आकाश धूवाँझैँ लोप हुनेछ, र पृथ्वीचाहिँ लुगाझैँ पुरानो हुनेछ, अनि त्यसमा बस्नेहरू त्यही प्रकारले मर्नेछन्; तर मेरो उद्धार सदाका निम्ति हुनेछ, र मेरो धार्मिकता टल्केछैन । हे धार्मिकता जात्रेहरूहो, आफ्नो हृदयमा मेरो व्यवस्था भएका मानिसहरूहो, मेरो कुरा ध्यानसित सुन; मानिसहरूको निन्दादेखि नडराओ, न ता तिनीहरूका गिल्लाहरूदेखि भयभीत होओ ! किनकि माउले तिनीहरूलाई लुगाझैँ खाइदिनेछ, र कीराले तिनीहरूलाई ऊनझैँ खानेछ; तर मेरो धार्मिकता सदाका निम्ति हुनेछ, र मेरो उद्धार पुस्ता-पुस्तासम्म रहिरहनेछ ।” (यशैया ५१:५-८) । “परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ: न्याय कायम राख, धार्मिकताको काम गर; किनकि मेरो उद्धार आउने लागेको र मेरो धार्मिकता प्रकट हुने लागेको छ ।” (यशैया ५६:१) । “सियोनको खातिर म चुप रहनेछैन; अनि यरूशलेमको खातिर म तबसम्म विश्राम लिनेछैन, जबसम्म त्यसको धार्मिकता उज्यालोझैँ र त्यसको उद्धार बलिरहेको बत्तीझैँ फुटेर निस्कँदैन ।”

(यशैया ६२:१) । (सम्बन्धित पदहरू, यशैया ५४:१७; ६१:१०, ११ पनि) । यो स्पष्ट छ कि उद्धारको बारेमा जानकारी गराउनु र

धार्मिकताको प्रदर्शन वा प्रकटीकरण समानान्तर अभिव्यक्ति हो र पर्याप्त रूपमा एउटै विचार व्यक्त गर्दछ । यसैले पुरानो नियमको भाषामा परमेश्वरको उद्धार र त्यस्ता सन्दर्भहरूमा परमेश्वरको धार्मिकता वस्तुतः समानार्थी छन् - उद्धारको कार्य र धार्मिकताको प्रकाश एउटै प्रभावमा छन् । यो त्यही पूरक हो जुन हामीले यहाँ पाउँछौं । यसैले प्रेरितले उद्धारको लागि सुसमाचार परमेश्वरको शक्ति हो भनी भन्न सक्छ: "किनकि यसमा परमेश्वरको धार्मिकता प्रकट भएको छ ।"

पुरानो नियमका यी खण्डहरूमा "प्रकट गरिएको" शब्दको बल अनुरूप हामीले यहाँ (पद १७) शब्दलाई गतिशील अर्थ दिनु पर्छ । जब अगमवक्ताले परमेश्वरको धार्मिकतालाई 'प्रकट गरिएको' भनी बोल्नुभयो, तब उहाँले यो मानव आशंकामा प्रकट हुनुभन्दा पनि बढी अर्थ राख्नुभएको थियो । उनको मतलब यो कार्य र सञ्चालनमा प्रकट हुनु थियो । परमेश्वरको धार्मिकता बचाउने प्रभावको साथ प्रकट हुनु थियो । त्यसोभए जब प्रेरितले भन्छन्, "परमेश्वरको धार्मिकता प्रकट भएको छ", उनको मतलब यो हो कि सुसमाचारमा परमेश्वरको धार्मिकता सक्रिय र गतिशील रूपमा मानिसको पापपूर्ण अवस्थालाई वहन गर्न ल्याइएको छ । यो मानव आशंकामा यसको चरित्रको रूपमा चिनिएको मात्र होइन तर यो यसको बचत प्रभावकारितामा प्रकट हुन्छ । यसैले सुसमाचार उद्धारको लागि परमेश्वरको शक्ति हो । परमेश्वरको धार्मिकता मानव पाप र विनाशको क्षेत्रमा छुटकाराको रूपमा सक्रिय छ ।

यो "परमेश्वरको धार्मिकता" भनेको के हो ? "परमेश्वरको धार्मिकता" ले कहिलेकाहीँ धार्मिकता, परमेश्वरको शुद्धताको विशेषतालाई जनाउँछ (सम्बन्धित पदहरू, ३:५, २५, २६)। यद्यपि यस उदाहरणमा (सम्बन्धित पदहरू, ३:२१, २२; १०:३; २ कोरिन्थी ५:२१; फिलिप्पी ३:९), दृष्टिमा धार्मिकता भनेको उद्धारको लागि हामीमाथि ल्याइएको हो र यो एक हो जसमा विश्वासले मुक्तिको लागि काम गर्ने परमेश्वरको शक्तिसँग समान सम्बन्ध राख्छ । यद्यपि यो सत्य हो कि हामीले आनन्द लिने उद्धारमा परमेश्वरको न्यायको गुणलाई उल्लङ्घन गर्न सकिँदैन र उद्धारको लागि भएको विश्वासलाई

परमेश्वरको शुद्धतामा विश्वासबाट अलग गर्न सकिँदैन तर यो न्यायको मात्र गुण होइन जसले हाम्रो उद्धारलाई असर गर्छ । यो केवल परमेश्वरको शुद्धतामा होइन कि बचाउने विश्वास निर्देशित छ । त्यसैले यस अवस्थामा परमेश्वरको धार्मिकता न्यायको गुण बाहेक अरू केही हुनुपर्छ । धर्मिकरण यस पत्रको विषयवस्तु हो र यी दुई पदहरूमा प्रेरितले हामीलाई आफ्नो प्रमुख विषयवस्तुको परिचयात्मक सारांश दिइरहेका छन् । त्यसकारण परमेश्वरको धार्मिकता परमेश्वरको धार्मिकता हो जुन हाम्रो न्यायको लागि हो, धार्मिकता जसलाई उहाँले पछि धार्मिकताको सित्तैको वरदानमा बोलाउनुहुन्छ (५:१७), "एउटै धार्मिकता" (५:१८), "परमेश्वरको आज्ञाकारिता" (५:१९) । तथापी हामीले यस पदनाम "परमेश्वरको धार्मिकता" को आयातको रूपमा अझ राम्ररी सोधपुछ गर्नुपर्छ ।

व्याख्याकर्ताहरूले यसलाई उत्पत्तिको अर्थमा लिएका छन् धार्मिकता जुन परमेश्वरबाट आउँछ ।⁴³ अरूले यो अर्थमा कि यो धार्मिकता हो जुन परमेश्वरले अनुमोदन गर्नुहुन्छ ।⁴⁴ अरूहरू यस अर्थमा कि यो धार्मिकता हो जुन परमेश्वरसँग लाभान्वित हुन्छ र त्यसैले विचार गरिएको अन्तसम्म प्रभावकारी हुन्छ ।⁴⁵ यी सबै अवलोकनहरू आफैमा सत्य हुन् । तर यो शंकास्पद छ यदि ती मध्ये कुनै वा सबैले सायद सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण विचार के हो भन्ने कुरामा ध्यान केन्द्रित गरेको छ अर्थात् यो एक धार्मिकता हो जसले सम्पत्ति र सम्पत्तिको सन्दर्भमा यी अन्य धारणाहरूले व्यक्त गरेको भन्दा परमेश्वरसँग धेरै नजिकको सम्बन्ध कायम राख्छ । दिइएको कारणहरूका लागि यो न्यायको विशेषता होइन । यद्यपि यो परमेश्वरसँग यति घनिष्ट रूपमा सम्बन्धित छ कि यो ईश्वरीय सम्पत्तिको धार्मिकता हो र ईश्वरीय गुणहरूद्वारा विशेषता हो । यो एक "परमेश्वर-धार्मिकता" हो । किनभने यो यस्तो छ कि परमेश्वर यसको लेखक हुनुहुन्छ । यो एक धार्मिकता हो जसले ईश्वरीय अनुमोदन प्राप्त गर्नुपर्दछ । यो एक धार्मिकता हो जसले उहाँको न्यायको सबै मागहरू

⁴³ जेनेटिभ θεοῦ मूल वा लेखकको हो; cf., जस्तै, Meyer, ad loc।

⁴⁴ Cf. Calvin, ad loc.

⁴⁵ Cf. Philippi, ad loc.

पूरा गर्दछ र त्यसैले परमेश्वरको सामु उपलब्ध हुन्छ । तर विशेष जोड यसको ईश्वरीय सम्पत्तिमा आधारित छ र त्यसैले मानव अधर्मसँग मात्र होइन तर मानव धार्मिकतासँग विपरित छ । मानिसको धार्मिकता, परमेश्वरको सिद्धताको सबै मागहरू पूरा गर्ने र मापन गर्ने भए तापनि, हाम्रो पापहरूले सिर्जना गरेको अवस्थाको लागि कहिल्यै पर्याप्त हुनेछैन । यो सुसमाचारको महिमा हो । जसरी यो उद्धारको लागि काम गर्ने परमेश्वरको शक्ति हो, त्यसरी नै यो परमेश्वरको धार्मिकता हो । हाम्रो पाप र विनाशमा निगरानी गर्दै र यो उद्धारको लागि काम गर्ने परमेश्वरको शक्ति हो किनभने परमेश्वरको धार्मिकता गतिशील रूपमा हाम्रो धर्मिकरणमा प्रकट हुन्छ । कुनै पनि कुराले धर्मिकरणको प्रभावकारिता, पूर्णता र अपरिवर्तनीयतालाई औल्याउन काम गर्दैन जुन यो प्रेरितको उद्देश्य हो जुन यो सुरुमा उल्लेख गरिएको यो मिति भन्दा स्थापित गर्न र प्रमाणित गर्न हो । धर्मिकरणका लागि जुन धार्मिकता हो त्यो सबैसँग सम्बन्धित पूर्णताको विशेषता हो जुन परमेश्वर हुनुहुन्छ र गर्नुहुन्छ । यो एक "परमेश्वरको धार्मिकता" हो ।

विश्वासको मध्यस्थता वा साधनलाई फेरि अगाडि ल्याइएको छ । पद १७ मा "विश्वास देखि विश्वास सम्म" पद १६ मा "विश्वास गर्ने हरेक" को समान प्रभाव छ । यस सूत्र को सटीक अभिप्राय को रूप मा धेरै भिन्नता छ । यसलाई विश्वासको एक स्तरबाट अर्को डिग्रीमा प्रगतिलाई संकेत गर्ने रूपमा व्याख्या गरिएको छ⁴⁶ वा "विश्वासद्वारा मात्र"⁴⁷ को रूपमा वा परमेश्वरको धार्मिकता सुरुदेखि अन्त्यसम्म विश्वासद्वारा हुन्छ भन्ने संकेतको रूपमा व्याख्या गरिएको छ।⁴⁸ यस्तो देखिन्छ कि व्याख्याको संकेत पावल आफैले एउटा खण्डमा उपलब्ध गराएको छ जसले निकटतम समानान्तर प्रस्तुत गर्दछ, अर्थात्, ३:२२

⁴⁶ Cf. Calvin, ad loc.

⁴⁷ Cf. Charles Hodge: op cit., ad loc.: "यद्यपि अर्थ पूर्ण रूपमा स्पष्ट र राम्रो छ, यदि वाक्यांशको अर्थ भनेको विश्वास मात्र हो। जसरी 'मृत्युलाई मृत्यु' र 'जीवनमा जीवन' गहन छन्, त्यसैले 'विश्वासमा विश्वास' को अर्थ पूर्ण रूपमा विश्वास हुन सक्छ" (पृष्ठ ३२); एन्डर्स नाइग्रेन: कमेन्टरी अन रोमन्स (ई.टी., फिलाडेल्फिया, १९४९), पृष्ठ ७८ ।

⁴⁸ Cf. C. H. Dodd: op. cit., ad loc.

(सम्बन्धित पद, गलाती ३:२२) ।⁴⁹ त्यहाँ उनले "विश्वास गर्नेहरू सबैलाई येशू ख्रीष्टको विश्वासद्वारा परमेश्वरको धार्मिकता" भन्ने कुरा गर्दछन् । यस्तो लाग्न सक्छ कि "विश्वास गर्ने सबैका लागि" अभिव्यक्ति यस उदाहरणमा अनावश्यक छ किनकि यसले जे सेट गर्छ त्यो सबै पहिले नै अभिव्यक्तिमा भनिएको छ जुन तुरुन्तै अगाडि हुन्छ, "येशू ख्रीष्टको विश्वासद्वारा" । तर हामीलाई दोहोर्‍याइएको जस्तो लाग्ने कुरामा प्रेरितको केही उद्देश्य हुनुपर्छ र उद्देश्य भनेको यो तथ्यलाई उच्चारण गर्नु हो कि परमेश्वरको धार्मिकताले विश्वासको माध्यमबाट हामीमा सुरक्षित रूपमा मात्र नभई विश्वास गर्ने प्रत्येकमा पनि सुरक्षित रूपमा असर गर्छ ।

यो दुवैलाई तनाव दिनु अनावश्यक होइन । केवल तथ्यको लागि कि परमेश्वरको धार्मिकता विश्वासद्वारा हुन्छ भन्ने कुराले विश्वासले सधैं यस प्रभावलाई बोक्छ भन्ने प्रस्तावको रूपमा ग्यारेन्टी गर्दैन । हामीले पहिले नै भेट्टायौं कि प्रेरितले पद १६ मा यस कुरामा जोड दिएका थिए जब उनले "विश्वास गर्ने हरेकलाई" भने र सबैभन्दा व्यावहारिक दृष्टिकोण यस्तो देखिन्छ कि यो समान जोड "विश्वास देखि विश्वास सम्म" सूत्र द्वारा अभिप्रेत छ । "विश्वासबाट" ले सत्यलाई औल्याउँछ कि "विश्वासद्वारा" मात्र हामी यस धार्मिकताको लाभार्थी हौं र त्यसैले यो "विश्वास-धार्मिकता" हो जसरी यो एक "परमेश्वरको-धार्मिकता" हो । यो सत्य हो कि प्रत्येक विश्वासी उसको जाति वा संस्कृति वा उसको विश्वासको स्तर जुनसुकै लाभार्थी हो सधैं परमेश्वरको न्यायोचित धार्मिकता बोक्छ ।⁵⁰

"परमेश्वरको धार्मिकता" सँग निर्माणमा "विश्वासबाट विश्वासमा" लिनु अव्यावहारिक छैन । किनकि यो धार्मिकता केवल विश्वासद्वारा उद्धारको लागि सक्रिय भएकोले यसलाई विश्वास गर्ने सबैको लागि

⁴⁹ Cf. Philippi, ad loc.

⁵⁰ हालैका समयमा यो दृष्टिकोण प्रस्तुत गरिएको छ कि ἐκ πίστεως ले परमेश्वरको विश्वास र εἰς πίστιν ले मानिसको विश्वासलाई जनाउँछ । थॉमस एफ. टोरेन्स: "विश्वासको बाइबलीय अवधारणाको एक पक्ष" एक्सपोजिटरी टाइम्स, जनवरी, १९५७ (भोल्युम LXVIII, ४), पृष्ठ १११-११४ मा । यो दृष्टिकोण परिशिष्ट B मा छलफल गरिएको छ, (पृष्ठ ३६३ देखि) । मेयर: मेहरिडलाई εἰς πίστιν ले परमेश्वरको विश्वासयोग्यतालाई जनाउँछ र सम्पूर्ण अभिव्यक्तिको अर्थ परमेश्वरको विश्वासयोग्यतामा विश्वास हो भन्ने धारणा राख्दछ ।

विश्वासको धार्मिकतालाई ठीकसँग नाम दिन सकिन्छ । तथापि "प्रकट गरिएको" शब्दसँग "विश्वासबाट विश्वासमा" जोड्नु स्वाभाविक हो । "प्रकट गरिएको" शब्दको गतिशील बलले यसको विरुद्धमा आग्रह गर्न सक्ने आपत्तिको यस निर्माणलाई राहत दिन्छ अर्थात् त्यो प्रकटीकरण विश्वासमा निर्भर छैन । तथापि मनमा "प्रकट गरिएको" शब्दको गतिशील आयातको साथ, विचार व्यक्त गरिएको छ कि परमेश्वरको धार्मिकतालाई विश्वासद्वारा मात्र धर्म ठहराउन कुशलतापूर्वक थाहा हुन्छ र विश्वास गर्ने प्रत्येकको मामलामा यो सधैं सक्रिय हुन्छ ।

हबकूक २:४⁵¹ मा गरिएको अपील पुरानो नियमबाट पुष्टि गर्ने उद्देश्यको लागि हो ।⁵² उचित प्रतिपादनको प्रश्नमा छलफल सुरु भएको छ, चाहे "विश्वासद्वारा" वाक्यको विषयसँग लिने हो वा भविष्यवाणीको साथ के हामीले "विश्वासद्वारा धर्महरू बाँच्नेछन्"⁵³ वा "धर्महरू विश्वासद्वारा बाँच्नेछन्" भनी प्रस्ताव प्रस्तुत गर्ने हो ? के धर्महरू बाँच्नेछन् भन्ने प्रभाव पार्ने प्रस्ताव वा धर्महरूले विश्वासद्वारा कसरी बाँच्नेछन् भनेर सूचित गर्ने प्रभाव हो ? पछिल्लो विकल्पको लागि राम्रो कारणहरू छन् । (१) हबकूक २:४ लाई स्वाभाविक रूपमा अन्य कुनै तरिकाले व्याख्या गर्न सकिँदैन र मासोरेटिक अन्तरविरामले यो दृष्टिकोणलाई समर्थन गर्दछ । (२) प्रेरितद्वारा स्थापित भएको सत्य यो हो कि परमेश्वरको धार्मिकता विश्वासद्वारा हो - मानिस यस धार्मिकताको लाभार्थी बन्ने तरिकामा जोड दिन्छ । हामीले आशा गर्नुपर्छ कि "विश्वास" को सन्दर्भ उद्धरणमा समान बल हुनेछ । (३) "विश्वासद्वारा धर्म" भन्ने अभिव्यक्तिले धर्मशास्त्रको प्रयोगको समानताको तर्क गर्न सक्ने होइन ।⁵⁴

⁵¹ यो खण्ड र γαμν र πίστις cf को अर्थको छलफलको लागि जे.बी. लाइटफुट: सन्त पावलको गलातीहरूलाई पत्र (लन्डन, १९०५), पृष्ठ १५४-१५८ ।

⁵² 31 "प्रेरित पुरानो र नयाँ करारहरू बीचको एकतामा यति विश्वस्त हुनुहुन्छ कि उहाँले पुरानो नियमको खण्डलाई यसको समर्थनमा उद्धृत नगरी सुसमाचारको महान् सत्यहरू मध्ये एउटालाई दाबी गर्न सक्नुहुन्न" (Godet: op. cit., ad loc.).

⁵³ यस निर्माणको बलियो र भर्खरको रक्षाको लागि एन्डर्स नाइग्रेन: पृष्ठ देखि ।

⁵⁴ जे.बी. लाइटफुटको नोट्स अन द एपिस्टल अफ सेन्ट पॉल (लन्डन, १८९५) मा गरिएका अवलोकनहरूले यस व्याख्याको पक्षमा तर्कहरूलाई सराहनीय रूपमा जोड्छन् । "म शंका गर्न सक्दिन कि ἐκ πίστεως ζήσεται सँग लिनु पर्छ, ὁ δίκαιος सँग होइन । को लागी (१)

मूल पक्कै पनि यो अभिप्राय को लागी देखिन्छ ।... (२) ἐκ πίστεως यहाँ पदको अधिल्लो भागमा ἐκ πίστεως सँग मिल्दोजुल्दो छ, जहाँ यो सम्बन्धित छ, भविष्यवाणीसँग होइन, तर विषयसँग। यो यहाँ ὁ δίκαιος बाट अलग गरिएको छ किनकि यो त्यहाँ δικαιοσύνη बाट अलग छ। (३) ὁ δίκαιος ἐκ πίστεως एक प्राकृतिक वाक्यांश होइन, र, मलाई लाग्छ, सन्त पलमा कुनै समानान्तर छैन । (४) अन्य निर्माणले 'विश्वास' लाई जोड दिन्छ, जुन सन्दर्भले वास्तवमै प्रभावशाली शब्द हो भनेर देखाउँछ, र यसलाई 'लाइभ' क्रियामा राख्छ। गलाती ३:११ मा सन्दर्भ अझै निर्णायक छ । (पृष्ठ २५० देखि) ।

४. पापको विश्वव्यापीता र दण्ड
(THE UNIVERSALITY OF SIN AND
CONDEMNATION)
(१:१८-३:२०)

क. अन्यजातिहरू
(THE GENTILES)
(१:१८-३:२)

१:१८-२३

१८ किनकि सत्यता अधर्ममा दबाइराखे मानिसहरूका सबै अभक्ति र अधर्मको विरोधमा स्वर्गबाट परमेश्वरको क्रोध प्रकट भएको छ;

१९ किनभने परमेश्वरको विषयमा जे जान्न सकिन्छ, त्यो तिनीहरूमा प्रकट भएको छ, किनकि परमेश्वरले त्यो तिनीहरूकहाँ प्रकट गर्नुभएको हो ।

२० किनभने संसारको उत्पत्तिदेखि नै उहाँका नदेखिने गुणहरू अर्थात् उहाँका अनन्त शक्ति र परमेश्वरत्व छर्लङ्ग देखा परेका छन्, सृष्टि गरिएका कुराहरूद्वारा जानिएका छन्; यसकारण तिनीहरूसँग कुनै बहाना छैन ।

२१ किनभने परमेश्वरलाई जानेर पनि तिनीहरूले उहाँलाई परमेश्वरलाई झैं महिमा दिएनन्, न ता धन्यवादी नै भए; तर तिनीहरू आफ्ना विचारहरूमा बेकम्मा भए, र तिनीहरूको मूर्ख हृदय अँध्यारो भयो ।

२२ बुद्धिमान् छौं भन्ने दाबी गर्दै तिनीहरू मूर्ख बने,

२३ र अविनाशी परमेश्वरको महिमालाई विनाशी मानिस, चराचुरुङ्गीहरू, चारखुट्टे जनावरहरू र घस्रिने जन्तुहरूको मूर्तिको रूपमा परिवर्तन गरे ।

१:१८ देखि ३:२० सम्म प्रेरितको विषयवस्तु पाप र निन्दाको विश्वव्यापीता हो । “किनकि सबैले पाप गरेका छन्, र परमेश्वरको महिमारहित हुन गएका छन् ।” (रोमी ३:२३) । “जस्तो लेखिएको छ: ‘धर्मी कोही छैन, एउटै पनि छैन ।’” (रोमी ३:१०) । नतिजा यो हो कि हरेक मुख बन्द हुन्छ र सारा संसार परमेश्वरको न्यायको अधीनमा बनाइन्छ (सम्बन्धित पद, ३:१९) । यो विषयवस्तुको स्थापना को लागी यो सम्पूर्ण खण्ड निर्देशित छ । यस विषयवस्तुको स्थापनामा प्रेरितको बनावट ३:२० बाट स्पष्ट रूपमा देखा पर्दछ जब उहाँले भन्नुहुन्छ कि कानूनका कामहरूबाट कुनै पनि शरीर परमेश्वरको नजरमा धर्मी ठहरिनेछैन । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा सुसमाचारमा प्रदान गरिएको उद्धार सबैको आवश्यकता हो र परमेश्वरको शक्ति विश्वासद्वारा विनियोजित परमेश्वरको धार्मिकताको प्रकाशद्वारा मात्र उद्धारको लागि सक्रिय छ भनी देखाउनको लागि निर्माण गरिएको हो । प्रेरितको तर्कको अभिसरण पङ्क्तिहरू सबै एक निर्णायक प्रदर्शनमा भेटिन्छन् कि सबै, यहूदी र अन्यजातिहरू, दुवै परमेश्वरको सामु दोषी छन्, उनीहरूलाई परमेश्वरलाई खुसी पार्ने असल कुराबाट पूर्णतया अयोग्य छन् र त्यसैले उहाँको क्रोधको विषयहरू हुन् । विशेष खण्ड जससँग हामी अहिले चिन्तित छौं (१:१८-३२) अन्यजाति संसारको पाप, धर्मत्याग र पतनसँग सम्बन्धित छ ।

१८ ग्रीक पाठमा १८ पद सुरु भएको “प्रकट गरिएको” शब्दले यस कारणले फरक जोड दिएको छ । यो पद १७ मा एउटै शब्दसँग मेल खान्छ तर यसको विषय फरक भएकोले यो पद १७ र पद १८ बीचको पूर्ण भिन्नता हो जुन प्रमुखतामा जोडिएको छ । “परमेश्वरको क्रोध” पद १७ मा “परमेश्वरको धार्मिकता” को स्पष्ट विरोधमा खडा छ । विरोधीको यो तथ्य स्पष्ट रूपमा देखाउँछ यदि कुनै पुष्टिकरण आवश्यक थियो भने “परमेश्वरको धार्मिकता” (पद १७) विशेषता होइन । न्यायको तर सुसमाचारमा प्रदान गरिएको धार्मिकता आवश्यकता पूरा गर्नको लागि जसको परमेश्वरको क्रोध प्रकट हुन्छ । पापको सन्दर्भमा बदला लिने परमेश्वरको न्याय क्रोधबाट बच्नको लागि प्रावधान हुनेछैन ।

यो अनावश्यक छ र यसले परमेश्वरको क्रोधको बाइबलीय अवधारणालाई कमजोर बनाउँछ, यसलाई यसको भावनात्मक र प्रभावकारी चरित्रबाट वञ्चित गर्न । हामीमा बारम्बार क्रोध जोडिएको उपयुक्त जोशको सन्दर्भमा परमेश्वरमा क्रोधको कल्पना गर्नु हुँदैन । तर परमेश्वरको क्रोधलाई पापलाई दण्ड दिन वा पाप र दुःख⁵⁵ बीचको सम्बन्धलाई सुरक्षित गर्ने उहाँको उद्देश्यमा मात्र समावेश भएको भनी व्याख्या गर्नु भनेको क्रोधलाई यसको प्रभावसँग बराबरी गर्नु र परमेश्वरको मनभित्रको आन्दोलनको रूपमा क्रोधलाई वस्तुतः हटाउनु हो । क्रोध भनेको परमेश्वरको अस्तित्वको पवित्र विद्रोह हो जुन उहाँको पवित्रताको विरोधाभास हो । यस विशिष्ट चरित्रमा परमेश्वरको क्रोधको वास्तविकता "मानिसहरूको सबै अधर्म र अधर्मको विरुद्धमा स्वर्गबाट प्रकट भएको" तथ्यद्वारा देखाइएको छ । पद १७ मा देखा परेको "प्रकट" शब्दको उही गतिशील विशेषतालाई यस अवस्थामा पनि बुझ्नु पर्छ । परमेश्वरको क्रोध गतिशील रूपमा, प्रभावकारी रूपमा मानिसहरूको संसारमा सक्रिय छ र यो स्वर्गबाट अगाडि बढिरहेको छ, परमेश्वरको सिंहासन कि यो यसरी सक्रिय छ । अधर्महरूमाथि परमेश्वरको क्रोधको अभ्यासको कारणले गर्दा हामीले दण्डित सजायहरूलाई विचार गर्नुपर्छ । ईश्वरीय असन्तुष्टिको सकारात्मक बहिर्गमन छ ।

फिलिप्पीको विवाद जुन शब्द 'प्रकट हुन्छ' "चमत्कारिक कार्यहरू मार्फत एउटा असाधारण प्रकाश" लाई मात्र सन्दर्भ गर्न सकिन्छ र त्यसैले अलौकिक कुरालाई मात्र नयाँ नियममा "प्रकट" र "प्रकाश" शब्दहरूको प्रयोगमा समर्थन गर्न धेरै छ । तर क्रोधको प्रकटीकरणलाई अन्तिम न्याय (सम्बन्धित पद २:५) र असाधारण "क्रोधको पूर्ववर्ती र तयारीका खुलासाहरू" जस्तै जलप्रलय,

⁵⁵ यो होज द्वारा मनोरञ्जन अवधारणा हो जस्तो देखिन्छ, उदाहरण को लागी। "परमेश्वरको क्रोध उसको दण्डात्मक न्याय हो, पापलाई दण्ड दिने उनको दृढ संकल्प हो।... जसरी मानिसमा क्रोधले यसको वस्तुमा दुष्टताको प्रकोपमा डोयाउँछ, त्यसरी नै यो शब्द धर्मशास्त्रमा व्याप्त सिद्धान्तको लागि स्वीकार्य छ, शान्त र अविचलितमा लागू हुन्छ। ईश्वरीय मनको उद्देश्य, जसले पाप र दुःख बीचको सम्बन्धलाई सुरक्षित गर्दछ, समान सामान्य एकरूपताको साथ जुन ईश्वरको भौतिक वा नैतिक सरकारमा कुनै अन्य कानूनले सञ्चालन गर्दछ" (op. cit., ad loc.)। धेरै उस्तै प्रभाव क्याल्विनको टिप्पणी हो (op. cit., ad loc.)।

राष्ट्रहरूको फैलावट र भाषाहरूको विभाजनमा सीमित गर्न फिलिप्पीले गर्छ सायद सम्भव देखिन्छ। वर्तमान काल पद १७ मा उस्तै समानान्तर जस्तो देखिन्छ र पछिका पदहरूमा उल्लेख गरिएका न्यायहरू, गैर-यहूदी राष्ट्रहरूलाई तिनीहरूका पापहरूका लागि लगाइएका थिए, परमेश्वरको क्रोधको पछ्याउने दण्डको रूपमा मानिनेछ । नयाँ नियमको प्रयोग, मेयरले औल्याएझैं, "प्रकट" शब्दको प्रयोगको लागि पनि अनुमति दिन्छ (सम्बन्धित पदहरू, मत्ती १०:२६; १६:१७; लूका २:३५; २ थेस्सलोनिकी २:३, ६, ८)। अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा, यी उदाहरणहरूले संकेत गर्दछ कि "प्रकट" शब्दले परमेश्वरको असाधारण र चमत्कारी कार्यहरूको श्रेणीमा रहेका अन्य अभिव्यक्तिहरूलाई जनाउन सक्छ । त्यसकारण अलौकिक नभएका सन्दर्भमा परमेश्वरको क्रोधलाई "प्रकट" भनी सोच्न सम्भव छ र सन्दर्भगत विचारहरूले संकेत गर्दछ कि यो यस अवस्थामा आवश्यक छ ।

"अधर्म" ले विकृततालाई जनाउँछ जुन चरित्रमा धार्मिक हुन्छ "अधर्म" नैतिक कुरामा; पहिलोलाई मूर्तिपूजाद्वारा चित्रण गरिएको छ, अर्कोलाई अनैतिकताद्वारा चित्रण गरिएको छ । आदेश, निस्सन्देह, महत्त्वपूर्ण छ । अधोगतिको प्रेरितको वर्णनमा अशुद्धता अनैतिकताको अग्रदूत हो ।

मनन गरिएको क्रोधको प्रकटीकरण मानवजातिको विशेष वर्ग वा विभाजनमा सीमित छ जससँग प्रेरित चिन्तित छन् । उनले अन्यजाति राष्ट्रहरूसँग व्यवहार गर्दै छन् जसरी उल्लेख गरिएको थियो । त्यो प्रतिबन्धलाई पद १८ मा यस तथ्यद्वारा सूचित गरिएको छ कि अधर्म र अधार्मिकता जसको विरुद्धमा परमेश्वरको क्रोध प्रकट भएको छ "मानिसहरूको, जसले अधर्ममा सत्यलाई बाधा पुऱ्याउँछ" भनेर निर्दिष्ट गरिएको छ । यस चरित्रको अर्थ के हो ? संस्करणमा "बाधा" भनेर अनुवाद गरिएको शब्दलाई प्रायः "होल्डिङ" वा "दमन" को अर्थमा व्याख्या गरिएको छ त्यसैले सत्यलाई सम्बन्धित मानिसहरू भित्र आफैलाई दाबी गर्ने मानिन्छ तर उनीहरूले यसलाई समात्छन् वा दबाएर राख्छन् । यो विचार आफैमा पर्याप्त सत्य हो । निस्सन्देह त्यहाँ सत्यको साक्षी छ जुन भित्रबाट मानिसहरूले आफ्नो

अधार्मिकतालाई दबाउन्छन् । तर संस्करणले "बाधा" शब्द प्रयोग गरेर प्रेरितको विचारलाई अझ सटीक रूपमा बुझ्नेको देखिन्छ । यस शब्दको सन्दर्भमा नयाँ नियमको प्रयोगले "होलिड" वा "दमन" को धारणाको लागि कुनै समर्थन प्रदान गर्दैन । प्राय जसो यसको अर्थ "छिटो समाप्त", "स्वामित्वमा राख्नु", "राख्नु" भन्ने हुन्छ । यदि यो अर्थ यस मामलामा उपयुक्त छैन भने⁵⁶, तब प्रयोगले चेतावनी दिने अर्को अर्थ भनेको "प्रतिबन्ध" वा "पछाडि राख्नु" हो (सम्बन्धित पदहरू २ थेस्सलोनिकी २:६, ७ र सम्भवतः लुका ४:४२; फिलेमोन १३) । यो अर्थ सन्दर्भमा प्रशंसनीय रूपमा उपयुक्त छ किनकि हामी अहिले देखेछौं, प्रेरितले सृष्टिको कार्यमा परमेश्वरको देख्न सकिने हस्तकलाबाट व्युत्पन्न सत्यसँग व्यवहार गर्दछन् । मानिसहरूले आफ्नो अधर्मले यसरी प्रकट गरेको सत्यलाई प्रस्तुत गर्ने प्रतिक्रिया व्यक्त गर्न "पछाडि बस्नु" को धारणा राम्रोसँग उपयुक्त छ । "अधर्ममा" साधन हो र यसले सत्यको यो प्रतिरोध हुने कुरालाई जनाउँछ ।

१९ पद १९ लाई एक संयोजनको साथ प्रस्तुत गरिएको छ जसले पहिले केसँग एक कारण सम्बन्ध निर्दिष्ट गर्दछ र प्रश्न यो छ: पद १८ मा पद १९ लाई केसँग लिने हो ? के पद १९ ले बताउँछ कि जसको कारणले परमेश्वरको क्रोध प्रकट हुन्छ वा मानिसहरूले अधर्ममा सत्यको विरोध गर्छन् भनेर भन्न सकिने कारण दिन्छ ? धेरै बहिष्कारात्मक रायको विपरित पछिल्लो प्राथमिकतात्मक व्याख्या देखिन्छ । पद १९ ले यो कसरी भन्न सकिन्छ कि मानिसहरूले अधर्ममा सत्यलाई बाधा पुऱ्याउँछन् भनेर व्याख्या गर्दछ । तिनीहरूले सत्यलाई बाधा पुऱ्याउँछन् किनभने तिनीहरूमा सत्यको प्रकटीकरण छ र तिनीहरूमा प्रकट भएको सत्यलाई "परमेश्वरबाट थाहा भएको कुरा" भनेर वर्णन गरिएको छ ।⁵⁷ यस ज्ञानको सामग्रीलाई पद २० मा परिभाषित गरिएको छ । वर्तमानको लागि यो उनीहरूसामु प्रकट

⁵⁶ अधर्ममा सत्यलाई पक्रिराख्नुको जस्तो धारणा कल्पना गर्न गाह्रो छ किनभने सत्य र धार्मिकताको समन्वय हुन्छ । यस बाहेक, पछिको सन्दर्भले व्यक्तिहरूलाई झूटो लागि परमेश्वरको सत्यको आदानप्रदान (पद २५) र तिनीहरूको ज्ञानमा परमेश्वरलाई इन्कार गर्ने व्यक्तिहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ (पद २८; सम्बन्धित पद २३ पनि) ।

⁵⁷ "जसलाई थाहा हुन सक्छ" होइन, जस्तै A.V.

भएको र उनीहरूमा प्रकट भएको भनिएको छ र यो उनीहरूमा प्रकट भएको छ किनभने परमेश्वरले उनीहरूसामु प्रकट गर्नुभएको छ । प्रेरितले २:१४, १५ मा पछि उल्लेख गरे जस्तै विषयवस्तुसँग व्यवहार गर्दै हुनुहुन्छ भन्ने सोचाइमा "तिनीहरूमा प्रकट" भन्ने अभिव्यक्तिद्वारा भ्रमित हुन सजिलो छ जुन ज्ञान मानिसको दिमागमा^{५८} अन्तर्निहित छ । प्रकाशबाट व्युत्पन्न ज्ञान जुन आफैमा बाहिरी छ । पद १९ मा सर्तहरूको यस व्याख्याको लागि कुनै वारेन्ट छैन । यो स्पष्ट छ कि प्रेरितले त्यससँग व्यवहार गर्दै छन् जुन परमेश्वरले मानिसहरूलाई प्रकट गर्नुहुन्छ र सृष्टिको कामबाट मानिसहरूद्वारा चिनिन्छ अर्थात् उहाँको अवलोकनयोग्य हस्तकलाबाट र यस ज्ञानलाई "उनीहरूमा प्रकट" भन्नुको कारण यो सरल तथ्य हो कि मानिसहरूमा सत्यको प्रकटीकरणले सधैं मानिसको मन र चेतनालाई अनुमान गर्दछ । प्रकाश सधैं बौद्धिक चेतना भएकाहरूलाई हुन्छ । यदि यो हाम्रो लागि प्रकाश हो भने यो हामीमा पनि हुनुपर्दछ किनभने यसले हामीलाई बनाउँछ जुन हामीमा छ अर्थात् दिमाग र हृदय ।

त्यहाँ "परमेश्वरको धार्मिकता प्रकट भएको छ" (पद १७) र "जसलाई परमेश्वरबाट थाहा छ" (पद १९) बीचको भिन्नता स्थापित छ, प्रकाश र सत्य सामग्री दुवैको सन्दर्भमा एक भिन्नता । भिन्नता यो हो कि प्रकटीकरण जो सबैको सम्पत्ति हो र यसको संगत प्रभाव, एकातिर, र अर्कोमा यसको प्रभावमा बचत गर्ने विशेष प्रकाश । त्यसैले अधर्ममा सत्यलाई पक्रिराख्नु, यस उदाहरणमा विचार गरिएको, सुसमाचारमा लागू हुँदैन । हेर्नेहरूलाई सुसमाचार प्रकाशको फिक्का बाहिरको रूपमा लिइन्छ र "परमेश्वरको बारेमा थाहा छ" लाई विशेष अर्थमा प्रयोग गरिएको छ ।

२० पद २० र पद १९ को सम्बन्ध ई.एच. गिफोर्ड द्वारा राम्रोसँग भनिएको छ: "वाक्य, 'उहाँका अदृश्य चीजहरूको लागि... स्पष्ट रूपमा देखिएका छन्...', यो भनाइको व्याख्या हो जुन परमेश्वरले उनीहरूसामु प्रकट गर्नुभयो; र जुन मोडम यो अभिव्यक्ति

^{५८} जसलाई *Notitia Dei insita* वा *sensus divinitatis* भनिन्छ ।

उनीहरूलाई बनाइएको थियो त्यो मोड हो जसमा यो सबै मानिसहरूलाई बनाइन्छ, जहिले पनि, स्पष्टीकरणलाई कुनै पनि सीमा बिना सबैभन्दा सामान्य र अमूर्त रूप (वर्तमान काल र कति वाच्य) मा राखिएको छ समय वा व्यक्तिको सीमितताबिना...।"⁵⁹

"उहाँका अदृश्य चीजहरू" पछि पदमा "उहाँको अनन्त शक्ति र ईश्वरत्व" को रूपमा निर्दिष्ट गरिएका अदृश्य गुणहरू हुन् । तिनीहरूलाई अदृश्य रूपमा चित्रण गर्दा, तिनीहरू इन्द्रियहरूले बुझेका छैनन् भन्ने तथ्यलाई सन्दर्भ गरिन्छ । जब एकै समयमा तिनीहरूलाई "स्पष्ट रूपमा देखिने" भनिन्छ यो एक ओक्सीमोरोन हो जुन कुरा संवेदनात्मक रूपमा अगोचर छ भने पनि मानसिक अवधारणामा स्पष्ट रूपमा समातिएको छ । र "स्पष्ट रूपमा देखिने" शब्दको यो अर्थ "बनाइएका चीजहरू द्वारा बुझिएको" व्याख्यात्मक खण्डद्वारा प्रदान गरिएको छ - यो बुझाइको हेरचाह, बौद्धिक अवधारणा हो । हामीलाई अदृश्य विशेषताहरूको धारणाको मध्यस्थतामा बनाइएका चीजहरूद्वारा प्रदान गरिएको दृढतामा तनाव राखिएको छ - तिनीहरू "स्पष्ट रूपमा देखिएका छन्" ।

"बनाइएका चीजहरू" स्पष्ट रूपमा सृष्टि गरिएका चीजहरू हुन् जुन हाम्रो इन्द्रियहरूलाई देख्न सकिन्छ । यस कारणले गर्दा "संसारको सृष्टिबाट" वाक्यांशलाई अस्थायी अर्थमा संस्करणमा जस्तै बुझ्न आवश्यक देखिन्छ । यदि हामीले यसलाई अदृश्य गुणहरूको यो धारणा व्युत्पन्न भएको स्रोतलाई सूचित गर्ने रूपमा लिने हो भने त्यहाँ केही टाटोलोजी हुनेछ । "बनाइएका चीजहरू" ले स्रोतलाई बुझाउँछ जसबाट अदृश्य चीजहरूको हाम्रो धारणा व्युत्पन्न हुन्छ र यो भर्चुअल पुनरावृत्तिको बारेमा सोच्न अनावश्यक छ । यसबाहेक "संसारको सृष्टि" ले दृश्य सृष्टिलाई उपयुक्त रूपमा निर्दिष्ट गर्दैन जबकि यदि "सृष्टि" लाई सक्रिय अर्थमा लिने हो भने लौकिक बल स्पष्ट हुन्छ र यो पुष्टि गर्नको लागि अनुच्छेदको विचारसँग अनुकूल देखिन्छ । परमेश्वरका अदृश्य गुणहरूको अभिव्यक्ति उहाँको दृश्य हस्तकलामा निरन्तर दिइएको छ ।

⁵⁹ रोमीहरूलाई सन्त पावलको पत्र (लण्डन, १८८६), ad loc.

पदको सुरुमा उल्लेख गरिएको "अदृश्य चीजहरू" अब परमेश्वरको "अनन्त शक्ति र ईश्वरत्व" को रूपमा स्पष्ट रूपमा निर्दिष्ट गरिएको छ । यो कुनै पनि हिसाबले सम्भावित छैन कि प्रेरितले यी सर्तहरू सृष्टिको कार्यमा प्रकट गरिएका परमेश्वरका अदृश्य चीजहरूको पूर्ण विवरण हो । पुरानो नियम जससँग प्रेरित परिचित थिए उनले उहाँको बुद्धि, उहाँको भलाइ र उहाँको धार्मिकता जस्ता परमेश्वरको दृश्य हस्तकलामा देखाइएका अन्य विशेषताहरू उल्लेख गरेका थिए । त्यसोभए धर्मशास्त्रको समानता जसले पक्कै पनि पावलको विचारलाई नियन्त्रित गर्‍यो, उसले दिएको भन्दा धेरै व्यापक गणनाको माग गर्दछ । तर प्रेरितले भनेको कुराको महत्त्व बुझ्न हामीले चुक्नु हुँदैन । "अनन्त शक्ति" विशिष्ट छ र यसको मतलब अनन्तताको विशेषता परमेश्वरको शक्तिको भविष्यवाणी गरिएको छ । तात्पर्य यो हो कि परमेश्वरको अनन्तता साथै उहाँको शक्तिको अनन्तता पनि दृश्यमा छ । "ईश्वरत्व" सामान्य हो जसरी शक्तिबाट भिन्न हुन्छ जुन विशिष्ट हुन्छ । 'यो' शब्दले परमेश्वरको पूर्णतालाई प्रतिबिम्बित गर्दछ र मेयरका शब्दहरू प्रयोग गर्नलाई जनाउँछ, "परमेश्वर ईश्वरीय गुणहरू भएको व्यक्तिको रूपमा रहेको समग्रता" । त्यसैले ईश्वरत्वले एक अदृश्य गुण निर्दिष्ट गर्दैन् तर अदृश्य पूर्णताहरूको योगलाई निर्दिष्ट गर्दछ । त्यसकारण, "अनन्त शक्ति र ईश्वरत्व" भनाइमा धेरै अदृश्य गुणहरू समावेश छन् र यसले परमेश्वरको अस्तित्व, महिमा र महिमाको प्रकटीकरणको समृद्धिलाई प्रतिबिम्बित गर्दछ । हामीले यस खण्डमा प्रेरितको शिक्षालाई कम गर्नु हुँदैन । यो स्पष्ट घोषणा हो कि परमेश्वरको हस्तकलाको रूपमा देखिने सृष्टिले परमेश्वरको सृष्टिकर्ताको रूपमा अदृश्य पूर्णताहरू प्रकट गर्दछ कि यी अदृश्य पूर्णताहरूको इन्द्रियहरूलाई बोधगम्य चीजहरूबाट प्राप्त हुन्छ र यसरी स्पष्ट आशंका परमेश्वरका सिद्धताहरू उहाँको अवलोकनयोग्य हस्तकलाबाट प्राप्त गर्न सकिन्छ । घटनाहरूले परमेश्वरको उत्कृष्ट पूर्णता र विशिष्ट देवत्वको नाम प्रकट गर्दछ । सृष्टिको कार्य प्रकट हुने यो सीमित कारण होइन तर सृष्टिकर्ताको अनन्त शक्ति र ईश्वरत्व हो । यो भन्नको अर्को तरिका हो कि परमेश्वरले आफ्नो हस्तकलामा

आफ्नो महिमाको छाप छोड्नुभएको छ र यो महिमा सबैमा प्रकट भएको छ - "परमेश्वरले तिनीहरूलाई यो प्रकट गर्नुभयो" (पद १९) ।

पद २० को समापन खण्डमा संस्करणमा दिइएको रेन्डरिङ आवश्यक हुन सक्छ - "उनीहरू कुनै बहाना बिना हुन सक्छन्", उद्देश्य अभिव्यक्त गर्ने र परिणाम मात्र होइन । त्यसोभए यो सूचित गरिन्छ कि उहाँको दृश्य हस्तकलामा उहाँको अनन्त शक्ति र ईश्वरत्वको खुलासा र प्रकट गर्नमा परमेश्वरको बनावट सबै मानिसहरू बिना बहाना हुन सक्छ । यदि मानिसहरूले उहाँलाई परमेश्वरको रूपमा महिमा र आराधना गर्दैनन् भने तिनीहरूसँग तिनीहरूको असक्षमताको लागि कुनै बहाना छैन र यो अपमानजनकता बिना बहाना हुन सक्छ प्रकट महिमाको निर्माण हो । यस दृष्टिकोणको विरोधले मानिसलाई अक्षम्य प्रदान गर्ने प्रकाशको सौम्यता र पर्याप्ततालाई ध्यानमा राख्न असफल हुन्छ । मानिसहरूलाई सृष्टिकर्ताको आराधना र महिमा गर्न बाधा पुऱ्याउन पर्याप्त प्रकाश दिने र तिनीहरूले उहाँको महिमा गर्न असफल भएमा कुनै बहाना बिना हुनेछन् भन्ने बनावटको साथ दिइयो जुन परमेश्वरको लागि अयोग्य हुन सक्दैन । यसबाहेक यदि हामीले प्रश्नमा रहेको खण्डलाई निर्माणको सट्टा नतिजा व्यक्त गर्ने रूपमा मान्छौं भने पनि हामी वास्तविक परिणाममा अनुमान गरिएको बनावटलाई परमेश्वरको सर्वसमावेशी आदेश र प्रबन्ध हटाउन सक्दैनौं । यदि अक्षम्यता परिणाम हो भने यो निर्णयात्मक समन्वयको पक्षबाट निर्माण गरिएको परिणाम हो ।⁶⁰

⁶⁰ प्रश्नमा रहेको खण्डलाई उद्देश्यको सट्टा नतिजाको रूपमा लिने पक्षमा सबैभन्दा बलियो तर्क पद २१ को सुरुमा व्याख्यात्मक खण्ड हो, "किनभने, परमेश्वरलाई चिनेर उनीहरूले उहाँलाई परमेश्वरको रूपमा महिमा गरेनन्, न त धन्यवाद नै दिए" । यसले कारण दिन्छ कि तिनीहरू बहाना बिना छन् र त्यसैले उद्देश्य भन्दा परिणामसँग बढी सहज रूपमा सम्बन्धित हुन सक्छ । यद्यपि यो निर्णायक देखिँदैन । किनकि, माथि उल्लेख गरिएझैं, पद २० मा अन्तिम खण्डले उद्देश्यलाई स्पष्ट रूपमा अभिव्यक्त गरेको भए पनि उद्देश्य अनुरूप परिणामको विचारलाई दबाउँदैन र पद २१ ले अधिल्लोको टेलिक बललाई हटाउने बिना वास्तविक अक्षम्यताको कारण दिन सक्छ । ई. डी विट बर्टन (न्यु टेस्टामेन्ट ग्रीक, एडिनबर्ग, १९५५, § ४११ मा मूड र काल को वाक्य रचना) मा *εἰς* infinitive संग कहिलेकाहीँ परिणाम व्यक्त गर्दछ भनी राख्दछ । उनले उद्धृत गरेका केही उदाहरणहरू निर्णायक छैनन्, तर हिब्रू ११:३; २ कोरिन्थी ८:६ मा परिणाम बाहेक अरू केहि पाउन गाह्रो छ । यद्यपि मेयर

२१ पद २१ को पहिलो भाग पद २० को अन्तिम खण्डसँग कारणगत रूपमा सम्बन्धित छ र कारण दिन्छ कि किन सम्बन्धितहरू कुनै बहाना बिना छन् - तिनीहरू बिना बहाना छन् "यस सन्दर्भमा परमेश्वरलाई चिनेर, तिनीहरूले उहाँलाई परमेश्वरको रूपमा महिमा गरेनन्, न त धन्यवाद दिए । "यस सन्दर्भमा परमेश्वरको ज्ञान दृश्य सृष्टिमा दिइएको प्रकटीकरणबाट प्राप्त भएको ज्ञान हुनुपर्छ र यो अभिव्यक्ति हो जुन पद २० मा मानिसहरूलाई बहाना छोडिएको छ । त्यसकारण दृश्यात्मक सृष्टिमा ईश्वरको महिमाको अभिव्यक्तिबाट प्राप्त भएको संज्ञानात्मक धारणालाई "परमेश्वरलाई जान्न" भनिन्छ । अक्षम्यता यस तथ्यमा निहित छ कि यो ज्ञानको स्वामित्वमा हुँदा उनीहरूले परमेश्वरलाई महिमा र धन्यवाद प्रदान गरेनन् जुन उनीहरूसँग भएको ज्ञानले बाधा पुऱ्याउनु पर्छ । परमेश्वरलाई परमेश्वरको रूपमा महिमा दिनु भनेको परमेश्वरको महिमा⁶¹ बढाउन वा थप्नु होइन; यसको अर्थ केवल परमेश्वरको रूपमा उहाँको महिमा परमेश्वरलाई श्रेय दिनु हो, उहाँलाई विचार, स्नेह र भक्तिमा उहाँसँग सम्बन्धित स्थान दिनु हो जुन दृश्य सृष्टि आफैले प्रकट गर्दछ । यो महिमा तिनीहरूले उहाँलाई श्रेय दिन असफल भए र तिनीहरू त्यो कृतज्ञताबाट वञ्चित थिए जुन ज्ञानले हासिल गरेको हुनुपर्छ र जुन धन्यवादमा व्यक्त हुनुपर्छ । यहाँ प्रेरितले त्यो पतन र पतनको उत्पत्तिलाई सेट गर्दछ जुन मूर्तिपूजाको प्रतीक हो र हामीसँग झूटा धर्मको बाइबलीय दर्शन छ । मेयरले भनेझैं 'अधर्मवादको लागि', "प्रचलन धर्म होइन, जसबाट मानिस क्रमशः साँचो परमेश्वरको ज्ञानमा बढेको हुन सक्छ तर यसको विपरीत, यो

पछिको सम्बन्धमा विपरित तर्क गर्छन् । पद २०ख को टेलिक बलको बलियो रक्षाको लागि । मेयर र गिफोर्ड: पृष्ठ ७० । इन्फिनिटिभको साथ εic को टेलिक फोर्सका उदाहरणहरू, मेयर र गिफोर्डले पाउलिन पत्रहरूबाट उद्धृत गरेका छन्, यहाँ टेलिक बलको समर्थनमा एक शक्तिशाली तर्क बनाउँदछ । यद्यपि हामी यी उदाहरणहरूले प्रश्नलाई निर्णायक रूपमा निर्धारण गर्न जोड दिन सक्दैनौं ।

⁶¹ सान्डे र हेडलाम हेर्नुहोस्: पृष्ठ ४४ यसको धार्मिक र बाइबलीय प्रयोगमा δoεáδw को महत्त्वको संक्षिप्त सारांशको लागि ।

ज्ञात मौलिक प्रकटीकरणबाट झरेको परिणाम हो साँचो परमेश्वर उहाँको काममा ।⁶²

कस्ता मानिसहरू निराधार थिए भनी बताएपछि प्रेरित तिनीहरूको धार्मिक विकृतिको सकारात्मक विवरणमा अघि बढ्छन् । मानिसको मन कहिल्यै धार्मिक शून्यता हुँदैन । यदि त्यहाँ सत्यको अनुपस्थिति छ भने, त्यहाँ सधैं झूटाको उपस्थिति हुन्छ - "तर तिनीहरूको तर्कमा व्यर्थ भयो, र तिनीहरूको मूर्ख हृदय अँध्यारो भयो" । "तर्क" को लागी शब्दको प्रायः प्रतिकूल अर्थ हुन्छ, अर्थात्, दुष्ट विचार वा कल्पना ।⁶³ यो अवमूल्यन भावना धेरै सम्भवतः यस उदाहरणमा देखिन्छ । तिनीहरूको दुष्ट वा दुष्ट तर्कहरूमा तिनीहरू कुनै फलदायी विचारबाट विपन्न भए प्रकाशको स्रोतबाट टाढाको कारणले उनीहरूलाई व्यर्थताको प्रलापमा पुर्यायो । संस्करणले तिनीहरूको हृदयको सन्दर्भमा "संवेदनाहीन" शब्द प्रयोग गरेर सही रूपमा विचार व्यक्त नगरेको हुन सक्छ, "बुझाइ बिना" रेन्डरिङ अधिक शाब्दिक र राम्रो छ ।⁶⁴ भावना, बुद्धि र इच्छाको आसनको रूपमा हृदय, पहिले नै समझविहीन, अन्धकार थियो भन्ने विचार छ ।

२२, २३ यी पदहरू यस पतित अवस्था र यसको परिणामस्वरूप धार्मिक पतनको थप विवरण हुन् । पद २२ को मतलब यो मात्र होइन कि तिनीहरूले बुद्धिमानी दाबी गरे जब तिनीहरू वास्तवमा मूर्ख थिए तर यो कि बुद्धिमान् भएको बहाना गरेर तिनीहरूले आफैलाई मूर्ख बनाए - जसको हृदय परमेश्वरबाट टाढा छन् तिनीहरूको ढोंग वास्तवमा के हो भन्ने गहन विश्लेषण पद २३ ले अधोगतिको प्रक्रियालाई नेतृत्व गर्ने धार्मिक राक्षसीताको वर्णन गर्दछ । "र अविनाशी परमेश्वरको महिमालाई विनाशी मानिस, चराचुरुङ्गीहरू, चारखुट्टे जनावरहरू र घसिने जन्तुहरूको मूर्तिको रूपमा परिवर्तन

⁶² Op. cit., ad १:२२.

⁶³ शब्द *διαλογισμός* आफैं, अर्थात्, प्रायः दुष्ट, शंकास्पद, विवादास्पद विचार र तर्कलाई जनाउँछ । (सम्बन्धित पदहरू विशेष गरि फिलिप्पी २:१४; १ तिमोथी २:८; लूका ५:२२; २४:३८; रोमी १४:१; १ कोरिन्थी ३:२० पनि) । *Theologisches Wörterbuch zum Neuen Testament* ed मा *διαλογισμός* हेर्नुहोस् ।

⁶⁴ सम्बन्धित पदहरू, मत्ती १५:१६; मार्कुस ७:१८; रोमी १०:१९ ।

गरे ।" - यसको मतलब यो होइन कि अविनाशी परमेश्वरको महिमा परिवर्तनको अधीनमा छ, मानिसहरूले परिवर्तनको लागि धेरै कम संवेदनशील छ । यसको सरल अर्थ हो कि तिनीहरूले परमेश्वरको महिमालाई आराधना र आराधनाको वस्तुको रूपमा अर्को चीजको लागि साटासाट गरे । परमेश्वरको "महिमा" ती सिद्धताहरूको योग हो जुन अघिल्लो सन्दर्भमा उल्लेख गरिएको छ जुन परमेश्वरको दृश्य सृष्टिमा प्रकट भएको छ (पदहरू १९, २०)। परमेश्वरको आराधनाको स्थानमा सृष्टि गरिएका वस्तुहरूको उपासनाको मुख्यता र विकृतिलाई परमेश्वरको महिमा र सृष्टि गरिएका वस्तुहरूको समानता र अविनाशी परमेश्वर र भ्रष्ट मानिसबीचको भिन्नताले राहतमा राखिएको छ । तिनीहरूले सृष्टिकर्ताको सट्टा सृष्टिको उपासना र सेवा मात्र गरेनन् भन्ने कुरामा राक्षसीता प्रकट हुन्छ (पद २५) तर परमेश्वरको महिमाको लागि तिनीहरूले "भ्रष्ट मानिस र चराहरूको प्रतिमाको प्रतिस्थापन गरे - जनावरहरू, र घस्रने चीजहरू।" र यसको अर्थ स्पष्ट रूपमा प्रभावमा छ कि उनीहरूले यी समानहरूलाई उपासनाको वस्तु बनाएका थिए । तिनीहरूले परमेश्वरको महिमाको लागि साटासाट गरे ।

२४-२७

२४ यसकारण परमेश्वरले पनि तिनीहरूले आफ्नै हृदयका कामुकताहरूद्वारा आफ्ना शरीरहरू आपसमा अनादर गरून् भनेर तिनीहरूलाई अशुद्धताका निम्ति त्यागिदिनुभयो ।

२५ तिनीहरूले परमेश्वरको सत्यतालाई झूटसँग साटे र सृष्टिकर्ताको सट्टामा, जो साँच्चै सदासर्वदा धन्य हुनुहुन्छ, सृष्टिको पूजा र सेवा गरे ।

२६ यही कारणले गर्दा परमेश्वरले तिनीहरूलाई नीच कामनाहरूकै निम्ति त्यागिदिनुभयो; किनकि तिनीहरूका स्त्रीहरूले पनि स्वाभाविक व्यवहारलाई अस्वाभाविक व्यवहारसँग साटे;

२७ अनि त्यही प्रकारले पुरुषहरूले पनि स्त्रीहरूसितको स्वाभाविक व्यवहार त्यागेर पुरुषहरूले पुरुषहरूसितै शर्मलागदो काम गर्दै तिनीहरू एक-अर्काप्रति आफ्नो कामुकताले जले, र तिनीहरूले आफ्नो भ्रष्ट चालको उचित दण्ड आफैमा पाए ।

२४ पद २१-२३ मा हामीले अन्यजाति जातिहरूको धर्मत्यागको चित्रण गरेका छौं । यसलाई धार्मिक सर्तहरूमा परिभाषित गरिएको छ र पद २३ को पछिल्लो भागमा वर्णन गरिएको घोर मूर्तिपूजामा परिणत हुन्छ । पद २४ मा प्रेरितले यस धर्मत्यागमा ईश्वरीय प्रतिशोधको बारेमा कुरा गर्छन् । "त्यसैले" ले यो संकेत गर्दछ कि प्रतिशोधले पूर्ववर्ती पापमा यसको आधार फेला पार्छ र गरेको पापको लागि न्यायिक प्रहार हो । यसले हामीलाई एउटा सिद्धान्तको सल्लाह दिन्छ जुन अपरिवर्तनीय छ अर्थात् पापमा परमेश्वरको न्यायको रूपमा बाहेक प्रतिशोध कहिल्यै सञ्चालनमा हुँदैन । यसमा जोड दिनु कुनै मुखता छैन विशेष गरी हामीले हालको प्रतिशोधको विशिष्ट चरित्रको सम्बन्धमा के फेला पार्नेछौं । प्रतिशोधमा अशुद्धतालाई त्याग्न (सम्बन्धित पदहरू, २६, २८) समावेश छ । यो ध्यान दिनु आवश्यक छ कि लगाइने दण्ड नैतिक क्षेत्रसँग सम्बन्धित छ किनकि धार्मिक-धार्मिक पतनलाई अनैतिकताको परित्याग गरेर दण्डित गरिन्छ । धार्मिक क्षेत्रमा पाप नैतिक क्षेत्रमा पाप द्वारा दण्डित छ । तथापि पूर्ववर्ती पापपूर्णता धार्मिक वर्गमा मात्रै थियो भन्ने मात्र सकिँदैन । "तिनीहरूको हृदयको अभिलाषामा" भन्ने वाक्यांशले वर्णन गर्दछ, मेयरले भनेझैं, "उनीहरूलाई परमेश्वरले अशुद्धतामा सुम्पिँदा उनीहरूले पाएको नैतिक अवस्था" र यस उदाहरणमा उनीहरूलाई त्यागिएको कुरालाई परिभाषित गर्दैनन् । जसलाई तिनीहरूले छोडिदिए त्यसलाई "अशुद्धता" भनेर परिभाषित गरिएको छ (सम्बन्धित पदहरू, २६, २८) । तर उनीहरूले जुन अशुद्धतालाई छोडिदिए त्यसको उत्पत्ति न्यायिक कार्यबाट भएको थिएन । अशुद्धतालाई त्याग्नले अशुद्धताको अस्तित्वको अनुमान गर्दछ र दण्डमा यो तथ्य समावेश छ कि उनीहरूलाई अशुद्धतामा सुम्पिएको

थियो जसले उनीहरूलाई पहिले नै चित्रण गरेको थियो र "तिनीहरूको हृदयको अभिलाषा" भनेर चिनिन्छ ।

अन्यत्र पावलको प्रयोगमा र यस सन्दर्भमा "अशुद्धता" शब्दको सम्बन्धले यो यौन विकृति हो भनेर देखाउँछ (सम्बन्धित पदहरू, कोरिन्थी १२:२१; गलाती ५:१९; एफिसी ५:३; कलस्सी ३: ५; यस विकृतिको विशेष रूप पद २७ मा संकेत गरिएको छ । पद २४ को अन्तिम खण्डको प्रतिपादन, संस्करणमा दिइएको छ, "तिनीहरूका शरीरहरू आपसमा अपमानित हुनुपर्छ" लाई ए. भि. द्वारा अपनाएको भन्दा प्राथमिकता दिइन्छ ।⁶⁵ खण्ड, तथापि, उद्देश्य व्यक्त गर्न आवश्यक छैन । यसलाई परिभाषित गर्ने रूपमा लिन सकिन्छ जसमा अशुद्धता समावेश छ (सम्बन्धित पद २८) ।

यस पदमा मुख्य प्रश्न भनेको त्यागमा समावेश छ । "परमेश्वरले तिनीहरूलाई त्याग्न भयो" भन्ने सर्तहरूले उनीहरूलाई यो बदलाको लागि परमेश्वरद्वारा पठाइएको हो भनी संकेत गर्दछ । यस कार्यको चरित्र मूल्याङ्कन गर्दा केही अवलोकनहरू उल्लेख गर्न आवश्यक छ । (१) पहिले नै उल्लेख गरिएझैं यो खेप वा त्याग गर्नु नैतिक अवस्थाको उत्पत्ति भएको होइन - तिनीहरूलाई विद्यमान अवस्थाको रूपमा कल्पना गरिएको कुरामा दिइयो । (२) पापमा निस्सन्देह परिणामको प्राकृतिक नियम छ । यो तीव्र हुन्छ र आफैं बढ्छ जब त्यहाँ कुनै प्रतिबन्ध राखिएको छैन । यो चक्र वा क्रम पापको प्रतिशोधको अंश हो । (३) पापको प्राकृतिक नतिजाहरूमा हस्तक्षेप नगर्ने धारणामा परमेश्वरको तर्फबाट सुम्पिनुलाई कम गर्न सकिँदैन । जबकि परमेश्वरको विरलै अनुमति वा निजी कार्य आफैमा न्यायिक प्रतिशोध हुनेछ - मानिसहरूलाई आफैमा छोडिनु एक दुखद सम्भावना प्रदान गर्दछ - तर यहाँ र पद २६ र २८ मा सर्तहरू यस्तो निर्माण द्वारा सन्तुष्ट हुन सक्दैन । परमेश्वरको प्रकट राम्रो खुशी को लागी पूर्णतया विदेशी र विध्वंस को लागी सुम्पने को सकारात्मक प्रभाव छ । परमेश्वरको

⁶⁵ ἀτιμάρῃσθαί प्राथमिकतामा निष्क्रियको रूपमा लिइन्छ र खण्डलाई समग्र रूपमा अशुद्धता परिभाषित गर्ने रूपमा लिइन्छ (cf. Meyer, ad loc.) । ἐν αὐτοῖς κ B C D* et al. को पढाइ हो; ἐν αὐτοῖς cursives को मासको यस भिन्नताबाट अर्थ परिवर्तन भएको छैन, यद्यपि पछिल्लोले विकृतिलाई अझ बलियो रूपमा जोड दिन्छ ।

असन्तुष्टि व्यक्तिहरूलाई आफ्नो हृदयको अभिलाषाको थप तीव्र र बददो खेती गर्न सम्बन्धित व्यक्तिहरूको त्यागमा व्यक्त गरिएको छ जसको परिणाम उनीहरूले आफैंको लागि प्रतिशोधात्मक बदलाको समान रूपमा ठूलो टोल कटनी गर्छन् ।

२५ पद २५ ले पद २३ को विचारमा फर्काउँछ । यो भर्चुअल पुनरावृत्तिले तीन उद्देश्यहरू पूरा गर्दछ - यसले अपराधको चरित्रलाई उजागर गर्दछ, यसले न्यायिक प्रकोपको आधारलाई पुनः पुष्टि गर्दछ र यसले धार्मिक विकृतिलाई जोड दिएर दण्डको गम्भीरतालाई प्रमाणित गर्दछ । जसको आधारमा जरिवाना गरिएको हो । पद २५ लाई पेश गरिएको सर्वनामले कारण सम्बन्धलाई राम्रोसँग व्यक्त गर्न सक्छ र "त्यसको लागि" ठीकसँग अनुवाद गर्न सकिन्छ । यसले ती व्यक्तिहरूको प्रकारलाई औल्याउँछ जसले "परमेश्वरको सत्यलाई झूटमा साटासाट गर्यो" इत्यादि र यसैले उनीहरूलाई दिइएको त्यागको योग्यता थियो ।⁶⁶

यो अभिव्यक्ति "परमेश्वरको सत्य" को अर्थ तीन चीजहरू मध्ये एक हुन सक्छ: (1) "परमेश्वरको सत्य", परमेश्वरले प्रकट गर्नुभएको सत्य र जुन उहाँको हो; (२) ईश्वर स्वयं हुनुहुन्छ भन्ने सत्य; वा (३) परमेश्वरलाई आदर गर्ने सत्य । यदि खण्ड, "र सृष्टिकर्ता भन्दा सृष्टिको उपासना र सेवा गर्यो" पहिलेको खण्डको व्याख्या हो भने⁶⁷ तब "परमेश्वरको सत्य" "सृष्टिकर्ता"सँग मेल खान्छ र प्राणीको पूजा र सेवासँग मेल खान्छ । "झूट" लाई त्यो घटनामा "परमेश्वरको सत्य" को वास्तविकता र महिमाको रूपमा परमेश्वरको बराबर हुनेछ तर माथि सूचीबद्ध गरिएको छैन दुई उपधाराहरूलाई पारस्परिक रूपमा व्याख्या गर्ने कुनै पनि बाध्यकारी कारणहरू हुन सक्छन् र दुईवटा भिन्न भिन्नताहरू व्यक्त गर्न सक्छन्, यद्यपि धार्मिक धर्मत्याग आफैंमा प्रकट हुन्छ, यसको विपरीत यो उपयुक्त हुनेछैन बरु अफ्ठ्यारो छ,

⁶⁶ οἰττινές ले तिनीहरू कुन प्रकार वा वर्गसँग सम्बन्धित छन् भन्ने कुरालाई औल्याउँछ र यहाँ तिनीहरूको विशेषता भएको गुणलाई जोड दिन्छ । (Arndt र Gingrich: नयाँ नियमको एक ग्रीक-अंग्रेजी लेक्सिकन विज्ञापन ὁστις) ।

⁶⁷ Cf., e.g., Meyer, ad loc.

"झूट" लाई प्राणीको पूजा र सेवाको रूपमा पहिचान गर्नु अधिक स्वीकार्य छ जुन सत्यको विरोधाभास हो भनेर उनीहरूले थाहा पाएको सत्य आदानप्रदानको चरम अधर्मलाई औल्याउछ । अर्थात् "झूट" यसरी सत्य र असत्यबीचको अन्तरविरोधको पराकाष्ठा पर्दाफास हुन्छ र परमेश्वरको न्यायिक त्यागको कारणलाई थप प्रष्ट पारिन्छ । "परमेश्वरको सत्य" लाई पहिलो अर्थमा लिइनेछ परमेश्वरले प्रकट गर्नुभएको सत्य । यो अघिल्लो सन्दर्भको मुख्य जोडसँग उपयुक्त छ र यो "झूट" शब्दमा व्यक्त गरिएको विरोधाभाससँग राम्रोसँग सहमत छ ।

दोस्रो उपधारालाई राम्ररी लिन सकिन्छ त्यसकारण सत्यको लागि झूटको आदानप्रदानलाई आराधना र धार्मिक भक्तिको ठोस कार्यहरूमा अभिव्यक्त गर्नको लागि मार्ग सेट गर्ने रूपमा लिन सकिन्छ । "बरु सृष्टिकर्ता" प्रश्नमा वाक्यांशको उचित प्रतिपादन हो । यद्यपि ग्रीकलाई "सृष्टिकर्ता भन्दा माथि" अनुवाद गर्न सकिन्छ तर जब अरू कुनै चीजको आराधना गरिन्छ र सृष्टिकर्ता भन्दा माथि सेवा गरिन्छ, तब सृष्टिकर्ताको आराधना र सेवा समाप्त हुन्छ । साटासाट धारणा (पदहरू, २३, २५ क) यस अवस्थामा पनि लागू हुन्छ ।

प्रशंसा जसको साथ पद २५ बन्द हुन्छ परमेश्वरलाई "सृष्टिकर्ता" भनेर उल्लेख गरेर र अघिल्लो खण्डहरूमा वर्णन गरिएको अनादरको विरुद्ध प्रतिक्रियामा आराधनाको एक सहज प्रकोप हो । कडा शब्दमा भन्नुपर्दा यो प्रशंसा होइन तर यो परमेश्वरको आशिषको पुष्टि हो । यो परमेश्वरको आशीर्वाद वा उहाँलाई प्रदान गरिएको धन्यवाद होइन (सम्बन्धित पदहरू, लूका १:६८; २ कोरिन्थी १:३; एफिसी १:३; १ पत्रुस १:३) । यो प्रभावको पुष्टि हो कि परम आशीर्वाद परमेश्वरको हो र यसको तात्पर्य यो हो कि मानिसहरूले गरेको अनादरले यो अन्तर्निहित र अपरिवर्तनीय आशीर्वादबाट विचलित हुँदैन - परमेश्वर सदाको लागि धन्य हुनुहुन्छ । "आमेन" थपेर प्रेरितले आफ्नो हृदय र दिमागको महिमाको लागि स्वर दिन्छ जुन अघिल्लो सूत्रले परमेश्वरलाई श्रेय दिन्छन् । "आमेन" उपासनाको प्रतिक्रिया हो ।

२६ एक पटक फेरि प्रेरितले कारण बताउँछन् जसको लागि परमेश्वरले अन्यजाति राष्ट्रहरूलाई यस न्यायिक प्रकोपमा सुम्पनुभयो । पद २४ को "किनभने", "त्यसको लागि" पद २५ को र पद २६ को "यस कारणको लागि" यस सन्दर्भमा सबै समान प्रभावमा छन् । परित्याग धार्मिक धर्मत्यागको लागि प्रकोप हो । पद २६ मा तथापि परित्यागको प्रकृतिलाई अझ गहन रूपमा वर्णन गरिएको छ - "परमेश्वरले तिनीहरूलाई नीच अभिलाषाहरूमा सुम्पिदिनुभयो", शाब्दिक रूपमा "अपमानको जोशमा", तिनीहरूको अपमानजनक ^{६८} चरित्रलाई जोड दिनुभयो । यी अपमानजनक जोशहरू अब अपरिभाषित रहेनन् - "तिनीहरूका महिलाहरूका लागि ^{६९} प्राकृतिक प्रयोगलाई प्रकृति विरुद्धमा परिवर्तन गरियो" । यहाँ हामीले पहिलो पटक विशेष प्रकारको दुर्गुणको बारेमा जानकारी गराएका छौं जुन प्रेरितको दिमागमा थियो जब उनले "अपवित्रता, कि तिनीहरूका शरीरहरू आपसमा अपमानित हुनुपर्छ" (पद २४) र "अपमानको जोश" (पद २६ क) कम्तिमा उनले आफ्नो मनमा भएको कुरालाई अशुद्धता र नीच जोशको सबैभन्दा बढ्दो रूपको रूपमा परिभाषित गर्दछन् । यो स्पष्ट छ कि यहाँ पद २७ मा हेर्ने कुरा समलिङ्गी घृणित छ । निस्सन्देह, दुष्टताको घोरतालाई जोड दिने उद्देश्यका लागि उनले पहिले महिलाहरूको उल्लेख गर्नुपर्थ्यो । ए भिले ग्रीकमा रहेको एउटा कणमा ध्यानाकर्षण गराउनु भएको छ जसलाई यदि यसरी अनुवाद गरिएको हो भने यो विचार बाहिर ल्याउँछ: "तिनीहरूका महिलाहरूको लागि पनि" । यो महिलाको विनम्रता हो जसले उनीहरूको मामलामा समलैंगिक भोगको पतनलाई अझ स्पष्ट बनाउँछ । जबकि प्रेरितले लेस्बियन वाइस भनिने सबैको व्यापकतालाई उल्लेख गर्दा उनी पद २७ मा प्रदान गरिएको विवरणको विवरणबाट टाढा रहन्छन् जहाँ उनले पुरुषहरूको समलिङ्गी प्रथाहरूसँग व्यवहार गर्छन् । यो नाजुक भावनाले यो

^{६८} ἀτιμίας गुणस्तर वा चरित्रिकरणको जेनेटिभ हो ।

^{६९} प्रेरितले θήλειαι प्रयोग गर्दछ, γυναῖκες होइन, साथै ἄρσενες, ἄνδρες होइन । उहाँले "महिला" र "पुरुष" शब्दहरू प्रयोग गर्नुहुन्छ, निस्सन्देह, किनभने जोड यौनको कुरामा पर्दछ - "यौनका लागि सरल शारीरिक संकेत विशेष रूपमा हेरिन्छ" (फिलिपि, ad loc.) ।

संयमलाई निर्देशित गरेको हुन सक्छ । "प्राकृतिक प्रयोग" जसलाई महिलाहरूले "प्रकृतिको विरुद्धमा छ" को लागि साटासाट गरेको भनिएको छ । पद २७ मा प्रयोग गरिएको उही शब्द हो तर जसलाई "महिलाको प्राकृतिक प्रयोग" भनेर परिभाषित गरिएको छ र यो हुनेछ । यो मान्नु उचित छ कि पद २६ मा यसको अर्थ मानिसको प्राकृतिक प्रयोग हो तर मेयरको टिप्पणीमा बल हुन सक्छ कि यस्तो विचार यस उदाहरणमा अनुपयुक्त हुनेछ र के प्रतिबिम्बित हुन्छ उनीहरूको यौन कार्यहरूको प्राकृतिक प्रयोग हो । यद्यपि महिलाको यौन कार्यको प्राकृतिक प्रयोग पुरुषसँग स्थापित यौन सम्बन्ध हो तर प्रेरितले जानाजानी यसलाई पुरुषको प्राकृतिक प्रयोगको रूपमा वर्णन गर्नबाट परहेज गरेको हुन सक्छन् । जे भए पनि तनाव दुर्गुणको अप्राकृतिक चरित्रमा पर्छ र त्यसमा पद २७ मा पनि घुणितताको विशिष्ट गुरुत्वाकर्षण समावेश गर्दछ । तात्पर्य यो हो कि व्यभिचार वा व्यभिचार जतिसुकै गम्भिर भए पनि समलैंगिकतामा संलग्न अपवित्र पतनको तल्लो तहमा छ । यो अप्राकृतिक हो र त्यसैले विकृतिलाई अझ आधारभूत बनाउँछ ।

२७ पद २७ मा पुरुष समलिङ्गी दुर्गुण को वर्णन अधिक विस्तृत छ । तीन अभिव्यक्ति विशेष ध्यान योग्य छन् । (१) "महिलाको प्राकृतिक प्रयोग त्यागेर ।" अन्यत्र प्रेरितको शिक्षामा (सम्बन्धित १ कोरिन्थी ७: १-७) भिन्नलिङ्गी कार्यको सम्माननीयता निहित छ र यसको औचित्य परमेश्वरद्वारा स्थापित प्राकृतिक विधानमा आधारित छ । समलैंगिकता को अपराध सेक्स को सन्दर्भ मा ईश्वरीय गठन आदेश को त्याग हो । (२) "एक अर्काप्रतिको अभिलाषामा जलेको ।"⁷⁰ आवेगको तीव्रतालाई "जलेको" शब्दले संकेत गरेको छ यो जलनलाई १ कोरिन्थी ७:९⁷¹ मा उल्लेख गरिएको कुरासँग तुलना गर्नु गलत हो र यो अनैतिकको रूपमा कुनै अभियोग छैन । विवाहलाई

⁷⁰ ग्रीकमा एओरिस्ट निष्क्रिय को शाब्दिक अर्थ "फुलिएको" हो; कामवासनाको आगोमा जलाइएको थियो ।

⁷¹ यो शब्दहरूको भिन्नता होइन - ἐξκαύθησαν यहाँ र πυροῦσθαι १ कोरिन्थी ७:९—तर प्रेरितको तर्फबाट मूल्याङ्कनको कुल भिन्नता ।

यसको सन्तुष्टिको आउटलेटको रूपमा प्रशंसा गरिएको छ तर यहाँ कुनै प्राकृतिक वा वैध इच्छा छैन जसको वासना विकृत वा सबै परिस्थितिहरूमा निर्देशित अवैध छ (३) "पुरुषहरूसँग असुरक्षित काम । "असमानता" एक धेरै कमजोर शब्द हो; ग्रीकलाई "लज्जापूर्ण कुरा" भनेर अनुवाद गरिएको छ (सम्बन्धित पद ५:१२) यसले पुनः प्रश्नमा दोषको विरुद्ध लगाइएको अभियोगको संचयी शक्तिलाई संकेत गर्दछ ।

पदको अन्तिम भागले पद २४, २५, २६ मा व्यक्त गरिएको विचारलाई फर्काउँछ अर्थात् अनैतिकतालाई त्याग्न धर्मत्यागको न्यायिक परिणाम थियो । यहाँ तथापि एउटा नयाँ तत्वलाई अन्तर्निहित गरिएको छ - परित्यागलाई "उत्तम क्षतिपूर्ति" भनिन्छ । स्वैच्छिकताले ईश्वरीय न्यायलाई कहिले पनि चित्रण गर्दैन तर यहाँ प्रेरितले स्पष्ट रूपमा पाप र सजायको बीचको पत्राचारलाई प्रतिबिम्बित गर्दछन् । यी अप्राकृतिक दुर्गुणहरूलाई परित्याग गरेर बदलिएको "त्रुटि" पद २१-२३, २५ मा वर्णन गरिएको परमेश्वरको आराधनाबाट हुने धर्मत्याग हो र बदला आफैंमा, शेडका शब्दहरू प्रयोग गर्न, "चित्रे असंतुष्ट वासना आफैंमा, डरलाग्दो साथमा बेइज्जतीको शारीरिक र नैतिक परिणाम" हो ।⁷² प्रेरितको नैतिकताको चित्रणमा हामीले स्वर्गबाट प्रकट भएको परमेश्वरको क्रोधको स्पष्ट उदाहरण पत्ता लगाउनै पर्छ (पद १८) । पतनले मूर्तिपूजाको पछि लाग्ने पतनलाई देखाउँछ । हाम्रो आफ्नै प्रकृतिले हुकुम गर्ने अधिकारहरू लाजमर्दो रूपमा अपमानित गरिन्छ र हामी "दिउँसो अन्धो बनाउँछौं" ।⁷³ यसरी हामी निम्न पदमा परमेश्वरको न्यायिक त्यागको थप विश्लेषणको लागि तयार छौं ।

२८-३२

२८ अनि जसरी तिनीहरूले आफ्नो ज्ञानमा परमेश्वरलाई राख्न चाहेनन्, त्यसरी नै नसुहाउँदा कामहरू गरून् भनेर

⁷² विलियम जी.टी. शेड: रोमीहरूको लागि सन्त पावलको पत्रमा एक आलोचनात्मक र सैद्धान्तिक टिप्पणी (न्यूयोर्क, १८७९), ad loc।

⁷³ अभिव्यक्ति क्यालिभनबाट आएको हो, ad loc.: "ut caecutiant in meridie"।

परमेश्वरले तिनीहरूलाई भ्रष्ट भएको मनको वशमा
सुम्पिदिनुभयो;

२९ सबै प्रकारका अधर्म, व्यभिचार, दुष्टता, लोभ,
शत्रुभावले भरिएकाहरू; डाहा, हत्या, झगडा, छल, दुष्ट
विचारले भरपूर;

३० कान फुक्नेहरू, निन्दा गर्नेहरू, परमेश्वरलाई घृणा
गर्नेहरू, अनादर गर्नेहरू, घमण्डी, सेखीबाजहरू, खराब-
खराब कुरा जन्माउनेहरू, बाबुआमाको आज्ञा नमात्रेहरू,

३१ समझ नभएकाहरू, करार भङ्ग गर्नेहरू, स्वाभाविक
माया नभएकाहरू, मेल गर्न नचाहनेहरू, दया
नभएकाहरू:

३२ यस्ता-यस्ता काम गर्नेहरू मृत्युदण्ड पाउन योग्यका
हुन्छन् भन्ने परमेश्वरको न्याय जानी-जानीकन पनि
तिनीहरू ती कामहरू नै गर्छन्; त्यो मात्र होइन, तर
तिनीहरू यस्ता काम गर्नेहरूसँग खुशी पनि हुन्छन् ।

२८ अधिल्लो पदहरूमा धर्मत्यागको लागि दिइएको प्रतिशोधको
चित्रण यौन दुर्व्यवहारमा सीमित गरिएको थियो । कारण धेरै सम्भव
छ कि प्रेरितले समलिङ्गी घृणित कार्यहरूलाई अधोगतिको सबैभन्दा
स्पष्ट प्रमाणको रूपमा माने जुन परमेश्वरले आफ्नो क्रोधमा
राष्ट्रहरूलाई दिनुभयो । पद २८ मा उनले देखाउँदछन् कि परमेश्वरको
न्यायिक परित्याग पतनको त्यो रूपमा सीमित थिएन र पद २९-३२
मा उहाँले हामीलाई अन्य दुर्गुणहरूको सारांश सूची प्रदान गर्नुहुन्छ
जुन राष्ट्रहरूलाई सुम्पिएको थियो । पद २८ को सुरुमा "जस्तै पनि"
ले हामीले पद २७ मा फेला पारेको समान विचार व्यक्त गर्दछ, अर्थात्,
पाप गरिएको र प्राप्त गरिएको क्षतिपूर्ति बीचको पत्राचार । यस
मामिलामा पाप आफ्नो ज्ञानमा परमेश्वरको लागी इन्कार को रूपमा
वर्णन गरिएको छ । विचार यो छ कि तिनीहरूले आफ्नो ज्ञानमा
परमेश्वरलाई उपयुक्त ठान्दैनन् । मनको अवस्थाको ईश्वरहीनता स्पष्ट
छ - तिनीहरूले परमेश्वरको ज्ञानको कदर गरेनन् किनभने
तिनीहरूले परमेश्वरलाई यस्तो विचार र ध्यानको योग्य ठान्दैनन् ।

सम्बन्धित बदला भनेको "परमेश्वरले तिनीहरूलाई निन्दनीय दिमागमा सुम्पिदिनुभयो", एउटा दिमागलाई जुन बेकार ठानिने कारणले अस्वीकार गरिएको छ (सम्बन्धित पदहरू, १कोरिन्थी ९:२७; २ कोरिन्थी १३:५, ६, ७; २ तिमोथी ३: ८; तीतस १:१६; हिब्रू ६:८ । अतः खराब दिमाग भनेको परमेश्वरबाट त्यागिएको वा अस्वीकार गरिएको हो र त्यसैले अनुमोदन वा सम्मानको योग्य कुनै पनि गतिविधिको लागि उपयुक्त हुँदैन । परमेश्वरको न्याय विचार र कार्यको सिटमा पर्दछ । "जुन कामहरू उपयुक्त छैनन्" त्यसलाई व्याख्यात्मक मनले के समावेश गर्दछ र प्रेरितले कल्पना गरेको "मन" कार्यसँग पनि सम्बन्धित छ भनेर देखाउँदछ ।

२९-३१ यी पदहरूमा दुर्गुणहरूको सूची छ । यो सूचीमा वर्गीकरण प्रणाली पत्ता लगाउन प्रयास गर्न कृत्रिम हुनेछ । प्रेरितको दिमागले मानिसका विभिन्न जाति र अवस्थाहरूसँगको सम्पर्कमा उनको आफ्नै अवलोकनमा आएका दुर्गुणहरूमा स्वतन्त्र रूपमा दायरा राख्छ र निस्सन्देह उनको दिमाग पनि स्वतन्त्र रूपमा उपलब्ध जानकारी को धेरै स्रोतहरू माझ उनको आफ्नै पुस्ता र पहिलेका राष्ट्रहरूको नैतिक राज्य को सम्मानमा छ । हामी सूचीको लम्बाइ र उपकारको विविधताबाट प्रभावित छौं। तर सबै पछि, यो केवल एक चयन हो । अन्यत्र उनले अन्य दुर्गुणहरू उल्लेख गरेको छन् जुन यस गणनामा समावेश छैन (सम्बन्धित पद गलाती ५:१९-२१)। भ्रष्टाको हृदय सुरुको खण्डबाट स्पष्ट हुन्छ, "सबै अधर्मले भरिएको"। अधर्म एक सामान्य शब्द हो र सुझाव दिन्छ कि यो जीनस हो जसको अन्य दुर्गुण विशिष्टता हो। तर यो त्यसो होस् वा होइन तनाव पूर्णतामा पर्छ जसको साथ अधार्मिकताले आफ्ना विषयहरूमा नियन्त्रण गर्न आएको थियो - तिनीहरू सबै प्रकारका अधार्मिकताले भरिएका थिए र सर्तहरू थप्दा, "दुष्टता, लोभ, दुर्भावना" ले संलग्न भ्रष्टाको समग्रता र यसलाई खेती गरिएको तीव्रतालाई जोड दिन्छ। यो परम पतनको तस्वीर हो ।

यद्यपि हामी प्रेरितले पछ्याउने क्रम अनुसार वर्गीकरणको प्रणाली पत्ता लगाउन निश्चयता नहुन सक्छ तर तीनवटा बिन्दुहरूमा

निर्माणको परिवर्तनले संकेत गर्न सक्छ कि दुर्गुणहरूको उपयुक्त समूह, "अधर्म, दुष्टता, लोभ, दुर्भावना" छ । एउटा समूहको गठन, "इर्ष्या, हत्या, कलह, छल, द्वेष" ले आफन्त चरित्रको अर्को समूह गठन गर्दछ र पद ३१ को अन्त्यमा विभिन्न वर्णहरूको दुर्गुणहरूको शृङ्खलामा अन्य विशेषताहरू । कुनै पनि अवस्थामा हामीले सम्पूर्ण सूची स्वयान गर्दा हामी परमेश्वरबाट धर्मत्यागी भएको मानव प्रकृतिको भ्रष्टतामा प्रेरितको अन्तरदृष्टि, यी नैतिक अवस्थाहरूको उहाँको मूल्याङ्कनको गम्भीरता र ठोस तरिकाहरूलाई सम्मान गर्ने उहाँको ज्ञानको चौडाइबाट प्रभावित हुन सक्दैनौं जुन मानवीय विकृति अभिव्यक्तिमा आयो ।

३२ यस समापन पदलाई प्रेरितले वर्णन गरिरहनुभएकाहरू विरुद्धको अन्तिम अभियोगको रूपमा पनि राम्रोसँग मात्र सकिन्छ । पद सुरु भएको सर्वनामले सम्बन्धित व्यक्तिहरूको चरित्रमा ध्यान खिच्दछ - "तिनीहरू यस्तो चरित्रका छन् कि" यसको बल हो र पदको अन्तिम खण्डसँग जोडिनेछ । तिनीहरूको अपराधको चरम गम्भीरता यसमा समावेश छ कि तिनीहरू यी दुर्गुणहरू "अभ्यास गर्नेहरूसँग सहमत छन्" - तिनीहरूले दुर्व्यवहारका दोषीहरूलाई आफ्नो प्रशंसा प्रस्ताव गर्छन् । त्यो विशिष्ट चरित्र हो जुन अहिले हेरिएको छ ।

यस अवस्थामा "परमेश्वरको आदेश" परमेश्वरको न्यायिक आदेश हो । यसलाई पछिको खण्डमा स्पष्ट रूपमा परिभाषित गरिएको छ अर्थात "त्यो काम गर्नेहरू मृत्युको योग्य छन्" । यस आदेशको ज्ञान सम्बन्धित व्यक्तिहरूलाई अनुमान गरिएको छ । उल्लेख गरिएको "मृत्यु" लाई तार्किक रूपमा अस्थायी मृत्युमा सीमित गर्न सकिँदैन । ग्रीकहरूले आफैले मृत्यु पछि दुष्टको लागि बदलाको सिद्धान्त सिकाएका थिए र प्रेरितले यसलाई जातीहरूलाई जान्नको लागि श्रेय दिएको बयानमा ध्यानमा राखेको हुनुपर्छ । यसबाहेक उनले यहाँ परिभाषित गर्दछन् कि जसमा परमेश्वरको आदेश समावेश छ र उनले आफ्नो शिक्षाको सन्दर्भमा अन्यत्र, यसलाई अस्थायी मृत्युको न्यायमा सीमित गर्न सक्दैन । परमेश्वरको दण्डनीय न्यायको ज्ञानलाई यो

भविष्यको जीवनको पीडाहरूमा मुद्दाहरूको रूपमा बुझिन्छ, त्यसैले, प्रेरितद्वारा उनी अहिले चिन्तित भएकाहरूका लागि हो । प्रश्न उठ्छ, तथापि, यो ज्ञान परित्याग गरिएको पतन भएको अवस्थामा तिनीहरूको हो वा ज्ञानको रूपमा जुन उनीहरूसँग पहिले थियो तर अहिले हराएको छ (सम्बन्धित पद २१)। पछिल्लो विकल्पको समर्थनमा विचारहरू बिन्ती गर्न सकिन्छ । प्रयोग गरिएको काललाई "ज्ञात भएको" भनेर अनुवाद गर्न सकिन्छ कि उनीहरूलाई अब उस्तै थाहा छैन । यसबाहेक न्यायिक अन्धोपन जसको साथ उनीहरूलाई सताइएको थियो (सम्बन्धित पदहरू २१-२३, २८) को दिइएको विवरणले परमेश्वरको न्यायिक आदेशको कुनै पनि सक्रिय चेतनासँग मेल खाँदैन तर श्रेय दिइएको ज्ञान तिनीहरूको करियरको प्रारम्भिक चरणको मात्र होइन भन्ने सोच्नुको भारी कारणहरू छन्। (१) प्रयोग गरिएको काल ज्ञानको विद्यमान अवस्थालाई हेरिएको विचारसँग एकदम मिल्दोजुल्दो छ । यसले पदको उत्तरार्धमा उल्लेख गरिएका कार्यहरूद्वारा समकालीन राज्यलाई तोक्न सक्छ । (२) परमेश्वरको न्यायिक आदेशको ज्ञान यस खण्डमा छ बरु स्पष्ट रूपमा उनीहरूको अवस्थाको बढ्दो विकृतिलाई राहत दिनको लागि हो । यदि यो ज्ञान विगतमा पठाइयो भने, त्यसपछि यसको संकेतको सान्दर्भिकता लगभग गायब हुन्छ । जबकि, यदि यस ज्ञानको वर्तमान तथ्यलाई जोड दिइयो भने, त्यसको सान्दर्भिकता तुरुन्तै यो विचारबाट प्रस्ट हुन्छ कि यी कुराहरूमा परमेश्वरको न्यायको ज्ञान नभएर उनीहरूले त्यसै गरिरहे र अभ्यास गर्ने अरूलाई प्रशंसा गर्दै । (३) यस ज्ञानको अवधारणको स्पष्ट असंगति र अन्धोपनको पतित अवस्थालाई प्रेरितले पद २१ मा भनेका कुराबाट मुक्त हुन्छ । त्यहाँ परमेश्वरको ज्ञानलाई स्पष्ट रूपमा परमेश्वरको महिमा गर्न र उहाँलाई दिन नसकेको विकृतिसँग सहअस्तित्वको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ । परमेश्वरको यो पछिल्लो ज्ञान परमेश्वरको न्यायिक आदेश (पद ३२) को ज्ञानभन्दा बढी व्यापक छ र तैपनि तिनीहरूको धर्मत्यागको सार गठन गर्ने विकृतिसँग यो सहअस्तित्व थियो । (४) अन्यजाति राष्ट्रहरूको चेतनाबाट यो ज्ञान हटाउनु २:१४, १५ को निहितार्थको एकदमै विपरित हुनेछ । यसबाहेक माथि उल्लेख गरिएझैं,

ऐतिहासिक प्रमाणहरूले प्रमाणित गर्छ कि जातिहरू त्यो ज्ञानविना थिएनन् र तिनीहरूको चासो थियो । परमेश्वरले आफ्नो न्यायिक आदेशमा स्थापित गरेको अनुक्रमको भावना छ ।

यदि यो दृष्टिकोण अपनाइयो भने हामीसँग एउटा महत्त्वपूर्ण तथ्याङ्क छ अर्थात् माथिका पदहरूमा चित्रण गरिएका सबै पतन, धार्मिक, नैतिक र मानसिकताको बाबजुद पनि, प्रेरितले यी व्यक्तिहरूलाई परमेश्वरको धार्मिक नियमको ज्ञान भएको मान्यता दिदैंछन् । पाप गर्नेहरू नरकको पीडाको योग्य छन् । निम्न निष्कर्षहरू सेट गर्न यो अनावश्यक छैन ।

(१) मानिसहरूमध्ये सबैभन्दा अपमानित, न्यायिक रूपमा परमेश्वरबाट त्यागिएको कारणले अपमानितहरू, परमेश्वरको ज्ञान र उहाँका धार्मिक न्यायहरूबाट विपन्न हुँदैनन् । २:१४, १५ को सन्दर्भमा अन्तस्करणले आफैलाई दाबी गर्छ । (२) यो ज्ञानले आफैले यी व्यक्तिहरूलाई पाप गर्नबाट रोक्दैन जुन तिनीहरूले परमेश्वरको न्यायको योग्यता जान्दछन् र मृत्युमा जारी गर्छन् । (३) परमेश्वरको धार्मिक न्यायको ज्ञानले पापप्रति कुनै घृणा उत्पन्न गर्दैन न त यसले पश्चात्ताप गर्ने मनोवृत्तिलाई बढाउँछ ।

यस पदमा सबै अघिल्लो खण्डहरू समापनको अधीनमा छन् - "तर तिनीहरूलाई अभ्यास गर्नेहरूसँग सहमति पनि" । अघिल्लो पदहरूमा वर्णन गरिएको अधर्मलाई यहाँ सहमति र एकताबद्ध रूपमा देखाइएको छ र यो अधर्मको यो पारस्परिक सहमतिको विशेषता हो जसले गैरयहूदी अधोगतिको चरम अभियोगलाई निकाल्छ । मानिसहरूको भ्रष्टताको प्रेरितको चित्रण जति नै गम्भीर छ । उनले अन्तको लागि आरक्षित गरेका छन् जुन सबै भन्दा हानिकारक छ । यो अधर्मको खोजीमा मानिसहरूको सहमतिको कुरा हो । सबैभन्दा हानिकारक अवस्था अधर्मको अभ्यास होइन यद्यपि यसले हाम्रो परमेश्वरको त्याग र पापलाई त्याग गरेको प्रमाण दिन्छ । त्यो हो कि अभ्यास संगै अभ्यासमा अरुको समर्थन र प्रोत्साहन पनि हुन्छ । यसलाई स्पष्ट रूपमा भन्नुपर्दा हामी आफैलाई दोष दिन मात्र होइन तर हामी अरूलाई ती कामहरूमा बधाई दिन्छौं जुन हामीलाई थाहा छ कि तिनीहरूको मुद्दा धिक्कार छ । हामी

अरूलाई घृणा गर्छौं जसरी हामी आफैलाई घृणा गर्छौं र त्यसकारण उनीहरूलाई हामी जे थाहा छ त्यसको स्वीकृति दिन्छौं । अधर्म सबैभन्दा बढि हुन्छ जब यो अरूको अस्वीकृतिबाट कुनै अवरोधबिना भेटिन्छ र जब सामूहिक असहमत अनुमोदन हुन्छ ।

रोमी २ (ROMANS 2)

ख. यहूदीहरू (THE JEWS) (२:१-१६)

१-४

१ यसकारण हे न्याय गर्ने मानिस, तिमी जोसुकै भए तापनि तिम्रो कुनै बहाना छैन; किनभने जुन कुरामा तिमी अरूको न्याय गर्दछौ, त्यही कुरामा तिमीले आफैलाई दोषी ठहराउँदछौ; किनकि तिमी न्याय गर्ने आफैले ती कुराहरू गर्दछौ ।

२ तर हामी जान्दछौं – यस्ता-यस्ता काम गर्नेहरूको विरोधमा परमेश्वरको न्याय सत्यताअनुसार हुन्छ ।

३ अनि हे मानिस, तिमी यस्ता-यस्ता काम गर्नेहरूको न्याय गर्छौं, र आफैले पनि त्यही गर्छौं, त के तिमी परमेश्वरको न्यायबाट उम्किनेछु भन्ने सम्झन्छौ ?

४ अथवा परमेश्वरको दयाले तिमीलाई पश्चात्तापतिर डोर्न्याउँछ – यो नजानीकन के तिमी उहाँका कृपा, सहनशीलता र धीरजरूपी धनलाई तुच्छ ठान्दछौ ?

यस अध्यायको अघिल्लो भाग (पदहरू १-१६, विशेष गरी पदहरू १-८) मा सम्बोधन गरिएकाहरूको पहिचानलाई सम्बोधन गर्ने दोभाषेहरूबीच विचारको उल्लेखनीय भिन्नता प्रबल भएको छ । कसैकसैको भनाइ यो छ कि १:१८-३२ मा अन्यजातिहरूको अवस्था वर्णन गरिसकेपछि, अब यहूदीतर्फ फर्केर उनीहरूलाई सीधै सम्बोधन गर्दछन्, यद्यपि पद १७ सम्म नामबाट स्पष्ट रूपमा होइन । अरूले भनेका छन् कि यी पदहरूमा प्रेरित "केवल अगाडि बढ्छन् । सामान्य प्रस्तावहरू वास्तवमा यहूदीहरूलाई लागू हुन्छ तर

अरूलाई पनि।⁷⁴ उदाहरणका लागि, अधिल्लो अध्यायमा दिइएको अधोगतिको विवरणलाई उल्लेख गर्दै ई. एच. गिफोर्डले यसो भन्छन्: "तर त्यहाँ अन्य जातिहरू र धेरै यहूदीहरू थिए जसलाई यो विवरण अन्धो मूर्तिपूजाको सबैभन्दा बलियो बाह्य विशेषताहरूमा लागू गर्न सकिँदैन । घिनलाग्दो दुर्गुणले तिनीहरूले परमेश्वरको साँचो प्रकृतिको सम्पूर्ण ज्ञान गुमेका थिएनन्; तिनीहरूले अभ्यास गरेनन्, अझै पनि कम ताली बजाउँछन्, दुर्गुणका ठूला रूपहरू; तिनीहरूको नैतिक भावना अरूको पापको निन्दा गर्न पर्याप्त उत्सुक थियो: तैपनि तिनीहरू पनि परमेश्वरको सामु आफूलाई दोषी महसुस गर्न ल्याउनुपर्छ।"⁷⁵ प्रश्न निर्णायक रूपमा निर्धारण गर्न सक्ने एक होइन । यो हुन सक्छ कि प्रेरितले विशेष गरी यहूदीहरूको बारेमा सोच्दा, आफ्नो प्रवचनलाई अधिक सामान्य सर्तहरूमा फ्रेम गर्दछ ताकि यहूदीलाई मात्र होइन तर आफूलाई पतित नैतिक र धार्मिक स्थितिमा नदेखिने अरूहरूलाई पनि प्रहार गर्न सकियोस् । अधिल्लो पदहरूमा त्यस घटनामा त्यहाँ सामान्य सर्तहरूमा धेरै बिन्दु हुनेछ जसमा ठेगाना कोरिएको छ किनकि तिनीहरूको अधिक सामान्य चरित्रले यहूदीको स्पष्ट प्रासंगिकताबाट बाधा पुऱ्याउनेछैन र एकै समयमा, समान हप्काउन योग्य अरूहरू हुनेछैनन् । यो पनि भन्न सकिन्छ कि एक बयानबाजी लाभ प्रेरितद्वारा अभिप्रेत हुन सक्छ । यहूदीलाई सहने विश्वास दिलाउन उहाँले सबैभन्दा पहिले, पद १७-२९ मा यहूदीलाई प्रत्यक्ष रूपमा लागू गर्न अझ प्रभावकारी प्रभावका साथ घरमा ल्याउन सकोस् भनेर थप सामान्य प्रयोगको प्रस्तावहरू स्थापना गर्नुभयो ।

तथापि, ठेगाना यो अधिक सामान्य चरित्रको हो भनेर मात्रको लागि कुनै निर्णायक कारण छैन । अर्कोतर्फ त्यहाँ भारी कारणहरू छन् जुन यदि तिनीहरूले निर्णायक रूपमा प्रश्न निर्धारण गर्दैनन् भने निश्चित रूपमा अर्को दिशामा ओर्ल्याउनुहोस् । (१) अन्यजातिहरूलाई तिनीहरूको धार्मिक र नैतिक विकृतिको लागि न्याय गर्ने प्रवृत्ति यहूदीहरूको विशिष्ट विशेषता थियो । उहाँ आफ्नो उच्च

⁷⁴ मोसेस स्टुअर्ट: रोमीहरूलाई पत्रमा टिप्पणी (एन्डोभर, १८३५), पृष्ठ ९५ ।

⁷⁵ Op. cit., p. 71.

विशेषाधिकार र विशेषाधिकारको बारेमा गहन रूपमा सचेत हुनुहुन्थ्यो जुन तथ्यलाई प्रेरितले पद १७-२० मा स्पष्ट रूपमा उल्लेख गर्दछन् । त्यसैले "हे मानिस, तिमी जो कोही पनि न्याय गर्ने" भन्ने सम्बोधनले यहूदीहरूलाई उनको राष्ट्रिय विशेषताको माध्यमबाट चिनाउँछ । (२) सम्बोधन गरिएको व्यक्ति "उहाँको [परमेश्वरको] भलाइ, सहनशीलता र सहनशीलताको धन" को सहभागी हो । यद्यपि यो सत्य हो कि अन्यजातिहरू पनि परमेश्वरको भलाइका सहभागी थिए, तैपनि "उहाँको भलाइको धन" अभिव्यक्तिको बलले यहूदीहरूले करारको विशेषाधिकारमा आनन्द उठाएका विशेष अनुग्रहको धनलाई संकेत गर्छ । (३) प्रेरितको तर्क यो प्रभावको लागि हो कि विशेष विशेषाधिकार वा लाभले परमेश्वरको न्यायबाट मुक्त हुँदैन (पदहरू ३, ६-११) । यहूदीहरूका लागि सान्दर्भिकता स्पष्ट छ किनभने यो उनीहरूको पक्षमा विशेषाधिकारको उत्कृष्ट दुरुपयोग थियो कि अब्राहामका सन्तानहरूको रूपमा उनीहरूले अरूबाट साझा नगर्ने भोगको अपेक्षा गरेका थिए (सम्बन्धित पदहरू मत्ती ३:८, ९; लूका ३:८; यूहन्ना ८:३३, ३९, ५३; गलाती २:१५) । यसबाहेक न्यायमा यहूदीहरूलाई दिइएको प्राथमिकता (पद ९) र महिमा (पद १०) ले यहूदीहरूले उपभोग गरेको विशेष विशेषाधिकार हो भनेर सङ्केत गर्छ । (४) पद १७ मा यहूदीलाई अभिव्यक्त ठेगाना बरु आकस्मिक हुनेछ यदि अहिले पहिलो पटक यहूदी प्रत्यक्ष रूपमा हेरिएको छ जबकि यदि यहूदी अघिल्लो पदहरूमा हेरिएको व्यक्ति हो भने पद १७ मा अधिक स्पष्ट पहिचान प्राकृतिक छ ।

१ पद १ मा "यसकारण" द्वारा संकेत गरिएको सम्बन्ध पूर्ण रूपमा स्पष्ट छैन । यसले आफैलाई सम्पूर्ण अघिल्लो खण्ड (१:१८-३२), ⁷⁶ वा पद ३२ ⁷⁷ मा मात्र जोड्न सक्छ र यो पहिलेको कुरासँग होइन तर पछिको कुरासँग सम्बन्धित छ भन्ने सम्भावनालाई कसैले अस्वीकार गर्न सक्दैन । अन्तिम विकल्पमा यसले पदको पछिल्लो भागबाट निकालिएको निष्कर्षलाई औल्याउँछ । अर्को शब्दमा भन्ने हो भने

⁷⁶ यो मेयरको दृष्टिकोण हो ।

⁷⁷ Cf. Godet, ad loc.

प्रेरितको सिलोगिज्मको निष्कर्ष पहिले उल्लेख गरिएको छ र आधारहरू त्यसपछि सेट गरिएको छ ।⁷⁸ विचारको प्रगति यस प्रकार छ: (१) तपाईंले केहि कामको लागि अर्कोलाई न्याय गर्नुहुन्छ; (२) तपाईं आफै पनि त्यही काम गर्नुहुन्छ; (३) त्यसैले तपाईं आफैलाई निन्दा गर्नुहुन्छ र कुनै बहाना छैन । यदि "यसकारण" पद ३२ भन्दा बढी ध्यानमा राख्नु आवश्यक छ जस्तो देखिनु अघि के जानेबाट निकालिएको निष्कर्ष हो भने 'बनाई बिना' १:२० मा फर्किन्छ जहाँ अन्यजातिहरूमा समान शब्द लागू हुन्छ । यहूदीको न्याय गर्ने प्रवृत्तिले सम्पूर्ण रूपमा अघिल्लो खण्डमा सूचीबद्ध गरिएका पापहरूलाई सन्दर्भ गर्दछ । यहूदीहरूले अभ्यास गरेका कुराहरू उही सामान्य श्रेणीमा छन् किनभने उनीहरूलाई समान पापहरू गरेको आरोप लगाइएको छ । यो पनि सम्भव छ कि परमेश्वरको न्यायिक आदेश जान्नको लागि त्यस्ता कुराहरू गर्नेहरू मृत्युको योग्य छन् (पद ३२), २: १ को आधारको रूपमा २:१ मा लगिएको छ । तपाईंलाई परमेश्वरको न्यायिक अध्यादेश थाहा छ जसरी तपाईंले अरूको न्याय गर्नुहुन्छ भन्ने तथ्यबाट प्रमाणित हुन्छ तपाईं बहाना हुनुहुन्छ, किनकि न्याय गर्ने कार्यमा तपाईंले आफैलाई दोषी ठहराउनुभएको छ ।

यद्यपि माथि उल्लेख गरिएका कारणहरूका लागि पावलले यहूदीलाई सम्बोधन गरिरहेका छन् उनले अधिक सामान्य शब्द "हे मानिस" प्रयोग गर्छन्, आवश्यक पर्दैन निन्दाको रूपमा (सम्बन्धित पद ९:२०) तर अपीलको अझ गम्भीर र प्रभावकारी विधिको रूपमा । पद ३२ मा गैरयहूदी अधोगतिको चरमोत्कर्ष यस तथ्यद्वारा प्रमाणित गरिएको थियो कि अभ्यास गरिएका पापहरूको लागि अरूको निन्दा थिएन । उल्टो सक्रिय सहमति र अनुमोदन थियो । अब यहूदी पावलको अभियोगको मामलामा गैर-यहूदीहरूको मामलामा अनुपस्थित भएको कुराको अनुमान लगाइएको छ, अर्थात्, पापको लागि अरूको निन्दनीय न्याय । यो ध्यान दिनु पर्छ, तथापि, यहूदी विरुद्ध ल्याइएको अभियोग उसले अरूलाई गरेको पापको लागि

⁷⁸ रोबर्ट हल्लेन: "यस कणले निष्कर्ष प्रस्तुत गर्दछ, अघिल्लो अध्यायको कुनै पनि कुराबाट होइन तर पछिल्ला कुराहरूबाट सत्य स्थापित गर्ने" (op. cit., ad loc.) ।

न्याय गरेको होइन; बरु उनले आफूले गरेको अभ्यासको लागि अरूलाई न्याय गरे । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा यो यहूदीको अन्धोपन र कपट हो । कपट हो किनभने उनीहरूले अरूलाई पनि त्यही पापको लागि न्याय गरे जसमा उनीहरू आफै दोषी थिए । अन्धोपन किनभने उनीहरूले अरूमाथि गरेको निन्दामा आफ्नै आत्म-निंदा देख्न असफल भए । कपट र अन्धोपनले चित्रण गरेको मनको अवस्थालाई यी अभिव्यक्त शब्दहरूमा होइन तर अक्षम्यताको आरोपको रूपमा घरमा ल्याइएको छ र यस सन्दर्भमा यहूदीहरूलाई अन्यजातिहरू जस्तै वर्गमा राखिएको छ ।

२ पद १ यहूदीले गैरयहूदीहरूमा पारित गरेको न्यायसँग सम्बन्धित थियो र अनजानमा, अझै पनि निहित रूपमा, उसले आफैंमा पारेको न्यायसँग सम्बन्धित थियो । पद २ ले यहूदीलाई न्यायको साथ सामना गर्दछ जुन परमेश्वरले त्यस्ता चीजहरू गर्नेहरू विरुद्ध दर्ता गर्नुहुन्छ । यस उदाहरणमा "न्याय" भनेको न्याय गर्ने कार्य होइन तर निन्दा गर्ने वाक्य हो (सम्बन्धित पदहरू, पद ३; ३:८; ५:१६; १३:२; १ कोरिन्थी ११:२९, ३४; १ तिमोथी ३:६; ५:१२; याकुब ३:) । "सत्य अनुसार" अभिव्यक्तिको अर्थ "कसको तथ्यहरू अनुसार" हो र पद ११ मा भनिएको कुरालाई औल्याउँछ कि "परमेश्वरसँग व्यक्तिहरूको कुनै सम्मान छैन" । "सत्यका अनुसार", यदि यसको अर्थ इक्किटी वा निष्पक्षता जस्तो होइन भने त्यो धारणाबाट लगभग अविभाज्य छ (सम्बन्धित पद ९६:१३) । यो सामान्य सिद्धान्त त्यो हो जसमा पछिका पदहरूको शिक्षा आधारित छ । परमेश्वरको सत्यता र इक्किटीले उहाँको न्यायलाई नियन्त्रण गर्दछ र त्यहाँ कसैको लागि विशेष विशेषाधिकारहरू छैनन् । यस सिद्धान्तको सन्दर्भमा प्रेरितले "हामीलाई थाहा छ" भन्दछन् । यसको मतलब यो एक निर्विवाद सत्य हो जसमा उसले कुनै हिचकिचाहट छोड्ने छैन । उनले यसलाई विचारको स्वयंसिद्धको रूपमा बताउँछ जुन बाहेक हामी परमेश्वरको न्यायको बारेमा कुरा गर्न सक्दैनौं । किनकि परमेश्वर सत्य हुनुहुन्छ (सम्बन्धित पद, ३:४) ।

३ यहाँ पद २ मा उल्लिखित आधारभूत सिद्धान्तलाई प्रेरितले सम्बोधन गर्ने व्यक्तिमा ठोस रूपमा लागू गरिएको छ। यो स्पष्ट छ किनकि हामीले पद १ मा फेला पार्ने समान अभिव्यक्तिहरू दोहोर्‍याइएको छ । "हे मानिस" ठेगानाको रूप फेरि यहूदीहरूलाई ध्यानाकर्षण गराउन अझ राम्रोसँग अनुकूलित रूपमा प्रयोग गरिएको छ । व्याख्यात्मक प्रश्नले एक सशक्त नकारात्मक जवाफलाई जनाउँछ । सर्वनाम "तपाईं" जोडदार छ, यहूदीलाई यो धारणाको नपुंसकताको सामना गर्दै न्याय र सत्यको ईश्वरीय आदेशलाई उसको फाइदाको लागि रद्द गरिनेछ कि परमेश्वरको न्याय सत्य अनुसार हो र यसैले "परमेश्वरको न्याय" को समान अभिव्यक्ति हो पद २ र उसको निन्दा गर्ने वाक्यलाई बुझाउँछ ।

४ पद ४ मा हामीले अर्को प्रश्न प्रस्तुत गरेका छौं । "वा" द्वारा, र "तपाईं तुच्छ" पद ३ मा "विशेष तपाईं" सँग समानान्तर छ। यो "वा" को उद्देश्य विकल्पहरू प्रस्ताव गर्नु होइन । यो आफैंमा प्रश्नहरू जस्तै बयानबाजी हो र प्रभाव घर थिच्नु हो । अन्य शब्दहरूमा यो उहाँको मनोवृत्तिको व्याख्या गर्ने वैकल्पिक तरिकाहरू होइनन् र उहाँको मनोवृत्ति के हो भनेर बताउनुहुन्छ यहूदीले परमेश्वरको भलाइको धनीलाई पद ५ बाट देखाइएको छ । पावलले एक कठोर यहूदीसँग व्यवहार गरिरहेका छन् र अपमानको बढ्दो तीव्रताले उनलाई दोषी भएको विकृततामा ओल्याउँछ ।

परमेश्वरको भलाइको "धन" ले यहूदीहरूलाई प्रदान गरिएको भलाइको प्रशस्तता र परिमाणलाई जनाउँछ । अभिव्यक्तिको बलले यो संकेत गर्छ कि यहूदी सहभागी भएको करारको मायालु दयालाई मनन गरिएको छ (सम्बन्धित पदहरू, ३:२; ९:४, ५) । र 'सहनशीलता र सहनशीलता' को लागि पनि यही कुरा लागू हुन्छ । "धन" शब्दले तीनवटै सर्तहरूलाई नियन्त्रण गर्छ । इजरायललाई परमेश्वरको "सहनशीलता र सहनशीलता" को प्रचुरता पुरानो नियमको इतिहासमा बारम्बार उदाहरण दिइएको थियो तर प्रेरितले विशेष गरी सोचिरहेको हुनुपर्छ । यदि विशेष रूपमा होइन भने लेखनको समयमा यहूदीहरूलाई प्रयोग गरिएको सहनशीलता र

सहनशीलताको बारेमा हो । किनकि ख्रीष्टमा प्रकट भएको अनुग्रह र भलाइको अस्वीकृतिमा यहूदीहरूले परमेश्वरको क्रोध र दण्डलाई परम रूपमा कार्यान्वयन गर्नको लागि सबै भन्दा राम्रो जमीन दिएका थिए । सहनशीलता र सहनशीलताको "धन" ले मात्र उहाँलाई दिइएको संरक्षणको व्याख्या गर्न सक्छ । हामीले "सहनशीलता" र "लामो पीडा" बीचको भिन्नतालाई अनावश्यक रूपमा र यसरी कृत्रिम रूपमा थिच्नु हुँदैन । 'परमेश्वरले सजायको प्रकोपलाई निलम्बन गर्नुहुन्छ र उहाँको क्रोधको कार्यान्वयनलाई रोक्नु हुन्छ भन्ने विचारलाई तिनीहरूले सँगै व्यक्त गर्छन् । जब उसले सहनशीलता र सहनशीलताको अभ्यास गर्दछ उसले क्रोधको तुरुन्तै कार्यान्वयनमा पापको बदला लिदैन । सहनशीलता र सहनशीलता त्यसकारण पापले योग्यको क्रोध र सजायलाई प्रतिबिम्बित गर्दछ र पापको मरुभूमिको प्रकोपमा परमेश्वरले प्रयोग गरेको संयमलाई बुझाउँछ । यो ध्यान दिनु आवश्यक छ कि प्रेरितले यो संयमलाई परमेश्वरको भलाइको धन, उहाँको दया र मायालु दयाको धनबाट अमूर्त रूपमा प्रयोग गरेको जस्तो लाग्दैन । त्यहाँ एक पूरकता छ जसले परमेश्वरको दयाको परिमाणलाई बताउँछ र जसको करार विशेषाधिकारको वरदानहरू अभिव्यक्ति हुन् ।⁷⁹ यो परमेश्वरको सहनशीलता र सहनशीलताको एक धातु अवधारणा हो जसले तिनीहरूलाई दयालु स्वभाव र कल्याणबाट अलग गर्दछ जुन परमेश्वरको भलाइलाई जनाउँछ ।

"घृणा" गर्नु भनेको कुनै चीजको महत्त्वलाई कम आँकलन गर्नु हो, त्यसलाई हल्का रूपमा सोच्नु र यसरी त्यसलाई उचित सम्मान दिन असफल हुनु हो । यसले घृणा र निन्दा गर्ने शक्ति पनि लिन सक्छ । पावलले सम्बोधन गरिरहेको यहूदीले वास्तवमा असलताको धनको मूल्याङ्कन गर्न असफल भएको थियो जसको उनी लाभार्थी थिए र जब पनि परमेश्वरका वरदानहरूलाई कम मूल्याङ्कन गरिन्छ तिनीहरू साँच्चै घृणा गरिन्छ । यद्यपि जब हामी प्रेरितले ख्रीष्टमा अनुग्रहको प्रकटीकरणलाई अस्वीकार गर्ने यहूदीको रूपमा व्यवहार गरिरहेको

⁷⁹ χρηστότης को अर्थ चित्रण गर्ने खण्डहरूको लागि सम्बन्धित पदहरू, मती ११:३०; लूका ६:३५; रोमी ११:२२; गलाती ५:२२; एफिसी २:७; ४:३२; कलस्सी ३:१२; १ पत्रुस २:३ ।

अविश्वासको बारेमा सोच्दछौं हामीले उहाँको अवहेलना र घृणालाई सबैभन्दा स्पष्ट र प्रत्यक्ष फेसनमा भविष्यवाणी गर्नुपर्छ । यी सर्तहरूमा हामीले पावलको प्रश्नको व्याख्या गर्नुपर्छ ।

"परमेश्वरको भलाइले तपाईंलाई पश्चात्तापमा डोर्‍याउँछ भनी नजानेर।" यसलाई अपराधको उन्मूलनको रूपमा बुझ्नु हुँदैन । प्रेरितले सम्बोधन गरिएको व्यक्तिको अज्ञानतालाई अपील गरेर अपराध माफ गर्दैनन्; उनलेले बरु आफ्नो अभियोगको आधारलाई विस्तार गरिरहेको छन् । उनले प्रभावमा भनेका छन् कि, "तपाईंले परमेश्वरको भलाइको महान पाठ र उद्देश्यलाई गुमाउनुभएको छ किनकि यसले तपाईंको जिम्मेवारीलाई बोक्छ"। "जान्ने छैन" यस अवस्थामा "विचार नगर्ने"⁸⁰ को बल छ र यसले संकेत गर्दछ कि परमेश्वरको भलाइको उद्देश्य यति पेटेंट थियो कि बुझ्न असफल हुनु पूर्णतया अक्षम्य थियो । "पश्चात्ताप" भनेको दिमाग परिवर्तन हो र दर्ता गरिएको परिवर्तनलाई बुझाउँछ । हाम्रो चेतना जसद्वारा हामी पापबाट परमेश्वरतर्फ फर्कन्छौं, यो विश्वाससँग एक गतिविधिको रूपमा समन्वित हुन्छ जुन विश्वासीको जीवनको शुरुवातमा हुन्छ र पापहरूको क्षमा र अनन्त जीवनमा हुन्छ (प्रेरित २०:२१; हिब्रू ६:१; मर्कुस १:४; लूका २४:४७; प्रेरित २:३८; ३:१९; ११:१८) । हामीलाई पश्चात्ताप गर्न शब्द "नेतृत्व" लाई यसको आचरणको साँचो बल दिनुपर्छ कि प्रत्येक जो परमेश्वरको मायालु दयाको लाभार्थी हो पश्चात्तापको लागि नेतृत्व गरिएको छ अविश्वासी यहूदीको विरुद्धमा उनको अभियोगको अनुमान एकदम उल्टो छ (सम्बन्धित पदहरू, ८:४; १ कोरिन्थी १२:२; १ थेस्सलोनिकी ४:१४; २ तिमोथी ३:६) ; न त प्रेरितले त्यो भित्री प्रभावकारी अनुग्रहको साथ व्यवहार गरिरहेको छ जसले पश्चात्तापको फल निकाल्छ । तर उनले भनेको छन् कि परमेश्वरको भलाइ, निस्सन्देह सहनशीलता र सहनशीलता सहित, बाध्यकारी पश्चात्तापको अन्त्यमा निर्देशित छ (सम्बन्धित पद २ पत्रुस ३:९) र यति मात्र होइन अहंकारी यहूदीहरूले अरू मानिसहरूलाई न्याय गर्ने मापदण्डबाट उन्मुक्तिको ग्यारेन्टीको रूपमा उनीहरूको लागि परमेश्वरको विशेष भलाइको व्याख्या गरे र उनीहरूले

⁸⁰ Cf. Philippi, ad loc.

आफूलाई परमेश्वरको तर्फबाट भोगी रहेको दाबी गरे कि अन्यजातिलाई पश्चात्ताप चाहिन्छ तर उनीहरूलाई होइन भनेर । प्रेरितले के भनेका छन् कि परमेश्वरको भलाइलाई उचित रूपमा मूल्याङ्कन गर्दा पश्चात्तापमा जान्छ । यो पश्चात्ताप प्रेरित गर्न गणना गरिएको छ, दिमागको प्रेम जसलाई यहूदीहरूले अन्यजातिहरूको मात्र आवश्यकता ठान्थे । परमेश्वरको भलाइले यसको साँचो अभिप्राय र उद्देश्य मात्र होइन; जब ठीकसँग बुझिन्छ यो यसको अपरिवर्तनीय प्रभाव हो । र यहूदीहरूको निन्दा यो हो कि उनीहरूले यो सरल पाठ बुझ्न असफल भए ।

५-११

५ तर तिम्रो कठोरता र अपश्चात्तापी हृदयअनुसार तिमीले आफ्ना निम्ति क्रोध थुपारिरहेका छौ, क्रोध र परमेश्वरको धर्ममय न्यायको प्रकट हुने त्यस दिनका लागि;

६ परमेश्वरले हरेकलाई उसका कामहरूअनुसार प्रतिफल दिनुहुनेछ:

७ धीरजसँग असल काममा लागिहँदै महिमा, आदर र अमरताको खोज गर्नेहरूलाई अनन्त जीवन;

८ तर जो झगडालु छन् र जसले सत्यता पालन गर्दैनन्, तर अधर्म पालन गर्दछन्, तिनीहरूमाथि रिस र क्रोध;

९ दुष्ट काम गर्ने मानिसको हरेक प्राणमाथि सङ्कष्ट र वेदना; पहिले यहूदीमाथि, अनि ग्रीकमाथि पनि ।

१० तर असल काम गर्ने हरेक मानिसलाई महिमा, आदर र शान्ति; पहिले यहूदीलाई, अनि ग्रीकलाई पनि;

११ किनभने परमेश्वर पक्षपात गर्नुहुन्न ।

५ पद ४ मा भनिसकेपछि हामी यहूदीको विवरणको नकारात्मक पक्षलाई भन्न सक्छौं, पद ५ मा प्रेरितले यसलाई अझ सकारात्मक रूपमा बताउन अगाडि बढ्छन् । उनले यो खजानाको आंकडाको सन्दर्भमा गर्छन् जुन यहूदीहरूले आफ्नो लागि थुपार्छन् । हामीसँग अब व्याख्यात्मक प्रश्नहरू छैनन् तर सीधा तर्क-"तर तपाईंको

कठोरता र अछुतो हृदय पछि" । पश्चात्तापको पगलने बीचको भिन्नता जुन परमेश्वरको भलाइलाई तनावको लागि गणना गरिएको थियो र यहाँ भविष्यवाणी गरिएको हृदयको कठोर र अभेद्य अवस्था हो । ध्यान दिनुहोस्, हृदयको यस कठोरताको कारणले, आफैलाई क्रोधको ढेरको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ (सम्बन्धित पद १:१८ र यस अध्यायमा पछिका खण्डहरू) त्यसकारण क्रोध एकमात्र एजेन्ट र लेखक हो तर व्यक्तिलाई फेरि यो सिद्धान्तको सम्झना गराइन्छ पद २ मा उल्लेख गरिएको छ र पद ३ मा लागू गरिएको छ कि परमेश्वरको न्याय र पापको विरुद्धमा सत्यको प्रतिक्रियाको रूपमा बाहेक त्यहाँ कुनै क्रोध छैन क्रोधको थुप्रो भण्डार गरिएको छ, बाहेक मानिसको पापले त्यो क्रोधलाई उक्साउँछ र जगाउँछ । त्यसैले हामी यसलाई आफ्नै लागि खजाना गर्न भनिन्छ ।

"क्रोधको दिनमा" शब्द "क्रोध" को साथ लिनु राम्रो हो जुन "खजाना माथि" को सट्टा अगाडि आउँछ । त्यसोभए अर्थ यो हो कि क्रोधको भण्डारमा राखिएको क्रोध क्रोधको दिनमा कार्यान्वयन गरिनेछ । यो दिन जसलाई पद १६ मा "परमेश्वरले मानिसहरूका गोप्य कुराहरूको न्याय गर्नुहुनेछ" भनेर चिनाइएको छ, यहाँ "परमेश्वरको धार्मिक न्यायको प्रकाशको दिन" पनि भनिन्छ ।⁸¹ परमेश्वरको धार्मिक न्याय आत्म-व्याख्यात्मक छ । "प्रकाश" ले यस धार्मिक न्यायको प्रकटीकरण र कार्यान्वयन भविष्यको दिनको लागि आरक्षित छ भन्ने तथ्यलाई औल्याउँछ । संसारको इतिहासमा परमेश्वरको धार्मिक न्यायको कुनै पनि कुरा प्रकट भएको मात्र सकिँदैन र यस्तो धारणा प्रेरितलाई श्रेय दिन नसकिने हुनाले यस उदाहरणमा "प्रकाश" शब्दलाई पूर्ण प्रदर्शनीको अर्थमा प्रयोग गर्नुपर्छ । कार्यान्वयन हामीले १:१७ मा फेला पारेको शब्द "प्रकट" को समान गतिशील आयात यहाँ पनि देखिन्छ । यो पूर्ण सञ्चालन र कार्यान्वयनमा परमेश्वरको न्यायिक न्याय हो ।⁸² कुनै पनि अवस्थामा

⁸¹ प्रपोन्डरन्ट अनसियल अर्थोरेटिले δικαιοκρισίας भन्दा पहिले καὶ को छोड्ने पक्षमा छ ।

⁸² यो तर्क गर्न सकिन्छ, निस्सन्देह, कि δικαιοκρισία को यहाँ प्रतिबन्धित संकेत छ, अर्थात्, अन्तिम निर्णय । त्यस अवस्थामा "प्रकाश" शब्दको अधिक गर्भवती अर्थलाई जोड दिन आवश्यक पर्दैन ।

"परमेश्वरको धार्मिक न्यायको क्रोध र प्रकाशको दिन" को पूर्ण विवरणले अन्तिम न्यायको दिनको रूपमा पहिचान गर्दछ ।⁸³ न्यायको दिनलाई "परमेश्वरको धार्मिक न्यायको क्रोध र प्रकाशको दिन" को रूपमा चित्रण गरिएको हुनाले, हामीले यहाँ बोलेको दिनलाई दुष्टहरूको न्यायसँग मात्र सम्बन्धित मात्रै निर्णय गर्न सकिन्छ । यो कुरा होइन वितरण पुरस्कारको दोहोरो पक्ष अगाडि छ । दुष्टहरूका लागि क्रोधको दिन एक हो जसमा धर्मीहरूको आकांक्षा पूरा हुनेछ र उनीहरूलाई महिमा, सम्मान र शान्ति दिइनेछ (पदहरू ७, १०)।

६ पद ६ ले परमेश्वरको धार्मिक न्यायको तीनवटा विशेषताहरू वर्णन गर्दछ: (१) विश्वव्यापीता—"प्रत्येकलाई" पद ९, १० मा दोहोर्याइएको तथ्य; (२) मापदण्ड जसद्वारा न्याय कार्यान्वित हुने हो—उनको काम अनुसार"; (३) अवार्डको निश्चित र प्रभावकारी वितरण - "कसले दिने"। मापदण्डको कुराले वास्तवमा हुने न्यायको यस खण्डमा प्रेरित बोल्दै हुनुहुन्छ वा काल्पनिक रूपमा बोल्दै हुनुहुन्छ भन्ने प्रश्नको परिचय दिन्छ । पछिल्लो धारणाले केही व्याख्याकर्ताहरूलाई अपील गरेको छ किनभने, यदि मानिसहरूलाई तिनीहरूका कामहरू अनुसार न्याय गर्न सकिन्छ भने के यसले यस पत्रको मुख्य विचारको विरोध गर्दैन कि कामहरूद्वारा कुनै पनि मानिस धर्मी ठहरिनेछैन ? यदि कामहरू मापदण्ड हो भने के परमेश्वरले अनन्त जीवनको इनाम (सम्बन्धित पद ७) को लागी न्याय गर्न सक्नुहुन्छ ? यसैले यो राखिएको छ कि प्रेरितले "व्यवस्थाको मात्र कुरा गर्छन्, सुसमाचारको होइन । ईश्वरीय प्रशासन अन्तर्गत इनाम र दण्ड बाँडफाँड गरिएका सिद्धान्तहरू प्रदर्शन गर्नको लागि धर्मत्याग वा छुटकाराको ख्याल नगरी मानिस सृष्टिद्वारा खडा रहेको कानुनी स्थितिलाई उहाँले वर्णन गर्नुहुन्छ ।"⁸⁴ हल्डेनका शब्दहरूमा, "यदि

⁸³ पावलको "दिन" (ἡ ἡμέρα) शब्दको प्रयोगको लागि न्यायको पर्यायवाचीको रूपमा १ कोरिन्थी ४:३ र "दिन" शब्दको थप विवरण बिना नै एस्केटोलोजिकल पदनाम १३:१२; १ कोरिन्थी ३:१३; १ थेसलोनिकी ५:४ र सरल प्रदर्शनात्मक "त्यो" । सम्बन्धित पदहरू २ थेसलोनिकी १:१०; २ तिमोथी ४:८ ।

⁸⁴ Shedd, ad loc.

यी पदहरूले सुसमाचारलाई बुझाउँछन् भने, तिनीहरूले उहाँको तर्कको सम्पूर्ण रेललाई भित्र ल्याउँछन् र विचलित गर्छन्, पहिलो अध्यायको १८ औं पददेखि तेस्रोको २० औं सम्म, जहाँ उहाँ आफ्नो निष्कर्षमा पुग्नुहुन्छ कि व्यवस्थाका कामहरूद्वारा कुनै पनि शरीर परमेश्वरको नजरमा धर्मी ठहरिनेछैन ।⁸⁵ तर यो ध्यान दिनु पर्छ कि यस खण्डमा उल्लिखित भविष्यको न्यायको सम्मान गर्ने सिद्धान्तहरू नयाँ नियम र विशेष गरी पावलका आफ्नै पत्रहरूमा उल्लेख गरिएका सिद्धान्तहरू भन्दा फरक छैनन् (सम्बन्धित पदहरू, मत्ती १६:२७; २५:३१-४६; यूहन्ना ५: २९; १ कोरिन्थी ३:११-१५; २ कोरिन्थी ५:१०; गलाती ६:७-१०; एफिसी ६:८; कलस्सी ३:२३, २४; सम्बन्धित पद उपदेशक १२:१४) । यदि माथि उद्धृत अनुवादहरूले प्रस्ताव गरेको समाधानलाई रोमी २:६-१६ मा लागू गर्ने हो भने यस खण्डलाई मात्र होइन यी अरूलाई पनि यस ढाँचापछि व्याख्या गरिनु पर्ने थियो । तर यी अन्य परिच्छेदहरूको जाँचले यो प्रक्रियाको असम्भवता देखाउनेछ । यसबाहेक पत्रको यस भागमा भएको सुसमाचारका प्रावधानहरूलाई खारेज गर्नुपर्ने आवश्यकतामा पावललाई आवश्यक छ भनी हामीले मान्नु हुँदैन । यो साँचो हो कि उहाँको मुख्य उद्देश्य प्रमाणित गर्नु हो कि सबै पापको अधीनमा छन् र व्यवस्थाका कामहरूद्वारा कुनै पनि शरीर परमेश्वरको नजरमा धर्मी ठहरिनेछैन । र यो पनि साँचो हो कि ३:२१ सम्म उसले विश्वास मार्फत अनुग्रहद्वारा धर्मी ठहराउने विषयलाई विस्तृत रूपमा प्रकट गर्न थाल्दैन । तर हामीले यो बिर्सनु हुँदैन कि १:३, ४ मा उहाँले सुसमाचारसँग सम्बन्धित कुरालाई परिभाषित गर्नुभएको थियो र १:१६, १७ मा उहाँले पत्रको भव्य विषयवस्तु बताउनुभएको थियो । यसबाहेक यस खण्डमा (पद १६) उहाँले विशेष गरी न्यायको सुसमाचारको सिद्धान्तलाई अपील गर्नुहुन्छ र २:२८, २९ मा उहाँले सुसमाचार बाहेक अरू कुनै सान्दर्भिक छैन भनेर स्थापना गर्नुहुन्छ । त्यसैगरी, पहिले नै उल्लेख गरिएझैं पद ४ मा सुसमाचारमा प्रदर्शित परमेश्वरको भलाइको विशेष

⁸⁵ Op. cit., ad २:७ । धेरै उस्तै प्रभाव होजको कथन हो, यद्यपि सम्भवतः त्यति जोडदार रूपमा तर्क गरिएको छैन: "उहाँले व्यवस्थाको व्याख्या गर्दै हुनुहुन्छ, सुसमाचार होइन" (ad loc.)।

प्रावधानहरूको लागि संकेत छ । अन्तमा न्यायको दिनमा के प्रकट हुनेछ भनेर यस खण्डमा प्रेरितले बोल्ने दृढतापूर्ण तरिकाले फिलिप्पीको निष्कर्षलाई बाधा पुऱ्याउँछ: "यसकारण प्रेरितले अमूर्त परिकल्पनाको रूपमा होइन तर ठोस दाबीको रूपमा बोल्नुहुन्छ ... उहाँले नियमको आधारभूत नियम र मापदण्ड अनुसार अधि बढ्नुभएमा परमेश्वरले के गर्नुहुन्छ भन्नुभएको होइन तर त्यो नियमअनुसार अधि बढेर उहाँले वास्तवमा के गर्नुहुन्छ ।"⁸⁶

पद ७-१० मा पद ६ मा भनिएको सामान्य सिद्धान्त दुई वर्गका मानिसहरूमा पद ७ र १० मा धर्मीहरूलाई र पद ८ र ९ मा दुष्टहरूलाई वैकल्पिक रूपमा लागू गरिएको छ ।

७ धर्मीहरू सबै भन्दा पहिले "महिमा, सम्मान र अविनाशी खोजे" को रूपमा चिनिन्छन् । यी तीन शब्दको अर्थ अविनाशी महिमा र सम्मान वा महिमा र सम्मानजनक अमरताको रूपमा व्याख्या गरिएको छ । तथापि सर्तहरूलाई यसरी व्याख्या गर्न आवश्यक छैन । यी तीनवटैले अलग-अलग पक्षहरूलाई निर्दिष्ट गर्छन् जसबाट ईश्वरीय आकांक्षा हेर्न सकिन्छ वा, अधिमानतः तत्त्वहरू जुन विश्वासीहरूको आकांक्षा र अपेक्षामा सापेक्ष रूपमा समावेश छन् । विश्वासीको अपेक्षाको लक्ष्य (सम्बन्धित पदहरू, ५:२; ८:१८, २१,३०; ९:२३; १ कोरिन्थी २:७; १५:४३; २ कोरिन्थी ४:१७; कलस्सी ३:४) लाई वर्णन गर्न पावलले प्रायः यस पत्रमा "महिमा" प्रयोग गरेको छन् र विश्वासीहरू अनुरूप हुने परिवर्तनलाई संकेत गर्दछन जब परमेश्वरको पुत्रको स्वरूप र परमेश्वरको महिमा प्रतिबिम्बित गर्दछ । "सम्मान" महिमसँग मिल्दोजुल्दो छ (सम्बन्धित पदहरू, हिब्रू २:७; १ पत्रुस १:७; २ पत्रुस १:१७; प्रकाश ४:९, ११; ५:१३) र परमेश्वरको अनुमोदनमा ध्यान केन्द्रित गर्दछ । मानिसहरूको निन्दा र अधर्मीहरूलाई मारिने अनन्त अपमानको विपरित तिनीहरूसँग सम्झौता गर्नेछ । सँधै यी सर्तहरूको प्रयोगको अगाडि यो तथ्य हो कि परमेश्वरले महिमा र सम्मान प्रदान गर्नुहुन्छ । महिमा र सम्मानसँग सम्बन्धित भए तापनि "निस्खोट" ईश्वरीय आकांक्षामा एक फरक तत्व

⁸⁶ Op. cit., ad loc.; cf. सान्डे र हेडलाम पनि, ad loc.

हो र यसले परमेश्वरका जनहरूको पुनरुत्थानको आशालाई जनाउँछ । "निस्खोट" बाट अलग गर्न असम्भव छ जसरी यसको अर्थ अन्यत्र प्रयोग गरिएको छ (१ कोरिन्थी १५:४२, ५०, ५२, ५३, ५४; सम्बन्धित पदहरू, रोमी ८:२३; २ कोरिन्थी ५:४; २ पत्रुस १:४) । पावल उद्धारको कार्यहरूको प्रयोगमा तीनवटा सर्तहरू निर्विवाद रूपमा छन्, र आफैंको यो विचारले यो सोचन असम्भव बनाउँछ कि उल्लेख गरिएको एस्काटोलोजिकल एस्पिरेशन रिडेम्प्टिभ प्रकाशद्वारा प्रदान गरिएको भन्दा कम हो जुन तीन शब्दहरूले उच्च पहुँचको सन्दर्भमा ख्रीष्टियन आशाको आकांक्षा परिभाषित गर्दछ । यस आकांक्षाको इनाम विश्वासीको एस्केटोलोजी जस्तै "अनन्त जीवन" हो ।

"राम्रो काममा धैर्य गरेर ।" सायद मेयरको टिप्पणी व्यक्त गरिएको विचारको जत्तिकै नजिक छ, कि यसले "मानक, नियामक सिद्धान्त समावेश गर्दछ, जसद्वारा महिमा खोज्ने ... निर्देशित हुन्छ ।"⁸⁷ "धैर्य" भनेर अनुवाद गरिएको शब्द "धैर्य" वा "सहनशीलता" द्वारा अनुवाद गरिएको हुन सक्छ । हामीलाई सत्यको सम्झना गराइन्छ कि अन्तसम्म सहने उहाँ नै हुनुहुन्छ जसले उद्धार पाउनेछ (मत्ती २४:१३) र "यदि हामीले हाम्रो विश्वासको शुरुवातलाई अन्तसम्म दृढतापूर्वक राख्यौं भने हामी ख्रीष्टका सहभागी बनाइएका छौं ।" (हिब्रू ३:१४ सम्बन्धित पद, कलस्सी १:२२, २३) । असल कार्यमा लगनशीलताको पूरकता र आशाको आकांक्षाले यी कहिल्यै छुट्याउन नसकिने पाठलाई रेखांकित गर्दछ । उद्धार आकांक्षा बिनाको काम मृत काम हो । असल काम बिनाको आकांक्षा अनुमान हो ।

८ शाब्दिक रूपमा अनुवाद गरिएको यहाँ दिइएको अधर्मीहरूको पहिलो विशेषता भनेको "विवाद गर्नेहरू" हो । यो प्रयोग भएको रूप अन्य अभिव्यक्तिहरूसँग समानान्तर छ जस्तै "जो खतनाका हुन्" (रोमी ४:१२; तीतस १:१०), "जो विश्वासको हुन्" (गलाती ३:७), "व्यवस्थाका कामहरू गर्नेहरू" (गलाती ३:१०), जो व्यवस्थाको हुन् (रोमी ४:१४) र यसको अर्थ सरल रूपमा "जो विवादास्पद वा विवादास्पद छन्", परमेश्वरको लागि सक्रिय अवज्ञाको रूपमा संलग्न

⁸⁷ Op. cit., ad loc.; cf. फिलिप्पीले पनि त्यही दृष्टिकोण अपनाउने गर्छन् ।

भएको इन्सुजेक्शन - तिनीहरू परमेश्वरको विरुद्धमा विद्रोहमा छन् । यो अभिव्यक्तिको बलबाट मात्र नभई यससँग समन्वित चरित्रहरूबाट पनि देखिन्छ, "सत्यलाई होइन तर अधर्मको पालना गर" । जसमा गुटबन्दी थियो भन्ने कुरा यसले संकेत गर्छ ।⁸⁸

सत्य र अधार्मिकता विरोधी हुन् (सम्बन्धित पदहरू, १:१८; १ कोरिन्थी १३:६; २ थेस्सलोनिकी २:१२), किनकि सत्य र धार्मिकता सहसंबद्ध छन् (सम्बन्धित पद, एफिसी ४:२४) । "सत्य" यस उदाहरणमा सन्दर्भ (सम्बन्धित पद, ४) को कारणले छुटकारा सामग्री दिइनुपर्छ र त्यस सन्दर्भमा १:१८ मा उल्लेख गरिएको भन्दा व्यापक दायराको छ । तथापि यो महत्त्वपूर्ण छ कि अधर्ममा सत्यको विरोधको एउटै सिद्धान्त दुवै अवस्थामा देखिन्छ । २:८ मा प्रयोग गरिएका सर्तहरूले यस विरोधको ठूलो तीव्रतालाई संकेत गर्दछ र प्रेरितले अविश्वासमा सक्रिय अवज्ञाको विचारमा ध्यान केन्द्रित गर्दछ । 'क्रोध र क्रोध' यो अवज्ञाको इनाम हो । यो उही क्रोध हो जसको बारेमा पद ५ मा भनिएको क्रोध क्रोधको दिनमा पठाउनको लागि भण्डार गरिएको थियो । यो पद ४ को सहनशीलता र सहनशीलताको विपरीत

⁸⁸ सि.के. ब्यारेटको रोमीहरूको पत्रमा टिप्पणी (न्युयोर्क, १९५७) भन्छन् कि ἐπιθεῖα भनेको "जो आफ्नो खातामा छिटो र स्वार्थी लाभको लागि बाहिर छन्" र "तिनीहरू जो तथ्यपूर्ण छन्" भनेर प्रतिपादन गर्ने तर्क गर्छन् । ἐπιθεῖα को गलत व्युत्पत्ति, अर्थात्, यो ἔπις (कलह) बाट आएको हो । "शब्द", उनी जारी राख्छन् "वास्तवमा ἐπιθοος बाट लिइएको हो, एक कामदार; ἐπιθεύειν, कामदारको रूपमा काम गर्न, तलबको लागि काम गर्न, व्यवहार गर्न, भाडामा लिने भावना देखाउनुहोस् । त्यसैले ἐπιθεῖα ले कामदारको गतिविधि, वा विशेषताहरू वा दिमागलाई बुझाउनु पर्छ । यो अर्थ सबै पाउलिन खण्डहरूमा उपयुक्त छ जहाँ शब्द प्रयोग गरिएको छ । (२ कोरिन्थी १२:२०; गलाती ५:२०; फिलिप्पी १:१७; २:३) । पहिलो दुईमा, शब्द ἔπις सँगसँगै सूचीहरूमा देखा पर्दछ र यदि परिचित अनुवाद 'गुट' प्रयोग गरिएको छ भने, पावल आफैलाई दोहोर्‍याउन बनाइन्छ" (पृष्ठ ४७) । ἐπιθεῖα को यस व्याख्याको प्रशंसा गर्न धेरै छ र धेरै विद्वानहरूले यसलाई कायम राखेका छन् । सावधानीपूर्वक सारांश उपचारको लागि, आन्ट र गिनरिक: नयाँ नियमको ग्रीक-अंग्रेजी लेक्सिकन, ad ἐπιθεῖα । यो सत्य हो कि, यदि हामीले रोममा ἐπιθεῖα को व्याख्या गर्छौं । 2:8 "स्वार्थी महत्वाकांक्षा" को अर्थमा, हामीसँग सम्बन्धित व्यक्तिहरूको उपयुक्त विशेषता छ । तर यस अर्थको लागि मामला निर्णायक छैन फिलिप्पी १:१७ पद १५ मा ἔπις को समानार्थी नभएको खण्डमा अर्थ पक्कै नजिक छ । र तथ्य यो हो कि दुर्गुणहरूको सूचीमा दुबै शब्दहरू हुन्छन् अर्थको तीव्र भिन्नताको लागि निर्णायक तर्क होइन । किनभने पावलको सूचीमा दुर्गुण शब्दहरू देखा पर्छन् जुन अर्थमा अलिकति भिन्नताले मात्र छुट्याइन्छ । र ἔπις र ἐπιθεῖα बीचको भिन्नता "कलह" र "गुट" बीचको हुन सक्छ ।

परमेश्वरको अनियन्त्रित र अविश्वासको क्रोध हो । "क्रोध", यद्यपि क्रोधबाट अनिवार्य रूपमा भिन्न छैन, यसको हिंसामा प्रतिबिम्बित हुन्छ र समन्वयले वास्तविकता र तीव्रतालाई जोड दिन्छ । धार्मिक न्यायको दिनमा अधर्मीहरूमाथि खन्याइदिएको ईश्वरीय असन्तुष्टि । फेरि हामीले १:१८ मा फेला पारेझैं, हामी परमेश्वरको यो क्रोधलाई दण्ड दिने इच्छामा मात्र समावेश भएको भनेर व्याख्या गर्न सक्दैनौं तर अधर्मीहरूलाई दिइने परमेश्वरको सकारात्मक असन्तुष्टिलाई व्यक्त गर्दछ र यस प्रकोपले संकेत गर्दछ जस्तै गिफोर्डले देखाउँछ, अधर्मीहरूको अनन्त विनाशमा परमेश्वरको क्रोधको भावना मुख्य तत्व हुनेछ ।

९ पद ८ मा "क्रोध" पछि एक अवधि वा कम्तिमा एउटा बृहदान्त राखिएको भए प्रेरितको विचारलाई अझ सही रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो " (पद ८) । मानौं कि सबै चार, विचारमा कुनै ब्रेक बिना, सजायको तत्वहरूको गणना हो । पद ७ र ८ सँगसँगै जान्छ र परमेश्वरको धार्मिक न्यायको प्रकाशको क्रमशः ईश्वरीय र अभक्तको लागि परिणाम देखाउँदछ । पद ९ र १० को निर्माण जसरी गोडेटले यसलाई राम्रोसँग व्यक्त गर्दछ, त्यो हो "पद ७,८ को उल्टो क्रममा पुनः उत्पादन गरिन्छ ।^{८९} तसर्थ पद ८ को अन्त्यमा विचारमा विघटन देखिन्छ भनी विश्वास गर्ने राम्रो कारण छ । क्रोध र क्रोधले अधर्मीहरूको सजायलाई परमेश्वरको अप्रसन्नताको सन्दर्भमा वर्णन गर्दछ जुन तिनीहरूको अधीनमा छन् जबकि सङ्कष्ट र पीडाले तिनीहरूको सजायको वर्णन गर्दछ । उनीहरूको अनुभवका सर्तहरू त्यहाँ, निस्सन्देह, सबैभन्दा नजिकको सम्बन्ध छ, जसरी अहिले उल्लेख गरिनेछ । तर यदि हामीले सोचाइको ब्रेकको कदर गरेनौं भने सम्बन्धको केहि कुरा हामीबाट टाढा रहन्छ । पद ८ मा अधर्मीहरूको विशेषता पहिलो आउँछ र दण्डनीय परिणाम अन्तिम हुन्छ । पद ९ मा यस क्रमको उल्टो छ; "कष्ट र पीडा" (पद ९) "क्रोध र क्रोध" (पद ८) सँग मेल खान्छ । यसैले "कष्ट र पीडा" लाई परमेश्वरको "क्रोध र क्रोध" को मानव अनुभवको परिणामको रूपमा

^{८९} Op. cit., ad loc.

व्याख्या गर्नुपर्दछ । निस्सन्देह "पीडा" ले "कष्ट" को सम्बन्धमा उस्तै प्रकारको तीव्रतालाई व्यक्त गर्दछ जुन "क्रोध" लाई "क्रोध" को सन्दर्भमा गर्दछ । तथापि, यो कृत्रिम हुन सक्छ, अगाडी जानुहोस् र गोडेटसँग भन्नु हो कि सङ्कष्टसँग मेल खान्छ । क्रोध र क्रोधको लागि "मानिसको प्रत्येक आत्मामा जो सार्वभौमिकतालाई बताउछ "आत्मा" लाई क्लेश र पीडाको विषयको रूपमा बुझ्नु हुँदैन । धर्मशास्त्रको प्रयोगमा प्रायः व्यक्तिको समानार्थी शब्द हो (सम्बन्धित पदहरू, प्रेरित २: ४१, ४३; २:२३; रोमी १३:१) । "पहिले यहूदीको र ग्रीकको पनि" (सम्बन्धित पद १:१६) । यहूदीको प्राथमिकता निन्दा र धिक्कारको साथसाथै उद्धारमा पनि लागू हुन्छ जसरी सुसमाचार उसलाई समयको प्राथमिकतामा मात्र होइन तर सान्दर्भिकताको साथ लागू हुन्छ, त्यसैकारण उसको विशेषाधिकार र जिम्मेवारीको वृद्धिले उसको बदलाको वजनलाई बढाउँछ । अनुग्रहको प्रबन्धको कारणले यहूदीको प्राथमिकतालाई ध्यानमा राखिनेछ र अन्तिम न्यायको निर्णयमा लागू गरिनेछ भन्ने स्पष्ट प्रमाण छ । अन्तिम दण्डको कार्यान्वयनमा यहूदीको यो प्राथमिकता यहूदीहरूले मनोरञ्जन गरेको अभिमानको पूर्ण रूपमा विपरीत चल्छ कि दण्डात्मक इनाम अन्यजातिहरूको लागि हो तर अब्राहामको सन्तानको लागि होइन ।

१० प्रेरित माथि उल्लेख गरिएको उल्टो संरचना अनुसार अब धर्मीहरूको इनाममा फर्कन्छ (सम्बन्धित पद ७) । उहाँले पद ७ मा प्रयोग गरिएका दुई शब्दहरू दोहोर्याउनु हुन्छ, "महिमा" र "सम्मान" । तर "अभ्रष्ट" को सट्टा अब उहाँले "शान्ति" लाई प्रतिस्थापित गर्नुहुन्छ । यो शब्दलाई अनुभूतिको उच्चतम स्तरमा मेलमिलापको फललाई अंगाल्ने, परमेश्वरसँगको शान्ति र परमेश्वरको पूर्ण आनन्दमा हृदय र मनको शान्तिको रूपमा अनन्तकालसम्म यसको व्यापक दायरा दिनु पर्छ । "पहिले यहूदीहरूलाई, र ग्रीकहरूलाई पनि।" यो सूत्रको दोहोरिनेले संकेत गर्छ कि यहूदीको सन्दर्भमा सुसमाचारसँग सम्बन्धित सान्दर्भिकताको प्राथमिकता इनामको अन्तिम प्रशासनमा पूरा हुन्छ — यहूदीहरूले नै महिमाको वरदानमा प्राथमिकता

पाउनेछन् । अन्तिम न्यायले यहूदीको प्राथमिकतालाई बदला दिने (पद ९) मात्र होइन तर आनन्दको वितरणमा पनि ध्यान दिनेछ ।

११ यो पदले पहिलेका र पछिका दुवै कुरासँग घनिष्ठ रूपमा सम्बन्धित छ, अघिल्लो कुराको पुष्टि गर्ने र त्यसपछिको कुरामा संक्रमण प्रदान गर्ने गर्दछ ।^{९०} यो भन्दा अगाडि जाने कुराको सम्बन्धमा परमेश्वरको न्यायको समानताको पुनः दावी हो; उहाँलाई कुनै पक्षपात थाहा छैन ।^{९१} न्यायको मापदण्ड विशेषाधिकार वा स्थिति होइन तर यो अघिल्लो पदहरूमा बारम्बार पुष्टि गरिएको छ, अर्थात् मानिसहरूको कामको चरित्रमा । पद ९, १० मा यहूदीहरूलाई दिइएको प्राथमिकता परमेश्वरसँग व्यक्तिहरूको सम्मान छैन भन्ने सिद्धान्तसँग असंगत छ जस्तो लाग्न सक्छ । तर यो याद राख्नु पर्छ कि यहूदीलाई दिइएको प्राथमिकताले उसलाई न्यायको मापदण्डबाट कुनै उन्मुक्ति दिँदैन जुन सबैलाई अन्धाधुन्ध रूपमा लागू हुन्छ । बदला वा महिमाको पुरस्कारमा निर्धारण गर्ने कारक यहूदीको विशेषाधिकार प्राप्त स्थिति होइन तर क्रमशः खराब काम वा राम्रो गर्ने र यहूदीको प्राथमिकता प्रतिशोधोदात्मक निर्णयका साथै आनन्दको पुरस्कारमा लागू हुन्छ । पद १२ को सम्बन्धमा उल्लेख गरिएझैं, परमेश्वरको न्यायको समानता र उहाँसँग व्यक्तिहरूको सम्मान छैन भन्ने तथ्यले मानिसहरूमा पाइने परिस्थितिहरूको विविधतामा हस्तक्षेप गर्दैन । परमेश्वरको तर्फबाट न्यायको समानताले परिस्थितिको विविधतालाई ध्यानमा राख्छ र यसैले यहूदीको प्राथमिकता, उसको विशेषाधिकारको कारणले, परमेश्वरको धार्मिक न्याय प्रमाणित भएको र सबैभन्दा सान्दर्भिक रूपमा उदाहरणको रूपमा खराब कामको घटनामा उसको निन्दालाई जोड दिन्छ । राम्रो कामको घटनामा महिमाको पुरस्कारमा यो नोट गर्न आवश्यक छ यसबाहेक, महिमा, सम्मान, र शान्ति को कुनै ठूलो डिग्री यहूदीलाई

^{९०} "यस टिप्पणीले पछि लागेका कुराहरूमा संक्रमणको रूपमा काम गर्दछ, केवल पहिले के भयो भन्ने पुष्टिको रूपमा होइन" (हेनरी अल्फोर्ड: द ग्रीक टेस्टामेन्ट, लन्डन, १८७७, ad loc.)।

^{९१} προσωπολημψία मा सम्बन्धित पदहरू, १ शमुएल १६:७; इतिहास १९:७; अय्युब ३४:१९; प्रेरित १०:३४, ३५; गलाती २:६; एफिसी ६:९; कलस्सी ३:२५; याकुब २:१, १ पत्रुस १:१७ ।

उसको प्राथमिकताको कारणले प्रदान गरिएको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छैन ।

१२-१६

१२ किनभने जतिले व्यवस्थाविना पाप गरेका छन्, तिनीहरू व्यवस्थाविना नाश हुनेछन्; अनि जतिले व्यवस्थाको अधीनतामा पाप गरेका छन्, तिनीहरूको न्याय व्यवस्थाद्वारा गरिनेछ -

१३ (किनकि परमेश्वरको सामु व्यवस्था सुत्रहरू धर्मी गर्निदैनन्, तर व्यवस्था पालन गर्नेहरू चाहिँ धर्मी ठहरिनेछन्।

१४ किनभने जब अन्यजातिहरूले जससँग व्यवस्था छैन, स्वभावैले व्यवस्थामा भएका कुराहरू गर्दछन्, तब तिनीहरूसँग व्यवस्था नभए तापनि तिनीहरू आफ्ना निम्ति आफै व्यवस्था हुन्छन्;

१५ तिनीहरूले आफ्नै हृदयहरूमा व्यवस्थाको काम लेखिएको देखाउँछन्; तिनीहरूको विवेकले पनि गवाही दिन्छ, र तिनीहरूका विचारहरूले आपसमा दोषी वा निर्दोष ठहराउँछन्।) -

१६ त्यस दिन, जब परमेश्वरले मेरो सुसमाचारअनुसार येशू ख्रीष्टद्वारा मानिसहरूका गुप्त कुराहरूको न्याय गर्नुहुनेछ ।

१२ माथि उल्लेख गरिएझैं पद १२ ले पद ११ सँग घनिष्ठ सम्बन्ध राख्छ । परमेश्वरसँग व्यक्तिहरूको कुनै सम्मान छैन भन्ने तथ्यलाई पद १२ मा जोडिएको विचारबाट पुष्टि र चित्रण गरिएको छ अर्थात् न्याय कार्यान्वयन गर्दा परमेश्वरले उनीहरूसँग र तिनीहरूसँग भएको व्यवस्थासँग व्यवहार गर्नुहुन्छ । अर्को शब्दमा, जब यो सत्य हो कि परमेश्वरसँग व्यक्तिहरूको सम्मान छैन, यो पनि सत्य हो कि "उहाँले विभिन्न परिस्थितिहरूमा सम्मान गर्नुभएको छ जसमा मानिसहरूलाई उहाँको व्यवस्थाको ज्ञानको सन्दर्भमा राखिएको छ ।

र तात्पर्य यो हो कि यी विविध परिस्थितिहरूमा उसले गरेको सम्मान उसको न्यायको इक्किटीबाट आउँछ र उहाँसँग व्यक्तिहरूको कुनै सम्मान छैन भन्ने तथ्यलाई पुष्टि गर्दछ । परिस्थितिको यो विविधता दोहोरो छ । यस प्रकारको भेदभावको सन्दर्भमा मानवजातिका दुईवटा भिन्न समूहहरू छन् - ती "व्यवस्था बिना" र ती "व्यवस्था अन्तर्गत" । परमेश्वरको न्यायको साथमा यो दुई फरक समूहको सम्बन्धमा प्रेरित अब व्यवहार गर्न अगाडि बढ्छ ।

तथापि, यो नोट गर्न आवश्यक छ कि यस बिन्दुमा प्रेरितले आफैलाई निन्दाको निर्णयमा सीमित राख्छ ।⁹² र यसले हामीलाई सल्लाह दिन्छ कि उहाँले अब परमेश्वरको न्यायको न्यायको साथ व्यवहार गर्दै हुनुहुन्छ किनकि यो यी दुई वर्गहरूमा परेका मानिसहरूलाई सहन ल्याइएको छ । यो महत्त्वपूर्ण छ । "व्यवस्था विहीन" मानिसहरूले जेसुकै अर्थ राख्छन्, "व्यवस्था विहीन" हुनेहरूले अनन्त जीवनको इनाम पाउँछन् भन्ने कुनै सुझाव छैन ।

"व्यवस्था बिना" भनी प्रेरितको अर्थ के हो ? विशेषणको रूप यहाँ नयाँ नियममा मात्र देखा पर्दछ । सार्थक र विशेषण अधिक बारम्बार हुन्छ । पहिलेको अर्थ सधैं पाप, अधर्म, व्यवस्थाको उल्लङ्घन हुन्छ । (सम्बन्धित पदहरू, ४:७; ६:१९; २ कोरिन्थी ६:१४; तीतस २:१४; हिब्रू १:९; १ यूहन्ना ३:४) र विशेषण सबै तर समान रूपमा अधर्मी, दुष्ट हो । (सम्बन्धित पदहरू, प्रेरित २:२३; २ थेस्सलोनिकी २:८; १ तिमोथी १:९; २ पत्रुस २:८) । एक मात्र अपवाद १ कोरिन्थी ९:२१ हो: "व्यवस्था नभएकाहरूलाई खिँच्न सक्ँ भनेर व्यवस्था नभएकाहरूका निम्ति व्यवस्था नभएकै झैं भइदिउँ, (परमेश्वरका निम्ति व्यवस्था रहित नभईकन, तर ख्रीष्टका निम्ति व्यवस्थाको अधीनतामा रहीन) ।" यस उदाहरणमा "व्यवस्था बिना" को अर्थ अधर्म वा दुष्ट हुन सक्दैन किनभने पावलले दुष्ट वा दुष्टहरूलाई व्यवस्थाको उल्लङ्घन गर्ने भनी भन्न सकेनन् । यसको स्पष्ट अर्थ "व्यवस्था बिना" अर्थात् "व्यवस्था नभएको" भन्ने हो । यो रोमी २:१२ मा क्रियाविशेषणको रूप को अर्थ हुनुपर्छ ।

⁹² "केवल निन्दाको निर्णयको सन्दर्भमा, किनकि अविश्वासीहरूको मसीही आनन्दको विचार अनिवार्य रूपमा प्रेरितको लागि विदेशी थियो ..." (Meyer, ad loc. n.).

अनि मानिसहरूका दुई समूह जससँग पावलले व्यवहार गर्छन् र जसको निन्दनीय न्यायको बारेमा उनी चिन्तित छन् तिनीहरू ती हुन् जससँग व्यवस्था थिएन र जोसँग थियो । तसर्थ प्रश्न उठ्छ: प्रेरितले कुन व्यवस्थाको कुरा गर्दै हुनुहुन्छ ? उनले व्यवस्थाविहीनहरू पूर्णतया व्यवस्थाविहीन छन् भन्न सक्दैनन् । १४ र १५ को पदहरूमा उहाँले समान मानिसहरूलाई आफैंको लागि एक व्यवस्थाको रूपमा र तिनीहरूको हृदयमा लेखिएको व्यवस्थाको काम देखाउने रूपमा बोल्नुहुन्छ । तिनीहरू बिना वा तिनीहरूसँग नभएको व्यवस्था (सम्बन्धित पद १४) त्यसैले विशेष रूपमा प्रकट गरिएको व्यवस्था हुनुपर्दछ जुन अन्य समूहमा छन् र जसको अधीनमा तिनीहरू छन् (सम्बन्धित पद १२ ख) । त्यसकारण विशेष प्रकाशको फिक्का बाहिर भएका र भित्र भएकाहरू बीचको भिन्नता छ ।

पहिलेको सन्दर्भमा प्रेरितको शिक्षा निम्न प्रभावमा छ । (१) विशेष रूपमा प्रकट गरिएको व्यवस्था पापको पूर्व शर्त होइन - "जतिले व्यवस्था बिना पाप गरेका छन्" । (२) किनभने त्यस्ता पापीहरू नाश हुनेछन् । अनन्तका उत्तराधिकारीहरूलाई प्रदान गरिएको महिमा, सम्मान, अविनाशी जीवन र शान्तिको विपरित परमेश्वरको क्रोध र क्रोधको प्रकोप र सङ्कष्ट र पीडाको सहनशीलतालाई समावेश गरी अघिल्लो पदहरूमा परिभाषित गरिएको विनाश अरू कुनै हुन सक्दैन । (३) यस विनाशको पीडामा उनीहरूसँग नभएको व्यवस्था अनुसार न्याय गरिने छैन अर्थात् विशेष रूपमा प्रकट गरिएको व्यवस्था - तिनीहरू "व्यवस्था बिना पनि नष्ट हुनेछन्" । त्यसकारण, तिनीहरूको पापको चरित्र "व्यवस्था बिना" र तिनीहरूमाथि आएको अन्तिम विनाश र "व्यवस्था बिना" को रूपमा एक सटीक संगत छ । यस अध्यायको सन्दर्भमा र सामान्यतया धर्मशास्त्रको सन्दर्भमा यसको गम्भीरताको डिग्रीमा निस्सन्देह संकेत छ (सम्बन्धित पदहरू, लूका १२:४७, ४८; मत्ती ११:२२, २४; लूका १०:१४) ।

विपरित रूपमा "व्यवस्थाको अधीनमा" वा अधिक शाब्दिक रूपमा "व्यवस्थासँग" विशेष रूपमा प्रकट गरिएको व्यवस्था भएकाहरू हुन् । तिनीहरूको पापको चरित्र तदनुसार निर्धारण गरिन्छ र तिनीहरूको अन्तिम न्याय पत्राचारमा बढाइनेछ ।

तिनीहरूको पापको गम्भीरताको साथ यस अवस्थामा प्रेरितले भन्नुभएको छैन कि यो एक अछ्यारो र अपमानजनक अभिव्यक्ति हुनेछ र यसले पछ्याउने विनाशलाई जनाउँछ तर "व्यवस्था" लाई न्यायको मापदण्ड वा साधनको रूपमा ठीकसँग प्रतिनिधित्व गरिएको छ र विनाशको साधनको रूपमा होइन ।

१३ यो पद तुरुन्तै अधिल्लो दुईवटा खण्डहरूसँग प्रत्यक्ष रूपमा जोडिएको छ र यो प्रस्तावलाई समर्थन वा पुष्टि गर्दछ कि व्यवस्था यसको अन्तर्गत पाप गर्नेहरूमाथि घोषित दण्डको साधन हुनेछ । पद १३ मा जोड "व्यवस्था सुत्रहरू" र "व्यवस्था पालन गर्नेहरू" बीचको भिन्नतामा पर्दछ ।^{९३} व्यवस्थाको स्वामित्वले मात्र परमेश्वरको पक्षमा अनुकूल न्याय सुनिश्चित गर्दैन । व्यवस्था न्यायको मापदण्ड हो तर यो अनुरूपताको माग गर्ने व्यवस्था हो । प्रेरितले निस्सन्देह त्यो विकृति विरुद्ध रक्षा गर्दै यहूदीहरूको यस्तो विशेषता हो कि परमेश्वरको विशेष प्रकाश र सम्बन्धित विशेषाधिकारहरूको स्वामित्वले अरूलाई न्यायको कठोरताबाट उन्मुक्ति प्रदान गर्दछन् । उहाँले "व्यवस्थाका सुत्रहरू" को बारेमा बोल्नुहुन्छ किनभने धर्मशास्त्र पढेको सुनेर इस्राएलका जनसमूहले उनीहरूसँग परिचित भएको थियो र त्यस अर्थमा व्यवस्था छ भनेर भन्न सकिन्छ (सम्बन्धित पदहरू, लूका ४:१६; यूहन्ना १२:३४; प्रेरित १५:२१; २ कोरिन्थी ३:१४; याकूब १:२२) । पछिको अध्यायहरूमा यस पत्रको शिक्षासँग बाझिएको कुनै पनि सिद्धान्त यस पदमा फेला पार्नु एकदमै अनावश्यक छ । वास्तवमा यस जीवनमा वा अन्तिम न्यायमा कामहरूद्वारा न्यायोचित हुनु यस मोडमा प्रेरितको चासो र डिजाइनभन्दा बाहिर छ कि यस पदको बोझ यो हो कि श्रोताहरू वा व्यवस्थाका मालिकहरू मात्र परमेश्वरको अगाडि न्यायी हुनेछन् । व्यवस्थाको मापदण्डले गरिरहेको छ कि यो सिद्धान्तमा

^{९३} uncials x A B D G लाई पछ्याउँदै पद १३ मा दुवै अवस्थामा νόμου अघि लेख τοῦ हटाइन्छ । यसको मतलब यो होइन कि उल्लेख गरिएको कानून निश्चित छैन । जसरी पद १२ मा ἀνόμως र ἐν νόμῳ र διὰ νόμου मा स्पष्ट छ, विचार गरिएको व्यवस्था विशेष रूपमा प्रकट गरिएको कानून हो र त्यसैले विशिष्ट छ । निश्चित लेख छोड्नु भनेको सधैं अनिश्चितता हो भन्ने होइन; निश्चितता अन्य विचारबाट स्पष्ट हुन सक्छ । अन्यत्र जस्तै यहाँ पनि यस्तै हुन्छ ।

प्रेरितको अपीलले त्यो उद्देश्यलाई साँच्चै र प्रभावकारी रूपमा सेवा गर्दछ र प्रवचनको ब्रह्माण्डसँग सान्दर्भिक नभएका प्रश्नहरू आयात गर्न आवश्यक छैन ।⁹⁴

यस पत्रमा "धर्मी ठहराउनु" शब्द प्रयोग भएको यो पहिलो अवसर हो । यद्यपि यो यहाँ धर्मीकरणको सन्दर्भमा प्रयोग गरिएको छैन जुन पत्रको भव्य विषयवस्तु हो तर यस अवस्थामा पनि शब्दको न्यायिक अर्थ स्पष्ट छ । "धर्मी ठहरिनेछ" भनेको "परमेश्वरको ठीक अगाडि" को पर्यायवाची हो र पछिल्लोले परमेश्वरको नजरमा खडा वा स्थितिलाई बुझाउँछ । त्यसकारण धर्मीकरण साबित गर्नको लागि त्यो कार्य हुनेछ जसद्वारा मानिसहरूलाई परमेश्वरको अगाडि ठीक रूपमा मान्यता दिइनेछ वा त्यस्तो कार्य जसद्वारा मानिसहरूलाई परमेश्वरको नजरमा न्यायी प्राणीको रूपमा मान्यता दिइन्छ । धर्मीकरणको प्रकृति र सर्तहरूको अर्थको पूर्ण उपचारको लागि पाठकलाई यस विषयको परिशिष्टमा उल्लेख गरिएको छ (पेज ३३६)।

१४ यस पदले पहिलेको कुरालाई कायम राखेको सटीक सम्बन्ध एक बहसयोग्य प्रश्न हो ।⁹⁵ यस्तो देखिन्छ कि सबैभन्दा स्वीकार्य

⁹⁴ फिलिप्पीको भनाइ उद्धृत गर्न योग्य छ: "यस्ता सिद्ध *πονηται* τοῦ νόμου छन् वा छैनन् भनी प्रेरितले यस खण्डमा भनेका छैनन्, तर केवल यहूदीहरूको झूटा मानकको साँचो मानकको विरोध गर्दछन्, कि *ἀμκροται* τουν *ἀμκροται* του τουου केवल रोमी पत्रको सम्पूर्ण तर्कले यस निष्कर्षमा पुग्छ, कि कुनै पनि मानिस स्वभावले त्यस्तो *πονητης* τοῦ νόμου, वा हुन सक्छ । (ad loc.). cf. also Godet, ad loc. यद्यपि कसैले दुईवटा औचित्यहरूको आफ्नो दृष्टिकोणको सदस्यता लिन सक्दैन, "एउटा प्रारम्भिक, केवल विश्वासमा स्थापित, अर्को अन्तिम, विश्वास र यसको फलहरूमा स्थापित ।"

⁹⁵ पद १४ लाई पद १३ र विशेष गरी १३क सँग जोडिएको फिलिप्पी र गोडेटको दृष्टिकोणलाई गैरयहूदीहरू पनि *ἀκροται* τοῦ νόμου हो भन्ने धारणामा तीनवटा कारणले कायम राख्न गाह्रो छ। (१) १३क को व्यवस्था एकदम विशिष्ट छ; यो लिखित व्यवस्था हो जुन हरेक शबाथमा सभाघरमा सुनिन्थ्यो। (२) अन्यजातिहरूलाई यस व्यवस्थाको सुत्रहरू भन्न सकिँदैन किनभने यो व्यवस्थाको सन्दर्भमा उनीहरूलाई कानूनविहीन भनिएको छ। (३) प्रकृतिको नियम जुन अन्यजातिहरूले पाएका थिए उनीहरूले सुनेको १३क को अर्थमा ठीकसँग बोल्न सकेनन्; तिनीहरूसँग भएको व्यवस्थाको अन्यजातिहरूसँगको सम्बन्ध व्यक्त गर्न सर्तहरूको पूर्ण परिवर्तन हुनुपर्छ।

दृष्टिकोण पद १४ लाई पद १२^{९६} लाई जोड्नु हो र यसलाई पद १२ बाट उठ्ने प्रश्नको उत्तर प्रदान गर्ने रूपमा लिनु हो अर्थात् यदि गैर-यहूदीहरू व्यवस्थाविना छन् भने, तिनीहरूले कसरी पाप गरेको मात्र सकिन्छ ? किनकि "जहाँ कुनै व्यवस्था छैन, न त त्यहाँ उल्लङ्घन छ" (४:१५; सम्बन्धित पद, ५:१३)। जवाफ यो हो कि अन्यजातिहरू "व्यवस्था विना" र विशेष रूपमा प्रकट गरिएको व्यवस्थाको अर्थमा "व्यवस्था नभएका" भए तापनि तिनीहरू पूर्ण रूपमा व्यवस्था विहीन छैनन् । व्यवस्था तिनीहरूलाई थाहा छ र तिनीहरूमाथि अर्को तरिकामा ल्याइएको छ । तिनीहरू "आफ्नै लागि व्यवस्था हुन्" र "तिनीहरूले आफ्नो हृदयमा लेखिएको व्यवस्थाको काम देखाउँछन्" (पद १५) । त्यसकारण व्यवस्थाको सन्दर्भमा जसरी तिनीहरूमाथि यसरी असर पर्छ तिनीहरू व्यवस्थाको उल्लङ्घन गर्नेहरू हुन् र त्यसैले पाप गरेका छन् । "व्यवस्था बिना" एक अर्थमा तिनीहरू अर्को अर्थमा "व्यवस्थाको अधीनमा" छन् । यसको मतलब यो होइन कि पद १३ लाई कोष्टकको रूपमा लिनुपर्छ । पद १२ र १३ एक नजिकबाट बुनिएको एकाइ हो र पद १४ लाई त्यो एकाइको भागसँग जोड्नु उचित छ जुन पद १३ त्यसकारणको लागि अधीनस्थ वा कोष्टक बनाइएको हो भनी मान्दैन ।

"अन्यजातिहरू" भन्दा पहिले निश्चित लेख छोड्नुले पावलको विचारलाई प्रतिनिधित्व गर्न सक्छ किनभने ग्रीकमा कुनै निश्चित लेख छैन । तर हामीले यो मान्नुहुन्न कि यसको बहिष्कारको कारण मेयरले भनेका छन् कि त्यहाँ केही अन्यजातिहरू छन् जससँग व्यवस्था छैन जसमा प्रस्ताव लागू हुँदैन । यदि प्रेरितले प्रतिबन्धात्मक हुनुको अर्थ थियो र त्यस कारणले लेखलाई हटाउनुभयो भने कारण यो हो कि त्यहाँ केही अन्यजातिहरू थिए जससँग व्यवस्था थियो र त्यो विवरणमा उसले बोलेको वर्गमा पर्दैन । त्यसोभए प्रस्ताव यो हो कि त्यहाँ अन्यजातिहरू छन् जससँग व्यवस्था छैन र अझै पनि प्रकृतिले व्यवस्थाको कामहरू गर्दछ । र माथि परिभाषित अर्थमा व्यवस्था

^{९६} Cf. क्याल्भिन, ad loc. and होज, ad loc.

नभएका अन्यजातिहरूमा यो सामूहिक रूपमा लागू हुँदैन भनी अनुमान गर्ने कुनै उचित कारण छैन ।⁹⁷

"स्वभावद्वारा" बाह्य स्रोतहरूबाट व्युत्पन्न भएको कुरासँग विपरित छ र हाम्रो प्राकृतिक संविधानमा कुँदिएको कुरालाई जनाउँछ । "स्वभावद्वारा" के गरिन्छ त्यो स्वयम् वृत्ति वा प्रवृत्तिद्वारा गरिन्छ जुन स्वस्फूर्त आवेगद्वारा गरिन्छ जुन आफैँमा बाहिरी शक्तिहरूद्वारा प्रेरित हुन्छ । प्रकृतिद्वारा गरिएका कामहरूलाई "व्यवस्थाका कुराहरू" भनिन्छ । यो ध्यान दिनुपर्छ कि प्रेरितले उनीहरूले व्यवस्था पूरा गर्छन् वा पूरा गर्छन् भनेर भनेनन् र उहाँले जानाजानी यस्तो अभिव्यक्तिलाई रोकेको हुनुपर्छ । "व्यवस्थाका कुराहरू" भन्नाले व्यवस्थाले तोकेका केही चीजहरू र मूर्तिपूजकहरूले अभ्यास गर्ने ती चीजहरूलाई बुझाउनु पर्छ जुन व्यवस्थामा तोकिएको छ जस्तै कानुनी पेशाहरूको खोजी, सन्तानको प्रजनन, पूजनीय र प्राकृतिक स्नेह, गरिब र बिरामीको हेरचाह र धेरै अन्य प्राकृतिक गुणहरू जुन व्यवस्थाद्वारा आवश्यक छ ।⁹⁸ यी कुराहरू गर्नमा "स्वभावद्वारा" तिनीहरू "आफ्नै लागि व्यवस्था" हुन् । यो अभिव्यक्तिलाई लोकप्रिय वर्तमान प्रयोगको अर्थमा बुझ्नु हुँदैन जब हामी भन्छौं कि मानिस आफैँको लागि व्यवस्था हो । यसको मतलब लगभग उल्टो हो कि तिनीहरू आफैँ तिनीहरूको प्रकृतिमा प्रत्यारोपित भएको कारणले आफूलाई परमेश्वरको व्यवस्थासँग सामना गर्छन् । तिनीहरू आफैँले परमेश्वरको व्यवस्था आफैँलाई प्रकट गर्छन् - तिनीहरूका व्यक्तिहरू प्रकाशको माध्यम हुन् । मेयरका शब्दहरूमा, "तिनीहरूको नैतिक प्रकृति, विवेकको आवाजले आदेश र निषेधको साथ, तिनीहरूको आफ्नै अहंकारलाई यहूदीहरूले ओगटेको प्रकट

⁹⁷ मेयरले $\mu\eta\ \nu\acute{o}\mu\omicron\nu\ \acute{\epsilon}\chi$ बीचको भिन्नतामा ध्यान आकर्षित गर्दछ । र $\nu\acute{o}\mu\omicron\nu\ \mu\eta\ \acute{\epsilon}\chi$ । "पहिलेको नकारात्मक ... कानूनको स्वामित्व ... पछिको नकारात्मक कानूनको स्वामित्वलाई, जुन उनीहरूलाई चाहिन्छ, जबकि यहूदीहरूसँग छ" । (ad loc.).

⁹⁸ "पावलले $\tau\omicron\nu\ \nu\acute{o}\mu\omicron\nu$ मात्र भन्नुहुन्न; किनभने उहाँले सम्पूर्ण रूपमा व्यवस्था पूरा गर्ने अन्यजातिहरूको बारेमा होइन, तर तिनीहरूको बारेमा सोच्नुभएको छ जसले ठोस मुद्दाहरूमा तिनीहरूको कार्यद्वारा सम्बन्धित व्यवस्थाको विशेष अंशहरूलाई प्रतिक्रिया दिन्छ । (मेयर, ad loc.). cf., उही प्रभाव, फिलिप्पी, ad loc. and होज, ad loc.

व्यवस्थाको स्थान प्रदान गर्दछ ।"⁹⁹ त्यसैले विशेष रूपमा प्रकट गरिएको व्यवस्था नभएकाहरूको सम्मानमा तीनवटा कुराहरू छन् । सत्यः (१) परमेश्वरको व्यवस्थाले उनीहरूसँग सामना गर्छ र उनीहरू मूल र वैधानिक रूपमा के छन् भन्ने कारणले उनीहरूका चेतनामा दर्ता हुन्छ; (२) तिनीहरूले यस व्यवस्थाले तोकेका कामहरू गर्छन्; (३) यो कार्य बाह्य बाधाले होइन तर प्राकृतिक आवेगद्वारा गरिएको हो ।¹⁰⁰

१५ "यसमा तिनीहरूले आफ्नो हृदयमा लेखिएको व्यवस्थाको काम देखाउँछन् ।" यो पद सुरु भएको सर्वनाम (सम्बन्धित पद १:२५) लाई उचित रूपमा "त्यसमा" वा "असमुदाय" भनेर अनुवाद गरिएको छ जसले कारण सम्बन्धलाई जनाउँछ । तिनीहरूले व्यवस्थाका कामहरू गर्छन् र तिनीहरू आफैंको निम्ति एउटा व्यवस्था हुन् भन्ने तथ्यले व्यवस्थाको काम तिनीहरूको हृदयमा लेखिएको छ भनी देखाउँछ । त्यहाँ देखाइएको भनिएकोसँग सान्दर्भिक निम्न अवलोकनहरू छन् । (१) उल्लेख गरिएको व्यवस्था निश्चित छ र अधिल्लो पदहरूमा निर्दिष्ट गरिएको परमेश्वरको कानून बाहेक अरू कुनै हुन सक्दैन जुन अन्यजातिहरूले हेर्दैनन् । व्यवस्था जसद्वारा न्यायको दिनमा मानिसहरूलाई दोषी ठहराइनेछ । त्यसकारण यो व्यवस्थाविना भएका अन्यजातिहरूलाई सामना गर्ने फरक व्यवस्था होइन तर प्रकाशको फरक विधिद्वारा उनीहरूमाथि ल्याइएका एउटै

⁹⁹ Op. cit., ad loc.

¹⁰⁰ पद १४ मा तीनवटा अवसरहरूमा νόμος अघि निश्चित लेखको बहिष्कार विषय विशिष्ट र निश्चित हुँदा भूलको एक रोचक उदाहरण हो । पहिलो दुई अवसरहरूमा मनमा रहेको व्यवस्था विशेष रूपमा प्रकट गरिएको व्यवस्था हो जुन धर्मशास्त्रमा उदाहरण दिइएको छ । यो निश्चित छ भन्ने अभिव्यक्ति τὰ τοῦ νόμου द्वारा देखाइएको छ । यसकारणको लागि हामीले समापन खण्डमा νόμος लाई निश्चित रूपमा लिनु पर्छ - अन्यजातिहरू केवल आफ्नो लागि कानून होइन तर पदको अन्य खण्डहरूमा बोलिएको व्यवस्था हो । यो पद १५ द्वारा पुष्टि हुन्छ जहाँ हामीसँग τὸ ἔργον τοῦ νόμου अभिव्यक्ति छ । बिन्दु यो हो कि यो पूर्णतया फरक कानून होइन जसको साथ अन्यजातिहरूले सामना गरेका छन्; तिनीहरूले गर्ने कानूनका कुराहरू पूर्णतया फरक कानूनका कुराहरू होइनन्- यो अनिवार्य रूपमा एउटै व्यवस्था हो । भिन्नता यसको सामना गर्ने बिभिन्न तरिकामा र, निहितार्थले, यसको सामग्रीको कम विस्तृत र स्पष्ट ज्ञानमा रहन्छ ।

व्यवस्था हो । (२) पावलले व्यवस्था तिनीहरूको हृदयमा लेखिएको छ भनी भन्दैनन् । पद १४ मा उनले गैर-यहूदीहरूले "व्यवस्थाका कुराहरू गर्छन्" भनी भनेका थिए र उनीहरूले व्यवस्था पूरा गरे वा पूरा गरेनन् भनेर स्पष्ट रूपमा यस प्रकारको कथनबाट अलग रहन्छन् । "व्यवस्था पूरा गर्ने" र "हृदयमा लेखिएको व्यवस्था" जस्ता अभिव्यक्तिहरू हृदय र दिमागको अवस्थाको लागि आरक्षित छन् र अविश्वासी अन्यजातिहरूको भविष्यवाणीभन्दा धेरै पर हुनेछन् । (३) "व्यवस्थाको काम" सामूहिक रूपमा लिइन्छ र व्यावहारिक रूपमा "व्यवस्थाका कुराहरू" (पद १४) सँग बराबर हुन्छ । व्यवस्थाद्वारा आवश्यक र तोकिएका कुराहरू हृदयमा लेखिएका हुन्छन् । (४) ती हृदयमा लेखिएका कुराले अघिल्लो पदमा "स्वभावद्वारा" भनिएको कुरालाई फेरि औल्याउँछ । व्यवस्थाका प्रिस्क्रिप्शनहरू तिनीहरूको नैतिक र आत्मिक अस्तित्वमा सबैभन्दा गहिरो र सबैभन्दा निर्णायक हुने कुरामा कुँदिएका र उत्पन्न हुन्छन् । (५) ती हृदयमा लेखिएका छन् भनी शिला पाटी वा धर्मशास्त्रमा लेखिएको परमेश्वरको व्यवस्थालाई संकेत गर्छ र व्यवस्था भएकाहरूले त्यसको प्रिस्क्रिप्शनसँग सामना गर्ने तरिका र त्यसमा हुने बाटो बीचको भिन्नतालाई सूचित गर्दछ जुन यी नुस्खाहरू विशेष प्रकाशको फिक्का बाहिर रहेका अन्यजातिहरूलाई सहन ल्याइएको हो ।

"तिनीहरूको अन्तस्करणले त्यसको साक्षी दिन्छ ।" अन्तस्करणलाई यी कारणहरूका लागि "तिनीहरूको हृदयमा लेखिएको व्यवस्थाको काम" द्वारा पहिचान गर्नु हुँदैन: (१) अन्तस्करणलाई संयुक्त गवाही दिने रूपमा चित्रण गरिएको छ । यो साँचो हुन सक्तैन यदि यो साक्षी दिने जस्तै हो भने । (२) विवेक एउटा कार्य हो; यो नैतिक भेदभाव र न्यायको दायरामा काम गर्ने व्यक्ति हो, नैतिक चेतनाको पक्षबाट हेरिएको व्यक्ति । हृदयमा लेखिएको नियमको काम हाम्रो प्रकृतिमा उत्पन्न भएको कुरा हो, विवेकको सञ्चालन र तिनीहरूको कारणको पूर्ववर्ती हो ।¹⁰¹ (३) सटीक विचार

¹⁰¹ ईश्वरशास्त्रीहरूले *conscientia antecedens* र *conscientia consequens* बीचको भिन्नता छ । पावलले यहाँ बोलेको कुरा पछिल्लो हो, र "व्यवस्थाको काम" पहिलेकोसँग मेल खान्छ ।

यो हो कि विवेकको कार्यहरूले यस तथ्यलाई गवाही दिन्छ कि व्यवस्थाको काम हृदयमा लेखिएको छ । व्यवस्थाको कामले हृदयमा लेखिएको व्यवस्थाको कामलाई मात्र प्रमाणित गर्दै न तर विवेकको गवाहीले पनि प्रमाणित गर्दछ । त्यसैले व्यवस्था र विवेकको काम बीचको भिन्नता छ ।¹⁰²

"र तिनीहरूका विचारहरू एक अर्कालाई आरोप लगाउँछन् वा तिनीहरूलाई माफी दिन्छन् ।" निर्दिष्ट गतिविधिलाई अन्तस्करणको साक्षीसँग समन्वय गरी अर्को सम्मानको रूपमा व्याख्या गर्नुपर्दछ जसमा व्यवस्थाको काम हृदयमा लेखिएको छ भन्ने प्रमाण दिइन्छ चाहे हामी आफैं वा अरूको हो गतिविधिहरू हुन् जसले नैतिक चेतनाको प्रमाण दिन्छ र यसैले हाम्रो अविनाशी नैतिक प्रकृतिलाई औल्याउनुहोस् जसको एकमात्र तर्क भनेको यस स्थानमा व्याख्यात्मक कठिनाईको सन्दर्भमा अस्पष्ट देखिन्छ मूल रूपमा अनुवाद गरिएको "अर्कासँग" भन्ने अभिव्यक्तिले एकअर्कासँगको संवादमा वा अन्यजातिहरूलाई आरोप र बहानाको आपसी आदानप्रदानमा विचारहरू बुझाउँछ बहाना भनेको हृदयमा व्यवस्थाको अपरिहार्य कामको प्रमाण हो र त्यसैगरी अरूको आरोप र बहानामा यी मध्ये कुन विचारहरू थिए भनेर देखाउनको लागि पाठमा धेरै छैन ।¹⁰³

¹⁰² विवेक हाम्रो अविनाशी नैतिक प्रकृतिको प्रमाण हो र यो तथ्यको प्रमाण हो कि परमेश्वरले हाम्रो हृदयमा आफैलाई साक्षी दिनुहुन्छ ।

¹⁰³ A.V. वारेन्ट बिना μεταξὺ लाई क्रियाविशेषण, "इस बीचमा" को रूपमा अनुवाद गरिएको छ । समय वा स्थानको सन्दर्भमा μεταξὺ सँग क्रियाविशेषण बल हुन्छ, जस्तै समयको यूहन्ना ४:३१ मा । तर त्यहाँ सूत्र ἐν τῷ μεταξὺ हो । यहाँ रोमी २:१५ मा यो ἀλλήλων संग एक उपसर्ग हो (सम्बन्धित पदहरू, मत्ती १८:१५; लूका १६:२६; प्रेरित १२:६; १५:९) । त्यसकारण रेन्डरिङ "आफ्ना बीचमा" वा "एक अर्का बीच" हुनुपर्छ । एउटै पत्र यो हो कि ἀλλήλων ले आपसमा अन्यजातिहरूलाई जनाउँछ वा तिनीहरूका विचारहरू आपसमा । यो लेखकलाई देखिन्छ कि पूर्वको पक्षमा मेयरको तर्क सबैभन्दा वजनदार छ, यस प्रभावको लागि कि ἀλλήλων अधिल्लो खण्डमा αὐτῶν को विरोधाभासमा खडा छ र यसैले गैरजातिहरूको अर्थ हो । यस दृष्टिकोणमा आरोपहरू वा प्रमाणहरू ती हुन् जुन अन्यजातिहरू र अन्यजातिहरू बीच तिनीहरूको नैतिक निर्णयहरूद्वारा गरिन्छ । "अर्थको यो दृष्टिकोण", उनी भन्छन्, "अग्रभूमिमा जोड दिएका बिन्दुहरू αὐτῶν र μεταξὺ ἀλλήλων बिन्दुहरूको सहसंबंधबाट आवश्यक छ ... ताकि यसरी विवेकको व्यक्तिगत व्यक्तिगत गवाही (αὐτῶν)

१६ यस पदमा मनमा के छ भन्ने कुरामा कुनै शङ्का हुनु आवश्यक छैन । "परमेश्वरले मानिसहरूका गोप्य कुराहरूको न्याय गर्नुहुने दिन" पद ५ मा परिभाषित गरिएको दिन बाहेक अरू कुनै होइन "परमेश्वरको क्रोध र धार्मिक न्यायको प्रकाशको दिन ।" यस सम्बन्धमा उठ्ने मात्र प्रश्न यो हो: कसरी हुन्छ ? न्यायको दिनको सन्दर्भमा केल्विनले यसलाई सीधै अधिल्लो खण्डसँग जोड्दछ र सोच्दछ कि प्रेरितले "आरोप र प्रतिरक्षाको प्रक्रियालाई प्रभुको दिनलाई बुझाउँछ, यो होइन कि यो पहिले सुरु हुनेछ; अब निरन्तर जारी छ, तर यो पनि सञ्चालनमा हुनेछ र उहाँले यो भन्नुहुन्छ, कसैले पनि यो प्रक्रियालाई बेवास्ता गर्नु हुँदैन, मानौं यो व्यर्थ र लोप भयो ।"¹⁰⁴ यद्यपि यो अप्राकृतिक विस्तार र अधिल्लो खण्डमा आरोप र प्रतिरक्षाको प्रयोगको सहारा लिनु आवश्यक छैन । पद १६ लाई पद १२ वा पद १३ सँग वा न्यायसँग सम्बन्धित सम्पूर्ण खण्डसँग जोड्न सकिन्छ अर्थात् पद ५-१४ । न्यायको दिनको प्रकृति र परिणामहरू पद ५-१६ को बोझ हुन् र यो व्यावहारिक छ कि पद १६ सँग प्रत्यक्ष रूपमा सम्बन्धित हुनुपर्छ जससँग यसको सबैभन्दा स्पष्ट सम्बन्ध छ अर्थात् सबैमाथि परमेश्वरद्वारा निष्पादित न्याय ।

पद १६ का दुई विशिष्ट विशेषताहरू हुन् (१) मानिसहरूका रहस्यहरूको सन्दर्भ र (२) "मेरो सुसमाचार अनुसार" को आयात । (१) यो केवल मानिसहरूका प्रकट कार्यहरू मात्र होइन तर हृदयका लुकेका कुराहरू पनि न्याय गरिन्छ । हामी यस तथ्यलाई बेवास्ता गर्न सक्दैनौं कि यस खण्डमा सम्पूर्ण रूपमा प्रेरित अविश्वासी यहूदीसँग सम्बन्धित छ । बारम्बार उनले यहूदी धारणाको भ्रम उजागर गरेको थिए । अब उनले यहूदी बाह्यवादको मूर्खता देखाउँदैछन् । "परमेश्वरको न्याय सत्य अनुसार हुन्छ" (पद २) र त्यसैले हृदयको विचार र अभिप्राय खोज्छ । तथापि "मानिसका रहस्यहरू" हृदयका विचारहरू र अभिप्रायहरू र स्वभावहरूमा सीमित हुनु हुँदैन तर अरूबाट लुकाइएका र लुकाइएका कामहरू पनि समावेश छन्

र विचारहरूको पारस्परिक निर्णय (μεταξύ ἀλλήλων) जोडिएका छन्, आन्तरिक कार्यहरूसँगै, ἐνδεδεικνυται " को पुष्टिमा (ad loc.).

¹⁰⁴ Op. cit., ad loc.

(सम्बन्धित पद, २ कोरिन्थी ४:२; एफिसी ५:१२) । (२) "मेरो सुसमाचार अनुसार" न्यायको विश्वव्यापी नियमको रूपमा लिन सकिँदैन । यसले "व्यवस्थाविना पाप गर्नेहरू पनि व्यवस्थाविना नै नाश हुनेछन्" भनी प्रेरितले भर्खरै भनेका कुराहरूको विरोधाभास हुनेछ । यदि विशेष रूपमा प्रकट गरिएको जाउ त्यस्ता अवस्थाहरूमा मापदण्ड होइन भने विशेष रूपमा प्रकट गरिएको सुसमाचार कति कम हुन सक्छ । त्यसकारण हामीले यो निष्कर्षमा पुग्नै पर्छ कि "मेरो सुसमाचार अनुसार" भनेको सुसमाचारले घोषणा गर्छ कि परमेश्वरले मानिसहरूका रहस्यहरूको न्याय गर्नुहुनेछ वा परमेश्वरले येशू ख्रीष्टद्वारा मानिसहरूको न्याय गर्नुहुनेछ । पछिल्लो सुसमाचार मार्फत मात्र थाहा हुन्छ (सम्बन्धित पदहरू, मत्ती २५:३१-४६; प्रेरित १७:३१; १ कोरिन्थी ४:५; २ कोरिन्थी ५:१०; २ तिमोथी ४:१) र यो सम्भव छ । जसरी कोही कोही भन्छन् कि "मेरो सुसमाचार अनुसार" त्यो तथ्यलाई बुझाउनु हो । तर हामीले यो विशेष मितिमा अभिव्यक्तिलाई सीमित गर्न आवश्यक छैन । यद्यपि यो सत्य हो कि न्यायको तथ्यको ज्ञान सुसमाचार बाहेक अन्य स्रोतहरूबाट व्युत्पन्न गरिएको छ तर पनि सबै मानिसहरू र मानिसहरूका सबै रहस्य र कार्यहरूको बारेमा परमेश्वरको धार्मिक न्यायको घोषणा सुसमाचारको उत्कृष्ट विशेषता हो । र जब पावलले "मेरो सुसमाचार" भन्नुहुन्छ उहाँले आफ्ना पाठकहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ कि उहाँलाई दिइएको सुसमाचार, जसमा उहाँ अलग्गनुभएको थियो (१:१), र जसको साथ उहाँलाई पहिचान गरिएको थियो, यद्यपि यो साँच्चै अनुग्रहको सुसमाचार थियो, त्यो पनि थियो । सबैको लागि न्यायको घोषणालाई समावेश गर्ने, न्यायपूर्ण र अन्यायपूर्ण । अनुग्रहले न्यायको साथ वितरण गर्दैन । सुसमाचारमा मात्र यो घोषणा पूर्ण अभिव्यक्तिमा आउँछ । त्यसकारण परमेश्वरले मानिसहरूका रहस्यहरूको न्याय गर्नुहुनेछ भन्ने सिद्धान्तको समर्थनमा सुसमाचारलाई अपील गर्न प्रेरितको लागि अनावश्यक थिएन ।

यस खण्ड (सम्बन्धित पदहरू, ५-१६) को सन्दर्भमा त्यहाँ एउटा प्रश्न छ जुन केही उपचारको माग गर्दछ । कार्यहरू अनुसार न्यायको प्रेरितको शिक्षा अनुग्रहद्वारा उद्धारसँग कसरी मिल्दोजुल्दो हुन

सकछ ? यस सटीक प्रश्नसँग व्यवहार गर्नु अघि परमेश्वरको न्यायलाई सम्मान गर्ने दुईवटा प्रारम्भिक अवलोकनहरू छन् । किनकि यसले उद्धार नपाउनेहरूलाई असर गर्नेछ । (१) विशेष प्रकाशको प्याल बाहिरकाहरूको न्याय तिनीहरूको काम अनुसार हुनुपर्छ अर्थात् तिनीहरूसँग भएको व्यवस्थाको मापदण्ड अनुसार तिनीहरू आफैंको लागि व्यवस्थामा लेखिएको व्यवस्थाको काम तिनीहरूको हृदय (सम्बन्धित पदहरू, १४, १५) र सृष्टिको काममा परमेश्वरको महिमाको प्रदर्शनबाट व्युत्पन्न ज्ञान छ (१:२०)। यो पद १२ मा स्पष्ट रूपमा स्थापित छ । त्यस्ता व्यक्तिहरूलाई सुसमाचारको मापदण्ड वा विशेष रूपमा उनीहरूलाई प्रकट गरिएको व्यवस्थाको मापदण्डद्वारा न्याय गर्न सकिँदैन - तिनीहरू कानूनविना नाश हुनेछन् ।" (२) सुसमाचारलाई अस्वीकार गर्ने विशेष प्रकाशको फिक्का भित्रका मानिसहरूको न्यायलाई तीन मापदण्डका आधारमा कार्यान्वयन गरिनेछ जुन सबै उनीहरूमा लागू हुने थियो — (क) व्यवस्थाको मापदण्ड स्वाभाविक रूपमा प्रकट भएको थियो जुन सबै मानिसहरूमा लागू हुन्छ, (ख) विशेष रूपमा प्रकट गरिएको कानूनको मापदण्ड जुन अघिल्लो वर्गमा लागू हुँदैन र (ग) सुसमाचारको मापदण्ड जुन अघिल्लो वर्गमा लागू हुँदैन । सुसमाचारद्वारा तिनीहरूको न्याय गरिनेछ किनभने तिनीहरूले यसलाई अस्वीकार गरे अर्थात् तिनीहरू सुसमाचारको अविश्वासको लागि दोषी ठहरिनेछन् । तथापि सुसमाचारको अविश्वास त्यस्ता व्यक्तिहरूको मात्र निन्दा हुनेछ भन्ने सोच्नु ठूलो गल्ती हो । व्यवस्था विरुद्धको पापहरू स्वाभाविक रूपमा प्रकट र विशेष रूपमा प्रकट भएकाहरूलाई बेवास्ता गरिनेछ भनी मान्नु सत्य र समानताका सबै सिद्धान्तहरू उल्लङ्घन हुनेछ । सुसमाचारको अनुग्रहमा विश्वास गरेर पापहरू मेटिन्छन् तर अन्य पापहरू सुसमाचारको अविश्वासद्वारा माफ हुँदैनन् । तसर्थ व्यवस्था यसको माग र कठोरतामा यस वर्गका मानिसहरूको न्यायमा लागू हुनेछ - तिनीहरूको काम अनुसार न्याय गरिनेछ । यो पनि पद १२ मा स्पष्ट रूपमा भनिएको छ - "जतिले व्यवस्था संग पाप गरेका छन् व्यवस्था द्वारा न्याय गरिनेछ ।" कामहरू अनुसार न्याय त्यसकारण सबैलाई लागू हुन्छ जो दोषी हुनेछन् ।

सटीक प्रश्नको सन्दर्भमा विश्वासीहरूको निर्णय निश्चित स्थानहरू सेट गर्न आवश्यक छ । (१) कामको आधारमा न्याय र कामको आधारमा उद्धार बीचको भिन्नतालाई पूर्ण रूपमा बुझ्न आवश्यक छ । पछिल्लो पूर्णतया पावलले प्रचार गरेको सुसमाचारको विपरीत हो कार्यहरू अनुसार न्यायमा निहित छैन र यो पत्रको बोझलाई निर्देशित गरिएको छ । पावलले विश्वासीहरूको सन्दर्भमा कामहरूको कारणले न्यायको कुरा पनि गर्दैनन् । (२) विश्वासीहरू केवल विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिन्छन् र तिनीहरूले अनुग्रहद्वारा मात्र उद्धार पाउँछन् । तर यी प्रस्तावहरूमा दुई योग्यताहरू थप आवश्यक छ । (क) एक्लो विश्वासद्वारा तिनीहरू कहिल्यै धर्मी ठहरिँदैनन् । (ख) उद्धारमा हामीले अनुग्रहलाई यति जोड दिनु हुँदैन कि हामीले उद्धारलाई बेवास्ता गर्छौं । उद्धारको अवधारणामा हामीले के बचाइन्छ र हामी केबाट बचेका छौं भन्ने कुरा समावेश गर्दछ । हामी पवित्रता र असल कामहरूमा उद्धार पाएकाछौं (एफिसी २:१०) । र पवित्रता आफैले असल कामहरूमा प्रकट हुन्छ । (३) परमेश्वरको न्यायले व्यक्तिलाई उसको सम्बन्धको पूर्ण हृदयसम्म सम्मान गर्नुपर्दछ र त्यसकारण उद्धारको समस्या र मुक्तिको अवस्था गठन गर्ने फलहरूलाई ध्यानमा राख्नुपर्दछ । यो अमूर्ततामा विश्वास वा औचित्यको लागि होइन कि परमेश्वरको न्यायको सम्मान हुनेछ तर यिनीहरूलाई एक सुरक्षित राज्य समावेश तत्वहरूको कुल योगसँग उचित सम्बन्धमा हुन्छ । (४) असल कामको मापदण्ड ईश्वरको नियम हो र विश्वासीका लागि परमेश्वरको व्यवस्था रद्द हुँदैन । उहाँ परमेश्वरको लागि व्यवस्था बिना छैन । उहाँ ख्रीष्टको व्यवस्थाको अधीनमा हुनुहुन्छ (सम्बन्धित पदहरू, १ कोरिन्थी ९:२१ र ६:१४ मा टिप्पणीहरू हेर्नुहोस्) । यदि विश्वासीहरूका असल कामहरूलाई बेवास्ता गरियो भने परमेश्वरको न्याय सत्य अनुसार हुने थिएन । (५) विश्वासको प्रमाण र अनुग्रहद्वारा उद्धारको रूपमा असल कामहरू न्यायको मापदण्ड हुन् र मान्नुहोस् कि सिद्धान्त, "जसले प्रत्येक मानिसलाई यी कामहरू अनुसार प्रतिफल दिनेछ" (पद ६) सँग कुनै सान्दर्भिक छैन । विश्वासीले उद्धारको बाइबलीय सिद्धान्तमा

ओगटेको अपरिहार्य स्थानबाट असल कामहरू बहिष्कार गर्ने हो
|¹⁰⁵

¹⁰⁵ विश्वासीहरूलाई दिइने इनामको फरक स्तरहरू (सम्बन्धित पद १ कोरिन्थी ३:८-१५)
यस खण्डमा हेरिएको हुनसक्दैन तर माथि उल्लेख गरिएको सामान्य सिद्धान्त हो ।

ग
यहूदीको निन्दाको बढ्दो अवस्था

(२: १७-२९)

(C)

(THE AGGRAVATION OF THE JEW'S
CONDEMNATION)

(2: 17-29)

१७-२९

१७ हेर, तिमी यहूदी भनिँदछौ, र व्यवस्थामाथि भर पर्दछौ,
अनि परमेश्वरमा गर्व गर्दछौ,

१८ र उहाँको इच्छा जान्दछौ, अनि व्यवस्थाबाटको शिक्षा
पाएकोले उत्तम-उत्तम कुराहरू मन्जुर गर्दछौ;

१९ अनि 'म अन्धाको अगुवा, अन्धकारमा हुनेहरूको
ज्योति,

२० मूर्खहरूलाई तालिम दिने र बालकहरूलाई शिक्षा दिने
हुँ' भनेर तिमी आफूमाथि भरोसा राख्दछौ; किनकि
तिमीसित व्यवस्थामा ज्ञान र सत्यताको रूप छ ।

२१ यसकारण तिमी अरूलाई सिकाउँछौ, त के आफैलाई
चाहिँ सिकाउँदैनौ? तिमी 'नचोर्नु' भनी प्रचार गर्छौ, त के
आफैचाहिँ चोर्छौ?

२२ तिमी 'व्यभिचार नगर्नु' भनी भन्छौ, त के आफैचाहिँ
व्यभिचार गर्छौ? तिमी मूर्तिहरूलाई घृणा गर्छौ, त के तिमी
आफै मन्दिर लुट्छौ ?

२३ तिमी व्यवस्थामा गर्व गर्छौ, त के व्यवस्था भङ्ग गरेर
परमेश्वरलाई अनादर गर्छौ ?

२४ किनभने तिमीहरूको कारणले अन्यजातिहरूको
बीचमा परमेश्वरको नामको निन्दा भएको छ, जसरी
लेखिएको छ ।

२५ किनकि तिमी व्यवस्था पालन गर्छौं भने खतनाले साँच्चै फाइदा दिन्छ; तर तिमी व्यवस्था भङ्ग गर्ने मानिस हो भने तिम्रो खतना विनाखतना भएको हो ।

२६ यसकारण विनाखतनाले व्यवस्थाको धार्मिकता पालन गर्छ भने के उसको विनाखतनाचाहिँ खतना ठहरिनेछैन र ?

२७ अनि शारीरिक हिसाबले खतना नहुनेले व्यवस्था पूरा गर्‍यो भने के त्यसले तिमीलाई अर्थात् लेखिएको व्यवस्था र खतना भए ता पनि व्यवस्था भङ्ग गर्नेलाई न्याय गर्नेछैन र ?

२८ किनभने जो बाहिरी यहूदी हो, ऊचाहिँ यहूदी होइन; न ता बाहिर, शरीरमा भएको खतनाचाहिँ खतना हो ।

२९ तर जो भित्रबाटको यहूदी हो, ऊचाहिँ यहूदी हो, र हृदयको खतनाचाहिँ खतना हो, जुन खतना लेखिएको व्यवस्थामा होइन, तर आत्मामा हुन्छ, जसको प्रशंसाचाहिँ मानिसहरूबाट होइन, तर परमेश्वरबाट हुन्छ ।

यस खण्डको जोड पद १३ मा उल्लेख गरिएको सिद्धान्तबाट बाहिर निस्कन्छ कि "किनकि परमेश्वरको सामु व्यवस्था सुन्नेहरू धर्मी गर्निदैनन्, तर व्यवस्था पालन गर्नेहरूचाहिँ धर्मी ठहरिनेछन्।" प्रेरितले अब यहूदीलाई प्रत्यक्ष र स्पष्ट रूपमा सम्बोधन गर्दछन् र उनीहरूलाई देखाउँदछन् कि उनीहरूले भोगेका सबै विशेषाधिकार र विशेषाधिकारहरूले उसको निन्दालाई मात्र बढाउँछ यदि उनले आफूले सिकाएका शिक्षालाई प्रभावकारी बनाउन असफल भयो भने यो स्पष्ट रूपमा पद २१-२३ को चुनौती हो । पद १७-२० मा हामीसँग विशेषाधिकार र विशेषाधिकारहरूको गणना छ जसमा यहूदीले आफैलाई गर्व गर्थे । यद्यपि हामीले यस गणनामा "अव्यक्त विडंबना"¹⁰⁶ र आक्रोश र निन्दाको ढाँचाहरू पत्ता लगाउन सक्दैनौं यद्यपि हामीले विशिष्ट मर्यादा र विशेषाधिकारको लागि यहूदीको दावीको वैधतामाथि प्रश्न उठाउने रूपमा प्रेरितलाई व्याख्या गर्नु हुँदैन ।

¹⁰⁶ अभिव्यक्ति गिफोर्ड बाट हो: op. cit., ad २:१८।

यहूदीका विशेष फाइदाहरू पूर्ण रूपमा मान्यता प्राप्त छन् (सम्बन्धित पदहरू, २५; ३:१; ९:३-५; गलाती २:१५)। यो यहूदी विशिष्टता होइन वा आफैं यहूदीहरूको तर्फबाट यस विशिष्टताको प्रशंसात्मक मान्यता पनि होइन जुन प्रेरितले गाली गर्दछ । लाभहरूको प्रभावशाली सूची पद २१, २२ मा यहूदी कपटको पर्दाफासको प्रस्तावना हो । विशेषाधिकार जति बढ्यो उति धेरै गधन्य पापहरू उजागर हुन्छन् । फलस्वरूप विशेषाधिकारहरूको गणनामा (पदहरू १७-२०) हामीले सिक्केलको अनुमान गर्न सक्छौं र पद २१-२४ मा अभिव्यक्ति प्राप्त गर्ने घृणा र आक्रोशको बढ्दो वृद्धिलाई महसुस गर्न सक्छौं । पद १७-२३ को वाक्यविन्यासले सोचको यस विकासलाई उधारो दिन्छ । पद १७-२० प्रोटोसिस र पद २१-२३ एपोडोसिस हो । यदि केही कुराहरू सत्य छन् (पद १७-२० मा उल्लेख गरिएका), त्यसोभए तपाईंले प्रभावहरूको अभ्यास नगर्नु कसरी हुन्छ (पदहरू २१-२३)?¹⁰⁷

१७ १८ "यहूदी" नाम पहिलो पटक पुरानो नियममा दोस्रो राजा १६:६ मा प्रयोग गरिएको छ । निर्वासित र निर्वासन पछिको समयमा यो प्रायः प्रयोग भएको थियो । यहाँ र पद २८, २९ मा पावलको प्रयोग र अन्य प्रमाणहरू (गलाती २:१५; प्रकाश २:९; ३:९; सम्बन्धित पद, जकरिया ८:२३) ले संकेत गर्दछ कि यो दिमागमा जोडिएको नाम थियो । यहूदीको सबै कुरामा उनले गर्व गरे । यसैले "तिमीले यहूदीको नाउँ बोक्छौ" लाई पछ्याउने अन्य विशेषाधिकारहरूसँग प्रभावकारी रूपमा समन्वय गरिएको छ । "र व्यवस्थामा विश्राम लिनुहोस्" ले उही विकृतिलाई संकेत गर्दछ जसरी प्रेरितले पद १३ मा हप्काएका थिए कि "व्यवस्था सुन्नेहरू परमेश्वरको अगाडि ठीक छैनन्" ? (सम्बन्धित मीका ३:११; यूहन्ना ५:४५)। "र परमेश्वरमा सबैभन्दा महिमा"—परमेश्वरमा महिमा हुनु आफैमा साँचो

¹⁰⁷ "पदहरू १७-२० मा एक अनुमान ('यदि,') बनाइएको छ जसमा यहूदीको घमण्डित विशेषाधिकारहरू (१७, १८), र अरूहरू (१९, २०) मा उसको मानिएको श्रेष्ठता, क्षणको लागि स्वीकार गरिएको छ; र त्यसपछि तीखो प्रश्नहरूको एक श्रृंखला, यी भर्नाहरूमा स्थापित (तिमी, पद २१), र तिनीहरूसँग चकित पार्ने विपरितमा राखिएको, पेशा र अभ्यास (२१, २२) बीचको स्पष्ट असंगतिलाई बाहिर ल्याउँछ (गिफोर्ड: op. cit., पृष्ठ ७७) ।

उपासनाको प्रतीक थियो (सम्बन्धित पदहरू, यशैया ४५:२५; यर्मिया ९:२४; १ कोरिन्थी १:३१)। प्रेरितले यो कुरालाई निहितार्थले के हो भन्ने सम्बन्धमा उल्लेख गरेको हुनुपर्छ भन्ने अभियोगले अरू कुनै पनि विशेषाधिकार भन्दा बढी देखाउँदछन् कि उच्चतम विशेषाधिकारको सबैभन्दा ठूलो दुर्गुण कत्तिको नजिक छ र कसरी सबैभन्दा खराबको सेवामा उत्तमलाई वेश्यावृत्ति गर्न सकिन्छ । 'र उहाँको इच्छा थाहा छ । मूलमा यो केवल "इच्छा" हो । यसले संकेत गर्दछ कि त्यसलाई पूर्ण रूपमा प्रयोग गर्दा ईश्वरको इच्छा निर्दिष्ट गर्ने रूपमा आत्म व्याख्यात्मक हुन्छ ।¹⁰⁸ परमेश्वरको प्रकट इच्छाको रूपमा धर्मशास्त्रको स्वामित्वलाई उल्लेख गरिएको छ (सम्बन्धित पद, ३:२)। "र उत्कृष्ट चीजहरूलाई अनुमोदन गर्नुहोस् ।" यो खण्ड फरक प्रतिपादन गर्न सक्षम छ: 'र भिन्न चीजहरू प्रमाणित गर्नुहोस्' । यदि पछि अपनाइयो भने सही र गलत, राम्रो र नराम्रो बीचको भिन्नता वा, अधिमानतः, परमेश्वरको इच्छाबाट भिन्न हुने चीजहरू छुट्याउन र अस्वीकार गर्ने क्षमतालाई सन्दर्भ गरिन्छ । यस दृष्टिकोणमा यहूदीहरू विशेष गरी उनीहरूका रब्बीहरू निपुण थिए भन्ने क्यासस्ट्रीलाई संकेत गर्न सकिन्छ । प्रेरितको विचारमा निश्चित हुन असम्भव छ । संस्करणमा दिइएको रेन्डरिङको पक्षमा सबैभन्दा बलियो तर्क मेयरद्वारा प्रस्तुत गरिएको हो अर्थात अर्को क्लाइमेटिक सम्बन्धसँग असंगत हुनेछ जसमा पद १८ का दुई तत्वहरू एकअर्कासँग खडा हुनुपर्दछ र तिनीहरूको काबू र विनाशकारी हुनेछ । "तिमीलाई उहाँको इच्छा थाहा छ" पछि चरमोत्कर्ष "व्यवस्था बाहिर निर्देशन दिइँदै" अधिल्लो खण्डको कुनै पनि व्याख्यासँग राम्रोसँग जान्छ । निस्सन्देह निर्देशनले व्यवस्थाको सुनुवाइ र आमाबाबु, पुजारी र लेवीहरूलाई जनाउँदछ (सम्बन्धित पदहरू, लेवी १०:११; व्यवस्था २४:८; ३३:१०; नहेम्याह ८: ८) ।

¹⁰⁸ जे. बी. लाइटफुट: अंग्रेजी नयाँ नियमको नयाँ संशोधनमा (न्यूयोर्क, १८७३): "τὸ θέλημα ईश्वरीय इच्छा हो।... यो शब्द θέλημα ईश्वरीय इच्छाको लागि यति विनियोजन भएको छ कि कहिलेकाहीँ यो बिना पनि यस अर्थमा प्रयोग गरिन्छ। निश्चित लेख" (पृष्ठ ९८)। उसले इग्राटियसका खण्डहरूलाई अपील गर्दछ र १ कोरिन्थी १६:१२ को व्याख्या गर्दछ; रोमी १५:३२ यसरी ।

१९ २० पद १९ मा ईश्वरीय विशेषाधिकारहरूको गणनाबाट अरूको सन्दर्भमा प्रयोग गरिएका विशेषाधिकारहरूमा एक संक्रमण छ ।¹⁰⁹ यी विशेषाधिकारहरू ईश्वरीय विशेषाधिकारहरूबाट प्रवाहित हुन्छन् र जोडिएका हुन्छन् । यहूदीहरू परमेश्वरका वचनहरूको मालिकको रूपमा यस प्रकारका फाइदाहरूको फिक्का बाहिर भएकाहरूका लागि "अन्धोहरूको मार्गदर्शक, अन्धकारमा रहेकाहरूको ज्योति, मूर्खहरूलाई सुधार्ने, बालकहरूको शिक्षक" हुनुपर्दछ । उसले यो जिम्मेवारीमा विश्वस्त हुनुपर्थ्यो, त्यो एक दुर्गुणको सट्टा सदगुण हुन्थ्यो कि उसले निरन्तर पूर्ति गर्न असफल भएको थियो सत्य" ले बताउँछ जुन कारणले यहूदीहरूले माथि उल्लिखित आत्मविश्वासलाई मनोरन्जन गर्यो - उसलाई आश्वासन दिइएको थियो कि उनीसँग यी शिक्षण कार्यहरू छन् र उनीहरूलाई यस विषयमा प्रदान गरिने ज्ञानको मूर्त रूप व्यवस्थामा थियो उदाहरणको अर्थ २ तिमोथी ३:५ मा समानता वा अवास्तविकताको कुनै सुझाव छैन । (सम्बन्धित पद, ६:१७ मा पनि समान अभिव्यक्ति छ; २ तिमोथी १:१३) ।

२१-२३ प्रेरित अब स्पष्ट हप्काउछन् जसको लागि तीन अधिल्लो पदहरूको प्रवेश तयार पारिएको छ र गिफोर्डको शब्दमा, "यी भर्नाहरूमा स्थापित तीखो प्रश्नहरूको एक श्रृंखला ... र तिनीहरूसँग चकित पार्ने विपरित राखिएको छ जसले पेशा र अभ्यास बीचको असंगतता स्पष्ट रूपमा बाहिर ल्याउँछ (२१, २२)।"¹¹⁰ "त्यसैले तपाईं" ले प्रोटासिसलाई एपोडोसिसको परिचय दिन्छ जुन पद १७ मा "तर यदि" बाट सुरु भएको थियो । पहिलो प्रश्न "त्यसैले अरूलाई सिकाउने, के तिमी आफैँलाई सिकाउँदैनौ ?", सामान्य शब्दहरूमा र "बालकहरूको शिक्षक" लाई मात्र संकेत गर्दैन ? (पद २०) तर पद १९ २० मा उल्लिखित चारवटै विशेषाधिकारहरूका लागि, प्रश्नको रूप, तथापि, पूर्वनिर्धारित श्रृंखलामा अन्तिममा आउने

¹⁰⁹ समन्वयकारी καὶ को सट्टा एन्क्लिटिक कण τέ को प्रयोगले संकेत गर्न सक्छ, तथापि, पद १९ को पहिलो खण्डले तुरुन्तै अधिको खण्डसँग नजिकको सम्बन्ध कायम राख्छ ।

¹¹⁰ Op. cit., p. 77.

विशेषाधिकारद्वारा निर्धारित गरिन्छ । अन्य प्रश्नहरू ठोस र विशिष्ट छन् र अरूलाई दिइएको शिक्षाको दृष्टान्त दिन्छ तर यहूदी आफैले अभ्यास नगरेको तिनीहरू चोरी, व्यभिचार र मूर्तिपूजाको चिन्ता गर्छन् । प्रेरित त्यो व्यवस्थाको मुटुमा जान्छन् जसमा यहूदीहरूले महिमा गरे (सम्बन्धित पद २३) र चयन गरिएका अपराधहरू विशेष गरी यहूदीको कपटलाई पर्दाफास गर्न र उसलाई आत्मसन्तुष्टिबाट जगाउनको लागि राम्रोसँग डिजाइन गरिएको छ जसमा उसको फाइदाको विकृत अवधारणा। ल्याएका थिए (भजनसंग्रह ५०:१६-१८)। यहूदीहरूको मूर्तिपूजाबाहेक अरू कुनै कुराले आफ्ना मूर्तिपूजक छिमेकीहरूका लागि घृणा उत्पन्न गरेनन् । अनि अनैतिकताको क्षेत्रमा अन्य राष्ट्रहरूको यौन ज्यादाती भन्दा बढि के हुन्छ ? यी घिनलाग्दा कामहरूका साथमा अहिले यहूदीमाथि आरोप लगाइएको छ ।

"मूर्तिहरूलाई घृणा गर्ने तिमी, के मन्दिरहरू लुट्छौ ?" यो तर्क गरिएको छ कि यहूदी मन्दिरहरू लुट्दा मूर्तिपूजाको घृणाको लागि उचित विरोधाभास प्रदान गर्दैन र यसबाहेक प्रेरितको उद्देश्य अनुरूप मन्दिरहरू लुट्ने यहूदीहरूमा पर्याप्त प्रचलित थिएन भन्ने आधारमा यो प्रस्तुतीकरण मान्य छैन ।¹¹¹

तसर्थ प्रश्नमा रहेको शब्द, "मन्दिरहरू लुट्ने" को अर्थ परमेश्वरको महिमाको अपवित्रीकरण वा मन्दिरको पूजामा गर्नुपर्ने कुरालाई रोकेर परमेश्वरको सम्मान लुट्नु हो भनेर व्याख्या गरिएको छ (सम्बन्धित पद, मलाकी १:६-१४; ३:८)। तर मूर्तिपूजाका वस्तुहरू आफैमा लिनु व्यवस्थामा स्पष्ट रूपमा निषेध गरिएको छ (व्यवस्था ७:२५, २६) र एफिससका नगर-लिपिकले पावल र तिनका सहकर्मीहरूलाई मन्दिरहरू लुट्ने जस्ता कुनै पनि आरोपको विरुद्धमा रक्षा गर्दछ (प्रेरित १९:३७), हामी मात्र सक्दौं कि यो गलत

¹¹¹ Cf. होज, ad loc.: "यहूदीहरूले, पछि कैदमा, मूर्तिहरूलाई घृणा गरे, एक ज्ञात तथ्य हो; तिनीहरूले मूर्तिहरूका मन्दिरहरू लुटेका छन् भन्ने थाहा छैन ।... यो मूर्तिपूजासँग मिल्दोजुल्दो कुरा हो जुन यहाँ आरोप लगाइएको छ, यो मूर्तिहरूको घृणाको स्वाभाविक अभिव्यक्ति हो, गैर-जाति मन्दिरहरूको विनाश होइन ।"

थियो जसमा यहूदीहरू पूर्ण रूपमा प्रतिरक्षा थिए ।¹¹² शाब्दिक प्रतिपादन र आयातबाट अलग हुनुको लागि कुनै राम्रो कारण छैन । यसबाहेक अन्यजातिहरूको आक्रोशलाई तिनीहरूको मन्दिरको अपवित्रता भन्दा बढि अरू कुनै कुराले उक्साउने थिएन र परमेश्वरको नामको निन्दा गर्ने अवसर प्रदान गरेको थियो (पद २४) । तसर्थ पद २४ ले शाब्दिक प्रतिपादनको उचिततालाई केही समर्थन गर्दछ ।

पद २३ लाई प्रश्नको रूपमा वा स्पष्ट दाबीको रूपमा लिन सकिन्छ ।¹¹³ तर प्रश्न वा दाबीको रूपमा लिइयो भने यो स्पष्ट छ कि यो पद १७-२२ मा अधिका सबै कुराहरूको सारांश हो । "पहिलो खण्ड पद १७-२२ को सारांश हो र पद २१, २१ को चार प्रश्नहरूको अन्तिम निर्णायक उत्तर हो ।"¹¹⁴ यो स्पष्ट रूपमा मामला हो यदि पद २३ दावी हो र निहित रूपमा यदि यो प्रश्न हो भने परमेश्वर र उहाँको व्यवस्थाको बीचमा रहेको निकट सम्बन्धलाई यस आरोपमा सूचित गरिएको छ । व्यवस्थाको उल्लङ्घन परमेश्वरको अपमान हो । यसले उहाँको नामको कारणले उहाँलाई सम्मानबाट वञ्चित गर्छ र व्यवस्थाको अभिव्यक्तिको महिमाको अपमान गर्दछ ।

२४ यो पद २३ मा अधिल्लो खण्डको पुष्टिमा यशैया ५२:५ बाट उद्धरण हो । उद्धरणको रूप एल एक्स एक्स रेन्डरिङको नजिक छ केवल फरक यो हो कि पावलले यशैयामा प्रत्यक्ष भनेको अप्रत्यक्ष भाषणमा अनुवाद गर्दछन् । पाठको प्रेरितको प्रयोगमा विचार यो हो कि यहूदीहरूका दुर्गुणहरूले अन्यजातिहरूलाई परमेश्वरको नामको निन्दा गर्ने अवसर दिन्छ । अन्यजातिहरूको तर्क यो प्रभावको लागि हो कि मानिसहरू आफ्नो परमेश्वर जस्तै छन् र यदि मानिसहरूले

¹¹² जोसेफसले मोशालाई आफ्नो मृत्युको ठीक अघि यर्डन नजिकका मानिसहरूलाई सम्बोधन गर्ने र अरू कुराहरूका साथै तिनीहरूलाई यसरी आग्रह गर्ने रूपमा प्रतिनिधित्व गर्दछ: "कसैले अन्य शहरहरूले पूजा गर्ने देवताहरूको निन्दा नगरोस्, न त विदेशी मन्दिरहरू लुट्नुहोस्, न त तिनीहरूको नाममा कुनै पनि देवता अर्पण गरिएको खजाना नहोस् ।" (यहूदीहरूको पुरातन वस्तुहरू, IV, viii, 10 Loeb शास्त्रीय पुस्तकालयमा अनुवाद गरिएको रूपमा) ।

¹¹³ Cf. Gifford: op. cit., पृष्ठ ७७. मेयर, ad loc. भन्छन्, "पद 23 ले निन्दापूर्ण अचम्मका चार प्रश्नहरूलाई निर्णायक स्पष्ट जवाफ दिन्छ ।"

¹¹⁴ Gifford, ad loc.

त्यस्ता अपराधहरू गर्न सक्छन् भने तिनीहरूको परमेश्वर एउटै चरित्रको हुनुपर्छ र तदनुसार मार्नु पर्छ ।¹¹⁵ दुखद विडम्बना स्पष्ट छ । साँचो परमेश्वरको उपासनाको लागि जातिहरूको अगुवा भएको दाबी गर्ने यहूदीहरू जातिहरूलाई ईश्वरनिन्दा गर्न उक्साउने साधन बनेका थिए । योसँगै अभियोग चरमोत्कर्षमा पुगेको छ ।

२५ प्रेरित अब "यहूदीहरूलाई आफ्नो अन्तिम रिट्रीटमा पछ्याउँछन्" (हल्डेन) र "उनीहरू [यहूदीहरूलाई] अन्तिम शरणस्थानबाट हटाउन अगाडि बढ्छन् जुन तिनीहरूले सामान्यतया आफैँलाई लिएर जान्थे खतनाको स्वामित्वमा तिनीहरूको भ्रामक भरोसा" (फिलिप्पी) तर त्यहाँ ३:१, २ को प्रत्याशा पनि देखिन्छ जसद्वारा खतनाको फाइदालाई संकेत गर्न प्रेरितले सावधानी अपनाउनुभएको छ - "किनकि यदि तपाईं व्यवस्थाको पालनकर्ता हुनुहुन्छ भने खतनाले वास्तवमा लाभदायक छ ।" यस मामिलामा विचार गरिएको व्यवस्थाको अभ्यास गर्नु वा कानुनीताको आधारमा व्यवस्थाको पूर्ण पूर्तिलाई ध्यानमा राखेर अब्राहामलाई दिइएको करारको चिन्ह र छाप थियो । र अनुग्रहको सन्दर्भमा यो केवल अनुग्रहको सन्दर्भमा सान्दर्भिक थियो र अनुग्रहको विरुद्धमा काम गर्दछ, त्यसैले खतनालाई लाभदायक बनाउँछ विश्वासका सर्तहरू र आज्ञाकारिता बाहेक वाचा र अनुग्रह र वाचाका विशेषाधिकारहरूको दाबी अनुमान र उपहास थियो। यसरी व्यवस्थाको अभ्यास गर्नु वाचा पालना गर्नु बराबर हो ।¹¹⁶ त्यसैगरी नियमको उल्लंघन जसले खतनालाई बेखतना बनाउँछ वाचाको दायित्वप्रति अविश्वास हो जसलाई पुरानो नियमका शब्दहरूमा करार भङ्ग भनिन्छ । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा यस खण्डमा प्रेरितले कानुनी प्रणालीका प्रावधानहरू होइन तर खतनाको अर्थ भएको सन्दर्भमा अनुग्रहको करारको दायित्वहरू व्याख्या गर्दै हुनुहुन्छ । जब यी दायित्वहरूलाई बेवास्ता गरिन्छ र उल्लङ्घन गरिन्छ खतना बेखतना भएको छ र बाहिरी चिन्ह यसको महत्त्वबाट वञ्चित छ । निहित निस्सन्देह सम्पूर्ण

¹¹⁵ Cf. Meyer, ad loc.

¹¹⁶ Cf. φυλάσση पद २६ मा and τελοῦσα पद २७ मा ।

सन्दर्भको प्रकाशमा तथ्य यो हो कि खतना एक दायित्व हो र निन्दा बढाउँछ । तर यहाँ पावलले त्यो पक्षलाई विचार गर्दैनन् ।

२६ "बेखतना" भनेको खतना नगरिएकाहरू अर्थात् अन्यजातिहरू हुन् । "व्यवस्थाको आदेशहरू" नियमका धार्मिक आवश्यकताहरू हुन् । त्यसोभए अन्यजातिहरूको पक्षमा व्यवस्थाका आदेशहरू राख्नुको अर्थ के हो ? हामी "व्यवस्थाका आदेशहरू राख्नु" जस्तै हो भनेर मात्र सक्दैनौं । "व्यवस्थाका कुराहरू गर्न" (पद १४) र यी आदेशहरूको पूर्ति तब हुन्छ जब "अन्यजातिहरूले प्रकृतिको नैतिक नियमको पालना गर्दछ", जसरी मेयरले माथि उल्लेख गरिसकेका छन् (पद २५), आदेशहरू जुन खतनाको सन्दर्भसँग सम्बन्धित छ र त्यसकारण त्यो करारको रंग छ ।¹¹⁷

न त हामीले ती अन्यजातिहरू जो द्वारका धर्म परिवर्तन गरेका थिए (सम्बन्धित पद प्रेरित १३:२६) लाई संकेत गर्न प्रतिबन्ध लगाउने छैन । हामीले प्रेरितलाई गोडेटका शब्दहरूमा उल्लेख गरेको रूपमा लिनुपर्छ, "ती धेरै अन्यजातिहरूलाई सुसमाचारमा परिणत गरियो, जो सबै खतना नभएका थिए, तैपनि ख्रीष्टको आत्माको सद्गुणमा व्यवस्था पूरा गर्छन्, र यसरी साँचो इसाएल बन्छन्, परमेश्वरको इसाएल, गलाती ४: १६ ।"¹¹⁸ व्यवस्थाको नियमहरू पालन गर्नु भनेको विश्वास र आज्ञाकारिताको सन्दर्भमा व्याख्या गरिनु पर्छ जुन पद २५ मा हामीले व्यवस्था पालन गर्नुको महत्त्व पाएका छौं । जब खतना नगरिएकोले खतनाले प्रतिनिधित्व गर्ने करारलाई धारण गर्छ र आफ्ना दायित्वहरूलाई कदर गर्दछ ताकि यी दायित्वहरू व्यक्त गरिएका नियमहरूको कदर गर्न सकियोस् तब उसको खतनालाई खतनाको रूपमा गणना गरिन्छ जुन यसले संकेत गर्छ र यदि यसले संकेत गर्छ भने चिन्हको अनुपस्थितिले यो अनुग्रह रद्द गर्दैन ।

२७ संस्करणले यस पदलाई पद २६ सँग निरन्तर प्रश्नको रूपमा लिन्छ । उही सकारात्मक जवाफलाई संकेत गर्दछ । यसले अर्थमा

¹¹⁷ यो, निस्सन्देह, मेयरले अस्वीकार गर्दैन तर बरु राख्छ ।

¹¹⁸ Op. cit., ad loc.

कुनै फरक पाउँदैन कि हामीले यसलाई प्रश्नको रूपमा वा एक वर्गीय कथनको रूपमा लिन्छौं । तर पद २३ को मामलामा जस्तै पद २७ लाई स्पष्ट रूपमा लिन सकिन्छ र भनाइको रूपमा पद २६ ले संकेत गरेको सकारात्मक जवाफसँग समन्वय गरी अर्को विचार थप्छ जुन प्रत्यक्ष रूपमा यहूदीको अनुमान र आत्मसंतुष्टतामा लक्षित छ । "प्राकृतिक रूपमा बेखतना" भनेको तिनीहरूको प्राकृतिक रूपमा खतना नगरिएको अवस्थामा रहनेहरूलाई चित्रण गर्ने एउटा तरिका हो, यहाँ निस्सन्देह, यहूदीहरूको लागि अशुद्धताको चिन्ह थियो भन्ने कुरालाई कायम राख्नमा जोड दिनको लागि यहाँ विनियोजन गरिएको छ ।¹¹⁹

"यदि यसले व्यवस्था पूरा गर्छ" भने "यदि तपाईं व्यवस्थाको पालनकर्ता हुनुहुन्छ" (पद २५) र "व्यवस्थाका नियमहरू राख्नुहोस्" (पद २६) जस्तै प्रभाव हुन्छ तर प्रत्येकको आफ्नै महत्त्वपूर्ण छाया अर्थ छ ।¹²⁰

"तिमीलाई न्याय गर्नेछ" भन्नाले तिनीहरू न्यायमा बस्नेछन् भन्ने होइन तर तुलना र भिन्नताको न्यायलाई जनाउँछ (सम्बन्धित पदहरू, मत्ती १२:४१, ४२) । "जो पत्र र खतना संग व्यवस्थाको उल्लङ्घन गर्ने हो ।"¹²¹

¹¹⁹ ἡ ἐκ φύσεως ἀκροβυστία मा जेम्स डेन्नी भन्छन्, "व्याकरणको अनियमितताको बावजुद, जुन कुनै पनि हालतमा पावल जस्तो नर्भस लेखकको लागि धेरै ठूलो छैन, म ἐκ φύσεως, Burton does (Burtons) र ἐκ φύσεως (Mustondos) लाई जोड्न रुचाउँछु । , τελοῦσα संग, र रेन्डर गर्न को लागी: 'बेखतना जो प्रकृति द्वारा कानून पूरा गर्दछ': सम्बन्धित पद १४" (द एक्सपोजिटरको ग्रीक करारमा रोमीहरूलाई सेन्ट पॉलको पत्र, ad loc) । यस दृष्टिकोणलाई अस्वीकार गर्ने तीनवटा कारणहरू छन् । (1) ἐκ φύσεως लाई ἀκροβυστία सँग नभई τελοῦσα सँग जडान गर्नु व्याकरणीय रूपमा कठोर छ । (२) यहाँ प्रेरितले मनमा राखेको कानून प्रकृतिमा प्रकट भएको कानून होइन (सम्बन्धित पद १४) तर विशेष रूपमा प्रकट गरिएको व्यवस्था हो, किनकि माथि देखाइएझैं यहाँ प्रेरितको तर्कसँग मेल खान्छ । (३) मानिसले स्वभावैले कानून पूरा गर्दैनन् । प्रेरितले यहाँ हृदयबाट पवित्र आत्माद्वारा पूरा हुने कुरालाई ध्यानमा राख्नुपर्छ (सम्बन्धित पद २९) र विशेष प्रकाशको फिक्का बाहिर गेयहूदीहरूलाई श्रेय दिइएको व्यवस्थाका कुराहरू प्रकृतिद्वारा मात्र होइन (पदहरू १४, १५) ।

¹²⁰ Cf सान्डे र हेडलाम, ad पद २६ ।

¹²¹ अभिव्यक्ति διὰ γράμματος καὶ περιτομῆς मा διὰ भनेको परिचर परिस्थितिको हो र "परिस्थितिको वर्णन गर्दछ जुन अन्तर्गत, वा साथमा, केहि पनि गरिन्छ ।" (डेन्नि: op. cit., ad loc.) ।

यहाँ मात्र प्रश्न "अक्षर" शब्दको आयात हो । अन्यत्र पावलको प्रयोगले स्थापित गरेको अर्थबाट अलग हुने कुनै राम्रो कारण छैन (७:६; २ कोरिन्थी ३:६, ७) जहाँ "अक्षर" ले व्यवस्थालाई जनाउँछ र यसरी नियुक्त गरिएको छ किनभने व्यवस्थालाई शिला पाटीमा वा धर्मशास्त्रमा लेखिएको रूपमा हेरिन्छ यस अवस्थामा यो धर्मशास्त्रमा प्रतिबिम्बित कानून हो जुन प्रतिबिम्बित हुन्छ र यहूदीहरू यसरी अभिलेखित व्यवस्थाको आफ्नो स्वामित्वको बाबजुद र आफ्नो शरीरमा खतनाको बाबजुद पनि व्यवस्थाको उल्लंघनकर्ताको रूपमा अभियोग लगाइएको छ । व्यवस्थाको यो उल्लङ्घनले फेरि करारको दायित्वहरूको उल्लङ्घनलाई जनाउँछ किनभने तिनीहरू व्यवस्थाको धार्मिक आदेशहरूमा व्यक्त गरिएका छन् (सम्बन्धित पदहरू, २५, २६)।

२८, २९ प्रेरितले अब देखाउन अगाडि बढ्छन् कि जसले वास्तवमा एक व्यक्तिलाई यहूदी बनाउँछ र जसमा खतना वास्तवमा समावेश छ; उनले देखाउँछन् कि उनी एक साँचो यहूदी हुन् र साँचो खतना के हो उनलाई थाहा छ । उनले पद २८ मा नकारात्मक र पद २९ मा सकारात्मक रूपमा हेर्ने गर्ने गर्दछन् । पद २८ को सुरुमा "का लागि" द्वारा संकेत गरिएको पहिलेको सम्बन्ध भनेको साँचो यहूदी र साँचो खतनाको मापदण्ड हो जुन पद २८, २९ मा उल्लेख गरिएको छ । अघिल्लो तीन पदहरूमा पुष्टि गरिएको कुरालाई समर्थन र पुष्टि गर्नुहोस् । बाहिरी कुरा र भित्री कुरा बीचको भिन्नता स्थापित हुन्छ ।

यहूदीको मामलामा बाहिरी कुरा स्पष्ट रूपमा अब्राहामको प्राकृतिक वंश हो र त्यो सम्बन्धमा समावेश भएका विशेषाधिकारहरूको स्वामित्व हो । खतनाको मामलामा बाहिरीलाई "शरीरमा बाहिरी कुरा" (पद २८) को रूपमा व्याख्या गरिएको छ जुन शारीरिक रूपमा प्रकट हुन्छ भनेर बुझाउँछ । खतना यसमा समावेश छैन भन्ने कुरामा प्रेरितले अनुष्ठान कार्यको अस्तित्व वा शरीरमा यसको स्थायी प्रभावलाई अस्वीकार गर्दैनन् । उनको विचार यो हो कि बाह्यको कुनै आत्मिक महत्त्व छैन जसको संकेत र छाप बाहेक

यसले प्रतिनिधित्व गर्दछ र वास्तविक खतना भनेको हृदयमा अनुग्रहको काम हो जुन बाह्य संस्कारले संकेत गर्दछ ।

यहूदीसँग सम्बन्धित भित्री कुरालाई "गुप्तमा" अर्थात् बाह्य अवलोकनबाट लुकेको कुरामा (सम्बन्धित पदहरू, २:१६; १ कोरिन्थी ४:५; १४:२५; २ कोरिन्थी ४:२; १ पत्रुस ३:४) भन्दा बढी व्याख्या गरिएको छैन । खतनासँग सम्बन्धित भित्री कुरालाई "हृदयको कुरा, अक्षरमा होइन आत्मामा" भनेर परिभाषित गरिएको छ । "हृदयको ल्यो" पर्याप्त स्पष्ट छ र, पुरानो नियमको सन्दर्भमा, यसको अर्थ हृदयको नवीकरण र शुद्धीकरण हो (व्यवस्था १०:१६; ३०:६; यर्मिया ४:४; ९:२५, २६)। तर "आत्मामा पत्रमा होइन" तुरुन्तै आत्म व्याख्यात्मक होइन । संस्करणले स्पष्ट रूपमा "आत्मा" लाई मानव आत्मालाई जनाउनको लागि व्याख्या गरेको छ र यसैले खतनालाई संकेत गर्ने शुद्धीकरण हुने भित्री क्षेत्रको थप विवरणको रूपमा यो हृदयमा भएकोले यो मानिसको आत्मामा छ । र विपरित रूपमा "अक्षर" को अर्थ बाहिरी शाब्दिक शारीरिक खतना हो । यो सबै आफैमा सत्य हो तर यस व्याख्याको औचित्यमा विवादको दुई कारणहरू छन् । (१) "खतना हृदयको हो" भनी बताइसकेपछि प्रेरितले क्षेत्र निर्दिष्ट गर्नु अनावश्यक हुनेछ ।

पावलमा अक्षर र आत्मा बीचको भिन्नता यस विचारको रेखामा छैन भन्ने कुरामा विचार गर्नु धेरै राम्रो छ (सम्बन्धित पदहरू, ७:६; २ कोरिन्थी ३:६, ७, ८; पदहरू १७, १८)। भिन्नता भनेको पवित्र आत्मा र बाह्य रूपमा प्रशासित व्यवस्थाको बीचमा पवित्र आत्माले प्रदान गर्ने जीवन दिने शक्ति र व्यवस्थाको रूपमा मात्र व्यवस्थाको रूपमा रहेको नपुंसकता बीचको भिन्नता हो । हामीले यहाँ यो कन्ट्रास्ट अपनाउनुपर्छ । त्यसकारण प्रेरितले के भनेका छन् कि हृदयको खतना पवित्र आत्माद्वारा हुन्छ व्यवस्थाद्वारा होइन ।¹²² उहाँले फेरि यहूदी धारणाको मूर्खता र व्यवस्थामा मूर्त रूपमा रहेको व्यवस्थाको मात्र स्वामित्वमा विश्वासको मूर्खतालाई उजागर गर्दै हुनुहुन्छ । धर्मशास्त्र त्यसकारण "आत्मा" शब्दलाई पवित्र आत्माको सन्दर्भ हो भनी स्पष्ट पार्नको लागि ठूलो अक्षरमा लेखिएको हुनुपर्छ । यद्यपि

¹²² यो मेयर, फिलिपी, होज, डेनि र अन्यको दृष्टिकोण हो ।

पवित्र आत्माको कामको सिद्धान्त पछि पत्रमा विकसित नभएसम्म यो तर्कको लागि सान्दर्भिक मानिन्छ र पेश गरिएको छ जसको बोझ पाप र निन्दाको विश्वव्यापीता हो ।

गिफोर्डले समापन खण्डको सान्दर्भिकता साथै कुनै पनि बाहिर ल्याएको छ । "यो पहिलो नजरमा स्पष्ट छैन कि किन सन्त पावलले यो खण्ड थपेका छन्, 'जसको प्रशंसा मानिसहरूबाट होइन, तर परमेश्वरबाट हो।' तर हामीले यो याद गर्नुपर्दछ कि उनले यहूदीलाई आफ्नो सम्बोधन पद १७ मा सुरु गरेका थिए जुन नाममा उसले गर्व गर्यो, 'तिमीलाई थोरै भनिन्छ', र उसले भर्खरै यो पदमा तथाकथित हुन योग्यको यहूदी वर्णन गरेको छ । त्यसोभए, यहूदी नामको अर्थको लागि नयाँ सन्दर्भ भन्दा बढी प्राकृतिक, वा सन्त पलको शैली जस्तो के हुन सक्छ ? जब लेआले आफ्नो चौथो छोरो जन्माइन्, उनले भनिन्, "अनि तिनी फेरि गर्भवती भइन्, र एउटा छोरा जन्माइन्; अनि तिनले भनिन्: "अब म परमप्रभुको प्रशंसा गर्नेछु"; यसैकारण तिनले उसको नाम यहूदा राखिन्; तब तिनले जन्माउन छोडिन् ।" उत्पत्ति २९:३५ ।

"जब याकूबले मर्न थाले, यो यहूदामा उनको आशीर्वादको शुरुवात थियो: हे यहूदा, तिमी उही हौ, जसलाई तिम्रा दाजुभाइहरूले प्रशंसा गर्नेछन्; तिम्रो हात तिम्रा शत्रुहरूको गर्दनमा हुनेछ; तिम्रा बाबुका छोराछोरीहरूले तिमीलाई दण्डवत् गर्नेछन् ।" (उत्पत्ति ४९:८) ।

"सन्त पावलले नामको अर्थलाई संकेत गर्दै, साँचो यहूदीको बारेमा भनेका छन् कि उनको प्रशंसा मानिसहरूबाट होइन तर परमेश्वरबाट हो ।" ¹²³ निस्सन्देह "यहूदी" नामको यो मौलिक महत्त्वलाई प्रेरितले संकेत गर्नु पर्ने कारणहरूको संयोजन छ । उहाँले यस अध्यायमा आफ्नो विचारको पृष्ठभूमिमा के छ र जसको आधार बनाउँछ त्यसमा पुनः प्रहार गर्दै हुनुहुन्छ । यहूदी विरुद्धको उनको अभियोग, अर्थात्, उपस्थितिमा निर्भरताको अधर्म र मानिसहरूको न्यायमा जम्मा हुने कुरा यो प्रभुको वचनको हातमा रहेको विषयको

¹²³ तथापि गिफोर्डले, सान्डे र हेडलामले विश्वास गरेझैं "यहूदी" नामको स्पष्ट नाटक यहाँ छ भनी औल्याउने पहिलो व्यक्ति होइनन् । cf. op. cit., ad loc.). यो रोबर्ट हल्डेनमा देखिन्छ: op. cit., ad loc.; cf. डब्लु. जि. टि. शेड पनि: op. cit., ad loc.

लागि आवेदन हो: "तिमीहरूले कसरी विश्वास गर्न सक्छौ, जसले प्राप्त गर्दछ एक अर्काको महिमा गर, र त्यो महिमा जुन एकमात्र परमेश्वरबाट आउँछ जुन तिमीहरूले खोज्दैनु ?" (यूहन्ना ५:४४; सम्बन्धित पदहरू, ४१-४३) ।

रोमी ३
(घ) परमेश्वरको विश्वासयोग्यता र न्याय
(३:१-८)

(Romans 3)

(D. THE FAITHFULNESS AND JUSTICE OF GOD 3:1-8)

१-८

१ त्यसो हो भने ता यहूदीलाई के लाभ छ र ? अथवा
खतनाबाट के फाइदा हुन्छ र ?

२ हर प्रकारले धेरै नै; विशेष गरी यो, कि उनीहरूलाई
परमेश्वरका वचनहरू सुम्पिए ।

३ यसकारण यदि कसै-कसैले विश्वास गरेनन् भने के भयो
त ? के उनीहरूको अविश्वासले परमेश्वरको विश्वासलाई
व्यर्थको तुल्याउनेछ र ?

४ त्यस्तो नहोस्! तर परमेश्वर सत्य ठहरिऊन्, र हरेक
मानिस झूट ठहरिओस्; जस्तो लेखिएको छ: 'तपाईं आफ्ना
वचनहरूमा धर्म ठहरिनुहुनेछ, र तपाईंको न्याय हुँदा
विजयी बन्नुहुनेछ ।'

५ तर यदि हाम्रो अधर्मले परमेश्वरको धार्मिकतालाई प्रकट
गर्छ भने हामी के भनौं त? के क्रोध खन्याउनुहुने परमेश्वर
अधर्म हुनुहुन्छ? (म मानिसको रीतिअनुसार बोल्दछु ।)

६ त्यसो नहोस्; नत्रभने कसरी परमेश्वरले संसारको न्याय
गर्नुहुनेछ त ?

७ किनकि मेरो झूटको कारणले परमेश्वरको सत्यता
उहाँकै महिमाका निम्ति झन् प्रशस्त हुन्छ भने, किन अझै
पनि म पापी भएझैं न्यायमा पर्दछु त ?

८ अनि 'खराब कुरा गरौं, र असल कुरा निस्कोस्' भनी
हामी किन नभनौं? आखिरमा हामीलाई त्यस्तै अपमानपूर्ण
दोष लगाइएकै छ, र कतिले 'यिनीहरूले यसो भन्छन् नै'
भनी ठोकुवा दिएर भनेका पनि छन्। यस्ताहरूले दण्ड
पाउनु समुचित हो ।

१, २ शरीरमा खतनाको असक्षमतालाई सम्मान गर्ने पावलको माथिको तर्क अर्थात् पवित्र आत्माद्वारा हृदयको खतनाबाट अलग गरिएको खतनाको मात्र संस्कार पुरानो नियम अन्तर्गत परमेश्वरका संस्थाहरूलाई कुनै फाइदा नभएको देखिन्छ । विशेष गरी यो २:२७ मा पावलको कथनबाट निकालिएको निष्कर्ष हुन सक्छ कि प्रकृति द्वारा बेखतना जब यसले व्यवस्था पूरा गर्यो व्यवस्थालाई उल्लङ्घन गर्ने खतनालाई न्याय र निन्दा गर्नेछ । यस्तो लाग्न सक्छ कि खतनाले विशेषाधिकार थप्नुको सट्टा हानि र दायित्व सिर्जना गरेको छ । यो यस्तो प्रकारको निष्कर्ष हो जुन पावलले अनुमान र खण्डन गर्दछ ।

उनले यो प्रश्न सोधेर र जवाफ दिएर गर्छन्: "त्यसो भए यहूदीको फाइदा के हो, वा खतनाको फाइदा के हो?" उनको जवाफ हो 'धेरै सबै तरिकाले', जस्तो कि उसले हरेक सन्दर्भमा कुनै पनि अवमूल्यनात्मक प्रतिबिम्बलाई ईश्वरीय संस्थामा राख्न दिनेछैन जसरी हामीले देख्छौं उहाँ जोड दिनुहुन्छ अविश्वासले परमेश्वरको विश्वासलाई शून्य बनाउँदैन, त्यसैले यहाँ उनको विचार यो हो कि बाह्य संस्कारले कुनै फाइदा गर्दैन जब यो व्यवस्थाको उल्लङ्घनको साथमा हुन्छ तर यसले यहूदीको रूपमा प्राप्त गर्ने लाभ र लाभलाई शून्य बनाउँदैन । ईश्वरीय संस्थाको भण्डार यहाँ प्रेरितको विचारको दिशा अहिलेको मनोवृत्तिमा धेरै हप्काउने रूपमा सान्दर्भिक छ अर्थात् परमेश्वरले मण्डलीमा स्थापना गर्नुभएको संस्थाहरूको उपेक्षा । धेरै अवस्थामा यी संस्थाहरूको पालना गर्नेहरूले आफ्नो आशय र उद्देश्यप्रति वफादार साबित हुँदैनन् र यी संस्थाहरूप्रति उदासीन र सायद शत्रुता भएका धेरैले यी संस्थाहरूको प्रशंसा गर्नेपनि सुसमाचारीय विश्वास र जोशको बढी प्रदर्शन गर्छन् भन्ने तर्कसंगत निवेदन । एउटै जवाफ दिनुपर्छ र अझ बढी जोड दिनुपर्छ । किनकि यदि पावलले संस्थाको फाइदा र नाफाको सन्दर्भमा भन्न सक्थे जुन "हरेक तरिकाले" पालन गर्न बन्द गरिएको थियो भने हामी ख्रीष्टको मण्डलीमा स्थायी र यसको जीवनलाई नियमन गर्ने संस्थाहरूलाई कति बढी सम्मान र ख्रीष्ट फेरि नआउञ्जेल भक्ति गर्न सक्छौं ।

हामीले प्रेरितले धेरै सन्दर्भहरू निर्दिष्ट गरेको अपेक्षा गर्नुपर्छ जसमा उहाँले बोल्नु भएको फाइदा र लाभ वास्तवमा प्राप्त भयो ।

उहाँले यस पत्रमा पछि यो गर्नुहुन्छ जब उहाँले इजरायललाई "धर्म ग्रहण, महिमा, करार, व्यवस्था दिने, परमेश्वरको सेवा र प्रतिज्ञाहरू" (९:४) सँग सम्बन्धित छ भनी भन्नुहुन्छ । हामी सबैले यो आशा गर्न सक्छौं जब उहाँले भन्नुभयो, "सबैभन्दा पहिले हामी एक दोस्रो र तेस्रो खोज्छौं तर यो त्यो होइन जुन हामी पहिलो छ र त्यसमा सन्तुष्ट छौं ।" उहाँले प्रयोग गर्नुभएको शब्दलाई "पहिलो" वा "मुख्य रूपमा" मात्र यसले थोरै फरक पार्छ जुनसुकै अवस्थामा पावलले यहूदीहरूको विशेषाधिकारमा प्रख्यात रहेको कुरा हो – "उनीहरूलाई परमेश्वरको वचनहरूमा विश्वास गरिएको थियो ।" तिनीहरू परमेश्वरको विशेष प्रकाशको भण्डार थिए ।

"परमेश्वरका वचनहरू" भन्ने अभिव्यक्ति विशेष रूपमा महत्त्वपूर्ण छ । (१) पावलले निस्सन्देह पुरानो नियमलाई पुरानो नियममा पूर्ण रूपमा सोचिरहेका छन् । पुरानो नियमका प्रकाशका अंगहरूलाई दिइएको र पुरानो नियममा मूर्त रूप दिइएका छुट्टै वाणीहरू मात्र होइन । उनले यहूदीहरूलाई सुम्पिएको कुराको कुरा गर्छन् जुन उनीहरूलाई दिइएको थियो र उनले त्यो कुल जम्माको सामग्रीमा भेदभाव गरेको रूपमा कल्पना गर्न सकिँदैन । (२) यो धर्मशास्त्रको रूपमा हो कि यी वचनहरू यहूदीहरूलाई समर्पित थिए । केवल यस रूपमा यहूदीहरूलाई उनीहरूलाई सुम्पिएको थियो भन्न सकिन्छ । (३) पुरानो नियमको धर्मशास्त्रमा प्रकाशको निक्षेपलाई "परमेश्वरका वचनहरू" भनिन्छ । त्यसैले धर्मशास्त्रलाई प्रेरितले परमेश्वरको वाणी शब्दको रूपमा लिन्छन् । अगमवक्ताहरूले प्रत्यक्ष रूपमा परमेश्वरको मुखबाट प्राप्त गरेको ईश्वरीय वाणीहरू भन्दा धर्मशास्त्र परमेश्वरको बोली वा बनाइहरू भन्दा कम छैन । धर्मशास्त्र आफैँमा "यसैले प्रभु भन्नुहुन्छ" हो । यो यहूदीलाई सुम्पिएको धर्मशास्त्रको पावलको अवधारणा हो । पावलको लागि लिखित वचन परमेश्वरको बोली हो र परमेश्वरको बोलीलाई इजरायलको लागि "विश्वास" को रूपमा अवस्थित भएको कल्पना गरिएको छ जुन ईश्वरीय वचनहरू निश्चित र स्थायी रूप छन् ।

यो प्रकाशमा हेर्दा हामी पहिलो वा प्रमुखको रूपमा यस विशेषाधिकारको पावलको विशेषताको कदर गर्न सक्छौं र हामी यो

पनि बुझ्न सक्छौं कि किन उहाँलाई यहूदीसँग सम्बन्धित अन्य फाइदाहरू गणना गर्न वर्तमानको आवश्यकता पर्दैन । जब हामी यो सोच्दछौं कि सबै भन्दा माथि यहूदीको विशेषाधिकार स्थायी सम्पत्तिको रूपमा थियो यो परमेश्वरको वचनमा उनको सुम्पिएको थियो । अनि पावलले यसरी अभिलेखित वचनको मूल्याङ्कन गर्दा बाइबलीय शिक्षाको आरोप लाग्ने डर थिएन ।

३, ४ पद ३ को सुरुमा पावलले एउटा प्रश्न सोध्छन् जसलाई "त्यसो भए के?" भनेर अनुवाद गर्न सकिन्छ । वा "कसरी?" इजरायलको अविश्वास जसलाई ईश्वरीय वाणीहरू सुम्पिएको थियो उनीहरूले ईश्वरीय वाणीहरूको स्वामित्वमा रहेको यस विशेषाधिकारको वास्तविकतामा हस्तक्षेप गर्ने वा पूर्वाग्रहको रूपमा कुनै पनि हिसाबले मान्नु हुँदैन भन्ने विचारले यो प्रश्न उक्साएको हो । किनकि यस्तो लाग्न सक्छ यदि पावलले अध्याय २ को पछिल्लो भागमा भनेका कुराहरू सही छन् भने इजरायलले यो विशेषाधिकार गुमाएको थियो । यो पावलले अस्वीकार गरेको कुरा हो । किनकि उहाँ एउटा प्रश्नको साथ अगाडि बढ्नुहुन्छ जुन सबैभन्दा जोडदार शब्दहरूमा कुनै पनि त्यस्तो आलोचना वा आरोपलाई अफसेट गर्ने उद्देश्यले हो: "यदि कसैले विश्वास गरेनन् भने के तिनीहरूको अविश्वासले परमेश्वरको विश्वासलाई कुनै असर पार्दैन ?" हामी नकारात्मक जवाफको अपेक्षा गर्छौं र पावलले यसलाई एक फारममा प्रदान गर्दछ जुन उनको सुझावको घृणालाई संकेत गर्दछ । उनले प्रयोग गरेको सूत्रलाई शाब्दिक रूपमा "यसबाट टाढा" भनेर अनुवाद गर्न सकिन्छ तर यसलाई वास्तवमै हाम्रो संस्करण "परमेश्वरले निषेध गर्नुहोस्" मा दिइएको अभिव्यक्तिको बल चाहिन्छ ।¹²⁴

¹²⁴ त्यहाँ "परमेश्वरले निषेध गर्नुहुन्छ" प्रतिपादनको लागि पुरानो नियमको वारेन्ट छ । *μη γέvolto* हिब्रू *אין* सँग मेल खान्छ र ग्रीकअनुवाद सेप्टुअजिन्टमा समान प्रतिपादनको रूपमा देखा पर्दछ । (सम्बन्धित पदहरू, उत्पत्ति ४४:७, १७; यहोशू २२:२९; २४:१६; १ राजाहरू २०:३३) । र *אין* कहिलेकाहीँ परमेश्वरको नाममा प्रयोग गरिन्छ *אין* र *אין* (१ शमूएल २४:६; २६:११; १ राजा २१:३; १ इतिहास ११:१९; अय्यूब ३४:१०; थप सम्बन्धित पद १ शमूएल २:३०) र सर्वनामको साथ जब त्यसले परमेश्वरलाई जनाउँछ (उत्पत्ति १८:२५) । यसैले हाम्रो अंग्रेजी अभिव्यक्ति "परमेश्वरले निषेध गर्नुहुन्छ" को बाइबलीय उदाहरण छ ।

माथिको प्रश्नमा अविश्वासको सबैभन्दा व्यावहारिक दृष्टिकोण पावलको समयमा यहूदीहरूको अविश्वास हो जसलाई येशूलाई मसीहको रूपमा अस्वीकार गर्दा प्रदर्शित गरिएको थियो र यसैले पद २ मा उल्लेख गरिएको परमेश्वरका वचनहरूको अविश्वास । अविश्वासी यहूदीहरूलाई तिनीहरूले आफैंमा गर्व गर्ने ती ओराकलहरूलाई अस्वीकार गरेको आरोप लगाउँछन् । यसले पुरानो नियमको संस्थासँग सुसमाचारको अस्वीकृति सम्पूर्ण रूपमा तर विशेष गरी त्यो संस्थासँगको सम्बन्धको बारेमा प्रेरितको अनुमानलाई संकेत गर्दछ किनकि यो मसीही प्रतिज्ञाहरूमा केन्द्रित थियो, एक अनुमान जुन उनको पत्रमा पूर्ण रूपमा अभिव्यक्तिमा आउँछ । गलातीहरू उनको आफ्नै समयका यहूदीहरूको अविश्वासको कारणलाई हेर्दा यहाँ उनले प्रयोग गर्ने सर्तहरू मात्र होइन तर सन्दर्भमा उनले अविश्वासी र अवज्ञाकारी यहूदीहरूलाई सम्बोधन गरिरहेको तथ्य पनि हो (सम्बन्धित पदहरू, २:१७ देखि) । तथापि सबै यहूदीहरूलाई यस श्रेणीमा समावेश नगर्न उहाँ सावधान हुनुहुन्छ; उहाँले भन्नुहुन्छ, "यदि कसैले विश्वास गरेनन् ।"

त्यसकारण तर्क यो हो कि केही यहूदीहरूको अविश्वासले परमेश्वरको वाणीहरूको स्वामित्वमा इजरायलको विशेषाधिकारलाई अवैध बनाउँदैन र यस सन्दर्भमा अन्यजातिहरूमा यहूदीको फाइदालाई अस्वीकार गर्दैन । तर तर्कमा निहित रूपमा अझ ठूलो क्षणको तथ्य यो हो कि यहूदीहरूको अविश्वासले सत्यता र परमेश्वरको वचनहरूको स्थायी वैधतालाई असन्तुलित गर्दैन । कसै-कसैको अविश्वासले "परमेश्वरको विश्वास" लाई शून्यमा ल्याउँदैन । यो अभिव्यक्ति "परमेश्वरको विश्वास" को अर्थ परमेश्वरमा हाम्रो विश्वास होइन तर परमेश्वरको विश्वास हो । यो पद ४ बाट स्पष्ट हुन्छ । पछिल्लो पद ३ को यति नजिक छ कि यसले हाम्रो लागि "परमेश्वरको विश्वास" द्वारा अभिप्रेरित भएको कुरा बताउँछ । यो मानिसको अविश्वासको विपरीत परमेश्वरको विश्वास हो र यो केवल परमेश्वरको सत्य वा सत्यता हो ।

ग्रीक *μη γένοιτο*, घृणाको पछि हट्ने संकेत गर्दै, हिब्रूबाट व्युत्पन्न यो अंग्रेजी रेन्डरिङको बल चाहिन्छ । जे. बि. लाइटफुट: Comm., ad गलाती २:१७ ।

"परमेश्वरलाई सत्यता पाइयोस् तर हरेक मानिस झूटो होस्" भनेको उहाँको वचनमा परमेश्वरको अयोग्य वफादारीलाई अगाडि राख्ने एउटा गिरफ्तार गर्ने तरिका हो । यसले यस पत्रलाई शासन गर्ने धारणालाई चित्रण गर्दछ कि परमेश्वर आफ्नो उद्देश्यमा वा उहाँका प्रतिज्ञाहरूमा आफू वा उहाँको इच्छामा बाहिरी कुराद्वारा निर्धारण हुनुहुन्न । यो सत्यतालाई यो भन्दा बढि के प्रचार गर्न सक्छ कि मानिसहरूलाई परमेश्वरको अनुग्रहको सुसमाचारसँग सम्बन्धित दैवहरू उनीहरूको सत्यता र उद्देश्यको विरोधाभास प्रदान गर्ने अविश्वासद्वारा तिनीहरूको वचनबद्ध डिजाइनमा पनि रद्द गरिएको छैन । सबै मानिसहरू झूटा भए तापनि परमेश्वरको सत्यता अपमानजनक छ ।¹²⁵

यस सम्बन्धमा धर्मशास्त्र (भजनसंग्रह ५१:४) को अपीलले दाऊदले यी शब्दहरू बोलेको र पावलले तिनीहरूलाई जोड्ने सम्बन्धमा भिन्नताको कारणले केही कठिनाइ प्रस्तुत गर्दछ । दाऊदले भने: "तपाईंको विरुद्धमा, मैले पाप गरेको छु र तपाईंको दृष्टिमा नराम्रो काम गरेको छु, ताकि तपाईं बोल्दा धर्मी ठहरिन र जब तपाईं न्याय गर्नुहुन्छ ।" विचार निम्नानुसार देखिनेछ । पापलाई परमेश्वरको विरुद्धमा निर्देशित गरिएको छ र सँगी मानिसहरूको विरुद्धमा पनि पाप (जस्तै दाऊदको थियो) तिनीहरूको विरुद्धमा पाप हो किनभने यो सबैभन्दा पहिले र अन्ततः परमेश्वरको विरुद्धमा पाप हो । त्यसकारण पापको लागि मानिसहरूमाथिको न्यायमा परमेश्वर सधैं न्यायी हुनुहुन्छ । र यति मात्र होइन परमेश्वरको विरुद्धमा निर्देशित गरिएको पापको चरित्र र यो परमेश्वरको विरुद्धमा निर्देशित भएको कारणले परमेश्वरको निन्दनीय न्यायको औचित्यलाई प्रमाणित गर्ने उद्देश्यको अधीनमा रहन्छ । परमेश्वरको न्यायबाट विचलित हुनुभन्दा टाढा परमेश्वरको विरुद्धमा पापले उहाँको न्यायको सन्दर्भमा उच्चारण गरेको न्यायमा उहाँको न्यायको प्रमाण र प्रदर्शनलाई बढावा दिन्छ । यद्यपि यो कठोर तर्क जस्तो लाग्न सक्छ

¹²⁵ यहाँ वक्तृत्व प्रगति छ । यो केवल तथ्यको अनुहारमा होइन कि कसै-कसैले विश्वास गर्दैनन् (पद ३) कि परमेश्वरको विश्वासयोग्यता अपमानजनक छ । सबै मानिसहरू झूटो भए तापनि परमेश्वरको सत्य अवल रहन्छ (सम्बन्धित पद भजनसंग्रह १००:५) ।

तर यो प्रेरितको हातमा रहेको विषयसँग मेल खान्छ । मानिसहरूको अविश्वासले परमेश्वरको विश्वासलाई शून्यमा ल्याउँदैन भन्ने प्रभावको लागि उहाँले कडा विरोध गर्दै आउनु भएको छ । दाऊदको स्वीकारोक्तिको लागि अपीलले उसलाई सबैभन्दा बलियो प्रकारको पुष्टि प्रदान गर्दछ । किनभने दाऊदले भनेका थिए कि पापले परमेश्वरको विरुद्धमा भएकोले परमेश्वरको न्यायलाई प्रमाणित गर्छ र स्थापित गर्छ । यदि पापले परमेश्वरको न्यायलाई अस्तव्यस्त गर्दैन भने न त मानिसको अविश्वास र असत्यताले परमेश्वरको विश्वासयोग्यता र सत्यलाई शून्य बनाउन सक्छ । हरेक मानिस झूटा भए पनि परमेश्वर सत्य हुनुपर्छ । यो भजन ५१:४ को प्रेरितको प्रयोग र व्याख्या हो भन्ने पछिको सन्दर्भले संकेत गर्छ । किनभने पापले परमेश्वरको न्याय र न्यायलाई प्रमाणित गर्ने प्रस्तावबाट विपक्षीहरूले निकाल्ने झूटा निष्कर्षहरूको सामना गर्न उहाँ तुरुन्तै अगाडि बढ्नुहुन्छ—“तर यदि हाम्रो अधर्मले परमेश्वरको धार्मिकताको प्रशंसा गर्छ भने हामी के भनौं ?” (पद ५) ।¹²⁶

५-८ पद ५ मा दुई प्रश्नहरू सोधिएका छन् जुन पहिलेका पदहरूमा उल्लिखित सिद्धान्तको दुरुपयोगलाई विचार गर्ने रूपमा

¹²⁶ ग्रीकअनुवाद सेप्टुअजिन्टको रेन्डरिङबाट उत्पन्न हुने कठिनाई, जुन पावलले उद्धृत गरे, व्याख्याको दृष्टिकोणबाट यो जस्तो देखिन्छ जस्तो ठूलो छैन। हिब्रूमा पावलले उद्धृत गरिएका दुई भागहरूलाई समानान्तर रूपमा लिनुपर्छ र त्यसकारण समान प्रभावको रूपमा लिइन्छ—उहाँ बोल्दा परमेश्वर न्यायी हुनुहुन्छ; जब उहाँले न्याय गर्नुहुन्छ उहाँ स्पष्ट हुनुहुन्छ (छोड्नुहोस्)। ग्रीकअनुवाद सेप्टुअजिन्टमा, पावलले उद्धृत गरे अनुसार, दोस्रो भागमा विचारको एक फरक परिवर्तन परिचय गराउने देखिन्छ। किनकि यसले *νικήσεις* द्वारा हिब्रू *נצח* र *κρίνεσθαι* द्वारा *γύγω* रेन्डर गर्दछ र त्यसैले रेन्डरिङ “जब तिमीलाई न्याय गरिन्छ तब तिमी विजयी हुन सक्छौ”, *κρίνεσθαι* लाई निष्क्रियको रूपमा लिइन्छ। यसरी परमेश्वरलाई न्यायको अधीनमा भएको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ तर, यद्यपि, स्पष्ट रूपमा बाहिर आउँदछ वा मुद्दामा छाडिएको रूपमा। यो प्रशंसा गर्नुपर्छ, तथापि, यो प्रतिपादनले प्रेरितले जोड्न चासो राखेको विचारलाई बाधा पुऱ्याउँदैन, अर्थात्, त्यो पापले परमेश्वरको न्यायबाट कम्तिमा पनि हास गर्दैन बरु यसलाई प्रमाणित गर्ने र स्थापित गर्ने उद्देश्यलाई समेट्छ। यद्यपि, हामी *χρίνεσθαι* निष्क्रिय छ भन्ने दृष्टिकोणमा चुप लागेका छैनौं; यो बीचमा हुन सक्छ (सम्बन्धित पदहरू, मत्ती ५:४०; १ कोरिन्थी ६:६ र सम्भवतः १ कोरिन्थी ६:१)। त्यो घटनामा ग्रीकअनुवाद सेप्टुअजिन्टको रेन्डरिङमा कुनै ठूलो परिवर्तन भएको छैन र अर्थ हिब्रूमा जस्तै हो जुन अपवादको साथ *νικήσεις* को अर्थको भिन्न छाया छ हिब्रूमा *נצח* को अर्थ ।

उचित रूपमा मात्र सकिन्छ ।¹²⁷ यो प्रभावको दुरुपयोग हो कि यदि हाम्रो प्रतिज्ञाहरूको अविश्वासले परमेश्वरको विश्वासलाई बेवास्ता गर्दै न तर यसलाई थप प्रस्तुत गर्दछ । स्पष्ट वा, पद ५ को सतमा यदि मानिसको अधार्मिकताले परमेश्वरको धार्मिकतालाई अझ स्पष्ट रूपमा प्रदर्शन गर्न सेवा गर्दछ भने परमेश्वर अधर्मीहरूमाथि आफ्नो क्रोध कार्यान्वयन गर्नमा अधर्मी हुनुहुनेछ । किनकि उहाँको महिमा भएको सत्य र धार्मिकताको अझ प्रख्यात प्रदर्शनमा सहायक हुने कार्यलाई परमेश्वरले न्यायोचित रूपमा दण्ड दिन सक्नुहुन्न भनी भन्नु व्यावहारिक र स्पष्ट रूपमा अपरिहार्य तर्क हो । पद ५ मा पावलले प्रयोग गरेका सटीक शब्दहरूले तर्कको स्पष्टतालाई जोड दिन्छ । परमेश्वरले कसरी आफ्नो असन्तुष्टि प्रकट गर्न सक्नुहुन्छ र क्रोध ल्याउन सक्नुहुन्छ जसले उहाँको महिमालाई अझ स्पष्ट राहतमा सेट गर्दछ विशेष गरी जब हामी विचार गर्छौं कि उहाँको महिमाको प्रदर्शनले आफैलाई सन्तुष्ट पार्नु पर्छ ? "हामी नराम्रो गरौं कि राम्रो आउँछ" अपरिहार्य नैतिक पाठ जस्तो देखिन्छ ।

पद ५ का दुई प्रश्न र पद ७ र ८ का दुई प्रश्नहरूमा विचार गरिएको झूटो अनुमान वा दुरुपयोगबीच कुनै ठोस भिन्नता छ भन्ने सोच्नुको उचित कारण देखिँदैन । पद ८ मा प्रस्तावित अनुमान यो हो कि यदि परमेश्वरको सत्यता अर्थात् उहाँका प्रतिज्ञाहरू पूरा गर्नमा उहाँको विश्वासयोग्यतालाई मानिसको अविश्वास र विरोधाभासले अझ प्रचुर मात्रामा उदाहरण दिएको छ र यसद्वारा परमेश्वरको महिमा भएको छ त्यसपछि यस अविश्वासको अभिकर्तालाई अब पापी मात्र सकिँदैन । जब पावलले आफूलाई परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूलाई दिइएको झूटको साथ चिनाउँछन् र "मेरो झूटद्वारा" भन्छन् तब यो विचार व्यक्त गर्ने

¹²⁷ पावलले आफ्नो सिद्धान्तमा यहूदीहरूको आपत्तिको जवाफ दिइरहेका छन् न कि झूटा निष्कर्षहरू । मैले पोजिसन लिएको छु कि पावलले एउटा निष्कर्षको साथ काम गरिरहेको छ जुन उनले भर्खरै भनेका सिद्धान्तबाट सजिलै निकाल्न सकिन्छ । पावललाई विपक्षीहरू वा उहाँको सिद्धान्तको समर्थन गर्ने दाबी गर्नेहरूद्वारा यो झूटो निष्कर्षको आरोप लगाइएको थियो भन्ने कुरा विरुद्ध ८ — "केही हामी भन्छौं" बाट स्पष्ट हुन्छ । हुनसक्छ यहूदीहरूले उहाँको शिक्षाको विरोधको रूपमा यो आग्रह गरेको हुन सक्छ । तर कुनै पनि अवस्थामा जुन कुरासँग उसले व्यवहार गर्छ त्यो झूटा निष्कर्ष हो वा अधिल्लो पदहरूको शिक्षाको गलत प्रयोग हो ।

एक बयानबाजी तरिका मात्र हो । उनले आफ्नो पहिलेको अविश्वास र उसको आफ्नै मामलामा परमेश्वरको अनुग्रह प्रशस्त भएको बाटोमा प्रतिबिम्बित गरिरहेको छैनन् । यो हात मा विषय को लागी असाधारण हुनेछ; उनले अहिले सत्यसँग व्यवहार गरिरहेको छैनन् कि "जहाँ पापले अनुग्रह प्रशस्त भयो" (५:२०) ।

पद ७¹²⁸ मा प्रस्तुत गरिएको मुद्दा पद ८ मा जारी छ र पछिको प्रश्न पद ७ को सोधपुछ गर्ने भागसँग नजिकबाट जोडिएको छ, "किन मलाई अझै पनि पापीको रूपमा न्याय गरिन्छ ?" पद ८ को सारलाई यसरी व्याख्या गर्न सकिन्छ: "परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूलाई हामीले दिने झूटको लागि पापीको रूपमा न्याय गर्नुको सट्टा किन नराम्रो काम गरौं कि असल आउन सक्छ ?" यस पछिल्लो नारामा निहित अनैतिकतालाई अघिल्लो पदहरूमा स्पष्ट रूपमा भनिएको तथ्यबाट निकाल्न आवश्यक अनुमान जस्तो देखिन्छ र सबैतिर निहित छ अर्थात् मानिसको अविश्वास र पापले परमेश्वरको महिमालाई अझ प्रष्ट पारेको छ । यो नाराले पद ५ बाट पावलले व्यवहार गरिरहेको आधारभूत धारणालाई स्पष्ट रूपमा प्रस्तुत गर्दछ ।

पद ८ को निर्माण केहि हदसम्म अनियमित हुन सक्छ तर विचार अस्पष्ट छैन यदि हामीले बुझौं कि दुई खण्डहरू, "हामीलाई निन्दनीय रूपमा रिपोर्ट गरिएको छ र हामी भन्छौं कि केही पुष्टि" विचारको अग्रणी बहावको लागि प्यारेन्टेटिक छन् जस्तै भइसकेको छ । माथि दिइएको वाक्यले संकेत गरेको छ यद्यपि प्रेरितले यी चार पदहरूमा काल्पनिक अवस्थाको बारेमा कुरा गर्दैन् इजाजतपत्रको दायरा वास्तवमा यसमा प्रीमियम राखेर ।

यो पावलको स्थिति हो वा कमसेकम उहाँको शिक्षाको व्यावहारिक प्रभाव हो भनी बिन्ती गर्नेहरू, उहाँको सिद्धान्तलाई समर्थन गर्ने र तिनीहरूको समर्थनमा यो विकृति थप्नेहरू हुन सक्छन्

¹²⁸ पद ७ मा $\delta\acute{\epsilon}$ र $\gamma\acute{\alpha}\rho$ बीचको भिन्नता एक हो जसको सम्बन्धमा यो निर्णायक हुन गाह्रो छ । दुबै पढाइले राम्रो अर्थ दिन्छ र पर्याप्त एमएस छ । समर्थन । यदि हामीले पढाइ $\delta\acute{\epsilon}$, पद ७ लाई अपनायौं भने $\mu\eta\ \gamma\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\tau\omicron$ (पद ६) मा निहित जोडदार अस्वीकार के हो भनेर दोहोर्‍याइएको आपत्ति हो भनेर म सुझाव दिनेछु । यदि हामीले पढाइ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ लाई अपनायौं भने, पद ६-७ मा आग्रह गरिएको आपत्तिको व्याख्या वा विस्तार हो । पद ७ यसको स्पष्ट संयमताको समर्थनमा आग्रह गरिएको समान आपत्तिको अर्को रूप हुनेछ ।

— तिनीहरू उहाँका कथित साथीहरू हुन सक्छन् । पावलले अनुग्रहको सिद्धान्तको यस विकृतिलाई पछि आफ्नो पत्रमा सामना गर्ने अवसर पाएका थिए (सम्बन्धित पद, विशेष गरी अध्याय ६) । तर यो धेरै सम्भावित छ कि हेर्नेहरू उहाँका कानुनी विरोधीहरू थिए जसले उहाँलाई यो दुर्व्यवहारको आरोप लगाएर उहाँको शिक्षालाई बदनाम गर्न खोजेका थिए । यो खण्डको व्याख्याको लागि थोरै परिणाम हो कि तिनीहरूले यो प्रेरितको अभिव्यक्त शिक्षा हो वा यो उहाँको शिक्षाको व्यावहारिक प्रभाव हो भनेर आरोप लगाए । सर्तहरू "केही पुष्टि गर्दछ कि हामी भन्छौं" सम्भवतः पहिलेको संकेत गर्दछ ।

समापन कथन, "जसको निन्दा न्यायोचित छ" लाई "निन्दनीय रूपमा रिपोर्ट गर्ने" मा सीमित हुनु हुँदैन तर प्रश्नमा दुर्व्यवहारलाई मार्ग दिने वा प्रेरितको शिक्षाबाट निकालिएको निष्कर्षको रूपमा विचार गर्ने सबैलाई समावेश गर्दछ । खण्डहरू, "हामीलाई निन्दनीय रूपमा रिपोर्ट गरिएको छ र हामी भन्छौं" को रूपमा, हामीले बिर्सनु हुँदैन कि कोष्ठकीय छन् र समापन खण्ड तुरुन्तै तिनीहरूसँग जोडिएको छैन तर सम्पूर्ण खण्डमा व्यवहार गरिएको झूटा तर्कसँग जोडिएको छ । यस नारामा, "हामीले नराम्रो गरौं कि असल आओस्" भनेको न्यायोचित निन्दा हो जसले परमेश्वरको सत्यता र विश्वासलाई कामुकतामा परिणत गर्दछ वा जो पावलले प्रचार गरिरहेको सिद्धान्तलाई अनैतिकतातर्फ लैजान्छ । नतिजा यस समापन कथनद्वारा प्रेरितले पर्दाफास गरिरहेको विकृतिलाई सबैभन्दा कडा शब्दमा निन्दा गरिएको छ ।

त्यसो भए पावलले पद ५-८ मा गरेको विकृतिको जवाफ के हो ? हामीले अध्याय ६ मा एन्टिनोमियन पूर्वाग्रहको पावलको खण्डनको ढाँचा पछि लामो तर्कको अपेक्षा गर्न सक्छौं । यो हामीले फेला पारेनौं । हामीले मनमा राख्नुपर्छ कि सम्बन्धित खण्डहरूमा हेर्दा विकृतिहरू समान छैनन् यद्यपि तिनीहरू समान छन् । अध्याय ६ मा पावलले अनुग्रहको सिद्धान्तमा लागू हुने दुर्व्यवहारको सामना गरिरहेका छन् जबकि ३:५-८ मा उनले परमेश्वरको न्याय वा शुद्धतामा आक्रमणको सामना गरिरहेको छन् । "परमेश्वरको धार्मिकता" (पद

५) धार्मिकताको गुण हो, "परमेश्वरको धार्मिकता" विश्वासबाट धार्मिकताको अनुग्रहमा विश्वासमा प्रकट भएको होइन (सम्बन्धित पदहरू, १:१७; ३:२१, २२; १०:३) । यो परमेश्वरको अन्तर्निहित इच्छा हो र यसलाई परमेश्वरको सत्यता वा सत्यतासँग समन्वय गर्नुपर्दछ (पदहरू, ५, ७) । पदहरू ५-८ सँग सम्बन्धित दुर्व्यवहार त्यसकारण फरक जातको हो र यो महत्त्वपूर्ण छ कि पावलले लामो खण्डन छैन । उनले विकृतिको विरुद्धमा राखेको विचार सरल छ: "त्यसो नहोस्; नत्रभने कसरी परमेश्वरले संसारको न्याय गर्नुहुनेछ त ?" (पद ६) ।

यो विचारले प्रश्न उठाउँछ जस्तो लाग्न सक्छ । परमेश्वरले संसारको न्याय गर्नुहुनेछ भन्ने कुराको पुष्टि गर्नु के फाइदा हुन्छ यदि प्रश्न यो हो: यदि हाम्रो अधार्मिकताले उहाँको धार्मिकताको प्रशंसा गरिएको छ भने न्याय कार्यान्वयनमा परमेश्वर कसरी न्यायी हुन सक्नुहुन्छ ? प्रमाणित गर्नुपर्ने कुराको स्पष्ट दाबी कुनै तर्क होइन ! तथापि यो हामीले यस उदाहरणमा पत्ता लगाउने कुरा हो । पावलले विश्वव्यापी न्यायको तथ्यलाई अपील गर्दछ र उनी यसलाई प्रमाणित गर्न अगाडि बढ्दैनन् । उनले यसलाई प्रकाशको अन्तिम मितिको रूपमा स्वीकार गर्दछन् र उनले यस तथ्यसँग पद ५ को आपत्तिको सामना गर्दछन् । परमेश्वरको न्यायको निश्चितताको बारेमा कुनै विवाद हुन सक्दैन । एकपटक निर्णयलाई निश्चितताको रूपमा स्वीकार गरिसकेपछि पद ५, ७, ८ मा निहित सबै आपत्तिहरू जमिनमा खस्छन् । यस मामिलामा प्रेरितको जवाफले प्रकाशको अन्तिम तथ्यहरूसँग व्यवहार गर्दा के सँधै सत्य हुनुपर्छ भनेर चित्रण गर्दछ । यी तथ्यहरू अन्तिम हुन् र तर्क स्पष्ट पुष्टिको साथ सन्तुष्ट हुनुपर्छ । आपत्तिहरूको जवाफ घोषणा हो ।

यस खण्डमा एउटा अर्को अभिव्यक्ति छ जसलाई व्याख्या गर्न आवश्यक छ - "म मानिसको रूपमा बोल्छु" (पद ५) । पावलले अन्य अवसरहरूमा प्रेरित वा ख्रीष्टियनको रूपमा भनेका कुराहरूसँग

केवल एक व्यक्तिको रूपमा उनले अहिले भनेका कुराहरूको विरोधाभासको रूपमा व्याख्या गरिनु हुँदैन ।¹²⁹

विचार यो छ कि माथिका प्रश्नहरू सोध्दा उसले सोधपुछ र तर्कको मानव मोडमा आफूलाई समायोजन गरिरहेको छ । वास्तवमा प्रश्नहरू अव्यवस्थित र स्थान बाहिर छन् । किनकि परमेश्वरको न्याय प्रश्नमा बोलाइने कुरा होइन । र हामीले यी प्रश्नहरूलाई मानव दिमागमा उठ्ने आवाजको रूपमा मात्र उच्चारण गर्न सक्छौं र त्यसपछि मात्र परमेश्वर अन्यायी हुन सक्छ भन्ने सुझावबाट घृणाको पलटावलाई सूचित गर्ने उद्देश्यका लागि ठ्याक्कै पावलले यस्तै गर्छन्; उनले तुरुन्तै जोड दिन्छन् (सम्बन्धित पद ४ र त्यसमा नोट) जोडदार अस्वीकारको सूत्र, "परमेश्वरले निषेध गर्नुहुन्छ" । परमेश्वरको पवित्रता र धार्मिकताले उहाँको सत्यतालाई प्रश्नमा बोलाउन वा उहाँको असमानताको कुनै सुझावको लागि अनुमति दिँदैन । यो त्यो आधारभूत तथ्याङ्क हो जुन पावलको माफी माग्ने अभिव्यक्ति, "म मानिसको रूपमा बोल्छु" लाई रेखांकित गर्दछ । यो सुझावलाई अस्वीकार गर्ने उद्देश्यको लागि हो कि उसले प्रश्नहरू आवाज दिन्छन् ।

¹²⁹ होज जो भन्छन् कि यहाँ पावलले घोषणा गरे कि "उनी आफ्नो प्रेरित वा ख्रीष्टियनको चरित्रमा बोलिरहेका छैनन्, तर अरूले बोल्ने जस्तै बोल्दै छन्, आफ्नो विचार व्यक्त गर्दै, आफ्नो होइन ।"

(ड) निष्कर्ष (३:९-२०)
(E. CONCLUSION 3:9-20)

९-२०

९ तब के? के हामी उनीहरूभन्दा असल छौं त? कुनै रीतिले होइनौं; किनकि पहिल्यै हामीले यहूदीहरू र ग्रीकहरू दुवैलाई 'यिनीहरू सबै पापका वशमा छन्' भन्ने दोष लगाइसकेका छौं,

१० जस्तो लेखिएको छ: 'धर्मी कोही छैन, एउटै पनि छैन;

११ बुझ्ने कोही छैन, परमेश्वरलाई खोज्ने कोही छैन ।

१२ तिनीहरू सबै बाटोदेखि भड्किएका छन्, तिनीहरू एकैसाथ बेकम्मा भएका छन्; असल गर्ने कोही छैन, एउटै पनि छैन।'

१३ 'तिनीहरूको घोक्रो खुला चिहान हो, तिनीहरूले आफ्ना जिब्राले छल गरेका छन्';

'तिनीहरूका ओठमुनि काला साँपहरूको विष छ ।'

१४ 'जसको मुख श्राप र तीता कुराले भरिएको छ।'

१५ 'रगत बगाउनलाई तिनीहरूका खुट्टाहरू फुर्तिला छन्;

१६ तिनीहरूको बाटोमा विनाश र विपत्ति छन्;

१७ अनि शान्तिको बाटो तिनीहरूले जानेका छैनन्।'

१८ 'तिनीहरूका आँखाहरूको सामु परमेश्वरको डर छैन।'

१९ अब हामी जान्दछौं, व्यवस्थाले जे पनि भन्दछ, त्यसले व्यवस्थाको अधीनतामा बसेकाहरूलाई भन्दछ, कि हरेक मुख चुप रहोस् र सारा संसार परमेश्वरको सामु दोषी ठहरियोस् ।

२० यसकारण व्यवस्थाका कामहरूद्वारा कुनै पनि प्राणी उहाँको दृष्टिमा धर्मी ठहरिनेछैन; किनकि व्यवस्थाद्वारा पापलाई चित्रे ज्ञान हुन्छ ।

९ पद ९ को सुरुमा दुईवटा संक्षिप्त प्रश्नहरू छन् । पहिलोलाई पर्याप्त रूपमा अनुवाद गरिएको छ "त्यसो भए के ?" अर्थ "त्यसो भए

के हुन्छ ?" वा, "विषयवस्तु के हो ?" दोस्रो प्रश्नलाई सम्मान गर्दा यसको सही शक्ति निर्धारण गर्न कठिनाई छ र त्यहाँ व्याख्याकर्ताहरू बीच धेरै भिन्नता छ कि "के हामी तिनीहरू भन्दा राम्रो छ ?" सही छ ।¹³⁰ यो अधिक सम्भावना छ कि विचार हो, "के हामी उत्कृष्ट छौं ?" वा मेयरको शब्दमा, "के हामी हाम्रो प्रतिरक्षामा अगाडि (केही) राख्छौं ?" तर जे भए पनि यो प्रश्न अन्यजातिहरूमाथि यहूदीको श्रेष्ठताको हो वा यहूदीमाथि अन्यजातिको वा परमेश्वरको न्यायको सन्दर्भमा यहूदीहरूले उपभोग गरेको कल्पना गर्न सकिने फाइदाको हो । उनले पाएको विशेषाधिकारको कारण (सम्बन्धित पदहरू, १, २), त्यसपछिको सन्दर्भले यो देखाउँछ कि प्रश्नको सटीक आयातमा पाप र निन्दाको सम्बन्धमा कुनै भिन्नता छैन भन्ने प्रदर्शनको लागि परिचयात्मक छ जवाफ एक व्यापक अस्वीकार हो - "कुनै पनि तरिकाले होइन", "कुनै पनि सन्दर्भमा होइन", "पूरे होइन" ।¹³¹ "किनकि हामीले पहिले नै यहूदी र ग्रीकहरू दुवैलाई दोष लगाएका

¹³⁰ यद्यपि त्यहाँ भेरियन्ट रिडिंगहरू छन् त्यहाँ अन्य भेरियन्टहरूको लागि προεχόμεθα पढाइबाट अलग हुनको लागि पर्याप्त समर्थन छैन । आयात निर्धारण गर्न कठिनाई धेरै हदसम्म यस तथ्यमा रहन्छ कि यहाँ नयाँ नियममा मात्र यो क्रिया हुन्छ र अन्यत्र प्रयोगले निर्णायक रूपमा यहाँ अर्थलाई संकेत गर्दैन । "दुर्भाग्यवश हामीसँग एफ.बि. वेस्टकोट जस्तो नयाँ प्रकाश छैन ... रोमी ३:९ को कठिन προεχόμεθα को व्याख्या गर्न मद्दतको लागि 'केही भाग्यशाली निकालिएको शोर्ट, वा पेपिरसको पट्टी' बाट आशा गरिएको छ ।" (माउल्टन र मिलिगन: द वोकाबुलरी अफ द ग्रीक टेस्टामेन्ट προέχω) । जे. बि. लाइटफुटले अभिव्यक्तिलाई निष्क्रिय मान्दछ र रेन्डरिङ अपनाउछ, "के हामी उत्कृष्ट छौं ?" र यस रेन्डरिङको स्पष्टीकरणमा जारी राख्छ: "त्यसो भए के", यहूदीले तर्क गर्छ, "के तपाईंले मलाई भन्न खोज्नु भएको हो कि अरूले हामीमाथि फाइदा लिन्छन् ?" सन्त पावलको जवाफ हो, 'होइन' । हामीले पहिले नै भनेका थियौं कि यहूदीहरू र अन्यजातिहरू सबै पापको अधीनमा थिए । तर यदि हामीले तिनीहरूलाई तपाईंमाथि कुनै फाइदा दिँदैनौं भने, न त हामी तपाईंलाई तिनीहरूमाथि कुनै फाइदा दिन्छौं । तपाईंका धर्मशास्त्रले देखाउँछ कि तपाईंलाई छुट छैन ।" (नोट्स अन द एपिस्टल अफ सेन्ट पॉल, लन्डन, १८९५, पृष्ठ २६७) । त्यसैगरी फ्रेडरिक फिल्ड भन्छन् कि निष्क्रिय अर्थ "के हामी उत्कृष्ट छौं ?" "सबैभन्दा राम्रो हो भने कठिनाईको समाधान मात्र होइन" र अर्थको विरुद्धमा "कुनै पनि कुरालाई बहाना वा बहानाको रूपमा प्रयोग गर्न" उहाँ बिन्ती गर्नुहुन्छ कि "जब προέχεται यसरी प्रयोग गरिन्छ, यो कहिले पनि निरपेक्ष पोजिटम हुँदैन, पाठमा जस्तै" । (नयाँ करारको अनुवादमा नोटहरू, क्याम्ब्रिज, १८९९, पृष्ठ १५३) ।

¹³¹ οὐ πάντως १ कोरिन्थी ५:१० मा जस्तै बुझ्नु हुँदैन तर १ कोरिन्थी १६:१२ मा πάντως οὐκ को रूपमा ।

छौं कि तिनीहरू सबै पापको अधीनमा छन् ।" यो अभियोग¹³² १:१८-२:२४ मा समावेश हुनुपर्छ जुन "पापको अधीनमा" भन्ने अभिव्यक्तिले पुरानो नियमका उद्धरणहरूमा व्याख्या गरेको छ जुन प्रायः भजनसंग्रहको पुस्तकबाट लिइएको हो । "पापको अधीनमा" पापको प्रभुत्व अन्तर्गत हुनु हो र परिणामस्वरूप विकृतताको व्यापकतालाई विभिन्न तरिकाले प्रकट गरिएको छ जुन प्रेरितले पुरानो नियमबाट कोरिएका अभियोगहरूको श्रृंखला चयन गरेका छन् मानव चरित्र र गतिविधिको दायरा, जुनसुकै पक्षबाट मानिसलाई हेर्ने हो भने, धर्मशास्त्रको निर्णय एक सार्वभौमिक र पूर्ण भ्रष्टता हो जुन पद 10-18 को उद्धरण पुरानो नियमको कुनै पनि ठाउँबाट लिइएको छैन । प्रेरितले विभिन्न खण्डहरू सँगै राख्छन् जुन यसरी संयुक्त हुँदा मानवजातिको व्यापक पापपूर्णताको लागि पुरानो नियमको साक्षीको एक एकीकृत सारांश प्रदान गर्दछन् ।

१० यो पद कुनै एक खण्डको शब्दावली उद्धरण होइन तर यो भजनसंग्रह १४:३ को अर्थको पावलको सारांश हो जुन हिब्रू र ग्रीकसेप्टुअजिन्ट दुवैमा पढ्छ: "असल गर्ने कोही छैन, होइन, एक पनि छैन" र जसलाई उनले पद १२ को अन्त्यमा शब्दशः उद्धृत गरेका छन् । यस प्रारम्भिक सारांश कथनको औचित्य वा उद्देश्यको बारेमा कुनै प्रश्न गर्नु आवश्यक छैन । यो बाइबलीय शिक्षाको गति हो र यो विशेष गरी पद ९ मा गरिएको आरोपसँग सान्दर्भिक छ कि सबै पापको अधीनमा छन् । सबैभन्दा प्रत्यक्ष बाइबलीय समर्थन भनेको "धर्मी कोही छैन, होइन, एक पनि छैन" । धार्मिकता भनेको पापको न्याय गर्ने मापदण्ड हो र धार्मिकताको अनुपस्थिति भनेको पापको उपस्थिति हो ।

११ यो पद स्पष्ट रूपमा भजनसंग्रह १४:२; ५३:३ बाट लिइएको हो । तर फेरि यो हिब्रू वा ग्रीकसेप्टुअजिन्टको मौखिक उद्धरण होइन । यी भजनहरूमा यस्तो लेखिएको छ: "परमप्रभु (परमेश्वरले ९३:३ मा)

¹³² नयाँ नियममा προαιτίαμαι ἀπὰξ λεγόμενον हो र यसलाई "हामीले पहिले प्रमाणित गरिसकेका छौं" भनेर अनुवाद गरिनु हुँदैन । (cf. लाइटफुट: idem).

मानिसहरूका सन्तानहरूलाई स्वर्गबाट तल हेर्नुभयो, कि बुझे, परमेश्वरलाई खोज्ने कोही छन् कि भनेर हेर्न ।" तात्पर्य यो हो कि त्यहाँ कुनै थिएन । पावलले यस निहितार्थको रूपमा उद्धृत गर्छन् र उही शब्दहरू प्रत्यक्ष अस्वीकारको रूपमा प्रयोग गर्छन् - "बुझे कोही छैन, परमेश्वरलाई खोज्ने कोही छैन" । पद १० सामान्य सर्तहरूमा एक कथन थियो; यो पद अधिक विशिष्ट छ र विश्वव्यापी पापपूर्णता प्रकट हुने सम्मानहरू विशेष गर्दछ । ज्ञानको क्षेत्रमा त्यहाँ कुनै समझ छैन; कन्तिभ मा परमेश्वरतिर कुनै चाल छैन । परमेश्वरको सन्दर्भमा सबै मानिसहरू अन्धो छन् र ईश्वरीय आकांक्षाको सम्बन्धमा उनीहरू मरेका छन् ।

१२ यो भजनसंग्रह १४:३ को ग्रीकअनुवाद सेप्टुअजिन्टबाट शाब्दिक उद्धरण हो । ५३:४ जसले हिब्रूलाई एकदम सही रूपमा प्रतिबिम्बित गर्दछ ।¹³³ पछाडी फर्कनु भनेको पछाडि हट्नु र धर्मत्यागको हो र हामीले १:२१ को विचारलाई विरलै छुट्याउन सक्छौं जहाँ धर्मत्याग पहिलो पटक उल्लेख गरिएको छ र वर्णन गरिएको छ - "परमेश्वरलाई चिनेर, तिनीहरूले उहाँलाई परमेश्वरको रूपमा महिमा गरेनन्, न त धन्यवाद दिए।" अस्वीकरण त्यसकारण एक अभियोग हो जुन प्रेरितले सबै मानिसहरू विरुद्ध ल्याउँछन् । कुनै न कुनै रूपमा सबै ईश्वरभक्तिको मार्गबाट टाढिएका दोषी छन् । "तिनीहरू सँगै बेफाइदा हुन्छन्।" यस अवस्थामा ग्रीकले व्यर्थतालाई प्रतिबिम्बित गर्दछ, हिब्रूले यसको स्वाद गुमाएको नुन जस्तै वा सडेको फलको रूपमा अब कुनै उपयोगी उद्देश्यको लागि काम गर्दैन त्यसैले सबै मानिसहरूलाई "खराब भएको" भनेर हेरिन्छ । कि त्यहाँ कुनै अपवाद छैन शब्द "सँगै" द्वारा व्यक्त गरिएको छ - एक व्यक्ति को लागी तिनीहरू भ्रष्ट छन् । सर्तहरू जसमा समापन खण्ड व्यक्त गरिएको छ अपवादको लागि कुनै कमी छैन त्यहाँ राम्रो गर्ने एक पनि छैन । पद १२ को विचारलाई नकारात्मक र सकारात्मक दुवै रूपमा

¹³³ भजनसंग्रह ५३:४ को हिब्रूमा थोरै भिन्नता, विशेष गरी १४:३ को १० बाट ५३:४ को १० सँग सम्म, अर्थमा कुनै फरक पार्दैन । दुबै क्रियाहरू ग्रीकको ἐξέκλιναν द्वारा राम्रोसँग रेन्डर गरिएको छ ।

बताउन यो हो कि राम्रो कामको सम्मान गर्दा त्यहाँ एक छैन जसरी नराम्रो कामको सम्मान गर्दछ त्यहाँ कुनै अपवाद छैन ।

१३-१७ पद १३ को पहिलो दुई खण्डहरू भजनसंग्रह ५:१० को हिब्रू र ग्रीकबाट एक शब्दशः उद्धरण हो र अन्तिम खण्ड भजन १३९:४ को ग्रीकअनुवाद सेप्टुअजिन्टबाट समान छ जससँग भजन १४०:४ को हिब्रू व्यावहारिक रूपमा समान छ । पद १४ ले भजन १०:७ को हिब्रूसँग मिल्दोजुल्दो छ (भजन ९:२८ को ग्रीकसेप्टुअजिन्ट अनुवाद) । पद १५ यशैया ५९: ७ बाट लिइएको हो तर हामी हिब्रू र ग्रीक दुबैमा फेला पार्ने कुराको संक्षिप्त रूप हो एक संक्षिप्त रूप तथापि जसले ठोस विचार व्यक्त गर्दछ । पद १६ यशैया ५९:७ बाट पनि हो र ग्रीकअनुवाद सेप्टुअजिन्टमा जस्तै शब्दशैली हो, हिब्रूबाट थोरै, यदि कुनै हो भने भिन्नता छ । पद १७ यशैया ५९:८ बाट हो र "जान्नु" शब्दको लागि ग्रीकअनुवाद सेप्टुअजिन्टमा फरक क्रिया र काल प्रयोग गरिएको अपवादको साथ एक सटीक रेन्डरिङ हो ।

यी पदहरूमा (१३-१७) प्रेरित आफ्नो अभियोगमा अझ ठोस हुन्छन् । यो पद १३-१५ को पाँचवटा खण्डमा पाँचवटा भिन्न-भिन्न शारीरिक अंगहरूको उल्लेखबाट स्पष्ट हुन्छ । पहिलो चार वाणी अंगहरू र पाँचौं खुट्टा पद १३, १४ मा बोलीको अंगहरूमा एकाग्रताले देखाउँछ कि कसरी प्रेरितको सम्मानमा मानिसको भ्रष्टतालाई उहाँका शब्दहरूमा उदाहरण दिइएको छ र बोलीले हृदयको दुष्टतालाई धोका दिने तरिकाहरू कति विविध छन् । गोडेटको शब्दमा, "घाँटी (गला) लाई चिहानसँग तुलना गरिएको छ । यसले स्थूल र क्रूर मानिसको भाषालाई जनाउँछ जसको बारेमा यो सामान्य भाषामा भनिन्छ । यस्तो देखिन्छ कि उसले तपाईंलाई खान चाहन्छ जुन विशेषता पहिलेको भन्दा फरक छ । यो सुगन्धित जिब्रो हो जसले तपाईंलाई मधुर वाद्य जस्तै मनमोहक बनाउँछ ।"¹³⁴ वा यो राम्रोसँग हुन सक्छ कि खुल्ला चिहानको रूपमा घाँटीले सामान्यतया सामान्य रूपमा भ्रष्टतालाई प्रतिबिम्बित गर्दछ जुन नीच बोली अभिव्यक्ति हो ।

¹³⁴ Op. cit., ad loc.

१८ यो भजनसंग्रह ३६: २ (ग्रीक अनुवाद सेप्टुअजिन्ट ३५:२) को हिब्रू बाट मौखिक उद्धरण हो जुन अपवादको साथ प्रेरितले अधिल्लो उद्धरणहरूमा बहुवचनसँग एकरूपताको लागि बहुवचन सर्वनाम प्रयोग गर्दछन् । धर्मशास्त्रको शिक्षामा परमेश्वरको डर ईश्वरभक्तिको आत्मा हो र यसको अनुपस्थिति अधर्मको प्रतीक हो । परमेश्वरको डरबाट निराधार हुनु भनेको ईश्वरहीन हुनु हो र कुनै अभियोग यहाँ लगाइएको आरोप भन्दा बढी समावेशी र निर्णायक हुन सक्दैन । अधिल्लो पदमा घाँटी, जिब्रो, ओठ, मुख, खुट्टालाई प्रत्येक मामिलामा उपयुक्त सम्बन्धमा प्रयोग गरिएको थियो, त्यसैले यहाँ आँखा । आँखाहरू दृष्टिका अंगहरू हुन् र परमेश्वरको डर हाम्रो आँखाको अगाडि जस्तै उचित रूपमा व्यक्त गरिएको छ किनभने परमेश्वरको डर भनेको परमेश्वर निरन्तर हाम्रो विचार र आशंकाको केन्द्रमा हुनुहुन्छ र जीवन निर्भरताको सर्वव्यापी चेतना द्वारा विशेषता हो । उहाँमाथि र उहाँलाई जिम्मेवारी यो डरको अनुपस्थितिको मतलब यो हो कि परमेश्वर विचार र गणनाको केन्द्रबाट मात्र होइन तर हाम्रो गणनाको सम्पूर्ण क्षितिजबाट बाहिर छ । हाम्रा सबै विचारहरूमा परमेश्वर हुनुहुन् । लाक्षणिक रूपमा, उहाँ हाम्रो आँखाको अगाडि हुनुहुन् र यो अयोग्य ईश्वरहीनता हो ।

१९ अब हामी जान्दछौं, व्यवस्थाले जे पनि भन्दछ, त्यसले व्यवस्थाको अधीनतामा बसेकाहरूलाई भन्दछ, कि हरेक मुख चुप रहोस् र सारा संसार परमेश्वरको सामु दोषी ठहरियोस् ।

२० यसकारण व्यवस्थाका कामहरूद्वारा कुनै पनि प्राणी उहाँको दृष्टिमा धर्मी ठहरिनेछैन; किनकि व्यवस्थाद्वारा पापलाई चित्रे ज्ञान हुन्छ ।

१९ सबै यहूदी र ग्रीकहरू पापको अधीनमा थिए भनी उहाँले पत्रको अधिल्लो भागमा स्थापित गर्नुभएको कुरालाई समर्थन गर्न पुरानो नियमका यी प्रमाणहरू उद्धृत गरिसकेपछि पद १९, २० मा प्रेरितले धर्मशास्त्रको यस गवाहीबाट आफ्नो निष्कर्ष निकाल्छन् ।

प्रभाव बिना अपवाद सबै परमेश्वरको न्याय अन्तर्गत छ। जब पद १९ मा उहाँले भन्नुहुन्छ, "हामीलाई थाहा छ कि व्यवस्थाले जे पनि भन्छ, यसले व्यवस्थामा रहेकाहरूलाई बोल्छ", त्यहाँ ध्यान दिनु पर्ने केही कुराहरू छन् । (१) भजनसंग्रह र अगमवक्ता यशैयाबाट उद्धृत गरिसकेपछि उहाँले "व्यवस्था" शब्दलाई समावेशी अर्थमा पुरानो नियमको पर्यायवाची रूपमा प्रयोग गरिरहनुभएको हुनुपर्छ । यहाँ "व्यवस्था" पुरानो नियमको विशेष रूपमा विधायी सामग्रीहरूमा सीमित छैन न मोशाका पुस्तकहरूमा । पावलले पुरानो नियमको सम्पूर्ण भागलाई "व्यवस्था" भनेर तोक्न सक्छन् जब यो पदनाम हातमा रहेको विचारसँग मिल्दोजुल्दो छ र यद्यपि उद्धरणहरू विशेष गरी व्यवस्थाबाट लिइएको छैन तर तिनीहरूसँग सम्बन्धित बल र प्रासंगिकता छ । व्यवस्था यसको अधिक विशिष्ट संकेतमा छ । त्यसकारण दस आज्ञाहरूमा प्रतिरूपित व्यवस्थालाई अलग गर्न सकिने व्यवस्थाको रूपमा लिनु पलिन होइन । पुरानो नियम यसको सम्पूर्णतामा आवश्यकताहरू र निर्णयहरूले भरिएको छ जुन दस आज्ञाहरूमा सारिएको छ ।

(२) उनले पुरानो नियममा जम्मा भएको व्यवस्थालाई बोलेको रूपमा मान्छन् - 'व्यवस्थाले जे जे भन्छ त्यो व्यवस्थामा भएकाहरूलाई बोल्छ' । धर्मशास्त्र मृत शब्द होइन तर यो जीवित भाषण हो । (३) यो वर्तमान संग प्रासंगिक संग जीवित भाषण हो । प्रेरितले विगतलाई मात्रै व्यवहार गरिरहेका थिएनन् । उनले आफ्नो समयमा र हाम्रो समयमा के सत्य थियो त्यो लेख्दै थिए । (४) व्यवस्थाले व्यवस्थामा भएकाहरूलाई बोल्छ ।

यो अभिव्यक्ति "व्यवस्थामा" लाई "व्यवस्था अन्तर्गत" (६:१४) सँग बराबरीमा राख्नु हुँदैन । यस पछिल्लो अवस्थामा "व्यवस्थामा" "अनुग्रहको अधीनमा" को विरोधाभास हो र पावलले आफ्नो पत्रमा यस मोडमा सबै "व्यवस्थामा" अनुग्रहको कार्यहरूबाट बहिष्कृत गरिएको सुझाव दिइरहेका छैनन् । "व्यवस्थामा" भन्नाले कानूनको क्षेत्र जुन क्षेत्रमा उनले बोलेका थिए र जसको उनले नमूनाहरू दिएका थिए त्यो माग र निर्णयको माध्यमबाट लागू भएको थियो । प्रश्न उठ्छ: व्यवस्थाको प्रयोगको यो क्षेत्र कतिको व्यापक छ? के यसको

सान्दर्भिकता पुरानो नियम भएका यहूदीहरूलाई मात्र लागू हुन्छ जसलाई यी वचनहरू (पद २) दिइएको थियो ? यो हामी आशा गर्न नेतृत्व गर्न सक्छौं र यसैले यस पदमा पावलले यहूदीहरूमा पर्ने न्याय देखाउँदै छन् भन्ने निष्कर्षमा पुग्छौं । यस उदाहरणमा यस्तो सीमितता अनुमान गर्नु अव्यावहारिक हुनेछैन किनभने उनको मुख्य चासो यहूदीहरूलाई देखाउनु हो कि तिनीहरू सम्बन्धित न्यायको सन्दर्भमा अन्यजातिहरू भन्दा राम्रो छैनन् । यहूदीहरू बीचको विवादमा नभएको रूपमा अन्यजातिहरूको पाप र निन्दालाई मात्र सकिन्छ । तर यो एउटा महत्त्वपूर्ण तथ्य हो कि यो सीमा खण्डका सर्तहरू द्वारा जन्मिएको छैन । किनकि पावलले भनेका छन्, "व्यवस्थाले जे भन्छ, त्यसले व्यवस्थामा भएकाहरूलाई बोल्छ, ताकि हरेक मुख बन्द होस् र सारा संसार परमेश्वरप्रति उत्तरदायी बनोस्" । त्यहाँ कुनै प्रश्न हुन सक्दैन तर यहाँ सबै समावेशी सार्वभौमिकताको नोट छ, विशेष गरी वचनमा "पूरे संसार" । पुरानो नियम वा विशेष रूपमा प्रकट गरिएको व्यवस्थाको अर्थमा व्यवस्था नभएका अन्यजातिहरूलाई पावलले समावेश गर्दछ (सम्बन्धित पद २:१४) । त्यसकारण अन्यजातिहरूलाई "व्यवस्थामा" भनिन्छ, अर्थात्, पावलले उद्धृत गरेको नियमको सान्दर्भिकता रहेको क्षेत्रमा तिनीहरूलाई व्यवस्थामा भनेर भनिन्छ । यसले सबै-महत्त्वपूर्ण विचारलाई स्थापित गर्दछ कि यद्यपि अन्यजातिहरूसँग पुरानो नियमको व्यवस्था थिएन र त्यस अर्थमा कानूनविहीन थिए । तैपनि तिनीहरू पुरानो नियमले घोषणा गरेको न्यायको दायरा बाहिर थिएनन् । यो भन्दछ कि उद्धृत ती खण्डहरूमा दिइएका विवरणहरू अन्यजातिहरूका साथै यहूदीहरूका विशेषताहरू थिए र उनीहरू सबैलाई बिना बहाना र परमेश्वरको नजरमा निन्दा हुन सक्नु भनेर उनीहरूलाई अन्तसम्म समान न्याय दिइयो ।¹³⁵

¹³⁵ ὁλόδικος यहाँ नयाँ नियममा मात्र पाइन्छ । शास्त्रीय ग्रीकमा यसको अर्थ उत्तरदायी हुनु वा को संज्ञानात्मक अन्तर्गत ल्याइएको हो । Cf Moulton र Milligan: op. cit.; जेबी लाइटफुट: नोट्स, *ad loc.*

२० पद २० लाई पेश गरिएको शब्द "यसैले" (ए.भी. मा जस्तै) द्वारा तर "किनभने" द्वारा अनुवाद गरिएको हो । यस पदले प्रत्येक मुख बन्द गर्नुको कारण दिन्छ र सारा संसारलाई निन्दा गरिएको छ बुझ्नको लागि "व्यवस्थाका कामहरूबाट कुनै पनि शरीरलाई परमेश्वरको सामु धर्मी ठहरिनेछैन"। यसले २:१३ मा भनिएको सिद्धान्तलाई उल्टाउँदै कि "व्यवस्था पालन गर्नेहरू न्यायी हुनेछन्"। यो समानताको सिद्धान्तको रूपमा साँचो हो तर अस्तित्वको रूपमा यो मानव जातिमा कहिल्यै लागू हुँदैन किनभने त्यहाँ व्यवस्थाको पालन गर्नेहरू छैनन् । व्यवस्थाको कुनै काम छैन जसले आधार बनाउँछ वा धर्मीकरण निकाल्छ - "त्यहाँ कोही धर्मी छैन, होइन, एकजना पनि छैन" (पद १०)। यसकारणले गर्दा व्यवस्थाका कामहरूद्वारा वास्तवमा कुनै धर्मीकरण छैन भनी व्यवस्थाको कार्य भनेको पापलाई विश्वस्त पार्नु हो (पद २० ख)। व्यवस्थाले धर्मीकरणको सम्बन्धमा यो आवश्यक र योगदानात्मक सेवा गर्दछ । यसले पापको ज्ञान दिन्छ र हामीलाई यो बुझ्न सक्षम बनाउँछ कि व्यवस्थाका कामहरूबाट कुनै पनि मानिस धर्मी ठहरिनेछैन र त्यसैले हरेक मुख बन्द हुन्छ र सारा संसार परमेश्वरको न्यायको अधीनमा रहन्छ ।

"धर्मी ठहराउने" र "परमेश्वरमा उत्तरदायी बन्नुहोस्" मा सूचित गरिएको "बन्दै" भविष्यको निर्णयले भविष्यको न्यायलाई संकेत गर्दैन । यी अभिव्यक्तिहरूले उनीहरूसँग सम्बन्धित प्रस्तावहरूको निश्चितता र विश्वव्यापीतालाई संकेत गर्दछ ।

५ परमेश्वरको धार्मिकता
(३:२१-३१)
(V. THE RIGHTEOUSNESS OF GOD)
(3:21-31)

२१-२६

२१ तर अब ता विनाव्यवस्था नै परमेश्वरको धार्मिकता

प्रकट भएको छ, जसको गवाही व्यवस्था र

भविष्यवक्ताहरूले दिन्छन्;

२२ अर्थात् परमेश्वरको त्यो धार्मिकता, जो येशू ख्रीष्टमाथि राखिएको विश्वासद्वारा विश्वास गर्ने सबैका लागि हो र जो सबैमाथि आउँछ; किनभने त्यहाँ कुनै भिन्नता छैन ।

२३ किनकि सबैले पाप गरेका छन्, र परमेश्वरको महिमारहित हुन गएका छन्;

२४ तिनीहरू उहाँको अनुग्रहद्वारा ख्रीष्ट येशूमा भएको छुटकाराको कारणले सित्तैमा धर्मी ठहरिन्छन्;

२५ उहाँलाई परमेश्वरले प्रायश्चित ठहराउनुभयो, जुन प्रायश्चित उहाँको रगतमा गरिएको विश्वासद्वारा कार्यकारी हुन्छ; यो चाहिँ परमेश्वरको सहनशीलतामा पहिले गरिएका पापहरूको क्षमाको विषयमा आफ्नो धार्मिकता प्रकट गर्नका निम्ति हो;

२६ यो चाहिँ आफू न्यायी हुन र येशूमाथि विश्वास गर्नेलाई धर्मी ठहराउनेवाला हुनलाई वर्तमान समयमा आफ्नो धार्मिकता प्रकट गर्नका निम्ति हो।

२१-२३ मेयरको तर्क छ कि पद २१ को सुरुमा "अब" भनेको "दुई अवधिहरू बीचको भिन्नता" व्यक्त गर्ने समयको क्रियाविशेषण होइन तर यसले "दुई सम्बन्धहरू बीचको" भिन्नतालाई व्यक्त गर्दछ अर्थात् "व्यवस्थामा निर्भरताको सम्बन्ध र व्यवस्थामा स्वतन्त्रताको सम्बन्ध" । उनले यहाँ "व्यवस्थाद्वारा" (जुन अस्तित्वमा छैन) र "व्यवस्था बिना" वा "व्यवस्थाबाट अलग" को धर्मिकरणको बीचमा स्थापित गरिएको

मुख्य भिन्नतामा ध्यान आकर्षित गराउँदछन् जुन सुसमाचारको प्रावधान हो र जसलाई पावलले तुरुन्तै व्यवहार गर्न अगाडि बढेछ। तर यो स्पष्ट छैन कि प्रश्नमा रहेको "अहिले" यसको अस्थायी शक्तिबाट वञ्चित हुनुपर्छ। पावलले व्यवस्थाका कामहरूद्वारा धर्म ठहरिने र व्यवस्थाविनाको न्यायिकता, अर्थात् व्यवस्थाका कामहरू बिनाको न्यायिकता बीचको भिन्नतालाई मात्र जोड दिइरहेका छैनन् तर उनले येशू ख्रीष्टको प्रकाशसँगै आएको पछिल्लोको प्रकटीकरणमा पनि जोड दिएका छन्। अब विगतको विपरीत परमेश्वरको यो धार्मिकता प्रकट हुन्छ। यो पूर्ण दृश्यको लागि खुला झूट भएको छ जुन मेयरले आफ्नो प्रदर्शनीमा पछि प्रशंसनीय रूपमा देखाउँदछन्। पावलको लागि यसको मतलब यो होइन कि व्यवस्था बिनाको धर्मिकरण अब पहिलो पटक प्रकट भएको थियो र पहिलेको अवधिमा मानिसहरूलाई थाहा थियो कि व्यवस्थाका कामहरूद्वारा धर्म ठहरिन्छ।¹³⁶ यो धेरै अन्यथा छ। विगत र वर्तमान बीचको कुनै पनि विसंगतिलाई हटाउन पावलले हामीलाई स्पष्ट रूपमा सम्झाउनुहुन्छ कि अहिले प्रकट भएको परमेश्वरको धार्मिकता व्यवस्था र अगमवक्ताहरूले देखेका थिए।¹³⁷ उनले यस मामिलामा अन्य सन्दर्भमा दुई नियमहरू बीचको निरन्तरता कायम राख्न ईर्ष्या गर्दछन्। तर यो निरन्तरताको साथमा नयाँ नियममा प्रकटीकरणको सन्दर्भमा भएको महत्त्वपूर्ण परिवर्तनमा अझै पनि स्पष्ट जोड दिन सकिन्छ। त्यसैले "अब" को अस्थायी बललाई सम्बन्धको भिन्नता वा

¹³⁶ स्यान्डे र हेडलाम, मेयरको दृष्टिकोणको विवादमा, तथापि, केसलाई सही रूपमा बयान गर्दैनन् जब उनीहरू भन्छन्, "तर यहाँ दुई राज्य वा सम्बन्धहरू समयको क्रममा एकअर्काको पछि लाग्ने दुई अवधिहरूसँग मेल खान्छ।" (op. cit., ad loc.).

तिनीहरूले उद्धृत गरेको समानान्तरहरू (रोमी १६:२५, २६; एफिसी २:१२, १३; कलस्सी १:२६, २७; २ तिमोथी १:९, १०; हिब्रू ९:२६), यद्यपि प्रत्यक्ष रूपमा सान्दर्भिक छन्। पावलको विचार यहाँ, दुई सम्बन्ध दुई अवधि संग मेल खान्छ कि स्थिति सहन नगर्नुहोस्। यो अभिव्यक्तिको सन्दर्भमा भिन्नता हो जुन अस्थायी *vuvu δέ* द्वारा जोडिएको छ, जस्तै उद्धृत समानान्तरहरू द्वारा पनि प्रमाणित गरिएको छ। अझै पनि, स्यान्डे र हेडलामले प्रभावको लागि स्पष्ट छ कि, पावलका अनुसार, "बस्तुहरूको नयाँ क्रम कुनै पनि हिसाबले पुरानोको विपरीत होइन, बरु एक विकास हो जुन विधिवत रूपमा पहिले नै देखाइएको थियो र प्रदान गरिएको थियो" (ad loc. on *μαρτυρουμένη κ.τ.λ.*).

¹³⁷ "व्यवस्था र अगमवक्ताहरू" एक सूत्रको रूपमा निस्सन्देह समावेशी छ, पुरानो नियमको सम्पूर्ण समावेश गर्दछ।

दुई अवधिको विरोधाभासको निरन्तरतालाई हानि नगरी पहिचान गर्न सकिन्छ ।

जब पावल भन्छन् "व्यवस्था बिना" यस अस्वीकारको निरपेक्षतालाई कम गर्नु हुँदैन । उनले यो भनेको कुनै पनि रिजर्भसन वा अपमान बिना नै उचित धार्मिकताको सन्दर्भमा हो जुन पत्रको यस भागको विषयवस्तु हो । यसले धर्मिकरणमा कुनै योगदान, तयारी, सहायक, वा सहायक छैन, जुन व्यवस्थाको कार्यहरूद्वारा दिइन्छ भन्ने संकेत गर्दछ । यो तथ्य यहाँ अभिव्यक्ति आफैं र वाक्यमा यसको प्रभावकारी स्थितिद्वारा प्रस्तुत गरिएको छ । र यो समग्र रूपमा पत्रको निरन्तर विवादले जन्मेको छ । यस उच्चारणलाई बेवास्ता गर्नु भनेको पत्रको केन्द्रीय सन्देश गुमाउनु हो । यहाँ इक्कोकेट गर्नु भनेको अझ स्पष्ट र निरन्तर रूपमा भन्न नसकिने कुरालाई विकृत गर्नु हो ।¹³⁸

"व्यवस्था बिना" भन्ने अभिव्यक्तिलाई प्रामाणिक अर्थमा न त व्यवस्थाको अर्थमा बुझ्न सकिन्छ । यो भनिएको छैन कि अब प्रकट भएको परमेश्वरको धार्मिकता पुरानो नियमको रूपमा या त क्यानन वा अवधिको रूपमा हेरिएको थियो । पावल उल्टो भन्छन्- "यो व्यवस्था र अगमवक्ताहरूले गवाही दिए" यस अर्थमा कि व्यवस्था र अगमवक्ताहरूले यसको गवाही दिए । "व्यवस्था बाहेक" अभिव्यक्तिमा "व्यवस्था" शब्दलाई "व्यवस्थाका कार्यहरू" (पद २०) को अर्थमा प्रयोग गरिएको छ र विचार भनेको केवल त्यो व्यवस्था हो जुन आज्ञाको रूपमा वा काममा बाधा पुऱ्याउने र उत्पादन गर्ने कार्यमा केही योगदान गर्दैन । हाम्रो धर्मिकरण प्रेरितले "व्यवस्था" शब्दको एउटा सङ्केतबाट अर्कोमा फर्कन सक्ने सहजताको एउटा शिक्षामूलक उदाहरण हामीसँग यहाँ छ । "व्यवस्था" शब्दको एक अर्थमा व्यवस्था बिना असुरक्षित रूपमा रहेको धार्मिकता, यद्यपि, त्यस शब्दको अर्को अर्थमा व्यवस्थाद्वारा साक्षी र यसैले घोषणा गरिएको हो । एक अर्थमा व्यवस्थाले धर्मिकरणको विपरित उच्चारण

¹³⁸ धर्मिकरणको रोमन क्याथोलिक सिद्धान्तले अनुग्रहलाई पवित्रीकरणमा समावेश गर्दछ जसद्वारा पापहरू हटाइन्छ र हामीलाई प्रक्रियाको रूपमा औचित्यको अवधारणा मात्र बनाइन्छ र यसैले असल कामहरूद्वारा धर्मिकरण बढाइन्छ । रोमन क्याथोलिक स्थितिको खण्डनका लागि पाठकलाई "धर्मिकरण" मा परिशिष्टमा उल्लेख गरिएको छ । (पृष्ठ ३३६ देखि) ।

गर्दछ अर्को अर्थमा व्यवस्थाले धर्मीकरणको प्रचार गर्दछ । यसले प्रेरितद्वारा "व्यवस्था" शब्द प्रयोग गरेको सटीक अर्थ निर्धारण गर्ने प्रत्येक मामलामा आवश्यकतालाई चित्रण गर्दछ र हामीले यो शब्दको सँधै एउटै अर्थ र अर्थ छ भनी मान्नु हुँदैन । प्रदर्शनीले यो भिन्नता पहिचान गर्न असफल भएको छ । यहाँ भिन्नतालाई लगातार दुईवटा खण्डहरूमा उदाहरण दिइएको छ ।

यो सम्भव छ कि पद २१ मा "व्यवस्था बाहेक" लाई "परमेश्वरको धार्मिकता" को सट्टा "प्रकट छ" सँग सीधै अर्थ लगाउन सकिन्छ । यस घटनामा यो व्यवस्था बिनाको धार्मिकता हो भन्ने तथ्यमा भन्दा व्यवस्था बिनाको अभिव्यक्तिमा जोड पर्छ (सम्बन्धित उदाहरण, मेयर) । यदि सिन्द्याक्टिक रूपमा यो निर्माण पक्षपाती भएको भए पनि यो व्यवस्था बिनाको धार्मिकता हो भनी निष्कर्ष निकाल्छ । तथापि यो सम्भव छ कि "व्यवस्था बिना" लाई "परमेश्वरको धार्मिकता" सँग व्याख्या गरिनु पर्छ र त्यस अवस्थामा धार्मिकतालाई प्रत्यक्ष रूपमा व्यवस्था बिनाको रूपमा चित्रण गरिन्छ ।

"परमेश्वरको धार्मिकता" जसलाई प्रकट गरिएको भनिएको छ त्यो हो जुन हामीले पहिले नै १:१७ मा भेट्टाएका छौं । पाठकलाई त्यस बिन्दुमा प्रदर्शनीमा उल्लेख गरिएको छ ।

पद २२ को "परमेश्वरको धार्मिकता" पद २१ र १:१७ को जस्तै हो र शब्दहरू "येशू ख्रीष्टको विश्वासद्वारा विश्वास गर्नेहरू सबैलाई" १:१७ को "विश्वासबाट विश्वासमा" जस्तै शक्ति छ । । त्यस बिन्दुमा प्रदर्शनीमा पाठकलाई पुनः सन्दर्भ गरिन्छ । तथापि १:१७ मा निहित अतिरिक्त तत्वहरूलाई ध्यान दिन आवश्यक छ तर यहाँ स्पष्ट रूपमा उल्लेख गरिएको छ । यस विश्वासलाई येशू ख्रीष्टमा विश्वासको रूपमा परिभाषित गर्न प्रेरित सावधान छन् । येशू ख्रीष्ट वस्तु हुनुहुन्छ र विश्वासको विषय होइन भनेर देखाउन आवश्यक छैन । उहाँको मनमा के छ भनी येशू आफैले उदाहरण दिनुभएको विश्वासअनुसारको विश्वास हो भनी मान्नु प्रेरितको सम्पूर्ण शिक्षाको लागि अप्रासंगिक हुनेछ अर्थात् येशूको आफ्नै विश्वासद्वारा हामी धर्मी ठहरिएका छौं उनले प्रयोग गरेको विश्वासद्वारा । यद्यपि ख्रीष्टको विश्वासयोग्यता दृश्यमा छ भन्ने धारणा सामान्य रूपमा धर्मशास्त्रको

समानताको विपरीत हुनेछैन तर पनि यहाँ १:१७ भन्दा बढि यस व्याख्याको लागि राम्रो वारेन्ट छैन । पाठकलाई यस विषयमा फेरि परिशिष्टमा उल्लेख गरिएको छ (पेज, ३६३ देखि) ।

येशू ख्रीष्टलाई विश्वासको वस्तुको रूपमा प्रतिनिधित्व गर्दा प्रेरितले एक विचारलाई अगाडि ल्याउँदछन् जुन यस पत्रमा अहिलेसम्म स्पष्ट रूपमा उल्लेख गरिएको थिएन । धार्मिकताको सम्बन्धमा ल्याइएको विश्वास परमेश्वरमा सामान्य विश्वास होइन । राम्ररी परिभाषित र सुगम सामग्री बिना विश्वास धेरै कम छ । यो ख्रीष्टमा निर्देशित विश्वास हो र जब उहाँलाई "येशू ख्रीष्ट" नाम दिइएको छ यी शीर्षकहरू येशू व्यक्तिगत, ऐतिहासिक र आधिकारिक रूपमा हुनुहुन्छ र हुनुहुन्थ्यो । रोमी १:३, ४ को सन्दर्भमा यो येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ जो विश्वासलाई धर्मी ठहराउने उद्देश्य हो । पद २१, २२ को सन्दर्भमा यो विश्वास हो जसले हामीलाई परमेश्वरको धार्मिकतासँग प्रभावकारी सम्बन्धमा राख्छ । पछिका पदहरूमा प्रेरितले ख्रीष्टको उपलब्धिलाई परिभाषित गर्दछन् जसद्वारा उहाँ यस विश्वासको उपयुक्त वस्तु हो, एक उपलब्धिलाई छुटकारा, प्रायश्चित, र न्यायको न्यायको रूपमा परिभाषित गरिएको छ । यो प्रभावकारितामा येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ जुन उहाँको उद्धारकर्ता र प्रायश्चितकर्ताको रूपमा हो जो विश्वासको उचित वस्तु हो । विश्वास उहाँमा विशेष चरित्रमा केन्द्रित छ जुन उहाँको उद्धारकर्ता, उद्धारक र प्रभु हुनुहुन्छ ।

"येशू ख्रीष्टको विश्वासद्वारा" अभिव्यक्तिको यी प्रभावहरूलाई ध्यानमा राख्दै, "विश्वास गर्ने सबैलाई" किन थपिएको छ भनेर हामी सोच्न सक्छौं । यो स्वीकार गरिएको छ कि निश्चित विचारलाई सम्मान गर्दै निश्चिततामा पुग्न गाह्रो छ । तर सबैभन्दा व्यावहारिक व्याख्या यस्तो देखिन्छ (सम्बन्धित टिप्पणीहरू १:१७ मा) कि परमेश्वरको धार्मिकतालाई ख्रीष्टमा विश्वासद्वारा मानिसहरूसँग प्रभावकारी सम्बन्धमा ल्याइएको मात्र होइन तर सबै विश्वासीहरूसँग यो प्रभावकारी सम्बन्धमा ल्याइन्छ ।¹³⁹ विश्वास यस उद्देश्यको लागि मात्र

¹³⁹ यो बलियो हुनेछ यदि हामीले D G को पढाई, कर्सिभ्स को मास, र केहि संस्करणहरू, अर्थात्, εἰς πάντας καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς πιστεύοντας । तर κ^* A B C र केही अन्य

प्रभावकारी छैन । विश्वास गर्ने व्यक्ति जोसुकै भए पनि यो प्रभावकारी हुन्छ । यो सत्यलाई जोड दिन प्रेरितको लागि अनावश्यक थिएन । सबै यहूदी र अन्यजातिहरू पापको अधीनमा थिए भनेर उहाँले प्रमाणित गर्नुभएको थियो । परमेश्वरको दण्डनीय न्यायको सन्दर्भमा कुनै भिन्नता छैन । सुसमाचारको महिमा यो हो कि जब विश्वास काममा आउँछ तब परमेश्वरको अनुकूल न्यायमा कुनै भेदभाव हुँदैन । विश्वासीहरू बीच कुनै भेदभाव छैन - परमेश्वरको धार्मिकता तिनीहरू सबैमा भेदभाव बिना आउँछ ।

यस व्याख्याले तुरुन्तै पछि आउने खण्डहरूबाट पुष्टि प्राप्त गर्दछ: "किनकि त्यहाँ कुनै भिन्नता छैन: किनकि सबैले पाप गरेका छन् र परमेश्वरको महिमाबाट चुकेका छन् ।" जसरी सबै पापी छन्, त्यसैकारण सबै विश्वासीहरू परमेश्वरको अनुग्रहद्वारा स्वतन्त्र रूपमा धर्मी ठहरिन्छन् । यसरी "येशू ख्रीष्टको विश्वास मार्फत" खण्डको दुई तत्वहरूमा विचारका दुई भिन्न छायाहरू छन् जसले यो तथ्यलाई जोड दिन्छ कि यो ख्रीष्टमा विश्वासद्वारा मात्र हो कि परमेश्वरको धार्मिकता न्यायको लागि सक्रिय छ । "विश्वास गर्ने सबैका लागि" विश्वास हुँदा यो धार्मिकता सधैं सक्रिय हुन्छ भन्ने तथ्यलाई जोड दिन्छ ।

खण्ड, "सबैले पाप गरेका छन्" (पद २३), प्रत्येक मानिसको पापलाई "विगतको ऐतिहासिक तथ्य" (मेयर) को रूपमा हेर्छ । जुन मानव जातिको पापपूर्णतालाई हेर्न सकिन्छ, र आदमको पाप र त्यसमा वंशजको संलग्नतालाई प्रतिबन्ध लगाउनु सुरक्षित हुनेछैन । (सम्बन्धित पद ५:१२) । जतिसुकै भिन्नताहरू प्राप्त गर्न सक्ने जातिका सदस्यहरू बीचको उत्तेजकताको सन्दर्भमा जुन पापपूर्णताले तीव्र पार्छ, अपवाद वा भेदभाव बिना सबै पापीहरूको श्रेणीमा पर्दछन् (सम्बन्धित पदहरू ९, १०) ।

समन्वय खण्डको आयात "र परमेश्वरको महिमाबाट कम आउनुहोस्" तुरुन्तै स्पष्ट छैन । त्यहाँ धेरै सम्भावनाहरू छन् । क्रियाको अर्थ "कम हुनु", "चाहनु", "निराधार हुनु" हो । (सम्बन्धित

संस्करणहरू, अर्थात्, εἰς πάντας τοὺς πιστεύοντας को छोटो पढाइले स्पष्ट रूपमा उही विचार प्रकट गर्दछ । भिन्न पढाइहरूले कुनै पनि हिसाबले विचारलाई असर गर्दैन ।

पदहरू, मत्ती १९:२०; लूका १५:१४; १ कोरिन्थी १:७; ८:८; १२:२४; फिलिप्पी ४:१२) । यसले अवस्थालाई जनाउँछ, कार्यलाई होइन । यद्यपि अवश्य पनि अवस्था कार्यको अभावबाट उत्पन्न हुन सक्छ जसले अवस्थालाई सुधार वा रोकेको थियो । प्रश्न जसले केही कठिनाई खडा गर्छ र जसमा टिप्पणीकारहरू फरक छन्: हामीहरू कमजोर र निराधार भएका परमेश्वरको महिमा के हो ? त्यहाँ चार सम्भावनाहरू छन्: (१) परमेश्वरलाई महिमा प्रदान गर्न असफल हुनु, उहाँको महिमा गर्न असफल हुनु वा उहाँको महिमाको प्रशंसा गर्न के गर्नु हो । (सम्बन्धित पदहरू, “महिमा” शब्दको प्रयोगका लागि लूका १७:१८; प्रेरित १२:२३; रोमी ४:२०; १ कोरिन्थी १०:३१; २ कोरिन्थी ४:१५; ८:१९; फिलिप्पी १:११; २:११; १ थेस्सलोनिकी २:६; प्रकाश ४:९, ११; ११:१३; १४:७; १६:९) । २) परमेश्वरले दिनुभएको महिमा, सम्मान वा अनुमोदन प्राप्त गर्न असफल हुनु । (सम्बन्धित पदहरू, यूहन्ना ५:४१, ४४; ८:५०; १२:४३; रोमी २:७, १०; हिब्रू ३:३; १ पत्रुस १:७; २ पत्रुस १:१७) । (३) परमेश्वरको महिमा प्रतिबिम्बित गर्नमा, अर्थात् उहाँको स्वरूप अनुरूप हुन नसकेको । (सम्बन्धित पदहरू, १ कोरिन्थी ११:७; २ कोरिन्थी ३:१८; ८:२३) । (४) ख्रीष्टको आगमनमा परमेश्वरका जनहरूलाई प्रदान गरिने पूर्ण महिमालाई असफल पार्न । (सम्बन्धित पदहरू, रोमी ५:२; ८:१८, २१; १ कोरिन्थी २:७; १५:४३; २ कोरिन्थी ४:१७; कलस्सी १:२७; ३:४; २ थेस्सलोनिकी २:१४; १ तिमोथी २:१०; हिब्रू २:१०; १ पत्रुस ५:१, ४) ।

नयाँ नियममा यस अभिव्यक्तिसँग कुनै सटीक समानान्तर छैन र चारवटा व्याख्याहरूमध्ये प्रत्येकको लागि राम्रो मामला बनाउन सकिन्छ भन्ने तथ्यले कठिनाई अलिकति जोडिएको छैन । व्याख्याको पक्षमा विचारहरूको थोरै सन्तुलन मात्र संकेत गर्न सकिन्छ (३) ।

(क) पावलले क्रियाको वर्तमान काल प्रयोग गर्दछन् जुन अवस्था वा अवस्थाको वर्णन गर्दछ । त्यसकारण हामीले अनुमान लगाउनु पर्छ कि उनले पापको तथ्यबाट उत्पन्न सबै मानिसहरूको वर्तमान अवस्थालाई प्रतिबिम्बित गर्दछन् । यो सबैले पाप गरेको तथ्यसँग समन्वय छ । यो विचारले (४) कम टेनेबल बनाउन सक्छ । (ख) यदि (१) प्रेरितद्वारा अभिप्रेरित भएको थियो भने यो मात्र उचित छ कि

उनले नयाँ नियमको सामान्य प्रयोगको ढाँचा पछि परमेश्वरलाई "महिमा दिनु" जस्ता अरू कुनै शब्दहरू घुसाएको थिए । विशेष गरी वा उनले को उपसर्ग प्रयोग गरेको हुन्थे र "परमेश्वरको महिमामा" पदको लागि सम्पूर्ण अभिव्यक्तिलाई अनुकूलित गरेको हुन्छ, जस्तै माथि (१) अन्तर्गत उल्लिखित खण्डहरूमा । (ग) यद्यपि "परमेश्वरको महिमा" भन्ने वाक्यांशलाई नयाँ नियमको प्रयोगको सन्दर्भमा परमेश्वरबाट आउने प्रशंसामा लागू गर्न सकिन्छ (सम्बन्धित पद, यूहन्ना १२:४३) तर पनि यस सन्दर्भमा अझ स्पष्टतापूर्ण परमेश्वरबाट महिमा हुनेछ ।" ¹⁴⁰ (घ) पापले ल्याएको विपरित परमेश्वरको स्वरूपमा रूपान्तरणको रूपमा उद्धार सुरक्षित हुन्छ भनेर प्रतिनिधित्व गर्न यो एकदम पाउलिन हो (सम्बन्धित पद, ३ कोरिन्थी ३:८) । हाम्रो वर्तमान अवस्थालाई यस सन्दर्भमा हाम्रो विपन्नताको सन्दर्भमा परिभाषित गर्नुभन्दा बढी सान्दर्भिक वा वर्णनात्मक अरू केही हुनेछैन । हामी त्यो पूर्णताबाट वञ्चित छौं जुन ईश्वरीय पूर्णताको प्रतिबिम्ब हो र त्यसैले परमेश्वरको महिमा हो ।

२४ टिप्पणीकर्ताहरूले पद २४ को सुरुमा निर्माणको साथ कठिनाइको सामना गरेका छन् । सहभागी "उचित हुनु" सजिलै बुझ्न सकिने तरिकामा पहिलेको सम्बन्धमा खडा भएको देखिँदैन । सबैभन्दा व्यावहारिक दृष्टिकोण ती व्याख्याकर्ताहरूको हो जसले पद २२ख, २३ मा तुरुन्तै अधिको कुरालाई मान्छन्, "किनकि त्यहाँ कुनै भिन्नता छैन: किनकि सबैले पाप गरेका छन् र परमेश्वरको महिमाबाट चुकेका छन्" । यस अनुच्छेदको मुख्य विषय निर्माण र अभिप्रायको सन्दर्भमा, त्यसकारण, "धर्मी हुनु" लाई "येशू ख्रीष्टको विश्वासद्वारा परमेश्वरको धार्मिकता" (पद २२ क) सँग प्रत्यक्ष अनुक्रममा व्याख्या गरिनु पर्छ । यस पत्रको प्रमुख विषयवस्तु के हो भन्ने सन्दर्भमा पावलले यो क्रियालाई प्रत्यक्ष र सकारात्मक रूपमा प्रयोग गरेको यो पत्रमा यो पहिलो पटक हो भनेर हेर्नु सायद अप्रासंगिक छैन ।¹⁴¹

¹⁴⁰ त्यो हो *παρὰ θεοῦ*, यूहन्ना ५:४४; २ पत्र १:१७ मा जस्तै ।

¹⁴¹ क्रिया *δικαίωω* पहिले तीन पटक प्रयोग गरिएको छ । २:१३ मा यो समानताको सिद्धान्तको सन्दर्भमा प्रयोग गरिएको छ कि व्यवस्था पालन गर्नेहरू न्यायोचित हुनेछन्, ३:४

उहाँले आफ्नो विषयवस्तुलाई ख्रीष्टमा विश्वासद्वारा सञ्चालित परमेश्वरको धार्मिकताको सन्दर्भमा परिभाषित गर्नुभएको थियो र अब उहाँ परमेश्वरको कृपाले स्वतन्त्र रूपमा न्यायको स्पष्ट सर्तहरूमा व्याख्या गर्दै हुनुहुन्छ । यी दुई विचारहरू अर्थात् परमेश्वरको यो धार्मिकता व्यवस्थाका कामहरूको असम्भवताको विपरित हाम्रो धार्मिकता हो (पद २०) र यो धार्मिकता अनुग्रहद्वारा परमेश्वरको सित्तैको वरदान हो भनेर परिभाषित सहभागीको लागि पर्याप्त आधार हो, "धर्मी ठहराइनु" । र हामीलाई असामान्य निर्माण जस्तो लाग्न सक्ने कुरामा हिचकिचाउनुपर्ने कुनै कारण छैन । यदि हामीले अनुमति दिएनौं कि तत्काल अधिल्लो खण्डहरू यस खण्डको मुख्य विचारको लागि प्यारेन्टिकल छन् - एक स्थिति जसको प्रशंसा गर्न धेरै छ - निर्माणको साथ कुनै कठिनाई हुनु हुँदैन । कुनै भिन्नता छैन र सबैले पाप गरेका छन् र परमेश्वरको महिमाबाट चुकेका छन् भन्ने तथ्यको लागि सहभागी "धर्मी हुनु" मा व्यक्त गरिएको विचारमा नजिकको असर छ । हामीले पहिले नै फेला पारेका छौं, विश्वव्यापी पापपूर्णताको तथ्यले विश्वासीहरू बीच कुनै भेदभाव छैन भन्ने अर्को तथ्यलाई सीधै असर गर्छ - तिनीहरू सबै परमेश्वरको धार्मिकताका लाभार्थी हुन् । त्यसोभए अब यस विषयवस्तुलाई औचित्यको स्पष्ट सर्तहरूमा परिभाषित गर्दा पापको सार्वभौमिकता न्यायको स्वतन्त्रता र अनुग्रहको लागि समान रूपमा सान्दर्भिक छ र साथै धर्मीकरणले आफैलाई अर्थ दिन्छ । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा पद २२ ख, २३ पहिलेको र पछिको दुवै कुरामा सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण सम्बन्धमा खडा छ र पद २४ ले पद २२ क को विषयवस्तुलाई पछिल्लोलाई परिभाषित र विस्तार गर्ने सन्दर्भमा पुनः सुरु गर्छ ।

"स्वतन्त्र रूपमा" र "उहाँको अनुग्रहद्वारा" शब्दहरूको संयोजनले परमेश्वरको न्यायोचित कार्यको पूर्ण रूपमा अयोग्य चरित्रलाई जोड दिने प्रभाव पार्छ । कार्यको स्वतन्त्र र सार्वभौम दयालुता त्यसको सकारात्मक पूरक हो जुन पद २० मा भनिएको थियो

मा परमेश्वरको न्यायको सन्दर्भमा, र ३:२० मा प्रयोग कुनै पनि शरीरको प्रभावमा नकारात्मक छ । व्यवस्थाका कामहरूद्वारा धर्मी ठहरिनेछ । यी उदाहरणहरूमा एउटै फोरेसिक अर्थ स्पष्ट छ ।

कि "व्यवस्थाका कामहरूबाट कुनै पनि शरीर परमेश्वरको नजरमा धर्मी ठहरिनेछैन ।" पावलको धर्मिकरणको सिद्धान्तमा कुनै पनि तत्व यो भन्दा बढी केन्द्रीय छैन - परमेश्वरको न्यायोचित कार्य कुनै पनि हद वा डिग्रीमा सीमित छैन जुन हामी छौं वा गछौं जुन यस कार्यको लागि परमेश्वरलाई पूर्वनिर्धारित रूपमा मानिन्छ । र यो मात्र होइन कि हामीमा भएको वा हामीले गरेको कुनै पनि कुराले यस कार्यमा बाधा पुऱ्याउँदैन तर हाम्रो सबैले उल्टो न्यायलाई बाध्य पार्छ - सारा संसारलाई परमेश्वरको अगाडि दोषीमा ल्याइन्छ (सम्बन्धित पदहरू, ९, १९)। परमेश्वरको तर्फबाट यो कार्यले यसको सम्पूर्ण प्रेरणा, व्याख्या र दृढता प्राप्त गर्दछ जुन परमेश्वर आफै हुनुहुन्छ र स्वतन्त्र र सार्वभौम अनुग्रहको अभ्यासमा गर्नुहुन्छ । मानिसको तर्फबाट कुनै पनि प्रकारको योग्यता जब धर्मिकरणको सम्बन्धमा ल्याइन्छ, पावलको सिद्धान्तको पहिलो लेख र त्यसकारण उनको सुसमाचारको विरोध गर्दछ । यो ख्रीष्टको सुसमाचारको महिमा हो कि यो एक मुक्त अनुग्रह हो ।

न्यायोचित कार्यको स्वतन्त्रता र दयालुपनमा यहाँ राखिएको उच्चारणलाई आफ्नै खातामा नोट गर्नुपर्दछ । तर प्रासंगिक विचार र यसबाट प्राप्त पाठलाई बेवास्ता गर्नु हुँदैन । सित्तैको अनुग्रहको उच्चारणले यो सित्तैको अनुग्रह सञ्चालनमा आएको माध्यमलाई हटाउँदैन । त्यो पावलले तुरुन्तै थपेको पाठ हो: "ख्रीष्ट येशूमा भएको छुटकाराद्वारा ।" यस मध्यस्थताले धर्मिकरणको अनुग्रहको सन्दर्भमा दुईवटा कुराहरू देखाउँछन्: (१) यो धर्मिकरण खरिद गरिएको महँगो मूल्य; (२) जुन मूल्यमा यो खरिद गरिएको थियो यसले नकारात्मक होइन तर कार्यको दयालु चरित्रलाई बढाउँछ । अनुग्रहद्वारा धर्मिकरण र धर्मिकरण मार्फत उद्धार भएमा मूल्य मार्फत हुन सक्दैन र मूल्य मार्फत मुक्त हुन सक्दैन भन्ने सबै तर्कको सुधारमा धर्मिकरणको माध्यमबाट धर्मिकरणको यो तालमेल कत्तिको स्पष्ट छ । यो दुबै हो र मूल्यले सित्तैको अनुग्रहको चमत्कारलाई बढाउँछ । ख्रीष्ट येशूमा भएको छुटकाराद्वारा धर्मी ठहरिन्छ । यो हाम्रो कुनै पनि मूल्य मार्फत छैन । यो महँगो मूल्य हो जुन ख्रीष्टले तिर्नु भएको थियो ताकि सित्तैको अनुग्रह अधर्मिहरूको धर्मी ठहराउन सकियोस् ।

"उद्धार" को मूल अर्थ एक मूल्य को भुक्तानी द्वारा फिरौती को लागी हो । नयाँ नियमको उद्धारको अवधारणालाई उद्धारको मात्र धारणामा घटाउन असम्भव छ । हाम्रो प्रभुको भनाइ (मत्ती २०:२८; मार्कस १०:४५) स्पष्ट रूपमा प्रतिस्थापन फिरौती र आफ्नो जीवन दिने सन्दर्भमा हो जुन नयाँ नियममा उहाँको रगत बगाउनु जस्तै हो । यो छुटकाराको मूल्य जुन त्यही अवधारणा हो जुन पावलले यहाँ प्रयोग गरेको शब्दमा अन्य पत्रहरूमा पनि देखा पर्दछ । (सम्बन्धित पदहरू, एफिसी १:७; तीतस २:१४ अनि रोमी ३:२३ मा न्यायको दिनको अवधाराणा; १ कोरिन्थी १:३०; एफिसी १:१४; ४:३०; नयाँ करारको अन्य लेखकहरू पनि हेर्नुहोस, लूका १:६८; ३:३८; २४:२१; हिब्रू ९:१२, १५; १ पत्रुस १:१८) । पावलले प्रयोग गरेको अर्को शब्दले पनि त्यही विचार व्यक्त गर्छ । (सम्बन्धित पदहरू, गलाती ३:१३; ४:५; १ कोरिन्थी ६:२०; २ पत्रुस २:१; प्रकाश ५:९; १४:३, ४ पनि हेर्नुहोस) ।

तसर्थ "ख्रीष्ट येशूमा भएको छुटकारालाई" ख्रीष्टले आफ्नो रगत बगाएर र आफ्नो जीवन अर्पण गरेर सुरक्षित गरेको छुटकाराभन्दा कम सर्तहरूमा घटाउन सकिँदैन ।¹⁴² यो पनि ध्यान दिनुपर्छ कि प्रेरितले यस उद्धारलाई ख्रीष्टमा स्थायी र स्थायी भाडा भएको कुराको रूपमा सोच्दछन्; यो "ख्रीष्ट येशूमा भएको छुटकारा हो ।" छुटकारा भनेको हामीसँग ख्रीष्टमा भएको कुरा मात्र होइन (एफिसी १:७) तर यो उद्धार हो जसको ख्रीष्ट अवतार हुनुहुन्छ । उद्धार ख्रीष्टद्वारा मात्र होइन तर उद्धारकर्तामा यो छुटकारा यसको संक्षिप्त सद्गुण र प्रभावकारितामा रहन्छ । र यो यसरी कल्पना गरिएको छुटकारा हो जसले मध्यस्थता प्रदान गर्दछ जसको माध्यमबाट परमेश्वरको स्वतन्त्र अनुग्रहद्वारा धर्मिकरण लागू हुन्छ ।

२५, २६ पद २५ मा हामीसँग अर्को वर्ग छ जसको सन्दर्भमा परमेश्वरले हाम्रो न्यायको लागि बनाउनुभएको प्रावधानलाई हेरिएको

¹⁴² माथि उल्लेखित सर्तहरू छुटकारा व्यक्त गर्दै छन्: λύτρον, ἀντίλυτρον, λύτρωσις, λυτροῦσθαι, ἀπολύτρωσις, ἐξαγοράζω, ἀγοράζω र περιποιεῖσθαι । पूर्ण उपचारको लागि "रिडेम्पशनको नयाँ नियमको शब्दावली" बी.बी. वारफिल्डद्वारा बाइबलीय सिद्धान्तहरूमा (न्यूयोर्क, १९२९), पृष्ठ ३२७-३७२ ।

छ । यो प्रायश्चित्तको कुरा हो । उद्धारले हाम्रो बन्धनलाई चिन्तन गर्छ र हामीलाई त्यो बन्धनबाट मुक्त गर्नको लागि अनुग्रहको प्रावधान हो । प्रायश्चित्तले परमेश्वरको क्रोधप्रति हाम्रो दायित्वलाई चिन्तन गर्दछ र अनुग्रहको प्रावधान हो जसद्वारा हामी त्यो क्रोधबाट मुक्त हुन सक्छौं । यो यस पत्रमा पावलको शिक्षासँग पूर्णतया अनुरूप छ कि उनले परमेश्वरको अनुग्रहको प्रावधानलाई हाम्रो धर्मीकरणमा यसरी व्याख्या गर्नुपर्छ । किनभने उहाँले "परमेश्वरको क्रोध मानिसहरूको सबै अधर्म र अधार्मिकतामाथि स्वर्गबाट प्रकट भएको छ" (१:१८) भनी पुष्टि गरेर सम्पूर्ण मानव जाति पापमुनि छ भनी आफ्नो प्रदर्शन सुरु गर्नुभएको थियो । र प्रायश्चित्तको यो अवधारणामा ठेस लाग्नुको सट्टा हामीले आशा गर्नुपर्छ कि परमेश्वरको क्रोधले सिर्जना गरेको आवश्यकता र दायित्वको लागि उपयुक्त सटीक वर्गलाई परमेश्वरको अनुग्रहको प्रावधानलाई वर्णन गर्न वा परिभाषित गर्न सूचीबद्ध गरिनेछ ।

यद्यपि प्रेरितले यहाँ प्रयोग गरेको शब्द नयाँ नियममा दुई पटक मात्र प्रयोग भएको छ र अर्को उदाहरणमा (हिब्रू ९:५) स्पष्ट अर्थमा कृपा-आसन, महापवित्र स्थानमा करारको सन्धुको ढाक्ने, तर पनि त्यहाँ विश्वास गर्नको लागि राम्रो कारण हो कि यस अवस्थामा यसको अर्थ "प्रार्थना प्रस्ताव" हो र यसलाई १ यूहन्ना २:२ ४:१०; हिब्रू २:१७ को समानता पछि व्याख्या गरिनु पर्छ (सम्बन्धित पदहरू, लूका १८:१३; हिब्रू ८:१२) ।¹⁴³ त्यसैले ख्रीष्टलाई प्रायश्चित्तको बलिदान भनिन्छ ।

पाठको सटीक भाषा ध्यानपूर्वक अवलोकन गर्नुपर्दछ । यहाँ भनिएको छैन कि ख्रीष्टले आफैलाई एक प्रायश्चित्त बलिदान दिनुभयो यद्यपि यस्तो भाषा धर्मशास्त्रको शिक्षा अनुरूप हुने थियो । हाम्रो ध्यान

¹⁴³ रोमी ३:२५ हिब्रू ९:५ मा ἱλαστήριον; १ यूहन्ना २:२; ४:१० मा ἰλασμός; र हिब्रू २:१७ मा ἰλάσκεσθαι । प्रोपिटिएशन रोजर आर निकोलको अवधारणाको गहन अध्ययनको लागि: "सी. एच. डोड र प्रोपिटिएशनको सिद्धान्त" वेस्टमिन्स्टर थियोलोजिकल जर्नलमा, XVII, २, पृष्ठ ११७-१५७; लियोन मोरिस: "बाइबलीय ग्रीकमा ἰλάσκεσθαι को प्रयोग" द एक्सपोजिटरी टाइम्स, LXII, ८, पृष्ठ २२७-२३३ मा: द अपोस्टोलिक प्रिचिड अफ द क्रस (लन्डन, १९५५), पृष्ठ १२५-१८५ । रोमी ३:२५ मा ἱλαστήριον को अर्थ प्रायश्चित्तको प्रस्ताव हो भन्ने धारणाको लागि, मेयर: op. cit., ad loc.; जे. बि. लाइटफुट: Notes, ad loc. यसको विपरित विचारको लागि यसले दया-सागरलाई जनाउँछ cf. Philippi: op. cit., ad loc.; गिफोर्ड: op. cit., पृष्ठ ९६-९८; नाइग्रन: op. cit., पृष्ठ १५६ देखि ।

यस तथ्यमा खिचिएको छ कि परमेश्वरले उहाँलाई एक प्रायश्चित्त बलिदान बनाउनुभयो र यसरी हेरिएको व्यक्तिलाई ख्रीष्टबाट अलग गरिएको हुनाले यो परमेश्वर पिता हुनुहुन्छ¹⁴⁴ जसले उहाँलाई प्रस्तुत गरेको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ (सम्बन्धित पदहरू, ५:८, १०; ८: ३ १कोरिन्थी ८:६; २ कोरिन्थी ५:१८, १९; एफिसी ४:४-६; हिब्रू २:१०-१३) । छुटकाराको प्रावधानहरूमा परमेश्वर पिताको एजेन्सीलाई बेवास्ता गर्नु बाइबलीय विचारको लागि एकदमै विदेशी हो र ख्रीष्टको प्रायश्चित्तात्मक उपलब्धिको हस्तक्षेपद्वारा अनुग्रह र कृपाको अभ्यासमा जितेको रूपमा पिताको प्रतिनिधित्व गर्नु विकृति हो । पावलले यहाँ पितालाई यस कार्यमा पहल गर्ने र प्रायश्चित्त गर्ने प्रावधानको रूपमा प्रतिनिधित्व गर्नुहुन्छ ।

"सेट अगाडि" रेन्डर गरिएको शब्दले यो अर्थलाई सही रूपमा सहन सक्छ । यसको अर्थ १:१३; एफिसी १:९मा जस्तै "उद्देश्य" हुन सक्छ । तर सन्दर्भ र अन्य ग्रीक स्रोतहरूमा प्रयोगले यो विचार सार्वजनिक सेटिङको हो भनेर संकेत गर्दछ । फारमले सुझाव दिन्छ कि त्यहाँ रिफ्लेक्सिभ विचार हुन सक्छ र त्यस घटनामा परमेश्वरले आफैंको लागि एक प्रायश्चित्त सेट गर्नुभएको तथ्यमा केही जोर हुनेछ । यो विचार प्रशंसनीय रूपमा खण्ड र अन्यत्र प्रेरितको शिक्षाको कुल उद्देश्यसँग मिल्दोजुल्दो छ । यो हाम्रो लागि अनुस्मारक हुनेछ कि ईश्वरीय चासो वा आवश्यकताहरू प्रायश्चित्त प्रावधान द्वारा पूरा हुन्छन् । यद्यपि हामीले क्रियाको यो महत्त्वलाई दबाउन नसक्ने हुन सक्छ । त्यही विचारलाई यस तथ्यले व्यक्त गरेको छ कि परमेश्वर पिताले

¹⁴⁴ *προέθετο* एओरिस्ट मध्य हो र नयाँ नियममा यहाँ र १:१३; एफिसी १:९ मा मात्र प्रयोग गरिएको छ; अन्य दुई उदाहरणहरूमा यसलाई "उद्देश्य" को अर्थमा प्रयोग गरिन्छ *πρόθωσις* को रूपमा (सम्बन्धित पदहरू ८:२८; ९:११; एफिसी १:११; ३:११; २ तिमोथी १:९) । अर्थ "उद्देश्य" ३:२५ मा असम्भव छैन र जे. बि. लाइटफुट द्वारा अपनाएको हो: Notes, ad loc.; cf. also *ibid.*, ad एफिसी १:९ । मोल्टन र मिलिगनले उदाहरणहरू दिन्छन् कि बारम्बार *papyri* मा *πρωτιθημι* को अर्थ "सार्वजनिक रूपमा प्रस्तुत गर्नु" हो । सान्डे र हेडलामले औल्याए अनुसार, सन्दर्भ प्रचारलाई जनाउने सर्तहरूले भरिएको छ र यो विचार र अन्य ठाउँमा प्रयोगले यस रेन्डरिङलाई दृढतापूर्वक समर्थन गर्दछ । जेएच मोल्टनले शिलालेखको समानताको आधारमा सुझाव दिन्छ कि "प्रस्ताव" को अर्थ सम्भव छ (जेएच मोल्टन र मिलिगन: *op. cit.*, ad *πρωτιθημι*) । *πρωτιθημι* को बीचमा सेटिङको अर्थमा भजनसंग्रह ५३:५; ८५:१४; १००:३ को ग्रीक अनुवादको सप्टुअजिन्टमा देखिन्छ ।

उहाँको धार्मिकता देखाउनको लागि ख्रीष्टलाई प्रायश्चित गर्नुभयो । प्रायश्चितमा ईश्वरीय सन्दर्भ छ । निस्सन्देह मानिसहरूका हितहरू उच्च स्तरमा बढाइएका छन् तर यी चासोहरू महसुस गर्दा ईश्वरीय आयातको आवश्यकताहरू संरक्षित छन् । हामी यी के हुन् भनेर अनुमान गर्न छोडेका छैनौं - सेटिङ परमेश्वरको धार्मिकता प्रदर्शनको अन्त्यमा थियो ।

यो खण्डको विचारसँग असंगत हुनेछैन यदि हामीले पद २५ मा यहाँ उल्लेख गरिएको "परमेश्वरको धार्मिकता" लाई परमेश्वरको धार्मिकताको रूपमा लियौं जुन हाम्रो धर्म ठहरिन्छौं पद २१, २२ र १:१७ मा । किनकि यो सत्य हो कि यो धार्मिकता प्रायश्चितमा खुला रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ र प्रायश्चितलाई त्यस उद्देश्यमा निर्देशित रूपमा हेर्न सकिन्छ । प्रायश्चितले हाम्रो न्यायोचित धार्मिकतालाई प्रभाव पार्छ र यसैले हाम्रो धार्मिकता प्रदर्शनको रूपमा व्याख्या गर्न सकिन्छ । तर पद ५ मा जस्तै यस मामलामा परमेश्वरको धार्मिकता न्यायको विशेषता हो भनी सोचको लागि बाध्यकारी कारणहरू छन् । (१) पद २६ मा पावलले त्यही विचारमा फर्कन्छन् र हामीलाई यो प्रदर्शनको अन्त्यको बारेमा विशेष रूपमा जानकारी दिनुहुन्छ । धार्मिकता निर्देशित छ; यो अन्तमा "येशूको विश्वासको लागि उहाँ न्यायी र धर्म हुन सक्छ" । पापीहरूको न्यायमा परमेश्वरको न्यायलाई दृष्टिगत आवश्यकता हो भनी यसले संकेत गर्छ । प्रायश्चितको प्रावधानमा दुई चीजहरू एकसाथ र एकजुट हुन्छन्, परमेश्वरको न्याय र अधर्महरूको न्याय । परमेश्वरको यो न्याय अभिव्यक्तिमा निहित छ, "उहाँ न्यायी हुन सक्नुहुन्छ" परमेश्वरको धार्मिकता हुन सक्दैन जुन हाम्रो न्यायको लागि सक्रिय र गठन हुन्छ । अभिव्यक्तिको रूपले देखाउँछ कि यो परमेश्वरको अन्तर्निहित धार्मिकता हो जुन कुनै पनि हिसाबले उल्लङ्घन गर्न सकिँदैन र पापीहरूको न्यायमा प्रमाणित र संरक्षित हुनुपर्छ । यसले यो पनि देखाउँछ कि पद २५ मा प्रदर्शनमा विचार गरिएको धार्मिकता साथै पद २६ मा परमेश्वरको अन्तर्निहित न्याय हो ।

(२) हामीलाई धार्मिकताको यो प्रदर्शनलाई निर्देशित गरिएको अन्तको पद २६ मा मात्र होइन तर पद २५ मा पनि एउटा कारणको

बारेमा जानकारी दिइएको छ जसको लागि प्रदर्शन आवश्यक थियो । यो "परमेश्वरको सहनशीलतामा पहिल्यै गरेका पापहरूका कारणले गर्दा हो ।" प्रेरित (१४:१६; १७:३०) मा उल्लेख गरिएझैं पावलका भाषणका दुई खण्डहरूले "परमेश्वरको सहनशीलता" को अर्थ के हो भनेर हामीलाई प्रकाश पार्नुहुन्छ । परमेश्वरले "सबै जातिहरूलाई आ-आफ्नो बाटोमा हिँड्न भोग्नु परेको", "अज्ञानताको समय" लाई परमेश्वरको अनुग्रहको अर्थतन्त्रमा आएको परिवर्तनको विपरित जब "तर त्यस अज्ञानताका समयहरू परमेश्वरले वास्ता गर्नुभएन, तर अब उहाँले सबै ठाउँमा सबै मानिसहरूलाई पश्चात्ताप गर्नु भन्ने आज्ञा गर्नुहुन्छ ।" (प्रेरित १७:३०) ।

यी पुस्ताहरूमा परमेश्वरले मानिसहरूलाई तिनीहरूका पापहरूसँग मिल्दोजुल्दो क्रोधको सामना गर्नुभएन । यस अर्थमा त्यहाँ तिनीहरूको पापहरूको उपेक्षित वा बेवास्ता थियो । यो बाइपासिङलाई माफीसँग बराबर मान्न सकिँदैन । निलम्बन माफीको बराबर छैन । यो विचार हो—परमेश्वरले बितेका युगहरूमा मानिसहरूलाई उहाँको असन्तुष्टिको पूर्ण माप लागू गर्नुभएन तर सहनशीलताको प्रयोग गर्नुभयो—यसलाई प्रेरितले यहाँ ख्रीष्टमा उहाँको धार्मिकतालाई प्रायश्चितको रूपमा प्रदर्शन गर्नुको एउटा कारणको रूपमा जोड्नुहुन्छ । विगतका युगहरूमा प्रयोग गरिएको सहनशीलताले परमेश्वरको न्यायको अपरिहार्यतालाई मानिसहरूको आशंकामा अस्पष्ट बनाइदिएको थियो । सहनशीलतालाई न्यायको दावीप्रति उदासीनता र न्याय निलम्बनलाई खारेज र माफीको रूपमा व्याख्या गर्न उत्तरदायी थियो । त्यसकारण अब ख्रीष्टमा र उहाँको प्रायश्चितमा परमेश्वरले खुला प्रदर्शन दिनुभयो कि उहाँको क्रोध र दण्डात्मक न्यायको खारेजीको लागि प्रायश्चित प्रदान गर्न आवश्यक थियो । "पार गर्नु" ¹⁴⁵ भनेको धर्मीकरण होइन र धर्मीकरणलाई

¹⁴⁵ πάρεσις यहाँ नयाँ नियममा मात्र पाइन्छ तर अन्य ग्रीक स्रोतहरूबाट यसको अर्थ "बिना दण्डित हुन दिनु", "पार गर्नु" भन्ने देखाइएको छ । अर्न्ट र गिंगरिच: op. cit.; मोल्टन र मिलिगन: op. cit. जे. बि. लाइटफुटको शब्दमा, "दण्डको खारेजी र πάρεσις सजायको निलम्बन बीचको भिन्नता ... शास्त्रीय प्रयोगद्वारा जन्मिएको छ ।... खण्डको सबैभन्दा राम्रो टिप्पणी प्रेरित १७:३० मा सेन्ट पावलको आफ्नै भाषा हो, जहाँ शब्द ὑπεριώδενες ठ्याक्कै व्यक्त गर्दछ (तुलना प्रेरित २५:१६) । यहाँ πάρεσις को लागि ἄφεσις को सट्टामा पूर्ण रूपमा

पूर्णतया सन्तुष्ट पार्ने र परमेश्वरको न्यायलाई प्रमाणित गर्ने प्रायश्चित्त चाहिन्छ । त्यसैले यो सजिलै देख्न सकिन्छ कि परमेश्वरको सहनशीलतामा पापहरू पार गर्नुले परमेश्वरलाई आफ्नो धर्मी धार्मिकता प्रदर्शन गर्न आवश्यक परेन । तर पार गर्नुले उसलाई आफ्नो अन्तर्निहित न्याय प्रदर्शन गर्न आवश्यक बनायो र (सुसमाचारको विश्वव्यापी घोषणामा सबै मानिसहरूलाई) देखाएर कि धर्मीकरणले येशूको रगतमा गरिएको प्रायश्चित्त भन्दा कम माग गर्दैन ।

त्यसकारण हामी यो निष्कर्षमा पुग्छौं कि पद २५, २६ मा उल्लेख गरिएको परमेश्वरको धार्मिकता परमेश्वरको अन्तर्निहित न्याय हो । पावलको शिक्षाको हाम्रो व्याख्यामा यो आधारभूत सान्दर्भिक छ । यसले संकेत गर्दछ कि न्यायको आदेशको न्याय र सन्तुष्टि पापीहरूको न्यायको लागि परमेश्वरको अनुग्रहको प्रावधानको रूपमा छुटकारा र प्रायश्चित्तको उनको सिद्धान्तको हृदयमा रहेको छ । हामी भन्न सक्छौं यदि हामी चाहन्छौं भने प्रदर्शन सार्वजनिक वा रेक्टरल हो । परमेश्वरको त्यो शासनको लागि प्रदर्शन आवश्यक छ जुन पापीहरूको धर्मीकरणमा सम्बन्धित छ र दर्ता गरिएको छ । तर हामी यो भन्न सक्दैनौं कि प्रायश्चित्तमा प्रदर्शन गरिएको न्याय सार्वजनिक मात्र हो । यो परमेश्वरको अन्तर्निहित न्याय हो जुन प्रायश्चित्तमा प्रदर्शित हुन्छ जसले उहाँको क्रोधको न्यायलाई भेट्छ र हटाउँछ । यो सोचको यो जटिलता हो जुन रोमी ३:२४-२६ बाट निकालिनेछ । र यस खण्डले उदाहरण दिन्छ कि कसरी प्रेरितले छुटकारा, प्रायश्चित्त र न्यायको न्यायको रूपमा त्यस्ता वर्गहरूलाई अन्तर्निहित गर्न सक्नुहुन्छ किनभने तिनीहरू मात्र फरक पक्षहरू हुन् जसबाट मानिसहरूको मुक्तिको लागि उहाँको अनुग्रहको प्रावधानहरू हेर्न सकिन्छ र त्यस प्रक्रियाका विभिन्न पक्षहरू छन् । येशूमा विश्वास गर्नेहरूलाई उहाँले धर्मी ठहराउनुहुँदा उहाँ ठीक हुनुहुन्छ ।

इन्द्रिय नष्ट हुनेछ । यो किनभने पापहरू पार गरिसकिएको थियो र क्षमा गरिएको थिएन कि ख्रीष्टको अवतार र जोशमा परमेश्वरको धार्मिकताको प्रदर्शन आवश्यक थियो ।" (Notes, ad loc.) ।

त्यहाँ पद २५ र २६ सँग सम्बन्धित केही अतिरिक्त प्रश्नहरू छन् जुन टिप्पणीको लागि आह्वान गर्दछ ।

हामीले "उहाँको रगतमा विश्वासद्वारा प्रायश्चित" को घटक भागहरू मध्ये एक अर्कासँगको सम्बन्धलाई कसरी व्याख्या गर्ने ? यो कट्टरपन्थी हुन गाह्रो छ । कसैले "उहाँको रगतमा" विश्वासको वस्तुको रूपमा व्याख्या गर्छन र अरूले "उहाँको रगतमा" जोड्छन् । "रगत" प्रत्यक्ष रूपमा प्रायश्चितको साथ र विश्वासलाई ख्रीष्टमा विश्वासको सन्दर्भमा पर्याप्त रूपमा परिभाषित गरिएको छ भने यदि हामी पद २२ मा "येशू ख्रीष्टको विश्वासद्वारा परमेश्वरको धार्मिकता" को समानताबाट निर्देशित छौं । पछिल्लो विकल्प उपयुक्त देखिन्छ ।

प्रायश्चित निस्सन्देह त्यो हो जुन ख्रीष्ट येशूको रगतमा बनाइएको छ र यो पावलको विचारसँग मिल्दोजुल्दो छ जुन ख्रीष्टको रगतलाई प्रायश्चितको बलिदान समावेश गरिएको थियो र जसले प्रायश्चितलाई खुला रूपमा प्रस्तुत गर्न सेवा गरेको थियो भनेर परिभाषित गर्दछ । (सम्बन्धित पद, गलाती ३:१) । यसबाहेक त्यस्ता सम्बन्धहरूमा विश्वासलाई जनाउनु भनेको पावलको ढाँचासँग मिल्दोजुल्दो छ, आवश्यक रूपमा यसको वस्तु (सम्बन्धित पदहरू, २२ख; १:१७) को रूपमा परिभाषित नगरी जसद्वारा हामी वस्तुगत वरदानको वास्तविक सहभागीहरू बन्छौं यस अवस्थामा येशूको रगतमा प्रायश्चित हुन्छ । अन्तमा यो ख्रीष्ट आफैँलाई विश्वासको वस्तुको रूपमा प्रतिनिधित्व गर्नमा पावलको प्रयोगको सटीकताबाट विचलन हुन सक्छ विशेष गरी यस सन्दर्भमा (सम्बन्धित पदहरू, २२क, २६ख), यहाँ ख्रीष्टको रगतलाई विश्वासको अन्त्य भएको रूपमा लिनु हो ।

"यस वर्तमान समयमा" (पद २६) अभिव्यक्तिमा समयको निश्चित विशिष्टता ऐतिहासिक युगसँग जोडिएको महत्त्वको अर्को उदाहरण हो जसमा परमेश्वरले आफ्नो न्यायको यो प्रदर्शन दिनुभयो । यो विगतका पुस्ताहरूसँग विपरित छ जब परमेश्वरको सहनशीलता अभ्यासमा थियो र यसले देखाउँछ कि इतिहासमा स्थान ती उपलब्धिहरूको हो जसको केन्द्रमा ईश्वरीय सन्दर्भ छ । हामीले ईश्वरीय चासो र आवश्यकताहरू पूरा गर्ने अलौकिक इतिहासको दायरामा छोड्नु हुँदैन ।

पद २६ को अन्त्यमा रहेको सूत्र, "येशूको विश्वासको", यद्यपि यसको नजिकको समानताहरू छन् (गलाती २:१६; ३:२२; फिलिप्पी ३:९), यो सटीक रूपमा अरू कतै प्रयोग गरिएको छैन । हामीले माथि के फेला पारेका छौं (पद २२ र त्यहाँको फुटनोट) लाई ध्यानमा राख्दै यो मात्र पूर्णतया अपरिहार्य हुनेछ कि यसलाई पावलले प्रयोग गरेको अभिव्यक्तिको सादृश्यता पछि व्याख्या गरिएको हो र जुन रूपमा समान छ, अर्थात् "अब्राहामको विश्वास" (४:१६) । निस्सन्देह अब्राहामको विश्वासको आधारमा बनाइएको विश्वास हो तर "येशूको विश्वासको सूत्र" को अन्यत्र येशू ख्रीष्टको प्रयोगको समानतामा व्याख्या गरिनु पर्छ । ख्रीष्ट येशू वा ख्रीष्टलाई उल्लेख गरिएको विश्वासको वस्तु हो । तर यस अनौठो सूत्रमा एकातिर कोमलताको स्पर्श छ भने अर्कोतिर महिमाको येशूको नामले उद्धारकर्तासँगको व्यक्तिगत सम्बन्धको घनिष्ठतालाई उहाँको शरीरको दिनमा ऐतिहासिक रूपमा प्रकट गरेको चरित्रमा देखाउँछ । तर जब पावलले उहाँलाई यस विश्वासको वस्तुको रूपमा कल्पना गर्दछ । त्यहाँ महिमालाई सूचित गरिएको छ जसको साथ उहाँले एउटै ऐतिहासिक येशूलाई लगानी गरेको मान्नु भएको थियो ।

२७-३१

२७ तब घमण्ड कहाँ रह्यो र? त्यसको ठाउँ नै रहेन ।

कुनचाहिँ व्यवस्थाद्वारा? के कामहरूको व्यवस्थाद्वारा? होइन, तर विश्वासको व्यवस्थाद्वारा ।

२८ यसकारण व्यवस्थाका कामहरूविना, विश्वासद्वारा नै मानिस धर्मी ठहरिन्छ भन्ने निष्कर्षमा हामी आइपुग्यौं ।

२९ के उहाँ यहूदीहरूका मात्र परमेश्वर हुनुहुन्छ? के अन्यजातिहरूका पनि हुनुहुन्न र? ज्यू, उहाँ

अन्यजातिहरूका पनि परमेश्वर हुनुहुन्छ ।

३० किनकि एउटै परमेश्वर हुनुहुन्छ, जसले खतना

भएकाहरूलाई चाहिँ विश्वासद्वारा र खतना

नभएकाहरूलाई चाहिँ विश्वासद्वारा नै धर्मी ठहराउनुहुनेछ

।

३१ तब के हामी त्यस विश्वासद्वारा व्यवस्थालाई व्यर्थको तुल्याउँछौं त? त्यस्तो नहोस्! तर हामी ता व्यवस्थालाई पो स्थिर पाछौं ।

२७-३१ पद २७-३१ लाई पद २१-२६ मा चित्रण गरिएको अनुग्रहको सुसमाचारबाट निकालिने नतिजाहरू प्रस्तुत गर्ने समापनको व्याख्याको रूपमा ठीकसँग मात्र सकिन्छ । निर्णायक अनुमान र विश्वासको नोट स्पष्ट छ । "त्यसो भए घमण्ड कहाँ छ ? यो बहिष्कृत छ ।" मनमा घमण्ड भनेको सक्रिय रमाईलो र आत्म-कृतज्ञता हो कि यो अनिश्चित छ कि प्रेरितले विशेष गरी यहूदीलाई मनमा राख्नु भएकोछ, जसलाई उसको विशेष विशेषाधिकार र असल कामहरूमा घमण्ड गर्न दिइएको छ, जसले उहाँको सम्मानमा, परमेश्वरसँग स्वीकार गर्दछ । अन्यजातिहरूसँग विपरित, वा पावलले पुरुषहरूको तर्फबाट सबै आत्म-कृतज्ञताको बारेमा सोचिरहेका छन् तर पछिल्ला विकल्पमा पनि यहूदीको लागि स्पष्ट सान्दर्भिकता छ (सम्बन्धित पदहरू, २:१७-२५, विशेष गरि पद २३) प्रश्नको उत्तर निर्णायक छ जसरी सान्दे र हेडलामले औल्याए, "यो सबैको लागि बन्द छ" र "यो बहिष्कृत छ" द्वारा पर्याप्त रूपमा व्यक्त गरिएको छ ।

"कुन व्यवस्था मार्फत ? काम को ? होइन तर विश्वासको व्यवस्थाद्वारा ।" यी प्रश्नहरू र जवाफहरूले "व्यवस्था" शब्द यस पत्रमा अहिलेसम्म प्रयोग गरिएको भन्दा फरक अर्थमा प्रयोग भएको देखाउँछ । तर यो पछि त्यही अर्थमा प्रयोग हुन्छ (७:२१, २२, ८:२) । यो स्पष्ट छ कि जब पावलले "विश्वासको व्यवस्था" को कुरा गर्छन भने उसले व्यवस्थालाई त्यो अर्थमा भन्न सक्दैन जसमा यो विश्वासको विरुद्ध हो (सम्बन्धित पदहरू, १९, २०, २१, २८) । किनभने त्यस घटनामा "विश्वासको व्यवस्था" भन्ने अभिव्यक्तिमा विरोधाभास हुनेछ । यसले फेरि पत्रको प्रयोगमा "व्यवस्था" शब्दको लचिलोपन र प्रेरितले एक संकेत वा अर्थबाट अर्कोमा कति सजिलै पास गर्न सक्छ भनेर देखाउँछ । त्यसैले यहाँ "व्यवस्था" दुवै अवस्थामा जब "काम" र "विश्वास" मा लागू हुन्छ भने "प्रणाली", "सिद्धान्त", "विधि", "व्यवस्था",

वा "नियम" को अर्थ हुनुपर्छ । विपरित कुरा स्थापना गरिएको छ कि चीजहरूको क्रम बीचमा जसमा कामहरू न्यायको माध्यम हो र जसमा न्यायिकता विश्वासद्वारा मात्र हो । पछिल्लो सिद्धान्त हो जसलाई प्रेरितले विजयी भई पद २१-२६ मा उल्लेख गरिएको सुसमाचारबाट निकालिने निष्कर्षको रूपमा दाबी गर्दछ । पद २८ मा उहाँले विश्वासको व्यवस्थाको यस दावीको लागि कारण (समापनको सट्टा) दिनुहुन्छ: "किनभने हामी विश्वास गर्छौं कि एक व्यक्ति व्यवस्थाको काम बिना नै धर्मी ठहरिन्छ ।" यस कथनमा दुईवटा तत्वहरू छन् जुन विचारसँग विशेष गरी सान्दर्भिक छन्: पहिलो, यो विश्वासद्वारा हामी धर्मी ठहरिन्छौं र दोस्रो, यो विश्वासद्वारा कुनै पनि मानिस धर्मी ठहरिन्छ, चाहे त्यो यहूदी होस् वा अन्यजाति ।

हामीले यो सोध्न आवश्यक छ कि कसरी विश्वासको सिद्धान्त यत्तिको कठोर रूपमा धर्मिकरणको मामिलामा व्यवस्थाका कार्यहरूबाट अलग र विरोधी छ । एउटै जवाफ भनेको कामको विपरीत विश्वासको विशिष्ट गुण हो । कामद्वारा धर्मिकरणले सधैं व्यक्ति के हो र गर्छ त्यसमा यसको आधार फेला पर्छ । यो सधैं न्यायोचित व्यक्तिमा संलग्न पुण्यको विचारमा उन्मुख हुन्छ । विश्वासको विशिष्ट गुण भनेको विश्वास र अर्कोप्रतिको प्रतिबद्धता हो: यो अनिवार्य रूपमा असाधारण छ र त्यस सन्दर्भमा कामहरूको विपरित छ । विश्वास आत्म-त्याग हो; कामहरू स्व-अभिनन्दनीय छन् । परमेश्वरले के गर्नुहुन्छ भन्ने विश्वासले हेर्छ; कामहरू हामी के हौं भन्ने सम्मान छ । यो सिद्धान्तको विरोधाभास हो जसले प्रेरितलाई विश्वासको सिद्धान्तमा कामहरूको पूर्ण बहिष्कारलाई आधार बनाउन सक्षम बनाउँछ । पद २१-२६ मा वर्णन गरिएको सुसमाचार भित्र मात्र विश्वासको सान्दर्भिकता छ । र यदि विश्वास छ भने यो "व्यवस्थाको कामहरू बिना" हो । त्यसैले प्रेरितको तर्कमा "विश्वासद्वारा मात्र" निहित छ भनी पछ्याउँछ । लुथरले "विश्वासद्वारा मात्र" भन्नुहुँदा खण्डको अर्थमा केही थपेनन् ।

पद २९, ३० मा अपील गरिएको छ कि परमेश्वर एक हुनुहुन्छ । परमेश्वरको एकता यहूदी विश्वासको पहिलो लेख थियो (व्यवस्था ६:४; सम्बन्धित पद, यसैया ४५:५) । पावलले यस लेखलाई सिद्धान्तको

एकतामा ल्याउँदछ जुन न्यायको मामिलामा प्राप्त हुन्छ - यदि परमेश्वर एक हुनुहुन्छ भने उहाँ यहूदी र अन्यजातिहरू दुवैको परमेश्वर हुनुहुन्छ (पद २९) र उहाँको न्यायोचित न्यायको मोडस अपरेन्डीमा कुनै विविधता हुन सक्दैन । उहाँको बचत कार्यहरूमा सिद्धान्तको पहिचान सबैको एक परमेश्वरको रूपमा उहाँको सम्बन्धको एकताबाट पछ्याउँछ (सम्बन्धित पदहरू, यशैया ४३:११; ४५:२१, २२)। त्यसकारण उसले "विश्वासद्वारा खतना भएकाहरूलाई र विश्वासद्वारा खतनालाई धर्मी ठहराउनुहुनेछ" (पद ३०)। भविष्यको तनाव "धर्मी ठहराउनेछ" अन्तिम निर्णयको सन्दर्भमा प्रयोग गरिएको छैन तर मेयरको शब्दमा, "भरमा जस्तै बुझ्नु पर्छ । पद २० धर्मीकरणको प्रत्येक मामला पूरा गर्न को लागी "विश्वासद्वारा" र "विश्वासको माध्यमबाट" प्रीपोजिसनहरूको भिन्नतालाई विश्वास वा यसका सम्बन्धहरूलाई सम्मान गर्ने कुनै भिन्नतालाई संकेत गर्ने रूपमा व्याख्या गरिनु हुँदैन । यसले कुनै भेदभाव छैन भन्ने खण्डको विवादलाई पूर्वाग्रह दिन्छ (सम्बन्धित पदहरू २२-२४ पनि)। पावलले दुबै रूपहरू प्रयोग गर्नुहुन्छ यद्यपि उहाँसँग पहिलेको लागि निर्णय गरिएको प्राथमिकता छ । प्रीपोजिसनको भिन्नताले मात्र विधिको पहिचानलाई रेखांकित गर्दछ ।

यहूदी र अन्यजातिहरू बीचको धर्मीकरणमा सबै भिन्नताहरूको अनुपस्थितिको लागि तर्क गर्नमा प्रेरितको चासोलाई हामीले स्वीकार्य रूपमा लिनु पर्छ र डा. होजले भनेझैं, "यी उत्कृष्ट सत्यहरू हाम्रो दिमागमा यत्ति परिचित छन् कि तिनीहरूसँग छन्, एक उपाय मा, आफ्नो शक्ति गुमाए ।" तर यदि हामीले मेयरले यहूदीको "डिजेनेरेट ईश्वरतान्त्रिक विशिष्टता" वा होजले "उनको संकीर्ण राष्ट्रिय र धार्मिक पूर्वाग्रहहरू" भन्ने कुरालाई ध्यानमा राख्यौं भने हामीले यो आग्रहको आवश्यकता पत्ता लगाउँछौं । र विश्वास गर्ने यहूदीहरूमा यो सत्य "अचम्म, कृतज्ञता र आनन्दको अनावश्यक भावनाहरू संग" (होज) देखेको हुनुपर्छ । तर पावलले यहूदी पूर्वाग्रहहरू सुधार्ने कुरालाई मात्र ध्यान दिएर बसेका छन् भनी हामीले मान्नु हुँदैन । उहाँको हृदयमा अन्यजातिहरूको चासो पनि छ । र सुसमाचारको यो जातीय

सार्वभौमिकता अन्यजातिहरूमा पनि आनन्द र अचम्मको भावनाका साथ सुरु भएको हुनुपर्छ ।

सन्दर्भ र पद ३१ को व्याख्या संग सही सम्बन्ध प्रश्नहरू छन् जसमा व्याख्याकर्ताहरू बीच विचार भिन्नता उत्पन्न भएको छ । के पद ३१ अध्याय ३ सँग जान्छ वा अर्को अध्यायसँग सम्बन्धित छ ? यदि हामीले पछिल्लो विकल्पलाई अपनायौं भने यस पदमा उल्लेख गरिएको कानूनलाई पेन्टाटेच वा पुरानो नियमको अर्थमा लिनु पर्नेछ जुन पोलिन प्रयोगमा वारेन्ट बिनाको होइन (सम्बन्धित पदहरू, २:१८, २०; ५:१३; ७:१; १ कोरिन्थी ९:८, २०; गलाती ३:१९, २१, २३; ४:४) । यस घटनामा, अब्राहाम र दाऊद (४:१-८) लाई प्रेषितले देखाउँदैछन् कि विश्वासद्वारा धर्म ठहराउने सिद्धान्त पुरानो नियममा समाहित भएको थियो, यो प्रकाशको केन्द्रमा थियो । जुन यहूदीहरूलाई सुम्पिएको थियो र जसको स्वामित्वमा तिनीहरूले पद ३१ मा "व्यवस्था" शब्दको निरूपणको यस दृष्टिकोणमा पुरानो नियम (चाहे मोशाको पुस्तकहरू विशेष गरी मानिन्छन्) भनिरहेका थिए । अनुग्रहको सुसमाचार द्वारा परास्त हुनु भन्दा टाढा, यो व्याख्या पुरानो नियम र उसको सुसमाचार को सिद्धान्त को सम्बन्ध को साथ मिल्दो छ (सम्बन्धित पदहरू, ४:१-२५; गलाती ३:१७-२२) । तब पुरानो नियमलाई शून्य बनाइयो र यसको पुष्टिको जोडदार दाबी हुनेछ । आलोचनाले कहिलेकाहीं पद ३१ अचानक हो भनी प्रस्ताव गरेको छ, सोधिएको प्रश्नको पर्याप्त उत्तर हुनको लागि एकदमै सारांश हो र त्यसैले ठाउँ बाहिर छ ।¹⁴⁶

यद्यपि यो दृष्टिकोण अपील गर्न योग्य छ र यद्यपि पुरानो नियमको पावलको दृष्टिकोणसँग मिल्दोजुल्दो छ, त्यहाँ यसको प्रासंगिक सम्बन्ध र "कानून" शब्दको अर्थको अर्को व्याख्याको लागि कारणहरू छन् । (१) यो पद पहिलेको कुरासँग तार्किक सम्बन्धमा

¹⁴⁶ "नयाँ अध्याय पद ३१ बाट सुरु भएको हुनुपर्छ, किनकि त्यो पदले निम्न छलफलको विषयवस्तु समावेश गर्दछ । यदि हामीले, अगस्टिन, बेजा, क्याल्भिन, मेलाथन, बेन्जेल, र अन्य धेरैसँग ... मान्नुपर्छ कि 4:1 मा फेरि केहि नयाँ परिचय भयो, र पावलले νόμον ἰσχύμεν लाई अगाडि बढाउँदैछन् ... हामीसँग असाधारण घटना हुनुपर्छ । पावलको रूपमा यो तानाशाही रूपमा खारेज गर्ने आपत्तिहरू अत्यन्त महत्त्वपूर्ण थियो ... केवल एक विपरित दावीद्वारा, र त्यसपछि तुरुन्तै, स्पष्ट केस नभएको व्यक्ति जस्तै, अर्को कुरामा उफ्रँदै ।" (मेयर: op. cit., ad loc.) ।

खडा छ। यसले एक प्रश्न खडा गर्छ जुन स्वाभाविक र अनिवार्य रूपमा समस्या हुन्छ । पावलले तर्क गर्नुभएको थियो कि "व्यवस्थाका कामहरूबाट" कुनै पनि शरीरलाई धर्मी ठहराउन सकिँदैन (पद २०), कि परमेश्वरको धार्मिकता "व्यवस्था बिना" (पद २१) प्रकट भएको थियो, कि सुसमाचारको सिद्धान्त विश्वासको हो, कामहरूको होइन (पद २७), कि एक मानिस "व्यवस्थाको कामहरू बिना" विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिन्छ (पद २८)। व्यवस्थाको कामको यो दोहोर्‍याइएको अस्वीकारले यो प्रश्नलाई अपरिहार्य बनाउँछ: व्यवस्थाको भनेको के हो ? के यो बेकार हो ? के यो खारेज भयो ? साँच्चै यो बन्द गर्न एक दायित्व छ ? यी प्रश्नहरू प्रश्नमा निहित छन्: "के हामी विश्वासद्वारा व्यवस्थालाई बेकार बनाउँछौं ?" (२) निर्माणको सन्दर्भमा पद ३१ ले पछिका कुराहरू भन्दा अधिका कुरासँग बढी घनिष्ट सम्बन्ध राख्छ । सुरुमा "त्यसैले" ले सुझाव दिन्छ कि अनुमानले के भनिएको थियो त्यसबाट पछ्याउँछ । यसबाहेक यदि पद ३१ लाई ४:१ मा संलग्न गरिएको छ भने पछिको प्रश्न पद ३१ख को स्पष्ट घोषणासँग उपयुक्त देखिँदैन । र अध्याय ४ ले पद ३१ ले प्रदान गर्ने कुनै पनि परिचय बिना पूर्ण रूपमा राम्रोसँग खडा हुन सक्छ ।

यी कारणहरूले गर्दा हामीले पद ३१ लाई अध्याय ३ को तर्कको निष्कर्षको रूपमा लिन सक्छौं । यस निर्माणमा पावलको प्रश्न र उत्तरको बल के हो र "व्यवस्था" शब्दको निरूपण के हो ? यो प्रश्न लगभग माथि जवाफ दिइएको छ । अघिल्लो पदहरूको दिगो तर्कमा कानूनका कामहरूको धर्मीकरण वा धर्मीकरणमा प्रभावकारीता भएको कारणले ईश्वरीय आज्ञाको आज्ञापालनमा गरिएका कामहरूलाई ध्यानमा राखिएको छ र त्यसैले विचार गरिएको व्यवस्था जुनसुकै पक्षबाट पनि आदेशको नियम हो । पालना र कार्यसम्पादनको लागि कमान्डिङको रूपमा व्यवस्थालाई के हेरिन्छ । र प्रेरितको जिद्दी यो हो कि त्यस्तो कुनै पनि आज्ञाको कार्यान्वयनमा कुनै पनि कामले धर्मीकरणमा कुनै फाइदा हुँदैन । त्यसोभए प्रश्न यो छ: के यसले आदेशको व्यवस्थालाई रद्द गर्दछ र यसलाई हरेक हिसाबले अप्रासंगिक र निष्क्रिय बनाउँछ ? पावलको जवाफ उहाँको अस्वीकारको सबैभन्दा बलियो सूत्रको सन्दर्भमा हो । उहाँले

सुझावबाट घृणाको साथ पछि हट्नुहुन्छ र भन्नुहुन्छ: "परमेश्वरले निषेध गर्नुहुन्छ"। यसरी अनुमानलाई अस्वीकार गर्दै उसले अपोडिक्टिक रूपमा होकारात्मक विपरित भन्छ: "हो, हामी व्यवस्था स्थापना गर्छौं।"

पावल अनुग्रहको सिद्धान्तबाट एन्टिनोमियन निष्कर्षको खतराबारे राम्ररी सचेत हुनुहुन्छ। उहाँले अध्याय ६ मा यसको बारेमा विस्तृत रूपमा व्यवहार गर्नुहुन्छ र तर्कहरू प्रदान गर्दछ जसले यसलाई खण्डन मात्र गर्दैन तर यसलाई मूर्खतामा घटाउँछ। तर यहाँ उहाँले आपत्तिको अनुमान गर्नुहुन्छ र उहाँले संक्षिप्त रूपमा जवाफ दिनुहुन्छ। संक्षेप प्रष्ट छ। उहाँले एक पल सहन नसकिने विकृति विरुद्ध रक्षा गर्दै हुनुहुन्छ। फिलिप्पीका शब्दहरूमा, "वर्तमान पदले प्रत्याशाको माध्यमबाट अन्तर्क्रिया गरिएको केवल एक पारित विचार समावेश गर्दछ, एक प्राकृतिक आपत्तिको अचानक सेटिङ ... यहाँ प्रेरितले हेर्नुहुन्छ, त्यसैले बोल्नको लागि, केवल प्रत्याशाद्वारा, अझ पूर्ण रूपमा तर्क जो पछि पछ्याउँनुहुन्छ।"¹⁴⁷

¹⁴⁷ गिफोर्ड: op. cit., ad loc. र रोमीहरूमा क्याल्भिनको टिप्पणीको अनुवादक जोन ओवेनद्वारा उत्कृष्ट फुटनोट, ad loc.

रोमी ४
(ROMANS 4)
६. पुरानो नियमबाट पुष्टि
(VI. CORROBORATION FROM
THE OLD TESTAMENT)
(4:1-25)

१-५

१ तब हामी के भनौं? शरीरअनुसार हाम्रा पिता अब्राहामले के पाएका छन् त ?

२ किनकि कामहरूद्वारा अब्राहाम धर्मी ठहरिएका भएदेखि उनको घमण्ड गर्ने कारण हुनेथियो, तर परमेश्वरको सामु होइन ।

३ किनकि पवित्रशास्त्रले के भन्दछ? 'अब्राहामले परमेश्वरलाई विश्वास गरे, र यो उनका निम्ति धार्मिकता गनियो।'

४ अब जसले काम गर्दछ, त्यसका निम्ति ज्याला अनुग्रह होइन, तर हक ठहरिन्छ ।

५ तर जसले काम गर्दैन, तर भक्तिहीनलाई धर्मी ठहराउनुहुनेमाथि विश्वास राख्छ, उसका निम्ति उसको विश्वास धार्मिकता ठहरिन्छ ।

अध्याय ४ मा पावल पुरानो नियमको धर्मशास्त्रबाट सिद्धान्तको मुख्य तत्त्व प्रमाणित गर्न अगाडि बढ्नुहुन्छ जुन उहाँले अघिल्लो अध्यायमा प्रकट गर्नु भएको थियो । यसमा शंका गर्न सकिँदैन कि प्रेरितको मुख्य चासो उहाँले प्रस्तुत गर्नु भएको तर्कमा कामद्वारा धर्मीकरण र विश्वासद्वारा धर्मीकरण बीचको विरोध हो (सम्बन्धित पदहरू, ३:२०, २२, २५, २६, २७, २८, ३०) । यो चासो हो जुन पुरानो नियमबाट व्युत्पन्न प्रदर्शनहरूको श्रृंखलामा अगाडि छ । उहाँले सबैभन्दा पहिले अब्राहामको मामलामा अपील गर्नुहुन्छ ।

अब्राहामलाई अपील गर्ने उपयुक्तता स्पष्ट छ जसरी राम्ररी भनिएको छ, "अब्राहामको मामला सम्पूर्ण यहूदी स्थितिको केन्द्र र गढ थियो" ¹⁴⁸

१ पद १ को सुरुमा भएको संयोजनलाई अनुमानात्मक भन्दा पनि संक्रमणकालीन मान्नु राम्रो हुन्छ । ¹⁴⁹ यसले पहिलेका कुराबाट निष्कर्ष निकाल्दै (३:३१ लाई अध्याय ४ मा मात्रैहरूले राखेको दृष्टिकोण) तर अब्राहामको उदाहरणले के स्थापित गर्छ भन्ने कुरालाई विचार गर्न अगाडि बढाउँछ — "त्यसोभए हामी के भनौं कि अब्राहाम, हाम्रो पुर्खा, शरीर अनुसार भेटाउनुभयो ?" ¹⁵⁰ धेरै सक्षम टिप्पणीकारहरूले भनेका छन् कि "शरीर अनुसार" लाई "फेला

¹⁴⁸ सान्डे र हेडलाम; op. cit., ad loc.

¹⁴⁹ Cf. होज: op. cit., ad loc.

¹⁵⁰ पद १ को व्याख्या εὐρηκέναι को स्थिति वा उपस्थितिको सन्दर्भमा पाठ्य भिन्नताहरूद्वारा अन्योलमा परेको छ । κ A C D E F G मा, धेरै संस्करणहरू र केही पितृवादी अधिकारद्वारा समर्थित, यो Αβραάμ अघि हुन्छ । कर्सिभ्स को मास मा यो ἡμῶν पछि हुन्छ र यो पठन पनि केही पितृवादी अधिकार द्वारा समर्थित छ । B १७३९ १९०८* मा यसलाई पूर्ण रूपमा मेटाइएको छ । "εὐρηκέναι लाई कस्मिमा पनि शंकास्पद मान्नु पर्छ" भन्ने जे. बि. लाइटफुट को अन्य मा फरक फरक स्थितिहरू हेर्दा यो निर्णयलाई कसैले खारेज गर्न सक्दैन । र अण्डाकार अभिव्यक्ति प्रदान गर्ने शास्त्रीहरूको प्रवृत्तिबाट, साथै B द्वारा यसको बहिष्कारबाट (नोटहरू, पृष्ठ २७६) । यो बुझ्नुपर्छ कि यदि εὐρηκέναι छोडियो भने पदको अर्थ अलमलमा पर्दैन । यदि यो क्रिया कायम राखिएको छ र हामीले कर्सिभ्स को मास पछ्याउँछौं र यसलाई ἡμῶν पछि राख्छौं भने κατὰ σάρκα नैतिकता बाहेक अरू कुनै अर्थमा बुझ्न गाह्रो हुनेछ, अर्थात्, शरीरको शक्तिमा । यदि हामीले κ A et al. को पढाइलाई अपनायौं भने, κατὰ σάρκα लाई प्राकृतिक पितृत्व भन्दा बाहेक अरू कुनै अर्थमा व्याख्या गरिनु पर्ने कुनै कारण छैन; यदि हामीले εὐρηκέναι छोड्यौं भने, त्यसोभए उही सत्य हो । यसैले यदि हामीले अभिशापहरूको मासलाई पछ्याउँछौं भने मात्र हामीले κατὰ σάρκα नैतिक रूपमा व्याख्या गर्न सक्छौं । यो पढाइको सन्दर्भमा त्यहाँ दुईवटा कुरा भन्ने पर्छ । (१) यस पठनको विरुद्धमा यस्तो बाह्य अधिकारको साथ हामीले यसको वास्तविकता मात्र सक्दैनौं । (२) बहिष्कारात्मक आधारमा अब्राहामले शरीरको शक्तिमा कुनै पनि कुरा प्राप्त गर्न सक्थे भन्ने प्रश्नको माध्यमबाट पनि प्रेरितले सुझाव दिनुहुने अनुमानमा गहिरो आपत्ति छ । पावल व्यवहार गर्दै हुनुहुन्छ । प्रत्येक विचारले यो दृष्टिकोणलाई समर्थन गर्दछ कि यहाँ हामीसँग एउटा प्रश्न छ जुन प्रभावको लागि मात्र हो: यो के हो जुन यो शरीर पछि हाम्रा पुर्खा अब्राहामसँग सम्बन्धित छ ?

पारेको" क्रिया संग लिनु पर्छ ।¹⁵¹ यदि हामी यति निर्णायक हुन सक्छौं भने यो शंकास्पद छ । यसलाई "हाम्रो पुर्खा अब्राहाम" सँग लिन सकिन्छ ।¹⁵² पावलसँग यस सटीक अभिव्यक्तिको लगभग एकाधिकार छ र उहाँले यसलाई प्रायः हाम्रो अंग्रेजी शब्द "संसारिक" को अवमूल्यनात्मक अर्थमा प्रयोग गर्नुहुन्छ, अर्थात्, "पापपूर्ण आवेग र सिद्धान्तहरू अनुसार", "मासु" मानव प्रकृतिको पर्यायवाची भएको कारण पापले हावी गरेको छ । (सम्बन्धित पदहरू, रोमी ८:४, ५, १२, १३; १ कोरिन्थी १:२६; २ कोरिन्थी १:१७; १०:२; ११:१८) । उहाँले यसलाई कम मूल्यहास तर अझै पनि मूल्यहास प्रतिबिम्बको साथ प्रयोग गर्नुहुन्छ (२ कोरिन्थी ५:१६) । तर उहाँले कुनै पनि अवमूल्यनात्मक प्रभाव बिना अभिव्यक्ति प्रयोग गर्नुहुन्छ: हाम्रो प्रभुलाई उहाँको मानव पहिचानमा (रोमी १:३; ९:५) र मानिसहरूको सन्दर्भमा पनि (रोमी ९:३; २ कोरिन्थी १०:१८; एफिसी ६:५; कलस्सी ३:२२; सम्बन्धित पद हिब्रू १२:९) ।¹⁵³

त्यसैले यो स्पष्ट छ कि पावलले अब्राहामको पितृत्वको रोमी ४:१ मा प्राकृतिक पुस्ताको सन्दर्भमा प्रयोग गर्न सक्नुहुन्थ्यो र अब्राहामलाई "हाम्रो पुर्खा" भनेर सम्बोधन गर्दा, पावलको लागि यसलाई अनावश्यक ठान्ने अयोग्य छ । उहाँ प्राकृतिक पुस्ताद्वारा पुर्खा हुनुहुन्छ । "हाम्रो पुर्खा अब्राहाम" सँग "शरीर अनुसार" को संयोजनले यसलाई स्वीकार्य बनाउँछ, यदि अधिक स्वीकार्य छैन र त्यहाँ कुनै स्पष्ट विचार छैन जुन हामीले प्रश्नमा रहेको अभिव्यक्तिलाई "फेला पारेको छ" लाई परिमार्जन वा परिभाषित गर्न आवश्यक छ । समग्रमा पदको प्रश्न यसको अभिव्यक्त सतहरूमा सामान्य रहन सक्छ - अब्राहामले छलफल भइरहेको सन्दर्भमा फेला पारेको कुरालाई हामीले के भन्न सक्छौं ? अब्राहामको सम्बन्धमा के थियो ?

¹⁵¹ मेयर, गोडेट, फिलिपि, होज र अरू पनि । यदि हामीले εὐρηκέναι तुरुन्तै κατὰ σάρκα (अघिल्लो नोट हेर्नुहोस्) भन्दा अगाडि आउने पढाइलाई अपनाउने हो भने, यो व्याख्या सबैभन्दा स्वाभाविक हुनेछ ।

¹⁵² προπάτορα κ* A B C* et al द्वारा समर्थित छ । यो शब्द यहाँ नयाँ नियममा मात्र प्रयोग भएको हुनाले, यो ट्रान्सक्रिप्शनल सम्भाव्यताको दृष्टिकोणबाट यसको पक्षमा बलियो तर्क हो । सामान्य अभिव्यक्ति Αβραάμ ὁ πατήρ ἡμῶν हो ।

¹⁵³ गलाती ४:२३, २९ मा अभिव्यक्तिको सटीक बल मेरो लागि शंकास्पद छ ।

यदि हामीले "शरीर अनुसार" "फेला पारेको" सँग लिनु पर्ने अर्को निर्माणलाई अपनायौं भने त्यसपछि यो विचार हो: के अब्राहामले आफ्नै प्राकृतिक शक्तिको शक्तिद्वारा परमेश्वरसँग धर्मी ठहरिए ? 'देह' "कामहरूबाट" (पद २), शरीरको ऊर्जामा गरिएका कामहरूसँग समानान्तर हुनेछ । सायद यस व्याख्याको समर्थनमा सबैभन्दा बलियो तर्क यो हो कि पद २ को पहिलो खण्डमा पहिलेका कार्यहरूद्वारा धर्मीकरणको लागि स्पष्ट संकेत आवश्यक देखिन्छ । अन्यथा पद २ मा व्यक्त गरिएको काल्पनिक अनुमान अचानक हुनेछ र "का लागि" संयोजन हामीले अपेक्षा गरेको पूर्ववर्ती बिना हुनेछ । तर यो निर्णायक भने होइन । प्रेरितले अघिल्लो अध्यायमा काम र विश्वासको विरोधमा पर्याप्त रूपमा प्रतिबिम्बित गरेका थिए ताकि पद २ मा कार्यहरूद्वारा धर्मीकरणको सन्दर्भ पूर्ण रूपमा सान्दर्भिक छ र पद १ मा कुनै पनि स्पष्ट संकेत बिना संकेत गरिएको छ । खुला प्रश्न भन्दा बढी छैन: अब्राहामको सन्दर्भमा के सत्य थियो ? अब्राहामको सम्मानमा प्रेरितले धर्मशास्त्रबाट के देखाउन अगाडि बढ्नुहुन्छ भन्ने परिचयको रूपमा पद २ लाई उपयुक्त बनाउन आवश्यक छ । तसर्थ, "शरीर अनुसार" "फेला पारेको" सँग जान्छ भन्ने दृष्टिकोणको समर्थनमा सन्दर्भबाट उत्पन्न हुने कुनै निर्णायक तर्क छैन ।

२, ३ पद २ को विचार - "यदि अब्राहाम कामहरूद्वारा धर्मी ठहरिएका थिए भने उहाँसँग महिमा गर्ने कुरा छ" - एक निश्चित अनुमानलाई सङ्केत गर्दछ, यदि हामीले पद १ मा "शरीर अनुसार" भन्ने कुरालाई "फेला पारेको छ" भनेर बुझाउने हो भने तब यो अनुमानले पद १ को सुझावलाई प्रभाव पार्छ कि अब्राहामले सम्भवतः कामहरूद्वारा धर्मी ठहरिएको हुन सक्छ र यो निष्कर्ष निकाल्छ कि, यदि यो सत्य हो भने, अब्राहामले महिमाको लागि आधार पाउने थिए ।¹⁵⁴ अनुमान अपरिहार्य छ भन्ने अनुमानमा - अब्राहामले आफ्नो आत्म-प्राप्तिमा घमण्ड गर्न सक्नुहुन्थ्यो । यद्यपि यो स्पष्ट छ कि

¹⁵⁴ घमण्डको लागि आधार" विचारमा आवश्यक छ, चाहे मेयरसँग, हामी *καύχημα* लाई स्पष्ट रूपमा *matries gloriandi* को रूपमा वा *gloriatio* को पर्यायवाचीको रूपमा लिन्छौं । Cf. लाइटफुट: Notes, ad loc.

प्रेरितले कुनै सुझाव वा अनुमान गर्दै न जुन वास्तवमा कुनै वास्तविकता छ र उहाँले अब्राहामलाई कामहरूद्वारा धर्मी ठहराएको हुनसक्ने सम्भावनाको मनोरञ्जनको लागि अनुमति दिने सुझाव दिनुभएको छैन । यो केवल तर्क को खातिर एक परिकल्पना हो, एक तर्क जो तुरुन्त परिकल्पना को खण्डन को लागी निर्देशित छ । छोटकरीमा "यदि" भनेको पूर्णतया तथ्यको विपरीत परिकल्पना हो । परिकल्पनाको अपरिहार्य परिणामको लागि प्रेरितको जवाफ पद २ को उत्तरार्धमा समावेश छ—"तर परमेश्वरसँग होइन" । यो जवाफ हो कि वास्तवमा त्यहाँ कुनै महिमा वा परमेश्वरको सन्दर्भमा महिमाको लागि कुनै आधार छैन वा, हामीले भन्नु पर्छ, परमेश्वरतिर । यहाँ प्रेरितको अभिव्यक्तिको संक्षेपणले हाम्रो लागि उहाँको तर्कलाई अस्पष्ट बनाउन उत्तरदायी छ । यो निम्न न्यायवाक्यको प्रभाव हो । (१) यदि कुनै मानिस कामद्वारा धर्मी ठहरिन्छ भने ऊसँग महिमा गर्ने आधार छ । (२) अब्राहाम कामद्वारा धर्मी ठहरिएका थिए । (३) त्यसकारण अब्राहामसँग महिमा गर्ने आधार थियो । पावलले जोडदार रूपमा चुनौती दिनुहुन्छ र निष्कर्षलाई अस्वीकार गर्नुहुन्छ । उहाँले प्रभावमा भन्नु भएको छ: यद्यपि न्यायवाक्य औपचारिक रूपमा सही छ यो अब्राहाममा लागू हुँदैन । के उहाँले निष्कर्षलाई कसरी खण्डन गर्नुहुन्छ ? सानो आधार सत्य होइन भनेर देखाएर अब्राहाम कामद्वारा धर्मी ठहरिएका थिएनन् भनी उहाँले प्रमाणित गर्नुहुन्छ र यो प्रमाणित गरेर उहाँले निष्कर्षलाई खण्डन गर्नुहुन्छ । यो भनाइको आयात हो, "तर परमेश्वरतर्फ होइन" । र उहाँले सानो आधारलाई कसरी खण्डन गर्नुहुन्छ ? केवल धर्मशास्त्रलाई अपील गरेर; उहाँले उत्पत्ति १५:६ उद्धृत गर्नुभयो जुन सबै वृत्तान्तहरूमा हातमा रहेको मामलाको लागि सबैभन्दा सान्दर्भिक मानिन्छ । उत्पत्ति १५: ६ ले कामको बारेमा केही पनि भन्दैन । "किनकि पवित्रशास्त्रले के भन्दछ ? 'अब्राहामले परमेश्वरलाई विश्वास गरे, र यो उनका निम्ति धार्मिकता गनियो ।' (पद ३) । यस पाठलाई अपील गर्दा यो स्पष्ट हुनुपर्छ कि पावलले आफ्नो तर्क मुख्यतया यस तथ्यमा आधारित छ कि यो अब्राहामको विश्वास हो जुन अग्रभूमिमा छ । यस पाठमा पावलको मुख्य चासो

यही हो भनी पद ४ र ५ द्वारा देखाइएको छ । किनकि यिनीहरूमा तर्कले फेरि विरोधात्मक विश्वास र कार्यहरूलाई बदल्छ ।

हिब्रूमा उत्पत्ति १५:६ निम्नानुसार छ: "अनि उनले (अब्राहाम) परमप्रभुमाथि विश्वास गरे । अनि उहाँले यो कुरा उनका निम्ति धार्मिकता ठहर्‍याउनुभयो ।" यो सूत्र पिनहासको सन्दर्भमा प्रभुको लागि उहाँको जोसको सन्दर्भमा प्रयोग गरिएको जस्तै छ: "अनि यो तिनका निम्ति पुस्ता-पुस्तासम्म सदा-सर्वदाका लागि धार्मिकता गनियो ।" (भजनसंग्रह १०६:३१) ।

त्यहाँ कुनै प्रश्न छैन तर यो पिनहासको जोसिलो कार्य थियो जुन उहाँलाई धार्मिकताको लागि गणना गरिएको थियो र उत्पत्ति १५:६ मा सूत्रलाई यसको आफ्नै सर्तहरू र भजन १०६:३१ को समानताबाट समान रूपमा व्याख्या गरिनुपर्छ अर्थात् कि परमेश्वरले अब्राहामको विश्वासलाई उहाँको लागि धार्मिकताको रूपमा गणना गर्नुभयो । यहाँ पावलको उद्धरण (सम्बन्धित पदहरू ९, २२, २३; गलाती ३:६ पनि) लाई पनि त्यस्तै व्याख्या गर्नुपर्दछ । पद ९ ले "विश्वास" लाई धार्मिकताको रूपमा लिइएको प्रभावको लागि स्पष्ट छ । र यहाँ "गणना गरिएको" शब्दको अर्थ हिब्रूमा जस्तै यो उहाँको वृत्तान्तमा राखिएको थियो यो उहाँलाई अभियोग लगाइएको थियो । र निहितार्थ यो छ कि समान परिणामहरू यस अभियोगमा पछ्याइएको छ ।

तथापि हामीले दुई केसहरू (उत्पत्ति १५:६ र भजनसंग्रह १०६:३१) बीचको भिन्नतालाई बुझ्नुपर्छ । पिनहासको सन्दर्भमा यो उहाँको तर्फबाट धार्मिक जोसको कार्य हो । यो एक कर्म हो । उहाँलाई उहाँको भक्तिको श्रेय दिइएको थियो जुन उहाँको परमेश्वरमा विश्वासले उत्पादन गरेको थियो—नैतिक र धार्मिक अर्थमा धार्मिकता । तर अब्राहामलाई जो गणना गरिएको थियो त्यो एकदम फरक प्रकारको छ । उत्पत्ति १५:६ को पावलको व्याख्या र प्रयोगमा यो एकदमै पेटेन्ट हुन्छ । पावलले आफ्नो सम्पूर्ण तर्कलाई उल्लङ्घन नगरी यस सम्बन्धमा भजनसंग्रह १०६:३१ मा अपील गर्न सकेनन् । किनकि यदि उहाँले भजनसंग्रह १०६:३१ मा धर्मीताको मामिलामा अपील गर्नुभएको थियो भने अधर्मीहरूको धर्मीकरण (सम्बन्धित पदहरू, पद ५), तब पिनहासको मामलाले एक अन्तर्निहित

विरोधाभास प्रदान गरेको थियो र एक धर्मी र जोसिलो द्वारा न्यायोचित कार्य प्रदर्शन गर्ने थियो । यद्यपि उत्पत्ति १५:६ मा सूत्र भजन १०६:३१ सँग मिल्दोजुल्दो छ, तिनीहरूले व्यवहार गर्ने विषयहरू विविध छन् । उत्पत्ति १५:६ ले धर्मीकरणसँग व्यवहार गरिरहेको छ, जसरी पावलले देखाउनुहुन्छ । भजनसंग्रह १०६:३१ ले असल कामहरूसँग व्यवहार गरिरहेको छ जुन विश्वासको फल थियो । उत्पत्ति १५:६ को व्याख्यामा यो भिन्नतालाई ध्यानमा राख्नुपर्छ विशेष गरी यस अध्यायमा पावलद्वारा लागू गरिएको हो ।

यो खण्डमा पावल चिन्तित कामहरूको विरोधको रूपमा विश्वासद्वारा धर्मीकरणको साथ हो । त्यसैले उहाँले उत्पत्ति १५:६ मा अपील गर्नुहुन्छ । यो अब्राहामको विश्वास हो जुन त्यो खण्डमा उच्चारण गरिएको छ । र उहाँमा विश्वासको अभियोग लगाइएको प्रभावको सटीक सूत्रले हाम्रो ध्यान यस तथ्यमा खिच्दछ कि यो अब्राहामको विश्वासलाई ध्यानमा राखिएको थियो । पावलले त्यो एक विचारमा आफ्नो ध्यान केन्द्रित गर्दछ र आफ्नो तर्क तदनुसार प्रेम गर्दछ, बुद्धिको लागि, यो उसको धर्मी ठहराउने मामिलामा अब्राहामसँग परमेश्वरको खातामा प्रवेश गर्ने कामहरूको विपरीत विश्वास थियो । सूत्रको सन्दर्भमा यो विश्वास थियो जुन उहाँलाई धार्मिकताको लागि गणना गरिएको थियो जससँग न्यायसंगत सम्बन्ध छ । उत्पत्ति १५:६ लाई अपील गर्ने प्रत्येक मामलामा, त्यसकारण, हामीले कट्टरतापूर्ण कारणहरूका लागि, यो आरोपित विश्वास हो भनेर पहिचान गर्न असफल हुनु हुँदैन (सम्बन्धित पदहरू, ५, ९, १०, ११, २२, २३) । यो पत्रमा अन्यत्र स्पष्ट रूपमा प्रमाणित गरिएको सत्यसँग यो कसरी मिल्छ कि ख्रीष्टको धार्मिकता न्यायको आधार हो जुन धार्मिकताद्वारा हामी धर्मी ठहरिन्छौं । यो एक प्रश्न हो जुन यसको उचित स्थानमा छ ।¹⁵⁵ यहाँ प्रेरितका सर्तहरूको बललाई बेवास्ता गर्न वा जोडलाई ध्यानमा राख्न असफल, सम्पूर्ण सिद्धान्तसँग मिल्दोजुल्दो, त्यो विश्वासलाई न्यायिकतामा धार्मिकताको रूपमा गणना गरिन्छ ।

¹⁵⁵ परिशिष्ट क मा छलफल हेर्नुहोस् (पृष्ठ ३३६ देखि) ।

४, ५ उत्पत्ति १५:६ बाट देखाएर अब्राहामलाई विश्वासद्वारा धर्मी ठहराइएको थियो भनी पावलले पद २ को कुरा प्रमाणित गर्नु भएको छ कि अब्राहाम कामहरूद्वारा धर्मी ठहरिएका थिएनन् र त्यसैले अब्राहामलाई महिमा गर्ने कुनै अवसर थिएन । पद ४ र ५ मा पद २ मा निहित विचारलाई कार्यबाट प्राप्त ऋण र अनुग्रहको विधि अनुसार इनाम बीचको विरोधको स्पष्ट सर्तहरूमा विस्तार गरिएको छ । यदि यस विषयलाई सम्बोधन गर्दा प्रेरितले "अनुग्रह अनुसार इनाम" को कुरा गर्न सक्नुहुन्थ्यो भने यो शंकास्पद छ । उहाँले वास्तवमा त्यसो गर्नुहुन्थे; पद ४ मा अनुग्रहको सन्दर्भमा कामदारको इनाम "अनुग्रह अनुसार" हो भनी अस्वीकार गर्नु हो । तसर्थ क्षतिपूर्तिको विचार र अनुग्रहको बीचमा विरोधाभास छ - कार्यकर्ताको दृष्टिमा क्षतिपूर्ति छ, जसले काम गर्दै न उसले अनुग्रहको ख्याल गर्नुपर्छ । पद ५ मा हामी त्यसैको विपरीत रूपमा पढ्दैनौं, "तर जसले काम गर्दै न, तर भक्तिहीनलाई धर्मी ठहराउनुहुनेमाथि विश्वास राख्छ, उसका निम्ति उसको विश्वास धार्मिकता ठहरिन्छ ।" प्रतिपक्षको त्यो पक्षमा सर्तहरू यस बिन्दुमा मुख्य चासो अनुरूप सावधानीपूर्वक चयन गरिएको छ । विरोध भनेको कामदार र गैर-कामदार बीचको मात्र होइन तर काम गर्ने र काम नगर्ने तर विश्वास गर्ने व्यक्ति बीचको हो । र यो विश्वास मात्र होइन तर एक विशिष्ट गुण र निर्देशनको साथ विश्वास गर्नु हो "अधर्मीहरूलाई धर्मी ठहराउनेलाई विश्वास गर्नु ।" त्यसपछि यो विषय सूत्रको भाषामा भनिएको छ जसमा सबै कुरा बदलिन्छ, अर्थात्, "उनको विश्वासलाई धार्मिकताको रूपमा गणना गरिन्छ ।"

पद ५ मा दिइएको विवरण, "उहाँ जसले अधर्मीहरूलाई धर्मी ठहराउनुहुन्छ" अनुग्रहको सुसमाचारको दानलाई बन्द गर्नको लागि हो । "अधर्मी" शब्द बलियो हो र यसले परमेश्वरको अनुग्रहको परिमाण र विस्तार देखाउँछ; उहाँको न्यायोचित न्याय अधर्मीहरूलाई मात्र होइन तर अधर्मीहरूमाथि प्रयोग गरिन्छ । पद ५ अनुग्रहको विधिको सामान्य कथन हो र अब्राहामलाई विशेष रूपमा वर्णन गर्ने उद्देश्यले होइन । हामीसँग यहाँ बरु अनुग्रहको शासन सिद्धान्त छ ।

यो अब्राहामको मामलामा उदाहरणीय छ किनभने उसले त्यो सिद्धान्त अनुसार विश्वास गर्नुभयो ।

६-८

६ जुन मानिसलाई परमेश्वरले कामविना धर्मि ठहराउनुहुन्छ, त्यस मानिसको धन्यता दाऊदले पनि यसरी बयान गरेका छन्:

७ 'जसका अधर्महरू क्षमा भएका छन् र जसका पापहरू ढाकिएका छन्, तिनीहरू धन्य हुन्।

८ जुन मानिसलाई परमप्रभुले पापी ठहराउनुहुनेछैन, त्यो मानिस धन्य हो ।'

पद ६-८ मा पुरानो करारको दोस्रो उदाहरण पुरानो करारको धर्मशास्त्रमा विश्वासद्वारा धर्मिकरण निहित छ भनी प्रमाणित गर्न जोडिएको छ । यो दाऊको उदाहरण हो । यद्यपि दाऊद र उहाँलाई दिइएको भजनप्रतिको अपील अब्राहामको केसबाट निकालिएको त्यो प्रदर्शनबाट स्वतन्त्र छैन । यो पुष्टिकरण हो वा मेयरको अभिव्यक्ति प्रयोग गर्न "सहायक" । यो दाऊदलाई अपीलको परिचय दिने तरिकाले देखाइएको छ, "दाऊदले पनि जस्तै", र पावल पद ९ मा अब्राहामको विश्वासद्वारा प्रदान गरिएको प्रदर्शनमा फर्कन्छन् र अध्यायको अन्त्यसम्म जारी राख्छन् । तसर्थ, यो स्पष्ट छ कि आशीर्वाद पाएको मानिसको सम्बन्धमा दाऊदको घोषणा, अघिल्लो कुराको पुष्टि हुनुको साथै, प्रेरितलाई अब्राहामको इतिहासको अर्को पक्षको प्रतिज्ञातर्फ डोर्‍याउँछ जुन यस विषयमा समान निष्कर्षमा आधारित छ ।

दाऊदले "जसका पापहरू क्षमा भएका छन् र जसका पापहरू ढाकिएका छन्" (पद ७) लाई धन्यको घोषणा गरे र यो "परमप्रभुले पापको हिसाब गर्नुहुने मानिस" (पद ८) मा आशीर्वादको घोषणासँग समानान्तर छ । यो आशिषको घोषणा हो जुन पद ६ मा ध्यानमा छ जब पावलले दाऊदको कथनलाई "त्यस मानिसको आशीर्वादको सम्मान गर्दछ जसलाई परमेश्वरले कामहरू बाहेक धार्मिकता

मात्रुहुन्छ ।" दाऊदले पापको गैर-अभियोग र क्षमाको सन्दर्भमा के बोलेका थिए पावलले धार्मिकताको आरोपको रूपमा अझ सकारात्मक रूपमा व्याख्या गर्नुहुन्छ । धेरै अवलोकनहरू नोट गर्न आवश्यक छ ।

(१) दाऊदको घोषणाको लागि अपील विशेष गरी प्रेरितको विषयवस्तुसँग सान्दर्भिक छ । उहाँले कामको विरोधमा विश्वास गरेर धर्मीकरणसँग व्यवहार गरिरहेको छ । धन्य मानिस त्यो मानिस हो जसको अधर्म क्षमा हुन्छ र जसलाई प्रभुले पापको दोष दिनुहुन्न भन्ने घोषणा भन्दा यस थीसिसको उदाहरणीय अरू केही हुन सक्दैन । किनभने यस घोषणामा के विचार गरिएको छ त्यो असल काम होइन तर उल्टो, अधर्म र पाप हो । र धन्य मानिस त्यो मानिस होइन जसको राम्रो कामको लेखा राखिएको छ तर जसको पाप उसको लेखामा राखिएको छैन । डेभिडको धर्म, त्यसकारण, असल कामको अवधारणाले होइन तर पापको दयालु क्षमाको आधारमा निर्धारण गरिएको थियो र ईश्वरीय अनुग्रहको प्रतीक मानिने आशीर्वादलाई योग्यताका कामहरूद्वारा सुरक्षित गरिएकोसँग कुनै सम्बन्ध थिएन । पावलको तर्कको सान्दर्भिकता अस्पष्ट छ ।

(२) जब पावलले परमेश्वरलाई "धार्मिकताको आरोप लगाउने" भनेर बोल्नुहुन्छ (पद ६), उहाँले यो अभिव्यक्तिलाई धार्मिकताको पर्यायवाचीको रूपमा प्रयोग गरिरहेको हुनुपर्छ । अन्यथा उहाँको तर्क अमान्य हुनेछ । किनभने उहाँको थीसिस काम बिना विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिन्छ । त्यसकारण "काम बिनाको धार्मिकतालाई दोष लगाउनु" काम बिनाको धर्मी ठहराउनु बराबर हो । यसले हामीलाई सल्लाह दिन्छ कि प्रेरितको सम्मानमा उत्पत्ति १५:६ बाट निकालिएको सूत्र, अर्थात्, "धार्मिकताको दोष लगाउनु" वा पद ६ मा अनुवाद गरिएझैं, "धार्मिकतालाई दोष लगाउनु" को समान शक्ति छ । "धर्मीकरण" र "धार्मिकताको लागि विश्वासको अभियोग लगाइयो" भन्ने सूत्र एक व्यक्ति "विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिन्छ" भन्ने अर्कोसँग मिल्दोजुल्दो हुनुपर्छ । (सम्बन्धित पदहरू, ३:२६, २८, ३०; ५:१) ।

(३) जब पावलले धार्मिकताको अभियोग (पद ६) को सन्दर्भमा, पापको क्षमा र गैर-अभियोगको सन्दर्भमा दाऊदको घोषणाबाट

(पदहरू ६, ७) आफ्नो सकारात्मक सिद्धान्त निकाल्नुहुन्छ । र त्यसकारण औपचारिक रूपमा नकारात्मक उहाँले धर्मीकरणलाई पापको क्षमाको सन्दर्भमा परिभाषित गरिएन भने सहसम्बन्धित मानेको हुनुपर्छ । यो निष्कर्ष रोमिश दृष्टिकोणको विरुद्धमा निर्णायक छ कि धर्मीकरण अनुग्रहको इन्फ्युजनमा समावेश छ । धर्मीकरण फोरेन्सिक हुनुपर्छ, जस्तै क्षमादान आफै हो ।

(४) हामी यो भन्न सक्दैनौं कि पावलले धर्मी ठहराउने सम्पूर्ण प्रकृतिलाई पापको क्षमामा समावेश गरी परिभाषित गर्न खोज्नु भएको थियो । जहाँ धर्मीकरण छ त्यहाँ क्षमादान हुनुपर्छ । त्यसकारण उहाँले यी पदहरूमा भर्चुअल समीकरण बनाउँनुहुन्छ । तर पावलले पहिल्यै देखाइसक्नु भएको छ (सम्बन्धित पदहरू, १:१७; ३:२१-२६) र पछि देखाउनुहुनेछ (सम्बन्धित पदहरू, ५:१७-२१; १०:३-६), क्षमाले धर्मीकरणलाई परिभाषित गर्दैन यद्यपि धर्मीकरण हुनुपर्छ । यस बिन्दुमा प्रेरितको थप प्रतिबन्धित चासोको कदर गर्नुपर्छ । उहाँ धर्मशास्त्रबाट स्थापित गर्न ईर्ष्या गर्नुहुन्छ विशेष गरी धर्मशास्त्रबाट किनभने तिनीहरू अब्राहामसँग सम्बन्धित छन्, कामहरू र विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिने बीचको विपरित रूपमा छन् । दाऊद र भजनसंग्रह ३२:१, २ लाई अपील गर्दै अब्राहामको बारेमा भन्नुभयो यो देखाउने उद्देश्यको लागि हो कि धर्मशास्त्रले आशिष र आनन्दको प्रतीकको रूपमा के सोचेको छ त्यो कामको इनाम होइन तर विश्वास मार्फत अनुग्रहको उपहार हो । आशीर्वाद त्यसमा समावेश हुन्छ जुन पापको क्षमाद्वारा चित्रण गरिएको हो न कि योग्यता अनुसार इनामको श्रेणीमा परेको कुराले । यस खण्डमा क्षमा र धर्मीकरणको सम्बन्ध र एकको अर्कोसँगको भर्चुअल पहिचानलाई यस बिन्दुमा प्रेरितको विशेष चासो र जोडको प्रकाशमा बुझ्नु पर्छ र धर्मीकरण र क्षमा हो भन्ने प्रमाणको रूपमा सूचीबद्ध गर्नु हुँदैन । समानार्थी र पारस्परिक रूपमा एक अर्कालाई परिभाषित गर्नुहोस् । धर्मीकरणले क्षमालाई अँगालेको छ र काम र विश्वासको बिचको विरोधको सन्दर्भमा धर्मीकरणको विशिष्ट चरित्र त्यस्तो प्रकारको हो जसले क्षमाको उदाहरण दिन्छ ।

९-१२

९ तब यो धन्यता खतना भएकाहरूका लागि मात्र हो कि खतना नभएकाहरूका लागि पनि हो? किनकि हामी भन्दछौं: अब्राहामका निम्ति विश्वास नै धार्मिकता ठहरियो ।

१० तब कसरी ठहरियो त, उनको खतना भएको अवस्थामा कि खतना नभएको अवस्थामा? खतना भएको अवस्थामा होइन, तर खतना नभएको अवस्थामा ।

११ अनि खतना नभएको अवस्थामा उनले जुन विश्वासको धार्मिकता पाएका थिए, त्यही धार्मिकताको छापको रूपमा उनले खतनाको चिन्ह पाए; यसकारण उनी खतना नभईकन विश्वास गर्नेहरू सबैका पिता हुन्छन्, र उनीहरूलाई पनि त्यो धार्मिकता दिइन्छ ।

१२ अनि तिनीहरूका निम्ति खतनाका पिता हुन्छन्, जो खतना भएकाहरू मात्र होइनन्, तर ती हाम्रा पिता अब्राहामको त्यस विश्वासका पाइलाहरूमा पनि हिँड्छन्, जुन विश्वास उनीसँग खतना नभएको समयमा थियो ।

पद ९-१२ ले अब्राहाम खतना हुनु अघि नै धर्मी ठहरिएको थियो भन्ने विचारबाट व्युत्पन्न तर्कको विकास गर्दछ । अब्राहामको धर्मिकरणमा खतनाको कुनै साधन हुन सक्दैन भनेर देखाउन पावलले यस तथ्यलाई अपील गर्नुहुन्छ र त्यसैले विश्वासद्वारा धर्मी ठहराउनु खतना नभएकाहरूका लागि पनि सान्दर्भिक छ । अब्राहाम खतना हुनुभन्दा धेरै अघि नै धर्मी ठहरिएका थिए भन्ने ऐतिहासिक तथ्य उत्पत्तिको पुस्तकको अनुहारमा छ । खतनाको संस्था हामीले उत्पत्ति १७:१-१३ मा पाउँछौं तर अब्राहामलाई विश्वासद्वारा धर्मी ठहराउने सन्दर्भ उत्पत्ति १५:६ मा छ र पहिले र पछिको समयसँग सम्बन्धित घटनाहरू बीच कम्तिमा चौध वर्ष बितेको छ । अब्राहामको इतिहासबाट लिइएको पाठ हामीलाई यति स्पष्ट लाग्न सक्छ कि हामी यसमा यति धेरै तर्कहरू समर्पण गर्न अनावश्यक ठान्छौं । तर यहूदीहरूले सिक्न असफल भएको स्पष्ट पाठ थियो । जब हामी

विचार गर्छौं कि यहूदी परम्पराले अब्राहामको प्रधानता र यहूदी जनताको विशिष्ट विशेषाधिकारलाई अब्राहामको सन्तानको रूपमा व्याख्या गरेको थियो खतनाको सन्दर्भमा यति हदसम्म र वर्तमान जीवनमा र त्यसमा खतनाको साथमा आशिषसँग सम्बन्धित थियो । हामीले यस तर्कको सान्दर्भिकता पत्ता लगाउँछौं जुन प्रेरितले प्रस्तुत गर्दै हुनुहुन्छ । उहाँले रेकर्डबाट देखाउनुहुन्छ कि दाऊदले घोषणा गर्नुभएको आशीर्वाद, खुशी र ईश्वरीय अनुग्रहको प्रतीकको रूपमा चिनिन्छ । खतना नगरिएका र खतना भएकाहरूका लागि पनि हो । जब यो प्रकाशमा प्रस्तुत गरिएको छ कि इतिहासको स्पष्ट पाठ यहूदी विरूपणको प्रतिरोध गर्न कथित छ । त्यसैले तर्कको सान्दर्भिकता र आवश्यकता छ ।

९, १० जब हामी पद ९ मा पढ्छौं, "तब यो धन्यता खतना भएकाहरूका लागि मात्र हो कि खतना नभएकाहरूका लागि पनि हो? किनकि हामी भन्दछौं: अब्राहामका निम्ति विश्वास नै धार्मिकता ठहरियो ।" पावलले पुनः उत्पत्ति १५: ६ लाई उल्लेख गर्नुहुन्छ र "हामी भन्छौं" भन्ने शब्दलाई एक दावीको रूपमा लिइन्छ जुन कुनै पनि होइन । आफैलाई प्रश्न गर्न सकिन्छ - यो स्वीकार्य तथ्य हो । अब्राहामको विश्वासमा जोड दिइएको छ र जसरी हामीले पहिले नै फेला पार्छौं, सम्पूर्ण कथन, "विश्वासद्वारा अब्राहामलाई धार्मिकताको लागि गणना गरिएको थियो" "अब्राहाम विश्वासद्वारा धर्मी ठहरियो" बराबर छ । यो स्वीकार गरिएको आधार राखेर, पावल यस बिन्दुमा मुख्य प्रश्नको लागि अगाडि बढ्नुहुन्छ "त्यसो भए कसरी गणना गरियो ?" (पद १०)। निहित विषय विश्वास हो । र विचार यो छ: अब्राहामको धर्मी ठहराउन विश्वासलाई कसरी गणना गरियो ? "कसरी" को सट्टा "कहिले" को माध्यमबाट प्रश्नको रूप महत्त्वपूर्ण देखिन्छ । उहाँले सोधिरहनु भएको छ, मेयरले अवलोकन गरेझैं, "कस्ता परिस्थितिहरूमा स्थितिको रूपमा"¹⁵⁶ अब्राहाम विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिएका थिए । के यो खतना-स्थितिमा थियो वा खतना-स्थितिमा ? "उनी खतनामा वा खतना नभएको बेलामा ? (पद १०)।

¹⁵⁶ Op. cit., ad loc.

उहाँले यो प्रश्नलाई सबैभन्दा पोइन्ट स्वरूपमा राख्नुहुन्छ । किनकि यदि यो खतनाको अवस्थामा थियो भने अब्राहामलाई विश्वासद्वारा धर्म ठहराइयो भन्ने तथ्यले वर्तमान तर्कमा उस्तै योग्यता हुने थिएन; यो अझै पनि आपत्ति हुन सक्छ कि खतना एक निर्णायक कारक थियो । कस्तिमा भन्नुपर्दा यो एक परिस्थिति हुनेछ र व्यवस्थाविद्ले अझै पनि यस सँगै सर्तको आवश्यकताको लागि अनुरोध गर्न सक्छ । यो प्रकाशमा प्रश्न र उत्तरको सटीक रूपले तर्कमा विवेक थप्छ । "खतनामा होइन, तर बेखतनामा" प्रेरितको जवाफ हो । त्यसकारण धार्मिकता र विश्वासको मामिलामा जुन धर्म ठहराउनको लागि खतना कुनै कारक थिएन, शर्तपूर्ण परिस्थितिको अर्थमा पनि होइन । यो अब्राहमको इतिहासको अनुक्रमबाट लिइएको पाठको बल हो । यो लौकिक अनुक्रम को प्रश्न भन्दा बढी छ; यो हो कि खतनाको अब्राहमको विश्वास वा धर्मिकरणसँग कुनै सम्बन्ध थिएन ।

११, १२ पद ११ मा पावलले हाम्रो लागि अब्राहमको विश्वाससँग खतनाको सम्बन्धलाई परिभाषित गर्नुहुन्छ । यद्यपि खतनाले विश्वासको अभ्यासमा वा विश्वासद्वारा धर्म ठहराउनको लागि कुनै पनि हिसाबले योगदान पुऱ्याएको छैन, यो अझै अस्तित्वमा थिएन भन्ने साधारण कारणले गर्दा, खतनाले विश्वाससँग सम्बन्ध कायम राख्यो । खतना, उहाँले जोड दिनुहुन्छ विशुद्ध धर्मनिरपेक्ष संस्कार वा जातीय पहिचानको चिन्ह मात्र थिएन । यसको अर्थ विश्वाससँग सम्बन्धित थियो । पावलले यो सोच्ने ठूलो गल्ती गर्नुभएन किनकि यसले विश्वास सिर्जना गर्न वा विश्वासमा आशीर्वाद दिने काम गर्ने क्षमता थिएन । त्यसैले यसको कुनै धार्मिक महत्त्व वा मूल्य थिएन । यसको महत्त्व उहाँले देखाउँनुहुन्छ जुन विश्वास र विश्वासको धार्मिकतासँगको सम्बन्धबाट व्युत्पन्न भएको थियो । "अनि खतना नभएको अवस्थामा उनले (अब्राहाम) जुन विश्वासको धार्मिकता पाएका थिए, त्यही धार्मिकताको छापको रूपमा उनले खतनाको चिन्ह पाए; यसकारण उनी खतना नभईकन विश्वास गर्नेहरू सबैका पिता हुन्छन्, र उनीहरूलाई पनि त्यो धार्मिकता दिइन्छ ।" (पद ११) ।

खतना र विश्वासको यो सम्बन्धले प्रेरितको तर्कलाई थप गर्दछ । यदि खतनाले विश्वासलाई संकेत गर्छ भने विश्वासलाई दिइएको संकेत भन्दा पहिले अवस्थित भएको रूपमा कल्पना गरिनु पर्छ र अझ धेरै स्पष्ट रूपमा छाप वा प्रमाणीकरणले छाप लगाइएको वस्तुको अस्तित्वको अनुमान गर्दछ र छापले सामग्रीको सामग्रीमा सील गरिएको चीजथप्दैन ।

चिन्ह र छाप बीचको भिन्नता पत्ता लगाउनु सामान्य हो । एउटा चिन्हले त्यसको अस्तित्वलाई सङ्केत गर्छ जुन यसले सङ्केत गर्छ जबकि एउटा छापले प्रमाणित गर्छ, पुष्टि गर्छ र त्यसको वास्तविकताको ग्यारेन्टी दिन्छ । यो भिन्नता निस्सन्देह प्रेरितद्वारा अभिप्रेत थियो । छाप भनेको चिन्ह समावेश भएको भन्दा निश्चित छ । यसले प्रमाणीकरणको विचार थप्छ । र मोहर त्यो हो जुन अब्राहामलाई आश्वस्त पार्न परमेश्वरले आफैले जोड्नुभयो कि उहाँले परमेश्वरको प्रतिज्ञामा प्रयोग गरेको विश्वास परमेश्वरले अब्राहामलाई विश्वास गरेको प्रतिज्ञा पूरा गर्नको लागि स्वीकार गर्नुभयो । उत्पत्ति १७:१०-१४ मा खतनालाई करारको चिन्ह हो भनी स्पष्ट रूपमा भनिएको छ । त्यहाँ कुनै असंगति छैन । करारको चिन्ह र छापको रूपमा यो त्यो विश्वासको छाप र विश्वासद्वारा धर्मी ठहराउने पनि थियो जुन बाहेक करारको कुनै अर्थ छैन । उत्पत्ति १५:४, ५ का प्रतिज्ञाहरू जसमा उत्पत्ति १५:६ मा उल्लेख गरिएको अब्राहामको विश्वास निर्देशित थियो र जसको पूर्तिको लागि अब्राहामले प्रभुमा भरोसा राखेका थिए मूलतः उही प्रतिज्ञाहरू थिए जसमा उत्पत्ति १७:२-१४ को करारद्वारा मूर्तरूप र पुष्टि गरिएको थियो । (उत्पत्ति १५:४, ५ उत्पत्ति १७:२, ४ संग सम्बन्धित छ) । हामीले उत्पत्ति १२:१-३; १५:४६, १८-२१; १७:१-२१ परमेश्वरको करार अनुग्रह र उद्देश्यको अब्राहामलाई एकताबद्ध तर प्रगतिशील प्रकट भएको रूपमा र यी सबै घटनाहरूमा दर्ता गरिएको अब्राहामको विश्वास उही विश्वास हो जुन परमेश्वरको उद्देश्यको प्रगतिशील खुलासाहरूमा विस्तारित समझ र भक्तिको साथ प्रतिक्रिया दिन्छ । हामी यी करारका खुलासाहरूलाई तिनीहरूद्वारा निकालिएको विश्वासबाट अमूर्त रूपमा सोच्न सक्दैनौं न त अब्राहामको विश्वासलाई निर्देशित गरिएको प्रतिज्ञा र उद्देश्यका

खुलासाहरूबाट अमूर्त रूपमा विश्वासको बारेमा सोच्न सक्दैनौं । यो अमूर्तताको असम्भवता हो जसले दुईवटा तथ्यहरूलाई मेल खान्छ कि खतना करारको छाप र विश्वासको छाप दुवै थियो ।

पद ११ को पछिल्लो भाग र पद १२ पद ११ को पहिलो भागमा उल्लेख गरिएका दुई मुख्य तथ्यहरूद्वारा सेवा गरिएको उद्देश्यलाई परिभाषित गर्ने एकाइ हो । यी दुई तथ्यहरू हुन् (१) अब्राहामले खतनाको चिन्ह पाउनु भएको थियो र (२) त्यो यो खतना हुनु अघि उहाँले गरेको विश्वासको छाप थियो । दुवै विचार सान्दर्भिक छन् । विश्वासको छापको रूपमा खतनाको महत्त्वलाई छुट दिनु हुँदैन । र अझै पनि अर्को तथ्य कि यसले छाप लगाएको विश्वास उहाँको खतना नगरिएको स्थितिमा प्रयोग गरिएको थियो भनेर पनि सराहना गर्नुपर्दछ । त्यसो भए उद्देश्य के हो ? प्रेरितले दोस्रो तथ्यले पूरा गर्नु भएको उद्देश्यलाई पहिलो पटक प्रतिबिम्बित गर्दछ र यो पद ११ को पछिल्लो भागमा उल्लेख गरिएको छ । उद्देश्य यो हो कि अब्राहाम खतना नभएको भए पनि विश्वास गर्ने सबैको पिता हुन सक्छ, अर्थात् सबै खतना नगरिएका विश्वासीहरूका, र अब्राहामले अब्राहामलाई दोष लगाइएका सबै धार्मिकताका पिता हुनाले उनीहरूलाई पनि दोष दिइनेछ । त्यस्ता सबै विश्वासीहरू खतना भए तापनि अब्राहामले आनन्द उठाएको परमेश्वरसामु उही धर्मिकरणको आनन्द उठाउनेछन् । पद १२ मा पावलले अर्को तथ्यको उद्देश्यलाई परिभाषित गर्नुहुन्छ कि अब्राहामले खतनाको मोहर पाएका थिए र यो प्रभावको रूपमा अब्राहाम खतना भएका व्यक्तिहरूका साथै खतना नगरिएकाहरूको पनि पिता हुन सक्छ । जबकि एकातिर खतना नभएको तथ्यले विश्वासको लागि कुनै बाधा र विश्वासद्वारा हुने धर्मिकरणको लागि कुनै बाधा छैन हामीलाई अब्राहामका सन्तान हुनको लागि कुनै बाधा छैन । तर अर्कोतर्फ हामीले खतनालाई एक दायित्वको रूपमा मान्नु हुँदैन । प्रेरित यस्तो कुनै पनि अनुमानबाट जोगाउन ईर्ष्यालु हुनुहुन्छ; यहूदीहरूको मामला खतनाको तथ्यद्वारा पूर्वाग्रहित छैन । त्यसैले उहाँले भन्नुहुन्छ, “खतनाका पिता” (पद १२) । तर यो पनि उत्तिकै आवश्यक छ कि यो खतनाको तथ्य होइन जसले अब्राहामका सन्तानहरू बनाउँछ र त्यसैले उहाँले थप्नुहुन्छ: “अनि

तिनीहरूका निम्ति खतनाका पिता हुन्छन्, जो खतना भएकाहरू मात्र होइनन्, तर ती हाम्रा पिता अब्राहामको त्यस विश्वासका पाइलाहरूमा पनि हिँड्छन्, जुन विश्वास उनीसँग खतना नभएको समयमा थियो ।" (पद १२) । खतना कुनै बाधा छैन । यद्यपि यो निर्णायक कारक होइन । अब्राहामको विश्वासको उदाहरण पछ्याउनको लागि यो यसको साथ समन्वय गरिनु पर्ने अर्को विशेषता हो । यस कारकलाई वर्णन गर्न प्रयोग गरिएका अभिव्यक्तिहरूलाई ध्यान दिनुपर्छ । "चरणहरूमा हिँड्नु" फाइलमा मार्च गर्नु हो । अब्राहामलाई ब्यान्डको अगुवाको रूपमा कल्पना गरिएको छ र हामी अब्राहामले छोडेको पाइलाको छापमा पछ्याउँदै, नजिकमा होइन, तर फाइलमा हिँड्छौं । र यो अब्राहामको "खतना नगरिएको विश्वास" को चरणहरू हो, एक विश्वास जसले खतनाको तथ्यबाट कुनै शर्ता वा प्रभावकारिता प्राप्त गर्दैन । खतना एक बहिष्कृत कारक होइन र न त यो एक योगदान कारक हो जसद्वारा हामी अब्राहामका सन्तान बन्छौं । विश्वास गर्ने सबै "यी अब्राहामका सन्तान हुन्" (गलाती ३:७) । यो विश्वासको पहिचान हो जुन विश्वासीहरूलाई अब्राहामका सन्तान भनिन्छ, जसरी युबललाई पालमा बस्ने जस्ता सबैका पिता भनिन्छ (उत्पत्ति ४:२०) र पहिचानको सन्दर्भमा पेशालाई जब युबललाई वीणा बजाउने जस्ता सबैका पिता भनिन्छ (उत्पत्ति ४:२१) ।¹⁵⁷

१३-१८

१३ किनभने 'तिमी संसारका हकवाला हुनेछौ' भन्ने प्रतिज्ञा अब्राहाम वा उनका सन्तानलाई व्यवस्थाद्वारा होइन, तर विश्वासको धार्मिकताद्वारा दिइएको थियो ।

१४ किनकि यदि ती व्यवस्थाबाटकाहरू हकवाला हुन्छन् भने त्यो विश्वास व्यर्थै भयो र त्यो प्रतिज्ञा विनाकामको भयो;

१५ किनभने व्यवस्थाले क्रोध उत्पन्न गर्दछ; किनकि जहाँ व्यवस्था छैन, त्यहाँ अपराध पनि छैन ।

¹⁵⁷ Cf. होज: op. cit., ad loc.

१६ यसैकारण यो अनुग्रह अनुसार होस् भनेर यो विश्वासद्वारा दिइएको हो; यसरी नै त्यो प्रतिज्ञा सबै सन्तानहरूका निम्ति पक्का हुन्छ, व्यवस्थाबाटका सन्तानहरूका निम्ति मात्र होइन, तर अब्राहामको विश्वासबाटका सन्तानहरूका निम्ति पनि हो, जो हामी सबैका पिता हुन्;

१७ (जसरी लेखिएको छ: 'मैले तिमीलाई धेरै जातिहरूका पिता बनाएको छु'); उही परमेश्वरको सामु, जुन परमेश्वरलाई उनले विश्वास गरे, जुन परमेश्वरले मरेकाहरूलाई जीवित पार्नुहुन्छ र हुँदै नभएका चीजहरूलाई मान्नु भएझैं गरी बोलाउनुहुन्छ ।

१८ 'तिम्रा सन्तान यस्तै हुनेछन्' भनी भनिएको वचनअनुसार धेरै जातिहरूका पिता हुनका निम्ति उनले निराशामा पनि आशा राखेर विश्वास गरे;

१३ पद १३ मा तर्कमा कुनै ब्रेक छैन। पुरानो नियमको तथ्याङ्कबाट व्युत्पन्न प्रमाणको लागि सान्दर्भिक अर्को विचारमा संक्रमण छ कि विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिन्छ र अब्राहाम विश्वास गर्ने सबैका पिता हुन् चाहे तिनीहरू खतना भएका वा बेखतनाका हुन्। तर सत्तारुढ चासो उही हो भनेर विश्वास र व्यवस्थाका कार्यहरू (सम्बन्धित पदहरू, १३, १४, १६, २२, २३, २४) र अब्राहाम विश्वास गर्ने सबैका पिता हुन् भन्ने तथ्यलाई प्रेरितको निरन्तर अपीलले देखाउँनुहुन्छ (सम्बन्धित पदहरू, १६-१८) । पद १३ मा प्रस्तुत गरिएको नयाँ तत्व, तथापि, व्यवस्था र प्रतिज्ञा बीचको विरोधी हो र अब्राहामको खतनामा विश्वासबाट व्युत्पन्न तर्कमा अघिल्लो पदहरूमा प्रकट भएको जस्तै प्रतिज्ञाको घटनालाई अब उही स्तरको सहिष्णुताका साथ विकसित गरिएको छ ।

जब हामी पढ्छौं कि "व्यवस्थाद्वारा अब्राहाम वा उहाँको सन्तानलाई प्रतिज्ञा गरिएको थिएन"¹⁵⁸, त्यहाँ विशेष गरी दुईवटा

¹⁵⁸ मार्जिनल रेन्डरिङ "व्यवस्था मार्फत होइन" को लागि राम्रो कारण छ । यहाँ लेखको बहिष्कारले यो कुरालाई जोड दिन्छ कि जुन कुरा विचारमा छ त्यो अर्थतन्त्रको रूपमा मोशाको व्यवस्था होइन तर केवल आज्ञाकारिताको माग गर्ने व्यवस्थाको रूपमा नियम हो ।

प्रश्नहरू छन् । "व्यवस्था" भन्नाले के बुझिन्छ ? र यस उदाहरणमा अब्राहामको सन्तान के हो ? पहिलो सन्दर्भमा माथिको तर्क बाहेक अन्य कुनै अर्थमा "व्यवस्था" लिनुको लागि कुनै राम्रो कारण छैन (३:३१)। "व्यवस्था" शब्दलाई आज्ञाकारिताको माग गर्ने आदेशको रूपमा कानूनलाई जनाउने र यस श्रेणीमा पर्ने सबै कानूनहरूमा लागू हुने गरी मानिन्छ। यो साँचो हो, निस्सन्देह, मोशाको व्यवस्थाले यस सन्दर्भमा परमेश्वरको व्यवस्थाको सबैभन्दा स्पष्ट र प्रभावशाली प्रकटीकरण दियो र दश आज्ञाहरू आज्ञा भनेको के हो भन्ने कानूनको सबैभन्दा सारांश र केन्द्रित अभिव्यक्ति थियो । तर यसले हामीलाई यहाँ तर्कको सन्दर्भमा "कानून" र "प्रतिज्ञा" बीचको विरोधाभास प्रदान गर्दैन कि पावलले के भन्न खोजेको प्रतिज्ञाको अब्राहामको प्रबन्ध र मोसाको प्रबन्ध बीचको भिन्नता हो भनेर मात्र । मोसाको प्रशासनले (जस्तै पावलले गलाती ३:१७-२२ मा देखाउँछ) अब्राहामलाई दिइएको प्रतिज्ञा रद्द वा निलम्बन गरेन - मोशाको करार ४३० वर्षपछि दिइँदा त्यो प्रतिज्ञा वैध र पूर्ण रूपमा सञ्चालनमा थियो; र यो सञ्चालनमा रह्यो । त्यसैले यहाँ पद १३ मा उल्लेख गरिएको "व्यवस्था" को अर्थ मोशाको व्यवस्था हो र यसलाई मोशाको अर्थतन्त्रको अर्थमा व्याख्या गर्नु भ्रामक र असुरक्षित छ । हामीले "व्यवस्था" लाई पुरानो नियमको रूपमा प्रामाणिक अर्थमा मात्र सक्छौं । त्यो अझै पनि एन्टिथिसिसका सर्तहरूबाट हटाइनेछ ।

त्यसकारण हामीले पावललाई "व्यवस्था" आज्ञाको व्यवस्थाको अर्थको रूपमा लिनु पर्छ जुन व्यवस्थाको व्यवस्थाले माग गर्दछ । र प्रेरितले के दाबी गरिरहनुभएको छ त्यो "व्यवस्था" र "प्रतिज्ञा" बीचको पूर्ण भिन्नता हो । व्यवस्थाले आदेश दिन्छ र उल्लङ्घन हुँदा यसले क्रोध उत्पन्न गर्छ (सम्बन्धित पद, १५) र यसलाई कुनै अनुग्रह थाहा छैन । प्रतिज्ञा दयालु उपहार को आश्वासन हो; यो निः शुल्क उपहार हो । व्यवस्थाका प्रावधानहरू र प्रतिज्ञाका प्रावधानहरू बीचको यो विरोधाभासलाई मान्दै, पावलले अब्राहामलाई व्यवस्थाद्वारा गरिएको प्रतिज्ञा थिएन भनेर स्पष्ट रूपमा जोड दिन्छन् । यो एक प्रतिज्ञा थियो कि एक निर्विवाद तथ्य थियो । तसर्थ, निहित विपरित कारणले, यो

व्यवस्था मार्फत थिएन । यो ३:२० पछि पावलको तर्कको सम्पूर्ण विकाससँग मिल्दोजुल्दो छ ।¹⁵⁹

अब्राहामको सन्तानको सन्दर्भमा सोधिएको प्रश्नको जवाफ सजिलै दिइन्छ । गलाती ३:१६ मा "बीउ" स्पष्ट रूपमा ख्रीष्ट हुनुहुन्छ । तर यस उदाहरणमा बीउ अब्राहामको सामूहिक बीउ हुनुपर्दछ किनकि पद १६ र १७ मा पावलले प्रतिज्ञाको बारेमा "सबै सन्तानलाई, जो व्यवस्थामा छ त्यसलाई मात्र होइन तर जो नियमको हो त्यसमा पनि निश्चित छ" भनी बोल्छन् । अब्राहामको विश्वास, जो हामी सबैका पिता हुनुहुन्छ, जसरी लेखिएको छ, "मैले तिमीलाई धेरै राष्ट्रहरूको पिता बनाएको छु ।" उहाँले "धेरै" लाई संकेत गर्दै हुनुहुन्छ जसमध्ये अब्राहाम पिता हुनुहुन्छ (सम्बन्धित पदहरू, ११, १२) । र यी पदहरूले पनि अब्राहामका प्राकृतिक सन्तानहरू होइनन्, तर सबै, खतना र खतना नभएकाहरू, जो "अब्राहामको विश्वासका" (पद १६) हुन् भनेर सङ्केत गर्दछन् । त्यसैले "प्रतिज्ञा" विश्वास गर्ने सबैलाई दिइन्छ र विश्वास गर्नेहरू सबै अब्राहामका सन्तान हुन् ।

खण्ड, "उनी संसारको उत्तराधिकारी हुनुपर्दछ" अब्राहाम र उनको सन्तानलाई दिइएको प्रतिज्ञाको व्याख्या हो; यसले हामीलाई प्रतिज्ञा के थियो बताउँछ । पुरानो नियममा यी अभिव्यक्त शब्दहरूमा हामीले कुनै प्रतिज्ञा भेट्दैनौं । यो के हो ? हामी स्वाभाविक रूपमा अब्राहामसँग गरिएको प्रतिज्ञाको बारेमा सोच्दछौं कि उहाँमा पृथ्वीका सबै परिवारहरूले आशिष् पाउनेछन् (उत्पत्ति १२:३) र पछि दिइएका सम्बन्धित प्रतिज्ञाहरू (सम्बन्धित पदहरू, उत्पत्ति १३:१४-१७; १५:४, ५, १८-२१; १७:२-२१; २२:१५-१८) । समग्रमा पावको शिक्षाको प्रकाशमा, तथापि, हामी यस प्रतिज्ञाको दायराबाट बहिष्कार गर्न सक्दैनौं, जसलाई प्रेरितले परिभाषित गरेको, सबैभन्दा समावेशी मेसिनिक अभिप्राय यो अब्राहामको प्रतिज्ञाको रूपमा परिभाषित गरिएको छ कि उनी संसारको उत्तराधिकारी हुनुपर्दछ, तर यो उनको सन्तानलाई पनि प्रतिज्ञा हो र यसैले, ख्रीष्ट र अब्राहामको आत्मिक सन्तानलाई प्रतिज्ञा गरिएको विश्वव्यापी प्रभुत्व भन्दा कम केहि पनि

¹⁵⁹ "व्यवस्था मार्फत होइन" को सकारात्मक विपरीत "विश्वासको धार्मिकता मार्फत" हो ।

समावेश हुन सक्दैन । यो एउटा प्रतिज्ञा हो जसले नयाँ स्वर्ग र नयाँ पृथ्वीको पूर्णता क्रममा यसको अन्तिम पूर्ति प्राप्त गर्दछ ।

१४,१५ पद १४ मा "व्यवस्थाद्वारा प्रतिज्ञा होइन" (पद १३) को अस्वीकारको विचार पुनः सुरु गरिएको छ र यदि यो मानिएको थियो भने पछि आउने परिणाम देखाएर निषेधको आवश्यकतालाई प्रदर्शन गरिएको छ- किनकि यदि ती व्यवस्थाबाटकाहरू हकवाला हुन्छन् भने त्यो विश्वास व्यर्थै भयो र त्यो प्रतिज्ञा विनाकामको भयो । "व्यवस्थाको" अभिव्यक्ति "विश्वासको" र "व्यवस्था" सँग विपरित छ, जसरी बारम्बार पाइन्छ, आज्ञाकारिता र कार्यसम्पादनको माग गर्ने आज्ञाको व्यवस्था र जसको धर्मको आस्था आधारभूत सिद्धान्त हो त्यसको विपरित आफ्नो धर्मको सिद्धान्त निर्धारण गर्ने "व्यवस्था" केवल ती हुन् जो "व्यवस्थाका कामहरू" हुन् । यहाँ व्यवस्थालाई पद १३ मा भन्दा मोसाइक अर्थतन्त्रलाई प्रशासनको रूपमा हेरिएको छैन । र प्रभावको निष्कर्ष भने यदि ती कामहरू व्यवस्थाको उत्तराधिकारीहरू हुन्, विश्वास शून्य बनाइन्छ र विश्वास र कामहरू बीचको स्वीकृत विरोधाभासबाट निकालिएको छ र व्यवस्था र प्रतिज्ञाको सन्दर्भमा विश्वास सँग पनि उस्तै सत्य हो ।

तथापि अर्को कारण यहाँ दिइएको छ कि विश्वास र प्रतिज्ञाको खण्डन गर्ने परिकल्पनामा माथि उल्लिखित निष्कर्षलाई खण्डन गरिएको छ । यो पद १५ मा दिइएको छ: "किनभने व्यवस्थाले क्रोध उत्पन्न गर्दछ; किनकि जहाँ व्यवस्था छैन, त्यहाँ अपराध पनि छैन ।"

अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा व्यवस्थाले विश्वास र प्रतिज्ञा दुवैलाई बेकार बनाइराख्नुको कारण यो विशेष कारण हो । व्यवस्थाले काम गर्ने यो क्रोध के हो ? यो प्रस्ताव गरिएको छ कि यो व्यवस्थाद्वारा मानव जीवनमा उक्साएको क्रोध वा दुश्मनी हो, एक सत्य जसमा पावल पछि धेरै जोड दिनुहुन्छ (सम्बन्धित पदहरू, ७:८, ११, १३) । र यस बिन्दुमा यो विषयको लागि अप्रासंगिक हुनेछैन । किनभने यो व्यवस्थावादको खण्डनसँग मेल खान्छ भनेर सम्झाउनको लागि कि व्यवस्था आफैले मात्र ठूलो उल्लङ्घनलाई उक्साउँछ र आज्ञाकारिता र प्रदर्शनलाई होइन । तर यहाँ यो विचार होइन बरु क्रोध परमेश्वरको क्रोध हो भनेर

विश्वास गर्ने कारण छ । यद्यपि पावलले अपवित्र क्रोधको सन्दर्भमा "क्रोध" शब्द प्रयोग गर्नुभयो जुन मानिसको अधीनमा छ (एफिसी ४:३१; कलस्सी ३:८; १ तिमोथी २:८; अन्य सम्बन्धित पदहरू, याकूब १:१९, २०), तर प्रायः पावलका पत्रहरूमा र सामान्यतया नयाँ नियममा यो शब्द परमेश्वरको क्रोधको प्रयोग गरिएको छ र यस पत्रमा १३:४, ५ को सम्भावित अपवादको साथ (जहाँ पनि यो मानिसको अपवित्र क्रोध होइन), यो सधैं परमेश्वरको क्रोध हो । यस अर्थमा यस अर्थबाट अलग्गिनुपर्ने बाध्यकारी कारणहरू हुनुपर्छ । र पावलले मानव हृदयमा उत्पन्न भएको शत्रुतालाई व्यवहार गर्दा, पापले आज्ञाद्वारा अवसर लिनुहुन्छ (रोमी ७:८, ११, १३), यो शब्द प्रयोग गर्नुहुन्न । यसबाहेक मानव जीवनमा यो पछिल्लो प्रतिक्रियाको विचार व्यक्त गर्न "क्रोध" शब्द सबैभन्दा उपयुक्त छैन । यस पत्रमा प्रयोगको समानता पछि, त्यसैले, हामीले परमेश्वरको क्रोधको रूपमा व्यवस्थाले काम गर्ने क्रोधलाई मान्नुपर्छ । र जब हामी यो प्रश्न सोध्छौं कि व्यवस्थाले कसरी परमेश्वरको क्रोधलाई काम गर्दछ, त्यसपछिको खण्डले जवाफ दिन्छ - "जहाँ कुनै व्यवस्था छैन, न त त्यहाँ उल्लंघन छ ।" हाम्रो पापपूर्ण स्थितिमा, व्यवस्थाको उल्लङ्घन सधैं हुन्छ र यो उल्लङ्घन हो जसले परमेश्वरको क्रोधलाई जगाउँछ: कानूनको व्यवस्था, पापी मानिसले व्यवस्थालाई उक्साउँछ । यसका लागि पावलले गरेको प्रतिज्ञालाई संकुचित गरिएको छ ।

व्यवस्थाले क्रोधलाई काम गर्छ भन्ने धारणा पावलले अधिल्लो पदमा बताएको परिकल्पनासँग सान्दर्भिक छ । किनकि यदि व्यवस्थाले काम गर्छ भने परमेश्वरको क्रोध हो भने विश्वास र प्रतिज्ञाले अनुमान गरेको अनुग्रह व्यवस्थाले हुन सक्दैन । व्यवस्थाद्वारा विश्वास र प्रतिज्ञाको सन्दर्भ हटाइएको छ, विपरित कार्यमा आउँछ र विश्वास र प्रतिज्ञा यसरी शून्य बनाइन्छ ।

१६ पद १५को यो व्याख्याले पद १६ को लागि उचित आधार राख्छ: " यसैकारण यो अनुग्रहअनुसार होस् भनेर यो विश्वासद्वारा दिइएको हो; यसरी नै त्यो प्रतिज्ञा सबै सन्तानहरूका निम्ति पक्का हुन्छ, व्यवस्थाबाटका सन्तानहरूका निम्ति मात्र होइन, तर

अब्राहामको विश्वासबाटका सन्तानहरूका निम्ति पनि हो, जो हामी सबैका पिता हुन् ।" व्यवस्थाले उल्लङ्घनलाई ध्यानमा राखेर क्रोधको काम गर्ने भएकोले व्यवस्थाले कुनै अनुग्रह जान्दैन । त्यसैले उत्तराधिकार व्यवस्थाको हुन सक्दैन र जो व्यवस्थामा छन् उनीहरू उत्तराधिकारी हुन सक्दैनन् । एउटै विकल्प भनेको विश्वासको सिद्धान्त हो र त्यसैले उत्तराधिकार विश्वासको हो ताकि यो अनुग्रहद्वारा होस् । विश्वास र अनुग्रह एकसाथ व्यवस्था र प्रतिज्ञा गरिएको उत्तराधिकार विरोधाभासी छन् ।

पद १६ को पछिल्लो भागले उत्तराधिकार विश्वासको हो र यसैले अनुग्रहद्वारा प्रवर्द्धन गरिएको डिजाइनलाई अभिव्यक्त गर्दछ - "यसरी नै त्यो प्रतिज्ञा सबै सन्तानहरूका निम्ति पक्का हुन्छ, व्यवस्थाबाटका सन्तानहरूका निम्ति मात्र होइन, तर अब्राहामको विश्वासबाटका सन्तानहरूका निम्ति पनि हो, जो हामी सबैका पिता हुन् ।" पद ११ को दोस्रो भाग र पद १२ मा भनिएको डिजाइन को समानान्तर प्रश्न मा बोलाउन धेरै स्पष्ट छ । तर यहाँ पद १६ मा यो डिजाइन प्रतिज्ञाको सम्बन्धमा भनिएको छ, जबकि पद ११, १२ मा यो खतनाको आयात र उद्देश्यको सन्दर्भमा भनिएको छ । यहाँ (पद १६) विश्वास र अनुग्रहको सिद्धान्तलाई ग्यारेन्टी भनिएको छ कि प्रतिज्ञामा सबै बीउहरू समावेश छन्, अर्थात्, विश्वास गर्ने सबै चाहे तिनीहरू यहूदी होस् वा अन्यजातिहरू होस् (सम्बन्धित पद १३) ।

पद १६ मा "व्यवस्थाको" पदनाम यहाँ पद १३ मा "व्यवस्था मार्फत" र पद १४ मा "व्यवस्थाको" अभिव्यक्तिहरू भन्दा फरक सन्दर्भ हुनुपर्छ । यी पछिल्ला उदाहरणहरूमा "व्यवस्था मार्फत" र "व्यवस्था" विरोधी र विश्वास को अनन्य । प्रतिज्ञा "व्यवस्था मार्फत" होइन (पद १३) र जो "व्यवस्थाको" हकदार छैनन् (पद १४); आस्था र प्रतिज्ञा खारेज हुन्छ यदि व्यवस्था लागू हुन्छ भने । तर पद १६ मा "व्यवस्थाको" बीउलाई बहिष्कृत गरिएको छैन । प्रतिज्ञा उनीहरूलाई पक्का भनिन्छ यदि उनीहरूमा विश्वास छ । फलस्वरूप तिनीहरूको "व्यवस्थाको" हुनुले तिनीहरूलाई विश्वासको श्रेणी बाहिर राख्दैन, जबकि पद १३, १४ मा "व्यवस्थाद्वारा" र "व्यवस्थाको" विश्वासको तीव्र विरोधमा छन् । हामीले यो निष्कर्षमा पुग्यौं कि "व्यवस्थाको" (पद

१६) पद १२ मा "खतनाको" अर्थमा बराबर छ । खतना नगर्नेहरूका लागि खतनाको पिताको समानान्तरता र समानता केवल तर "जो हाम्रा पिता अब्राहामको विश्वासको पाइलामा हिँड्छन् जुन उहाँसँग खतना नभएको थियो" (पद १२), एकातिर र "व्यवस्थामा भएको कुरामा मात्र होइन तर त्यसमा पनि अब्राहामको विश्वास" (पद १६) अर्कोतर्फ स्पष्ट छ । त्यसोभए "व्यवस्थाको" (पद १६) को अर्थ "मोसाको व्यवस्थाको" हुनु पर्छ र मोशाको अर्थतन्त्र अन्तर्गत हुने फाइदा भएकाहरूलाई जनाउँछ । यसले पावलको यो शब्द "व्यवस्था" को प्रयोगमा रहेको लचिलोपन र हामीले उहाँको विचारलाई न्याय गर्ने हो भने खोज्नु पर्ने अर्थका विभिन्न ढाँचाहरू देखाउँछ । जो "व्यवस्थाको" छन् उनीहरूलाई बीउबाट बहिष्कृत गरिएको छ; जो मोशाको व्यवस्था हो, एक अर्थव्यवस्था को रूप मा मानिन्छ, बहिष्कृत छैन । तर पावल जिद्दी गर्छन् कि पछिल्लाहरू पनि "अब्राहामको विश्वासको" हुनुपर्छ यदि तिनीहरू उहाँको सन्तान हुन चाहन्छन् ।

१७ पद १७ को सुरुमा धर्मशास्त्रको अपील - "जस्तै लेखिएको छ, मैले तिमीलाई धेरै राष्ट्रहरूको पिता बनाएको छु" - वाक्यको वाक्य रचनामा कोष्ठकको रूपमा मानिनुपर्छ । तर हामीले यो प्रेरितको तर्कमा एक पक्ष हो भनेर सोच्न सक्दैनौं । धर्मशास्त्रको यो अपील अघिल्लो खण्डको पुष्टिमा छ, "हामी सबैका पिता को हुनुहुन्छ" र दुबै उपधाराहरूले पद ११ र १२ को विचारलाई दोहोर्याउँदछन् । यद्यपि यहाँ, अधिकार र समुदायमा जोड दिइएको छ । अब्राहामको पितृत्वमा सबै विश्वासीहरूको तर्फबाट विशेषाधिकार - "जो हामी सबैका पिता हुनुहुन्छ" - र यस सम्बन्धको जातीय सार्वभौमिकतामा - "धेरै राष्ट्रहरूको पिता मैले तिमीलाई बनाएको छु" - एक तरिकाले पार गर्दछ । पद ११ र १२ मा अभिव्यक्तिको रूपहरूपहिलेको उदाहरणमा तर्कका सर्तहरूले पावललाई "खतना नगरी विश्वास गर्ने सबैका पिता" र "खतनाका पिता" भन्न आवश्यक थियो जसले यस प्रकारको भिन्नतालाई संकेत गर्दछ । तर अब उहाँले त्यो भेदलाई पनि छोड्नु हुन्छ र कुनै भेदभाव बिना स्पष्ट रूपमा भन्नु हुन्छ, "हामी

सबैका पिता को हुनुहुन्छ" र "मैले तिमीलाई बनाएको धेरै राष्ट्रहरूको पिता ।"

धर्मशास्त्रको अपील (पद १७क) सँग सम्बन्धित खण्डहरूको प्यारेन्टेटिकल प्रकृतिले हामीलाई पद १७ को उत्तरार्धको सम्बन्ध बुझ्न मद्दत गर्दछ, "उहाँले जसलाई विश्वास गर्नुभयो" आदि। यसलाई खण्डको साथ लिनु पर्छ, " जो हामी सबैका पिता हुनुहुन्छ" र यसको मतलब अब्राहाम परमेश्वरको सामु हामी सबैका पिता हुनुहुन्छ । अब्राहामको जसमा उहाँको पितृत्व बसोबास गरेको थियो त्यो विश्वास थियो जुन प्रयोग गरिएको थियो र परमेश्वरको उपस्थितिमा राखिएको थियो । (सम्बन्धित पदहरू, उत्पत्ति १७:१; २ कोरिन्थी २:१७)।

"जसले मरेकाहरूलाई जीवन दिन्छ, र नभएका चीजहरूलाई तिनीहरू जस्तै बोलाउँछन्" पछ्याउने खण्डहरू, प्रयोग गरिएको विश्वासको लागि विशिष्ट रूपमा उपयुक्त हुने परमेश्वरको चरित्रका पक्षहरूको वर्णन गर्दछ । तिनीहरूले परमेश्वरका ती गुणहरूलाई औल्याएका छन् जुन अब्राहामको विश्वासको विशेष आधारहरू हुन् वा कम्तिमा पनि, अब्राहामले प्रतिज्ञाहरूमा विश्वास गर्दा र प्रभुमा भरोसा राख्दा अब्राहामको आशंकाको अग्रपङ्क्तिमा भएका गुणहरूलाई औल्याउँछन् । यिनीहरूमध्ये पहिलो, "मरेकाहरूलाई जीवन दिने", परमेश्वरको जीवन दिने शक्तिलाई दृष्टिमा राख्नुहुन्छ जसद्वारा उहाँले मरेकाहरूलाई जीवित पार्न सक्नुहुन्छ । धर्मशास्त्रमा यसलाई परमेश्वरको सर्वशक्तिमानताको विशिष्ट अनुक्रमणिकाको रूपमा लिइएको छ र पावलले अन्य ठाउँमा यसलाई संकेत गर्नुहुन्छ (सम्बन्धित पद, १:१९, २०)। अब्राहामले मृतकहरूलाई जीवित पार्ने उदाहरणका रूपमा परमेश्वरको यस्तो गुणलाई आदर गरेजस्तै उहाँ धेरै राष्ट्रहरूको पिता हुनेछु भन्ने प्रतिज्ञामा विश्वास गर्न सक्नुहुन्थ्यो । र यसको कारण (पछिल्लो पदहरूमा पछि देखाइएझैं) यो हो कि पूर्ति मृतकहरूलाई उठाउनु जस्तै प्राकृतिक र मानवीय रूपमा असम्भव थियो । दोस्रो उपधारा, "जसले नभएका चीजहरूलाई ती थिए जस्तै बोलाउँछन्" ले थप कठिनाई प्रस्तुत गर्दछ । यसलाई विभिन्न रूपमा व्याख्या गरिएको छ । यसलाई परमेश्वरको सृजनात्मक क्रियाकलापको रूपमा लिइएको छ जसद्वारा उहाँले चीजहरू हुन

बोलाउनुहुन्छ । आफ्नो फिएट भन्दा पहिले कुनै अस्तित्व छैन, अब्राहामको विश्वासको लागि उपयुक्त परमेश्वरको चरित्रको पक्ष हो तर सायद पावलले प्रयोग गरेको सूत्रद्वारा अभिव्यक्त हुन्छ "कसले होइनन् भन्ने कुरालाई बोलाउँछ" तर "नहुने कुराहरूलाई बोलाउँछ भएको रूपमा ।" र हेर्ने चीजहरू चीजहरू हुन् जुन अस्तित्वमा ल्याइएका चीजहरू भन्दा होइनन् । व्यापक स्वीकृति प्राप्त गरेको एक दृष्टिकोण यो हो कि सूत्रले परमेश्वरको डिस्पोजिङ्ग डिक्ली र सबै वास्तविक र सम्भव चीजहरूमा नियन्त्रणलाई सन्दर्भ गर्दछ, कि "जे चीजहरू छैनन्" सम्भव छन् र "जे चीजहरू छन्" वास्तविक हुन् । तर फेरि सूत्र यस्तो व्याख्या गर्न अनुकूल छैन । "जे कुराहरू छैनन्" ती चीजहरू सम्भव छन् भनी मात्र बेकार हो । र यसबाहेक सम्भावित चीजहरू र केवल सम्भव परमेश्वरद्वारा पनि मात्र सकिँदैन । तर अस्तित्वमा नभएका कुराहरूलाई मानिने सूत्रको यो आयात हो । अब्राहामको विश्वासको लागि स्पष्ट रूपमा उपयुक्त हुने सूत्रलाई न्याय गर्न खोज्ने व्याख्या त्यो हो जुन "के होइनन्" भन्ने कुरालाई परमेश्वरले पूरा हुनुका लागि तोकेका तर अझै पूरा नभएका कुराहरूलाई जनाउँछ । यी चीजहरू अहिलेसम्म अस्तित्वमा छैनन्, तर परमेश्वरले निर्धारण गरेपछि तिनीहरू अस्तित्वमा रहेको रूपमा उहाँद्वारा "बोलाइएको" छ । तिनीहरूको भविष्यको निश्चितता तिनीहरू पूरा भएको जस्तै सुरक्षित छ । र "बोलावट" शब्द परमेश्वरको प्रयोग गरिएको छ । प्रभावकारी शब्द र दृढता अब्राहामलाई दिइएका प्रतिज्ञाहरू अझै पनि अस्तित्वमा आएका थिएनन् तर तिनीहरूले प्रतिज्ञा गर्नुभएको थियो र त्यसकारण तिनीहरू पूरा हुनुपर्दछ । तिनीहरूको प्राप्तिको निश्चितता यस सत्यमा थियो अर्थात् परमेश्वरले निर्धारण गर्नुभएको र प्रतिज्ञा गरेको कुरा यद्यपि पूरा भएको छैन भनेर भनिन्छ र यसैले अब्राहामको विश्वासको रूपमा उहाँको दृढ उद्देश्यमा रहेको थियो । निर्देशित गरिएको थियो र यो अब्राहामले अब्राहामको लागि विश्राम गरेको चरित्रको रूपमा थियो जुन कुराहरू अझै सम्भव थिएनन् तर निश्चित निश्चितताको श्रेणीमा परेका थिए । परमेश्वरमा प्रतिज्ञाहरू थिए (सम्बन्धित पद, हिब्रू ११:१) ।

१८ पद १८ अब्राहामको विश्वासको चरित्र र उनको विश्वासले पालन गरेको डिजाइनको थप विस्तार हो । सुरुमा सापेक्ष सर्वनामले अब्राहाम (सम्बन्धित पद, १७ख) लाई जनाउँछ । "आशाको विरुद्धमा" र "आशामा" विपरित दिशामा इंगित गर्दछ । पहिलेकाले पद १९ मा उल्लिखित परिस्थितिहरूको परिकल्पना गर्दछ जुन सबै आशालाई नष्ट गर्नको लागि आफैले गणना गरिनेछ । जनशक्तिको हिसाबले पूरा हुने सम्भावना थिएन । तथापि यसले "आशामा" अर्को अभिव्यक्ति र विश्वासको गणनालाई राहत दिन्छ जुन यसले बोल्छ । उपस्थितिले प्रेरित गर्न सक्ने गणनाहरूको सामना गर्दै अब्राहामले आशाको मनोरञ्जन गरे किनभने उसले विश्वास गर्यो, र विश्वासको गणना सर्वशक्तिमानता र विश्वासको साथ थियो । परमेश्वरको विश्वासयोग्यता (सम्बन्धित पद १७) यो पाठमा विश्वास र आशाको सटीक सम्बन्धहरू पत्ता लगाउन गाह्रो छ । स्पष्ट रूपमा उहाँको चरित्रको सर्वशक्तिमानता उहाँको उद्देश्यको दृढता र उहाँका प्रतिज्ञाहरूको सुरक्षामा स्पष्ट रूपमा "आशामा विश्वास" भन्नाले अब्राहामको विश्वासलाई परमेश्वरको प्रतिज्ञाले उत्पन्न गरेको विश्वस्त आशामा प्रयोग गरेको हो । विश्वास र आशा आपसी अन्तरक्रियात्मक र पूरक थिए, तिनीहरू दुवै एउटै आधारमा बसेका थिए, परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरू, विश्वासको विशिष्ट गुण परमेश्वरप्रति असुरक्षित प्रतिबद्धता र उहाँका प्रतिज्ञाहरू र आशाको विशिष्ट गुण पूर्तिको सन्दर्भमा अपेक्षाको पहुँच हो ।

पद १८ को दोस्रो भागले अब्राहामको विश्वासको डिजाइन बताउँछ । यो " 'तिम्रा सन्तान यस्तै हुनेछन्' भनी भनिएको वचनअनुसार धेरै जातिहरूका पिता हुनका निम्ति उनले निराशामा पनि आशा राखेर विश्वास गरे ।" यो सम्भव छ कि यो अब्राहाम द्वारा सचेत मनोरञ्जन को उद्देश्य को परिभाषित गर्न को लागी हो र त्यसैले उनको विश्वास पाठको यस भागमा उल्लेख गरिएका प्रतिज्ञाहरूको पूर्तिको लागि निर्देशित गरिएको थियो, अर्थात्, अब्राहामले आशाको आश्वासनमा विश्वास गरे कि उहाँ धेरै राष्ट्रहरूको पिता र उहाँको सन्तान स्वर्गका ताराहरू हुनेछन् । "धेरै राष्ट्रका पिता" र तिम्रा सन्तान पनि हुनेछन्, अब्राहामलाई दिइएका प्रतिज्ञाहरू थिए (उत्पत्ति १५:५;

१७:५) र त्यसकारण तिनीहरू कम्पास भित्र आए । आफ्नो विश्वासको कारणले यो धारणालाई खारेज गर्न को लागी कि यसले अब्राहामको आस्थालाई वारेन्ट बिना परिभाषित गर्दछ ।¹⁶⁰ तर कुनै पनि अवस्थामा डिजाइन परमेश्वरको आदेशमा अँगालेको हो । डिजाइनलाई परमेश्वरको निर्देशन र अभिप्रायमा सीमित गर्ने पक्षमा सबैभन्दा बलियो विचार पद ११ को समानान्तर हो जहाँ प्रश्न बिना परमेश्वरको डिजाइनलाई ध्यानमा राखिएको छ ।¹⁶¹ तर पद ११ बाट निकालिएको तर्क यस प्रभावको लागि निर्णायक छैन । पछिल्लोमा भनिएको डिजाइन स्पष्ट रूपमा परमेश्वरको आफ्नै कार्य हो, जबकि पद १८ मा डिजाइन सीधा विश्वास मा अब्राहाम को कार्य संग सम्बन्धित छ । निस्सन्देह स्पष्ट रूपमा उल्लेख गरिएको कुरा अब्राहामको डिजाइन हो भने पनि परमेश्वरको आदेशलाई संकेत गरिएको छ । पछिल्लोलाई बहिष्कार गर्ने कुनै राम्रो कारण छैन जस्तो देखिन्छ ।

१९-२५

१९ अनि विश्वासमा कमजोर नभईकन, उनी प्रायः सय वर्षका हुनाले पहिल्यै मरिसकेको आफ्नो शरीर र साराको कोखको मरिसकेको हालतलाई उनले ध्यान दिएनन्;

२० अनि परमेश्वरको प्रतिज्ञाको सम्बन्धमा अविश्वास गरेर उनी लड्खडाएनन्, तर परमेश्वरलाई महिमा दिँदै उनी विश्वासमा बलिया रहे;

२१ अनि उहाँले जे प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ, सो पूरा गर्नलाई उहाँ सामर्थी पनि हुनुहुन्छ भनी उनी पूरा निश्चयतामा रहे ।

२३ अनि यसैकारण उनका निम्ति यो कुरा धार्मिकता गनियो ।

२४ अनि 'उनका निम्ति यो धार्मिकता गनियो' भन्ने कुराचाहिँ उनका निम्ति मात्र लेखिएको होइन,

¹⁶⁰ Cf. Meyer: op. cit., ad loc.

¹⁶¹ Cf. Meyer: idem.

तर हाम्रा निम्ति पनि लेखिएको हो; हामीले हाम्रा प्रभु
 येशूलाई मरेकाहरूबाट बौराएर उठाउनुहुनेमाथि विश्वास
 गर्नु भन्ने हामीलाई पनि यो धार्मिकता दिइनेछ;
 २५ जुन प्रभु येशू हाम्रा अपराधहरूका निम्ति सुम्पिइनुभयो
 र हाम्रा धार्मिकताका निम्ति बौराइनुभयो ।

१९ पद १९ मा सही ग्रीक पाठको रूपमा प्रश्न छ ।
 पाण्डुलिपिहरूमा एउटा महत्वपूर्ण भिन्नता छ ।¹⁶² के हामीले
 पढ्नुपर्छ: "उसले आफ्नो शरीरलाई मरेको ठान्दैनथ्यो" वा "आफ्नो
 शरीरलाई मरेको ठान्यो" ? नकारात्मक केही पाण्डुलिपिहरूमा देखा
 पर्दछ र अरूमा होइन । यसले पूर्णतया फरक व्याख्याहरू प्रस्ताव
 गर्न सक्छ । तर यस सन्दर्भमा, यो अनौठो लाग्न सक्छ, विचारको
 भिन्नता त्यति ठूलो छैन र दुबै पढाइहरू सन्दर्भ र अब्राहामको बारेमा
 हामीले थाहा पाएका कुराहरूसँग मिल्दोजुल्दो छन् ।

पहिलेको पढाइमा यो विचार हुनेछ कि उसले आफ्नै मृत शरीर र
 साराको गर्भको मृत्युलाई विचार गरेन । अर्थात्, उसले आफ्नो
 दिमागमा ध्यान राखेन, उसले आफ्नो शरीरको जन्मजात नपुंसकता
 र बच्चा जन्माउनको लागि सारा पुरानो उमेर हो भन्ने तथ्यलाई लिएन
 (सम्बन्धित पद, उत्पत्ति १८:११) विश्वासमा कमजोर हुन । यसको अर्थ
 उनको शरीर जन्मजात नपुंसक थियो र कारण दिइएको छ, अर्थात्,
 उनको उमेर लगभग एक सय वर्ष थियो । र यसले उत्पत्ति १८:११ ले
 प्रमाणित गरेझैं सारा पनि जन्माउने उमेर नाघिसकेकी थिइन् भन्ने
 संकेत गर्छ । अब्राहाम यी तथ्यहरू बारे जानकार थिए (सम्बन्धित पद,
 उत्पत्ति १७:१७) । तर उहाँले तिनीहरूलाई आफ्नो विचारमा यस्तो
 हदसम्म आउन दिनुभएन कि परमेश्वरको प्रतिज्ञामा उहाँको विश्वास
 कमजोर भयो । पद २० ले भन्छ, "उनी अविश्वासमा परमेश्वरको
 प्रतिज्ञामा डगमगाएनन् ।" जब उनले आफ्नो उमेर र साराको

¹⁶² सकारात्मक *κατενόσεν* भनेको *κ* A B C 424** १७३९ को पढाइ हो, धेरै संस्करणहरू
 र केही फादरहरू, जबकि नकारात्मक *οὐ κατενόσεν* भनेको D, G, कर्सिभहरूको मास,
 केही संस्करणहरू, र धेरै फादरहरूको पढाइ हो । माथिको छलफलले देखाउँछ कि या त
 पढ्ने विचारमा सहमत छ ।

तथ्यहरूमा आफ्नो आँखा बन्द गरेनन् तैपनि उहाँ परमेश्वरको प्रतिज्ञामा यति लीन हुनुहुन्थ्यो कि विश्वास डगमगाएन ।¹⁶³

पछिल्लो पढाइमा अब्राहामले आफ्नो शरीरलाई मरेको र साराको गर्भको मृत्यु भएको ठानेका थिए । यस अवस्थामा त्यहाँ अन्य पढाइमा निहित के कुरामा स्पष्ट जोड दिइएको छ तर "विचार गर्नुहोस्" शब्दको अर्थको फरक छाया हुनेछ । पहिलेको अवस्थामा यसको अर्थ "अवशोषित बन्नुहोस्", "ध्यान केन्द्रित गर्नुहोस्", जहाँ अब यसको अर्थ "खातामा लिनुहोस्", "अहिलेको हिसाब" हो । र सोचाइ यो हुनेछ कि उहाँलाई आफ्नो जन्मजात कमजोरी र साराको गर्भको मृत्युको बारेमा पूर्ण रूपमा थाहा भए तापनि उहाँ विश्वासमा कमजोर थिएनन् । (सम्बन्धित पदहरू, उत्पत्ति १७:१७; १८:१८) अनि उहाँ विश्वासमा कमजोर हुनुको कारण यो हो कि उहाँले आफ्नो ध्यान परमेश्वरको प्रतिज्ञामा केन्द्रित गर्नुभयो र अविश्वासमा डगमगाउनुभएन । तसर्थ दुई अध्ययनमा अर्थको भिन्नता जोडिएको छ र दुबै पठनहरू मुद्दाको तथ्य र खण्डको निर्माणसँग एकदम मिल्दोजुल्दो छन् । पछिल्लो अध्ययन तथापि बलियो समर्थन छ जस्तो देखिन्छ र त्यसैले पछ्याउन सकिन्छ ।

२०, २१ पद २० पद १९ को सुरुमा रहेको खण्डको व्याख्यात्मक छ, "र विश्वासमा कमजोर नहुनु" र अब्राहामको विश्वासलाई नकारात्मक र सकारात्मक रूपमा वर्णन गर्दछ । यो पदको बीचमा रहेको प्रतिकूलताको बल हो । अब्राहाम डगमगाउनु भएन, परमेश्वरको प्रतिज्ञाको सन्दर्भमा उनले शंकास्पद विचारहरू मन पराएनन् । "परमेश्वरको प्रतिज्ञाले अब्राहामको विश्वासमा केन्द्रित भएको अझ साहसी राहतमा सेट गर्नको लागि वाक्यमा जोडको स्थिति ओगटेको छ ।" यदि अब्राहामले प्रतिज्ञामा डगमगाएको भए

¹⁶³ οὐ κατενόησεν पददा यो सुझाव दिनु अष्टयारो नहुन सक्छ कि सबै प्राकृतिक गणनाहरूमा, अब्राहामले आफ्नो शरीर र साराको गर्भलाई जन्मजात मृत मान्थे, तर पनि, प्रतिज्ञाको कारणले गर्दा । परमेश्वर, उहाँले यो मामला हो भनेर गणना गर्न इन्कार गर्नुभयो र त्यसैले गणनाको प्रतिरोध गर्नुभयो जुन, परमेश्वरको प्रतिज्ञा बाहेक, अपरिहार्य थियो । यसले कुनै पनि हालतमा अब्राहामको विश्वासलाई प्रतिबिम्बित गर्दैन । उनले वास्तवमा जन्माए र साराले वास्तवमा इसहाकलाई गर्भधारण गरे र जन्माए ।

यो अविश्वासको माध्यमबाट हुने थियो। परमेश्वरको प्रतिज्ञामा शंका छ। विश्वाससँग कुनै सम्बन्ध छैन र प्रेषितले यसलाई कुनै श्रेय दिँदैनन् पद १९ क को यो प्रभाव हो कि अब्राहाम आफ्नो विश्वासको सम्बन्धमा कमजोर भएनन् र यसको अर्थ अब्राहामलाई उनको विश्वासको सन्दर्भमा बलियो बनाइएको थियो यहाँ अधिल्लो खण्डमा अविश्वासको ढाँचाको रूपमा साधनको रूपमा र यसरी अब्राहामलाई बलियो बनाएको भन्ने अर्थ बुझ्नुहोस्, अर्थात्, उनको विश्वासद्वारा शक्ति प्राप्त भएको थियो आइज्याकलाई जन्माउने प्रोक्रिएटिभ कार्यलाई विश्वासको साधनद्वारा सेवा गरिएको थियो । यसरी विश्वासलाई जन्मजात कार्यसँग प्रत्यक्ष सम्बन्धमा ल्याइनेछ ।¹⁶⁴ हामीले बिर्सनु हुँदैन कि इसहाक अब्राहामबाट जन्मेका थिए र साराबाट गर्भधारण गरिएको थियो । र "विश्वासमा बलियो" को यो दृष्टिकोणले संकेत गर्दछ कि यो विश्वासद्वारा सेवा गरिएको र विश्वासमा प्रयोग गरिएको बलले अब्राहामले इसहाकलाई जन्माएको थियो (हिब्रू ११:११ को सारा- "विश्वासद्वारा... बीउ गर्भधारण गर्न शक्ति प्राप्त भयो ।") यो एक अनौठो पूर्वाग्रह हो जसले मेयरलाई यो "थेरै नाजुक विचार व्यक्त गर्न शायदै असफल हुन सक्छ" भनी नेतृत्व गर्दछ ।

तथापि, यो व्याख्या किन अपनाउनु हुँदैन, त्यहाँ दुई कारणहरू छन् । (१) पावलले अब्राहामको विश्वासको जीवनको पछिल्ला अवधिलाई हेरेको कुनै प्रमाण छैन जब उसले वास्तवमा इसहाकलाई जन्माएको थियो। यस अध्यायमा उद्धृत गरिएका प्रतिज्ञाहरूले पहिलेको अवधि (सम्बन्धित पद, २२) लाई सन्दर्भ गर्दछ । (२) अब्राहामले इसहाकलाई जन्माएको शक्ति यहाँ अगाडि छ भन्ने विचार पछ्याउने खण्डहरूसँग त्यति राम्रोसँग मेल खाँदैन । "परमेश्वरलाई महिमा दिनु" र "पूर्ण रूपमा मनाउनु", इत्यादिले हाम्रो लागि विश्वासको सुदृढीकरणमा समावेश भएको वा, कमसेकम, विश्वासको सुदृढीकरणलाई अभिव्यक्त गर्ने तरिकाहरूलाई परिभाषित गर्दछ; तिनीहरूले विश्वासको सुदृढीकरणको साथसाथै के थियो र, सम्भवतः, विश्वासको सुदृढीकरणमा के समावेश थियो भनेर

¹⁶⁴ यो अधिल्लो फुटनोटमा सुझाव गरिएको व्याख्या संग व्यञ्जन हुनेछ ।

संकेत गर्दछ । उहाँको पूर्ण अनुभूतिको सामग्री भनिएको छ कि परमेश्वरले प्रतिज्ञा गरेको कुरा पूरा गर्न सक्षम थिए ।

"परमेश्वरलाई महिमा दिनु" र "उहाँले जे प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ त्यो पूरा गर्न पनि सक्षम छ भनी पूर्ण रूपमा विश्वस्त हुनु" भनेको अब्राहामको विश्वासमा संलग्न अभ्यास वा मनको अवस्थाहरूलाई समन्वय र वर्णन गर्ने हो । परमेश्वरलाई महिमा दिनु भनेको परमेश्वरलाई उहाँ जस्तो हुनुहुन्छ भनी मान्नु र उहाँको शक्ति र विश्वासयोग्यतामा भर पर्नु हो । पूर्ण रूपमा मनाउनु भनेको पूर्ण आश्वस्तता र विश्वस्तताको फुलोसलाई जनाउँछ (सम्बन्धित पदहरू, १४:५; कलस्सी ४:१२) । यस विश्वासको उद्देश्य भनिएको छ "उहाँले [परमेश्वरले] जे प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ, त्यो पूरा गर्न पनि सक्षम हुनुहुन्छ ।" समन्वयका दुवै खण्डहरूले अब्राहामको विश्वासको बल र जोसको सङ्केत गर्ने अभिव्यक्तिको पूर्णतालाई चिन्ह लगाउँछन् ।

२२ पद २२ मा हामीले उत्पत्ति १५:६ (सम्बन्धित पदहरू, ३, ९) लाई अर्को अपील गर्दछौं: "यसैकारण यो पनि उहाँको लागि धार्मिकताको रूपमा गणना गरियो" । यी अन्य उदाहरणहरूमा जस्तै र माथि उल्लेखित सन्दर्भले आवश्यकता अनुसार यस मामलामा विश्वासमा जोड दिइएको छ । उत्पत्ति १५:६ को सूत्र, पहिले नै उल्लेख गरिएझैं, न्यायोचिततालाई जनाउँछ तर प्रेरितले यसबाट लिने प्रमुख पाठ भनेको विश्वासद्वारा अब्राहाम धर्मी ठहरिएका थिए । त्यसैले अब्राहामको विश्वासको वास्तविक चरित्रको विस्तारलाई यस पाठको अपीलको साथ समाप्त गर्नु पर्ने राम्रो कारण छ । यो अब्राहामको विश्वासको विश्लेषण हो जुन अधिल्लो पदहरूमा दिइएको छ, जसले "त्यसैले" यो पद सुरु भएको कुरालाई व्याख्या गर्दछ । अब्राहामको विश्वासको भव्यताले यसलाई धार्मिकताको लागि किन लगाइएको थियो भन्ने कुरालाई अझ स्पष्ट बनाउँछ । र पत्रको पाठकको दृष्टिकोणबाट उहाँ अब यस विश्वासको वास्तविक चरित्रको मूल्याङ्कन गर्न र यो धार्मिकताको लागि अङ्कित गरिएको तथ्यलाई अझ बुद्धिमानी रूपमा मूल्याङ्कन गर्न राम्रो स्थितिमा हुनुहुन्छ । तर यदि हामी यस सन्दर्भमा सहसंबंधित जोड बुझ्न असफल भयौं भने हामीले

हाम्रो मूल्याङ्कन र विश्वासको परिभाषामा केन्द्रित कुरा गुमाउँछौं । पावलले भर्खरै भनेका थिए कि अब्राहाम "विश्वासमा बलियो भएको, परमेश्वरलाई महिमा दिँदै", आदि । "त्यसैले पनि" यी खण्डहरूसँग तत्काल संयोजनमा छ । विश्वासको भव्यता यसमा समावेश छ कि यसले सबै महिमा परमेश्वरलाई दिन्छ र परमेश्वरको शक्ति र विश्वासयोग्यतामा रहन्छ । विश्वासको साधनको प्रभावकारिता यस तथ्यमा निहित छ कि यसले परमेश्वरलाई महिमा दिन्छ र महिमाको अभिलेखको माग गर्ने पूर्णताको पूर्णतामा उहाँमा निर्भर हुन्छ ।¹⁶⁵

२३-२५ यस अध्यायका यी समापन पदहरूले अब्राहामको यस विश्वासको हाम्रो लागि प्रासंगिकतासँग सम्बन्धित छ । पावलले अब औचित्यको विषयलाई अन्यत्र उल्लेख गरिएको सिद्धान्तलाई लागू गर्दैछन्, "अब उदाहरणका निम्ति यी सबै कुराहरू तिनीहरूमाथि आइपरे, र हाम्रै चेताउनीका निम्ति लेखिएका हुन्, जसमाथि संसारका अन्तहरू आइपुगेका छन् ।" (१ कोरिन्थी १० : ११) । यस खण्डमा उहाँ भन्नुहुन्छ: "अब यो उहाँको खातामा मात्र लेखिएको थिएन कि यो उहाँलाई दोष लगाइएको थियो तर हाम्रो खातामा पनि" (पदहरू, २३, २४ क) । सिद्धान्तको सन्दर्भमा अब्राहामको उदाहरणबाट निकालिएको सत्यलाई पावलले व्यवहार गरिरहेको विषयमा लागू हुन्छ विश्वासद्वारा धर्मीकरण । विश्वास अब्राहामलाई धार्मिकताको लागि मात्र होइन तर विश्वास गर्ने सबैलाई पनि लगाइनेछ । यसको अर्थ अब्राहाम मात्र विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिएको होइन तर अब्राहामको नमुना पछि विश्वास गर्ने सबै पनि विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिनेछन् । र त्यसपछि प्रेरितले हाम्रो विश्वास कसलाई र केमा निर्देशित गर्ने भनेर विशेष रूपमा बताउन अघि बढ्छन् ।

¹⁶⁵ यद्यपि पदहरू १९-२१ मा पावलले अब्राहामको विश्वासलाई आफ्नो विचारको दायरा भित्र ल्याइरहेका छन् जसलाई उत्पत्ति १५:६ ले सबै भन्दा पहिले उल्लेख गरेको भन्दा धेरै पछिको अवधिमा उदाहरण दिइएको थियो, तर त्यहाँ कुनै भिन्नता छैन । उत्पत्ति १५: ६ को विश्वास विशेष गरी बीउको प्रतिज्ञामा निर्देशित छ (सम्बन्धित पद उत्पत्ति १५:२-५) र पछिको अवधिमा उदाहरण दिइएको विश्वास उही प्रतिज्ञामा निर्देशित विश्वास थियो । उत्पत्ति १५:६ त्यसकारण अब्राहामको इतिहास र उनको विश्वासको सबै चरणहरूमा चित्रण गरिएको रूपमा अपील गर्न सकिन्छ ।

यदि हामी विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिने हो भने स्पष्ट रूपमा हाम्रो विश्वासको अवस्था अब्राहामको अवस्थसँग मिल्दोजुल्दो हुन सक्दैन । हामी अहिले एउटै ऐतिहासिक सन्दर्भमा छैनौं र हाम्रो उही तरिकामा उदाहरण दिन सकिँदैन (सम्बन्धित पदहरू, विशेषगरी १९-२१) । के हामी धेरै टाढा जान सक्छौं र भन्न सक्छौं कि हाम्रो विश्वासमा फरक सामग्री र फरक वस्तुहरू छन् ? यी विचारहरूको सम्बन्धमा २४ र २५ पदहरू महत्त्वपूर्ण छन् । विश्वासको वस्तुलाई प्रेरितद्वारा सावधानीपूर्वक निर्दिष्ट गरिएको छ-विश्वासलाई "आफ्ना प्रभु येशूलाई मृत्युबाट बौरिउठाउनुहुनेमाथि विश्वास गर्नेहरूलाई" (पद २४) । केही अवलोकनहरूले यस कथनको प्रभावहरू देखाउनेछन् । (१) येशूलाई मृत्युबाट जीवित पार्नुहुने परमेश्वर नै हुनुहुन्छ । त्यसैले अब्राहामको विश्वास र हाम्रो विश्वासको बीचमा यो पहिचान छ । हामी परमेश्वरमा विश्वास गर्छौं र पावलले अब्राहामको सम्मानमा भनेका सबै कुराहरूमा मुख्य विचार भनेको उसले परमेश्वरलाई विश्वास गरेको हो । (२) हामीले विश्वास गर्नुहुने परमेश्वरलाई येशू हाम्रा प्रभुलाई मृत्युबाट बौरिउठाउने व्यक्तिको रूपमा चिनिन्छ । त्यो विशिष्ट चरित्रमा उसलाई हेरिन्छ । यसले हाम्रो विश्वास र अब्राहामको बीचको सम्बन्धको अर्को बिन्दु स्थापित गर्दछ । अब्राहामको विश्वास मृतकहरूलाई जीवित पार्ने व्यक्तिको रूपमा परमेश्वरमा निर्देशित गरिएको थियो भनेर हामीलाई सूचित गर्न पावल होसियार छन् (पद १७) । माथि उल्लेख गरिएझैं, अब्राहामको विश्वास उहाँको सर्वशक्तिमान चरित्रमा परमेश्वरमा केन्द्रित थियो, एक सर्वशक्तिमानता उहाँको मृतकलाई जीवित बनाउनमा उदाहरण थियो । हाम्रो विश्वास पनि त्यस्तै चरित्रमा परमेश्वरमा केन्द्रित छ जुन येशूको मृत्युबाट पुनरुत्थानको चमत्कारद्वारा उदाहरण हो । अत्यावश्यक विशेषतालाई सम्मान गर्ने समानता स्पष्ट छ । (३) येशूलाई मृत्युबाट बौरिउठाउनुहुने परमेश्वरमा हाम्रो विश्वास, यसै कारणले गर्दा, क्रिस्चोलोजिकल रूपमा सर्तहरू छन्; प्रतिज्ञाको पूर्तिको सन्दर्भमा परमेश्वरले गर्नुभएका कुराहरूबाट यसलाई अलग गर्न सकिँदैन । यहाँ फेरि पहिचानको सिद्धान्त छ । अब्राहामको विश्वास प्रतिज्ञासँग सम्बन्धित थियो, जसरी पावलले अधिल्लो

पदहरूमा देखाएको थियो । उनको विश्वास, जसरी यो प्रतिज्ञाको साथ ओगटेको थियो, त्यो एक थियो जो डगमगएन किनभने यो "अस्तित्व नभएका चीजहरूलाई बोलाउने" (पद १७) को रूपमा परमेश्वरमा निर्भर थियो । अब्राहामसँग परमेश्वरको निश्चित उद्देश्य र विश्वासयोग्यताको सुरक्षामा प्रतिज्ञा थियो । हामी येशूको पुनरुत्थानमा दर्ता भएको पूर्तिमा पनि त्यस्तै गर्छौं ।

समानता र पहिचानका अन्य विशेषताहरू सजिलै पत्ता लगाउन सकिन्छ तर यी अब्राहामको विश्वास र हाम्रो विश्वासको आवश्यक एकता र पावलको भनाइमा निहित निरन्तरता देखाउन पर्याप्त छन्, "अनि 'उनका निम्ति यो धार्मिकता गनियो' भन्ने कुरा चाहिँ उनका निम्ति मात्र लेखिएको होइन ।" (पद २३) । तथापि, हामीले प्रगतिशील प्रकाश र छुटकारा उपलब्धिको ऐतिहासिक घटनाहरूद्वारा सिर्जना गरिएका भिन्नताहरूलाई छुट दिनु हुँदैन । यो खण्ड पनि त्यही भिन्नताको वक्तृत्वपूर्ण छ । र पावलले प्रतिज्ञाको वास्तविक पूर्तिको हाम्रो विश्वासको लागि महत्त्वलाई दबाउनुहुन्न । यो अब्राहामको क्षितिजमा देखिने प्रतिज्ञा थियो । यो उपलब्धि हो जुन हाम्रो कार्यक्षेत्रमा केन्द्रित छ । छुटकारा प्राप्तिको पूर्ण परिदृश्य हाम्रो विश्वासमा त्यो विशिष्ट सामग्री दिनको लागि हाम्रो अगाडि फैलिएको छ । यसैले प्रेरितले हामीलाई एउटा कथन प्रदान गर्नुहुन्छ यसको संक्षिप्ततामा अतुलनीय, सुसमाचारमा के समावेश छ र हाम्रो विश्वासको कम्पास भित्र के छ - "अनि 'उनका निम्ति यो धार्मिकता गनियो' भन्ने कुरा चाहिँ उनका निम्ति मात्र लेखिएको होइन, तर हाम्रा निम्ति पनि लेखिएको हो; हामीले हाम्रा प्रभु येशूलाई मरेकाहरूबाट बौराएर उठाउनुहुनेमाथि विश्वास गर्नु भन्ने हामीलाई पनि यो धार्मिकता दिइनेछ ।" (पदहरू, २४, २५) हामीमाथि "युगको अन्त्य आइसकेको छ" (१ कोरिन्थी १०:११) । "नत्र ता उहाँले संसारको उत्पत्तिदेखि बारम्बार दुःख भोग्नुपर्नेथियो । तर अब, यस युगको अन्तमा आफ्नै बलिदानद्वारा पाप हटाउन उहाँ एकपल्ट देखा पर्नुभएको थियो ।" (हिब्रू ९:२६) ।

पद २५ ले व्याख्याको रूपमा दुई सम्भावनाहरू प्रदान गर्दछ । प्रश्नले एकअर्कासँग समानान्तर रहेका र निर्माणको रूपमा समानता

भएका "हाम्रो अपराधको कारण" र "'हाम्रो धर्मिकरणको आधारमा" दुई अभिव्यक्तिहरूको सही बललाई सक्रिय पार्छ । पहिलेको ख्रीष्टको सुपुर्दगी, उहाँको क्रुसिकरणसँग सम्बन्धित छ र यसको कारण दिन्छ । पछिल्लो ख्रीष्टको पुनरुत्थानसँग सम्बन्धित छ र यसको कारण दिन्छ । खण्डहरू समानान्तर भएकाले हामीले "हाम्रा अपराधहरू" लाई ख्रीष्टको क्रुसमा टाँसे सम्बन्धलाई "हाम्रो धर्मिकरण" ले उहाँको पुनरुत्थानमा कायम राख्ने सम्बन्धको रूपमा मान्नुपर्छ । यदि एक पूर्वव्यापी छ भने अर्को हुनुपर्छ वा यदि एक सम्भावित छ भने अर्को हुनुपर्छ ।

पहिलेको विकल्पमा विचार यो हुनेछ कि येशूलाई सुम्पिइयो किनभने उहाँमाथि हाम्रा अपराधहरू राखिएको थियो र उहाँ मृत्युबाट बौरी उठ्नुभयो किनभने हामी धर्मि ठहरिएका थियौं । यस दृष्टिकोणमा येशूको पुनरुत्थानलाई हाम्रो धर्मिकरणको परिणामको रूपमा लिइन्छ र धर्मिकरण पुनरुत्थान अघि पूर्ण रूपमा कल्पना गरिएको छ । यस व्याख्याले हामीलाई यस उदाहरणमा धर्मिकरणलाई मेलमिलाप र प्रायश्चित्तको बराबरको रूपमा व्याख्या गर्न आवश्यक छ, उद्देश्य, ऐतिहासिक, एक पटक-सबैका लागि उपलब्धिको क्षेत्रसँग सम्बन्धित छ । यस अर्थमा औचित्य लिन असम्भव छैन । यसलाई ५:९ मा यस अर्थमा प्रयोग गर्न सकिन्छ — पद ९ र १० को बीचमा एक निश्चित समानान्तरता छ र पद १० मा यो वस्तुगत मेलमिलाप हो जुन दृश्यमा छ । र यदि औचित्यलाई यसरी व्याख्या गरिएको छ भने यो येशूको पुनरुत्थानलाई उहाँको मृत्युद्वारा सिद्ध गरिएको कामको अपरिहार्य उत्तरकथा र यस पूर्णतामा छापको रूपमा मात्रै नयाँ नियमसँग एकदम मिल्दो छ । यसबाहेक, येशूलाई "हाम्रो अपराधको कारण सुम्पिइयो" भन्ने समानान्तर खण्डको अर्थ येशूलाई सुम्पिइयो किनभने हाम्रा पापहरू उहाँको खातामा राखिएको थियो र येशूको मृत्यु उहाँलाई हाम्रो पापहरू र अपराधको अभियोगको अपरिहार्य परिणाम थियो । त्यसोभए यो व्याख्याले बाइबलीय शिक्षाको उल्लङ्घन गर्दैन न त सामान्य रूपमा पावलको सिद्धान्तको रूपमा ।

अर्को विकल्प यो हो कि येशू हाम्रो पापहरूको प्रायश्चित गर्नको लागि सुम्पनुभयो र हामी धर्मी ठहरिन सकौं भनी उहाँलाई उठाइयो । दुई अभिव्यक्तिहरू "हाम्रो अपराधको कारण" र "हाम्रो औचित्यको कारण" यसरी सम्भावित सन्दर्भ छन् । र पुनरुत्थानलाई हाम्रो औचित्यको लागि आधार दिने कुराको रूपमा हेरिन्छ । यो विकल्प अपनाउनुपर्ने कारण छ । अघिल्लो सन्दर्भमा पावलले वास्तविक धर्मीकरणको साथ व्यवहार गरिरहेका थिए, अर्थात्, परमेश्वरसँग धार्मिक रूपमा हाम्रो वास्तविक स्वीकृतिको साथ । सूत्र, "यसलाई धार्मिकताको लागि अभियोग लगाइएको थियो", जुन यस अध्यायको सम्पूर्ण तर्कको केन्द्र हो, अर्को शब्दमा, छुटकाराको आवेदन भित्र पर्ने कुरालाई परमेश्वरसँगको हाम्रो स्वीकृतिलाई जनाउँछ । यो धर्मीकरण हो जुन विश्वासबाट अविभाज्य छ । र यस पत्रमा पहिलेका सबै उदाहरणहरूमा "उचित ठहराउन" शब्दलाई यस अर्थमा प्रयोग गरिएको छ (२:१३; ३:२०, २४, २६, २८, ३०; ४:२, ५) र पावलले यस विषयमा व्यवहार गरिरहेका छन् । ठीक अघिल्लो सन्दर्भमा पनि, हामीले निष्कर्षमा पुग्नुपर्दछ कि यहाँ सन्दर्भको भन्दा फरक अर्थमा धर्मीकरण शब्द प्रयोग गर्नु उहाँको विषयवस्तुबाट विचलन हुनेछ । धर्मीकरण हामीले अनुमान लगाउन सक्छौं, विश्वासद्वारा वास्तविक धर्मीकरणलाई जनाउँछ र येशूको पुनरुत्थानलाई यो औचित्यको आधार बनाउँछ भनेर हेरिन्छ । हामीले यससँग समानतामा अर्को खण्डको व्याख्या गर्नुपर्छ र भन्नुपर्छ कि येशू हाम्रो पापहरूको प्रायश्चित गर्नको लागि सुम्पनुभयो ।

ख्रीष्टको मृत्यु र उहाँको पुनरुत्थानको प्रभावकारिता पाठको अनुहारमा छ । जसरी येशू हाम्रो धर्मीकरणको ग्यारेन्टी गर्नको लागि पुनः बौरी उठ्नुभयो, त्यसरी नै उहाँलाई हाम्रो अपराधहरूसँग प्रभावकारी रूपमा व्यवहार गर्न सुम्पनुभयो । निस्सन्देह, हामी पाठलाई कृत्रिम रूपमा व्याख्या गर्ने र ख्रीष्टको मृत्युलाई हाम्रो धर्मीकरण र पुनरुत्थानसँग हाम्रो पापसँग कुनै सम्बन्ध नभएको रूपमा सोच्ने होइनौं । धर्मीकरण प्रत्यक्ष रूपमा ख्रीष्टको रगतसँग सम्बन्धित छ (३:२४; एफेसी १:७; रोमी ५:९; ६:७; ८:३३, ३४) र प्रायश्चितले हाम्रो न्यायको आधार बनाउँछ । तर प्रेरित आफ्नो

विषयवस्तु र विशेष गरी अब्राहामको विश्वासलाई सम्मान गर्ने आफ्नो माथिको तर्कमा सबैभन्दा उपयुक्त तरिकामा छुटकाराको कार्यका दुई केन्द्रीय र अविभाज्य तथ्यहरू, ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरुत्थानको सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण र प्रासंगिक सम्बन्धहरूमा ध्यान केन्द्रित गर्दछ ।

यस पदमा प्रयोग गरिएको अभिव्यक्तिको पालो ध्यान दिनु पर्छ । येशूलाई "उठाइयो" र उहाँ "बौरानुभयो" । छुटकाराको कार्यलाई येशूको अधीनमा भएको कुराको पक्षबाट हेरिन्छ र यसैले येशूको सन्दर्भमा परमेश्वरको कार्यमा केन्द्रित छ । परमेश्वरले अभिनय गरेको रूपमा र हाम्रा प्रभु येशूको बीचमा भिन्नता कोरिएको हुनाले, अभिनय गर्ने व्यक्ति परमेश्वर पिता हुनुपर्छ ।

उहाँले येशूलाई सुम्पनुभयो (सम्बन्धित पद, ८:३२) र उहाँले येशूलाई मृत्युबाट जीवित गर्नुभयो (प्रेरित ३:१५; ४:१०; १०:४०; १३:३०, ३७; रोमी ६:४; ८:११; गलाती १:१९, २०; १:१२; यसले उहाँको मृत्यु र पुनरुत्थानमा येशूको कार्यलाई कुनै पूर्वाग्रह राख्दैन । तर यहाँ अन्यत्र जस्तै यहाँ पनि हेर्नुपर्ने महत्त्वपूर्ण छ कि कसरी प्रेरितले छुटकाराका कार्यहरूमा परमेश्वर पिताका कार्यहरूलाई विशिष्ट महत्त्वमा ल्याउनुहुन्छ । र यस अध्यायमा प्रेरितको मुख्य चासोको सम्बन्धमा यो उल्लेखनीय छ कि येशूलाई मृत्युबाट बौरिउठाउनुहुनेमाथिको विश्वास (पद २४) परमेश्वर पिता स्वयंमा निर्देशित विश्वास हो ।

सम्मान जसमा ख्रीष्टको पुनरुत्थानलाई न्यायको अन्त्यको सेवाको रूपमा कल्पना गर्न सकिन्छ । पावलको आफ्नै शिक्षाको सन्दर्भमा केही उल्लेख गर्न सकिन्छ । (१) हामी विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिएका छौं र यो विश्वास येशूमा निर्देशित हुनुपर्छ (३:२२, २६) । तर जीवित प्रभुको रूपमा मात्र उहाँ विश्वासको वस्तु हुन सक्नुहुन्छ । (२) यो ख्रीष्टसँग एकतामा छ कि हामी धर्मी छौं (सम्बन्धित पदहरू, ८:१; २ कोरिन्थी ५:२१) । केवल पुनरुत्थान मार्फत सक्रिय रूपमा ख्रीष्टबाट हामीमा कुनै पनि सदगुण आउन सक्छ र जीवित ख्रीष्टसँग मात्र एकताले प्रभावकारी हुन सक्छ । (३) ख्रीष्टको धार्मिकता जसद्वारा हामी धर्मी ठहरिएका छौं (५:१७, १८, १९) ख्रीष्टमा यसको स्थायी अवतार छ । उहाँबाट भण्डार गरिएको योग्यताको भण्डारको रूपमा यसलाई कहिल्यै अमूर्त रूपमा सोच्न सकिँदैन । केवल जीवित व्यक्तिको

रूपमा ख्रीष्ट धार्मिकताको मूर्त रूप हुन सक्नुहुन्छ र परमेश्वरबाट हामीलाई धार्मिकता बनाउन सक्नुहुन्छ (१ कोरिन्थी १:३०) । (४) ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरुत्थान अविभाज्य छन् । यसैले हाम्रो न्यायसंग सम्बन्धित ख्रीष्टको मृत्यु वा रगत पनि (३:२४, २५; ५:९; ८:३३, ३४) पुनरुत्थानबाट अलगावमा त्यो अन्तमा कुनै प्रभावकारी हुन सक्दैन । (५) यो ख्रीष्टको मध्यस्थता मार्फत हो कि हामी न्यायको अनुग्रहमा खडा हुन आउँछौं (५:२) । तर ख्रीष्टको मध्यस्थता सक्रिय हुन सक्दैन यदि उहाँ अझै मृत्युको शक्तिमा हुनुहुन्थ्यो ।

रोमी ५
७ धर्मीकरणको फलहरू
(५:१-११)
(ROMANS V)
(VII. FRUITS OF JUSTIFICATION 5:1-11)

१-५

१ यसकारण विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिएका हुनाले हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा परमेश्वरसँग हाम्रो मेलमिलाप भएको छ ।
२ उहाँद्वारा विश्वासको कारणले हामीले यस अनुग्रहभित्र प्रवेश पाएका छौं, यही अनुग्रहभित्र हामी खडा छौं, र परमेश्वरको महिमाको आशामा हामी आनन्द मनाउँछौं ।
३ अनि यो मात्र होइन, तर हामी सङ्कष्टहरूमा पनि आनन्द मनाउँछौं, यो कुरा जानेर कि सङ्कष्टले धीरज,
४ अनि धीरजले खारिएको गुण, र खारिएको गुणले आशा उत्पन्न गर्छ;
५ अनि आशाले चाहिँ शर्ममा पर्न दिँदैन; किनभने हामीलाई दिइनुभएको पवित्र आत्माद्वारा परमेश्वरको प्रेम हाम्रा हृदयहरूमा खन्याइएको छ ।

यस अध्यायको सुरुमा हामीसँग क्लाइमेटिक र विजयी निष्कर्षको सूचनाहरू छन् । "त्यसैले" ले अघिल्लो अध्यायहरूमा (३:२१-४:२५) प्रकट गरिएको र प्रदर्शन गरिएको सिद्धान्तबाट एउटा निष्कर्ष निकालिएको हो भनी संकेत गर्छ । पद १-११ मा प्रेरितले विशेषाधिकारहरू प्रदर्शन गर्नुहुन्छ जुन न्यायिकताबाट उत्पन्न हुन्छ र धर्मीहरूको हो । हामी आश्वासन र रमाहटका नोटहरूबाट उम्कन सक्दौं – "परमेश्वरको महिमाको आशामा हामी आनन्द मनाउँछौं" (पद २); "हामी सङ्कष्टहरूमा पनि आनन्द मनाउँछौं" (पद ३); "अनि आशाले चाहिँ शर्ममा पर्न दिँदैन; किनभने हामीलाई दिइनुभएको पवित्र आत्माद्वारा परमेश्वरको प्रेम हाम्रा हृदयहरूमा खन्याइएको छ" (पद ५); "यसकारण अब उहाँको रगतद्वारा धर्मी ठहरिएका हुनाले

उहाँद्वारा हामी झन् बढ्ता गरी क्रोधबाट बचाइनेछौं (पद ९); " अनि यति मात्र होइन, तर हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा हामी परमेश्वरमा आनन्द पनि मनाउँछौं, उहाँद्वारा अब हामीले मिलाप पाएका छौं ।" (पद ११)। धर्मीकरणबाट बहने नतिजाहरू के हुन् जसले यस्तो अनियन्त्रित आनन्द र आश्वासन जगाउँदछ ? पाठको अध्ययनले देखाउनेछ ।

१ प्रेरितले "हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा परमेश्वरसँगको शान्ति" लाई अग्रगामी स्थानमा राख्नुहुन्छ (पद १) ।¹⁶⁶ परमेश्वरसँगको शान्ति भनेको धर्मीकरणसँग समन्वय गर्ने आशिष हो । पछिल्लोको पृष्ठभूमि परमेश्वरको क्रोधको निन्दा र अधीनता हो र यसले परमेश्वरसँग धर्मी रूपमा हाम्रो स्वीकृतिलाई विचार गर्दछ । पहिलेको पृष्ठभूमि परमेश्वरबाट हाम्रो अलगाव हो र यसले परमेश्वरको पक्षमा र उहाँको अनुहारको प्रकाशमा हाम्रो इन्स्ट्याटमेन्टलाई विचार गर्दछ । परमेश्वरसँगको शान्तिलाई धर्मीकरणबाट प्राप्त हुने आशिषहरूमा प्रधानता दिइनुपर्छ जुन धर्मीकरणले सुरक्षित गर्छ भन्ने स्थितिसँग मेल खान्छ । "परमेश्वरसँगको शान्ति" ले परमेश्वरसँगको सम्बन्धलाई जनाउँछ ।

¹⁶⁶ पढाइ $\epsilon\chi\omega\mu\epsilon\nu$ $\alpha^* A B^* C D E K L$ र अन्य uncials साथै धेरै संस्करणहरू र बुबाहरू द्वारा समर्थित छ । यस पठनका लागि बाह्य अधिकार यति शक्तिशाली छ कि यसलाई संक्षिप्त रूपमा अस्वीकार गर्न सकिँदैन, यद्यपि आन्तरिक आधारमा $\epsilon\chi\omega\mu\epsilon\nu$ सन्दर्भसँग धेरै व्यञ्जनात्मक देखिन्छ । पछिल्लो पढाइ AC Bc F G P मा पाइन्छ, धेरै कसिँभ्स, केहि संस्करणहरू, र केहि बुबाहरू। आन्तरिक आधारमा $\epsilon\chi\omega\mu\epsilon\nu$ को मामला सायद सबैभन्दा बलियो रूपमा मेयरले भनेका छन् जसले भन्छन् कि "लेखक अब नयाँ र महत्त्वपूर्ण सैद्धान्तिक विषयमा प्रवेश गर्दछ, र सुरुमा एक सल्लाह, विशेष गरी अझै स्पष्ट रूपमा नबोलेको विषयको सन्दर्भमा, हुनेछ। यस चरणमा स्थान बाहिर हुनुहोस्" (op. cit., ad loc.)। यद्यपि, यदि हामीले होटेरी पठनलाई अपनाउने हो भने, हामीले अन्य पठन $\epsilon\chi\omega\mu\epsilon\nu$ द्वारा व्यक्त गरिएको सूचकलाई यसरी इन्कार गरिएको छ भनी मान्नु पर्दैन । अन्य अवस्थाहरूमा जस्तै यहाँ पनि आग्रहले संकेतक (सम्बन्धित पद ६:१२ साथै ६:१४) मात्र सकिँदैन ? र सोचाइ हुनेछ: "हामीले परमेश्वरसँग शान्ति पाएका छौं, हामी यस स्थितिको पूरा फाइदा लिऔं" । विरोधाभासपूर्ण रूपमा भनिएको छ, यसको अर्थ हुनेछ: "हामीसँग यो छ, हामीसँग यो छ" । "परमेश्वरसँगको शान्ति" अनुग्रहको वरदान हो जुन धर्मिकरणबाट प्रवाहित हुन्छ र यसबाट अविभाज्य हुन्छ तर विशेषाधिकारको खेती गर्न प्रोत्साहन सान्दर्भिक र आवश्यक छ ।

यो हाम्रो दिमाग र हृदयको शान्ति र शान्ति होइन । यो मेलमिलापबाट बहने शान्तिको स्थिति हो (पदहरू, १०, ११) र यसले मुख्य रूपमा हामीबाट परमेश्वरको अलगाव र उहाँको पक्षमा हाम्रो प्रस्तावलाई प्रतिबिम्बित गर्दछ । हृदय र दिमागको शान्ति "परमेश्वरसँगको शान्ति" बाट आउँछ र यो धर्मिकरणद्वारा स्थापित सम्बन्धको हाम्रो चेतनामा प्रतिबिम्ब हो । तर पावलले "परमेश्वरसँगको शान्ति" को कुरा गर्दा यहाँ हेरिएको वस्तुगत सम्बन्ध हो । यो "हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्ट मार्फत" हामी यो शान्ति छ । ख्रीष्टको मध्यस्थतालाई धर्मिकरणबाट अगाडि बढ्ने विशेषाधिकारहरूको उपहारमा छुट्याइएको छैन र यसले हामीलाई सम्झाउँछ कि ख्रीष्टको मध्यस्थतामा हाम्रो निर्भरता कहिल्यै निलम्बित हुँदैन । सबै आत्मिक आशिषहरू ख्रीष्टमा छन् । तर तिनीहरू ख्रीष्टको निरन्तर मध्यस्थता गतिविधिद्वारा पनि आनन्दित हुन्छन् ।

२ पद १ मा ख्रीष्टको मध्यस्थतामा दिइएको जोड पद २ मा जारी छ — " उहाँद्वारा विश्वासको¹⁶⁷ कारणले हामीले यस अनुग्रहभित्र प्रवेश पाएका छौं, यही अनुग्रहभित्र हामी खडा छौं, र परमेश्वरको महिमाको आशामा हामी आनन्द मनाउँछौं ।" जुनसुकै कठिनाइहरू यस पदको व्याख्यासँग सम्बन्धित छन् तिनीहरूले यो तथ्यलाई अस्पष्ट गर्दैनन् कि प्राथमिक विचार ख्रीष्टको मध्यस्थता हो ।

"कसको माध्यमबाट पनि" भन्ने शब्दहरूले यसलाई स्पष्ट पार्छ । उठ्ने पहिलो प्रश्न भनेको अनुग्रहको हो । यसमा थोरै शंका हुनु आवश्यक छ तर हेर्दा अनुग्रह भनेको अधिल्लो पदमा उल्लेख गरिएको अनुग्रह हो । ख्रीष्टको मध्यस्थतामा जोड दिइएको कारण र निर्दिष्टीकरण "यस अनुग्रह" लाई स्वाभाविक रूपमा निर्दिष्ट गरिएको कुरालाई सन्दर्भ गर्न लिनु पर्ने हुनाले हामीले पहिले नै भनिसकिएको माथि र बाहिरका अन्य विशेषाधिकारहरू खोज्नु हुँदैन । पद १ मा निर्दिष्ट अनुग्रहहरू मध्ये कुनलाई पद २ ले जनाउँछ ? यदि यो

¹⁶⁷ τῇ πίστει B D G र केही संस्करणहरूमा हटाइयो । बाह्य अख्तियारले यसको अवधारणको पक्षमा पूर्वनिर्धारित गर्दछ र ट्रान्सक्रिप्शनको क्रममा थपुको सट्टा यसलाई कसरी मेटाउन सकिन्छ भनेर बुझ्ने थोरै सजिलो छ ।

"परमेश्वरसँग शान्ति" हो भने त्यहाँ अनावश्यक दोहोरिने थियो । पद १ मा "परमेश्वरसँगको शान्ति" ख्रीष्टद्वारा हुने स्पष्ट रूपमा भनिएको छ र यस मध्यस्थताको सन्दर्भमा यदि समान अनुग्रह वा लाभलाई ध्यानमा राखिएको छ भने "कसद्वारा पनि" भन्नु उचित हुँदैन । "जसद्वारा पनि" भन्ने अभिव्यक्तिले हामीलाई पद १ मा उल्लिखित अन्य अनुग्रहको बारेमा सोच्न बाध्य बनाउँछ, अर्थात्, धर्मीकरण । र पद २ को मुख्य विचार, त्यसकारण, यो तथ्यलाई जोड दिनु हो कि यो ख्रीष्टको मध्यस्थता मार्फत हो कि हामी धर्मी ठहराउने अनुग्रहमा स्थापित भएका छौं, एउटा अनुग्रह जसमा हामी खडा हुन आएका छौं - यो एक विगतको कार्यबाट उत्पन्न हुने स्थायी र अचल स्थिति हो ।

"पहुँच" शब्दको सटीक आयातको रूपमा प्रश्न उठ्छ । यसको मतलब परिचय वा पहुँच हो ? यदि पहिलेको हो भने उच्चारण हामीलाई परमेश्वरको नजिक ल्याउन र हामीलाई यस अनुग्रहमा स्थापित गर्न मध्यस्थकर्ताको रूपमा ख्रीष्टको कार्यमा पर्दछ ।¹⁶⁸ यदि पछिल्लो हो भने त्यसोभए उच्चारण हाम्रो नजिक आउँदा परमेश्वरको दृष्टिकोणमा पर्छ । पावलले अन्यत्र यही शब्दको प्रयोग (एफिसी २:१८; ३:१२) पछिको व्याख्यालाई समर्थन गर्नुहुन्छ र त्यस अवस्थामा विश्वासीहरूलाई परमेश्वरमा स्वतन्त्र पहुँच प्रदान गर्ने विशेषाधिकारलाई अग्रभूमिमा राखिएको छ । तसर्थ धर्मीकरणको वरदानमा ख्रीष्टको मध्यस्थता पदको प्रमुख विचार हो तर पनि यस धर्मीकरणको अनुग्रहको सम्बन्धमा विशेष जोड यस तथ्यमा पर्दछ कि परमेश्वरमा स्वतन्त्र पहुँच वा दृष्टिकोण जुन न्यायको अनुग्रहले प्रदान गर्दछ जुन आफै ख्रीष्ट मार्फत मध्यस्थता गरिएको छ । विश्वासका साथ परमेश्वरको नजिक हुँदा पनि हामी ख्रीष्टको मध्यस्थतामा निर्भर छौं—उहाँद्वारा नै हामीले पहुँच पाएका हौं र यो पहुँच एउटा स्थायी

¹⁶⁸ προσαγωγή को अर्थ ग्रीक लेखकहरूमा "नजिक ल्याउन" वा "तिर लैजाने" को अर्थ छ । यो अर्थ नयाँ नियममा क्रियापद προσαγω (सम्बन्धित पदहरू, मत्ती १८:२४; लूका ९:४१; १ पत्रुस ३:१८) मा देखिन्छ । एफिसी २:१८ मा यो निश्चित छैन कि विचार परिचयको सट्टा पहुँचको हो । जहाँसम्म रोमी ५:२ को सम्बन्ध छ, यो शब्दद्वारा व्यक्त गरिएको विचारको सही न्युनस्मा निर्णायक हुन सम्भव देखिँदैन । कुनै पनि अर्थको छाया सन्दर्भको जोरसँग पूर्ण रूपमा मिल्दोजुल्दो छ र एकको विरुद्धमा अर्कोको पक्षमा कट्टरता विरलै ग्यारेन्टी छ ।

विशेषाधिकार हो जसमा धर्मीकरण समावेश छ ।¹⁶⁹ धर्मीकरणको निहित रूपमा परमेश्वरसँग स्वीकृतिको तत्त्व अग्रगामीमा कुनै शंका छैन किनकि धर्मीकरणको त्यो पक्ष पहुँचको विचारको लागि विशेष रूपमा उपयुक्त छ ।

पद २ को अन्तिम खण्डलाई कुन अधिल्लो खण्डसँग लिने हो भनेर यकिन गर्न गाह्रो छ । सबैभन्दा व्यावहारिक दृष्टिकोण यो हो कि यो अधिल्लो पदहरूको प्रमुख विचारसँग समन्वय गर्नुपर्दछ अर्थात् "हामीसँग परमेश्वरसँग शान्ति छ ।" हस्तक्षेप गर्ने सबै त्यो विचारको अधीनमा छ र यसबाहेक पद ३ अन्तिमसँग समन्वय गर्नुपर्छ । पद २ को खण्ड महिमाको अतिरिक्त पक्षको रूपमा जुन पद २ को अन्तिम खण्डले निर्दिष्ट गर्दछ । प्रश्नमा रहेको खण्ड, "हामी परमेश्वरको महिमाको ¹⁷⁰ आशामा रमाउँछौं" ले उच्च स्तरमा आनन्द र घमण्डलाई जनाउँछ । यो उच्च आनन्द र आत्मविश्वासी महिमा हो (सम्बन्धित पदहरू, ३, ११; १ कोरिन्थी १:३१; फिलिप्पी ३:३) । यस महिमाको उद्देश्य "परमेश्वरको महिमाको आशा" भनिएको छ । महिमा वर्तमानमा मनको अवस्था हो तर यसले भविष्यमा महसुस गर्ने कुरा हो । यो भविष्यको प्राप्ति सम्बन्धमा ल्याइएको छ । आशाद्वारा वर्तमानमा हामी आफूलाई आशामा प्रस्तुत गर्छौं । निस्सन्देह यसले त्यसलाई जनाउँछ जसको बारेमा पावलले पछि यस पत्रमा "प्रकट हुने महिमा" (८:१८) र "परमेश्वरका सन्तानहरूको महिमाको स्वतन्त्रता" भनेर बोलेका छन् (८:२१; सम्बन्धित पदहरू २३, २४) । तर उहाँले

¹⁶⁹ पद २ मा कालको बललाई बाहिर ल्याउनको लागि निम्न रेन्डरिङले मद्दत गर्छ: "जसको माध्यमबाट हामी पनि यस अनुग्रहमा विश्वासद्वारा पहुँच गर्न आएका छौं जसमा हामी खडा भएका छौं ।"

¹⁷⁰ καὶ καυχώμεθα आदिलाई ἐσχήκαμεν सँग समन्वयको रूपमा लिन सकिन्छ । (cf., e.g., लाइटफुट: नोटहरू, ad loc.) । यस अनुमानमा यो सङ्केतात्मक छ, संस्करणमा रेन्डर गरिएको छ । यदि यो ἔχομεν वा ἔχωμεν (पद १) सँग समन्वय गरिएको छ भने, यसलाई होर्टेरीको रूपमा लिन सकिन्छ, "हामी रमाऔं", संस्करणको मार्जिनमा जस्तै । यदि हामीले पद १ मा ἔχωμεν लाई वास्तविक पढाइको रूपमा ग्रहण गर्छौं र καυχώμεθα लाई पद १ सँग जडान गर्छौं भने, निस्सन्देह καυχώμεθα लाई ἔχωμεν सँग सम्झौतामा होर्टेरीको रूपमा लिनुपर्छ । यस निर्माणमा उत्साहको नोटमा कुनै कट्टरपन्थी हस्तक्षेप हुनेछैन जुन सूचकले स्पष्ट रूपमा व्यक्त गर्दछ । किनभने आग्रहले परमेश्वरको महिमाको आशामा हर्षित हुने अधिकार र त्यसैले आशाको स्वामित्वलाई जनाउँछ ।

यसलाई किन "परमेश्वरको महिमा" भन्नुहुन्छ ? यसलाई परमेश्वरको महिमा भनिन्छ भनी पर्याप्त हुनेछैन किनभने परमेश्वरले आफ्ना छोराछोरीहरूलाई प्रदान गर्नुभएको महिमाको लेखक हुनुहुन्छ । यदि हामीले यो अभिव्यक्तिलाई भित्र ल्याएनौं भने हामीले नयाँ नियम र पावलको शिक्षाको महत्त्वपूर्ण तत्व गुमाउनु पर्छ । परमेश्वरको आफ्नै महिमासँग प्रत्यक्ष सम्बन्ध नयाँ नियमको शिक्षामा छुटकाराको समापन परमेश्वरको महिमाको प्रकटीकरणसँग मेल खान्छ । (सम्बन्धित पदहरू, मत्ती १६:२७; २५:३१; २४:३०; तीतस २:१३; १ पत्रुस ४:१३; यहूदा २४) । र यो संयोग मात्र होइन; यो किनभने परमेश्वरको महिमा प्रकट हुनेछ कि उद्धार समाप्त हुनेछ र सन्तहरूको आशा साकार हुनेछ । त्यसैले यहाँ "परमेश्वरको महिमा" लाई परमेश्वरको आफ्नै महिमाको प्रकटीकरणमा प्रतिबिम्बित रूपमा लिनुपर्छ । जब हामी विश्वासीको आशाको लक्ष्यलाई "परमेश्वरको महिमा" भन्न सकिन्छ भनेर सोध्यौं भने नयाँ नियमको शिक्षाको अर्को पाटोलाई पनि ध्यानमा राख्नुपर्छ, अर्थात्, विश्वासीलाई त्यो महिमाको स्वरूप रूपान्तरण गर्नुपर्छ जुन प्रकट भयो - प्रियहरूहो, अहिले ता हामी परमेश्वरका सन्तान हौं, अनि हामी के हुनेछौं, सो अहिलेसम्म प्रकट भएको छैन; तर हामी जान्दछौं, जब उहाँ देखा पर्नुहुनेछ, तब हामी उहाँजस्तै हुनेछौं; किनकि हामी उहाँलाई, उहाँ जस्तो हुनुहुन्छ, त्यस्तै देख्नेछौं ।" (१ यूहन्ना ३:२) । प्रायः यो अनुरूपता उहाँको महिमाको स्वरूपमा ख्रीष्टसँग समानताको सर्तहरूमा सेट गरिएको छ । (सम्बन्धित पदहरू, यूहन्ना १७:२२, २४; रोमी ८:२९; २ कोरिन्थी ३:१८; फिलिप्पी ३:२१; कलस्सी ३:४; २ थेस्सलोनिकी २:१४) । "परमेश्वरको महिमा" तब सबैभन्दा पहिले परमेश्वरको आफ्नै महिमाको प्रकटीकरण हो । यसलाई परमेश्वरका सन्तानहरूको महिमाको रूपमा आनन्द गरिन्छ किनभने त्यो प्रकटीकरणमा तिनीहरूमा परमेश्वरको महिमा प्रतिबिम्बित हुनेछ र यो प्रतिबिम्ब हो जसले तिनीहरूको महिमा गठन गर्नेछ । (सम्बन्धित पदहरू, ८:१७; ९:२३; १ कोरिन्थी २:७; २ कोरिन्थी ४:१७; कलस्सी १:२७; १ थेस्सलोनिकी २:१२; २ तिमोथी २:१०; हिब्रू २:१०; १ पत्रुस ५:१, ४, १०) । ख्रीष्टको आगमनमा परमेश्वरको महिमाको प्रकटीकरण परमेश्वरका

सन्तानहरूको लागि छुटकाराको समाप्तिमा प्रतीक हुनेछ । छुटकाराको आशीर्वादको आत्मा "म तिमी परमेश्वर हुनेछु" भन्ने आश्वासनमा समावेश हुन्छ, र विश्वासीहरू "परमेश्वरका उत्तराधिकारी र ख्रीष्टका सह-उत्तराधिकारीहरू" (८:१७) हुन् भन्ने तथ्यमा एस्केटोलजिकल अपेक्षालाई सारिएको छ । जब ईश्वरको महिमा प्रकट हुनेछ । यो सम्पत्तिले यसको अर्थको पूर्ण फल प्राप्त गर्नेछ । अन्तमा परमेश्वरको महिमाको प्रकाश पनि आशाको लक्ष्यको रूपमा विश्वासीहरूको लागि अर्को चासो हो । तिनीहरू आफ्नै लागि परमेश्वरको महिमाको प्रकटीकरणमा रुचि राख्छन् । परमेश्वरको महिमा तिनीहरूको मुख्य अन्त हो र तिनीहरू त्यो दिनको लागि उत्सुक छन् र हतार गर्छन् जब तिनीहरूले अस्पष्ट दृष्टिले परमेश्वरको महिमालाई यसको पूर्ण प्रदर्शन र न्यायमा देखेछन् ।

३, ४ पद २ को अन्तमा प्रस्तुत गरिएको आनन्द वा गौरवको विषयलाई पावलले जारी राख्छन् । "अनि यो मात्र होइन, तर हामी सङ्कष्टहरूमा पनि आनन्द मनाउँछौं, यो कुरा जानेर कि सङ्कष्टले धीरज" (पद ३) ।¹⁷¹ हामी आफ्नो आशामा मात्र महिमा गर्दैनौं । हामी वर्तमानमा पनि महिमा गर्छौं । पावल एक यथार्थवादी थिए । उहाँ भविष्यको महिमामा यति रमाउनुभएन कि उसले वर्तमानको वास्तविकतामा आफ्नो आँखा बन्द गर्यो । उहाँ आफ्नो जीवनका साथै अन्य विश्वासीहरूको जीवनलाई समेटेर सङ्कष्टहरू बारे सचेत हुनुहुन्थ्यो र आशाले उत्पन्न गरेको रमाईलो आनन्दले त्यो आशाको प्राप्तिको लागि तीर्थयात्रा गरेको दुःख र कष्टहरूको यथार्थवादलाई छुटाउन सकेन । क्लेशप्रतिको मनोवृत्तिको उल्लेखनीय विशेषता

¹⁷¹ καυχώμεθα पद ३ B C को लागि καυχώμενοι पदनुहोस् र यो केही पितृवादी अधिकारद्वारा समर्थित छ । ट्रान्सक्रिप्शनल विचारहरू (cf. लाइटफुट: नोटहरू, ad loc.) बाट यो पढाइको पक्षमा भन्नु राम्रो कुरा छ । तर καυχώμεθα लाई समर्थन गर्ने बाह्य अख्तियारको अनुहारमा यसलाई अपनाउन गाह्रो छ । यदि पछिल्लो सही छ भने, यसलाई यहाँ पनि उत्तिकै हर्षित मात्र सकिन्छ: "र यति मात्र होइन, तर हामी सङ्कष्टहरूमा पनि आनन्द गरौं ।" पछ्याउने खण्डहरूले हामी यसरी आनन्दित हुन सक्ने कारणहरू प्रदान गर्दछ । माथि उल्लेख गरिए अनुसार, ἔχωμεν र καυχώμεθα (पद २) को सम्बन्धमा, यो व्याख्याले खण्डमा प्रतिबिम्बित रमाईलो आत्मविश्वासलाई बाधा पुऱ्याउँदैन ।

भनेको भविष्यको महिमाको सन्दर्भमा मनोरञ्जन गर्ने रमाईलो मनोरञ्जनलाई पनि सङ्कष्टहरूको सन्दर्भमा मनोरञ्जन गरिन्छ । पावलले आफूलाई वा अन्य विश्वासीहरूलाई सहनुपरेको पीडाहरूमा समवेदना प्रकट गरेनन् । न त तिनले यी सङ्कष्टहरूलाई परीक्षणको रूपमा निष्क्रिय रूपमा प्रस्तुत गरेनन् जुन तिनले वर्तमानलाई भविष्यको महिमाबाट अलग गर्ने अवधिको आवश्यकताहरू भनी बुझेका थिए । उहाँले यी सङ्कष्टहरूमा महिमा गर्नुभयो र अन्य विश्वासीहरूले उहाँसँग यस गौरवमा भाग लिएका थिए भनी उहाँले अनुमान गर्नुभयो । हामी यहाँ ख्रीष्टको मण्डलीको सङ्कष्टको सन्दर्भमा मनोरञ्जन गर्न धेरै जिम्मेवार छौं भन्ने भन्दा पूर्ण रूपमा फरक मनोवृत्ति फेला पाउँछौं । हामी आफैलाई दया गर्छौं र हामी अरूलाई दया गर्छौं । प्रेरित त्यस्तो होइन ।

यी दुःखहरू के थिए भन्ने कुरामा हामीलाई कुनै शंका छैन (सम्बन्धित पदहरू, ८:३५-३९; १ कोरिन्थी ४:९-१३; २ कोरिन्थी १:४-१०; ११:२३-३०; १२:७-१०; फिलिप्पी ४:१२; २ तिमोथी ३:११, १२; ४:१४-१६) । तिनको विचारमा सर्वोपरि विचार थियो कि यी दुःखहरू ख्रीष्टको खातिर थिए (२ कोरिन्थी १२:१०), कि तिनीहरूले ख्रीष्टको शक्ति र अनुग्रहको प्रदर्शनको लागि अवसर दिए (२ कोरिन्थी १२:९), र यसरी ख्रीष्टको शरीरको रूपमा मण्डलीको हितलाई बढावा दिइयो (२ कोरिन्थी १:४-६; कलस्सी १:२४; अरू सम्बन्धित पद, १ पत्रुस ४:१३) । यस खण्डमा तथापि हाम्रो लागि त्यहाँ चित्रण गरिएको छ जुन सेवकाईले ख्रीष्टियन अनुग्रहको विकासमा काम गर्दछ र यो सेवकाईबाट बग्ने प्रगति - "अनि धीरजले खारिएको गुण, र खारिएको गुणले आशा उत्पन्न गर्छ ।" (पद ४) । जब पावल भन्छन् कि सङ्कष्टले धैर्यताको काम गर्छ, उहाँको मनमा सङ्कष्ट छ जुन इसाई पेशाको सन्दर्भसँग सम्बन्धित छ । उनले सामान्य कथन गरिरहेको छैन कि यो मानिसहरूलाई भेट्ने सबै समस्याहरूको प्रभाव हो । "कष्टहरू" विशिष्ट छन् - ती ती हुन् ख्रीष्टमा र ख्रीष्टको खातिर सबै दुःखहरू त्यही श्रेणीमा छन् । यी दुःखहरूले धैर्यको फल दिन्छ । धैर्यता भनेको निष्क्रिय गुण होइन जुन हामी प्रायः यस शब्दसँग जोड्छौं । यो सहनशीलता र स्थिरता हो । (सम्बन्धित पदहरू, मत्ती १०:२२; रोमी

२:७; २ कोरिन्थी १:६; २ थेस्सलोनिकी १:४; हिब्रू १०:३६; याकुब १:३; २ पत्रुस १:६) । यो स्थिरता अनुमोदन काम गर्दछ, परीक्षण द्वारा प्रमाणित भएको प्रयास हो । (सम्बन्धित पदहरू, २ कोरिन्थी २:९; ८:२; १३:३; फिलिप्पी २:२२) । र यो स्वीकृतिले आशाको काम गर्दछ ।

प्रगतिलाई चित्रण गर्दा, यो सङ्कष्टमा यसको सुरुवात र आशामा यसको समाप्ति भएको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ । हामी महिमा गर्छौं, उहाँ भन्नुहुन्छ, आशामा (पद २), र हामी कष्टहरूमा गर्व गर्छौं किनभने तिनीहरूले एक पवित्र प्रक्रिया सुरु गर्छन् जुन आशामा समाप्त हुन्छ (पदहरू ३, ४) । उनले एउटा सर्कल वर्णन गरेका छन्, आशाबाट सुरु हुन्छ र त्यसैले आशाको साथ समाप्त हुन्छ । यसले यो पाठलाई घरमा डोर्न्याउँछ कि सङ्कष्टहरूमा महिमा गर्नु भनेको परमेश्वरको महिमाको आशामा आनन्दित हुनुबाट अलग हुने कुरा होइन; यो समन्वयात्मक वा पूरक पनि होइन । कष्टमा महिमा गर्नु अधीनस्थ हो । हामी सङ्कष्टहरूमा गर्व गर्छौं किनभने तिनीहरूसँग एस्केटोलोजिकल अभिविन्यास छ—तिनीहरूले आशाको चासोको पालना गर्छन् । हामीलाई १ कोरिन्थी १५:१९ को सम्झना गराउछन् र सल्लाह दिए कि यस जीवनको अन्योलताहरूलाई प्रदान गरिएको रंग आफैमा प्रकट हुने महिमाको विपरित रूपमा परमेश्वरका जनहरूको एस्केटोलोजिकल गन्तव्यले निर्धारण गरेको रंग हो । विश्वासीको तीर्थयात्राको वर्तमानलाई परम उत्तरोत्तर परमेश्वरको महिमासँगको सम्बन्धबाट कहिले पनि अमूर्त हुनु हुँदैन ।

५ यहाँ हामीलाई यो आशा राम्रोसँग आधारित र सुरक्षित हुनुको कारण बताइन्छ । यो हामीलाई लाजमा पार्ने आशा होइन र हामीले कुनै पनि लाज मनोरञ्जन गर्न आवश्यक पर्ने सम्मानको साथ होइन । यसको विपरित यो एउटा हो जसमा हामीले घमण्ड गर्न सक्छौं जुन हामी सबै विरोधीहरूको विरुद्धमा विश्वासपूर्वक विरोध गर्न सक्छौं । यसले हामीलाई निराश वा भ्रमपूर्ण साबित गर्दैन । किन ? "अनि आशाले चाहिँ शर्ममा पर्न दिँदैन; किनभने हामीलाई दिइनुभएको पवित्र आत्माद्वारा परमेश्वरको प्रेम हाम्रा हृदयहरूमा खन्याइएको छ ।" (पद ५) । यो पत्रमा सबैभन्दा संकुचित कथनहरू मध्ये एक हो ।

यो वस्तुगत आधार र विश्वासीको आशाको व्यक्तिपरक निश्चितताको केही शब्दहरूमा संयोजनको एक उल्लेखनीय उदाहरण हो ।

"परमेश्वरको प्रेम" परमेश्वरलाई हाम्रो प्रेम होइन तर परमेश्वरको प्रेम हो । (सम्बन्धित पदहरू, ८; ८:३५, ३९) । यदि हामीले पहिलेको मान्यपद छ भने, यो पदले बोलेको आश्वासन र सुरक्षाको जग नष्ट हुनेछ । यो आशालाई दृढता दिने र यसको वैधताको ग्यारेन्टी दिने कुरा के हो? यो विश्वासीहरूका लागि परमेश्वरको प्रेम हो, यस्तो प्रेम जुन कुनै उतारचढाव वा उल्टो पीडा हुँदैन । त्यसकारण यसले प्रतिज्ञा गरेको आशा प्रेम जत्तिकै अपरिवर्तनीय छ । परमेश्वरको यो प्रेम, तथापि, हाम्रो आशंका र विनियोजन भित्र आउनु पर्छ यदि यो आश्वासनको आधार हो र यो विश्वस्त महिमा जगाउन हो (पद २) । यो हाम्रो हृदयमा परदेशको बहावको महत्व हो । "विदेशमा बगाएको" अभिव्यक्तिले यो प्रेमको प्रचुर मात्रामा फैलिएको संकेत गर्दछ । विश्वासीहरूको हृदयलाई परमेश्वरको प्रेमले भरिएको मानिन्छ; यसले तिनीहरूको हृदयलाई नियन्त्रण र मोहित बनाउँछ । र पवित्र आत्मा परमेश्वर र ख्रीष्टको आत्माको रूपमा (सम्बन्धित पद, ८:९), आत्मा जसले "तर परमेश्वरले हामीलाई ती कुराहरू उहाँको आत्माद्वारा प्रकट गर्नुभएको छ; किनकि आत्माले सबै कुराहरू तलाश गर्नुहुन्छ अँ, परमेश्वरका गहिरा-गहिरा कुराहरू ।" (१ कोरिन्थी २:१०) । उहाँ यसको प्रभावकारिता र वास्तविकताको छाप हुनुहुन्छ । यो पवित्र आत्मा हो जुन हामीलाई दिइएको छ, र त्यस कारणले बास गर्ने र शासन गर्ने, जसले यो प्रेमको आश्वासन दिन्छ । उसले विश्वासीहरूको आत्माको गवाही दिन्छ कि तिनीहरू परमेश्वरका सन्तान हुन् (८:१६) । यस पदका सबै तत्वहरूले षड्यन्त्र गर्छन् र एक अर्कामा अभिसरण गर्छन् जसको पाठ रिडोलेन्ट छ - परमेश्वरको अपरिवर्तनीय प्रेम, हामीलाई दान गरिएको पवित्र आत्माको प्रभावकारी एजेन्सी, र हृदय, निर्णायक केन्द्र । विचार र जीवन, आत्मा को कार्य को क्षेत्र को रूप मा यो संगमले आनन्द बाहेक अरू केहि पनि असंगत बनाउँछ । यस्तो विश्वासलाई तिरस्कार गर्नु भनेको परमेश्वरको सत्यतालाई ढाँड्नु हो ।

६-११

६ किनकि हामी कमजोर हुँदाखेरि नै, ठीक समयमा ख्रीष्ट भक्तिहीनहरूका निम्ति मर्नुभयो ।

७ किनभने धर्मी मानिसका निम्ति मुस्किलले कोही मर्ला; असल मानिसका निम्ति सायद कसैले मर्ने पनि आँट गर्ला कि !

८ तर परमेश्वरले हामीप्रति आफ्नो प्रेम यसैमा प्रकट गर्नुहुन्छ: हामी पापी हुँदा-हुँदै ख्रीष्ट हाम्रा निम्ति मर्नुभयो ।

९ यसकारण अब उहाँको रगतद्वारा धर्मी ठहरिएका हुनाले उहाँद्वारा हामी झन् बढ्ता गरी क्रोधबाट बचाइनेछौं ।

१० किनकि शत्रु हुँदाखेरि उहाँको पुत्रको मृत्युद्वारा परमेश्वरसित हाम्रो मिलाप भयो भने मिलाप भएपछि ता उहाँको जीवनद्वारा हामी झन् बढ्ता गरी बचाइनेछौं ।

११ अनि यति मात्र होइन, तर हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा हामी परमेश्वरमा आनन्द पनि मनाउँछौं, उहाँद्वारा अब हामीले मिलाप पाएका छौं ।

६ पद ५ मा पवित्र आत्माद्वारा हाम्रो हृदयमा बहाएको भनेर उल्लेख गरिएको परमेश्वरको प्रेमको बारेमा हामी कुन विचारहरूद्वारा जान्दछौं? यो एक अप्रासंगिक वा अपमानजनक प्रश्न होइन । यो प्रकाशको प्रक्रिया र छुटकाराको उपलब्धिको प्रश्न हो जसद्वारा परमेश्वरको यो प्रेम प्रदर्शन गरिएको छ । यो यस प्रश्नको जवाफ हो जुन पद ६ द्वारा प्रदान गरिएको छ । आवश्यक प्रदर्शन ख्रीष्टको मृत्युद्वारा प्रस्तुत गरिएको छ - " किनकि हामी कमजोर हुँदाखेरि नै, ठीक समयमा ख्रीष्ट भक्तिहीनहरूका निम्ति मर्नुभयो ।" यो "का लागि" संयोजनको बल हो जसबाट पद सुरु हुन्छ; यो व्याख्यात्मक वा पुष्टिकरण हो ।¹⁷²

¹⁷² पद ६ मा भएका भिन्नताहरूलाई केही ध्यान दिन आवश्यक छ । ὁσθεῶν पछि बाहिरी अख्तियारको तौललाई आफ्नो पक्षमा राख्नुपर्ने हुन्छ । पदको सुरुमा रहेका अन्य भिन्नताहरूले थप कठिनाई निम्त्याउँछ । κ A C D* र केही अन्य uncial ले ἔτι γάρ, Dc र cursives को mass ἔτι एक्लै पढ्छ, Db G ले εἰς τὸ γάρ पढ्छ, र B ले εἰ γάρ पढ्छ । त्यहाँ अन्य भेरियन्टहरू छन् जुन कमजोर रूपमा समर्थित छन्। ἔτι γάρ को पक्षमा बाहिरी

यदि हामीले परमेश्वरको प्रेमलाई सामान्य रूपमा लियौं भने हामीले प्रेरितको विचारको अनुक्रमको कदर गर्दैनौं । तर जब हामी हाम्रो कमजोरी र विशेष गरी हाम्रो अधर्मको मूल्याङ्कन गर्छौं, तब हामीले परमेश्वरले दिनुभएको प्रमाणको आवश्यकता र चमत्कार दुवै पत्ता लगाउँछौं । हाम्रो अभक्तिलाई ठीकसँग तौल्दा हाम्रो विश्वासमा के देखा पर्दछ, त्यो हाम्रो घृणितता र परमेश्वरको क्रोध हो र परमेश्वरको प्रेमलाई सामान्य रूपमा लिन असम्भव छ । परमेश्वरले अधर्मीहरूलाई प्रेम गर्न सक्नुहुन्थ्यो उहाँले तिनीहरूलाई प्रेम गर्नुभएभन्दा कम, मानिसको हृदयमा कहिल्यै पस्नुहुने थिएन (सम्बन्धित पदहरू, १ कोरिन्थी २:९, १०) । त्यस पृष्ठभूमिमा पाठ बुझ्नुपर्छ । परमेश्वरको प्रेमको अचम्मको कुरा यो हो कि यो अधर्मीहरूलाई प्रेम थियो । र यहाँ प्रमाण छ - "ख्रीष्ट अधर्मीहरूको लागि मर्नुभयो ।" र यति मात्र होइन जब ख्रीष्ट तिनीहरूको लागि मर्नुभयो तिनीहरू अझै कमजोर थिए, अर्थात्, तिनीहरू अझै अधर्मी थिए र अधर्मीको रूपमा चिन्तित थिए । यसैले प्रेम जसको ख्रीष्टको मृत्यु अभिव्यक्ति र प्रावधान हो उनीहरूलाई अधर्मी रूपमा प्रयोग गरिएको प्रेम हो । यो तिनीहरूमा प्रशंसनीय गुणहरूद्वारा सीमित प्रेम होइन, तिनीहरूले एक दिन परमेश्वरको अनुग्रहको शक्तिद्वारा प्रदर्शन गर्ने गुणहरूद्वारा पनि होइन । यो एक पूर्ववर्ती प्रेम हो किनभने यो तिनीहरूको लागि ख्रीष्टको मृत्युमा अनुमान गरिएको प्रेम हो जब तिनीहरू अझै दुःख र पापमा थिए । यो आत्मसन्तुष्टिको प्रेम होइन तर प्रेमले यसको सम्पूर्ण आग्रह र प्रेरणालाई परमेश्वरको भलाइमा पाउँछ । त्यो ख्रीष्टको मृत्युले देखाएको प्रेमको प्रकार हो र यो बचाउने उद्देश्यको लागि प्रभावकारी प्रेम हो किनभने ख्रीष्टको मृत्यु अधर्मीहरूको तर्फबाट हो र त्यसकारण उच्च गन्तव्य सुरक्षित गर्ने अन्तमा जुन सन्दर्भलाई हेरिएको छ ।

अख्तियारले यो सही पढाइ हो भन्ने निष्कर्षमा बाधा पुऱ्याउँछ, र ईति को पुनरावृत्तिबाट बच्न यो पठन प्रसारणको क्रममा कसरी भ्रष्ट हुन सक्छ भनेर हेर्न गाह्रो छैन । ईति को दुई घटनाहरू यति नजिकको निकटतामा दुवैको अवधारणको पक्षमा छन् र त्यस घटनामा पदको सुरुमा सबैभन्दा बलियो रूपमा प्रमाणित गरिएको पढाइ ईति ग्रह हो ।

यो मृत्यु "समयमा" थियो । यसको मतलब तोकिएको समय भन्दा कम हुन सक्दैन । तर यो सम्भव छ कि यो अधिक व्यक्त गर्ने उद्देश्य हो, अर्थात्, उचित समय । यो उचित र उपयुक्त समय थियो किनभने यो हाम्रो असहायताको समय थियो । समयको यस अधिसूचनामा "अधर्मीहरूको लागि मरेको" मा व्यक्त गरिएको विचारलाई बलियो बनाउन सक्छ, अर्थात्, प्रभावकारिताको । मानिसको चरमोत्कर्षको समय उहाँको पुत्रको मृत्युद्वारा भएका उपलब्धिहरूमा परमेश्वरको प्रभावकारी कामको लागि समय थियो । यद्यपि प्रेरितले यस अभिव्यक्तिको प्रयोगलाई यहाँ समयको पूर्णता (गलाती ४:४) को सन्दर्भमा प्रयोग गरेकोबाट बहिष्कार गर्न गाह्रो छ जसमा परमेश्वरले आफ्नो पुत्रलाई अधर्मीहरूको लागि मर्नको लागि पठाउनुभयो । समयको पूर्णता भनेको समाप्ति समय हो, "मुकुट व्यवस्था"¹⁷³, "युगहरूको समाप्ति" (हिब्रू ९:२६), समय जसमा अन्य सबै समयहरू एकरूप हुन्छन् र जसमा युगहरूको परमेश्वरको उद्देश्य पूरा हुन्छ । (सम्बन्धित पदहरू, प्रेरित २:१७; १ कोरिन्थी १०:११; १ तिमोथी २:६; तीतस १:३; हिब्रू १:२)। ख्रीष्टको मृत्यु यस संसारको इतिहासको समाप्ति युगसँग सम्बन्धित छ । हाम्रो लागि उपयुक्तता, परमेश्वरको बुद्धि र प्रेमको प्रदर्शनी, उपलब्धिको प्रभावकारिता सबै यस तथ्यसँग जोडिएको छ ।

७, ८ पद ७ र ८ पद ६ मा निहित विस्तार गर्दछ । पद ७ ले अधर्मीहरूका लागि मर्नुको नसुनेको र पद ८ ले ख्रीष्ट पापीहरूको लागि मर्नुभयो भन्ने तथ्यद्वारा परमेश्वरको प्रेमलाई दिइएको प्रशंसा देखाउँदछ । पद ७ लाई प्रायः "धर्मी" मानिस र "असल" मानिस बीचको भिन्नता चित्रणको रूपमा व्याख्या गरिएको छ, धर्मी मानिस भनेको न्यायको लागि आदर गर्ने र सहीबाट विचलित नहुने मानिस हो र जसको कारणले गर्दा । हाम्रो प्रशंसा र सम्मान आदेश; अर्कोतर्फ, असल मानिस, त्यो मानिस हुनु जो न्यायोचित मात्र होइन, परोपकारी र दयालु पनि हो र त्यस कारणले गर्दा स्नेहको आदेश दिन्छ । त्यसबेला सोच्ने हो कि "धर्मी मानिसको लागि विरलै मर्नेछ" तर यसको

¹⁷³ अभिव्यक्ति लाइटफुटको हो (नोटहरू, ad एफिसी १:१०, पृष्ठ ३२१) ।

विपरीत सायद कोही असल मानिसको लागि मर्न तयार हुन सक्छ ।
¹⁷⁴ न्यायको सम्मानको बाधाले हामीलाई न्यायी मानिसको लागि मर्न
सक्छ तर स्नेहको अवरोधले हामीलाई असल मानिसको लागि मर्न
सक्छ । पाठबाट यस्तो व्याख्या निकाल्न गाह्रो छ र धर्मी मानिस र
असल मानिस बीचको यो भिन्नताको बहस गर्न यो विरलै सुरक्षित छ
। पाठका सर्तहरू धर्मी र असल बीचमा त्यस्तो कुनै तीव्र भिन्नता छैन
भन्ने दृष्टिकोणलाई समर्थन गर्नको लागि देखा पर्नेछ तर यी दुई
विशेषणहरू एउटै व्यक्तिलाई धर्मी र असल दुवैको रूपमा निर्दिष्ट
गर्न प्रयोग गरिन्छ ।¹⁷⁵ र पाठको विचार यो हुनेछ कि मानिसहरू माझ
यो विरलै साँचो छ कि एक धर्मी र असल मानिस को लागी पनि मर्नेछ,
एक अधर्मी, दुष्ट व्यक्ति को लागी धेरै कम । तर सायद यस्तो राम्रो
मान्छे को लागी मर्न सक्छ । सम्मान र सम्मानको बाधाले अर्कोको
तर्फबाट मर्न सक्छ । यो छुटको पृष्ठभूमिमा हो कि मानव र ईश्वरीय
बीचको पूर्ण भिन्नता प्रकट हुन्छ, र त्यो पद ८ को बल हो: " तर
परमेश्वरले हामीप्रति आफ्नो प्रेम यसैमा प्रकट गर्नुहुन्छ: हामी पापी
हुँदा-हुँदै ख्रीष्ट हाम्रा निम्ति मर्नुभयो ।" मानव क्षेत्रमा एक धर्मी र
असल मानिसको लागि विरलै मर्नेछ तर परमेश्वरले आफ्नो प्रेम
प्रदर्शन र प्रशंसा गर्नुहुन्छ कि यो पापीहरूका लागि ख्रीष्ट मर्नुभयो ।

यो परश्वरको आफ्नै प्रेम हो भन्ने तथ्यमा विशेष जोड दिइएको छ
। शाब्दिक रूपमा यसको अर्थ "आफैंको" प्रेम हो, आफूलाई जन्मेको
प्रेमको रूपमा होइन, जसको उहाँ आफैं वस्तु हुनुहुन्छ, तर त्यो प्रेमको
रूपमा जुन आफैंको लागि अनौठो छ र प्रशंसा गरिएको छ ।
(सम्बन्धित पद, ३:५) । यो तथ्यद्वारा गरिएको थियो । पापीहरूको
निम्ति ख्रीष्ट मर्नुभयो । यहाँ परमेश्वरको प्रेमलाई ख्रीष्टको मृत्युसँग
प्रत्यक्ष सम्बन्धमा ल्याइएको छ । पद ६ मा यो सम्बन्ध पद ६ र पद ६

¹⁷⁴ सम्बन्धित व्यक्तिहरू अल्फोर्ड, फिलिपी, गिफोर्ड, हज, स्यान्डे र हेडलाम, ad loc ।

¹⁷⁵ यहाँ बिन्दु यो होइन कि, तात्पर्य रूपमा भन्नुपर्दा, *δικαιός* र *ἀγαθός* नामकहरू बीच कुनै भिन्नता छैन। निस्सन्देह, माथि उल्लेख गरिए अनुसार, तिनीहरू फरक विशेषताहरूमा प्रतिबिम्बित हुन्छन् (cf. लाइटफुट: *नोटहरू*, ad loc.) । बिन्दु केवल यो हो कि, संकेतात्मक रूपमा, दुई भिन्न व्यक्तिहरू यहाँ विचार गरिएको छैन कि एक धर्मी मानिसको लागि के गर्न सक्दैन र उसले असल मानिसको लागि के गर्न सक्छ भन्ने भिन्नता हो । व्याख्याको लागि सम्बन्धित व्यक्तिहरू, क्याल्बिन, मेयर, ad loc.

बीचको घनिष्ठ सम्बन्धको कारणले निहित छ । तर अब यो स्पष्ट रूपमा भनिएको छ । र सम्बन्ध भनेको ख्रीष्टको मृत्यु परमेश्वरको प्रेमको अभिव्यक्ति र अभिव्यक्ति हो । ख्रीष्टको मृत्युले परमेश्वरको प्रेमलाई बाधा पुऱ्याउँदैन वा उत्प्रेरित गर्दैन तर परमेश्वरको प्रेमले ख्रीष्टको मृत्युलाई यस प्रेमको एक मात्र पर्याप्त प्रावधानको रूपमा बाधा पुऱ्याउँछ । परमेश्वरको प्रेम आवेगात्मक शक्ति हो र यसको विशिष्ट चरित्र यसबाट निस्कनेमा प्रदर्शित हुन्छ । पद ६ मा "जबसम्म हामी अझै पापी थियौं" भन्ने खण्ड "जबसम्म हामी कमजोर थियौं" सँग समानान्तर छ । तिनीहरू एकअर्काको पारस्परिक रूपमा निश्चित छन् । पद ६ मा जस्तै हाम्रो ध्यान यस तथ्यमा खिचिएको छ कि परमेश्वरको प्रेम मानिसहरूलाई पापीको रूपमा र तिनीहरू पापी हुँदा प्रयोग गरिन्छ । यो ईश्वरीय सन्तुष्टि जगाउने मानिसहरूमा गुणहरू द्वारा सीमित छैन । र, त्यसरी नै, ख्रीष्टको मृत्युको डिजाइनले मानिसहरूलाई पापीको रूपमा सम्मान गर्छ र त्यसको फाइदालाई विचार गर्छ जसको पापीहरूको रूपमा मानिसहरू लाभार्थी हुनुपर्दछ ।

९, १० पद ९ र १० एक ओजनदार तर्क हो, प्रभाव को लागी यदि एक कुरा सत्य छ भने अरु केहि सत्य हुनु पर्छ । पद ९ मा आधार राखिएको छ कि हामी अब "उहाँको [येशूको] रगतमा धर्मी ठहरिएका छौं" र यो निष्कर्ष निकालिएको छ कि हामी सबै ठूलो निश्चितताका साथ उहाँको क्रोधबाट बच्नेछौं । पद १० मा आधार भनेको यो हो कि हामी ख्रीष्टको मृत्यु मार्फत परमेश्वरसँग मेलमिलाप भएका छौं, जब हामी अझै शत्रुहरू थियौं र निष्कर्ष निकालिएको छ, ख्रीष्टको जीवनद्वारा हामी कति ठूलो निश्चितताका साथ बच्नेछौं । यी दुई पदहरू निर्माणमा समानान्तर छन् र तिनीहरू दुवैले एउटै ठोस सत्यलाई बताउँछन् । तर यो समानान्तरता र वास्तविक पहिचानको रूपमा प्रकट भएको सत्यको सन्दर्भमा प्रत्येक पदमा विचारको विशिष्ट विशेषताहरूलाई अस्पष्ट पार्नु हुँदैन ।

पद ६ र ८ मा प्रेरितले हाम्रो तर्फबाट ख्रीष्टको मृत्युको प्रकृतिलाई विशेष रूपमा परिभाषित गरेका थिएनन् । उनले सरल रूपमा भने

कि यो अधर्मीहरूको तर्फबाट मृत्यु हो (पद ६) र हाम्रो तर्फबाट (पद ८)। यो अधर्मी र पापीहरूका लागि हो भन्ने विचारमा विचारमा मनसाय र लाभको प्रकारको सूचना छ, तर येशूको मृत्यु वा लाभको प्रकारमा पूरा भएको काममा विशेष चरित्रको थप विस्तार छैन । त्यो उपलब्धिबाट अधर्मीहरूलाई प्राप्त गर्दै । प्रेरितले त्यो पहिले ३:२१-२६ मा गरिसकेका थिए; ४:२५ । र त्यो चित्रण पद ६ र ८ मा मान्नु पर्ने थियो । तर अब पद ९ र १० मा हामीलाई ख्रीष्टको मृत्युको विशिष्ट चरित्र र यसबाट सुरक्षित हुने फाइदाहरूको थप परिभाषा प्रदान गरिएको छ । यो बेवास्ता गर्न सकिँदैन निस्सन्देह उहाँले येशूको मृत्युको चरित्र र अभिप्रायको यी विशिष्टताहरूलाई ओजनदार तर्कहरूको परिसरमा परिचय दिनुहुन्छ र तिनीहरू त्यस सन्दर्भमा धारणाहरू हुन् जसमा उनले अन्य निष्कर्षहरूलाई आफ्नो मुख्य चासोको रूपमा राख्छन् । तर परिसरको रूपमा तिनीहरू ख्रीष्टको मृत्युलाई के हुन र पूरा गर्ने भनेर कल्पना गरिएको छ भन्ने वाक्पट्टि छन् ।

पद ९ मा ख्रीष्टको मृत्यु, जसलाई यस उदाहरणमा उहाँको रगतको रूपमा बोलाइएको छ, यसले न्यायिकताको सन्दर्भमा के पूरा गर्‍यो भन्ने पक्षबाट हेरिएको छ "अब उहाँको रगतमा धर्मी ठहरिएको छ ।" पत्रको अघिल्लो भागहरूमा हामीले बारम्बार धर्मीकरणको विषयको सामना गरेका छौं । र यो परमेश्वरको त्यो फोरेँसिक कार्यको समान रूपमा प्रयोग गरिएको थियो जसद्वारा हामी धर्मी भएको घोषणा गरिएको छ र परमेश्वरसँग स्वीकार गरिएको छ, विषयको पक्षमा विश्वासबाट अविभाज्य धर्मीकरण । तथापि यो सम्भव छ कि यस उदाहरणमा पद १० र ११ को मेलमिलापको साथमा यो शब्द प्रयोग गरिएको छ र त्यो घटनामा विश्वासद्वारा वास्तविक धर्मीकरणमा होइन तर ख्रीष्टको मृत्युद्वारा स्थापित वस्तुगत आधारमा लागू हुन्छ । पावलले यस अध्यायको पद १८ मा यस अर्थमा यही शब्दबाट व्युत्पन्न वस्तुलाई प्रयोग गर्दछ, जुन त्यस बिन्दुमा देखाइनेछ । यशैया ५३:११ मा यो स्पष्ट रूपमा सम्भव छ कि "धर्मी ठहराउनु" शब्द यस अर्थमा प्रयोग गरिएको छ (सम्बन्धित पदहरू, परिशिष्टमा यशैया ५३:११, पेज ३७५ देखि) । र पद ९ र १० को समानान्तरताले पद ९ मा

धर्मीकरणको सन्दर्भमा पद १० मा मेलमिलापको समानताको पक्षमा केही अनुमान सिर्जना गर्नेछ । यस व्याख्यामा ख्रीष्टको रगत आफैमा, वस्तुगत रूपमा, एक न्यायोचित प्रभाव भएको रूपमा व्याख्या गरिनेछ । ख्रीष्टको आज्ञाकारिता र धार्मिकतामा धर्मी ठहरिनेछ जुन विश्वासद्वारा वास्तविक धर्मी ठहरिने आधार हो । यदि अर्कोतर्फ यस उदाहरणमा धर्मीकरणलाई यस अर्थमा व्याख्या गरिएको छ जुन पावलमा सबै समान छ तब प्रेरितको दिमागमा के छ भने हाम्रो वास्तविक धर्मीकरणलाई ख्रीष्टको रगतद्वारा भएको रूपमा हेरिएको छ । यो येशूको रगतमा हामीकहाँ आउँछ र पछिल्लो हाम्रो न्यायको आधार हो । यो येशूको रगत हो जसले हाम्रो धर्मीकरण सुरक्षित गर्दछ र यो उहाँको रगतको छर्कनेमा हामीकहाँ आउँछ । कुनै पनि विकल्पमा ख्रीष्टको रगतलाई प्रभावकारिता र सद्गुण भनिएको छ जुन यस पत्रको मुख्य सिद्धान्त हो । धर्मीकरण यसको प्रकृतिमा कडाईका साथ फोरेंसिक हो र त्यसैले ख्रीष्टको रगत चाहे धर्मीकरण गठन गर्ने वा हाम्रो धर्मीकरणको लागि आधारको रूपमा हेरिएको हो, फोरेंसिक प्रभावकारिता भएको रूपमा व्याख्या गरिनु पर्छ । यसरी फरेन्सिक कोटीहरूमा येशूको रगतको प्रभावकारिता र सद्गुण परिभाषित गर्न असम्भव छ । यहाँको लागि यो सीधा सम्बन्धित छ विशेष गरी र केवल फोरेंसिक के हो । यो प्रेरितद्वारा अकस्मात् अगाडि बढाइएको वर्ग होइन । यो ३:२५, २६ मा पहिले नै निहित थियो ।

पद ९ को मुख्य विचार, तथापि, उपरोक्तबाट निकालिने निष्कर्षमा - "कति धेरै... हामी उहाँद्वारा क्रोधबाट बच्नेछौं ।" यसले वर्तमानमा के सत्यको तुलनामा भविष्यमा के सत्य हुनेछ भनेर बुझाउँछ । अब हामी धर्मी ठहरिएका छौं-परमेश्वरसँग धर्मी र यसैले परमेश्वरसँग शान्तिमा ग्रहण गरिएको छ । र यसले भविष्यको उद्धारको ग्यारेन्टी दिन्छ । उद्धारको अवधारणा के हो ? "क्रोध" भन्ने कुराले जवाफलाई संकेत गर्छ । क्रोध भनेको क्रोध हो जुन न्यायको दिनमा अधर्मीहरूलाई पठाइनेछ, न्यायको दिनको क्रोध । (सम्बन्धित पदहरू, २:५, ८; १ थेस्सलोनिकी १:१०; ५:९; सम्बन्धित पदहरू, मत्ती ३:७; प्रकाश ६:१६, १७; ११:१८) । र वर्तमान

धर्मीकरणबाट व्युत्पन्न हुने आश्वासन - चाहे ख्रीष्टको रगतमा समावेश भएको धर्मीकरणको रूपमा हेर्ने होस् वा त्यो रगतद्वारा सुरक्षित गरिएको न्यायको रूपमा हेरिन्छ - यो हो कि न्यायको आसनमा धर्मीहरूको लागि कुनै क्रोध आरक्षित छैन । धर्मीकरण निन्दाको विपरित हो र धर्मीकरण पूर्ण र अपरिवर्तनीय भएकोले ख्रीष्ट येशूमा भएकाहरूको लागि कुनै निन्दा आरक्षित छैन (सम्बन्धित पद, ८:१) । पद २ र ५ मा परमेश्वरको महिमाको आशाको सन्दर्भमा व्यक्त गरिएको विश्वासको लक्षण हो कि प्रेरितले अब त्यो आशाको अर्को पक्षलाई व्याख्या गर्नुपर्छ, अर्थात्, परमेश्वरको असन्तुष्टि र अलगावको प्रतीकबाट छुटकाराको आश्वासन । प्रेरितको लागि नकारात्मक र पुष्टिको सन्दर्भमा बोल्नु अप्रासंगिक थिएन । महिमाको आशा नकारात्मक र सकारात्मक पनि छ । सकारात्मक हुनको लागि यो सबै पापको नकारात्मक हुनुपर्छ । उद्धार हुनको लागि यो उद्धार हुनुपर्छ । र यो "बाट" परमेश्वरको क्रोधको अवधारणा भन्दा बढी महत्त्वपूर्ण रूपमा अरू कुनै कुराले जोड्दैन । यो परमेश्वरको एक विरक्त धारणा थियो जुन प्रेरितले आनन्द गर्नुभयो र त्यसैले यो परमेश्वरको क्रोधको आतंकको हिसाब लिने एउटा थियो । उद्धार त्यो आतंकको भावी प्रदर्शनी महिमाको आशाको एक घटक थियो ।

पद १० ले यस विश्वासलाई सुट्टा पार्न सत्यका नयाँ तत्वहरू वा कस्तिमा पनि उही सत्यका नयाँ पक्षहरूलाई सूचित गर्न र यो विश्वास स्थापित गर्न परिचय गराउँदछ । "किनकि शत्रु हुँदाखेरि उहाँको पुत्रको मृत्युद्वारा परमेश्वरसित हाम्रो मिलाप भयो भने मिलाप भएपछि ता उहाँको जीवनद्वारा हामी झन् बढ्ता गरी बचाइनेछौं ।" यस पाठको विश्लेषणले हामीलाई विभिन्न अभिव्यक्तिहरूको आयातलाई नोट गर्न आवश्यक छ ।

(१) "जब हामी शत्रु थियौं" - शब्द "शत्रु" लाई सक्रिय रूपमा होइन निष्क्रिय रूपमा बुझ्नुपर्छ ।¹⁷⁶ अर्थात् यसले परमेश्वरको

¹⁷⁶ लाइटफुटको टिप्पणी कि $\acute{\epsilon}\chi\theta\rho\acute{o}\varsigma$ को सक्रिय अर्थ "नयाँ नियममा विश्वव्यापी प्रयोग हो" (नोटहरू, ad loc.) पक्कै पनि निशान बाहिर छ । लाइटफुट, सान्डे र हेडलामको सुधारको लागि op. cit., पृष्ठ १२९ देखि; मेयर: op. cit., ad loc.; डेन्नि: op. cit., ad loc.; गर्हार्ड किट्टेल: *Theologisches Wörterbuch zum Neuen Testament*, २, पृष्ठ ८१४; अर्न्डट र गिगरिच: op. cit., ad $\acute{\epsilon}\chi\theta\rho\acute{o}\varsigma$ । लाइटफुटको विवाद मेलमिलापलाई सम्मान गर्ने नयाँ

विरुद्धमा हाम्रो सक्रिय शत्रुतालाई जनाउँदैन तर परमेश्वरको पवित्र शत्रुता र हामीबाट अलगावलाई जनाउँछ । यो शब्द यस अर्थमा ११:२८ मा इजरायलको अधीनमा भएको परमेश्वरको अनुग्रहबाट अलगावलाई जनाउन प्रयोग गरिएको छ । यो पछिल्लो उदाहरणमा "प्रिय" संग विपरित छ, र "प्रिय" को अर्थ, स्पष्ट रूपमा, परमेश्वरको प्रिय, परमेश्वरलाई इसाएलको प्रेम होइन । तसर्थ "शत्रुहरू" ले एक शत्रुतालाई जनाउँछ जसको परमेश्वर एजेन्ट हुनुहुन्छ र यसको अर्थ इजरायलले परमेश्वरको न्यायमा अधीनमा परेको अलगाव हो । यसबाहेक ११:२८ मा परमेश्वरप्रति सक्रिय शत्रुताको भावना सन्दर्भमा उपयुक्त छैन । सन्दर्भले इजरायललाई परमेश्वरको प्रबन्धसँग सम्बन्धित छ । त्यसैगरी ५:१० मा यो यो अर्थ हो जुन सन्दर्भमा उपयुक्त छ । विचारमा के छ परमेश्वरबाट अलगाव र हामी अलगावको अवस्थामा हुँदा मेलमिलाप भएको थियो ।

(२) "हामी परमेश्वरसँग मिलापमा थियौं ।" यसले हामीलाई सुझाव दिन सक्छ कि मेलमिलापमा विचार गरिएको कुरा भनेको परमेश्वर विरुद्धको हाम्रो दुश्मनी हटाउनु हो । यो त्यस्तो होइन; यो बरु हामीबाट परमेश्वरको अलगाव हटाउनु हो । यदि हामीले यस अवस्थामा "शत्रुतस" शब्दबाट अलग गर्छौं जुन सबै घातक र द्वेषपूर्ण छ, यसको अर्थ हाम्रो विरुद्धमा परमेश्वरको पवित्र शत्रुता हटाउनु हो । यस्तो व्याख्या मात्र विचार सन्तुष्ट हुनेछ । (क) "उहाँको पुत्रको मृत्युद्वारा परमेश्वरसँग मिलाप" पद ९ मा "अहिले उहाँको रगतमा धर्मी ठहरिएको" सँग समानान्तर छ । पछिल्लो, माथि उल्लेख गरिएझैं, कडा रूपमा फोरेन्सिक छ । त्यसैले "मिलाप" पनि चरित्रमा फोरेन्सिक हुनुपर्छ । तर हाम्रो शत्रुता हटाउनु, चाहे परमेश्वरको कार्य

नियमको शिक्षाको आयातको कदर गर्न असफल भएकोसँग मिल्दोजुल्दो छ । (उहाँको टिप्पणी कलस्सी १:२१ यस पत्रमा उनको टिप्पणीमा) । नयाँ नियमको भाषामा परमेश्वरलाई हामीसँग मिलाप भएको भनी बोलाइएको होइन बरु हामी परमेश्वरसँग मेलमिलाप भएका छौं भनी हेर्दा उहाँ सही हुनुहुन्छ । तर जब नयाँ नियमको शिक्षालाई राम्ररी तौलिन्छ तब यो देख्न सकिन्छ कि मेलमिलापमा सबैभन्दा अगाडि रहेको कुरा भनेको परमेश्वर र त्यसलाई हटाउने हाम्रो सक्रिय शत्रुता होइन तर परमेश्वरको हामीबाट टाढा हुनु र परमेश्वरले त्यसलाई हटाउनको लागि उपलब्ध गराउनुभएको माध्यम हो । लेखक द्वारा समान, रिडेम्पशन कम्प्लिस्ट एन्ड एप्लाइड (ग्रान्ड र्यापिड्स, १९५५), पृष्ठ ३९ देखि ।

वा हाम्रो कार्यको रूपमा हेरिएको होस्, यसको प्रकृतिमा फोरेंसिक छैन; यो फोरेंसिकको विपरित नैतिक हो । मेलमिलापलाई फोरेंसिक सर्तहरूमा व्याख्या गरिनुपर्छ भनी देखाउनको लागि यो विचार नै पर्याप्त छ । अन्यथा समानान्तर टुट्नेछ । (ख) मेलमिलापलाई परमेश्वरको पुत्रको मृत्युमा एक पटकको लागि पूरा भएको कुराको रूपमा हेरिन्छ । तर परमेश्वरप्रतिको हाम्रो शत्रुता हटाउनुलाई ऐतिहासिक विगतमा एकैपटक पूरा भएको कुरा मात्र सकिँदैन । (ग) पद ११ मा हामीले मेलमिलाप प्राप्त गरेको भनिएको छ । कथनको यो रूप हाम्रो शत्रुता हटाउने धारणाको लागि उपयुक्त छैन । हाम्रो शत्रुता हटाउनु यद्यपि यसलाई व्याख्या गरिएको छ, एक व्यक्तिपरक रूपान्तरणलाई जनाउँछ, जबकि मेलमिलाप प्राप्त गर्नु भनेको सान्ठे र हेडलामले अवलोकन गरे जस्तै, "मिलाप परमेश्वरको पक्षबाट मानिसमा आउँछ ।"¹⁷⁷ यो प्राप्त गरिएको वरदान हो र यो अवधारणा पूर्णतया उपयुक्त छ कि मेलमिलाप एक स्थिति स्थापित हो, परमेश्वरको तर्फबाट अनुग्रही वरदानद्वारा सुरक्षित एक स्थिति हो । (घ) मेलमिलापको यो अवधारणा यस खण्डको सुरुमा अग्रपङ्क्तिमा रहेको कुरासँग सहमत छ अर्थात् परमेश्वरसँग शान्ति जुन अनुग्रहमा हामीलाई परिचय गराइएको छ र जसमा हामी खडा छौं । परमेश्वरसँगको शान्ति भनेको परमेश्वरबाट हाम्रो अलगावलाई हटाउने फलस्वरूप अनुग्रहको स्थिति हो । मेलमिलाप, हामीबाट परमेश्वरको अलगावलाई हटाउने रूपमा हेरिएको छ, परमेश्वरसँगको शान्तिसँग सम्बन्धित छ; यो त्यो जमिन हो जसमा उत्तरार्द्ध बस्छ । (ङ) परमेश्वरको प्रेममा थप तत्काल प्रसङ्गको जोड र ख्रीष्टको मृत्युद्वारा प्रदान गरिएको प्रमाणले सम्पूर्ण खण्डलाई एक अभिमुखीकरण दिन्छ जुन माथिको रूपमा व्याख्या गरिएको मेलमिलापलाई जारी राख्छ र चरमोत्कर्षमा पुग्छ, जबकि व्यक्तिपरक व्याख्याले यस दिशामा हस्तक्षेप गर्दछ । विचारको र खण्डको शासित विचारसँग सहमत छैन ।

(३) "उहाँको पुत्रको मृत्यु" - "पुत्र" शीर्षक, परिचय (१:३, ९) पछि पहिलो पटक देखा परेको, केही उच्च सान्दर्भिक विचारहरूमा हाम्रो

¹⁷⁷ Op. cit., पृष्ठ १३० ।

ध्यान आकर्षित गर्दछ । (क) हामी जससँग मेलमिलाप भएका छौं, त्यसलाई विशेष रूपमा हेर्दा पिता हुनुहुन्छ । यो यस तथ्यबाट पछ्याउँछ कि यस पदमा "परमेश्वर" शीर्षकले त्यस व्यक्तिलाई जनाउँछ जसलाई ख्रीष्टलाई "उहाँको पुत्र" भन्न सकिन्छ, र केवल पिताको ख्रीष्टलाई पुत्र भन्न सकिन्छ । (ख) पद ८ मा "परमेश्वर" शीर्षक पनि विशेष रूपमा मनमा पिता हुनुपर्छ । त्यसैले पिताले नै हामीलाई माया गर्नुहुन्छ । र यो पद ५ को लागि पनि सत्य हो— यो विशेष गरी पिताको प्रेम हो जुन हाम्रो हृदयमा बगाइन्छ । (ग) कि हामी पितासँग मेलमिलाप भएका छौं र यो पिताको प्रेम हो जुन हामीलाई प्रशंसा गरिएको छ जुन प्रभावमा बुबाको प्रेम मेलमिलापले बाधा पुऱ्याएको छ भन्ने कुनै पनि धारणाबाट रक्षा गर्दछ, साथै प्रेम बीचको असंगतताको विचार विरुद्ध पनि । पूर्ववर्ती र परिणामको रूपमा मेलमिलापको रूपमा । सरल पाठ भनेको बाबाले माया गर्नुहुन्छ, मिलन पनि गर्नुहुन्छ । र मेलमिलाप एउटा तरिका हो जसमा ख्रीष्टको मृत्युको अभिप्राय र प्रभाव, पिताको प्रेमको सर्वोच्च प्रमाणको रूपमा व्याख्या गरिनु पर्छ - मेलमिलापले पिताको प्रेमलाई देखाउँछ । (ख) ख्रीष्टको मृत्यु परमेश्वरको आफ्नै पुत्रको मृत्यु हो भन्ने कुराले प्रश्नमा मृत्यु कसरी परमेश्वरको प्रेमको प्रदर्शन हुन सक्छ भनेर देखाउँदछ - "पुत्र" शीर्षकमा व्यक्त गरिएको सम्बन्धको आत्मीयताले पापीहरूलाई पिताको प्रेमको अचम्मको प्रदर्शन गर्दछ । यो प्रेम कति अव्यक्त हुनुपर्छ जब यो "पुत्र" थियो जसले आफ्नो इच्छा र लक्ष्यलाई पूरा गर्न मर्यो ! अनि पिताले आफ्नो पुत्रलाई मर्न दिनुहुँदा कस्ता आवश्यकताहरू थिए !

(४) "मिलाप... उहाँको पुत्रको मृत्यु मार्फत" - यो ख्रीष्टको मृत्यु हो जुन मेलमिलापको कार्यको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ र यसैले परमेश्वरको पक्षमा अलगावलाई हटाएर र सुरक्षित स्थापनाको रूपमा । ख्रीष्टको मृत्यु ख्रीष्टको रगतको पर्यायवाची हो । तसर्थ प्रेरितले हामीलाई येशूको बगाएको रगतको महत्त्वलाई व्याख्या गर्ने सन्दर्भमा नयाँ वर्ग प्रदान गर्नुभएको छ । यी विभिन्न वर्गहरूको आफ्नै विशिष्ट विशेषताहरू छन् किनभने तिनीहरूले हाम्रो आवश्यकताको बहुरूपी पक्षहरू र यी आवश्यकताहरू पूरा गर्नको लागि ईश्वरीय

प्रावधानको बहुगुणतालाई ध्यानमा राख्छन् । मेलमिलापको पृष्ठभूमि परमेश्वरबाट हाम्रो अलगावको रूपमा छ र यसलाई त्यो आवश्यकताको परिप्रेक्ष्यमा व्याख्या गर्नुपर्दछ ।

(५) "हामी उहाँको जीवनद्वारा बच्नेछौं ।" यहाँ उल्लेख गरिएको ख्रीष्टको जीवन भनेको हामीले प्रायः ख्रीष्टको जीवनको रूपमा बोल्ने होइन, उहाँको शरीरको दिनमा यस संसारमा उहाँको बसोबास हो । यो ख्रीष्टको पुनरुत्थान जीवन हो । त्यहाँ अभिव्यक्तिको पछाडि ख्रीष्टको मृत्यु र उहाँको पुनरुत्थानको बीचमा निहित भिन्नता छ (सम्बन्धित पद, ४:२५) । तथापि यो दृश्यमा रहेको घटनाको रूपमा पुनरुत्थान मात्र होइन । पावलले यसो भन्दैनन्, हामी उहाँको पुनरुत्थानद्वारा बच्नेछौं, तर "उहाँको जीवनद्वारा", र त्यसैले यो उद्धारकर्ताको उच्च जीवन हो जुन अभिप्रेरित छ । पुनरुत्थान उच्च जीवनलाई शर्तको रूपमा पृष्ठभूमिमा छ । प्रश्नमा रहेको खण्ड पद ९ मा भएको समानान्तर भएको हुनाले — "हामी उहाँद्वारा क्रोधबाट बच्नेछौं" — र उत्तरार्द्धमा न्यायको दिनको सन्दर्भ भएको हुनाले यहाँ परिकल्पना गरिएको उद्धार पनि न्यास सँग सम्बन्धित हुनसक्छ । त्यस धारणामा ग्यारेन्टी अन्तिम र पूर्ण उद्धार ख्रीष्टको उच्च जीवन हो । (सम्बन्धित पद, १ कोरिन्थी १५:२०-२४) ।

प्रेरितको बलियो तर्क यसरी स्पष्ट छ । यो प्रभाव हो कि यदि, जब हामी परमेश्वरबाट टाढाको अवस्थामा थियौं, परमेश्वरले आफ्नो प्रेम यति हृदयसम्म देखाउनुभयो कि उहाँले हामीलाई आफैंमा मिलाउनुभयो र उहाँको आफ्नै पुत्रको मृत्युद्वारा हामीलाई उहाँको पक्षमा स्थापित गर्नुभयो । जब यो अलगाव हटाइन्छ र हामी उहाँको पक्षमा स्थापित हुन्छौं, के ख्रीष्टको उच्च जीवनले हाम्रो पूर्णतया उद्धारको बीमा गर्नेछ । उहाँले ठुलो गर्नुहुन्थ्यो र सानोमा असफल हुनुहुन्थ्यो भनी मात्र परमेश्वरको बुद्धि, भलाइ र विश्वासको उल्लङ्घन हुनेछ । यस तर्कले ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरुत्थानको बीचमा रहेको अघुलनशील सम्बन्धलाई पनि देखाउँदछ र किनकि यी कहिल्यै अलग हुन सक्दैनन् त्यसैले एकबाट प्राप्त हुने फाइदाहरू अर्कोबाट प्राप्त गर्नेहरूबाट कहिल्यै छुटाउन सकिँदैन । यो पावलको बारम्बार जोड हो (सम्बन्धित पदहरू, ६:३-५; २ कोरिन्थी ५:१४, १५; एफिसी

२:४-७; कलस्सी ३:३, ४)। त्यसकारण येशूको मृत्युको लाभार्थीहरू उहाँको पुनरुत्थानको जीवनमा समावेश भएका सबैका लाभार्थीहरू पनि हुनुपर्दछ । यस खण्डमा यसलाई येशूको मृत्यु र भविष्यको लागि सम्बन्धित ग्यारेन्टीद्वारा मेलमिलापको पक्षबाट हेरिएको छ ।

११ पद १० र पद ११ बीचको सम्बन्धको बारेमा केही प्रश्नहरू छन् । यदि हामीले पद ११ को शाब्दिक अनुवाद दियौं भने यो अंग्रेजी पाठकलाई देखा पर्नेछ: "अनि यति मात्र होइन, तर हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा हामी परमेश्वरमा आनन्द पनि मनाउँछौं, उहाँद्वारा अब हामीले मिलाप पाएका छौं ।"¹⁷⁸ र प्रश्न "आनन्द" को वरिपरि घुम्छ । अधिल्लो पद वा सन्दर्भमा केसँग जोडिनुपर्छ ? यसलाई अधिल्लो पदमा अर्को सहभागीसँग लिन सकिन्छ, अर्थात्, "मिलाप गरिंदै ।"¹⁷⁹ र विचार यो हुनेछ कि मेलमिलापको तथ्यले हामीलाई भविष्यको मुक्तिको आश्वासन मात्र होइन तर यो तथ्य पनि कि हामी अब हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा परमेश्वरमा महिमा गर्छौं - परमेश्वरमा हाम्रो वर्तमान आनन्द हाम्रो भविष्यको मुक्तिको अतिरिक्त ग्यारेन्टी हो । वा सहभागीलाई खण्डको साथ लिन सकिन्छ, "हामी उहाँको जीवनबाट बाच्नेछौं", र विचार यो हुनेछ कि हामीले हाम्रो मेलमिलापबाट भविष्यमा उद्धार पाउने आश्वासन मात्र प्राप्त गर्दैनौं तर उल्लासपूर्ण महिमा वर्तमानमा पनि ।¹⁸⁰

जे भए पनि वर्तमानमा आनन्द भनिएको आनन्द आनन्दलाई मात्र आवश्यक देखिन्छ । पदको अन्तिम खण्डले मेलमिलापको वर्तमान स्थितिलाई जोड दिन्छ, "जसद्वारा अहिले हामीले मेलमिलाप प्राप्त गरेका छौं ।" जसरी पद १ र २ मा ख्रीष्टको मध्यस्थतालाई शान्ति र

¹⁷⁸ καυχώμενοι अग्रगामी बाह्य प्राधिकरण, κ B C D र कर्सिक्सको मास द्वारा समर्थित छ । καυχώμεθα उत्पन्न भएको छ, निस्सन्देह, पद २, ३ मा आत्मसात देखि समान ।

¹⁷⁹ Cf. मेयर, ad loc. καταλλάγεντες को अण्डाकार οὐ μόνον δέ मा पार्टिसिपल प्रदान गरिनु पर्छ भन्ने सोच्दछ । यसरी अर्थ "र मेलमिलाप मात्र होइन तर आनन्दित" हुनेछ ।

¹⁸⁰ आनन्दित महिमा (καυχώμενοι) लाई भविष्यमा रमाइलो हुने मुक्तिको विशेषताको रूपमा लिन सकिन्छ; यो यस्तो प्रकारको मुक्ति हो जसले यससँग परमेश्वरमा सबैभन्दा धेरै आनन्द लिनेछ । तर भविष्यमा रमाइलो गर्ने यो प्रक्षेपणले वर्तमानको महिमासँग मिल्दोजुल्दो छैन जससँग समग्र रूपमा खण्ड भरिएको छ ।

धर्मीकरण प्रदान गर्ने सम्बन्धमा जोड दिइएको छ, त्यसरी नै अब मेलमिलापको स्वागतलाई उही मध्यस्थता मार्फत प्रतिनिधित्व गरिएको छ । तर विशेष तनाव वर्तमानमा यो विशेषाधिकारको उपभोगमा निर्भर गर्दछ; मेलमिलाप भनेको एक पटक प्राप्त हुने सबैको लागि एक स्थिति हो र यो प्राप्त भएकोले हामीले परमेश्वरको सामु यस खडाको प्रभावलाई पहिचान गर्नुपर्दछ । यो वर्तमान सुअवसरको विचार हो जसले अघिल्लो खण्डमा उल्लेख गरिएको परमेश्वरमा आनन्दको व्याख्या गर्दछ र यसलाई भविष्यमा पठाउन सम्भव छैन । यदि हामीले मनमा राख्छौं कि आनन्दित महिमा यस खण्डको प्रमुख विशेषता हो - "हामी परमेश्वरको महिमाको आशामा हर्षित हुन्छौं" (पद २); "हामी सङ्कष्टहरूमा गर्व गर्छौं" (पद ३) - हामीले आशा गर्नुपर्दछ कि, मेलमिलापद्वारा स्थापित परमेश्वरसँगको सम्बन्धलाई उजागर गरेपछि र आनन्दको नोट पुनः सुरु भएपछि, प्रेरितले परमेश्वरमा विश्वस्त आनन्दको अभिव्यक्ति दिनुपर्छ । अब अधिकार प्राप्त विशेषाधिकार सीमित हुनुपर्छ । महिमालाई कुनै रोकावट थाहा छैन र यो हाम्रो प्रभु येशू ख्रीष्ट मार्फत परमेश्वरमा हुँदा धेरै बढाइचढाइ हुन सक्दैन । (सम्बन्धित पद, १ कोरिन्थी १:३०, ३१) । यो महिमाको वस्तु परमेश्वर मात्र होइन; यो मात्र होइन कि उहाँ यसको जग हुनुहुन्छ; यो हाम्रो आफ्नै परमेश्वरको रूपमा उहाँसँग एकता र सङ्गतिमा छ कि महिमा सञ्चालन गरिन्छ ।

जब पावल भन्छन्, "जसको माध्यमबाट अब हामीले मेलमिलाप प्राप्त गरेका छौं", उनले निश्चित रूपमा मेलमिलापको वास्तविक प्रयोगलाई यसको उद्देश्य उपलब्धिबाट भिन्न रूपमा प्रतिबिम्बित गरिरहेको छन् । यो विशेषता हो कि उहाँले ख्रीष्ट मार्फत मध्यस्थताको रूपमा यस स्थितिको स्वामित्व र आनन्दमा हाम्रो प्रवेशको प्रतिनिधित्व गरेको हुनुपर्छ । ख्रीष्टको मध्यस्थता उपलब्धिको बिन्दुमा भन्दा बढी आवेदनको बिन्दुमा निलम्बित छैन । र परमेश्वरको अनुग्रह र सङ्गतिमा ग्रहणको फल हो त्यो महिमा पनि "हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा" हो । हाम्रा प्रभु र उद्धारकर्ताको सदा सक्रिय र कुशल मध्यस्थताको हाम्रो चेतनाबाट हाम्रो अनुभवात्मक आनन्द कहिल्यै अलग हुन सक्दैन ।

८. समानता
(THE ANALOGY)
(५: १२-२१)

१२-२१

१२ यसकारण जसरी एकजना मानिसद्वारा संसारमा पाप पस्यो, र पापद्वारा मृत्यु आयो, अनि त्यसरी नै मृत्यु सबै मानिसहरूमा फैलियो; किनकि सबैले पाप गरेका छन् ।

१३ (किनकि व्यवस्था आउन्जेल संसारमा पाप त थियो; तर जहाँ व्यवस्था छैन, त्यहाँ पापको हिसाब लाग्दैन ।

१४ तरै पनि मृत्युले आदमदेखि मोशासम्म राज्य गर्‍यो, तिनीहरूमाथि पनि गर्‍यो, जसले आदमको अपराधसरह पाप गरेका थिएनन्; यी आदमचाहिँ आउनेवालाका छाया हुन् ।

१५ तर अपराध जस्तो छ, अनुग्रहको वरदान त्यस्तो छैन; किनकि एकजनाको अपराधको कारणले धेरैजना मरे भने परमेश्वरको अनुग्रह र त्यही एकजना मानिस अर्थात् येशू ख्रीष्टको अनुग्रहद्वाराको दानचाहिँ धेरैजनाका निम्ति झन् बढ्ता गरी प्रशस्त भएको छ ।

१६ अनि एउटा पाप गर्नेद्वारा जे आयो, दान त्यस्तो हुँदैन; किनकि एउटै अपराधबाट दण्डको आज्ञाका लागि न्याय आयो; तर अनेकौं अपराधहरूबाट धर्मिकरणका लागि अनुग्रहको वरदान आयो ।

१७ किनकि एउटै मानिसको अपराधको कारणले मृत्युले एकजनाद्वारा राज्य गर्‍यो भने अनुग्रहको र धार्मिकताको दानको प्रशस्तता पाउनेहरूले झन् बढ्ता गरेर एकजना - येशू ख्रीष्टद्वारा जीवनमा राज्य गर्नेछन् ।

१८ यसकारण जसरी एकजनाको अपराधद्वारा दण्डको आज्ञाका लागि सबै मानिसहरूमाथि न्याय आयो, त्यसरी नै एकजनाको धार्मिकताद्वारा सबै मानिसहरूका लागि जीवनको धर्मिकरणका लागि अनुग्रहको दान आयो ।

१९ किनकि जसरी एकजना मानिसले आज्ञा भङ्ग गरेकोले धेरैजना पापी बनिए, त्यसरी नै एकजनाले आज्ञापालन गरेकोले धेरैजना धर्मी बनाइनेछन् ।

२० अनि अपराध प्रशस्तै होस् भनेर व्यवस्था आयो; तर जहाँ पाप प्रशस्त भयो, त्यहाँ अनुग्रह झन् बढी प्रशस्त भयो, २१ र जसरी पापले मृत्युमा राज्य गन्यो, त्यसरी नै हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा अनुग्रहले पनि धार्मिकताद्वारा अनन्त जीवनका लागि राज्य गरिोस् ।

पद १२-२१ मा प्रेरितले आदम र ख्रीष्ट बिचको समानान्तर विकास गर्दछ, आदमलाई सम्पूर्ण मानव जातिको शिरको रूपमा र ख्रीष्टलाई नयाँ मानवताको शिरको रूपमा देखाइएको छ ।¹⁸¹ पद १४ मा कथनले आदम "आउने को प्रकार" हो । तर यो पनि स्पष्ट रूपमा वा निहितार्थ (पदहरू १२, १५-१९) द्वारा, सम्पूर्ण खण्डमा स्थापित गरिएको निरन्तर तुलनाहरूद्वारा पनि देखाइएको छ । जब हामी भन्छौं कि त्यहाँ समानान्तरहरू र तुलनाहरू छन्, हामीले यो तथ्यलाई बेवास्ता गर्नु हुँदैन कि सुरुदेखि नै आदमद्वारा सञ्चालनमा सेट गरिएको प्रक्रिया र ख्रीष्टद्वारा सञ्चालनमा सेट गरिएको प्रक्रियाको बीचमा निरन्तर भिन्नता छ । त्यहाँ समानता छ तर जे पूर्णतया विरोधी हो भन्ने सन्दर्भमा समानता छ । हामीले यस खण्डमा उल्लिखित विश्वव्यापी महत्त्वको सत्यलाई बुझ्न सक्दैनौं जबसम्म हामीले दुई विरोधी जटिलताहरू विपरीत छन् भनेर बुझ्दैनौं । पहिलो पाप - निंदा- मृत्युको जटिलता हो र दोस्रो धार्मिकता - न्याय - जीवन हो । यी अपरिवर्तनीय संयोजनहरू हुन् । पापले दण्ड र मृत्युको अपरिहार्य परिणामहरू सञ्चालनमा सेट गर्दछ, धार्मिकताले न्याय र जीवनको परिणामहरू र स्पष्ट रूपमा यी समानान्तरको प्रत्येक बिन्दुमा विरोधी छन् । तथापि, यस खण्डमा सर्वोपरि महत्त्वको तथ्य यो हो कि मानव जातिमा यी जटिलताहरूको सञ्चालनलाई परमाणुको रूपमा हेर्नु हुँदैन । यसमा एकता लागू हुन्छ । पापले आदम जाति र आदमको दौडलाई कायम राखेको संयुक्त सम्बन्ध बाहेक यससँग सम्बन्धित

¹⁸¹ यस खण्डको कार्ल बार्थको दृष्टिकोणमा यस विषयमा परिशिष्ट हेर्नुहोस् (पृष्ठ ३८४) ।

अनुक्रमलाई सञ्चालनमा सेट गर्दै न । र धार्मिकता पाप – निंदा - मृत्यु जटिलतामा बोक्न ल्याइएको छैन, जुन आदमले सुरुवात गरे, ख्रीष्टले हराएका मानिसहरू र ख्रीष्टमा हराएका मानिसहरूलाई ख्रीष्टले कायम राख्नुभएको एकजुट सम्बन्ध बाहेक यदि यी दुई ठोस सम्बन्धहरूको कदर गरिएन भने यो खण्ड यसको शासित सिद्धान्तबाट हटाइएको छ, र यी सर्तहरू बाहेक यस खण्डको व्याख्या गर्ने प्रयास गर्नु व्यर्थ हुनेछ ।

हामी बिर्सन सक्दैनौं कि प्रेरितले अझै पनि आफ्नो महान् विषयवस्तु, विश्वासद्वारा धर्मीकरणसँग व्यवहार गर्दै हुनुहुन्छ । पद १-११ मा उहाँले धार्मिकताबाट उत्पन्न हुने केही नतिजाहरू र यी फलहरूले उत्पन्न गर्ने परमेश्वरप्रतिको आश्वासनको साथ व्यवहार गर्नुभएको थियो । उहाँको विषयवस्तुको सम्बन्धमा यो खण्ड (पदहरू १२-२१) को उद्देश्य के हो ? विभिन्न जवाफहरू सही रूपमा दिन सकिन्छ । तर सायद यो भन्दा सान्दर्भिक अरू कुनै पनि छैन कि अब प्रेरितले देखाउँदै हुनुहुन्छ कि अधर्मीहरूलाई धर्मी ठहराउने ईश्वरीय विधिले मानव जातिलाई शासन गर्ने सिद्धान्तहरूबाट आउँदछ र आवश्यक छ । परमेश्वरले मानिसहरूलाई शासन गर्नुहुन्छ र एकजुट सम्बन्धको सन्दर्भमा आफूलाई मानिसहरूसँग सम्बन्धित गर्नुहुन्छ । र जसरी पाप, दोषारोपण र मृत्यु जसमा जातिका सबै सदस्यहरू संलग्न छन्, विशुद्ध व्यक्तिवादी सर्तहरूमा कहिले पनि व्याख्या वा अनुमान गर्न सकिँदैन, त्यसरी नै हामीले परमेश्वरको अनुग्रहद्वारा गठन गरिएको एकता बाहेक धार्मिकता, धर्मीकरण र जीवन सञ्चालनमा कहिल्यै पाउँछौं कि हाम्रो मानव अवस्थामा सहन ल्याइएको छ । त्यहाँ कार्य प्रणाली पहिचान छ र यो कार्य प्रणाली परमेश्वरको मानिससँगको व्यवहारमा उहाँको स्थापित प्रशासनको निष्ठासँग सम्बन्धित छ । यो ईश्वरीय-मानव सम्बन्धको ईश्वरीय दर्शनको व्यापक परिप्रेक्ष्य हो जुन यस खण्डमा हाम्रो अगाडि आउँछ । र यो खण्ड प्रेरितको सिद्धान्तको लागि बाहिरी छ वा रब्बीहरूको

रूपकीकरणको शैलीमा एक विषयवस्तु हो भनी बेवास्ता गर्नु भनेको यस पत्रको केन्द्रीय लेख वा थेसिसमा मुख्य कुरालाई गुमाउनु हो ।¹⁸²

१२ यस खण्ड र पहिलेको बिचको घनिष्ठ तार्किक सम्बन्ध "त्यसैले" पद १२ बाट सुरु भएको देखाइएको छ । पद १२ र त्यसपछिको निष्कर्षको आधारमा अधिल्लो सन्दर्भलाई कति मात्र सकिन्छ भन्नेमा धेरै भिन्नताहरू छन् । पद ११ मात्र होस् वा पद १-११ वा ३:२१-५:११ वा १:१८ पछिको पत्रको अधिल्लो भागको सम्पूर्ण भागलाई व्याख्या गर्नुहोस् । यो कट्टरपन्थी हुन असम्भव छ र यो ठूलो क्षणको प्रश्न होइन । यो जान्न पर्याप्त छ कि हामीले यहाँ पहिले प्रकट गरिएको सिद्धान्तसँग घनिष्ठ रूपमा सान्दर्भिक निष्कर्ष निकालेका छौं ।

पद १२ ले स्पष्ट रूपमा तुलना गर्न सुरु गर्छ तर पूरा गर्दैन । पदको बिचमा हामीसँग "र त्यसो" शब्दहरू छन् जसलाई "त्यस्तै" अनुवाद गरिनु हुँदैन । पछिल्लोले तुलना बन्द गर्दछ तर पहिलेको, यहाँ जस्तै, के पुष्टि गरिएको थियो र समन्वयात्मक वा निरन्तर छ । धेरैजसो अनुवादकहरूले यसलाई स्वीकार गर्छन् र प्रश्नको बहस गर्दैनन् । पद १२ एक अधूरो तुलना हो; यसमा विरोधाभास छ तर धर्मत्याग छैन । त्यसैले यो एक अपूर्ण वाक्य हो । किन यस्तो ? कारण पत्ता लगाउन गाह्रो छैन । पद १२ मा, विशेष गरी अन्तमा प्रेरितले केहि कुरा बताउनुभएको थियो जसलाई कोष्ठक चाहिन्छ र यो कोष्ठक हामीले पद १३, १४ मा पाएका छौं । अर्को शब्दमा, पद १२ मा उल्लेख गरिएका तथ्यहरूले डाटालाई ढिलाइ नगरी थपुपर्ने आवश्यकतालाई निर्देशित गर्दछ । पद १३ र १४ मा दिइएको छ । त्यसैले पद १२ को विशेष विचार पदको अन्तमा तोडिएको छ र यो यस्तो हुन्छ कि प्रेरित पद १२ को सर्तहरूमा आफ्नो तुलना पूरा गर्न फेरि फर्केर आएनन् । यो हुनु पनि हुँदैन । यसले हामीलाई अलमलमा पार्ने काम गर्छ । पावलले पुरातन विचार गरिएको शैलीगत ढाँचाहरू पछ्याएनन् र

¹⁸² धर्मशास्त्रीय दृष्टिकोणबाट यस खण्डको पूर्ण व्यवहारको लागि लेखकको वेस्टमिन्स्टर थियोलोजिकल जर्नल, १७, २, १९, १ र २, २०, १ मा रहेको श्रृंखला, "द इम्प्युटेसन अफ एडम्स सिन" हेर्नुहोस् ।

हामीले देखेछौं, तुलनालाई तोड्ने कोष्ठक एकदमै वाक्पट्टि छ । तुलना अधुरो छ तर विचार टुटेको छैन । विचारको विकासले निर्माणलाई निर्देशित गर्यो जुन हामीले यहाँ पाउँछौं ।

"एक जना मानिसद्वारा संसारमा पाप प्रवेश भयो ।" एक जना मानिस बिना प्रश्न आदम हो (पद १४) । उत्पत्ति ३ मा दिइएको विवरण यस कथनको आधार हो र प्रेरितले यस विवरणको प्रामाणिकतामा आफ्नो आज्ञा राख्छन् । उत्पत्ति ३ को यस घटनालाई उहाँले जोडेको महत्त्व यस तथ्यबाट प्रमाणित हुन्छ कि उहाँको तर्कको पछिल्ला विकासले यसलाई बदल्छ ।¹⁸³ एकजना मानिसबाट प्रवेश गरेको त्यो पाप तुलना वा समानान्तरको अभिन्न तत्व हो जसमा पावलको धर्मीकरणको सिद्धान्त निर्माण हुनेछ । धर्मीकरणको यस सिद्धान्तले उनको सम्मानमा ओगटेको महत्त्वपूर्ण स्थानलाई प्रमाणित गर्दछ । यो केवल आकस्मिक मात्र हो कि मात्रको लागी व्याख्याको खाली गर्नको लागी छ । जब उहाँले "संसारमा प्रवेश भयो" भन्नुहुन्छ उहाँले मानव जातिमा पापको सुरुवातलाई बुझाउनुहुन्छ र "संसार" भनेको मानव अस्तित्वको क्षेत्र हो । पावलले यहाँ पापको सुरुवातमा यसरी प्रतिबिम्बित गर्दैन् ।"¹⁸⁴

"र पापबाट मृत्यु" - फेरि उत्पत्ति २:१७ मा संकेत छ; ३:१९ पाप र मृत्युको संयोजनले जोड दिन्छ । मृत्युको नैतिक र आत्मिक पक्षहरू र तिनीहरूका अनन्त परिणामहरू "मृत्यु" शब्दमा समावेश छन् कि छैनन् भन्ने प्रश्नमा, एउटा कुरालाई बुझ्ने पछि कि धर्मशास्त्रको प्रयोगमा र पावलको अवधारणामा विघटन जुन विभाजनमा समावेश छ । शरीर र आत्माको र पहिलेको धूलोमा फर्किनु पापको ज्यालाको

¹⁸³ सी.एच. डोडसँग भन्नु यो व्याख्याको रूपमा राख्सी हो, "यसकारण पावल"- ख्रीष्टको 'दोस्रो आदम' को सिद्धान्त पतनको कथासँग त्यस्तो शाब्दिक घटनाको रूपमा बाँधिएको छैन कि हामीले स्वीकार नगर्दा यसको अर्थ रहन्छ । कथा जस्तै वास्तवमा, पावलले त्यसलाई स्वीकार गरे भनेर हामीले सजिलै मान्नुहुन्न (ओपी. सीआइटी., पृष्ठ ८०) । पावलको सिद्धान्तको आधारभूत भनेको एक मानिस आदमको एउटा अपराध हो कि यस तथ्यमा कुनै पनि हस्तक्षेपले पावलको सम्पूर्ण तर्कलाई बर्बाद पार्छ । जब हामी पावलको शिक्षालाई उहाँको शिक्षाबाहेक अन्य ढाँचाहरूमा खन्याउने प्रयास गर्छौं तब हामी व्याख्या गर्न छोड्छौं वा व्याख्यालाई बिगाछौं ।

¹⁸⁴ अन्यत्र, पावलका भनाइहरूले शैतानको गतिविधिलाई असर गर्छ (सम्बन्धित पद, २ कोरिन्थी ११:३; १ तिमोथी २२:१४) ।

प्रतीकको रूपमा धेरै महत्त्वपूर्ण थियो जुन हामीले यसमा संलग्न गर्न निष्क्रिय छौं । पापले मानिसजातिमा परेको दुःखको प्रकोपलाई यस विघटनमा संक्षेप गरिएको छ र यसले मृत्युको सबै पक्षहरूको अभिव्यक्तिमा आउने अलगावको सिद्धान्तलाई उदाहरण दिन्छ । पद १४ मा यो मृत्यु हो जुन दृश्यमा छ र मृत्युको विश्वव्यापी शासन (पदहरू १५, १७) को पछिल्ला सन्दर्भहरूमा मृत्युका अन्य पक्षहरू परिचय गर्न आवश्यक छैन । यो मृत्युको यो पक्ष हो जुन उत्पत्ति २:१७ मा अगाडि छ; ३:१९ र यद्यपि यो सत्य हो कि यसका सबै पक्षहरूमा मृत्यु पापको ज्याला हो तर प्रेरितले यी सबै पक्षहरूलाई आफ्नो कार्यक्षेत्रमा बुझ्दै हुनुहुन्छ भनेर देखाउनको लागि पर्याप्त प्रमाण छैन जब उहाँले "पापद्वारा मृत्यु" भन्नुहुन्छ ।

पद १२ को दोस्रो भागमा हामीसँग 'र यस्तै' द्वारा प्रस्तुत गरिएको निरन्तर तुलना छ । यसको बल बुझ्नको लागि हामीले पदको दुई भागको विशिष्ट विचारलाई ध्यान दिनै पर्छ । पहिलो आधामा उच्चारण एक व्यक्ति मार्फत पाप र मृत्युको प्रवेशमा पर्दछ । दोस्रो भागमा उच्चारण मृत्युको विश्वव्यापी प्रवेश र सबैको पापमा आउँछ । र एक पत्राचारलाई मृत्यु संसारमा प्रवेश गर्ने तरिका र सम्पूर्ण मानव जातिमा फैलिएको बाटो बिच प्राप्त गर्ने रूपमा सूचित गरिएको छ । यो एक मानिसको पाप मार्फत भित्र पस्यो, यो सबैको पाप मार्फत व्याप्त छ । यस कुरालाई अझ पूर्ण रूपमा व्याख्या गर्न जसरी पाप र मृत्यु एक व्यक्तिको पापबाट संसारमा प्रवेश भयो, त्यसरी नै मृत्यु सबै मानिसहरूमा व्याप्त भयो किनभने सबैले पाप गरेका छन् । त्यसोभए पद १२ एक अधूरो तुलना हो, प्रोटासिस समावेश गर्दछ तर एपोडोसिस होइन, तर प्रोटासिसको दुई भागहरूमा निहित रहेको तुलनालाई माथिको वाक्यमा भनिएको प्रोटासिस र एपोडोसिसको रूपमा वर्णन गर्न सकिन्छ । त्यसैले पाप र मृत्युको प्रवेश आदमको पापले भएको हो र मृत्युको विश्वव्यापी शासन सबैको पापद्वारा भएको हो भनी प्रेरितको विचार स्पष्ट छ । र हामीले मान्नु हुँदैन कि यस पदको पेलागियन व्याख्या, जसमा सबैको पापलाई सबै मानिसहरूको वास्तविक पापको रूपमा व्याख्या गरिएको छ, यो पद २ अधूरो तुलना हो भनेर खण्डन गरिएको छ । पद १२ आफैंमा पेलागियन व्याख्यासँग

मिल्दोजुल्दो छ र यदि पावलले पेलागियन दृष्टिकोणको मनोरञ्जन गरेको भए उनले यी सर्तहरूमा प्रशंसनीय रूपमा भन्न सक्थे । सम्पूर्ण प्रश्न पद १२ को अन्तिम खण्डको अर्थमा घुम्छ, "त्यसैमा सबैले पाप गरे" । त्यहाँ कुनै प्रश्न हुन सक्दैन तर तथ्य यो हो कि "सबैले पाप गरेका छन्" लाई सबैभन्दा स्पष्ट तरिकामा भनिएको छ जुन आधारमा मृत्यु सबै मानिसहरूमा प्रवेश गर्यो, जसरी मृत्यु संसारमा प्रवेश गर्नुको कारण आदमको पाप हो ।

प्रश्न यो हो: "सबैले पाप गरेका छन्" भन्नाले के बुझिन्छ ? यो अनुवादको धर्मीकरण वा पवित्रीकरण तर्क गर्न एकदम अनावश्यक छ । यस खण्डलाई "जसमा सबैले पाप गरेका छन्" भनेर अनुवाद गरिनु हुँदैन । प्रयोग गरिएका सर्तहरूमा "किनभने" वा "तथ्यको आधारमा" संयोजनको बल छ र सबै मानिसहरूमा मृत्यु किन गयो भन्ने कारण स्पष्ट रूपमा निर्दिष्ट गर्दछ । यदि पावलको अर्थ सबैमा मृत्यु भयो किनभने सबै मानिसहरू वास्तविक अपराधको दोषी थिए भने, उहाँले यो भन्नुहुने तरिका हो । कम्तिमा कुनै पनि उपयुक्त तरिका विचार गर्न सकिँदैन । के यो प्रेरितले भन्न खोजेको हो ? पेलागियनहरू यसो भन्छन् ।¹⁸⁵ तथ्यात्मक, व्याख्यात्मक र धर्मशास्त्रीय आधारमा यस दृष्टिकोणमा निर्णायक आपत्तिहरू छन् ।

¹⁸⁵ पेलागियनहरूलाई सन्दर्भ गर्दा हामीले पेलागियस आफैंको मात्र होइन तर मानिसहरूको व्यक्तिगत स्वैच्छिक पापहरूको सन्दर्भमा πάντες ἥμαρτον लाई व्याख्या गर्ने सबैको दिमागमा राख्छौं । हालसालै द इन्टरप्रिटरको बाइबल (न्यूयोर्क, १९५४) मा जोन नक्स र जेराल्ड आर क्रायाग दुवैले आफ्नो व्याख्या र यस खण्डको व्याख्यामा यस व्याख्याको लागि छुट्टै प्रवृत्ति देखाउँछन्, यदि वास्तवमा, उनीहरूले यसलाई अपनाएनन् । पछिल्लोलाई उद्धृत गर्नु: "सबै मानिसहरूले पाप गरे, उहाँ दृढतापूर्वक भन्नुहुन्छ र उसले पहिले भनेको कुरा दोहोर्छ: छ, 'सबैले पाप गरेका छन् र परमेश्वरको महिमाबाट चुकेका छन् । अवलोकनले उहाँलाई देखाउनुभयो कि अन्यजाति संसारलाई नैतिक पुनरुत्थानको आवश्यकता कति तुरुन्तै आवश्यक छ । उसले तथ्यहरूबाट आफ्नो निष्कर्ष बताउँछ जसलाई उसले निर्विवाद मान्दछ" (खण्ड ४, पृष्ठ ४६३) । त्यसै गरी जेम्स डेन्नी भन्छन्: 'किनभने सबै मानिसहरू, वास्तवमा पापी थिए, पापबाट अविभाज्य मृत्यु सबैमा फैलिएको थियो । यसलाई खण्डन गर्न शिशुहरूको मामिलामा तान्नु भनेको अवस्थालाई गलत बुझाउनु हो: पावलको दिमागमा संसार पापीहरू हुन् जो पाप गर्न र मुक्ति पाउन सक्षम छन्" ? (op. cit., ad loc.) भर्खर सी. के. बैरत: रोमीको पुस्तकको व्याख्या (न्यूयोर्क, १९५७), पृष्ठ १११ ।

(१) यो ऐतिहासिक रूपमा सत्य होइन । सबै मर्देनन् किनभने तिनीहरू वास्तवमा र स्वेच्छाले पाप गर्छन् । शिशुहरू मर्छन् र तिनीहरू स्वेच्छाले पाप गर्दैनन् ।

(२) पद १३ र १४ मा पावल उल्टो भन्छन्- मृत्युले आदमको अपराधको उदाहरण पछि पाप नगर्नेहरूमाथि शासन गर्यो । प्रश्नमा रहेको दृश्यमा यस तथ्यको प्रत्यक्ष असरलाई बेवास्ता गर्ने प्रयास गर्नु व्यर्थ छ । यदि सबै मर्छन् किनभने तिनीहरू वास्तविक अपराधको दोषी छन्, तब तिनीहरू मर्छन् किनभने तिनीहरूले आदमले जस्तै पाप गरे । तर पावल उल्टो भन्छन्; आदमको ढाँचामा पाप नगरे पनि कोही मरे ।

(३) प्रश्नमा रहेको दृष्टिकोणको सबैभन्दा निर्णायक खण्डन भनेको एउटा मानिस आदमको एउटै पापको कारण दोषारोपण र मृत्युले सबैमाथि शासन गर्छ भन्ने प्रभावको सन्दर्भको स्पष्ट र दोहोर्‍याइएको पुष्टि हो । पद १५-१९ मा कम्तिमा पाँच पटक यो जोड दिइएको छ - "एउटाको अपराधले धेरै मरे" (पद १५); "न्याय एक देखि दण्ड सम्म थियो" (पद १६); "एउटै मृत्युको अपराधले एकद्वारा राज्य गर्यो" (पद १७); "एउटै अपराधको न्यायद्वारा सबै मानिसहरूलाई दण्डको लागि आयो" (पद १८); "एउटा मानिसको अनाज्ञाकारिताद्वारा धेरैलाई पापी बनाइयो" (पद १९) । यो पुनरावृत्तिले निस्सन्देह स्थापित गर्दछ कि प्रेरितले दोषारोपण र मृत्युलाई एउटै मानिस आदमको एउटै अपराधद्वारा सबै मानिसहरूमा सरेको मानेका थिए । एक व्यक्तिको एउटा पापको लागि यो निरन्तर अपीलले यसलाई अनगिन्ती व्यक्तिहरूको वास्तविक व्यक्तिगत अपराधहरूको बराबरको रूपमा व्याख्या गर्ने सम्भावनालाई अस्वीकार गर्दछ ।

(४) यो दृश्य समग्र रूपमा यस खण्डको ढाँचा आपूर्ति गर्ने समानतासँग असंगत छ । यस पत्रको बहस यस थीसिस वा लेखको बिरुद्ध निर्देशित छ कि हामी कामहरूद्वारा धर्मौं छौं र सिद्धान्त स्थापित भइरहेको छ कि मानिसहरू धर्मौं ठहरिन्छन् र एक येशू ख्रीष्टको धार्मिकताद्वारा जीवन प्राप्त गर्छन् । यदि पावलले प्रत्येक व्यक्तिको वास्तविक अपराधमा सबैको दोषारोपण र मृत्युको आधार फेला पारे भने दोषारोपण र मृत्युको पक्षमा समानान्तर प्राप्तिको लागि

अपील कति विरोधाभासी हुनेछ । यदि यो पछिल्लो पावलको शिक्षा हो भने अर्को पक्षमा आवश्यक पर्ने समानान्तर कामहरूद्वारा धर्मीकरण हुनेछ, कि प्रत्येक व्यक्ति आफ्नै कार्यहरूद्वारा धर्मी ठहरिनेछ र त्यस आधारमा जीवन प्राप्त गर्नेछ । तर हामी जान्दछौं कि यो पावलको शिक्षाको उल्टो हो ।

यी आधारहरूमा हामीले यो धारणालाई अस्वीकार गर्ने पछि कि जब पावलले भन्छन्, "त्यसमा सबैले पाप गरे" उसको मतलब सबै मानिसहरूका वास्तविक स्वैच्छिक पापहरू हुन् ।

अगस्टिनियन परम्परामा यो प्रायः राखिएको छ कि प्रश्नमा रहेको खण्डले मौलिक पापलाई बुझाउँछ, बुद्धिमा कि सबै वंशजहरू आदममा भ्रष्ट भएका छन् ।¹⁸⁶ यसैले यो सोचाइ हुनेछ कि मृत्यु सबैमा प्रवेश गर्यो किनभने सबै आदमबाट उत्पन्न भएको भ्रष्ट प्रकृति र दोषारोपण र मृत्युले उनीहरूको विश्वव्यापी प्रभावको आधारमा सबै, बच्चाहरू समेत यस वंशानुगत कलंकबाट पीडित छन् । यो दृष्टिकोण माथिको भन्दा बढी बाइबलीय आधारमा खडा छ । यो सत्य हो कि सबै स्वभावैले पापद्वारा अपवित्र र भ्रष्ट छन् र यसले आफैंमा विश्वव्यापी दोषारोपण र मृत्युलाई समावेश गर्दछ । तर त्यहाँ "सबैले पाप गरे" भनी प्रेरितको दिमागमा यो पाप होइन भनी सोच्नुको राम्रो कारणहरू पनि छन् । त्यहाँ दुई निर्णायक आपत्तिहरू छन् ।

(१) पद १५-१९ को दोहोर्याइएको पुष्टीसँग यो असंगत छ कि एक मानिस आदमको एउटै पापको कारणले सबैमाथि दण्ड र मृत्युले शासन गर्यो । एक व्यक्तिको एक अपराधमा यो निरन्तर जोड मौलिक पाप वा वंशानुगत भ्रष्टाकाको धारणासँग मेल खाँदैन । पछिल्लोलाई कुनै पनि हिसाबले एउटै मानिसको पापको रूपमा चित्रण गर्न सकिँदैन ।

(२) यो समग्र रूपमा यस खण्डमा कोरिएको समानान्तरसँग असंगत छ । हामी जन्मजात धर्मी बनेका छौं भन्ने आधारमा हामी न्यायी छैनौं । तर यदि हामी भ्रष्ट र जन्मजात पापी भएकाले हामी दोषारोपण र मृत्यु भोग्छौं भने यसको एउटै समानता वा समानान्तर

¹⁸⁶ थप विस्तृत विवरण र खण्डनका लागि नोट १७ मा उल्लेख गरिएको शृङ्खला हेर्नुहोस्, विशेष गरी १८, २, पृष्ठ १५३-१५९ ।

यो हो कि हामी धर्मी छौं किनभने हामी जन्मजात पवित्र भएका छौं । र यो स्पष्ट रूपमा पावलको सिद्धान्त होइन । हामी धर्मी ठहरिएका छौं र एक अर्थात् येशू ख्रीष्टको आज्ञाकारिता र धार्मिकताद्वारा जीवन प्राप्त गर्छौं ।

न त मानिसहरूका वास्तविक अपराधहरू, न त सबैले ल्याइएका भ्रष्टाहरू यस खण्डको शिक्षासँग मिल्दोजुल्दो छन् भने, यो प्रश्न अझै बाँकी छ: पावलले "त्यसमा सबैले पाप गरे" भनी विचार गर्दा कुन पाप हो ? निम्न विचारहरूले एउटा निष्कर्षमा पुग्छ, कि कुनै कारणले एउटा मानिस आदमको एउटै पापलाई सबैको पाप मानिन्छ ।

(१) यो निर्विवाद छ कि मृत्युको विश्वव्यापी प्रभाव पद १२ मा प्रतिनिधित्व गरिएको छ जुन तथ्यमा आधारित छ कि "सबैले पाप गरे" - "सबैले पाप गरे भन्ने तथ्यको आधारमा मृत्यु सबै मानिसहरूमा सर्पो" ।

(२) पद १५-१९ मा यो समान स्पष्टताका साथ जोडिएको छ कि मृत्युको विश्वव्यापी शासन एक मानिस आदमको एक अपराधमा आधारित छ र त्यसरी नै विश्वव्यापी दोषारोपण पनि एउटा मान्छेको एउटै पापको एउटै तथ्यमा आधारित छ ।

(३) पद १२ मा सबैको मृत्यु सबैको पापमा आधारित छ र जब पछिका पदहरूमा सबैको मृत्यु एउटै मानिसको पापमा आधारित छ भने प्रेरितले दुई फरक तथ्यहरूसँग व्यवहार गर्दै हुनुहुन्छ भनेर हामी अनुमान गर्न सक्दैनौं । सम्पूर्ण खण्ड एक एकाइ हो । केन्द्रीय स्ट्रुयान्ड भनेको एकको पापद्वारा सबैलाई दोषारोपण र मृत्युको पारित हुनु र ख्रीष्टको धार्मिकताद्वारा धर्मीहरूलाई धर्मी ठहराउनु र जीवनको बीचमा अवस्थित समानता हो । यसबाहेक, पद १२ एक अधूरो तुलना हो । प्रेरितले मृत्युको सार्वभौमिक शासनसँग व्यवहार गरिरहनुभएकाले आफ्नो तर्कको अधूरो परिचयमा पुष्टि गरेको भन्दा फरक पदहरूमा स्पष्ट रूपमा र बारम्बार दोहोर्‍याउनुपर्छ भनी मान्नु प्रश्न बाहिर हुनेछ । यदि पद १२ यसको आफ्नै सन्दर्भमा थियो र यदि त्यहाँ एक विषयबाट अर्कोमा स्पष्ट संक्रमण थियो भने, तब हामी भन्न सक्छौं कि पद १२ मा उसले एउटा तथ्यसँग र पद १५-१९ मा अर्कोसँग व्यवहार गर्दछ । पद १२ ले प्रस्तुत गरेको विषयलाई पूरा गर्नको लागि

पछिका पदहरूमा भर परेको सरल कारणको लागि हामी त्यस्तो कुनै पनि संक्रमणलाई पोजिट गर्न सक्दैनौं । र अन्तमा पहिले उल्लेख गरिएझैं, पद १४ ले पद १२ को "सबै पाप गरिएको" को व्याख्या गर्न असम्भव बनाउँदछ किनकि यदि यो निम्न कुराहरूबाट अलग रह्यो भने हामी यसलाई व्याख्या गर्न सक्षम हुन सक्छौं । "सबै पाप" को अर्थ मानिसहरूको वास्तविक स्वैच्छिक अपराधहरू हुन सक्दैन किनभने यदि यस्तो भएको भए पावलले आफैँलाई विरोध गर्ने थिए । यी कारणहरूका लागि हामीले यो निष्कर्षमा पुग्नै पर्छ कि पद १२ को "सबै पाप" र पद १५-१९ को एक जना मानिसको एक अपराधले एउटै तथ्य वा घटनालाई जनाउनु पर्छ, कि एउटै तथ्यलाई एकलता र दुवैको सन्दर्भमा व्यक्त गर्न सकिन्छ । बहुलता, एकको पाप र सबैको पापको रूपमा र एउटै उपाय यो हो कि "एक" र "सबै" बीच कुनै प्रकारको ऐक्यबद्धता हुनुपर्दछ जसको परिणाम एकै समयमा र समान सान्दर्भिकताका साथ सबैको पापको रूपमा मात्र सकिन्छ । यो एकता के हो त्यो निर्धारण गर्ने हाम्रो उद्देश्य अहिले होइन तर एकताको तथ्यलाई कदर गरेपछि, हामी बुझ्छौं कि प्रेरितले किन 'एउटै पाप र सबैको पाप' बोल्न सक्छ । हामीले एकलता वा सार्वभौमिकतालाई कम गर्नु हुँदैन ।

हामी अब पद १२ मा निरन्तर "र यस्तै" मा निहित तुलना वा पत्राचारको बल बुझ्ने स्थितिमा छौं । पाप र मृत्यु कसरी प्रवेश गर्‍यो र तिनीहरू विश्वव्यापी बनेको बाटो बिचको तुलना स्थापित गरिएको छ । आदमले पाप गरे र पापसँगै मृत्यु आयो । त्यहाँ एक अपरिहार्य क्रम छ । तर एउटै क्रम सबैमा लागू हुन्छ । आदमको पाप सबैको पाप भएकोले, मृत्यु सबैमा फैलियो जसरी यो आदमको धेरैमा पर्यो र यसरी संसारमा प्रवेश भयो । आदम र मृत्युको प्रवेशद्वारमा उदाहरण दिइएको तत्काल अनुक्रम मृत्युको विश्वव्यापी शासनमा पनि लागू हुन्छ । आदम र वंशको बिचमा रहेको एकताले आदम आफैं र सम्पूर्ण मानव जातिमा हुने उदाहरणको बिचमा एक पत्राचार स्थापित गर्दछ । आदमले पाप गरे र मृत्यु प्रवेश भयो; आदममा सबैले पाप गरे र यसैले मृत्यु सबैमा आयो वा प्रवेश गर्‍यो । यो "'र यस्तै" को बल हो । आदम आफैंको मामलामा के भयो र सबैको मामलामा के भयो

बिचमा एक समान समानता छ । र यस मामिलामा समानान्तर मात्र ठीकसँग बुझ्न सकिन्छ जब हामीले पापमा एकताको कदर गर्छौं । पावलले अर्को ठाउँमा भने, "आदममा सबै मर्छन्" (१ कोरिन्थी १५:२२) । रोमी ५:१२ द्वारा प्रदान गरिएको एक मात्र पर्याप्त व्याख्या हो कि आदममा सबै पापी छन् ।

१३, १४ पद १३ मा कोष्ठक सुरु हुन्छ जसले पद १२ को तुलनाको समाप्तिमा बाधा पुऱ्याउँछ । एक अवरोधको रूपमा यसले अधिल्लो पदमा भनिएको कुरामा नजिकको असर हुनुपर्छ र यो "का लागि" संयोजनद्वारा संकेत गरिएको छ । "किनभने व्यवस्था नभएसम्म पाप संसारमा थियो, तर व्यवस्था नभएको बेला पापलाई दोष दिइँदैन ।" यो पद, पद १४ सँग नजिकको सम्बन्धमा खडा छ र पछि सुरु भएको कडा प्रतिकूलताले पद १३ को विचार पद १४ को लागि तयारी हो र यस विषयसँग विशेष सान्दर्भिक के छ भनेर व्यक्त गर्दै पद १४ मा जान्छ भनी संकेत गर्दछ । हामीले हाम्रो दिमागलाई यस जोडबाट विचलित हुन दिनु हुँदैन र यसरी यी दुई पदहरूको मुख्य उद्देश्यलाई हामीबाट उम्कन अनुमति दिनु हुँदैन । मुख्य विचार यो हो कि "मृत्युले शासन गर्यो ... जसले आदमको अपराधको उदाहरण पछि पाप नगरे" (पद १४) । यदि यो एक पटक मान्यता प्राप्त भयो भने, त्यसपछि हामी सुरुमा सोध्न सक्छौं: पद १२ को विचारमा त्यो अवलोकनले कस्तो असर गर्छ ? प्रश्नलाई कठिन मान्नु हुँदैन । पद १२ मा विकसित भइरहेको तर्कको लागि विशेष महत्त्वको सिद्धान्त यो हो कि मृत्यु सबै मानिसहरूको लागि आयो, तिनीहरूको आफ्नै वास्तविक अपराध वा व्यक्तिगत पापको कारणले होइन तर आदमको पापमा तिनीहरूको संलग्नताको कारणले, अर्को शब्दमा, कारणले गर्दा ठोस पाप हो । यो थिसिस प्रेरितको सम्मानमा केही प्रदर्शन वा कस्तिमा केही उदाहरण आवश्यक छ यसलाई स्पष्ट बनाउन । त्यसैले उहाँले मृत्युको सार्वभौमिकताको कारणको यस निर्माणको आवश्यकतालाई स्पष्ट पार्ने कोष्ठक सम्मिलित गर्नुभयो । र आदमको अपराधको उदाहरण पछि पाप नगर्नेहरूमाथि मृत्युले शासन गर्यो भन्ने तथ्यलाई अपील गर्नु भन्दा बढी सान्दर्भिक के हुन सक्छ, अर्थात् परमेश्वरको स्पष्ट रूपमा

प्रकट गरिएको आदेश स्वेच्छाले र खुला रूपमा उल्लङ्घन नगर्नेहरूमाथि ? स्पष्ट रूपमा त्यहाँ प्रेरितको विचारको पृष्ठभूमिमा अर्को विकल्प थियो जुन उसले प्रस्ताव गरेको सिद्धान्तको प्रतिद्वन्द्वीको रूपमा मात्र सम्भव हुनेछ, अर्थात्, आदमले जस्तै उल्लङ्घन गर्दा सबै मानिसहरू मर्छन् भन्ने विकल्प । आदमले गरेजस्तै पाप नगर्ने धेरै मरेका छन् भन्ने तथ्यलाई अपील गर्न र त्यो तथ्यमा अर्को विकल्पको अस्वीकारको लागि मुद्दालाई विश्राम दिन यो प्रेरितको उद्देश्यको लागि पर्याप्त थियो । त्यसकारण हामीले पद १२ को मुख्य बिन्दुमा पद १४ को प्रस्तावको प्रत्यक्ष सान्दर्भिकता पत्ता लगाउँछौं जसमा उसको सम्पूर्ण तर्क घुम्न गइरहेको छ ।

हामी यस कोष्ठकका अन्य विशेषताहरूमा फर्कनु अघि पद १४ को सन्दर्भमा एउटा थप अवलोकन गर्न आवश्यक छ । यो पद ४ को समापन खण्डको बल हो: "आउने को प्रकार हो" । सन्दर्भ स्पष्ट रूपमा आदमलाई ख्रीष्टको प्रकारको रूपमा हो । यसको सम्बन्धलाई तुरुन्तै अधिको कुरालाई बेवास्ता गर्नु हुँदैन । प्रेरितले भर्खर आदमको अपराधलाई उल्लेख गरेका थिए । यस सम्बन्धमा उसले आदमको विशिष्ट महत्त्व र सम्बन्धको तथ्यलाई जोडेको हुनुपर्छ भन्ने सुझाव दिन्छ कि आदमको अपराधले समानान्तर वा समानता प्रदान गर्‍यो जसको सन्दर्भमा ख्रीष्टको तर्फबाट उल्टो व्याख्या गर्नुपर्दछ । ख्रीष्टको मामलामा उल्टो उहाँको आज्ञाकारिता हो र जसरी हामी पछि देख्छौं, यो आदमको अपराध वा अपराधको विरोधमा राखिएको छ । पावलले यहाँ यस तथ्यलाई संकेत गरेको हुनुपर्छ भन्ने कुराले पद १४ को अघिल्लो भागको पद १२ मा प्रस्तुत गरिएको विषयको सान्दर्भिकतालाई राहत दिन्छ; यो खण्डको सम्पूर्ण तर्कमा यो प्रष्ट रूपमा सान्दर्भिक छ कि मृत्युले आदमको अपराधको उदाहरण पछि पाप नगर्नेहरूमाथि शासन गर्यो । किनकि ख्रीष्टको आज्ञाकारिताको समानता पछि धार्मिक रूपमा काम नगर्ने मानिसहरू धर्मी छन् भनेर देखाउन प्रेरित मुख्य रूपमा चासो राख्छन् । तसर्थ आदमको अपराधको समानता पछि पाप नगर्नेहरूमाथि मृत्युले राज्य गर्यो भन्ने तथ्यलाई अपील गर्ने प्रेरितको कुल तर्कमा सबैभन्दा ठूलो महत्त्व छ; यसले पद १२ मा भएको दावीको प्रमाणमा योगदान पुऱ्याउँछ कि मृत्यु

सबैमा प्रवेश गरेको थियो किनभने तिनीहरू आदमको पापमा संलग्न थिए र उहाँमा र उहाँसँगै पाप गरेका थिए । पद १४ को समापन खण्ड यसैले पुष्टि गर्दछ र यो सिद्धान्त धर्मिकरण को सिद्धान्तको लागी कति सार्थक छ भन्ने देखाउँछ - आदम आउनको लागी एक प्रकार हो ।

यसरी पद १३, १४ को मुख्य चासो पत्ता लगाएपछि, यस कोष्ठकका अन्य विशेषताहरूलाई अब विचार गर्न सकिन्छ ।

(१) कथन "कुनै व्यवस्था नभएको बेला पापको अभियोग लगाइँदैन" (पद १३) ले पावलले जिद्दी गरेको सामान्य सिद्धान्तलाई बताउँछ । "जहाँ कुनै व्यवस्था छैन, न त त्यहाँ उल्लंघन नै" (४:१५) । पाप कानूनको उल्लङ्घन भएकोले, यो स्पष्ट छ कि यदि त्यहाँ व्यवस्था छैन भने त्यहाँ कुनै पाप हुन सक्दैन । यो पावलको शिक्षासँग वा सामान्यतया धर्मशास्त्रसँग मेल खाँदैन कि पावलले यहाँ के भन्न खोजेको हो भनी त्यहाँ पाप हुन सक्छ तर व्यवस्था नभएको बेला यसलाई पापको रूपमा लिइँदैन ।¹⁸⁷ यसले ४:१५ को विरोध गर्दछ । यस पदमा नदेखेका अनुग्रहलाई उचित ठहराउने प्रावधानहरू बाहेक, जब पापलाई दोष दिइँदैन किनभने पाप अवस्थित छैन ।

(२) "व्यवस्था नभएसम्म" (पद १३) को अर्थ मोशाद्वारा व्यवस्था नदिइएसम्म । यो पद १४ द्वारा देखाइएको छ जहाँ सम्बन्धित अवधि "आदम देखि मोशा सम्म" (गलाती ३:१९) भनिएको छ । यस

¹⁸⁷ यो धेरै सक्षम टिप्पणीकारहरूको धारणा हो । त्यस्ता व्याख्याकर्ताहरूको विचार यो हो कि यद्यपि त्यहाँ अझै पाप छ, कानूनको अनुपस्थितिमा, त्यहाँ कुनै अभियोग छैन, कम्तिमा यो मृत्युको प्रत्यारोपणको वारेन्टी गर्ने जस्तो अपराधको रूपमा आरोप लगाइएको छैन (सम्बन्धित पद, . फिलिप्पी, मेयर, गोडेन, गिफोर्ड, ad loc., र लाइटफुट: नोटहरू, ad loc.) क्याल्भिन र अरूले अपनाएको दृष्टिकोण कि अभियोगले आत्म-अभियोगलाई बुझाउँछ एकदम असम्भव छ । अभियोगले स्पष्ट रूपमा ईश्वरीय न्यायलाई बुझाउँछ । यदि मेयर र अन्यको व्याख्या अपनाइयो भने यो खण्डको विचारसँग पूर्ण रूपमा फिट हुन्छ । किनकि त्यस घटनामा सिनाई अधिको अवधि एक निर्णायक प्रदर्शन हुनेछ कि यो आदमको पापको लागि थियो कि त्यो अवधिमा मानिसहरू मरे । यदि त्यो अवधिमा पापलाई दोषारोपण गरिएको थिएन भने, मृत्युको सजाय हुन सक्दैन । तर मृत्युदण्ड दिइयो । त्यसकारण यो दोष लगाइएको पापको आधारमा लगाइएको हुनुपर्छ, अर्थात्, आदमको पाप, एक पाप जुन अभियोग लगाउन सकिन्छ किनभने यो स्पष्ट रूपमा प्रकट गरिएको व्यवस्थाको उल्लङ्घन थियो । मैले यो दृष्टिकोण अपनाउन नसक्नुको कारण यो हो कि, ४:१५ को सर्तमा, पाप कानूनको उल्लङ्घनको रूपमा मात्र अवस्थित छ र जहाँ पाप अवस्थित छ त्यसको लागि यसलाई दोष दिनुपर्दछ ।

अवधिमा, प्रेरित भन्छन्, "पाप संसारमा थियो" (पद १३) । माथि उल्लिखित सिद्धान्त अनुसार, यसले व्यवस्था पनि हुनुपर्छ भन्ने बुझाउँछ । र विचार यो छ कि, जे होस् व्यवस्था यो सिनाई पर्वतमा मोशाद्वारा घोषणा गरिएको थिएन, तैपनि त्यहाँ व्यवस्था थियो र यो त्यहाँ पाप थियो भन्ने तथ्यद्वारा देखाइएको छ - यदि त्यहाँ कुनै व्यवस्था नभएको भए त्यहाँ पाप हुने थिएन । यस अवधिमा कुन व्यवस्था लागू भएको थियो भनेर पत्ता लगाउन कुनै कठिनाई छैन, न त प्रेरितले उल्लेख गरेको पापको उदाहरणहरू पत्ता लगाउन गाह्रो छ ।

(३) पद १३ बाट निकालिएका यी पूर्वगामी अवलोकनहरूले आदमको पापको कारण मृत्यु सबैमा प्रवेश गरेको थियो भन्ने थेसिसलाई कुनै समर्थन गर्दैन । वास्तवमा तिनीहरूले विपरीत दिशामा संकेत गर्न सक्छ । यो कारणले गर्दा हामीले पद १४ को सुरुमा विरोधीको शक्तिको कदर गर्ने पर्छ र आदमको अपराधको उदाहरण पछि पाप नगर्नेहरूमाथि मृत्युले राज्य गर्यो भन्ने विचारमा पर्ने जोड विचारलाई यसरी व्याख्या गर्न सकिन्छ: यद्यपि यो सत्य हो कि आदमदेखि मोशासम्म पाप संसारमा थियो र त्यसैले व्यवस्था, यद्यपि यसरी मृत्युको उपस्थितिलाई व्याख्या गर्ने पाप थियो तर त्यस अवधिमा मृत्युले मात्र शासन गर्‍यो । स्पष्ट रूपमा प्रकट गरिएको व्यवस्थाको उल्लङ्घन गर्नेहरू थिए, जसरी आदम थिए तर तिनीहरूमाथि पनि जसले त्यस तरिकाले पाप गरेनन्, अर्थात् आदमको ढाँचा पछि, यो आगमन हो जसले प्रेरितको लेख वा थेसिसलाई असर गर्छ ।

(४) आफ्नो लेख वा थेसिसलाई समर्थन गर्न पावलले किन इतिहासको यो खण्ड आदमदेखि मोशासम्म छाने ? किनकि के यही सत्य मानव इतिहासको हरेक युगमा उदाहरणीय छैन, अर्थात्, आदमको अपराधको उदाहरण पछि पाप नगर्नेहरूमाथि मृत्युले शासन गर्छ ? यो सत्य हो । तर यो अवधि छनोट गर्दा उपयुक्तता थियो । मोशा पछिको अवधि, व्यवस्था र आदेशको अधिक प्रचुर मात्रामा प्रकाशको कारणले, प्रेरितलाई अहिले उनको विशेष चासो के थियो भनेर उपयुक्त उदाहरण प्रदान गरेन अर्थात्, आदमको ढाँचा पछि पाप नगर्नेहरूमाथि मृत्युले शासन गर्यो । यो विशेष गरी केस भएको

हुन्थ्यो जब उनले आफ्ना यहूदी पाठकहरूलाई दिमागमा राखेका थिए । तिनीहरूले मोसाको व्यवस्था प्रकाशको महत्त्वको कदर गरे र यसको ठोसता र निश्चितताको सन्दर्भमा यसलाई आदमलाई दिइएको प्रकाशसँग तुलना गर्नेछन् । मोशाको पूर्व अवधिले आदमले जस्तै पाप नगर्नेहरूको राम्रो उदाहरण प्रस्तुत गर्‍यो । तथापि, यस अवधिलाई छनोट गर्दा पावलले यो भनेको छैन वा अनुमति दिँदैन कि यो एक थियो जसमा व्यवस्था सञ्चालनमा थिएन, न कुनै पाप थियो वा जसमा पापलाई दोष लगाइएको थिएन ।

(५) पद १३, १४ को उपरोक्त व्याख्याको सन्दर्भमा, "आदमको अपराधको समानता पछि पाप नगर्नेहरूमाथि पनि" भन्ने उपधारालाई सीमित रूपमा बुझ्नु पर्छ, अर्थात् सबै मानवजातिको होइन । आदमदेखि मोशासम्म तर मानवजातिको एक निश्चित विभाजनको अर्थात्, जो स्पष्ट रूप देखि प्रकट आज्ञाको उल्लङ्घन गर्दैनन् । धेरै टिप्पणीकारहरूले यस वर्गलाई बाल्यकालमा मरेका शिशुहरू भनेर बुझेका छन् । निस्सन्देह तिनीहरू यस श्रेणीमा पर्छन् र तिनीहरू मानव जातिको यस्तो विभाजनको सबैभन्दा स्पष्ट उदाहरण हुन् । यदि प्रेरितको दिमागमा विशेष रूपमा शिशुहरू थिए भने, उहाँको थीसिसको समर्थनमा उनीहरूको मृत्युको लागि अपीलको सान्दर्भिकता र सहिष्णुतालाई पूर्ण रूपमा प्रशंसा गर्नुपर्छ । किनकी सबैको पाप र आदमको पापमा सबैको मृत्यु साना बच्चाहरूको मृत्यु भन्दा बढि कुनै कुराले देखाउँदैन । तथापि, यो यति निश्चित छैन कि शिशुहरू मात्र हेर्छन् । जो विशेष प्रकाशको फिक्का बाहिर थिए उनीहरूलाई यस श्रेणीको मात्र सकिन्छ - तिनीहरूले आदमले जस्तै स्पष्ट र विशेष रूपमा प्रकट गरिएको आज्ञा उल्लङ्घन गरेनन् । यद्यपि यस वर्गका वयस्कहरूले प्रकृतिको नियम (अध्याय २:१४, १५) विरुद्ध पाप गरे तापनि ती सबैमाथि मृत्युको शासनलाई प्रेरितले आदमको पापलाई औल्याउँदै र आधार चाहिने आधारको रूपमा जोड्न सक्छ । उनको चासो अब केन्द्रित छ, अर्थात्, आदमको पापमा सबैको पापी छन् । अर्को शब्दमा, जब प्रि-मोसाइक अवधिका सबै तथ्यहरूलाई

ध्यानमा राखिन्छ भने विश्वव्यापी शासनको एक मात्र व्याख्या आदमको पापमा एकता हो ।¹⁸⁸

१५ पद १५ मा पद १२ मा प्रस्तुत गरिएको थियो तर पद १३ र १४ को कोष्ठकद्वारा अवरुद्ध भएको प्रकार पुनः सुरु गरिएको छ । त्यो भन्नको लागि, हामीसँग अब "जस्तै" र "त्यस्तै पनि" - "तर अपराधको रूपमा होइन, निः शुल्क उपहार" द्वारा संकेत गरिएको पूरा तुलनाका दुई तत्वहरू छन् । यो उल्लेखनीय छ, तथापि, फारम नकारात्मक छ, सकारात्मक छैन; यो भिन्नतामा छ बरु समानतामा ध्यान केन्द्रित छ । हामीले प्रेरितले पद १२ मा स्थापित गर्न सुरु गरेको समानान्तरलाई जारी राख्ने आशा गरेका हुन सक्छौं र जसमा उनी पद १८ र १९ मा फर्किन्छन् । पद १४ को अन्त्यमा उनले भनेका थिए । आदम आउने व्यक्तिको प्रकार थियो । तर उसले त्यसो गर्दैन र त्यसैले हामीसँग

¹⁸⁸ माथिको व्याख्याको बिरूद्ध आग्रह गर्न सकिने आपत्तिको बारेमा म धेरै सचेत छु । पछ्याइएको सिद्धान्तहरूमा यो आपत्ति गर्न सकिन्छ कि प्रकृतिको नियमको उल्लङ्घन (अध्याय २:१४, १५) विशेष प्रकाशको फिक्का बाहिर भएकाहरूलाई मृत्युको दण्डको आधार बनाउन पर्याप्त हुनेछ । फलस्वरूप प्रेषितको थेसिससँग सान्दर्भिक उदाहरण प्रदान गर्ने एउटै मात्र वर्ग बचेको छ जो शिशु र मूर्खहरू हुनेछन् । यदि यो सहि छ भने, त्यसैले यो राम्रो हुन सक्छ कि शिशुहरू हेर्दै छन् । तर यो आपत्ति हुन सक्छ, यदि शिशुहरूको दिमागमा छ भने, प्रेरितले यो अवधि किन चयन गर्नुभयो । किनकि, शिशुहरूको सम्मानको रूपमा प्रत्येक अवधिमा उही सत्य हो र कुनै पनि अवधि अर्को भन्दा राम्रो उदाहरण होइन । यस आपत्ति वा आपत्तिहरूको श्रृंखलाको जवाफ यो हो कि प्रेरितले मृत्युको विश्वव्यापी शासन र यस प्रकोपमा सम्पूर्ण जातिको एकताको बारेमा सोच्दै हुनुहुन्छ । उसले दौडका सदस्यहरूलाई परमाणुको रूपमा सोचिरहेको छैन र फलस्वरूप, उसलाई यो सार्वभौमिकताको व्याख्या खोज्ने आवश्यकतामा राखिएको छ । उसले आदमको ढाँचा पछि पाप नगर्नेहरूको मामलालाई आफ्नो रुचिसँग विशेष रूपमा सान्दर्भिक रूपमा जोड्दछ । हामी यस वर्गीकरणको सटीक दायरा निर्धारण गर्न सक्षम नहुन सक्छौं । तर त्यस्ता अपीलको सान्दर्भिकता स्पष्ट छ । उहाँको विचारको अन्तर्निहित धारणाको लागि यो हो कि मृत्युको विश्वव्यापी शासनलाई ईश्वरको स्पष्ट रूपमा प्रकट गरिएको आज्ञाको उल्लङ्घनको सतर्मा बाहेक व्याख्या गर्न सकिँदैन, एउटा उल्लङ्घन जुन जातिको प्रत्येक सदस्यको आफ्नै व्यक्तित्व र विशिष्टतामा भविष्यवाणी गर्न सकिँदैन । स्पष्टीकरण प्रदान गर्ने एक मात्र पाप आदमको पाप र त्यो पापमा सबैको सहभागिता हो । यदि हामीले ἀμαρτήματα अधि केही अभिशापहरू र केही बुबाहरू ओरिजेनसम्म फर्केर जानु अधि छोड्ने हो भने: बनाम १४ को व्याख्या मौलिक रूपमा परिमार्जन गर्नुपर्नेछ । तर μὴ को समर्थनमा प्रमुख बाह्य अख्तियारले यो पढाइलाई समर्थन गर्दैन । μὴ सम्बन्धित पद, को अवधारणको लागि लाइटफुट: नोटहरू, विज्ञापन स्थान ।

पुष्टिको सट्टा नकारात्मक छ । यो तथ्यले एउटा चासोलाई बताउँछ जसको लागि पावल ईर्ष्यालु हुनुपर्छ । पद १५ को सुरुमा अस्वीकार एक विषयवस्तुको परिचय हो जुन पद १७ को अन्त सम्म जारी छ र खुलासा गरिएको छ । यस विषयवस्तुका मुख्य नोटहरू सजिलै पत्ता लगाइन्छ; तिनीहरू पद १५ को उत्तरार्धमा देखा पर्छन्—‘कति धेरै’ र ‘प्रशस्त भयो’ ।

पद १५ बाट सुरु भएको र पद १६ मा पुनः देखा पर्ने यो नकार ख्रीष्ट र आदम बिचको समानान्तरको खण्डन हो वा मानवताका यी दुई प्रतिनिधि प्रमुखहरू बिचको समानताको खण्डन हो भनेर हामीले मान्नु हुँदैन । यसले पद १२ को निहितार्थ, पद १४ मा अन्तिम खण्डको स्पष्ट कथन र पद १८ र १९ को निर्माणको विरोध गर्दछ । र यति मात्र होइन तर पद १५-१७ को नकारात्मकता र विरोधाभासहरूको धारणामा निर्मित छन् र समानान्तर छ किनभने त्यहाँ समानता छ कि अनुग्रहको अत्यधिकता प्रदर्शन गर्न सकिन्छ । अति-प्रचुर अनुग्रहको यो विचारले हाम्रो लागि पद १५ खोल्ने नकारात्मकताको अभिप्रेत बललाई व्याख्या गर्दछ । पद १५ को पछिल्लो भागले यो मामला हो भनेर स्थापित गर्दछ, यसले सित्तैको उपहार किन अपराधको रूपमा होइन भन्ने कारणलाई व्यक्त गर्दछ "किनकि यदि एकको अपराधले धेरै मरे भने, झन धेरै परमेश्वरको अनुग्रह र अनुग्रहद्वारा सित्तैको वरदान जुन एक मानिस येशू ख्रीष्टको लागि अझ धेरै प्रशस्त भएको ।

हामीसँग यहाँ एउटा फोर्टियोरी तर्क छ, जसलाई पद ९ र १० मा पहिले चित्रण गरिएको छ । निष्कर्ष निकालिएको आधार तथापि, धेरै फरक छ । पहिलेका उदाहरणहरूमा तर्क अनुग्रहको एक अभिव्यक्तिबाट अर्कोमा हो । यहाँ यो न्यायिक निर्णयको सरूवातदेखि परमेश्वरको अनुग्रहको उपहार हो ।

"एउटाको अपराध" ले आदमको पतनबाहेक अरू केहीलाई बुझाउन सक्दैन, जुन पापले संसारमा प्रवेश गर्यो (पद १२; आदमको सन्दर्भ र पद १४ मा उसको अपराध) । यो स्पष्ट रूपमा र विशेष रूपमा एकको अपराधको रूपमा पहिचान गरिएको छ, जसरी निश्चित रूपमा यो भूमि हो जसमा धेरैको मृत्यु भयो भनिएको छ । निस्सन्देह, आदमको पाप र धेरैको मृत्यु बिचको यस कारणको

सम्बन्धको सन्दर्भमा यथोचित रूपमा मनोरञ्जन गर्न सकिन्छ जब हामी पद १६ र १७ मा समानान्तर अभिव्यक्तिहरूलाई ध्यानमा राख्छौं, "न्याय एकबाट दोषारोपणको लागि थियो" र "एउटै मृत्युको अपराधले एकद्वारा राज्य गर्यो ।" आदमको एउटा पाप न्यायिक आधार वा धेरैको मृत्युको कारण हो । जब पावलले "धेरै" अभिव्यक्ति प्रयोग गर्दछ, उसले संकेतलाई सीमांकन गर्न चाहँदैन । "धेरै" को दायरा पद १२ र १८ को "सबै मानिसहरू" जस्तै हुनुपर्दछ । उहाँले "धेरै" को प्रयोग गर्नुहुन्छ, पद १९ मा जस्तै, अझ प्रभावकारी रूपमा "एक" र विपरित गर्ने उद्देश्यको लागि । "धेरै", एकलता र बहुलता - यो "एक" को अपराध थियो, वास्तवमा एकको "एक अपराध" (पद १८) तर "धेरै" परिणामको रूपमा मरे । र यसबाहेक, उसले अर्को विपरित स्थापना गर्न गइरहेको छ, जसरी हामी अहिले देखेछौं, समान अभिव्यक्ति "धेरै" को प्रयोग मार्फत । यदि उनले केवल "सबै" भनेका भए, विचार यति बलियो रूपमा अभिव्यक्त हुने थिएन, यद्यपि सोही परिप्रेक्ष्यमा विचारले "सबै" भन्ने तथ्यलाई सन्दर्भको माग गर्दछ ? मृत्यु भयो ।

त्यसोभए माथि उल्लेखित तर्कको प्रभाव के हुन्छ ? "परमेश्वरको कृपा अझै कति ।" विचार भनेको ठूलो आश्वासन मात्र होइन,¹⁸⁹ हामीले अनुग्रहका वरदानहरूको सम्मान गर्दै आनन्द लिन सक्छौं । निस्सन्देह, यो निम्नानुसार छ । तर प्रेरितले व्यक्तिपरक आश्वासनको वस्तुगत आधारसँग काम गरिरहेका छन्, प्रशस्त जोड जुन परमेश्वरको अनुग्रहबाट उत्पन्न हुन्छ । अनुग्रहको प्रचुरतामा प्रतिबिम्बित भएको मात्र पनि बेकार हुनेछ कि परमेश्वरले न्याय कार्यान्वयन गर्नुभन्दा अनुग्रह प्रदान गर्नमा बढी आनन्द लिनुहुन्छ ।¹⁹⁰ अनुग्रहको प्रचुरता जसलाई यहाँ जोड दिइएको छ, केवल त्यो हो जुन प्रेरितले पछि भनिएका कुराहरू अनुसार भएको पाएको छ, कि "जहाँ पापले अनुग्रह प्रशस्त भएको छ" (पद २०) । उसले न्यायको तथ्यलाई मान्यता दिन्छ र यो प्रभावकारी छैन भन्ने प्रभावको लागि कुनै सुझाव

¹⁸⁹ सम्बन्धित पद, . सन्डे र हेडलाम (op. cit., ad loc.) जसले πολλῶν μᾶλλον को व्याख्या गर्छ ।

¹⁹⁰ यसरी सम्बन्धित पद, , इजेकिएल १८:२३; ३३:११ ।

छैन, यसले अथक रूपमा काम गर्छ । "एकको अपराधले धेरै मरे" । तर पावलले यो पनि स्वीकार्छन् कि अनुग्रह सञ्चालनमा आउँछ र प्रशस्त जोड स्पष्ट छ किनभने परमेश्वरको अनुग्रहले न्यायको कार्यलाई नकार्ने मात्र होइन तर यसको विपरीत, न्याय र जीवनको लागि अनुग्रह प्रशस्त हुन्छ । पापले मृत्युसम्म राज्य गरेको छ तर अनुग्रहले धार्मिकताद्वारा अनन्त जीवनसम्म राज्य गरेको छ (पद २१) । न्यायको प्रभावकारिताको कुनै हास छैन तर अनुग्रहको ठूलो उपलब्धिहरूमा जोड दिइएको छ ।

हामी परमेश्वरको निःशुल्क अनुग्रहलाई राहत दिनको लागि अभिव्यक्तिहरूको थुप्रोलाई हेर्न सक्दौं । "परमेश्वरको अनुग्रह" अनावश्यक अनुग्रहको स्वभाव हो; "निःशुल्क वरदान" भनेको उपहार हो जुन हाम्रो लागि जारी हुन्छ र "धार्मिकताको सित्तैको उपहार" (पद १७); "अनुग्रहद्वारा सित्तैको उपहार" ले हामीलाई दिएको कुरा पूर्णतया अनुग्रहको हो भनी संकेत गर्छ । अनुग्रहमा जोड दिने यो पुनरावृत्ति रिडन्डन्सी होइन तर प्रेरितको एक किसिमको विशेषता हो, विचारको हरेक कोणबाट स्वतन्त्रताको विज्ञापन गर्न एक पूर्णता र अभिव्यक्तिको विविधता हो । यसबाहेक, प्रयोग गरिएको प्रत्येक अभिव्यक्तिको लागि एक विशिष्ट विशेषता छ । यो विशेष गरी "एउटै मानिस, येशू ख्रीष्टको अनुग्रह" भन्ने अभिव्यक्तिमा स्पष्ट हुन्छ, अझ राम्रोसँग अनुवाद गरिएको, "एउटै मानिस, येशू ख्रीष्टको अनुग्रह" स्पष्ट हुन्छ । अनुग्रह जसद्वारा हामीले धार्मिकताको सित्तैमा वरदान प्राप्त गर्छौं त्यो येशू ख्रीष्टको हो भनेर परिभाषित गरिएको छ । यहाँ निर्माणले संकेत गर्छ कि अनुग्रह भनेको येशू ख्रीष्टद्वारा प्रयोग गरिएको हो र यस अवस्थामा परमेश्वरको अनुग्रहले मध्यस्थता वा येशू ख्रीष्टद्वारा हामीलाई जारी गर्नुभएको हो । ख्रीष्टको अनुग्रह हाम्रो न्यायमा सक्रिय छ (प्रेरित १५:११; २ कोरिन्थी ८:९; १ तिमोथी १:१४) । तर ख्रीष्टले प्रयोग गर्नुभएको अनुग्रहको कुन विशेष प्रकटीकरणलाई यहाँ हेरिएको छ, जुन कुराद्वारा उहाँले हाम्रो धर्मिकरण सुरक्षित गर्नुभयो वा त्यो निरन्तर न्यायको वास्तविक उपहारमा प्रदर्शन गर्नुभयो, स्पष्ट छैन । सन्दर्भ र प्रेरितको सामान्य शिक्षा पहिलेको

पक्षमा हुनेछ ।¹⁹¹ तर सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण पाठ यो हो कि एक व्यक्तिको रूपमा ख्रीष्टको अनुग्रह अनुग्रह र धार्मिकताको त्यो निःशुल्क उपहारमा प्रदर्शन गरिएको छ जुन धेरैलाई प्रशस्त छ ।

१६ पद १६ मा परिचयात्मक खण्ड पद १५ मा उस्तै समान आयातको छ । शाब्दिक रूपमा अनुवाद गरिएको छ, "र सित्तैमा उपहार पाप नगरेको रूपमा", यो एक संकुचित कथन हो, जसले आदम र ख्रीष्ट बिचको समानान्तर छैन भनेर संकेत गर्दछ । अनि एकरूपता बुझाउँछ । यो पद १५-१७ को निरन्तर जोड हो र पावलले यसलाई दोहोर्‍याउन अनावश्यक ठान्दैनन् । तर दोहोर्‍याउनु भनेको दोहोरिने मात्र होइन, तर यस पुनरावृत्तिमा विशिष्ट विशेषताहरू छन् । पहिलो, "पाप गरेकोले" भन्ने अभिव्यक्तिले आदम र उसको पापलाई नजिकको संयोजनमा ल्याउँछ । मेयरका शब्दहरूमा यसले "व्यक्तिको एकता र पूरा पापपूर्ण कार्यलाई सङ्केत गर्दछ" (ad loc.) । दोस्रो, यो खण्ड परिचयात्मक छ र फारमलाई पद १६ ले प्रतिबिम्बित गर्ने अनुग्रहको कार्यहरूको अत्यधिक मात्राको विशिष्ट विशेषताहरूमा अनुकूलन गरिएको छ । पद १६ को पछिल्लो भागले हामीलाई सम्मानको बारेमा सूचित गर्दछ जसमा निःशुल्क उपहार फरक छ । "किनकि न्याय एकबाट दोषारोपणको लागि थियो तर सित्तैको उपहार धर्म ठहराउन धेरै अपराधहरूको हो ।" त्यहाँ धेरै विवरणहरू छन् जुन हामीले यहाँ वर्णन गरिएको भिन्नताको कदर गर्न अघि उपचारको माग गर्दछ ।

(१) "न्याय" न्यायिक सजाय हो र यस वाक्यको चरित्र "निंदा" को रूपमा परिभाषित गरिएको छ । अहिलेसम्म आदमको पापबाट जारी गरिएको न्यायलाई मृत्युको सन्दर्भमा बोलाइएको थियो (पद १२, १४, १५) । अहिले नयाँ अवधारणा आएको छ, अर्थात् दोषारोपण । त्यसैले विचारमा प्रगति हुन्छ । यस अवधारणाको परिचय कत्तिको उपयुक्त र आवश्यक छ हाम्रो अगाडि दोषारोपण धर्मिकरणको विपरीत हो र

¹⁹¹ मेयर, गिफोर्ड आदि । construe ἐν χάριτι τῇ τοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ क्रिया ἐπερίσσευσεν संग ὥρεά को सट्टा सम्बन्धित पद, . कोनट्रा गोडेट, स्यान्डे र हेडल्म, et al ।

धर्मिकरण वा धर्मीकरणको चरित्रको हाम्रो व्याख्याको लागि बिन्दुहरू सेट गर्दछ । दोषारोपण एक न्यायिक सजाय हो, माथि उल्लेख गरिएझैं र यो न्यायिक सजाय हो जसले हामीलाई अधर्मी भनी घोषणा गर्दछ । मृत्यु पापको दण्डनीय परिणाम हो तर दोषारोपण भनेको ईश्वरीय वाक्य हो जुन यसमा उच्चारण गरिन्छ ।

(२) यो वाक्य "एउटाबाट" थियो । उसको मतलब एउटै अपराध हो वा एउटै मान्छे हो भनेर पत्ता लगाउन गाह्रो छ । पदको अधिल्लो भागमा समान अभिव्यक्ति "एउटा मार्फत" भनेको एक व्यक्ति हो तर पदको यस भागमा "एकको" सँग विपरित सेट गरिएको "धेरै अपराधहरूबाट" हो । यदि हामी हाम्रो सोचमा पहिलेको कुराबाट प्रभावित छौं भने हामीले अभिप्राय "एउटा व्यक्तिबाट" हो भन्नु पर्छ, यदि त्यसले हामीले "एउटा अपराधबाट" भन्नुपर्छ । र त्यहाँ अर्को भन्दा एक दृष्टिकोणको पक्षमा कुनै निर्णायक विचार छैन जस्तो देखिन्छ । तर यदि हामीले माथि उल्लेख गरिएको कुरालाई मनमा राख्यौं, अर्थात्, व्यक्तिको एकता र पापपूर्ण कार्य, प्रश्नको कुनै परिणाम हुँदैन । कुनै पनि घटनामा यो एक व्यक्तिको एक अपराध (पद १८) हो । यहाँ के पुष्टि गरिएको छ, त्यसकारण दोषारोपणको ईश्वरीय वाक्य (सबै मानिसहरूमा निहित; पदहरू १२, १५, १८) एक मानिसको एक पापबाट अघि बढेको हो । हामीले पहिले नै सबैको मृत्यु (पदहरू १२, १५) मा यस अपराधको सम्बन्धलाई सम्मान गरेको फेला पारेको कुरा सबैको दोषारोपणमा पनि सत्य छ । एउटै मानिसको एउटै पापको कारण सबै मानिसहरू परमेश्वरको दण्डमा छन् ।

(३) "निःशुल्क उपहार", पद १५ मा दुई पटक, यस पदको अधिल्लो भाग र पद १७ मा, अनुग्रहको स्वभावबाट भिन्नतामा प्रदान गरिएको उपहारलाई बुझाउँछ जसबाट उपहार प्राप्त हुन्छ।¹⁹² "निःशुल्क उपहार" "न्याय" को विपरीत हो - न्याय दोषारोपणको लागि हो, सित्तैको उपहार धर्मीकरणको लागि हो । जसरी दोषारोपणले

¹⁹² χάρισμα, δωρεά र δώρημα बीचको कुनै पनि भिन्नताले प्रत्येक मामलामा प्रदान गरिएको उपहारको सन्दर्भ हो भन्ने निष्कर्षलाई असर गर्दैन ।

न्यायको सजायको चरित्र परिभाषित गर्दछ, त्यसरी नै धर्मिकरणले निःशुल्क उपहारको चरित्र परिभाषित गर्दछ ।

(४) "धेरै अपराधहरूबाट" "एउटाबाट" को विपरीत हो, अर्थात् आदमको एक अपराध, एक हड्ताल समानान्तर यसैद्वारा सूचित गरिएको छ । यो स्पष्ट छ कि दोषारोपणको न्याय एउटै अपराधबाट अघि बढेको छ, पछिल्लो पहिलेको आधार हो । तर के हामी भन्न सक्छौं कि धर्मिकरणको निःशुल्क उपहार धेरै अपराधहरूबाट आयो र तिनीहरूमा आधारित छ ? यसको विपरित अन्तरनिहित समानान्तर सञ्चालनको निश्चित पहिचान चाहिन्छ । तथापि, यो निःशुल्क उपहार धेरै अपराधहरूमा आधारित छ भनेर जोड दिन सम्भव हुनेछ । त्यसोभए सम्बन्धको समानता के हो ? यसरी भन्न सकिन्छ, दोषारोपणको लागि के निर्णयलाई ध्यानमा राखिएको थियो केवल एक अपराध थियो, वाक्यलाई वैधता र स्वीकृति दिनको लागि केवल एउटा अपराधको आवश्यकता थियो । वास्तवमा, एउटा अपराधले सबैको दोषारोपणभन्दा कम केही माग गरेको छैन । तर धर्मिकरण वा धर्मिकरणको लागि निःशुल्क उपहार यस्तो चरित्रको हो कि यसले धेरै अपराधहरूलाई यसको हिसाबमा लिनुपर्छ । यो धर्मिकरण वा धर्मिकरणको निःशुल्क उपहार हुन सक्दैन जबसम्म यसले धेरै अपराधहरू मेटाउँदैन । फलस्वरूप, निःशुल्क उपहार धेरै अपराधहरूद्वारा यसको प्रकृति र प्रभावको रूपमा सर्त गरिएको छ जसरी न्याय यसको प्रकृति र प्रभावको रूपमा एउटै अपराधद्वारा सर्त गरिएको थियो । यसरी हामी प्रेरितले हेरेको पहिचानलाई बुझ्न सक्छौं र अनुग्रहको परिमाणलाई अनुग्रहले गणना गर्ने विभिन्न अपराधहरूद्वारा कसरी प्रदर्शन गरिएको छ भनेर देख्न सक्छौं ।

(५) "पवित्रीकरण वा धर्मिकरणको लागि" दोषारोपणसँग विपरित छ र यसको अर्थ धर्मिकरणको वाक्य हुनुपर्छ; यो न्यायोचित कार्य हो ।

यी विवरणहरूलाई ध्यानमा राखेर हामी देख्न सक्छौं कि पद १६ को प्रारम्भिक खण्डले यस पदको भिन्नतालाई जोड दिन्छ । यो "एक" र "धेरै" बीचको भिन्नता हो । पद १५ मा विचार यो छ कि न्याय र अनुग्रह दुबैमा आन्दोलन "एक" बाट "धेरै" मा अगाडि बढ्छ-

न्यायमा धेरैको अपराधले मृत्यु भयो, अनुग्रहमा धेरैलाई निःशुल्क उपहार प्रशस्त हुन्छ । एक मानिस येशू ख्रीष्टद्वारा यी हुन्छन् । तर पद १६ मा यो एक र धेरै बिचको विरोधमा छ कि विचार बदलिन्छ । न्याय र दोषारोपणले एउटा मानिसको एउटा मात्र पापलाई ध्यानमा राख्छ र सम्पूर्ण जातिलाई दोषारोपण गरिन्छ । तर निःशुल्क उपहार र धर्मिकरणले धेरै पापहरू, ठूलो भीडको बहुसंख्यक पापहरूलाई ध्यानमा राख्छ । पाप कति उत्तेजित हुनुपर्छ र कति अव्यक्त अनुग्रह हुनुपर्छ !

१७ यो पद पद १५ को निर्माण र भावनामा समान छ । यो एक सुद्ध तर्कको रूपमा छ र अनुग्रहको प्रावधान मृत्युको कम मुल्यसंग विपरित सेट गरिएको छ । पद १७ को विशेष जोड तथापि, एक व्यक्तिको एउटै अपराधद्वारा मृत्युको शासन र एक व्यक्ति येशू ख्रीष्ट मार्फत जीवनको शासन बिचको भिन्नता हो । पद १५ मा यो अनुग्रहको प्रचुरता हो जुन उच्चारण गरिएको छ, पद १६ मा यो न्यायोचित कार्यको आलिंगनात्मक र निश्चित चरित्र हो, पद १७ मा यो अनुग्रहद्वारा प्रदान गरिएको र धर्मिकरण वा धर्मिकरणद्वारा स्थापित गरिएको जीवनको प्रशस्त नियम हो । "किनकि यदि एउटै मृत्युको अपराधले एकद्वारा राज्य गर्यो भने, अनुग्रहको प्रशस्तता र धार्मिकताको सित्तैको वरदान प्राप्त गर्नेहरूले येशू ख्रीष्टद्वारा जीवनमा कति धेरै राज्य गर्नेछन् ।"

(१) "एउटाद्वारा मृत्युले राज्य गर्यो" । पदको अन्त्यमा "एउटाद्वारा, येशू ख्रीष्ट" सँग समानान्तर भएकोले "एउटा मार्फत" भन्ने अभिव्यक्तिलाई आदमलाई जनाउनको लागि लिनुपर्छ ।¹⁹³ र यसैले प्रेरितले दाबी गर्छन् कि मृत्युले मात्र कारणले शासन गरेको छैन । "एउटाको अपराध" को तर एकको मध्यस्थता मार्फत । आदमले मानव जातिसँग यस्तो सम्बन्ध कायम राखे कि मृत्युले मानिसमाथि आफ्नो विश्वव्यापी प्रभाव प्रयोग गर्यो । सम्बन्धले कारण बताउँछ किन

¹⁹³ त्यसैगरी अधिल्लो खण्डमा τοῦ ἐνός ले आदमलाई जनाउँछ, जस्तै पद १५ को पहिलो खण्डमा पनि, δι' ἐνός पद १६ को पहिलो खण्डमा, र τοῦ ἐνός फेरि पद १९ को पहिलो खण्डमा ।

आदमको एक अपराधले सबै वंशजको लागि यस्तो परिणाम दिन्छ । र नतिजा त्यो शक्तिद्वारा संकेत गरिएको छ जुन मृत्युलाई अभ्यासको रूपमा चित्रण गरिएको छ-"मृत्युले शासन गर्‍यो", यसले आफ्नो निर्विवाद शासन गर्‍यो ।

(२) एक फोर्टियोरी, "कति धेरै" यस अवस्थामा अनुग्रहबाट उत्पन्न हुने जीवनको प्रचुर मात्रामा शासनमा लागू हुन्छ ।

(३) "प्रचुर मात्रामा अनुग्रह र धार्मिकताको सित्तैको वरदान प्राप्त गर्नेहरूले जीवनमा राज्य गर्नेछन् ।" अभिव्यक्तिको विपरित मोडहरू निस्सन्देह महत्त्वपूर्ण छन् । मृत्युले राज्य गर्‍यो; यो भनिएको छैन कि मृत्युका प्रजाहरूले मृत्युमा राज्य गरे । मृत्युले उनीहरूमाथि आफ्नो प्रभुत्व जमाउँछ । तर अर्को तर्फ यो स्पष्ट रूपमा भनिएको छैन कि जीवनले शासन गर्दछ । यो अनिवार्य रूपमा अनुचित हुनेछैन । तर प्रयोग गरिएको रूप यो हो कि जीवनका विषयहरू "जीवनमा शासन गर्छन्"; तिनीहरू जीवनमा प्रभुत्व अभ्यासको रूपमा प्रतिनिधित्व हुन्छन् । कारण किन तिनीहरूले जीवनमा शासन गर्छन् कि तिनीहरूले "अनुग्रहको प्रशस्तता र धार्मिकताको निःशुल्क उपहार" प्राप्त गर्छन् । "अनुग्रह" र "निःशुल्क उपहार" बिचको भिन्नता ? पहिले नै नोट गरिएको छ ।

यो ध्यान दिनुपर्छ कि "प्रचुरता" ले अनुग्रह र निःशुल्क उपहार दुवैलाई नियन्त्रण गर्छ, यो प्रचुरता हो । स्वभाव र वरदानको रूपमा अनुग्रहको अत्यधिक प्रशस्तता हो । "प्राप्त" शब्दले "निःशुल्क उपहार" मा व्यक्त गरिएको विचारलाई बढाउँछ; यसले हाम्रो विश्वास स्वीकृतिलाई संकेत गर्दैन,¹⁹⁴ सित्तैको उपहारको तर हामीलाई प्रापक बनाइएकोमा र हामी अनुग्रह र निःशुल्क उपहार दुवैको निष्क्रीय लाभार्थीहरूका रूपमा लिइन्छ ।

"निःशुल्क उपहार" हाम्रो लागि परिभाषित यस उदाहरणमा छ, यो धार्मिकताको सित्तैको उपहार हो र यसैले निःशुल्क उपहार हो जुन धार्मिकतामा समावेश छ । यो धार्मिकता के हो ? यसलाई न्यायोचित, परमेश्वरको न्यायोचित कार्य हो भनी भन्नु यो खण्डको बहावभन्दा

¹⁹⁴ "οἱ λαμβάνοντες" लाई विश्वासपूर्वक स्वीकार गर्नेहरूलाई होइन ... तर केवल - ग्रहणकर्ताहरू (मेयर, ad loc.) ।

बाहिर हुनेछैन । तर यो सोचको लागि राम्रो कारण छ, विशेष गरी यो न्यायोचित कार्य होइन तर धार्मिकता हो जुन न्यायोचित कार्यमा हामीलाई प्रदान गरिएको छ । यो "परमेश्वरको धार्मिकता" हो (१:१७; ३:२१, २२; १०:३; फिलिप्पी ३:९) जुन हाम्रो बन्ध, र यद्यपि यो धार्मिकता हो जुन हामीलाई प्रदान गरिएको छ र जसबाट हामी प्राप्तकर्ताहरू बन्छौं । यसले हाम्रो पवित्रीकरण वा धर्मीकरण गठन गर्दछ तर न्यायोचित कार्यभन्दा धेरै अधिक सूचित गरिएको छ । हामीले पद १८, १९ र २१ को सम्बन्धमा पछि हेर्नेछौं, हामी यहाँ धर्मी ठहराउने धार्मिकताको परिचय दिइरहेका छौं । र हामी यस तथ्यबाट अवगत छौं कि धर्म वा धर्मीकरण भनेको हामीलाई धार्मिकताको दानमा समावेश छ जुन पछिका पदहरूमा हाम्रो लागि अझ स्पष्ट रूपमा परिभाषित गरिएको छ । वर्तमानमा यो अवलोकन गर्न पर्याप्त छ कि न्यायमा हामीलाई धार्मिकताको वरदानको वरदान दिइएको छ ।

(४) "एक येशू ख्रीष्टद्वारा जीवनमा शासन गर्नेछ" - यसले देखाउँछ कि जीवनमा शासन गर्नेहरूका लागि ख्रीष्टसँगको समान प्रकारको सम्बन्ध आदम र मृत्युले शासन गर्नेहरू बीच प्राप्त भएको मानिन्छ । निश्चित सम्बन्धको सद्गुणमा ख्रीष्टको मध्यस्थताको स्थायीतालाई जीवनमा शासनको अवस्था भनिन्छ । यो सम्भव छ कि जीवनमा शासन यसको दायरामा पूर्ण क्रम छ । तर भविष्यको तनाव "राज्य गर्नेछ" ले शासनलाई भविष्यमा सीमित गर्न आवश्यक छैन । यसलाई यसको भविष्यको सट्टा जीवनमा शासनको निश्चितता र सुरक्षा व्यक्त गर्ने रूपमा व्याख्या गर्न सकिन्छ । तर निश्चितता र सुरक्षाको निहितार्थ यो हो कि यो सधैंभरि जारी रहनेछ र प्रेरितको शिक्षा अनुसार, भविष्यमा यसको पूर्ण अनुभूतिमा आउँछ ।

१८ हामीले पद १८ लाई पुनरावृत्ति वा पुनरावृत्तिको^{१९५} रूपमा लिने चाहे यो निस्सन्देह पद १२ पछिको सम्पूर्ण खण्डमा उल्लिखित

^{१९५} यदि यो पुनः सुरु हुन्छ भने, यसले पद १२ मा तोडिएको विचारलाई फेरि लिन्छ । यदि यो पुनः व्याख्यात्मक छ भने, पद १२ मा सुरु भएको तर पूरा नभएको समानान्तर पद १५-१७ मा विकसित हुन्छ । पद १२ मा सुरु भएको वा पद १८-१९ मा पूरा गर्न को लागी ठ्याक्कै रूप मा छैन । समानान्तरलाई पदबाट अनुपस्थित मान्नु सम्भव छैन । १५-१७ किनकि, हामीले फेला पारे जस्तै समानान्तरले यी पदहरूको विरोधाभासलाई निहित गर्दछ । त्यसैले

सिद्धान्तको सारांश हो । जाँचले देखाउँछ कि पद १८ को प्रत्येक तत्व अधिल्लो पदहरूमा अस्पष्ट वा स्पष्ट रूपमा अवस्थित छ । यसले "त्यसैले" वा "परिणाम" को व्याख्या गर्दछ जुन पद १८ बाट सुरु हुन्छ । आदम र ख्रीष्ट बिचको समानान्तर अब स्पष्ट सर्तहरूमा भनिएको छ र तुलना सकारात्मक निर्माणको सर्तमा पूरा भएको छ । "परिणामस्वरूप जसरी एउटै अपराधद्वारा न्याय सबै मानिसहरूमाथि दण्डको लागि आयो, त्यसरी नै एउटै धार्मिक कार्यद्वारा सबै मानिसहरूलाई जीवनको धर्मी ठहराउनको लागि न्याय आयो ।"^{१९६} पद १२ मा सुरु भएको सिन्ट्याक्टिकल निर्माणले तोडेको थियो । कोष्ठकको सम्मिलन अब फेरि लिइएको छ र यसको निष्कर्षमा नियमित फेसनमा जारी छ । यसरी तुलना पूरा भएको भए पद १२ के हुने थियो भन्ने कुरामा हामी कुनै शङ्कामा बाँकी छौँ । यो निम्नानुसार हुन्थ्यो: 'यसकारण जसरी एक जना मानिसद्वारा पाप संसारमा प्रवेश गर्‍यो र पापद्वारा मृत्यु, र त्यसरी नै मृत्यु सबै मानिसहरूमा सर्‍यो, जसमा सबैले पाप गरे, त्यसरी नै एउटै मानिसद्वारा संसार र जीवनमा धार्मिकता प्रवेश भयो । धार्मिकता मार्फत र यसरी जीवन सबै मानिसहरूमा गयो, जसमा सबै धर्मी ठहरिए ।' पद १८ तथापि, समानान्तर थप संक्षिप्त रूपमा बताउँछ र व्याख्याको कठिनाइहरूसँग सामना गर्दै न वा पद १२ मा सामना गरेको निर्माणको लागी पद १८ को विवरण यद्यपि, टिप्पणीको लागी काम गर्दछ ।

(१) "एउटा पाप वा अपराध मार्फत" - यो प्रतिपादन "एउटाको अपराध वा पाप मार्फत" भन्दा बढी प्राकृतिक छ । यो पहिलो पटक

समानान्तरलाई बनामबाट स्थगित भएको मात्र उचित होइन । १२ सम्म पद १८ "पुनः सुरु गर्ने" शब्द सही रूपमा प्रयोग गर्न सकिन्छ, यद्यपि यदि यसले विरुद्धमा सुरु भएको सटीक प्रकारको निर्माणको पुनः सुरुलाई जनाउँछ । १२ पद तर पूरा भएको थिएन । सामग्रीको सन्दर्भमा बनाम १८ साँच्चै हामीले अधिल्लो पदहरूमा के फेला पाछौँ भनेर पुनरावृत्ति हो । ^{१९६} यस पदको दीर्घवृत्तलाई "न्याय आयो" भन्ने सम्मिलनले भन्दा बढी सान्दर्भिक रूपमा प्रदान गर्न सकिँदैन । वा यदि हामीले १६ पदको शब्दावली अपनायौँ । हामी प्रोटासिसमा "न्याय (κρίμα) आयो" र एपोडोसिसमा "निःशुल्क उपहार (χάρισμα) आयो" लाई ठीकसँग आपूर्ति गर्न सक्छौँ । पछिल्लो लाइटफुटको समर्थनमा (नोटहरू, ad loc.) १०:१७ मा अपील गर्दछ; गलाती २:९; १ कोरिन्थी ६:१३; प्रकाश ६:६ दुई विरोधी खण्डहरूमा यो अण्डाकार रूपको उदाहरणको रूपमा लिन्छ ।

हो जब आदमको पापलाई स्पष्ट रूपमा "एउटा अपराध" भनिन्छ यद्यपि यो पहिले निहित थियो (पद १६) । त्यसकारण हाम्रो ध्यान यस तथ्यमा खिचिएको छ कि पाप जसको कारणले सबै मानिसहरू मरे र दण्डको अधीनमा परे, त्यो आदमको एउटै पाप हो । निषिद्ध फल खानु पहिलो पाप थियो भन्ने कुरामा हामी कुनै शंका गर्न सक्छौं । यो पाप पावलले स्वाभाविक जटिलबाट अमूर्त रूपमा सोच्न सकेन जहाँबाट यो अगाडि बढ्यो र जुन दर्ता भयो । तर उत्पत्ति ३ जस्तै, उसले विशेष पापमा ध्यान केन्द्रित गर्दछ जुन स्वाभाविक जटिलतालाई निर्देशित गरिएको थियो र जसमा यसलाई व्यक्त गरिएको थियो । फलको सेवनले विकृतिको सम्पूर्ण आन्दोलनलाई व्याख्या गर्छ र यसलाई पापको रूपमा एकता दिन्छ । आदमको यो एउटा अपराध सबैको दोषारोपणको कारण हो भनेर हामीले बारम्बार फेला पारेको कुरालाई यहाँ पुनः पुष्टि गरिएको छ; यो सबैमाथि ईश्वरीय न्यायको माध्यम हो ।

(२) "एउटा धार्मिक कार्यमार्फत ।" धर्मि कर्म भनेको के हो ? यो धर्मि तुल्याइनु वा धर्मीकरणको कार्य हो भनी धेरै टिप्पणीकारहरूले सजिलै अनुमान लगाएका छन्,¹⁹⁷ र यस दृष्टिकोणको समर्थनमा पद १६ मा अपील गर्न सजिलो छ । उत्तरार्द्धमा यसले निस्सन्देह धर्मि तुल्याइनु वा धर्मीकरणलाई जनाउँछ किनभने यो दोषारोपणसँग विपरित छ र त्यहाँ कुनै अन्य धारणाको लागि कुनै कारण छैन । यद्यपि, यहाँ यस व्याख्यामा निर्णायक आपत्तिहरू छन् । (क) यी दुई पदहरूमा प्रेरित पावलले एउटै शब्दलाई एउटै अर्थमा प्रयोग गरेको हुनुपर्छ भनी अनुमान गर्नु बेकार हो । पावलले एउटा शब्दको एउटा अर्थबाट अर्को अर्थमा कति चाँडो जान सक्छ भनेर हामीले पहिले नै

¹⁹⁷ सम्बन्धित पद, क्याल्भिन, मेयर, गोडेट, गिफोर्ड, शेड, स्यान्डे र हेडलाम र फिलिप्पी, हल्डेन, हज, र स्पष्ट रूपमा लाइटफुट । लाइटफुट (नोटहरू, विज्ञापन ५:१६) ले प्रकाश १५:४; १९:८ "धार्मिक काम" को अर्थमा *δικαίωμα* को उदाहरणको रूपमा थप्छ । गोडेटले अर्थको पक्षमा तर्क गर्नु अर्थहीन छ, "औचित्यको वाक्य", कि "पलको शब्दावलीमा यो ईश्वर हो र न्यायकर्ता येशू ख्रीष्ट होइन" (op. cit., ad loc.) । ख्रीष्टको "धार्मिक कार्य" ले वाक्यलाई बुझाउँदैन जुन, गोडेटले ठीकसँग अवलोकन गरेझैं, परमेश्वरको कार्यलाई ख्रीष्टबाट अलग गरिएको हो तर ख्रीष्टको आज्ञाकारिताको धार्मिकतामा । र पद १९ मा *ὑπακοή* सँग समानान्तर छ । *δικαίωμα* सीएफ को अर्थमा थियोलोजिस्चेस वोर्टरबच ज़म न्यूएन टेस्टामेंट, ad loc. ।

ध्यान दिएका छौं । यस लचकताको कदर गर्न व्याख्याको लागि अपरिहार्य छ । (ख) कुन अर्थमा शब्द प्रयोग गरिन्छ, सबैभन्दा पहिले तत्कालको सन्दर्भद्वारा निर्धारण गरिन्छ । पद १६ मा अर्थ दोषारोपणसंग विपरित रूपमा निर्धारण गरिएको छ । तर पद १८ मा फरक छ र यो शब्द दोषारोपणको लागि होइन, अपराधको विरोधीमा राखिएको छ । यो विपरित हो जसले यहाँ अर्थलाई ठीक गर्दछ । (ग) पद १८ मा दोषारोपण शब्द फेरि देखा पर्दछ र यसको विरोधाभास स्थापित गरिएको छ तर प्रश्नमा शब्द मार्फत होइन तर अर्को अर्थात्, "जीवनको धर्मीकरण वा धर्मि तुल्याइनु" जसको निस्सन्देह अर्थ हो । (घ) यदि प्रश्नमा शब्दको अर्थ धर्मीकरण हो भने, पद १८ को विचार अनावश्यकताले अलमलमा परेको छ । किनकि, त्यस घटनामा एपोडोसिसले यस्तो पढ्छ: "त्यस्तै पनि एउटै धार्मिकता वा धर्मीकरणबाट सबै मानिसहरूलाई जीवनको धार्मिकता वा धर्मीकरणको लागि न्याय आयो" । (ङ) यस खण्डको भरमा अभिव्यक्ति "one" ले सँधै आदम वा ख्रीष्टलाई जनाउँछ र "एक" लेखबिना आदम वा उसको अपराधलाई जनाउँछ । शब्दको यो निरन्तर प्रयोगले हामीलाई आशा गर्न नेतृत्व गर्नेछ कि जब "'एउटा धर्मी कार्य' लाई उल्लेख गरिएको छ यो धार्मिक कार्य हो जुन विशेष रूपमा ख्रीष्टको एक अपराधबाट विपरित हो जुन विशेष रूपमा आदमको हो । यी कारणहरूका लागि हामी निष्कर्षमा पुग्यौं कि यस पदमा "एउटा धर्मी कार्य" आदमको "एउटा अपराध" सँग विपरित छ, जसरी निर्माणबाट स्पष्ट हुन्छ । जसरी आदमको अपराध सबैमाथि दोषारोपणको आधार हो, त्यसरी नै "एउटै धर्मी कार्य" भनेको आधार हो जसमा सबैमा न्याय आउँछ । यस खण्डको सन्दर्भमा, यो समानान्तर र विपरितार्थ प्रदान गर्ने एक्लो मानिस येशू ख्रीष्टको धर्मी कार्य हुनुपर्दछ, सन्दर्भ ख्रीष्टको धार्मिकतामा हुनुपर्छ जसको आधारमा न्याय पारित हुन्छ । जीवनको धर्मीकरणको लागि सबै मानिसहरूमा लागु गरिन्छ ।¹⁹⁸ यदि ख्रीष्टको धार्मिकतालाई "एउटै

¹⁹⁸ यदि यो आपत्ति छ कि, यदि यहाँ δικαίωμα भनेको ख्रीष्टको धार्मिकता हो भने, प्रेरितले δικαιοσύνη प्रयोग गर्नुहुने थियो भने, जवाफ यो हो कि δικαίωμα ले παράπτωμα को भन्दा स्पष्ट भिन्नताको रूपमा उनको विचारलाई उपयुक्त छ । यो राखिएको छ कि यस

धार्मिक कार्य" भनेर कसरी परिभाषित गर्न सकिन्छ भन्ने प्रश्न सोधियो भने, जवाफ यो हो कि ख्रीष्टको धार्मिकतालाई एक अपराधसँग समानान्तरमा यसको संकुचित एकतामा मानिन्छ र त्यहाँ बोल्नको लागि राम्रो कारण छ । यसलाई एक धर्मी कार्यको रूपमा लिनुहोस् किनभने, जसरी एक अपराध एको अपराध हो, त्यसरी नै एक धार्मिकता एको धार्मिकता हो र व्यक्तिको एकता र उसको उपलब्धिलाई सधैं मान्नुपर्दछ ।

(३) "जीवनको धार्मिकता वा धर्मीकरण ।" यसको मतलब यो होइन कि धर्मीकरण जीवनमा समावेश छ । पद १७ मा हामीसँग यस्तै प्रकारको निर्माण छ, "धार्मिकताको सित्तैको उपहार" र धार्मिकताले सित्तैको वरदानलाई परिभाषित गर्दछ, धार्मिकतामा समावेश हुने निःशुल्क उपहार । तर यस उदाहरणमा धर्मीकरणलाई जीवनमा समावेशको रूपमा परिभाषित गर्न सकिँदैन । बरु यो धर्मीकरण हो जुन जीवन र जीवनमा मुद्दाहरूको लागि हो । यस पदमा त्यसकारण हामीले हाम्रो अगाडि संयोजन, धार्मिकता, न्याय, जीवनलाई स्पष्ट रूपमा राखेका छौं ।

(४) सायद यस पदको सम्बन्धमा उठ्ने सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण प्रश्न एपोडोसिसको हृद हो - "एउटा धार्मिक कार्यद्वारा सबै मानिसहरूलाई जीवनको न्यायको लागि न्याय आयो" । के यसलाई सर्तहरूले संकेत गरेजस्तै अँगालेको रूपमा व्याख्या गरिनुपर्छ ? प्रोटासिसमा हामीले यो निष्कर्षमा पुग्नै पर्छ कि सीमा विश्वव्यापी छ ।

खण्डमा अन्य उदाहरणहरूमा *ἐνός* व्यक्तिगत हो, कि त आदम वा ख्रीष्टलाई संकेत गर्दै, त्यसैले यस पदमा *ἐνός* प्रोटासिस र एपोडोसिस दुवैमा व्यक्तिगत हुनुपर्छ, "एउटाको अपराध" र "एउटाको धार्मिक कार्य" । यो तर्क निर्णायक छैन । प्रत्येक उदाहरणमा जहाँ *ἐνός* स्पष्ट रूपमा व्यक्तिगत छ *ἐνός* मा बाहेक निश्चित लेख प्रयोग गरिन्छ (पद १५, १७, १९) । १२क, १६क यी दुई उदाहरणहरूमा स्पष्ट कारणहरूको लागि व्यक्तिगत सन्दर्भ प्रदर्शन गर्न लेखको लागि आवश्यक छैन । *ἐκ πολλῶν παραπτωμάτων* सँगको भिन्नताको कारणले, "एउटै व्यक्तिबाट" को रूपमा नभई "एउटै अपराधबाट" को रूपमा लिइन्छ । त्यहाँ कुनै राम्रो कारण छैन, त्यसकारण, किन *ἐνός* दुवै अवस्थामा बनाम १८ लाई योग्य *δικαίωμα* र दिक्षताको रूपमा लिनु हुँदैन । यदि पावलले *ἐνός* को व्यक्तिगत हुन चाहन्छ भने हामीले उसले पदमा निर्माणको ढाँचा पछि लेख सम्मिलित गर्ने अपेक्षा गर्नुपर्छ । १५, १७ वा बनाम को ढाँचा पछि १९, यद्यपि पहिलेको अवस्थामा अस्पष्टता पूर्ण रूपमा हट्ने छैन किनभने दुबै *ἐνός* र तत्वहरूमा पदार्थको कारण हो ।

दोषारोपणको न्यायको लागि अपवाद बिना सबैमा पारित भयो (अध्याय. पदहरू १२, १४, १५, १७) । के हामीले एपोडोसिसमा पनि लागू हुन्छ भनेर मान्नुपर्दछ ? यदि प्रेरितले एपोडोसिसलाई प्रोटासिसजस्तै आफ्नो दायरामा अँगालेको हो भने, त्यसोभए सम्पूर्ण मानव जातिले अन्ततः अनन्त जीवन प्राप्त गर्नुपर्दछ भन्ने निष्कर्षबाट उम्कने कुनै सम्भावना छैन । वस्तुगत प्रावधान र व्यक्तिपरक विनियोजन बिचको भिन्नता देखाएर यस निष्कर्षबाट मुक्ति पाउन सकिँदैन ।¹⁹⁹ न त जीवनको धर्मीकरणलाई अनन्त विनाशसँग मिल्ने खालको व्याख्या राखेर यस निष्कर्षबाट बच्न सम्भव छैन । यस पदमा प्रेरितले व्यवहार गर्ने धर्मीकरण त्यो हो जससँग उहाँले यस विशेष खण्डमा र समग्र रूपमा पत्रमा व्यवहार गर्दै हुनुहुन्छ । यो धर्मीकरण वा धर्मीकरण हो जसले यसका प्राप्तकर्ताहरूको बहुसंख्यक अपराधहरूको लेखा लिन्छ (पद १६), यो धर्मीकरण हो जसमा अनुग्रह प्रशस्त हुन्छ (पद १५), जसमा प्राप्तकर्ताहरूले येशू ख्रीष्ट मार्फत जीवनमा शासन गर्छन् (पद १७), धर्मीहरूलाई धर्मी बनाइन्छ (पद १९), यो धर्मीकरण हो जसले परमेश्वरसँग शान्तिको स्थायी स्थितिमा मुद्दा गर्दछ (पद १, २) । यस धर्मीकरणको मुद्दालाई सबै विवादबाट बाहिर राख्न यो पद २१ मा अपील गर्न पर्याप्त छ । यो पक्कै पनि प्रेरितको सम्पूर्ण तर्कको सारांश हो-“जसरी पापले मृत्युमा राज्य गरेको छ, त्यसरी नै अनुग्रहले पनि धार्मिकताद्वारा येशूद्वारा अनन्त जीवनसम्म राज्य गर्न सक्छ । ख्रीष्ट हाम्रा प्रभु” धार्मिकता र धर्मीकरण जसको साथ पद १८ ले सम्झौता गर्दछ अनन्त जीवनमा मुद्दाहरू भन्दा कम हुन सक्दैन र अभिव्यक्ति “जीवनको धर्मीकरण” आफैंमा अरू कुनै व्याख्या गर्न सक्षम छ ।

जब हामी प्रश्न सोध्यौं: के यो सार्वभौमिक मुक्ति पोजिट गर्न पावलको सिद्धान्त हो ? उत्तर निर्णायक रूपमा नकारात्मक हुनुपर्छ (१ थेस्स. १:८, ९) । यसैले हामी पद १८ मा एपोडोसिसलाई समावेशी सार्वभौमिकताको अर्थमा व्याख्या गर्न सक्दैनौं र यो प्रतिबन्धात्मक निहितार्थ मात्रको लागि व्याख्याको ठोस सिद्धान्तहरूसँग अनुरूप छ

¹⁹⁹ यो मेयरको अनुमान हो । यद्यपि उहाँ जिद्दी हुनुहुन्छ कि अन्तिम ἀποκατάστασις (op. cit., ad loc.) को पक्षमा यस खण्डबाट केहि पनि निकाल्न सकिँदैन ।

। १ कोरिन्थी १५:२२ मा पावल भन्छन्, 'जसरी आदममा सबै मरे, त्यसरी नै ख्रीष्टमा सबै जीवित हुनेछन्' । यस सन्दर्भले देखाउँदछ कि प्रेरित यहाँ जीवनको पुनरुत्थानसँग व्यवहार गर्दै हुनुहुन्छ, जो ख्रीष्टका हुन् र उहाँको आगमनमा उठ्नेछन् । दोस्रो खण्डको "सबै" यसरी प्रतिबन्धात्मक छ कि पहिलो खण्डमा "सबै" होइन । त्यस्तै गरी रोमी ५:१८ मा हामीले एपोडोसिसको "सबै मानिसहरू" मा एक प्रतिबन्धलाई पहिचान गर्न सक्छौं र पहिलो प्रोटासिसको "सबै मानिसहरू" मा उपस्थित हुँदैन । प्रेरितले देखाउन चासो राखेको कुरा दोषारोपण गर्नेहरूको संख्यात्मक सीमासँग मिल्दोजुल्दो ठहरिनेहरूको संख्यात्मक सीमा होइन तर दोषारोपणको मार्ग र न्यायको मार्ग बिचको समानान्तर हो । यो हेर्ने मोडस अपरेन्डी हो । सबै जो निन्दित छन् र यसमा सम्पूर्ण मानव जाति समावेश छ, आदमको एक अपराधको कारण दोषारोपण गरिएको छ, धर्मौ ठहरिएका सबै ख्रीष्टको धार्मिकताको कारणले धर्मौ ठहरिएका छन् । तर हामीले दोषारोपणको निन्दनीय हदसम्म धर्मोकरण दिनु हुँदैन र समानान्तरले यो माग गर्दैन ।

१९ पद १९ पद १८ को पुष्टि र व्याख्यात्मक छ । यो पद १९ को निर्माण र सामग्रीबाट मात्र होइन तर तिनीहरूको सम्बन्धमा रहेको तरिकाबाट पनि स्पष्ट हुन्छ; पद १९ "का लागि" बाट सुरु हुन्छ । "किनकि जसरी एउटै मानिसको अनाज्ञाकारिताले धेरैलाई पापी बनाइयो, त्यसरी नै एउटैको आज्ञाकारिताद्वारा धेरैलाई धर्मौ बनाइनेछ ।" हामीले यहाँ पद १८ को ढाँचा पछि पूर्ण तुलना गरेका छौं । यद्यपि सिद्धान्त पर्याप्त रूपमा समान छ, यस सिद्धान्तका नयाँ पक्षहरू सेट गरिएका छन् ।

(१) "एउटै मानिसको अनाज्ञाकारिता ।" आदमको पापलाई अपराधको रूपमा चित्रण गरिएको छ (बनाम १४), अपराधको रूपमा (पदहरू १५, १७, १८), अब अवज्ञाको रूपमा प्रत्येक शब्दको आ-आफ्नै जोड छ र यसले संकेत गर्दछ कि आदमको पतनलाई प्रेरितले पापको रूपमा परिभाषित गरेको सबै सन्दर्भमा पापको रूपमा लिइएको थियो ।

(२) "धेरैलाई पापी बनाइयो ।" अघिल्लो पदहरूमा हामीले आदमको पापको कारणले गर्दा सबै मानिसहरूमा मृत्यु सरेको पत्ता लगायौं (पदहरू १२, १४, १५, १७) । हामीले यो पनि भेटायौं कि आदमको पाप (पदहरू १६, १८) मार्फत सबै मानिसहरूमाथि दोषारोपण गरिएको थियो । यी दोहोर्याइएको घोषणाहरूमा निहित आदम र उत्तरोत्तर बिचमा रहेको एकता हो ... यो मृत्युमा एकता र पापमा पनि एकता राख्नको लागि दोषारोपणबाट आवश्यक निष्कर्ष हुने थियो, किनकि मृत्यु र दोषारोपणले पापको अनुमान गर्दछ । तर हामीले अनुमान गर्न छोडेका छैनौं । प्रेरित अब स्पष्ट छ कि एकता पापमा फैलियो । हामीले पहिले नै पत्ता लगायौं कि पद १२ मा रहेको खण्डको व्याख्या गर्ने एक मात्र सम्भाव्य तरिका हो, "सबैले पाप गरे" यो हो कि यसले आदमको पापमा सबैको संलग्नतालाई जनाउँछ । तर फेरि त्यो व्याख्याको धर्मीकरणलाई पद १९ मा व्यक्त गरिएको कुराले देखाउँछ, "एउटै मानिसको अनाज्ञाकारिताद्वारा धेरै जना पापी बने" । यहाँ 'गठित पापीहरू' प्रयोग गरिएको अभिव्यक्तिले निश्चित रूपमा प्रभाव पार्छ कि धेरैलाई पापी बनाइएको थियो, उनीहरूलाई पापीको श्रेणीमा राखिएको थियो । तिनीहरूमाथि मृत्युले शासन गरेको मात्र होइन, तिनीहरू दण्डको सजायको अधीनमा मात्र आएनन् तर आदमको पापको कारणले पापीपन पनि तिनीहरूको हो । यहाँ फेरि यो छ कि प्रेरितले पापलाई चित्रण गर्न प्रयोग गर्ने विभिन्न शब्दहरू पापी बन्नु भनेको के हो भनेर वाक्पट्टि हुन्छ । पाप भनेको उल्लङ्घन, अपराध, अनाज्ञाकारिता हो, त्यसैले पापमा एकता भनेको आदमको अनाज्ञाकारिता, अपराध, अपराधमा संलग्न हुनु हो । पद १२ को अन्तिम खण्डको अर्थ पनि कम छैन, किनकि यसले "सबैले पाप गरे" भन्छ । यस खण्डमा अन्तर्निहित विचारहरूको संगमद्वारा हामीलाई सूचित गरिन्छ कि आदमको पाप सबैको पाप थियो र दोषारोपण र मृत्युमा एकता यसको स्रोत र आधारमा पत्ता लगाइएको छ, पापमा एकता । यस निष्कर्षबाट उम्कने प्रयास गर्नु भनेको व्याख्या त्याग्न हो ।

(३) "एकको आज्ञाकारिता मार्फत ।" यो पद १८ मा "एउटा धार्मिक कार्य मार्फत" समानान्तर छ र यसमा कुनै शंका छैन तर

यसले ख्रीष्टको आज्ञाकारितालाई जनाउँछ । पद १८ मा "धार्मिक कार्य" को आयातको रूपमा शङ्का कायम रह्यो भने पनि पद १९ मा कुनै शङ्का हुन सक्दैन । ख्रीष्टको आज्ञाकारिता भनेको त्यो हो जसद्वारा धेरैलाई धर्मी बनाइन्छ भनेर भनिएको छ । विश्वासीहरूको तर्फबाट ख्रीष्टको काममा लागू भएको आज्ञाकारिताको अवधारणा अरू कुनै पनि भन्दा बढी स्वीकार्य छ (यशैया ४२:१; ५२:१३-५३:१२; यूहन्ना ६:३८, ३९; १०:१७, १८; १७:४, ५; गलाती ४:४; फिलिप्पी २:७, ८; हिब्रु २:१०; ५:८, ९) । यो महत्त्वपूर्ण छ कि यो यहाँ प्रयोग गर्नुपर्छ । यसले हामीले यसलाई हेर्नु पर्ने व्यापक परिप्रेक्ष्यलाई संकेत गर्छ । ख्रीष्टको उपलब्धि जुन परमेश्वरको न्यायोचित कार्यको आधार हो । निस्सन्देह यो ख्रीष्टको क्रुस र उहाँको रगत बगाउँदा यो आज्ञाकारिता यसको चरम अभिव्यक्तिमा आएको थियो तर आज्ञाकारिताले ख्रीष्टद्वारा पूरा भएको पिताको इच्छाको पूर्णतालाई बुझ्दछ । र यसले "एउटै मानिस येशू ख्रीष्टको अनुग्रह" (पद १५), "एउटै, येशू ख्रीष्टको माध्यमबाट" (पद १७) र "एउटै धार्मिक कार्य मार्फत" (पद १८) ।

(४) "धेरैलाई धर्मी बनाइनेछ ।" धर्मी बन्ने धारणा पद १६ को "धर्मीकरण" वा पद १७ को "धार्मिकताको निःशुल्क उपहार" (अध्याय. पदहरू १५, १६) वा पदको "जीवनको धर्मीकरण" भन्दा फरक वर्गमा हुन सक्दैन । १७, १८, हामीले यो मात्र सकेनौं कि यस चरम बिन्दुमा उहाँको तर्कमा प्रेरितले माथिको सन्दर्भ वा यस बिन्दुसम्मको उहाँको मुख्य थेसिसलाई बाहिरी श्रेणीको परिचय दिनुभएको थियो । यो भन्नु हो कि "गठित धर्मी" को न्यायिकताको रूपमा समान फोरेन्सिक चरित्र छ र अभिव्यक्तिको एक भिन्न मोड हुनुपर्छ, यो विचारले हामीलाई दिशा दिन्छ जुन हामीले विरोधी अभिव्यक्ति, "गठित पापीहरू" को व्याख्या गर्ने हो । जहाँसम्म हामीले पाप, अपराध, गल्ती, आदमको अनाज्ञाकारितामा हाम्रो संलग्नता हटाउनको लागि पछिल्लोलाई कम गर्न हुँदैन तर यो संलग्नतालाई न्यायिक सर्तहरूमा व्याख्या गरिनु पर्छ । हाम्रो संलग्नता हाम्रो तर्फबाट व्यक्तिगत स्वैच्छिक उल्लंघनको हुन सक्दैन । यो केवल अभियोगको मात्र हुन सक्छ, कि प्रतिनिधि एकताको कारणले आदमको पाप हाम्रो खातामा गणना गरिन्छ, त्यसैले पापले बोक्ने सबै

प्रभाव र परिणामहरूको साथ हाम्रो रूपमा गणना गरिन्छ । परमेश्वरको न्यायिक न्यायमा आदमको पाप सबैको पाप हो ।

यद्यपि अभिव्यक्ति "धर्मी बनाइएको" कडाईका साथ अदालती क्षेत्रसँग सम्बन्धित छ, तैपनि हामीले यस सूत्रको प्रयोगमा धर्मीकरणलाई हेर्ने विशिष्ट पक्षलाई बेवास्ता गर्नु हुँदैन । धर्मीकरण एक संवैधानिक कार्य हो, केवल घोषणात्मक होइन । यो संवैधानिक कार्य ख्रीष्टसँगको हाम्रो सम्बन्धको कारणले हामीलाई धर्मी व्यक्तिहरूको श्रेणीमा राखिएको छ । एकताको समान सिद्धान्त जुन हाम्रो आदमको सम्बन्धमा देखिन्छ, र जसको कारणले हामी उहाँको पापमा संलग्न छौं, ख्रीष्टसँगको हाम्रो सम्बन्धमा प्राप्त हुन्छ । जसरी आदमसँगको सम्बन्धको अर्थ उहाँको अनाज्ञाकारिताको हाम्रो लागि अभियोग हो, त्यसरी नै ख्रीष्टसँगको सम्बन्धको अर्थ उहाँको आज्ञाकारिताको अभियोग हो । धर्मीकरण वा धर्मीकरण भनेको ख्रीष्टको आज्ञाकारितामा हाम्रो संलग्नता हो जसद्वारा हामी आदमको पापमा संलग्न छौं । यस पदमा स्थापित समानताद्वारा कम केहि पनि माग गरिएको छैन । फेरि ख्रीष्टको आज्ञाकारितामा संलग्नता हाम्रो व्यक्तिगत स्वैच्छिक आज्ञाकारिता वा हाम्रो व्यक्तिपरक पवित्रताको होइन । यसले प्रेरितले व्यवहार गरिरहेको धर्मीकरणको फोरेन्सिक चरित्रलाई उल्लङ्घन गर्नेछ । तर हामीले "धर्मी बनाइएको" सूत्रलाई परमेश्वरको तर्फबाट अनुग्रहपूर्ण न्याय भन्दा कुनै पनि तल्लो सर्तहरूमा टोन गर्नु हुँदैन जसमा ख्रीष्टको आज्ञाकारितालाई हाम्रो योग्यतामा गणना गरिन्छ, त्यसकारण धार्मिकताले यसले बोक्ने सबै परिणामहरूको साथ हाम्रो मानिन्छ । यसले हाम्रो लागि "धार्मिकताको सित्तैको वरदान" (पद १७) को व्याख्या गर्छ जसको विश्वासीहरू ग्रहणकर्ताहरू बन्छन् र कसरी "एउटै धार्मिक कार्यद्वारा" न्याय उनीहरूमाथि "जीवनको धर्मी ठहराउन" आउँछ (पद १८) ।

"धर्मी बनाइनेछ" मा भविष्यत काललाई समापनको लागि आरक्षित गरिएको कार्यलाई जनाउने रूपमा लिनु हुँदैन ।²⁰⁰ यसले

²⁰⁰ मेयरले यस खण्डमा भविष्यका यी कालहरूलाई अन्तिम न्याय (सम्बन्धित पद, ad. vs. १७ साथै यहाँ) व्याख्या गर्ने निर्णय गर्ने प्रवृत्ति छ । यस उदाहरणमा उहाँ भन्नुहुन्छ: "भविष्यले

यहाँ र अहिले पूर्णता र पूर्णतामा विश्वासीहरूले प्राप्त गरेको निःशुल्क उपहारको रूपमा न्यायको प्रकृतिलाई उल्लङ्घन गर्नेछ । परमेश्वरको अनुग्रहको यो कार्यलाई मानवजातिको भावी पुस्ताहरूमा निरन्तर रूपमा प्रयोग गरिँदैछ र प्रयोग गरिरहनेछ भनी सङ्केत गर्नको लागि भविष्य काल राम्रोसँग प्रयोग गर्न सकिन्छ ।²⁰¹ यस सन्दर्भमा यो न्याय भन्दा फरक छ जसद्वारा मानिसहरूलाई पापी बनाइयो; पछिल्लो एउटा न्याय थियो जुन सबै मानिसहरूलाई एकै पटक सदाको लागि पारित गरियो - आदमको पापमा सम्पूर्ण जातिको पहिचानमा पारित गरियो । तनावको परिवर्तनले ख्रीष्टको आज्ञाकारिताको फलको प्रगतिशील अनुभूतिलाई अधर्मीहरूलाई धर्मी ठहराउने अनुग्रहको निरन्तर कार्यहरूद्वारा सूचित गर्दछ ।

२०, २१ पद १२-१९ मा प्रेरितले आदम र ख्रीष्ट बिचको समानतालाई लिएर व्यवहार गरेको थियो । यी मानव जातिको लागि अद्वितीय सम्बन्ध कायम राख्छन् । पद १४ मा भनिएको तथ्य भन्दा बलियो रूपमा यसलाई अरू कुनै कुराले बुझाउँदैन कि आदम आउने वाला व्यक्तिको प्रकार हो । आदमसँग संसारमा पापको प्रवेश र पाप, दोषारोपण र मृत्युको शासनलाई बाँधिएको छ । ख्रीष्टसँग धार्मिकताको प्रवेशद्वार र अनुग्रह, धार्मिकता, धार्मिकता र जीवनको शासन बाँधिएको छ । मानवताका यी दुई टाउको र तिनीहरूसँग जोडिएका दुई समानान्तर तर विरोधाभासपूर्ण जटिलताहरू मानवताको इतिहास घुम्ने धुरी हुन् । जातिको परमेश्वरको प्रशासनलाई यी दुई शिरत्वहरू र शिरहरूले सञ्चालनमा राखेका सम्बन्धित परिसरहरूको सन्दर्भमा मात्र व्याख्या गर्न सकिन्छ । यी मुक्ति वा उद्धारको प्रकाशका पिभोटहरू हुन्, पहिलो छुटकारालाई आवश्यक बनाउने रूपमा, दोस्रो छुटकारा पूरा गर्ने र सुरक्षित गर्ने रूपमा हुन्छ ।

पुनरुत्थान पछिको महिमाको भावी प्रकाशलाई बुझाउँछ" र उनी भन्छन्, βασιλεύουσι सँग पद १७ मा मेल खान्छ ।

²⁰¹ सम्बन्धित पद, . स्यान्डी र हेडलम: op. cit., ad loc ।

मोशाले दिएको व्यवस्थालाई यस विषयको विकासको हृदयमा प्रेरितले उल्लेख गरेको हुनुपर्दछ भन्ने तथ्य (पदहरू १३, १४) मोशाको प्रकाशको युगान्तिक महत्त्वलाई देखाउँदछ । यो प्रकाशमा हामीले पद २० लाई बुझ्नुपर्छ: "अनि अपराध प्रशस्तै होस् भनेर व्यवस्था आयो" । "व्यवस्था" लाई मोशाद्वारा प्रकट गरिएको व्यवस्था बाहेक अन्य कुनै पनि तरिकाले उचित रूपमा लिन सकिँदैन । मोशाको अर्थतन्त्र अनुग्रहको विपरीत कानुनी थिएन तर व्यवस्थाको घोषणा र यसको प्रतिबन्धहरू मोशाको प्रकाशको एक उत्कृष्ट विशेषता थियो र यो त्यस विशेषतामा तनाव राखिएको छ । के भनिन्छ व्यवस्था "सँगै आयो" ।²⁰² यो सत्य हो कि यो "बिच" मा आयो²⁰³ आदम र ख्रीष्टको प्रकटीकरण र यसलाई निहित रूपमा बुझ्नुपर्छ । तर सटीक विचार यो साथ आएको छ; यो पूरक थियो (गलाती ३:१९), विस्थापित वा निलम्बन गर्ने उद्देश्यको लागि होइन तर पाप र अनुग्रह दुवैको साथ अन्य समन्वयको पालना गर्ने उद्देश्यको लागि हो । यो उद्देश्य के हो ? यो हो कि अपराध प्रशस्त हुन सक्छ, अर्थात्, त्यो पाप धेरै गुणा हुन सक्छ । हामीले उल्टो आशा गरेका हुन सक्छौं, त्यो पापलाई संयम र कम हुन सक्छ तर भाषा स्पष्ट छ ।

यस उदाहरणमा "अपराध" को रूपमा केही प्रश्नहरू छन् । अघिल्लो पदहरूमा यो शब्दले आदमको अपराधलाई जनाउँछ (पदहरू १५, १७, १८; पदहरू १४, १६, १९) । र यहाँ यो विशिष्टता अपनाउनुपर्ने आवश्यकता देखिन्छ । तथापि, यो हेर्न गाह्रो छ कि कसरी आदमको एउटा अपराधलाई व्यवस्थाको प्रवेशद्वारा प्रशस्त बनाइयो । समाधान यस्तो देखिन्छ कि त्यहाँ आदमको अपराधको लागि संकेत छ जुन व्यवस्थाको प्रवेशद्वारा प्रशस्त बनाइएको छ । आदमको अपराध स्पष्ट रूपमा प्रकट गरिएको आज्ञाको अनाज्ञाकारिता थियो । जब मोशा मार्फत व्यवस्था आयो, त्यहाँ अबदेखि आदमको अपराधमा उदाहरणको रूपमा उल्लङ्घनको प्रकारको गुणा थियो, अर्थात् स्पष्ट रूपमा प्रकट गरिएको आज्ञाको उल्लङ्घन अति स्पष्ट नियमको खुलासा हुन्छ, त्यति नै जघन्य र

²⁰² यो मेयरको प्रतिपादन हो ।

²⁰³ सम्बन्धित पद, . क्याल्विन र अन्य ।

उग्ररूपमा उल्लङ्घन हुन्छ । र त्यहाँ थोरै प्रश्न छ कि प्रेरितले यहाँ प्रभावलाई प्रतिबिम्बित गर्दै हुनुहुन्छ जसमा उनले ७:८, ११, १३ मा अझ विस्तृत रूपमा व्याख्या गरेका छन्, यो बुझ्नको लागि, कि पापी मानिसको हृदयमा जति धेरै व्यवस्था ल्याइन्छ उति धेरै दुश्मनी हृदयको अपराध गर्न उत्तेजित हुन्छ । अतिक्रमणको यो गुणन स्पष्ट रूपमा उल्लेख गरिएको छ जसको लागि व्यवस्थासँगै आएको हो । यो मोशाद्वारा व्यवस्था दिनुको सम्पूर्ण उद्देश्यको परिभाषा होइन । अन्य उद्देश्यहरू अन्यत्र उल्लेख गरिएको छ²⁰⁴ तर यो सिद्धान्तको लागि सबैभन्दा सान्दर्भिक उद्देश्य हो जुन प्रेरितहरू प्रकट गर्न अगाडि बढ्छ ।

पद २० को दोस्रो भाग, "तर जहाँ पाप धेरै भयो, अनुग्रह अत्यधिक भयो", हामीलाई सल्लाह दिन्छ कि हामीले अनुग्रहको अधिक प्रचुर प्रावधानहरूबाट व्यवस्थाद्वारा पूरा गरिएको माथिको उद्देश्यलाई कहिल्यै पनि सार्नु हुँदैन । प्रेषितले अपराधको गुणा वृद्धिको कल्पना गर्दछ जुन व्यवस्थाले दिईएको महानता र ईश्वरीय अनुग्रहको उत्कृष्ट धनको प्रदर्शनको रूपमा प्रचार गरिएको थियो । जति धेरै उल्लङ्घन बढ्दै जान्छ र बढ्दै जान्छ उति ठूलो अनुग्रह हो जुन न्यायको लागि प्रशस्त हुन्छ र त्यो अनुग्रहको चमक त्यति धेरै प्रकट हुन्छ । परमेश्वरको अनुग्रहको अत्याधिक प्रभावकारिता र महिमालाई उत्कृष्टता, "सुपरबाउन्ड" द्वारा जोडिएको छ ।

पद २० को पछिल्लो भागलाई पद २१ सँग नजिकको सम्बन्धमा लिनु पर्छ । उत्तरार्द्धले किन अनुग्रह अत्यधिक भयो भन्ने उद्देश्यलाई परिभाषित गर्दछ । यसो भनिएको छ: "जसरी पापले मृत्युमा राज्य गर्यो, त्यसरी नै अनुग्रहले धार्मिकताद्वारा हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा अनन्त जीवनमा राज्य गरौं" । यो अघिल्लो पदहरूमा स्थापित समानान्तर र विरोधी दुवैको प्रेरितको समापन योग हो । एकातिर पाप र मृत्युको शासन र अर्कोतिर धार्मिकता र जीवनको शासनबिच समानता छ । तर समानता भनेको समानान्तरको प्रत्येक बिन्दुमा कुल विपरितार्थ प्रदर्शन गर्ने उद्देश्यको लागि हो । अनुग्रहले अनन्त

²⁰⁴ सम्बन्धित पद, गलाती ३:१७-२५; २ कोरिन्थी ३:६-११; १ तिमोथी १:८-११ ।

जीवनको लागि धार्मिकता मार्फत शासन गर्न सकून् भनेर अन्तमा अति बढेको छ ।

पद २१ र पद १७ को समानता स्पष्ट छ; दुबैमा शासन गर्ने विचार भनेको शासनको विचार हो । तर भिन्नताहरू नोट गर्न योग्य छन् । पद १७ मा यो मृत्युको शासन हो, पद २१ मा यो मृत्युमा पापको शासन हो । पद १७ मा अनुग्रहको वरदान प्राप्त गर्नेहरूले जीवनमा शासन गर्दछ, पद २१ मा अनुग्रहले अनन्त जीवनमा शासन गर्दछ ।

"पापले मृत्युमा राज्य गर्यो ।" पाप र अपराध धेरै भएको छ भनेर अघिल्लो पदमा उल्लेख गरिएको तथ्यद्वारा शासनको लागि तयार भएको रूपमा त्यो पापको कल्पना गरिएको छ । त्यसकारण यो पापको शासन हो जसलाई जोड दिइएको छ र यसले "मृत्युमा" शासन गर्दछ । एउटा अपराधले मृत्युलाई शासन गर्नको लागि पर्याप्त थियो (पद १७), तर जब अपराधले आफ्नो रेलमा पछ्याउने मृत्यु कत्तिको झन् झन्झटिलो हुन्छ । र यसले बारीमा अनुग्रहको शासनलाई जोड दिन्छ जुन अनन्त जीवनको लागि धार्मिकता मार्फत सञ्चालन हुन्छ ।

यस मामलामा विचार गरिएको "धार्मिकता" दान गरिएको "धार्मिकता" बाहेक अरू कुनै हुन सक्दैन र जसको धर्महरू ग्रहणकर्ताहरू बन्छन् (पद १७), "एउटै धार्मिकता" जसको माध्यमबाट उनीहरूलाई न्यायको लागि न्याय गरिन्छ (पद १८), "एक व्यक्तिको आज्ञाकारिता" जसद्वारा तिनीहरू धर्म बनाइएका छन् (पद १९), "परमेश्वरको धार्मिकता" प्रकट भयो (१:१७; ३:२१, २२; १०:३) । यो पदले अझै पनि आदमको अपराधबाट उत्पन्न भएको जटिलता र अपराधको प्रचुरताले तीव्रता, अर्थात् पाप-निंदा-मृत्यु, र परमेश्वरको अनुग्रहबाट जटिल प्रक्रिया र धार्मिकताद्वारा सञ्चालनमा ल्याइएको जटिलता बिचको विरोधाभासलाई उजागर गरिरहेको छ । ख्रीष्ट, नाममात्र, धार्मिकता-धर्मिकरण-जीवन । र पापको विरोध गर्ने कुरा भनेको ख्रीष्टको धार्मिकता र आज्ञाकारिता हो । तसर्थ प्रेरितको विचारको सम्पूर्ण विकासका साथै तत्काल अघिल्लो सन्दर्भमा दिइएका अभिव्यक्त सूचनाहरू निश्चित रूपमा यो निष्कर्षमा पुग्छन् कि "धार्मिकता" भनेको न्यायोचित कार्यमा नभई न्यायोचित कार्यमा विचार गरिएको हो ।

अनुग्रहको अत्यधिकतालाई यस धार्मिकता वा अन्तमा निर्देशित गरिएको छ, "अनन्त जीवन" बाट उत्पन्न हुने परिणाममा उदाहरणीय छ । निस्सन्देह, यो मृत्युको विरोधी हो तर यो जीवन हो जसमा मृत्युले आक्रमण गर्न सक्दैन र जीवन गुमाउन सक्दैन; यो अनन्त जीवन हो ।

हामीले पहिले नै उल्लेख गरिसकेका छौं कि ख्रीष्टको मध्यस्थता "धार्मिकता" को अवधारणामा निहित छ जसद्वारा अनुग्रहले अनन्त जीवनमा शासन गर्दछ । तर प्रेरित त्यो मध्यस्थतालाई स्पष्ट पार्न ईर्ष्यालु छन् । उसले धार्मिकताद्वारा अनन्त जीवनमा शासन गर्ने अनुग्रहको विचारलाई "येशू ख्रीष्ट हाम्रा प्रभु" को मध्यस्थता र मध्यस्थताबाट एक क्षणको लागि सम्बन्धविच्छेद हुन दिन सक्दैन । र पावल निस्सन्देह उच्च र महिमा प्रभुको बारेमा सोच्दै हुनुहुन्छ, ताकि अनुग्रहलाई ख्रीष्टको धार्मिकता मार्फत शासन गर्ने मात्र होइन तर अनन्त जीवन जसमा महिमापूर्ण प्रभुको मध्यस्थताका सर्तहरूबाहेक अनुग्रहका मुद्दाहरूको शासनलाई परिभाषित गर्न वा विचार गर्न सक्षम छैन ।

रोमी ६

९. पवित्रीकरणका प्रभावहरू

(IX. THE SANCTIFYING EFFECTS)

(६:१-२३)

क. अनुग्रह दुरुपयोगको पर्दाफास

(A. THE ABUSE OF GRACE EXPOSED)

(६:१-११)

१-४

१ तब हामी के भनौं त ? अनुग्रह प्रशस्त होस् भनेर के हामी पापमा लागि रहौं ?

२ कदापि होइन ! हामी जो पापका निम्ति मरिसकेका छौं, हामी अब उसो कसरी त्यसैमा जिऔं र ?

३ अथवा हामीहरूमध्ये जतिजनाले येशू ख्रीष्टभित्र बप्तिस्मा लियौं, हामीले उहाँकै मृत्युभित्र बप्तिस्मा लिएका थियौं भन्ने कुरा के तिमीहरूलाई थाह छैन ?

४ यसकारण हामी उहाँसँगै बप्तिस्माद्वारा मृत्युभित्र गाडियौं, कि जसरी पिताको महिमाद्वारा ख्रीष्ट मरेकाहरूबाट बौराइनुभयो, त्यसरी नै हामी पनि जीवनको नयाँपनामा हिँड्नुपर्दछ ।

यस अध्यायको सुरुमा शिक्षणको एक चरणबाट अर्को चरणमा हुने सङ्क्रमण एकदमै स्पष्ट छ । अघिल्लो अध्यायको १२-२१ पदहरूमा आदम र ख्रीष्टको बिचमा समानान्तर स्थापना गरेर धर्मिकरणमा आधारित तर्कलाई चरम निष्कर्षमा ल्याइएको थियो र त्यस समानान्तरको आधारमा विरोधाभासहरू देखाउँदै अनुग्रहको अत्यधिकताले प्रभावकारी र नियमनकारी सञ्चालनमा ल्याउँछ । पाप, दोषारोपण र मृत्युको अपरिवर्तनीय संयोजनहरू एकातिर आदमको पापद्वारा प्रस्तुत गरिएको छ र अर्कोतिर, परमेश्वरको अनुग्रहबाट उत्पन्न भएको धार्मिकता, न्याय र जीवनको र अर्कोतिर ख्रीष्टको

मध्यस्थताबाट प्राप्त भएको छ । शासक अवधारणाहरूका रूपमा सादृश्य र विपरित रूपमा प्रस्तुत गर्नुहोस् जसको सन्दर्भमा हामीले मानिसहरूसँग परमेश्वरको व्यवहारलाई व्याख्या गर्ने हो । पत्रको आधारभूत थेसिसलाई यस चरम निष्कर्षमा ल्याएपछि प्रेरित अब त्यो सुसमाचारका अन्य तत्वहरू प्रकट गर्न तयार छन् जुन मुक्तिको लागि परमेश्वरको शक्ति हो । सामान्य शब्दहरूमा बोल्ने हो भने, अध्याय ६ ले पवित्रतासँग सम्बन्धित छ जसरी अघिल्लो अध्यायहरूले धर्मिकरणसँग व्यवहार गरेको थियो । यद्यपि, हामीले यो मान्नु हुँदैन कि यो संक्रमणको अर्थ हो कि पवित्रता वास्तवमा वा यसको अर्थको विकासमा धर्मिकरणबाट अलग हुन सक्छ जसमा यो निर्भर छ र जससँग यो अभिन्न रूपमा जोडिएको छ । यो पछिल्ला अध्यायहरूमा धर्मिकरणको लागि दोहोर्याइएको सन्दर्भहरू र ख्रीष्टको मृत्युको प्रभावकारिता र उहाँको पुनरुत्थानको सद्गुणबाट धर्मिकरण भन्दा कम नभएको पवित्रीकरणबाट स्पष्ट हुन्छ । यदि ख्रीष्टको मध्यस्थता सधैं धर्मिकरणमा अग्रभूमिमा छ । पवित्रीकरणमा पनि त्यस्तै छ ।

धर्मिकरण र पवित्रता बिचको सम्बन्धको घनिष्टता अध्याय ५ र ६ जोडिएको तरिकाबाट स्पष्ट हुन्छ । संक्रमणको कुनै आकस्मिकता छैन । अध्याय ६ को शुरुवात भएको प्रश्न ५ अध्यायको अन्त्यमा जोडबाट उठ्छ । यदि अनुग्रहले जहाँ पाप प्रशस्त हुन्छ, यदि अनुग्रहको गुणाले अनुग्रहको चमक प्रदर्शन गर्न काम गर्दछ भने यदि मोशाद्वारा प्रशासित व्यवस्था क्रमबद्ध रूपमा आयो भने कि अपराध प्रशस्त हुन सक्छ, तार्किक निष्कर्ष लाग्न सक्छ, हामी सबै भन्दा धेरै पाप गरौं ताकि परमेश्वरको अनुग्रहको महिमामा महिमा होस् । यो अनुग्रहको सिद्धान्तको एन्टिनोमियन विकृति हो र यो विश्वासको माध्यमबाट स्वतन्त्र अनुग्रहद्वारा कार्यहरू बाहेक न्यायिक सिद्धान्तको सिद्धान्तमा कानुनविद्को आपत्ति पनि हो । यो विकृति र आपत्ति दुवै हो जुन प्रेरितले यस अध्यायमा जवाफ दिन्छन् र उनको जवाफमा उहाँले ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरुत्थानको निहितार्थ विकास गर्नुहुन्छ ।

१, २ 'त्यसो भए के भनौ ? अनुग्रह प्रशस्त होस् भनेर के हामी पापमा लागि रहने ? परमेश्वरले निषेध गर्नुहुन्छ ।'²⁰⁵ प्रेरितले प्रश्नको रूपमा अनुमान राख्छन् र त्यसपछि आफ्नो विशेषता सूत्रद्वारा सुझावबाट घृणाको पछि हट्ने संकेत गर्दछ । पद २ मा उनले प्रश्नको जवाफ यस्तो निर्णायक र जोडदार नकार्नु पर्ने कारण बताउँछन् । कारण विस्तृत तर्कको रूपमा होइन तर अनुमानित अनुमानको अन्तर्निहित विरोधाभास, वास्तवमा बेतुकापन देखाउनको लागि प्रश्नको रूपमा हो । "हामी जो पापको लागि मरेका छौं, हामी कसरी यसमा बाँच्ने ?" (पद २) ।²⁰⁶ सुरुमा यस उदाहरणमा सापेक्ष सर्वनाम भनेको गुणस्तरको हो र यसको अर्थ हो "हामी जो प्रकारका छौं" वा "हामी मध्ये धेरै जसो" । यो यस सम्बन्धमा उपयुक्त सापेक्ष हो किनभने यसले एक विशेष प्रकारको सम्बन्ध वा चरित्रलाई संकेत गर्दछ, अर्थात् जो यस्ता छन् कि तिनीहरू पापमा मरेका छन् । यस पदको पहिलो खण्ड जोडको लागि त्यो स्थितिमा छ; यसले झूटो अनुमानको जवाफ आफैमा समावेश गर्ने विचारलाई प्रमुखतामा प्याक्छ । यदि हामी पापको लागि मरे भने हामी त्यसमा कसरी बाँच्न सक्छौं ? मृत्यु र जीवन सँगै रहन सक्दैन, हामी एकै समयमा एउटै कुराको सम्मानमा मरेका र बाँच्न सक्दैनौं ।

यस अध्यायको खुलासामा सुरुमा यो जोड दिनु आवश्यक छ कि पापको कारण मृत्यु भएको तथ्य नै प्रेरितको विचारको आधारभूत आधार हो । यो विश्वासीको पहिचान हो-उहाँ पापको लागि मर्नुभयो । "हामी जो पापको लागि मरेका छौं" (ए. भि.) सम्बन्धित खण्डलाई प्रतिपादन गर्न कडा रूपमा उचित छैन । मृत्यु भएको व्यक्ति मरेको हो भन्ने सत्य भए पनि यसमा टेन्सनको प्रयोग गरिएको छ ।

²⁰⁵ ἐπιμένωμεν लाई ए बी सी डि जी र अन्य, ἐπιμένωμεν द्वारा र ἐπιμενοῦμεν को मास द्वारा समर्थित छ । अर्थ यी भिन्नताहरू द्वारा प्रभावित छैन । केवल पहिलो, वस्तुगत रूपमा, निहित आपत्तिलाई बल दिन्छ कि त्यहाँ पापमा जारी राख्ने केही दायित्व छ किनभने यसले अनुग्रहलाई बढाउँछ । 'यो पाठका सम्पादकहरूले मन पराएको पढाइ हो । यो सबैभन्दा बलियो रूप हो जसमा प्रश्न सोध्न सकिन्छ र जवाफ दिने "परमेश्वरले निषेध गर्नुहुन्छ" ले अझ ठूलो तागत लिन्छ ।

²⁰⁶ यस पदमा ῥήσομεν, κ ए बी डि र कर्सिभहरूको मासद्वारा समर्थित छ, निश्चित रूपमा ῥήσομεν, को सट्टा अपनाइनेछ जुन दृढ रूपमा प्रमाणित छैन ।

उदाहरण एक हो जसले विगतमा निश्चित कार्यलाई औल्याउँछ र कुनै पनि अनुवाद छैन जसले विचारलाई न्याय गर्ने अवस्थाको सुझाव दिन्छ । प्रेरितको विचारमा पापसँग एक पटकको निश्चित उल्लङ्घन हो जसले विश्वासीको पहिचान बनाउँछ । त्यसैले विश्वासी पापमा बाँच्न सक्दैन । यदि मानिस पापमा बाँच्छ भने ऊ विश्वासी हुँदैन । यदि हामीले पापलाई एक स्थान वा क्षेत्रको रूपमा हेर्छौं भने विश्वासी अब त्यो स्थान वा क्षेत्रमा बस्दैन । र जसरी यो संसारको क्षेत्रमा जीवनको सन्दर्भमा यो सत्य हो कि जो व्यक्ति मरेको छ "बितेको छ, र हेर, ऊ थिएन, हो, मैले उसलाई खोजें, तर भेटाउन सकेन" (भजन ३७:३६; सम्बन्धित पद, १०३: १६), त्यसैले यो पापको क्षेत्रसँग छ; विश्वासी अब त्यहाँ छैन किनभने ऊ पापको लागि मरेको छ । यस आधारको कदर गर्न असफल भयो जसमा पछिको तर्क आधारित छ र जसको यो विस्तार हो यस अध्यायको हाम्रो बुझाइलाई विकृत गर्नेछ । विश्वासी एक पटक पाप गर्न मरे र उसलाई अर्को क्षेत्रमा अनुवाद गरिएको छ ।

३ पद ३ मा प्रेरित यस आधारलाई प्रमाणित गर्न र व्याख्या गर्न अगाडि बढ्छन् । जाहिर छ, विश्वासी पापको लागि मरे भन्ने अपोडिक्टिक कथनलाई प्रमाणित र व्याख्या गरिनुपर्छ । उहाँ कसरी पाप गर्न मर्नुभयो ? यसका असरहरू के के छन् ? उहाँलाई अनुवाद गरिएको जीवनको नयाँ क्षेत्र के हो ?

आधारको पुष्टिमा बप्तिस्माको आयातको अपीलमा समावेश छ: 'वा के तपाईंलाई थाहा छैन कि ख्रीष्ट येशूमा बप्तिस्मा लिएका धेरैले उहाँको मृत्युमा बप्तिस्मा लिएका थिए ? (पद ३) । अपील बप्तिस्मामा संलग्न पहिचानको उनीहरूको ज्ञानको लागि हो । बप्तिस्माको निहितार्थलाई चित्र र कदर गर्न असफल भएकोमा प्रेरितले उनीहरूलाई गाली गर्दै हुनुहुन्छ भनी हामीले मान्यौं भने पनि उहाँको अपीलको अभिप्राय परिवर्तन हुँदैन । यो स्पष्ट छ कि उसले बप्तिस्माबाट विशेष गरी विश्वासी पापमा मर्यो भन्ने प्रस्तावसँग सान्दर्भिक तर्क निकाल्दैछ र बप्तिस्माको अध्यादेशले उहाँको मृत्युमा ख्रीष्टसँग एकतालाई जनाउँछ भन्ने प्रभावमा छ । धेरै अवलोकन

आवश्यक छ । (१) बप्तिस्माको लागि अपीलले प्रमाणित गर्दछ कि पत्रका पाठकहरूलाई ख्रीष्टियन पेशामा बप्तिस्माको स्थान र महत्त्व बारे थाहा थियो । यो ख्रीष्टको शरीरमा सदस्यताको चिन्ह र छाप थियो, र प्रेरितले मान्छन् कि रोमका विश्वासीहरूले ख्रीष्टियनको रूपमा आफ्नो स्थितिको यस छापको आवश्यकता र विशेषाधिकारमा प्रश्न उठाएनन्, बप्तिस्मालाई गणना गरिएको तथ्यको सूचकांक ख्रीष्टियन मण्डलीको नोट हुन । यो विवाद बाहिरको सिद्धान्त थियो । (२) बप्तिस्मा "ख्रीष्ट येशूमा" भनेको ख्रीष्टसँग एकतामा बप्तिस्मा लिनु हो । "मोशामा" बप्तिस्मा लिनको लागि (१ कोरिन्थी १०:२) मोशाको शिष्यत्वमा बप्तिस्मा लिनु हो वा मोसाइक अर्थतन्त्रले आवश्यक विशेषाधिकारहरूको सहभागितामा बप्तिस्मा लिनु हो । "पावलको नाउँमा" बप्तिस्मा लिनु (१ कोरिन्थी १:१३) पावलको चेला बन्न बप्तिस्मा लिनु हो, यो सुझावलाई पावलले हिंस्रक रूपमा अस्वीकार गरे । "पिता र पुत्र र पवित्र आत्माको नाउँमा" (मत्ती २८:१९) बप्तिस्मा लिनु भनेको ईश्वरत्वका तीन व्यक्तिहरूको संगतिमा बप्तिस्मा लिनु हो । तसर्थ ख्रीष्टमा बप्तिस्माले उहाँसँग एकता र सबै विशेषाधिकारहरूको सहभागितालाई बुझाउँछ जुन उहाँ ख्रीष्ट येशूको रूपमा मूर्त रूप लिनुहुन्छ । (३) यदि बप्तिस्माले ख्रीष्टसँगको एकतालाई जनाउँछ भने, यसको अर्थ उहाँसँगको एकता हो जुन उहाँ हुनुहुन्छ र मध्यस्थको रूपमा उहाँको कामको सबै चरणहरूमा ख्रीष्ट येशूलाई उहाँको काम र उहाँको कामबाट अलग विचार गर्न सकिँदैन । न त एक चरण गर्न सक्छ । उसको छुटकाराको उपलब्धिलाई अर्कोबाट अलग गर्नुहोस् । त्यसैले ख्रीष्टसँगको एकता, जसलाई बप्तिस्माले जनाउँछ, भनेको उहाँको मृत्युमा उहाँसँग एकता हो । "जतिले ख्रीष्ट येशूमा बप्तिस्मा लिए, उहाँको मृत्युमा बप्तिस्मा लिनुभयो" भनेर प्रेरितले भनेको कुराको यो बल हो; ख्रीष्टमा बप्तिस्माले यो निहितार्थ बोक्नुपर्छ । यसद्वारा प्रेरितको आधारलाई प्रमाणित गरिएको छ र रोमका विश्वासीहरूले मूल्यवान र कदर गरेको बप्तिस्माको प्रभावहरू चित्रण गरेर यसलाई प्रमाणित गरिएको छ । किनकि यदि बप्तिस्मा भनेको उहाँको मृत्युमा ख्रीष्ट येशूसँग एकता हुनु हो भने, विश्वासीहरू उहाँको मृत्युमा ख्रीष्टसँग मरे । यो प्रमाण मात्र होइन, यो पनि विश्वासीहरू

पापको लागि मरे भन्ने प्रस्तावको स्पष्टीकरण हो । तथापि, त्यो स्पष्टीकरणको पहिलो चरण मात्र हो, पछिका पदहरू पूर्ण व्याख्याको लागि भर परेका छन् । (४) हामीले प्रेरितलाई बप्तिस्माको प्रभावकारिताको बारेमा एक भक्तिवादी दृष्टिकोणलाई दोष दिनु हुँदैन । यो पर्याप्त छ कि यस प्रकारको अपीलमा उसले बप्तिस्माको आयातबाट चिन्हको रूपमा लिनुपर्थो र विश्वासीहरू पापमा मर्नुभयो भन्ने उनको लेख वा थीसिसको पुष्टि र स्पष्टीकरणलाई औल्याएको महत्त्वलाई छाप दिनुपर्छ । यो बप्तिस्माको प्रभावकारिताको एक सु-समाचारिय दृष्टिकोणमा पुरोहितवादी जस्तै साँचो हो र प्रेरितको दृष्टिकोण के थियो अन्य डाटाबाट निकालिएको हुनुपर्छ ।

४ पद ४ मा अघिल्लो कुराबाट निकालिएको परिणामको रूप छ: "यसैकारण हामी मृत्युमा बप्तिस्माद्वारा उहाँसँगै गाडियौं" । अनुमानको अनुक्रम यस्तो देखिन्छ कि यदि हामी उहाँको मृत्युमा ख्रीष्ट येशूसँग एकताबद्ध भयौं भने हामी उहाँसँगै गाडिएको हुनुपर्छ ।²⁰⁷ येशू आफैँमा मृत्यु र गाड्ने अविभाज्य संयोजनले उहाँको मृत्युमा उहाँसँगै एकताबद्ध हुनेहरूको सन्दर्भमा पनि त्यस्तै संयोजन आवश्यक हुन्छ । ख्रीष्टसँगको एकताको यस पक्षलाई ध्यानमा ल्याउनुको उद्देश्य स्पष्ट रूपमा दुईवटा छ । यसले उहाँको मृत्युमा ख्रीष्टसँगको पहिचानको पूर्णतालाई जोड दिन्छ, येशूको गाड्नु उहाँको मृत्युको वास्तविकताको प्रमाण थियो र यसले यस पदको

²⁰⁷ धेरै टिप्पणीकारहरू, गैर-ब्याप्टिस्ट र साथसाथै ब्याप्टिस्टको धारणा प्रेरितले ख्रीष्टसँग हाम्रो गाड्ने र उहाँको पुनरुत्थानमा उहाँसँगै उदय भएको रूपमा विसर्जनको मोडलाई स्पष्ट रूपमा हेरेको छ । यस व्याख्याको प्रस्तुतिको लागि हालैमा पवित्र धर्मशास्त्रमा क्याथोलिक कमेन्टरी (लन्डन, १९५३), पृष्ठ १०५८ लेखकको यस प्रश्नको उपचारको लागि ख्रीष्टियन ब्याप्टिज्म (फिलाडेल्फिया, १९५२), पृष्ठ ९-३३ र विशेष गरी पृष्ठ २९-३३ हेर्नुहोस् । वर्तमानमा यो सम्झाउनको लागि पर्याप्त छ कि हामीसँग यहाँ बप्तिस्माको मोडलाई *σύμφυτοι* मा भन्दा पद ४ मा सन्दर्भ फेला पार्नको लागि कुनै वारेन्ट छैन: पद ५ मा, *συνεσταυρώθη* पद ६ मा, *ἐνεδύσατο* बनाम ६, मा ३:२७, ती सबैले विसर्जनको मोडसँग कुनै समानता राख्दैन । गलातीमा *Χριστὸν ἐνεδύσατο* लाई सुझाव दिनु लाइटफुटको लागि लङ्गडा हो । ३:२७ "बप्तिस्मा समारोहको अर्को भागबाट लिइएको छवि हुन सक्छ" (नोटहरू, विज्ञापन स्थान), जसरी उसको लागि कलस्सी २:१२ उद्धृत गर्न कुनै संवेदना छैन; एफिसी ५:१४; १ कोरिन्थी १०:२ विसर्जनको विचारलाई अझ स्पष्ट रूपमा बाहिर ल्याउने रूपमा हो ।

पछिल्लो भागमा पछ्याउने कुराको लागि तयारी गर्दछ, अर्थात् उहाँमा ख्रीष्टसँगको एकता पुनरुत्थान-यो दफन हो जसले पुनरुत्थानको अर्थ दिन्छ ।

"हामीलाई उहाँसँगै गाडिएको" (३:२५) सँगसँगै "मृत्युमा" लैजान असम्भव हुने थिएन (३:२५) र त्यसैले मृत्युमा गाडिएको बारे सोच्नुहोस्, मृत्युले यसरी दफन वा गाडिएको कुरालाई बलियो बनाउँछ । मृत्युमा संलग्न छ तर "मृत्युमा" लिनु स्वाभाविक हो ? बप्तिस्माको साथ र पढ्नुहोस् "हामी मृत्युमा बप्तिस्माद्वारा उहाँसँगै गाडियौं" । यो पद ३ मा अघिल्लो खण्डको सटीक विचार हो, "हामीले उहाँको मृत्युमा बप्तिस्मा लियौं" र पुनरावृत्ति अनावश्यक छैन किनभने पद ४ मा उल्लेख गरिएको छ । के हो कि येशूको मृत्युमा बप्तिस्मा लिई हामी पनि उहाँसँगै गाड्न बप्तिस्मा लिन्छौं, माथि उल्लेखित जोरहरू बोकेर गाडिन्छ ।

पद ४ को पछिल्लो भागले ख्रीष्टसँग हाम्रो गाड्ने उद्देश्यलाई बताउँछ-"यसको लागि ख्रीष्ट जस्तै पिताको महिमाद्वारा मरेकाहरूबाट बौरिउठाइएका, त्यसरी नै हामीले जीवनको नयाँपनमा हिँड्नुपर्छ ।" आवश्यकताका रूपमा प्रेरितको विचार जीवनको नयाँपनमा अघि बढ्छ जुन पापमा मृत्युपछि पछ्याउँछ र त्यो दुई कारणहरूका लागि पापमा मृत्यु यो आफैंमा विश्वासीको पहिचानको पर्याप्त विशेषता होइन, यो आधारभूत हो र यो तर्कको आधारभूत आधार हो । तर पापको लागि मृत्यु तर त्यो जीवनको पूर्व शर्त हो जुन अनुग्रहको अन्तिम मुद्रा हो (५: १५, १७, १८), र बप्तिस्मा ख्रीष्टसँगको एकताको रूपमा संकेत गर्दछ (पद ३) यसको अर्थ ख्रीष्टसँग उहाँको पुनरुत्थानमा र त्यसैले उहाँको पुनरुत्थान जीवनमा पनि एकता हुनु पर्छ । यसले ख्रीष्टसँग गाड्नुलाई पूरा गर्ने उद्देश्यलाई बुझाउँछ । हामी ख्रीष्टको पुनरुत्थानको जीवनको सहभागी हुन सक्दैनौं जबसम्म हामी उहाँको मृत्युको सहभागी हुँदैनौं र मृत्यु प्रमाणित र गाडिएकोमा पुष्टि हुन्छ ।

उद्देश्य खण्डहरू तुलनाको रूपमा छन् जसमा विश्वासी हिँड्न आउने जीवनको नयाँपनलाई ख्रीष्टको पुनरुत्थानसँग तुलना गरिएको छ । तथापि यो नंगे तुलना भन्दा धेरै हो । ख्रीष्ट मरेकाहरूबाट बौरी

उठ्नुभयो र उहाँको पुनरुत्थान विश्वासीको एनालॉग भएकोले, विश्वासीको लागि जीवनको नयाँपन अपरिहार्य परिणाम हो । जसरी ख्रीष्ट मृत्युबाट बौरी उठ्नुभयो, त्यसरी नै हामी जीवनको नयाँपनमा हिँड्नेछौं । यो निश्चितता समानान्तरमा निहित छ भनी पद ५ बाट पुष्टि हुन्छ, किनभने पछिल्लो पद ४ सँग नजिकबाट जोडिएको छ र पुष्टि गर्ने शक्ति छ ।

ख्रीष्टलाई "पिताको महिमाद्वारा" मृत्युबाट बौरी उठाइएको भनिन्छ । प्रेरितले पहिले नै पितालाई ख्रीष्टको पुनरुत्थानमा सक्रिय एजेन्टको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिसकेका थिए (४:२४, १२५) । तर यहाँ हामी एक अद्वितीय अभिव्यक्ति छ । यो सम्भव छ कि "महिमा" ले ख्रीष्टलाई मृत्युबाट बौरी उठाइएको महिमालाई जनाउँछ । तर ख्रीष्ट बौरिउठाइएका महिमालाई महिमाको रूपमा सोच्नु प्रयोगको हिसाबले बढी हो । परमेश्वरको महिमा परमेश्वरको महिमा हो, उहाँको सिद्धताहरूको योग हो । यदि यो अर्थ यस उदाहरणमा राख्छ भने, पिताको महिमा वा यसको पूर्णतामा पूर्णतालाई ख्रीष्टको पुनरुत्थानमा सञ्चालकको रूपमा परिकल्पना गरिएको छ र त्यस घटनामा, नयाँ नियममा अन्य कुनै पनिभन्दा यो अभिव्यक्तिले छुटकाराको संकेत गर्दछ । र ख्रीष्टलाई मृतकबाट बौरिउठाउनमा पिताको कार्यको प्रकटीकरणको महत्त्व पिताको महिमाको प्रशस्तता उहाँको आफ्नै पुत्रको पुनरुत्थानमा प्रकट हुन्छ । यद्यपि, यो राम्रोसँग हुन सक्छ कि पिताको शक्ति विशेष रूपमा दृश्यमा छ (२ कोरिन्थी १३: ४; एफिसी १:१९) र त्यो घटनामा यो उहाँको सर्वशक्तिमानताको महिमा हो जुन जोडिएको छ । कुनै पनि अवस्थामा "महिमा" शब्दको प्रयोग पिताको एजेन्सी र त्यो एजेन्सीले संकेत गरेको प्रमाणीकरणलाई चिन्हित राहतमा राख्नको लागि हो ।

‘जीवनको नयाँपन’ जीवनमा समावेश हुने नयाँपन हो । ख्रीष्टको पुनरुत्थानमा दर्ता भएको "पिताको महिमा" लाई जीवनको नयाँपनमा यसको निश्चितताको ग्यारेन्टीको रूपमा ल्याइएको हो भन्ने सोचाइलाई हामीले कमै दबाउन सक्छौं ।

यसको प्राप्तिमा गतिशील त्यो विश्वासीहरू जीवनको नयाँपनमा "हिँड्छन्" यसले संकेत गर्दछ कि जीवनलाई ओटियोज स्वामित्वको

रूपमा कल्पना गरिएको छैन तर विश्वासीको गतिविधिमा संलग्न भएको रूपमा हुन्छ ।

५-११

५ किनकि यदि हामी उहाँको मृत्युको समानतामा एकैसाथ जोरिएका छौं भने उहाँको बौरिउठाइको समानतामा पनि जोरिएका हुनेछौं;

६ पापको शरीर बेकम्मा होस् भनेर हाम्रो पुरानो मान्छे उहाँसँगै क्रूसमा टाँगियो भन्ने कुरा थाह गर्दै अब उसो हामी पापको दास हुनुहुँदैन।

७ किनकि जो मरेको छ, त्यसले पापबाट छुटकारा पाएको छ ।

८ अब यदि हामी ख्रीष्टसँग मरेका छौं भने उहाँसँगै हामी जिउने पनि छौं भनी हामी विश्वास गर्दछौं।

९ हामी जान्दछौं, ख्रीष्ट मरेकाहरूबाट बौराइनुभएपछि फेरि कहिल्यै मर्नुहुन्न; अब उसो उहाँमाथि मृत्युको कुनै अधिकार छैन ।

१० किनकि जुन मृत्यु उहाँ मर्नुभयो, त्यसमा उहाँ पापका निम्ति एकै पल्टका लागि मर्नुभयो; तर जुन जीवन उहाँ जिउनुहुन्छ, यसमा उहाँ परमेश्वरका निम्ति जिउनुहुन्छ ।

११ यही प्रकारले तिमीहरूले पनि आफूलाई पापका निम्ति साँच्चै मरेका, तर हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा परमेश्वरका निम्ति जिउँदा भएका ठान ।

५ पद ५ पद ४ को पुष्टि हो, यो विचार हो कि हामी जीवनको नयाँपनमा हिँड्नेछौं किनभने, उहाँको मृत्युको प्रतिरूपमा ख्रीष्टसँग चिनिने, हामी उहाँको पुनरुत्थानको प्रतिरूपमा पनि हुनेछौं । (१) अन्तर्निहित विचार फेरि ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरुत्थानको अविभाज्य संयोजन हो र यस संयोजनबाट निकालिएको निष्कर्ष यो हो कि यदि हामी उहाँको मृत्युमा ख्रीष्टसँग एकताबद्ध छौं भने हामी उहाँको पुनरुत्थानमा पनि हुनुपर्छ । हाम्रो मामलामा विच्छेदन उहाँमा विच्छेद

जत्तिकै असम्भव छ । (२) उहाँको मृत्यु र पुनरुत्थानमा ख्रीष्टसँगको हाम्रो एकतालाई अभिव्यक्त गर्न प्रयोग गरिएको शब्दको अर्थ हो, कडाइका साथ, 'एकसाथ बढेका',²⁰⁸ "यदि हामी उहाँको मृत्युको समानतामा सँगै हुर्केका छौं" । कुनै पनि शब्दले संलग्न युनियनको आत्मीयतालाई बढी पर्याप्त रूपमा व्यक्त गर्न सक्दैन । यो सम्बन्धलाई क्रमशः विकासको प्रक्रियाको रूपमा परिकल्पना गरिएको होइन । प्रश्नमा रहेको खण्डका सर्तहरू र सन्दर्भले यो धारणालाई अनुमति दिँदैन । ख्रीष्टको मृत्यु एक प्रक्रिया थिएन र न त उहाँको मृत्युको लागि हाम्रो अनुरूप एक प्रक्रिया हो । हामी उहाँको मृत्युसँग मिल्ने अवस्थामा छौं । तर "सँगै हुर्किएको"²⁰⁹ ले उहाँको मृत्युमा उहाँसँगको हाम्रो सम्बन्धको निकटतालाई औल्याउँछ । (३) ख्रीष्टको मृत्युको "समानता" मा हामी "सँगै हुर्केका छौं" भन्ने कुरालाई बेवास्ता गर्नु हुँदैन । महत्त्वपूर्ण भिन्नता, समानता भनेको पहिचान होइन । प्रेरितले यहाँ हाम्रो शारीरिक मृत्यु र पुनरुत्थानसँग व्यवहार गर्दैनन्, उहाँले हाम्रो पापको मृत्यु र आत्मिक जीवनको लागि हाम्रो पुनरुत्थानसँग व्यवहार गर्दै हुनुहुन्छ, जुन अघिल्लो सन्दर्भबाट स्पष्ट हुन्छ र त्यसपछिका पदहरूमा अझ स्पष्ट हुनेछ । त्यसैले समानताको सिद्धान्तको परिचय दिन आवश्यक छ । उहाँको मृत्यु र पुनरुत्थानमा ख्रीष्टसँगको हाम्रो एकता यसको आत्मीयताबाट मुक्त हुनु हुँदैन तर समान ईर्ष्याका साथ यसलाई आत्मिक र रहस्यमय सम्बन्धको सन्दर्भमा व्याख्या गरिनु पर्छ । र ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरुत्थानलाई तिनीहरूले हामीमाथि बोक्नलाई पनि त्यस्ता शब्दहरूमा व्याख्या गरिनुपर्छ । यो "उहाँको मृत्युको समानता" लाई बुझाउँछ । (४) "सदृश्यमा सँगै बढेका" शब्दहरू दोस्रो खण्डमा दोहोरिएनन् तर

²⁰⁸ σὺμφυτος यहाँ नयाँ नियममा मात्र पाइन्छ तर συνφύομαι सम्बन्धित पद, लूका ८:७ मा छ ।

²⁰⁹ σὺμφυτοι सँग τῷ ὁμοιώματι लिनुको यस बिन्दुको सन्दर्भमा भन्छु कि पछिल्लो "नजिक कै तरिकाले लिनु पर्छ; जडानको लागि एकैचोटि σὺμφυτοι द्वारा सुझाव गरिएको छ, συν र अण्डाकारद्वारा आवश्यक छ" (नोटहरू, ad loc.) सम्बन्धित पद, साथै फिलिड (op. cit., ad loc.) जसले भन्छन् कि " σὺμφυτος सँग डेटिभ केससँग प्राकृतिक सम्बन्ध छ र यदि त्यस्ता कुनै सम्बन्धको उद्देश्य नभएको भए, सेन्ट पावलले सम्भवतः रोममा गरेजस्तै ἐν ὁμοιώματι लेखेर गलत निर्माणबाट जोगाउने थिए । रोमी ८:३; फिलिप्पी २:७ ।

हामीले ती निहित छन् भनी मान्नुपर्दछ र "हामी पनि पुनरुत्थानको समानतामा हुनेछौं" पदनुपछि, पुनरुत्थान भनेको ख्रीष्टको पुनरुत्थान हो ।²¹⁰ (५) भविष्य काल, "हामी हुनेछौं" निश्चितताको सूचक हो (५:१७, १९) ।²¹¹

पद ५ को योगफल हो, यदि हामी ख्रीष्टसँग पहिचान भएका छौं भने उहाँको मृत्यु र यदि उहाँको मृत्युबाट प्राप्त हुने नैतिक र आत्मिक प्रभावकारिता हामीसँग सम्बन्धित छ भने, हामीले उहाँको पुनरुत्थानबाट नैतिक र आत्मिक सद्गुण प्राप्त गर्नुपर्दछ जुन उहाँसँग उहाँको पुनरुत्थानमा पहिचान हुनुको अर्थ हुन्छ । ख्रीष्टसँगको एकताको हाम्रो लागि यी प्रभावहरूले असम्भव बनाउँदछ कि हामी पापमा जारी रहन सक्छौं कि अनुग्रह प्रशस्त हुन सक्छ । अनुग्रहले ख्रीष्टको मध्यस्थता मार्फत मात्र शासन गर्दछ र यो मध्यस्थता उहाँको मृत्युको प्रभावकारिता र उहाँको पुनरुत्थानको सद्गुणमा उहाँसँग एकताको माध्यमबाट हाम्रो लागि सक्रिय छ ।

६ यहाँ ख्रीष्टसँगको विश्वासीको सम्बन्धद्वारा गरिएको परिवर्तनलाई अधिल्लो पदमा भनिएको कुरा नै यस आमूल परिवर्तनको मात्र व्याख्या हो भनी देखाउनको लागि अपील गरिएको छ । टिप्पणीकारहरूले 'यो जान्न' व्याख्या गर्छन्, जसको साथ पद ६ सुरु हुन्छ, विश्वासीको अनुभवबाट व्युत्पन्न पुष्टिको लागि अपीलको रूपमा ।²¹² यदि यो सटीक अभिप्राय हो भने यो शंकास्पद छ । यो बरु सत्यको अर्को तत्व (पद ९) लाई उहाँको तर्कसँग प्रत्यक्ष रूपमा सान्दर्भिक परिचय गराउने पावलको तरिका हो र जसलाई उहाँका पाठकहरूले जान्नुपर्छ र सत्य हो भनेर स्वीकार गर्नुपर्छ, यद्यपि तिनीहरूको निहितार्थ तिनीहरूको लागि स्पष्ट थिएन र त्यसैले

²¹⁰ ὅλλὰ καὶ मा लाइटफुट: नोटहरू, ad loc खण्ड एक fortiori छ; लाइटफुटका सर्तहरूमा ὅλλὰ "अपोडोसिसमा भनिएको प्रस्तावको पक्षमा भिन्नता छ भनेर देखाउन प्रयोग गरिन्छ" वा, अल्फोर्डले भनेझैं ὅλλὰ (op. cit., ad loc.) "एउटा काल्पनिक खण्डले निष्कर्षलाई बलियो बनाउन काम गरेपछि थपुहोस् ।

²¹¹ सम्बन्धित पद, । गिफोर्ड: op. cit. I, ad loc.

²¹² सम्बन्धित पद, मेयर जसले भन्छन् कि "'वस्तुगत सम्बन्ध सम्बन्धित प्रयोगात्मक सचेत ज्ञान द्वारा पुष्टि हुन्छ" (op. cit., ad loc.); होज: of. cit., ad loc.

व्याख्या आवश्यक थियो । प्रश्नमा रहेको सत्य यो हो कि "हाम्रो पुरानो मानिसलाई ख्रीष्टसँग क्रूसमा टाँगिएको छ ताकि पापको शरीर नष्ट होस्, अन्तसम्म हामीले पापको सेवा नगरौं"-यसले हाम्रो लागि भनिएको कुराको सामग्री परिभाषित गर्दछ भनि थाहा पाउछौं ।

(१) "हाम्रो पुरानो मानिस" भनेको पुरानो आत्मा वा अहं हो, नयाँ मानिसको विपरित सम्पूर्ण रूपमा पुनर्जन्म नभएको मानिस हो । आस्तिकलाई पुरानो र नयाँ मानिस दुवै ठान्नु वा उहाँमा पुरानो र नयाँ मानिस दुवै हुनु, पुनर्जन्मको दृष्टिले पछिल्ला र भ्रष्टता बाँकी रहेको कारणले पहिलेको सम्झनु गलत हो । यो पावलको अवधारणा होइन भन्ने तथ्यले यहाँ "बूढो मानिस" लाई ख्रीष्टसँग क्रूसमा टाँगिएको भनी चित्रण गरिएको छ र ख्रीष्टको क्रूसको ढाँचा पछि एक पटकको लागि निश्चित कार्यलाई संकेत गर्दछ । "बूढो मानिस" लाई क्रूसमा टाँगिने प्रक्रियामा ख्रीष्टलाई उसको क्षेत्रमा मान्नुपर्ने भन्दा बढी मात्र सकिँदैन । यसबाहेक, पहिले नै उल्लेख गरिएझैं, पावलले यस सन्दर्भमा आफ्नो मृत्युमा ख्रीष्टसँग एकताको माध्यमबाट हुने पापसँगको निश्चित उल्लङ्घनमा जोड दिइरहेका छन् र बूढो मानिसको क्रूसमा टाँगिने अपील यस आग्रहसँग समन्वय गरिएको छ र विशेष गरी उदाहरणात्मक वा प्रोबेटिभ यो एफिसी ४:२२-२४; कलस्सी ३:९, १० ले अर्को दृष्टिकोणलाई समर्थन गर्दैन तर माथि भनिएको अवधारणालाई पुष्टि गर्दछ ।²¹³

(२) "पापको शरीर" लाई धेरै टिप्पणीकारहरूले लाक्षणिक रूपमा व्याख्या गरेका छन् र पापलाई धेरै सदस्यहरू भएको जीवको रूपमा हेरिएको छ । वास्तवमा एउटै दृष्टिकोणले शरीरलाई "मास" को अर्थमा लिने र पाप र भ्रष्टताको सङ्ख्यालाई जनाउँदै पावलको व्याख्या गर्नेहरूले प्रतिनिधित्व गर्छन् ।²¹⁴ तथापि, यस्तो कुनै

²¹³ लेखकद्वारा यस प्रश्नको पूर्ण उपचारको लागि आचार सिद्धान्तहरू (लन्डन र ग्रान्ड यॉपिङ्स, १९५७), पृष्ठ २११-२१९ हेर्नुहोस् ।

²¹⁴ "प्रस्ट रूपमा, अधिल्लो खण्डमा अभिव्यक्त रूपमा, वृद्ध मानिस, लाक्षणिक छ, त्यस्तै यो अर्को, पापको शरीर हो र यसको मतलब मानव शरीर होइन तर भ्रष्ट सिद्धान्तहरू, प्रवृत्तिहरू, अभिलाषाहरूको सम्पूर्ण प्रणाली हो । र जोशहरू, जसमा पतनदेखि नै मानिसको स्वभाव छ र सबै मानव शक्ति र संकायहरूसँग सह-विस्तारित र अनुरूप छ" (जेम्स फ्रेजर: ए ट्रीटाइज अन सेन्क्टिफिकेशन, लन्डन, १८९७, पृष्ठ ६१) । त्यस्तै प्रभावमा

लाक्षणिक व्याख्याको सहारा लिनु आवश्यक छैन । "शरीर" ले यस अवस्थामा भौतिक जीवलाई राम्रोसँग बुझाउन सक्छ । "शरीर" पक्कै पनि यस अर्थमा पद १२ मा "तपाईंको नश्वर शरीर" अभिव्यक्तिमा प्रयोग गरिएको छ । ८:१०, ११, १३, २३ मा पनि त्यस्तै छ; १२:१, १ कोरिन्थी ६:१३, १५, १६, २०; २ कोरिन्थी ४:१० फिलिपी १:२०; ३:२ कलस्सी २:११; १ थेस्सलोनिकी ५:२३) । यी सन्दर्भहरूले प्रेरितले शरीरसँग सम्बन्धित पाप र पवित्रीकरणको बारेमा सोचेको हृदयसम्म देखाउन पर्याप्त छ । "पापको शरीर" को अभिव्यक्तिले शरीरलाई पापद्वारा सशक्त र नियन्त्रित रूपमा बुझाउँछ, पापी शरीर यदि यो अर्थ हो भने उसले कसरी "पापको शरीर" लाई बेकारको रूपमा बोल्न सक्छ ? यो पूर्णतया यस खण्डको विचारसँग मिल्दोजुल्दो छ, समग्र रूपमा र यसका अलग तत्वहरूमा, कि पापसँगको निश्चित उल्लङ्घनलाई यसको दायरा भित्र शरीर र विश्वासीको आत्माको रूपमा चित्रण गरिनु पर्छ । शरीर व्यक्तित्वको अभिन्न अंग हो र बूढो मानिसलाई क्रूसमा टाँगिएको भएदेखि पापको शरीरको विनाश सम्पूर्ण व्यक्तिको त्यो कट्टरपन्थी परिवर्तनको एक अपरिहार्य पक्ष हो जुन वृद्ध मानिसको क्रूसमा टाँगिनुलाई संकेत गर्दछ । विश्वासीको शरीर अब पापद्वारा सशर्त र नियन्त्रित शरीर छैन । उहाँको अहिलेको शरीर एउटा सशर्त र नियन्त्रित छ जुन उसको समग्रतामा विश्वासीको शासक सिद्धान्त बन्न आएको छ, अर्थात्, "धार्मिकताप्रति आज्ञाकारिता" (पद १६) । यस पदमा पापको शरीरको विनाशलाई वृद्ध मानिसको क्रूसमा टाँगिएको उद्देश्य भनिएको छ; प्रश्नमा रहेको धारा एक उद्देश्य हो । यसले "बूढो मानिस" द्वारा व्यक्त गरिएको अवधारणालाई संकुचित गर्न आवश्यक वा वारेन्टी गर्दैन र न त यसले 'पापको शरीर' को सङ्केतलाई फराकिलो बनाउन आवश्यक छ । यस उदाहरणमा बूढो मानिसको क्रूसमा टाँगिएको उद्देश्यलाई पापी शरीरको विनाश भनेर परिभाषित गर्नुपर्छ भन्ने कुराले प्रेरितको

क्याल्भिनले भनेका छन् कि यसको अर्थ "मासु र हड्डीहरू होइन तर भ्रष्ट जन; मानिसको लागि, आफ्नै स्वभावमा छोडिएको, पापले बनेको समूह हो" (op. cit., ad loc.) । होजले पाप व्यक्तित्व हो र सदस्यहरूसँग एक जीवको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ भन्ने दृष्टिकोणलाई समर्थन गर्दछ । सम्बन्धित पद, फिलिपी जसले अभिव्यक्तिलाई लाक्षणिक रूपमा मान्छन् ।

क्षितिजमा शरीरसँग सम्बन्धित पापपूर्णता कति हृदयसम्म देखा परेको थियो भनेर संकेत गर्दछ । यस पत्रका पछिल्ला भागहरू र उनका अन्य पत्रहरूले यो व्यावहारिक चिन्तालाई पुष्टि गर्नेछन् ।²¹⁵

(३) पद ६ को समापन खण्डले 'अन्तसम्म हामीले पापको सेवा नगरौं' भन्ने उद्देश्य पनि व्यक्त गर्दछ । यो अनिश्चित छ कि यो अधिल्लो खण्डसँग मात्र लिने वा दुई अधिल्लो खण्डसँग लिने तर यो अनिश्चितताले भावनालाई भौतिक रूपमा प्रभावित गर्दैन । कुनै पनि अवस्थामा पहिले के द्वारा सेवा गरिएको उद्देश्य पापको बन्धन समाप्त हुन सक्छ । पापको बन्धन र यसबाट मुक्तिको यो धारणा पछिका पदहरूमा व्याप्त छ । यहाँ हामी पहिलो पटक यसको परिचय गरौं । पापसँगको निश्चित विच्छेद, जुन यस अध्यायको आधारभूत आधार हो, यहाँ पापको बन्धनबाट मुक्तिको सन्दर्भमा परिभाषित गरिएको छ जुन पूर्व-ख्रीष्टियन राज्यको विशेषता थियो । यो बन्धन सेवा, यो ध्यान दिनु पर्छ, हामीले स्वेच्छाले प्रदान गर्ने एउटाको रूपमा कल्पना गरिएको छ-हामी पापको सेवा गर्छौं । यो कुनै सेवा होइन जसमा हामी अनैच्छिक र अनिवार्य रूपमा पठाइन्छौं । यो सम्पूर्ण खण्डमा देखिन्छ र यसलाई ध्यानमा राख्नुपर्छ ।

७ धेरै टिप्पणीकारहरूले पद ७ लाई सामान्य प्रस्तावको रूपमा मान्दछन् ।²¹⁶ यो निर्णायक रूपमा कट्टरपन्थी हुन सम्भव छैन, तर सन्दर्भले यहाँ पुनः येशूको बपतिस्माद्वारा ख्रीष्टको साथमा विश्वासीको मृत्युलाई संकेत गर्दै हुनुहुन्छ भन्ने दृष्टिकोणलाई समर्थन गर्दछ । मृत्यु कस्मिमा यस विचारलाई अधिल्लो पदहरूमा (पदहरू २, ३, ५) मा

²¹⁵ यस व्याख्याले शरीरलाई पापपूर्णताको स्रोत वा आसनको रूपमा प्रतिनिधित्व गर्दछ भन्ने प्रभावको लागि कुनै पनि आरोप कुनै वारेन्ट बिना छ । पावलले शरीरलाई पापको स्रोत वा आसनको रूपमा मानेनन् भन्ने कुरा उहाँका पत्रहरूमा छ । तर प्रेरित ठोस र व्यावहारिक थिए र उहाँलाई अनुभव र अवलोकनबाट मात्र राम्रोसँग थाहा थियो (माथि उल्लेखित सन्दर्भहरूले संकेत गरे जस्तै) पापसँग सम्बन्धित र शरीरमार्फत दर्ता गरिएको हृदयसम्म त्यहाँ मानव आत्माको पापहरूको कुनै कम अनुमान छैन तर त्यहाँ पापपूर्णताको इमानदार मूल्याङ्कन छ जुन शरीर र विशेष गरी शरीरसँग सम्बन्धित पापहरूको विशेषता हो । यो ठोस चासो हो जुन यहाँ शरीरलाई पापको रूपमा जोडिएको अभिव्यक्तिमा आउँछ ।

²¹⁶ उदाहरणको लागि, मृत्यु भएको अपराधी अब उसको पुँजीगत अपराधको सजायको लागि उत्तरदायी छैन-उसले न्यायको माग पूरा गरेको छ ।

पर्याप्त जोड दिइएको थियो कि अघिल्लो पदहरूमा के विकास गरिएको थियो र यहाँ प्रस्तुत गरिएको थियो भन्ने संक्षिप्त कथन बाहेक पद ७ लाई विचार गर्न आवश्यक छैन । पद ६ मा भनिएको सिद्धान्तको समर्थनमा पुष्टिकरणको माध्यमबाट यसबाहेक, पद ८ मा पहिलो खण्ड, "तर यदि हामी ख्रीष्टसँग मरौं ?" पद ७ लाई त्यस अर्थमा व्याख्या गरिनु पर्ने सुझाव दिन्छ । "पापबाट न्यायोचित" शब्दको अदालती आयातलाई ध्यानमा राखी न्यायिक अर्थ वहन गर्नुपर्नेछ । तर सन्दर्भले पापको शक्तिबाट छुटकारासँग सम्बन्धित भएकोले यो विचार "पाप छोड्नु" भन्ने हो । पापको शासन गर्ने शक्तिको साथ निर्णायक उल्लङ्घनलाई न्यायाधिशले दिने व्यक्तिलाई न्यायोचित भएको बेला बर्खास्त गर्ने प्रकारको समानता पछि हेरिन्छ । यसरी प्रमाणित भएको व्यक्तिमाथि पापको कुनै थप दावी छैन । यो न्यायिक पक्ष जसबाट पापको शक्तिबाट छुटकारालाई हेर्ने हो, त्यसको कदर गर्नुपर्छ । यसले देखाउँछ कि अदालती धर्मीकरणमा मात्र होइन तर पवित्रताको आधारमा रहेको कुरामा पनि उपस्थित छ । ख्रीष्टको मृत्युमा पापको शक्तिमा न्याय गरिन्छ (युहन्ना १२:३१) र विश्वासीको पक्षबाट यस शक्तिबाट मुक्ति यस न्यायको प्रभावकारिताबाट उत्पन्न हुन्छ । यसले हामीलाई अदालती सर्तहरूको व्याख्याको लागि पनि तयार गर्दछ जुन पावलले ८:१, ३ मा पछि प्रयोग गर्दछ, अर्थात्, "दोषी" र "दोष लगाइएको" र यी सर्तहरूले पनि ख्रीष्टले एक पटक सदाको लागि बनाएको कुरालाई संकेत गर्न सक्छन् भनेर देखाउँदछ । पापको शक्तिको सन्दर्भमा (८:३) र येशूको क्रुसमा कार्यान्वयन भएको न्यायको योग्यतामा यस शक्तिबाट हाम्रो मुक्तिको लागि (८:१) काम गर्छ ।

८ पद ८ को शिक्षा अनिवार्य रूपमा पद ३ र ५ को हो । यस खण्डको मुख्य विचार भनेको विश्वासीहरू "पापमा मरे" (पद २) र त्यसपछिका पदहरू व्याख्या हुन् । अब पद ८ मा विश्वासीहरू पापमा मर्नुको कारण स्पष्ट रूपमा ख्रीष्टसँग मर्नुको सन्दर्भमा दिइएको छ र पछिका पदहरूले ख्रीष्टसँग मर्नुले पापमा मृत्यु हुनुको कारण देखाउँछ । तथापि, यो ख्रीष्टसँग मर्नुको तथ्य होइन जसले यस

उदाहरणमा जोड दिन्छ तर उहाँसँग सँगै बाँचिरहेको छ । ख्रीष्टसँग मर्नुलाई मानिन्छ र हामी पनि उहाँसँगै बाँच्नेछौं भन्ने निष्कर्ष निकालिन्छ । यस निष्कर्षका दुई विशेषताहरू ध्यान दिन योग्य छन् । (१) यस नतिजामा विश्वासको निश्चितता "हामी विश्वास गर्छौं" मा संकेत गरिएको छ । यो विश्वासको लेख हो, अनुमानको होइन, कि येशूको पुनरुत्थानको जीवन उहाँको मृत्युमा ख्रीष्टसँग एकताबद्ध भएकाहरूको हो । (२) भविष्य काल, "'हामी बाँच्नेछौं' ? भविष्यको पुनरुत्थान अवस्थालाई विशेष रूपमा उल्लेख गर्दै न तर माथि फेला परेको रूपमा (पद ५ को), यहाँ र अहिले ख्रीष्टको पुनरुत्थान जीवनमा सहभागिताको निश्चिततालाई संकेत गर्दछ, यो आत्मिक रहस्यमय मिलनको जीवन हो । निस्सन्देह, शरीरको पुनरुत्थान यस मिलनको अन्तिम फल हो । तर हामीले सोचाइलाई त्यो आशामा सीमित नगर्न सक्छौं ।

९ यस पदले ख्रीष्टसँग सँगै बस्ने आश्वासनलाई मनोरञ्जन गर्ने आधारमा व्यक्त गर्दछ । त्यहाँ निलम्बन वा ख्रीष्टको पुनरुत्थान जीवनमा सहभागिताको अवरोध हुन सक्छ वा पापमा मृत्युमा उल्टाइने येशूको पुनरुत्थानको तथ्यलाई अस्वीकार गर्न वा दोहोर्याउन सकिँदैन । "मरेकाहरूबाट बौरिउठाइएका ख्रीष्ट अब मर्दैनन्" । र उहाँको पुनरुत्थानमा ख्रीष्टसँगको एकताको कारणले गर्दा जीवनको नयाँपन जुन विश्वासीहरूको लागि यस संघले समावेश गर्दछ त्यो ख्रीष्टको पुनरुत्थान जस्तै निश्चित रूपमा स्थायी छ । येशूको पुनरुत्थानको अपरिवर्तनीयता पद ९ को समापन खण्डमा व्याख्या गरिएको छ जसको अर्थ "मृत्युले उहाँमाथि शासन गर्दैन" । यसले एक पटक उसमाथि मृत्युले शासन गरेको संकेत गर्छ । किनभने उहाँलाई पापको रूपमा चिनिएको थियो, उहाँलाई पापको ज्यालामा पनि पहिचान गरिएको थियो जुन मृत्यु हो । त्यसैले उहाँ मृत्युको शक्तिको अधीनमा हुनुहुन्थ्यो । मृतकबाट पुनरुत्थानले मृत्युको शक्तिलाई जितेको ग्यारेन्टी दिन्छ र मृत्युमाथिको यो विजय एक अपरिवर्तनीय अन्त हो । अब मृत्युले उसमाथि कहिल्यै प्रभुत्व जमाउन सक्दैन । ख्रीष्टको पुनरुत्थानको अन्तिम नै यहाँ बलियो सर्तहरूमा जोड दिइयो,

यो खण्डको बोझ हो पापको शक्तिले उल्लंघनको निर्णायकतालाई पुनः प्रमाणित गर्दछ । विश्वासीलाई ख्रीष्टसँग बारम्बार मर्ने र बौरिउठ्ने मानिने छैन । निस्सन्देह, विश्वासीको जीवनमा प्रक्रिया र प्रगति हुन्छ र यसलाई "ख्रीष्टसँग मर्नु र बौरिउठ्नुको निहितार्थ र दावीहरूको प्रगतिशील अनुभूति" को रूपमा ठीकसँग बुझ्न सकिन्छ । तर ख्रीष्टसँग मर्नु र बौरिउठ्नुलाई प्रक्रियाको रूपमा नभई निश्चित र निर्णायक घटनाको रूपमा हेरिन्छ र यसलाई ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरुत्थान भन्दा निरन्तर प्रक्रियाको रूपमा बुझ्न सकिँदैन ।

१० पद १०²¹⁷ पुष्टी हो र ख्रीष्टको मृत्युको उच्चारण एकै पटकको लागि हो । त्यो घटनाको अन्त र निर्णायकतालाई दोहोर्‍याउन प्रेरित थाक्दै न, किनकि हामीले देख्यौं, यो पत्रको यस भागमा उहाँको सर्वोपरि चासो हो, यो एक पटक-सर्वकालिकताको निहितार्थ हो । तथापि, नीरस पुनरावृत्तिको साथ हामीलाई सेवा दिइँदैन । हामी अब ख्रीष्टको मृत्युको अर्थको सन्दर्भमा सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण कथनहरू मध्ये एकसँग परिचित छौं-यो हो कि ख्रीष्ट "पापमा मर्नुभयो" । निस्सन्देह यो अभिव्यक्तिको बल निर्धारण गर्न गाह्रो छ । पद २ मा उही सूत्र पापको लागि हाम्रो मृत्युको सन्दर्भमा प्रयोग गरिएको छ र पद ११ मा हामीलाई "पापको लागि मरेको" भनिएको छ । के ख्रीष्टको मृत्युमा पनि यही अर्थ लागू गर्न सम्भव छ ? यो सूत्रको व्याख्या गर्न मनमानी जस्तो देखिन्छ किनकि यो ख्रीष्टमा लागू हुन्छ जुन पद २ र ११ को अर्थ भन्दा पूर्ण रूपमा भिन्न हुन्छ । यसबाहेक, पद १० र ११ बिचको समानान्तरता छ, ख्रीष्ट एक पटक पाप गर्न मर्नु भएको छ (पद १०), पापको लागि हाम्रो मरेको समानान्तर हुनु (पद ११) र परमेश्वरको लागि ख्रीष्ट जीवित हुनु (पद १०) ख्रीष्ट येशूमा परमेश्वरसँग हाम्रो बाँच्नुको समानान्तर हुनु (पद ११) । समानान्तरहरूले समानतालाई सङ्केत गर्छ, यदि ख्रीष्ट पापमा मर्नुले पापको लागि हाम्रो मृत्युसँग कुनै

²¹⁷ न्युटर ० लाई सम्भवतः "सान्दर्भिक" को अर्थमा लिइन्छ । "न्युटर ० पुरा खण्ड अघि, यस्तै आदिको अर्थमा (ल्याटिनमा *quod* जस्तै), हुन्छ । रोमी ४:१०...गलाती २:२०... दुबै खण्डहरूमा तथापि, ० लाई वस्तुगत मामलाको लागि पनि लिन सकिन्छ: *quod vivit, vita, quam vivit*" (जी. बी. नयाँ नियमको इडियमको व्याकरण, एन्डोभर, १८९२, २४, ४, नोट ३) ।

समानता राख्दै न भने समानता टुट्नेछ । त्यसैले हामीले यो धारणामा अगाडि बढ्नु पर्छ कि यो हामीमा लागू हुने सूत्रले ख्रीष्टमा लागू हुने अर्थ खोज्ने दिशा प्रदान गर्दछ ।²¹⁸

पद २ र ११ मा विश्वासीहरूलाई लागू गरिए अनुसार तिनीहरू पापको शक्तिमा मरे । के ख्रीष्टको बारेमा पनि त्यस्तै भन्न सकिन्छ ? यो ख्रीष्टको बारेमा भन्न सकिँदैन कि पापले उहाँमाथि आफ्नो शक्ति प्रयोग गर्यो जसरी यसले हामीमाथि शासन गर्यो । हामी पापको अशुद्धता र शक्तिमा दास थियौं; यसरी पापले उहाँमाथि शासन गरेन । तैपनि, ख्रीष्टलाई पापसँग यसरी चिनेएको थियो जुन उसले निर्दयी रूपमा बोकेको थियो कि उहाँले यसको दोष मात्र होइन तर यसको शक्तिसँग पनि व्यवहार गर्नुभयो । मृत्युले उसमाथि शासन गर्‍यो जबसम्म उसले यसको शक्ति तोड्दैन (पद ९) । त्यसकारण पापले उहाँमाथि शासन गरेको भन्न सकिन्छ कि उहाँको अपमानको अवस्थालाई पापले सर्त राखेको थियो जसको साथ उहाँलाई विकृत रूपमा पहिचान गरिएको थियो । उहाँलाई पाप बनाइयो (२ कोरिन्थी ५:२१) र यस सम्बन्धमा शक्तिको रूपमा पापलाई ध्यानमा राख्नुपर्छ । यो उहाँको आफ्नै मृत्युद्वारा थियो कि उहाँले पापको शक्तिलाई नष्ट गर्नुभयो र उहाँको पुनरुत्थानमा उहाँ पापद्वारा शर्त नभएको अवस्थामा प्रवेश गर्नुभयो । ख्रीष्ट "पापमा एक पटक मर्नुभयो" भनी प्रेरितले विचार गरेको शक्तिको रूपमा पापमाथिको यो विजय हो भनी विश्वास गर्ने राम्रो कारण छ । र यो किनभने ख्रीष्टले आफ्नो मृत्युमा पापको शक्तिमाथि विजय हासिल गर्नुभयो कि उहाँको मृत्युमा उहाँसँग एकता भएकाहरू पापको शक्तिमा मर्छन् र पापको लागि मर्छन् (पदहरू २, ११) ।

पद १० को पछिल्लो भागले ख्रीष्टको आफ्नै पुनरुत्थान लाइटलाई जनाउँछ र यसलाई परमेश्वरको लागि जीवित भनी वर्णन गरिएको छ । यसले उहाँको अपमानको अवस्थामा पिताप्रति ख्रीष्टको भक्तिको

²¹⁸ "सीएफ, यो व्याख्याको लागि, मेयर, फिलिपी, गिफोर्ड, एट अल। हल्डेन (अफ. cit., ad loc.) द्वारा जोडिएको व्याख्याले पापको दोषमा मर्नुलाई मात्र बुझाउँछ कि पदहरू १-११ को प्रमुख विचारलाई ध्यानमा राख्न असफल हुन्छ । यसले पापसँग हाम्रो प्रभुको विचरी पहिचान र पापको शक्तिमाथिको उहाँको विजयबाट हामीलाई प्राप्त हुने प्रभावकारिताको सबै-महत्वपूर्ण पक्षलाई पनि गुमाउँछ ।

पूर्णतालाई पूर्वाग्रही रूपमा प्रतिबिम्बित गर्दैन । यसको अर्थ उहाँको पूर्व-पुनरुत्थान र पुनरुत्थान पछिको अवस्था हरू बिचको भिन्नताबाट व्युत्पन्न हुनु हो । पहिलेको पापले सर्त राखेको थियो जुन उसले विकृत रूपमा बोकेको थियो र पाप भनेको परमेश्वर के हुनुहुन्छ भन्ने विरोधाभास हो । तर उहाँले आफ्नो मृत्युमा पापको अन्त्य गरेको हुनाले, उहाँको पुनरुत्थानको जीवन कुनै पनि हिसाबले परमेश्वरको विरोधाभासपूर्ण कुराले सर्त हुँदैन । कुनै पनि कारक त्यो जीवनमा प्रवेश गर्दैन जुन परमेश्वरको सिद्धता र महिमाको लागि पराया हो ।

११ यो पद उत्तेजक छ । 'आफैलाई गणना गर्नुहोस्' सूचक भन्दा अत्यावश्यक छ ।²¹⁹ के आज्ञा दिइएको छ होसियारीपूर्वक नोट गर्न आवश्यक छ । हामीलाई पापको लागि मरेको र परमेश्वरको लागि जीवित हुन आज्ञा दिइएको छैन । यी अनुमानित छन् । र यिनिहरूलाई तथ्यहरू मात्र सकिदैन कि उनीहरू तथ्य बन्छन । अत्यावश्यकताको बल यो हो कि हामीले ख्रीष्टसँगको एकताको आधारमा प्राप्त भएका तथ्यहरूको गणना र कदर गर्नुपर्छ । "पापको लागि मरेको" अभिव्यक्तिले उहाँको मृत्युको प्रभावकारितामा ख्रीष्टसँग एकताद्वारा पापको लागि मर्ने एक पटक-सर्वका लागि निर्णायक घटनाको परिणामस्वरूप स्थायी अवस्था वा अवस्थालाई जनाउँछ । र "पापको लागि मरेको" र "परमेश्वरको लागि जीवित" को पूरकताले पापको लागि ख्रीष्टको मृत्यु र परमेश्वरको लागि जीवन (पद १०) को समानान्तर रूपमा, परमेश्वरको लागि जीवन पापको लागि मरेको जस्तै निरन्तरता हो भन्ने संकेत गर्दछ । परमेश्वरको लागि यस जीवनको सुरक्षा र स्थायित्व यस तथ्यद्वारा बीमा गरिएको छ कि यो "ख्रीष्ट येशूमा" जीवन कायम गरिएको छ ।²²⁰

²¹⁹ λογίζεσθαι अधिमान्य रूपमा अनिवार्य रूपमा लिइन्छ । होर्टेरी पहिलेको भन्दा बढी स्वाभाविक रूपमा प्रवाह हुन्छ र पदहरू १२, १३ मा पछ्याउने अनिवार्यताहरूसँग पनि सहमत हुन्छ ।

²²⁰ पद ११ τῷ κυρίῳ ἡμῶν को अन्त्यमा थपिएकोलाई वास्तविक होइन भनेर हल्का रूपमा बहिष्कार गर्न सकिँदैन, किनकि यो सी र कर्सिभहरूको मास र केही पुरातन संस्करणहरूद्वारा समर्थित छ । भोन सोडेनले यो पढाइ अपनाउँछ । यो सम्मिलनबाट बनाम २ मा सम्मिलन उत्पन्न भएको तर्क गर्नको लागि अवास्तविक हो ।

ख. पवित्र भएकाहरूका लागि अनिवार्यता
(B. THE IMPERATIVES FOR THE SANCTIFIED)
(६:१२-२३)

१२-१४

१२ यसकारण पापलाई तिमीहरूको मर्ने शरीरमा राज्य गर्न नदेओ, नत्र तिमीहरूले त्यसका कुकामनाहरूमा त्यसको आज्ञापालन गर्नुपर्छ ।

१३ न ता आफ्ना अङ्गहरू नै अधर्मका हतियारहरूको रूपमा पापको वशमा सुम्प; तर मरेकाहरूबाट जिउँदा भएझैं गरी तिमीहरूले आफूलाई परमेश्वरको वशमा सुम्प र तिमीहरूका अङ्गहरू चाहिँ धार्मिकताका हतियारहरूको रूपमा परमेश्वरको वशमा सुम्प !

१४ किनकि पापले तिमीहरूमाथि राज्य गर्नेछैन; किनभने तिमीहरू व्यवस्थाको अधीनतामा छैनौ, तर अनुग्रहको अधीनतामा छौ ।

१२ पद १२ मा हामीसँग पुनः उपदेशको भाषा छ, जुन पहिलेको कुराबाट निकाल्नको लागि अनुमानको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ: "यसकारण पापले तपाईंको मर्ने शरीरमा राज्य गर्न नदिनुहोस्, नत्र तिमीहरूले त्यसका अभिलाषाहरूमा त्यसको आज्ञापालन गर्नुपर्छ" । यो मात्र हुँदैन कि पापले विश्वासीमा शासन गरिरहेको छ र अब उसलाई पापको शासन समाप्त गर्न आग्रह गरिएको छ । यो पापको लागि मरेको र परमेश्वरको लागि जीवित भएको विश्वासीको स्थितिको सम्बन्धमा अघिल्लो पदहरूमा उल्लिखित सबै कुराको विरुद्धमा चलेछ । र यसबाहेक, हामीसँग यो खण्डमा पापको प्रभुत्व हुँदैन भन्ने आश्वासन छ किनभने विश्वासी व्यवस्थाको अधीनमा होइन तर अनुग्रहको अधीनमा हुन्छ (पद १४) । अनिवार्यताको बललाई अनिवार्यसँग सूचकको सम्बन्धको प्रकाशमा मात्र बुझ्न सकिन्छ । पापको प्रभुत्व हुँदैन - यो सूचक हो । यो सूचक पद १४ मा मात्र स्पष्ट रूपमा जोडिएको छैन, यो सबै कुरामा निहित छ कि प्रेरितले पद १२

अधिका पदहरूमा तर्क गरेका छन् । पापलाई शासन गर्न नदिनुहोस् - यो अनिवार्य छ । र यो सूचकबाट बग्छ । पापले शासन नगरेको कारणले मात्र यसो भन्न सकिन्छ, "त्यसैले पापलाई शासन गर्न नदिनुहोस् ।" अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा, उपदेशको पूर्वधारणा भनेको पापले शासन गर्छ भन्ने होइन तर त्यसको विपरित हो, यसले शासन गर्दैन र यही कारणले गर्दा आग्रहको वैधता र अपील हुन सक्छ । मुक्ति नभएको दासलाई "दासको व्यवहार नगर" भन्नु भनेको उसको दासत्वको खिल्ली उडाउनु हो । तर मुक्त गरिएको दासलाई पनि यही भन्नु भनेको उसको मुक्तिको विशेषाधिकार र अधिकारलाई लागू गर्न आवश्यक अपील हो । त्यसोभए यस अवस्थामा अनुक्रम यस्तो छ: पापको प्रभुत्व हुँदैन, त्यसैले यसलाई शासन गर्न अनुमति नदिनुहोस् । पापको प्रभुत्वबाट छुटकारा "पापलाई राज्य गर्न नदेऊ" भन्ने आज्ञाको पूर्तिको आधार र प्रोत्साहन दुवै हो ।

नश्वर शरीर कुनै प्रश्रबिना भौतिक जीव विघटन को अधीनमा छ (अध्याय र पदहरू ६; ८:१०, ११) र अभिलाषाहरू विशेष गरी शरीरसँग सम्बन्धित छन् । प्रेरितको ठोस र व्यावहारिक चासो यहाँ दिइएको प्रमुख रूपमा स्पष्ट हुन्छ, पद ६ मा जस्तै, शरीरसँग सम्बन्धित र दर्ता गरिएको वासनासँग शरीरको अभिलाषाहरूलाई आज्ञाकारिताको मागको रूपमा कल्पना गरिएको छ । यो एक नकली आत्मिकता हो जुन पवित्रताको दावीप्रति उदासीन हुन सक्छ किनकि तिनीहरूले हाम्रो भौतिक अस्तित्वको पवित्रीकरणमा बोक्छन् । पापको लागि मृत्यु र परमेश्वरलाई जीवन, पापको प्रभुत्वबाट छुटकारा, तिनीहरूको वास्तविकतालाई मूर्त र दृश्यमा देखाउनेछ शरीरको अभिलाषाहरूलाई अस्वीकार गरेर तिनीहरूले मागेको सन्तुष्टि र शरीरको मृत्युले यसको अभिलाषाको अधीनमा बस्नुको मूर्खतालाई रेखांकित गर्दछ, विश्वासीको जीवन अविनाशी र अमर हुन्छ ।

१३ पद १३ को व्याख्या पद १२ को माथि दिइएको व्याख्याद्वारा शासित हुनुपर्छ । यदि "नश्वर वा मर्ने शरीर" को अर्थ भौतिक जीव हो भने, यस पदमा उल्लेख गरिएको "अङ्गहरू" को अर्थ शरीरका अङ्गहरू जस्तै हुनुपर्छ । हात र खुट्टा । पापलाई एक मालिकको

रूपमा कल्पना गरिएको छ जसको निपटानमा हामी यी सदस्यहरू राख्छौं ताकि तिनीहरू साधन हुन सकून्!²²¹ अधर्मलाई बढावा दिन आह्वान यो प्रभावको लागि हो कि हामीले यस्तो अन्त्यको लागि पापको निपटानमा हाम्रा शारीरिक अंगहरू राख्नु हुँदैन । सकारात्मक प्रतिपक्ष यो हो कि हामीले आफूलाई मृतकहरूबाट जीवितहरू र हाम्रा सदस्यहरूलाई परमेश्वरमा धार्मिकताको साधनको रूपमा प्रस्तुत गर्नुपर्छ । यो पूर्ण कथनले देखाउँछ कि यद्यपि विचार शरीरमा केन्द्रित भएको थियो (पदहरू १२, १३क) तर पनि प्रेरितले आराधनाको योग-सम्झनाको रूपमा भौतिकलाई मान्दैनन् । विश्वासीहरूले आफूलाई मरेकाहरूबाट जीवितहरूको रूपमा परमेश्वरसामु प्रस्तुत गर्नुपर्छ । यहाँ पूरै व्यक्तित्वको नजर छ । अन्तिम खण्डमा शरीरका सदस्यहरूलाई फेरि उल्लेख गरिएको छ । यस उदाहरणमा प्रयोग गरिएको तनावले हामी र हाम्रा सदस्यहरूको प्रस्तुतिमा संलग्न समर्पणको एक पटक-सर्वदाको लागि संकेत गर्दछ । हामी आफूलाई र हाम्रा सदस्यहरूलाई उहाँको सेवा र धार्मिकताको प्रवर्धनको लागि एक पटक सबैको लागि परमेश्वरमा प्रस्तुत गर्ने रूपमा लिइन्छ ।²²²

१४ पद १४ मा पहिलो खण्ड, 'किनकि पापले तिमीमाथि प्रभुत्व जमाउनेछैन' निश्चित तथ्यको कथन हो र यसलाई अनिवार्य रूपमा व्याख्या गरिनु हुँदैन वा भविष्यको लागि आरक्षित आशिषलाई संकेत गर्ने रूपमा हुन्छ । उदाहरणहरूमा पहिले नै उल्लेख गरिएझैं, यहाँ भावी कालले पनि पुष्टि भएको कुराको निश्चितता व्यक्त गर्दछ । अत्यावश्यक भन्दा पनि संकेतात्मक रूपमा पुष्टि गरिएको आश्वासनले पद १२ र १३ मा भएका सल्लाहहरूलाई वैध र सान्दर्भिक बनाउँछ र यी आवश्यकताहरू पूरा गर्न प्रोत्साहन र उत्साह प्रदान गर्दछ । उत्तरार्द्धको आज्ञाकारितालाई परमेश्वरको अनुग्रहले उपदेशहरूमा

²²¹ ग्रीकमा शब्द "हतियार" हो, अध्याय १३:१२; २ कोरिन्थी ६:७; १०:४; लाइटफुटको नोट यस बिन्दुमा छ: 'पापलाई सार्वभौम मानिन्छ (१) εἰς τὸ ὑπακούειν पद १२ जसले प्रजाहरूको सैन्य सेवाको माग गर्दछ (μὴ βασιλεύετω पद १२), तिनीहरूको हतियारको कोटा लगाउँदछ (ὅπλα ἀδικίας पद १३) र तिनीहरूलाई तिनीहरूको सिपाहीको मृत्युको तलब दिन्छ (ὅπλα ἀδικίας पद २३)'" (नोटहरू, ad loc.) ।

²²² सम्बन्धित पद, . वाइनर: op. cit., § 43, 3a, b; फिलिप्पी, मेयर, गिफोर्ड, ad loc.

मनन गरिएको कुराको प्राप्ति सुनिश्चित गर्दछ भन्ने आश्वासनद्वारा समर्थित छ ।

पद १४ मा दोस्रो खण्ड, "किनकि तिमीहरू व्यवस्थाको अधीनमा छैनौ तर अनुग्रहको अधीनमा छौ" पापले प्रभुत्व प्रयोग नगर्नुको कारण दिन्छ । यस अवस्थामा "व्यवस्था" लाई व्यवस्थाको सामान्य अर्थमा व्यवस्थाको रूपमा बुझ्नुपर्छ । मोशाको व्यवस्थालाई अर्थतन्त्रको रूपमा बुझ्नु हुँदैन भन्ने तथ्यबाट स्पष्ट रूपमा देखिन्छ कि मोशाको अर्थतन्त्रको अधीनमा रहेका धेरैले अनुग्रह प्राप्त गरेका थिए र त्यस सन्दर्भमा अनुग्रहको अधीनमा थिए र राहतको तथ्यबाट पनि । एक अर्थतन्त्रको रूपमा मोशाको व्यवस्थाले व्यक्तिहरूलाई अनुग्रहको अधीनमा राख्ने वर्गमा राख्दैन । त्यसकारण व्यवस्थालाई आज्ञाको रूपमा व्यवस्थाको धेरै सामान्य सर्तहरूमा बुझ्नुपर्छ । प्रश्नमा रहेको खण्डको बल बुझ्नको लागि व्यवस्थाले के गर्न सक्छ र के गर्न सक्दैन भनेर बताउन आवश्यक छ र यसले के गर्न सक्दैन भन्ने प्रकाशमा हो कि "अनुग्रहमा" को अर्थ स्पष्ट हुनेछ । (१) व्यवस्थाको आज्ञा र मागहरू । (२) व्यवस्थाले यसको मागहरू अनुरूप अनुमोदन र आशीर्वाद दिन्छ (अध्याय ७:१०; गलाती ३:१२) । (३) व्यवस्थाले आफ्नो मागको हरेक उल्लङ्घनमा दोषारोपण गर्छ (गलाती ३:१०) । (४) व्यवस्थाले पापको पर्दाफास गर्छ र दोषी ठहराउँछ (७:७, १४; हिब्रू ४:१२) । (५) व्यवस्थाले पापलाई उत्तेजित गर्छ र अझ बढ्दो अपराध गर्न उत्प्रेरित गर्छ (७:८, ९, ११, १३) । व्यवस्थाले गर्न नसक्ने कुरा यसको शक्तिको यी सीमाहरूमा निहित छ । (१) व्यवस्थाले उल्लङ्घन गर्ने व्यक्तिलाई न्याय दिन केही गर्न सक्दैन । (२) व्यवस्थाले पापको बन्धनबाट छुटकारा पाउन केही गर्न सक्दैन; यसले त्यो बन्धनलाई जोड दिन्छ र पुष्टि गर्छ ।

यो व्यवस्थाको शक्तिहीनताको अन्तिम विशेषता हो जुन विशेष गरी प्रश्नमा रहेको खण्डमा हेरिएको छ । जो व्यक्ति "व्यवस्थाको अधीनमा" छ, जसमाथि केवल व्यवस्था ल्याइएको छ, जसको जीवन व्यवस्थाको स्रोतद्वारा निर्धारण गरिएको छ, पापको दास हो । यसकारण "व्यवस्थाको अधीनमा" हुनु भनेको पापको दास हुनु हो । यो प्रकाशमा "अनुग्रह अन्तर्गत" महत्त्वपूर्ण हुन्छ; "कृपा" शब्दले सबै

कुरालाई सङ्कलन गर्दछ जुन व्यवस्थाको विपरित रूपमा छुटकाराको प्रावधानहरूमा समाहित हुन्छ । विश्वासीहरू ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरुत्थानमा उनीहरूको प्रतीक फेला पार्ने अनुग्रहको उद्धार र नवीकरणका सबै स्रोतहरू अन्तर्गत आएका छन् । ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरुत्थानबाट निस्कने सद्गुण तिनीहरूमा 'उहाँसँग एकताद्वारा' सक्रिय छ । यी सबै अभिव्यक्ति "अनुग्रहमा" को अर्थ हो । र यस खण्डको सन्दर्भमा र यससँग सम्बन्धित विषयको सन्दर्भमा, त्यहाँ शक्ति र व्यवस्थाको प्रावधानहरू र शक्ति र अनुग्रहको प्रावधानहरू बीच पूर्ण विरोधाभास छ । अनुग्रह पापको दासत्वबाट मानिसहरूको छुटकाराको लागि अभिव्यक्त गर्न आउने परमेश्वरको सार्वभौम इच्छा र शक्ति हो । किनभने यो हो, "अनुग्रहको अधीनमा" हुनु भनेको पापले प्रभुत्व प्रयोग गर्दै न भन्ने ग्यारेन्टी हो-"पापले तिमीहरूमाथि प्रभुत्व जमाउनेछैन, किनकि तिमीहरू व्यवस्थाको अधीनमा छैनौ तर अनुग्रहको अधीनमा छौ" ।

१५-२३

१५ तब के ? हामी व्यवस्थाको अधीनतामा छैनौं, तर अनुग्रहको अधीनतामा छौं भनेर के हामी पाप गरौं त ? कदापि होइन !

१६ के तिमीहरूलाई थाह छैन ? जसको वशमा आज्ञापालन गर्नका निम्ति तिमीहरूले आफूलाई दासझैं सुम्पिदिन्छौ, तिमीहरू उसैका दास हौ, जसको आज्ञापालन तिमीहरू गर्दछौ; कि ता मृत्युका निम्ति पापका दास, कि ता धार्मिकताका निम्ति आज्ञापालनका दास ।

१७ तर परमेश्वरलाई धन्यवाद होस्! तिमीहरू पापका दास थियौ, तापनि तिमीहरूले हृदयबाट चाहिँ शिक्षाको त्यो रूप पालन गरेका छौ, जसको जिम्मामा तिमीहरू सुम्पिएका छौ ।

१८ तब पापबाट छुटकारा पाएर तिमीहरू धार्मिकताका दास भएका छौ ।

१९ तिमीहरूको शरीरको दुर्बलताले गर्दा म मानिसको रीतिअनुसार बोल्दछु; किनकि जसरी तिमीहरूले आफ्ना अङ्गहरू दासको रूपमा अधर्मका निम्ति अशुद्धता र अधर्मको वशमा सुम्पिदियौ, त्यसरी नै अब आफ्ना अङ्गहरू दासको रूपमा पवित्रताका निम्ति धार्मिकताको वशमा सुम्प !

२० किनकि जब तिमीहरू पापका दास थियौ, तब तिमीहरू धार्मिकताको तर्फबाट स्वतन्त्र थियौ ।

२१ जुन कुराहरूको विषयमा तिमीहरू अहिले लाज मान्दछौ, ती कुराहरूमा तिमीहरूले त्यस बेला के फल पायौ र ? किनकि ती कुराहरूको अन्तचाहिँ मृत्यु हो ।

२२ तर अब ता पापबाट स्वतन्त्र पारिएपछि र परमेश्वरका दासहरू भएपछि तिमीहरूले पवित्रताका निम्ति आफ्ना फल फलाउँछौ, अनि अन्तचाहिँ अनन्त जीवन हो ।

२३ किनकि पापको ज्याला मृत्यु हो; तर परमेश्वरको अनुग्रहको वरदानचाहिँ हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टमा अनन्त जीवन हो ।

१५ पद १५ मा प्रेरितले पुनः मूल रूपमा उही प्रश्न उठाउनुहुन्छ जसको साथ अध्याय खोलिएको थियो । तथापि, प्रश्नले नयाँ रूप धारण गर्दछ किनभने प्रश्नलाई उत्तेजित गर्ने सटीक विचार फरक छ । पद १ मा प्रश्न यो विचारमा उन्मुख छ कि जहाँ पापले अनुग्रहले धेरै धेरै प्रशस्त भयो र हामी पापमा जारी रहन सक्छौं भनेर यस तथ्यबाट अनुमान लगाउने भ्रममा केन्द्रित छ ताकि अनुग्रह झन् धेरै बढोस् । पद १५ मा प्रश्न हामी व्यवस्थाको अधीनमा छैनौं भन्ने विचारमा केन्द्रित छ र हामीले यस कारणले गर्दा व्यवस्थाको उल्लङ्घन गर्न सक्छौं भन्ने अनुमानको भ्रममा केन्द्रित छ, कि व्यवस्थाले हाम्रो लागि सान्दर्भिक हुन छोड्छ र त्यसकारण हामी पाप गर्न सक्छौं । 'त्यसो भए के ? हामी व्यवस्थाको अधीनमा होइन तर अनुग्रहको अधीनमा भएकाले के हामीले पाप गर्नुपर्छ ?' जवाफ जोडदार इन्कारको सामान्य सूत्र हो जुन फेरि "परमेश्वरले निषेध गर्नुहुन्छ" भनि ठीकसँग प्रस्तुत

गरिएको छ । यसले संकेत गर्छ कि "व्यवस्थाको अधीनमा" नभएको, अघिल्लो पदको अर्थमा कुनै पनि हिसाबले हामीलाई व्यवस्था अनुरूपको दायित्वबाट मुक्त गर्दैन र व्यवस्थाको उल्लङ्घनको रूपमा पापलाई इजाजत दिँदैन । एक अर्थमा विश्वासी "व्यवस्थाको अधीनमा" होइन, अर्को अर्थमा ऊ हो (१ कोरिन्थी ९:२१) । पद १५ पछ्याउने पदहरूमा पावलले हामी व्यवस्थाको अधीनमा होइन तर अनुग्रहको अधीनमा भएकाले हामीले पाप गर्न सक्छौं भन्ने अनुमान कति असहनीय छ भनेर देखाउन अगाडि बढ्छन् ।

१६ यहाँ हामीले पद ३ मा पाएजस्तै उहाँका पाठकहरूलाई के थाहा छ, वा कमसेकम जात्रैपछि भन्ने कुरामा हामीसँग त्यही अपील छ । प्रश्नद्वारा स्थापित सिद्धान्त यो हो कि हामी त्यसका दास हौं जसमा हामी आज्ञाकारिताको लागि प्रस्तुत गर्छौं । यो प्रभु आफैले व्यक्त गर्नुभएको हो: "पाप गर्ने हरेक पापको दास हो" (यूहन्ना ८:३४); "कुनै पनि नोकरले दुई मालिकको सेवा गर्न सक्दैन: किनकि उसले एकलाई घृणा गर्नेछ र अर्कोलाई प्रेम गर्नेछ; वा उसले एकलाई पक्रिराख्नेछ र अर्कोलाई घृणा गर्नेछ । तिमीहरूले परमेश्वर र धनको सेवा गर्न सक्दैनौ" (लूका १६:१३) । जसरी प्रेरितले यस पदमा देखाउनुभएको छ कि नैतिक-धार्मिक क्षेत्रमा केवल दुईवटा पङ्क्तिबद्धताहरू छन् र हाम्रो पङ्क्तिबद्धताको मापदण्ड भनेको हामीले आज्ञाकारिता प्रदान गर्ने हो, चाहे त्यो "मृत्युसम्मको पाप" होस् वा "धार्मिकताको लागि आज्ञाकारिता" होस् ।

यस उदाहरणमा "मृत्यु" को अर्थ के हो भनेर निर्धारण गर्न गाह्रो छ । सायद यो सबै पक्षहरूमा मृत्युलाई बुझाउन समावेशी रूपमा प्रयोग गरिएको छ, जुन "परमप्रभुको उपस्थितिबाट अनन्त विनाश र उहाँको महिमा" को अनन्त मृत्युमा परिणत हुन्छ । उहाँको शक्ति" (२ थेस्स. १:९) पाप घातक छ र हरेक हिसाबले मृत्यु यसको पछि लाग्दछ ।

त्यसै गरी आज्ञाकारिताले बढावा दिने धार्मिकतालाई पनि यसको सबै पक्षहरूमा धार्मिकतालाई बुझाउन समावेशी रूपमा व्याख्या गरिनु पर्छ, वास्तवमा, अन्त्यमा नयाँ स्वर्ग र नयाँ पृथ्वीको पूर्ण

धार्मिकता होस् । आज्ञाकारितामा जोडले देखाउँछ कि परमेश्वरप्रतिको आज्ञाकारिता उहाँप्रतिको हाम्रो भक्तिको मापदण्ड हो र धार्मिकताको सिद्धान्त भनेको आज्ञाकारिताको लागि सेवकहरूको रूपमा आफूलाई परमेश्वरमा प्रस्तुत गर्नु हो ।

१७ रोमका विश्वासीहरू "पापका सेवकहरू थिए" भनी धन्यवाद दिनमा, भूतकालमा जोड दिइएको छ र अङ्ग्रेजीमा विचार व्यक्त गर्न हामीले "जहाँ" वा "यद्यपि"- "जबकि" जस्ता शब्दहरू प्रयोग गर्नुपर्छ । तिमीहरू पापका दास थियौ ।" उनीहरूलाई दिइएको शिक्षाको रूप पालन गर्न आएपछि भएको परिवर्तनमा जोड दिइएको छ । यस पाठको पछिल्लो भागको सम्बन्धमा विचार गर्नुपर्ने तीनवटा प्रश्नहरू छन् । (१) "शिक्षणको रूप" के हो ? त्यहाँ कुनै तर्कसंगत प्रश्न हुन सक्दैन तर यसको अर्थ शिक्षाको ढाँचा वा स्तर हो र यो विशेष रूपमा पौलिन ढाँचा हो भनेर मात्रको लागि कुनै वारेन्टी छैन जुन अपोस्टोलिक वा प्रेरितिय शिक्षाका अन्य रूपहरूबाट भिन्न थियो ।²²³ यो "शब्द शब्दहरूको रूप" हो (२ तिमोथी १:१३; १ तिमोथी १:१०; २ तिमोथी ४:३; तीतस १:९; २:१) र यस उदाहरणमा त्यहाँ छ । सुसमाचार शिक्षाको नैतिक प्रभावहरूमा जोड दिनुहोस् । (२) सुसमाचारको शिक्षाको यो ढाँचालाई आज्ञाकारिता प्रदान गरिएको थियो जसको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ र पापको सेवाबाट आएको परिवर्तन दर्ता गरिएको छ र राम्रोसँग परिभाषित र स्पष्ट सैद्धान्तिक ढाँचाको आज्ञाकारिताद्वारा विशेषता छ । ख्रीष्टियन धर्ममा विचार र व्यवहारको नियामक शिक्षाको कुनै निश्चित ढाँचा छैन भन्ने धारणा ख्रीष्टियन नैतिकताको प्रेरितको अवधारणाको लागि पूर्णतया विदेशी हो । सुसमाचारमा तोकिएको ढाँचाले विश्वासीको साँचो स्वतन्त्रता र सहजतामा कुनै पनि हालतमा हस्तक्षेप गर्दैन-उसले "हृदयबाट" पालन गर्दछ । आज्ञाकारितामा अनुमान गरिएको उद्देश्यपूर्ण निर्धारण आज्ञाकारिताको लागि अपरिहार्य स्वैच्छिकतासँग असंगत छैन । (३) हामीले प्रेरितले यस प्रकारको शिक्षा विश्वासीहरूलाई सुम्पिइएको हो

²²³ सम्बन्धित पद, एफ. जे. ए. होर्टको महान् कथन: प्रोलेगोमेना सन्ट पावलको इपिस्टल टु द रोमन्स एन्ड द एफिसियन्स (लन्डन, १८९५), पृष्ठ ३२ ।

भनी आशा गरेको हुन सक्छ, तर बरु उहाँ भन्नुहुन्छ कि उनीहरूलाई यो सुम्पिएको थियो-तिनीहरूलाई सुसमाचारको ढाँचामा सुम्पिएको थियो । यसले संकेत गर्छ कि सुसमाचारप्रति तिनीहरूको भक्ति पूर्ण प्रतिबद्धतामध्ये एक थियो र यो प्रतिबद्धता तिनीहरूको विकल्प होइन तर तिनीहरूको अधीनमा रहेको कुरा हो । यसले ढाँचाको वस्तुनिष्ठताका साथै यसमा प्रतिबद्ध हुने हाम्रो निष्क्रियतालाई पनि रेखांकित गर्दछ, एक वस्तुनिष्ठता र निष्क्रियता जसले परिणामको सम्पूर्ण हृदयको स्वैच्छिकता अर्थात् हृदयबाट आज्ञाकारिताको प्रतिबद्धताको विरुद्धमा कुनै पनि हालतमा मिल्दैन ।

१८ पद १७ को सम्बन्धमा यी अवलोकनहरू पद १८ द्वारा पुष्टि हुन्छन्, जसलाई पद १७ सँग नजिकको सम्बन्धमा लिनु पर्छ । पद १८ को पहिलो खण्ड, "र पापबाट मुक्त हुनु", "तिमीहरू पापका दास थियो" सँग मेल खान्छ । पद १७ मा र अन्तिम खण्ड "तिमीहरूले हृदयदेखि नै आज्ञा पालन गर्यौं जसमा तिमीहरूलाई सुम्पिएको थियो" सँग मेल खान्छ । तर यसको नकारात्मक र सकारात्मक दुवै पक्षमा यो परिवर्तनको निष्क्रियता अहिले व्यक्त गरिएको छ । तिनीहरू पापबाट छुटकारा पाउने विषयहरू थिए र उनीहरूलाई धार्मिकताको दास बनाइयो । दुबै अवस्थामा निष्क्रियको बललाई बेवास्ता गर्नु हुँदैन । यसले पद १७ मा निष्क्रियको निहितार्थलाई अगाडि ल्याउँछ, अर्थात् उनीहरूलाई शिक्षाको सुसमाचार ढाँचामा सुम्पिएको थियो । र संलग्न प्रतिबद्धता उही प्रभावमा छ । सुसमाचार ढाँचामा प्रतिबद्धता धार्मिकताको बन्धन सेवाको बराबर हो ।

१९ जब प्रेरितले "म मानिसहरूको शैली अनुसार बोल्छु" भन्नुहुन्छ, उहाँले अधिल्लो र पछिका पदहरूमा आफ्नो शिक्षाको रूपलाई संकेत गर्दै हुनुहुन्छ । उहाँले अविश्वासीहरूको अवस्थालाई पापको दासत्वको रूपमा वर्णन गर्नुहुन्छ र उहाँले विश्वासीहरूको अवस्थालाई धार्मिकताको दासत्वको रूपमा वर्णन गर्नुहुन्छ । दासत्वको संस्था, उहाँका पाठकहरूलाई राम्ररी थाहा छ, त्यो माध्यम हो जसको माध्यमबाट उहाँले सत्य व्यक्त गर्नुहुन्छ । मानव सम्बन्धको

क्षेत्रबाट खिचिएको यो समानता प्रयोग गर्दा उनी पुरुषको शैली पछि बोल्छन् । आखिर ख्रीष्टमा नयाँ जीवन "दासत्व" होइन जुन यो मानिसहरू माझ अवस्थित छ । यो सर्वोच्च र एकमात्र स्वतन्त्रता हो । तर दासत्वको संस्थाले पापको बन्धनबाट मुक्तिमा परमेश्वरप्रतिको हाम्रो प्रतिबद्धताको पूर्णतालाई ख्रीष्टसँगको एकतामा समावेश गर्ने सेवा प्रदान गर्दछ । तिनीहरूको शरीरको दुर्बलताको कारणले गर्दा उहाँले आफ्ना पाठकहरूलाई यसरी बोल्नुहुन्छ । हाम्रो बुझाइको सुस्तताले हामीलाई हाम्रो मानव सम्बन्धको क्षेत्रबाट कोरिएका तथाङ्कहरूमा सत्य सिकाउन आवश्यक बनाउँछ ।²²⁴

पद १९ को उत्तरार्धको विचार पद १३ को जस्तै छ । तर यहाँ विगतको अवस्था जसमा हाम्रा सदस्यहरूलाई पाप लागू गर्ने बन्धनमा प्रस्तुत गरिएको थियो । समानान्तर र विपरित रूपमा हाम्रा सदस्यहरूलाई अब धार्मिकताको बन्धनमा प्रस्तुत गर्ने आवश्यकता र सर्तहरू जसमा विगतको अवस्था वर्णन गरिएको छ पापको सेवामा समर्पणको तीव्रतालाई सेट गर्नको लागि विशेष रूपमा अनुकूलित गरिएको छ-"तिमीहरूले आफ्ना सदस्यहरूलाई अशुद्धता र अधर्मको दासको रूपमा प्रस्तुत गर्यौं" । "अशुद्धता" ले भ्रष्टता र अशुद्धतालाई प्रतिबिम्बित गर्दछ जसको लागि हामी समर्पित थियौं, "अधर्म" पापलाई व्यवस्थाको उल्लङ्घनको रूपमा (१ यूहन्ना ३:४) ।

²²⁴ यस कथनको सन्दर्भमा व्याख्याकर्ताहरू विभाजित छन् भन्ने प्रश्न यो हो कि प्रेरितले संकेत गरेको शरीरको दुर्बलतालाई बौद्धिक वा नैतिक रूपमा लिने हो । यदि पहिले हो भने, तब यो बुझ्न कमजोरी पूरा गर्नको लागि हो कि उसले मान्छेको तरिका पछि बोल्छ । यदि पछिल्लो हो भने, उहाँले आफ्ना पाठकहरूको नैतिक कमजोरीलाई पूरा गर्नको लागि यसरी बोल्नुहुन्छ ताकि तिनीहरूको नैतिक स्रोतहरूमा धेरै ठूलो बोझ नपरोस् - नैतिक मागहरू हाम्रो कमजोरीमा समायोजित हुन्छन् । यो पछिल्लो दृष्टिकोण सन्दर्भको जोडसँग मिल्दो छैन-यो परमेश्वरको सेवा र धार्मिकताको पूर्ण प्रतिबद्धता हो जुन आग्रह गरिएको छ । मेयरका शब्दहरूमा यो दृष्टिकोण "सम्पूर्ण होर्टेटरभ प्रवचनको नैतिक रूपमा आदर्श चरित्रको लागि अनुपयुक्त हुनेछ, जुन ठोस अलंकारिक रूपले चोट पुऱ्याएको छैन" (op. cit., ad loc.) । बेन्जेल गिफोर्ड, स्प्यान्डे र हेडलाम, होज, विज्ञापन स्थान । 'यद्यपि, यसको मतलब यो होइन कि शरीरको दुर्बलताले हाम्रो नैतिक कमजोरीलाई प्रतिबिम्बित गर्दैन । निस्सन्देह, समझको कमजोरी हाम्रो नैतिक कमजोरीसँग जोडिएको छ । एउटा मात्र बिन्दु यो हो कि "मानिसहरूको शैली अनुसार बोल्नु" लाई हाम्रो कमजोरीमा मागहरूको समायोजनको रूपमा बुझ्नु हुँदैन तर हाम्रो बुझाइको कमजोरीलाई बोलीको रूपको समायोजनको रूपमा बुझिन्छ ।

अधर्मको सेवा (अधर्म) को अन्त्यमा निर्देशित गरिएको थियो । त्यो अधर्मको उत्तेजकता र पुष्टिकरण भन्दा कम-यो "अधर्म" थियो ।

उपदेश पापपूर्ण अवस्थाको परिभाषाको समानान्तर र विपरित दुवै सर्तहरूमा छ । वाक्यको निर्माणमा समानान्तर देखिन्छ; त्यहाँ प्रोटासिस र एपोडोसिस छ-जस्तै एउटा कुरा सत्य थियो त्यसैले अब अर्को कुरा सत्य होस् । यो समर्पणको भाषाको पुनरावृत्तिमा पनि देखिन्छ, "आफ्ना सदस्यहरूलाई सेवकको रूपमा प्रस्तुत गर्नुहोस्"-यसमा संलग्न बन्धन सेवाको सन्दर्भमा कुनै छुट छैन । अर्कोतर्फ, कन्ट्रास्ट रेन्डर गरिएको बन्धन सर्भिसको प्रकार र यो निर्देशित गरिएको अन्तमा देखिन्छ । पहिलेको राज्यमा यो "अशुद्धता र असमानता" को बन्धन थियो, अब यो "धार्मिकता" को दासत्व हो । पहिले बन्धन सेवालार्ई "असमानता" मा निर्देशित गरिएको थियो; अब यसलाई "पवित्रीकरण" मा निर्देशित गरिनु पर्छ ।²²⁵ धार्मिकताको बन्धन, जसले विश्वासीको समर्पणलाई परिभाषित गर्दछ र यो समर्पणको अन्त्यमा हृदय र जीवनको पवित्रतालाई ध्यानमा राखिएको छ जस बिना कुनै मानिसले प्रभुलाई देख्न सक्दैन (हिब्रु १२:१४; कोरिन्थी १:२०; १ थेस्स ४:३, ४, ७) । हाम्रो शारीरिक अंगहरूमा ध्यान केन्द्रित गरेर, पद १३ मा जस्तै ठोस र व्यावहारिक चासो फेरि प्रकट हुन्छ । हाम्रो शरीरका अंगहरूमा विचारको यो एकाग्रताले सम्पूर्ण व्यक्तिको

²²⁵ अंग्रेजीमा "पवित्रीकरण" ले प्रक्रिया वा राज्यलाई जनाउन सक्छ । केही सक्षम टिप्पणीकारहरूको विचारको बाबजुद (जस्तै, गिफोर्ड, स्यान्डे र हेडलम) ἁγιασμός यहाँ, साथै बनाम २२, सबैभन्दा उपयुक्त प्रक्रियालाई बुझाउँदैन तर पवित्रता वा अभिषेकको अवस्थालाई बुझाउँछ । यो कुनै पनि हिसाबले स्पष्ट छैन कि अन्य उदाहरणहरूमा ἁγιασμός ले राज्यको सट्टा प्रक्रियालाई विचार गर्दछ (१ कोरिन्थी १:३०; १ थेसलोनिकी ४:३, ४, ७; २ थेसलोनिकी २:१३; १ तिमोथी २: १५; हिब्रु १२:१४; १ पत्रुस १:२) । यी मध्ये धेरैमा पवित्रता वा अभिषेकको अर्थ धेरै उपयुक्त छ, र यदि प्रक्रियाको विचार कुनैमा अग्रभूमिमा छ भने यो शंकास्पद छ । यसबाहेक, यस सन्दर्भमा हामीले फेला पारेझैं, पाप र धार्मिकताप्रति प्रतिबद्धताको साथ एकैपटकको लागि-सबैको लागि उल्लङ्घनमा जोड दिइएको छ । तसर्थ ए. बी. को "पवित्रता" प्रतिपादन अस्पष्ट शब्द "पवित्रीकरण" भन्दा बढी उपयुक्त छ । र "अभिषेक", अनुवादको रूपमा शुभ नभए पनि, विचारलाई सबैभन्दा प्रभावकारी रूपमा व्यक्त गर्न सक्छ । आर्नत र गिनरिच (op. cit., ad loc.) राम्रो मैदानमा देखिँदैन जब, १कोरिन्थी १:३०, तिनीहरू भन्छन् कि सार कंक्रीटको लागि प्रयोग गरिन्छ, अर्थात् पवित्रताको लेखक । पक्कै पनि यसले विश्वासीसँग ख्रीष्टको सम्बन्धमा केन्द्रित रहेको कुरालाई याद गर्छ ।

विशेषता बनाउनु पर्ने समर्पणबाट विचलित हुँदैन, जुन अर्को पदमा स्पष्ट हुन्छ । यसले केवल पवित्रताका मागहरूको ठोसता र यसलाई उदाहरणका रूपमा प्रस्तुत गर्ने तरिकाहरूलाई मात्र रेखांकित गर्दछ ।

२० पद २० ले अघिल्लो पदसँग ठ्याक्कै सम्बन्ध राख्छ भनेर निर्धारण गर्न सजिलो छैन । तर सबैभन्दा व्यावहारिक दृष्टिकोण, यो देखा पर्नेछ, यो पद २१ मा पछ्याउने प्रश्नसँग नजिकको संयोजनमा लिनु पर्छ र, जब यसरी व्याख्या गर्दा, दुवै पदहरू (२०, २१) अनुपालनको आवश्यकतालाई लागू गर्ने उद्देश्यले गरिन्छ । पद १९ को उत्तरार्धमा दिइएको आग्रह व्याख्यामा विचार यस प्रकार हुनेछ: 'आफ्ना सदस्यहरूलाई पवित्रतामा र धार्मिकतामा प्रस्तुत गर्नुहोस् (पद १९) । किनकि विचार गर्नुहोस् कि तपाईंको पहिलेको पापको सेवामा तपाईंलाई धार्मिकताको लागि कुनै चिन्ता थिएन र पापको सेवामा परित्यागबाट प्राप्त हुने कुनै पनि राम्रो फल थिएन, वास्तवमा जुन कुरामा तपाईं अहिले लज्जित हुनुहुन्छ र जसको अन्त्य मृत्यु हो । त्यसकारण, धार्मिकताको दावी र यसको बन्धनप्रति प्रतिबद्धताको आवश्यकता कतिको जरुरी छ ।"

"किनकि जब तिमीहरू पापका दास थियो, धार्मिकताको सन्दर्भमा तिमीहरू स्वतन्त्र थियो"-यो मात्र भन्नु हो कि तिनीहरू धार्मिक र धार्मिकताका दासहरू थिएनन् । त्यसैले तिनीहरूमाथि आफ्नो अधिकार र प्रभुत्व प्रयोग गरेन । तिनीहरू धार्मिकताका मागहरूप्रति लापरवाह थिए, अविभाजित हृदय र एउटै आँखाले तिनीहरू पापका दासहरू थिए र तिनीहरूले थाहा पाएको एउटै निपुणता थियो ।

२१ पद २१ को प्रश्न, जसरी संस्करणमा अनुवाद गरिएको छ, उत्तरको रूपमा निर्णायक नकारात्मक संकेत गर्दछ । 'त्यतिबेला तिमीहरूलाई अहिले लाज लाग्ने कुराहरूमा के फल थियो ? निहित जवाफ "कुनै पनि छैन" हो । यस निर्माणमा "फल" ले पावलका पत्रहरूमा समान रूपमा रहेको अर्थ राख्छ, अर्थात्, असल फल

(१:१३; १५:२८; गलाती ५:२२; एफिसी ५:९; फिलिप्पी १: ११, २२; ४:१७) । तथापि, पद २१ लाई विराम चिन्ह लगाउन सम्भव छ ताकि प्रश्न यो हो: "त्यतिबेला तपाईंले कस्तो फल पाउनुभयो ?"²²⁶ र जवाफ हुनेछ: "तिमीहरू अहिले लाजमा परेका चीजहरूमा" । पापको सेवाबाट प्राप्त हुने एक मात्र फल ती चीजहरू थिए जुन अहिले शर्मले भरिएको छ । दुवै निर्माण सम्भव छ । राम्रो भावना उत्पन्न गर्नुहोस् । दोस्रो निर्माणलाई अस्वीकार गर्नुको कुनै निर्णायक कारण नभए पनि पहिलेको पक्षमा धेरै कुरा भन्न सकिन्छ । (१) दोस्रो दृष्टिकोणले खराबको रूपमा योग्य नभएसम्म "फल" को सामान्य अर्थबाट टाढा जान आवश्यक छ ।²²⁷ (२) पहिलो दृश्य पद २१ को अन्तिम खण्डसंग अधिक उपयुक्त छ, यदि प्रश्नको जवाफ हो कि कुनै फल (राम्रो फलको अर्थमा) पापको जीवनबाट प्राप्त भएको छैन भने, "ती चीजहरूको अन्त्यको लागि मृत्यु हो" भन्ने खण्डले कारण प्रदान गर्दछ वा पुष्टि गर्दछ । नकारात्मक जवाफ जुन प्रश्नले संकेत गर्दछ-त्यहाँ कुनै राम्रो फल छैन, किनकि यी चीजहरूको अन्त्य मृत्यु हो । (३) दोस्रो निर्माणमा समापन खण्डले पापपूर्ण जीवनको फलले लाजको कारण दिनेछ । यी चीजहरूको अन्त्य मृत्यु हो भन्ने तथ्यमा लाजको कारणलाई सीमित गर्नु सायद उचित हुनेछ । विचार भनेको पापको जीवनका चीजहरूले लज्जित र निराश पार्छ भन्ने मात्र होइन तर विश्वासीहरू तिनीहरूबाट लज्जित हुन्छन् ।²²⁸ (४) "त्यसबेला" र "अहिले" बीचको तीव्र भिन्नता आवश्यक पर्दैन, जसरी आरोप लगाइएको छ ।²²⁹ दोस्रो निर्माणमा यसको विपरीतले अर्को दृष्टिकोणमा यसको पूर्ण बल कायम राख्छ, यसको तात्पर्य यो हो कि

²²⁶ यो दृष्टिकोण राख्नेहरूको सूचीको लागि मेयर (op. cit., ad loc.) हेर्नुहोस् जुन उसले राम्रो कारणले अस्वीकार गर्दछ ।

²²⁷ माथि दिइएका सन्दर्भहरू र प्रश्नमा रहेको बिन्दुको मेयरको छलफल; लाइटफुट (नोटहरू, विज्ञापन स्थान) जसले भन्छन्, "सेन्ट पावलले कहिले पनि दुष्ट कामको नतिजाको καρπός प्रयोग गर्दैन तर सधैं ἔργα लाई प्रतिस्थापन गर्दछ: गलाती ५:१९, २२; एफिसी ५:९, ११" ।

²²⁸ "उनी तब मात्र क्रिश्चियन दर्शनका सिद्धान्तहरूमा डुबेका छन्, जसले आफूसँग साँच्चै असन्तुष्ट हुन, र लज्जित हुन सिकेका छन् । आफ्नै दुष्टताको लागि लाजको साथ" (क्याल्भिन्: op. cit., ad loc.) ।

²²⁹ सम्बन्धित पद, . गोडेट र डेनी, ad loc.

त्यस समयमा पनि तिनीहरूले लाज महसुस गर्नु अघि पापको सेवामा कुनै फल थिएन ।

कुनै पनि निर्माणमा तथापि, निम्न अवलोकनहरू आवश्यक छन् । (१) विश्वासीहरू आफ्नो विगतको जीवनमा लज्जित हुन्छन्-“यति धेरै टाढा छन् तिनीहरू यसलाई बहाना गर्न प्रयास गर्नबाट यसको विपरीत, तिनीहरू आफैंमा लज्जित महसुस गर्छन् । हो, यसबाहेक तिनीहरूले आफ्नो अपमानको सम्झनालाई सम्झाउँछन्, कि यसरी लज्जित भएर, तिनीहरू अझ साँच्चै र अझ सजिलैसँग परमेश्वरको अगाडि नम्र हुन सक्छन् ।”²³⁰ (२) मृत्यु, जुन यी चीजहरूको अन्त्य हो, हुन सक्छ । यसको सबैभन्दा परम अभिव्यक्तिमा मृत्यु भन्दा कम छैन, यद्यपि अनन्त विनाशमा सीमित छैन, यद्यपि यसलाई समावेश गर्नुपर्छ । पापको सेवाबाट मुक्तिले यस क्रमलाई बाधा पुऱ्याउँछ किनभने त्यहाँ पापबाट मुक्ति छ (पद २२) र यो अवरोधले मृत्यु पापको अपरिहार्य मुद्दा हो भन्ने तथ्यलाई अव्यवस्थित गर्दैन । क्रम समाप्त हुन्छ र यसबाट मुक्ति केवल त्यहाँ प्राप्त हुन्छ जहाँ पाप आफैं हटाइन्छ ।

२२ पदहरू २१, २२ एकअर्कासँग स्पष्ट भिन्नतामा खडा छन् । पद २१ ले निष्फलता, लाज र पापको पछि लाग्ने मृत्यु देखाउँदछ । पद २२ ले फल र पापबाट मुक्तिको मुद्दा देखाउँछ । यस छुटकाराका विषयहरूको सन्दर्भमा उही निष्क्रियता पद १८ मा जस्तो देखिन्छ; तिनीहरूलाई छुटकारा दिइयो र तिनीहरूलाई दास बनाइयो । पहिलो भागको पद १८ बाट मात्र महत्त्वपूर्ण भिन्नता पद २२ को यो हो कि दासहरूलाई “धार्मिकता” (पद १८) भन्नुको सट्टा प्रेरितले अब “परमेश्वरको” दास बनाइएको कुरा गर्छ । यसले देखाउँछ कि एकले अर्कोलाई अनुमान गर्छ । धार्मिकताको बन्धन कुनै अमूर्त गुणको लागि होइन; यो धार्मिकताको लागि हो जुन परमेश्वरको पूर्णताले माग गर्दछ र परमेश्वरसँगको व्यक्तिगत सम्बन्धलाई कहिल्यै दबाइँदैन । अर्कोतर्फ, परमेश्वरप्रतिको बन्धनले धार्मिकताको ठोस र व्यावहारिक मागहरूको आज्ञाकारितामा आफूलाई उदाहरण दिनै पर्छ । पद २२

²³⁰ क्यालिभिन: op. cit., ad loc.

मा विपरितको प्रमुख विशेषता तथापि फल फलाउनेमा जोड दिईएको छ र यसको परिणाम हो-"तिमीहरूले पवित्रताको लागि आफ्नो फल र अन्त अनन्त जीवन" पाउनु हो । पापको सेवामा कुनै फल थिएन; अब तिनीहरूले पवित्र फल फलाउँछन् ।"²³¹ र यो फल फलाउने अनन्त जीवनमा यसको अन्तिम मुद्दा छ । जसरी मृत्यु, पापको मुद्दा (पद २१) समावेशी रूपमा लिनुपर्छ, त्यसरी नै अनन्त जीवन पनि हुनुपर्छ । आउने संसारको पूर्ण जीवनमा सीमित नभए तापनि, यो समावेश हुनुपर्छ । पापबाट छुटकारा, परमेश्वरको दासत्व र पवित्रताको लागि फल फलाउनेको अन्तिम मुद्दा आगामी युगमा अविनाशी जीवनको स्वामित्व हो ।

२३ यो अध्याय ६ को विजयी निष्कर्ष हो र यस सन्दर्भमा ५:२१ मा अध्याय ५ को विजयी निष्कर्षको रूपमा तुलना गरिनु पर्छ । पाप र अनुग्रह बिचको भिन्नता कायम राखिएको छ र त्यहाँ थप विवरणमा के सेट गरिएको थियो भन्ने संक्षेप अधिल्लो पदहरू छ । तर त्यहाँ विचारका नयाँ तत्वहरू पनि छन्, कम्तिमा जोडको यी मुख्यतया "मजदूरी वा परिश्रम" र "निःशुल्क उपहार" बिचको भिन्नतालाई चिन्ता गर्छन् । पारिश्रमिक त्यो सिद्धान्त हो जसद्वारा हामी मृत्युको उत्तराधिकारी बन्छौं, अतुलनीय अनुग्रह त्यो हो जसद्वारा हामीले अनन्त जीवन प्राप्त गर्छौं । मृत्यु कमाइन्छ,²³² "अनन्त जीवन पूर्णतया निःशुल्क छ । "पापको ज्याला मृत्यु हो" भन्ने खण्डमा दुईवटा विचारहरू छन्: (१) जुन मृत्यु हामीले भोगेका छौं त्यो हामीले कमाएको भन्दा बढी र कम छैन । (२) त्यो मृत्यु पापको अपरिहार्य परिणाम हो । शुद्धताले ज्यालाको भुक्तानीलाई नियन्त्रित गर्दछ र त्यसकारण हामीले ठ्याक्कै र अनिवार्य रूपमा हामीले ऋण पाएका छौं । "तर परमेश्वरको सित्तैको वरदान ख्रीष्ट येशू हाम्रा प्रभुमा अनन्त

²³¹ "पवित्रता" प्रतिपादनको लागि नोट २१ हेर्नुहोस् ।

²³² "ὁψώνιον" शब्दले कडा रूपमा प्रकारको भुक्तानीलाई बुझाउँछ, त्यसपछि पैसामा भुक्तानी जुन एक जनरलले आफ्ना सिपाहीहरूलाई दिन्छ । र यसैले यो स्पष्ट छ कि पापको पूरक τῆς ἀμαρτίας, यहाँ वस्तुको जेनेटिभ होइन: पापको लागि तिरेको ज्याला, तर विषयको जेनेटिभ: पापले तिरेको ज्याला" (Godet: op. cit I , ad loc I) सम्बन्धित पद, नोट १७ मा लाइटफुटबाट उद्धरण पनि हो ।

जीवन हो" शासक विचार पारिश्रमिकको धारणाको विपरित परमेश्वरको निःशुल्क अनुग्रह हो र यो निःशुल्क अनुग्रहको परिमाणलाई प्रकृतिले जोड दिएको छ । दिइएको उपहारको विचार यो होइन कि परमेश्वरको मुक्त अनुग्रहले हाम्रो लागि अनन्त जीवनमा जारी गर्दछ, यद्यपि यो आफैमा सत्य हो । तर सही विचार यो हो कि निःशुल्क उपहार अनन्त जीवनमा समावेश छ । जब ज्याला सञ्चालनमा हुन्छ हाम्रो लागि मृत्यु हो, अपरिहार्य रूपमा र यसको अन्तिम अभिव्यक्तिमा हाम्रो मृत्यु हुन्छ । जब परमेश्वरको निःशुल्क उपहार सञ्चालनमा छ हाम्रो जीवन अनन्त र अविनाशी छ । मुक्तिको विधिमा यस्ता विरोधाभासहरूबाट कुनै पनि रूप वा स्तरमा योग्यताको आयात कति फरक छ ।

५:२१ मा प्रेरितले भन्नुभएको थियो कि अनुग्रहले धार्मिकताद्वारा हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा अनन्त जीवनको लागि शासन गर्दछ । यहाँ ६:२३ मा उहाँले हाम्रा प्रभु ख्रीष्ट येशूमा अनन्त जीवनको कुरा गर्नुहुन्छ । विभेदलाई ध्यानमा राख्नुपर्छ । यस उदाहरणमा उच्चारण सत्यमा पर्छ कि यो ख्रीष्ट येशूमा हुनुहुन्छ अनन्त जीवन विश्वासीहरूको लागि अवस्थित छ । तिनीहरू कहिल्यै कल्पना गर्दैनन्, पिताको निः शुल्क उपहारको उच्चतम पहुँचमा पनि, ख्रीष्टबाट अलग गरिएको र पिताद्वारा प्रदान गरिएका कुनै पनि आशिषहरू, जतिसुकै कृतज्ञता प्रकट भए पनि, ख्रीष्टबाट अलग छैनन् र उहाँसँग एकतामा बाहेक तिनीहरूको आनन्द लिइँदैन ।

रोमी ७
१०. व्यवस्थाको अन्त्य
(X. DEATH TO THE LAW)
(७:१-६)

१-४

१ हे भाइहरूहो, के तिमीहरूलाई थाह छैन ? (किनभने म व्यवस्था जात्रेहरूसँग कुरा गरिरहेको छु) जबसम्म मानिस जिउँदो हुन्छ, तबसम्म व्यवस्थाले त्यसमाथि राज्य गर्दछ ।
 २ किनकि पति भएकी स्त्री, जबसम्म पति जिउँदो रहन्छ, तबसम्म ऊ व्यवस्थाद्वारा आफ्नो पतिसँग बाँधिएकी हुन्छे; तर पतिचाहिँ मर्नो भने ऊ पतिको व्यवस्थाबाट मुक्त हुन्छे ।

३ यसकारण पति जिउँदो हुँदा-हुँदै ऊ अर्को पुरुषकी भई भने ऊ व्यभिचारिणी भनिनेछे; तर उसको पति मर्नो भने ऊ त्यस व्यवस्थाबाट मुक्त हुन्छे; यसकारण ऊ अर्को पुरुषकी भई भने पनि ऊ व्यभिचारिणी हुँदिन ।

४ यसकारण हे मेरा भाइहरूहो, परमेश्वरका निम्ति फल फलाऔं भनेर अर्का व्यक्तिका अर्थात् उहाँका हुनलाई, जो मरेकाहरूबाट बौरेर उठ्नुभएको छ, तिमीहरू पनि ख्रीष्टको शरीरद्वारा व्यवस्थाका निम्ति मरेका भयौ ।

रोमी ७:१-६ लाई प्रेरितले ६:१४ मा भनिएको कुरासँग जोडिएको छ, "तिमीहरू व्यवस्थाको अधीनमा छैनौ, तर अनुग्रहको अधीनमा छौ" । यस अघिल्लो सन्दर्भमा कथनले विश्वासीमाथि पापको प्रभुत्व हुँदैन भन्ने आश्वासनको कारण वा आधार दिन्छ । तथापि, त्यहाँ विश्वासी व्यवस्था अन्तर्गत छैन भन्ने प्रस्तावको कुनै विस्तार वा प्रमाणीकरण छैन । किनकि, तुरुन्तै प्रेरितले प्रस्तावबाट निकालिएको झूटा अनुमानको खण्डनमा फर्कन्छ । ६:१४ र ७:१ बिचको पदहरूमा उसले यस दुर्व्यवहारको जवाफ विकास गरेको थियो र अब ७:१ मा ऊ व्यवस्थाबाट मुक्तिको प्रश्नमा फर्कन्छ र यो निर्वहन कसरी भयो

भनेर देखाउँदछ । तसर्थ, "तपाईं अज्ञानी हुनुहुन्छ ?" भन्ने प्रश्न सोध्नु राम्रो हुन्छ । (७:१) प्रत्यक्ष ६:१४ सँग नभई ६:२३ सँग हुन्छ ।²³³

१ प्रश्न "वा तिनीहरू अनजान छन् ?" प्रेरितले आफ्ना पाठकहरूलाई जात्रको लागि के मान्नुहुन्छ भन्ने अपील हो, जसरी निम्न कोष्ठकबाट स्पष्ट हुन्छ, "किनकि म व्यवस्था जात्रेहरूसँग बोल्छु" । हामीले यसलाई कुनै पनि हिसाबले प्रतिबन्धको रूपमा लिनु हुँदैन-उसले जात्रे र नजात्रेहरू बिचको भिन्नता देखाउँदैन । सबैलाई यो ज्ञानको श्रेय छ ।

यो व्यवस्था के हो, जसको ज्ञानलाई पावलले आफ्ना पाठकहरूलाई श्रेय दिन्छन् ? यो यथोचित रूपमा सामान्य सिद्धान्तमा सीमित हुन सक्दैन जुन उहाँले बताउन लाग्नु भएको छ, अर्थात्, "व्यवस्थाले मानिसमा उसको जीवनको लामो समयसम्म प्रभुत्व राख्छ" । उनीहरूले थाहा पाएको व्यवस्था बढी अंगाल्ने हुनुपर्छ र सिद्धान्त कि व्यवस्थाले मानिसमाथि प्रभुत्व राख्छ, एकलाई उहाँका पाठकहरूले सजिलै प्रदान गरेको मानिन्छ । केही फराकिलो अर्थमा व्यवस्थामा उनीहरूको ज्ञान । ज्ञात मानिएको व्यवस्था पक्कै पनि पुरानो नियमको लिखित नियम हो, विशेष गरी मोशाको व्यवस्था हो । पावलले यस अर्थमा "व्यवस्था" को प्रयोग (३:१९; ५:१३; १ कोरिन्थी ९:८, ९; १४:२१, २४; गलाती ३:१०, १९) मा गर्छन् र अरू कुनै खोजी गर्नुपर्दैन । यहाँ संकेत गरिएको रोमीको मण्डलीमा अन्यजातिहरू र यहूदीहरूलाई पुरानो नियमको ज्ञानको श्रेय दिन सकिन्छ ।

"मानिसमा बाँचुन्जेल लामो समयसम्म व्यवस्थाको प्रभुत्व छ" भन्ने प्रस्तावलाई हामीले सामान्य सिद्धान्त बताउनको लागि उचित रूपमा मात्र सक्छौं र प्रेषितले विशेष रूपमा विवाहको व्यवस्थालाई उल्लेख गर्दैनन् जुन पद २ र ३ मा छ । सामान्य सिद्धान्तको उदाहरण र अनुप्रयोगको रूपमा थपियो । व्यवस्थाले मानिसलाई बाँचुन्जेल बाँध्छ र यसको तात्पर्य यो हो कि जब उसको मृत्यु हुन्छ त्यो प्रभुत्व भंग हुन्छ ।

²³³ लाइटफुट: नोटहरू, ad loc.; मेयर: op. cit.,

२, ३ पद २ र ३ मा हामीले विवाहको मामलामा यो सामान्य सिद्धान्तको प्रयोग गरेका छौं । यी पदहरू पति र पत्नीको वैवाहिक सम्बन्धमा के साँचो छ भन्ने कथन भन्दा बढि केहि हो भनेर मात्रको कुनै कारण छैन र यसलाई रूपकात्मक व्याख्याको अधीनमा राख्नु एकदम मनमानी छ । यो पद ४ मा हो कि प्रेरितले साधारण विवाहको समानतालाई व्यवस्था र ख्रीष्टसँग हाम्रो सम्बन्धको आत्मिक क्षेत्रमा लागू गर्न थाल्छ । पद २ र ३ दृष्टान्त हो र त्यहाँ रूपक उद्देश्य सुझाव गर्नको लागि पाठमा केहि छैन । उल्लेख गरिएका तथ्यहरूलाई कुनै स्पष्टीकरणको आवश्यकता छैन, किनभने तिनीहरू केवल यस प्रभावका लागि हुन् कि एक पत्नी आफ्नो पति बाँचुन्जेल उहाँसँग बन्धनमा रहन्छ, कि यदि उसले जीवित रहँदा अर्कोसँग विवाह गरिसकेपछि उसले व्यभिचार गर्छ र व्यभिचारिणी भनिन्छ ।²³⁴ तर पतिको मृत्यु भएपछि उनीसँगको वैवाहिक सम्बन्ध टुट्छ र उनी अर्को पुरुषसँग विवाह गर्न स्वतन्त्र हुन्छिन् । दृष्टान्तको मुख्य कुरा यो हो कि पतिको मृत्युले महिलालाई त्यो विवाहको बन्धनबाट मुक्त गर्छ । पति बाँचुन्जेल बन्धनमा परेकी, मृत्यु भएमा मुक्त भएकी महिलामा ध्यान केन्द्रित हुन्छ । आफ्नी पत्नीको मृत्युले विवाहको बन्धनबाट मुक्त भएको पुरुषलाई सम्मान गर्दै केही भनिएको छैन, यो आफैमा सत्य होइन तर यो चित्रण गरिएको विषयसँग सान्दर्भिक थिएन ।

४ पद ४ मा वैवाहिक सम्बन्धको समानता प्रेरितले विचार गरेको विषयमा लागू हुन्छ । यो चित्रणको गम्भीर रूपमा प्रतिबन्धित विशेषता हो, जसरी हामीले भर्खर उल्लेख गरेका छौं, जसले व्याख्या गर्नेहरूको लागि धेरै कठिनाई भएको छ । किनकि आवेदनमा हामी (विश्वासीहरू) ख्रीष्टसँग र ख्रीष्टद्वारा मर्ने रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ । त्यो घटना व्यवस्थाको बन्धनबाट मुक्त भयो ताकि हामी उहाँसँग (येशू ख्रीष्ट) मृत्युबाट बौरी उठेर एकताबद्ध हुन सकौं । र त्यहाँ केहि उल्टो देखिन्छ, यदि विस्थापन छैन भने, अनुप्रयोगमा हुन्छ । दृष्टान्तमा

²³⁴ यस खण्डको व्याख्यामा यो व्यभिचारको लागि सम्बन्ध विच्छेद प्रश्नमा आधारित छ, (फिलाडेल्फिया, १९५३), पृष्ठ ७८-९५, लेखकद्वारा लेखिएको विवाह विच्छेदको बारेमा हर्नुहोस् ।

पतिले आवेदनमा व्यवस्था अनुरूप हुनुपर्छ । दृष्टान्तमा महिला आवेदनमा विश्वासी अनुरूप हुनुपर्छ । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा महिला पतिको होस् भनी व्यवस्था अनुसार हामी विवाहित छौं र मृत्यु नहुँदासम्म व्यवस्थाबाट मुक्त हुन सक्दैनौं, जसरी पतिको मृत्यु नभएसम्म महिलालाई रिहा हुँदैन । अब यदि समानान्तर मार्फत चलाइएको थियो भने हामीले प्रेरितले व्यवस्थाको अन्त्य भएको छ भनेर आशा गर्नुपर्दछ र व्यवस्थाको अन्त्यद्वारा हामी दृष्टान्तमा महिलाको रूपमा मुक्त हुन्छौं । तर यो पावलले भनेको होइन । उनी बरु भन्छन्, "हामीलाई व्यवस्थाले मारेको छ" । र यो दृष्टान्तका सर्तहरूसँग मेल खाँदैन, पछिल्लोमा पावलले महिलाको मृत्युको बारेमा केही भनेनन् तर केवल पतिको बारेमा व्याख्या गरिनु पर्ने समानान्तरका सटीक सर्तहरू पूरा गर्न यो असफलता कसरी हो ?

यो कायम राखिएको छ कि यद्यपि पावलले व्यवस्थालाई मृत्युदण्ड दिइन्छ भनेर व्यक्त गरेनन्, तापनि यो अर्थ हो र व्यवस्थालाई ख्रीष्टको शरीरद्वारा मृत्युदण्डको रूपमा कल्पना गरिएको छ ।²³⁵ यस दृष्टिकोणमा कुनै उल्टो छैन तर केवल विचार र अभिव्यक्तिको संकुचन हो । यो उल्लेखनीय छ, यद्यपि यो पत्रमा वा गलातीहरूलाई लेखेको पत्रमा कतै पनि जसमा उनी व्यवस्थासँग विश्वासीको सम्बन्धमा सबैभन्दा घनिष्ट रूपमा चिन्तित छन्, के प्रेरितले व्यवस्थालाई मृत्युदण्डको रूपमा बोल्दैनन् । उहाँका सर्तहरू "हामीलाई व्यवस्थामा मृत्युदण्ड दिइएको छ" (७:४) भन्ने प्रभावलाई अभिव्यक्त गरिएको छ, कि "हामीलाई व्यवस्थाबाट मुक्त गरिएको छ, जसमा हामी बाँधिएका थियौं त्यसैमा मरेका छौं" (७:६) । र उहाँले यो पनि भन्नुहुन्छ: "म व्यवस्थाद्वारा व्यवस्थाको लागि मरे, ताकि म परमेश्वरमा बाँच्न सकूँ" (गलाती २:१९) । हाम्रो सम्मानमा व्यवस्था मरेको वा मृत्युदण्ड दिइयो भन्ने अन्य अभिव्यक्तिलाई उहाँले सजिलै प्रयोग गर्न सक्नुहुन्थ्यो, त्यसैले उहाँको अभिव्यक्तिको यस मोडबाट टाढा रहनुले ईर्ष्यालु चासो झल्काउँछ भन्ने अनुमान गर्न हामी बाध्य

²³⁵ फिलिप्पीका शब्दहरूमा: 'यसबाहेक, σῶμα τοῦ Χριστοῦ को θανάτωθέν को रूपमा कल्पना गरिनु पर्ने हुनाले कानून एकै समयमा मारिएको छ । हामी विरलै सिमाइलको उल्टो कुरा गर्न सक्छौं" (op. cit., ad loc.) ।

छौं ।²³⁶ फलस्वरूप पद ४ को विचारमा समानान्तर कडाईका साथ गरिएको छ भनी मानेर कठिनाई समाधान गर्न सकिँदैन ।

सबैभन्दा व्यावहारिक समाधान भनेको पद २ र ३ को दृष्टान्तमा पतिको मृत्युसँग ठ्याक्कै मिल्दोजुल्दो पद ४ मा भेटिने अपेक्षा गरिएको छैन । दृष्टान्तको मुख्य कुरा यो हो कि केवल मृत्युद्वारा मात्र उसको पत्नि आफ्नो पतिको व्यवस्थाबाट मुक्त भएको महिला हो । र आवेदनको मुख्य बिन्दु (पद ४) हामी कसरी व्यवस्थाबाट मुक्त हुन सक्छौं भन्ने हो । यस पछिल्लो अवस्थामा "वैवाहिक सम्बन्धबाट निकालिएको समानताको ढाँचालाई शाब्दिक रूपमा पछ्याउने विधिद्वारा जारी गर्न सकिँदैन । तर जे होस्, त्यहाँ एक मृत्यु छ जसले बन्धनलाई निर्णायक रूपमा छोड्छ जस्तै अन्य अवस्थामा पतिको मृत्यु र त्यो मृत्यु ख्रीष्टको मृत्युमा व्यवस्थाको लागि हाम्रो मृत्यु हो । यो वैवाहिक समानतामा पतिको मृत्युसँग सम्बन्धित निश्चित संकल्प हो । यो एकदम स्पष्ट हुनुपर्छ किन प्रेरितले शाब्दिक समानान्तरको सन्दर्भमा सोच्नु वा लेख्नुभएन । पद २ र ३ मा विवाहको बन्धन विघटन भएको महिलाको मृत्युको रूपमा बोल्नु भनेको समानतामा मौलिक हस्तक्षेप हुनेछ किनभने, मानव सम्बन्धको यस क्षेत्रमा, जब महिलाको मृत्यु हुन्छ तब उसले अर्को विवाह गर्न सक्दैन र पुनर्विवाह अपरिहार्य कुरा हो । तसर्थ, सामान्य विवाहको यस अवस्थामा पतिको मृत्युलाई पोजिट गर्नु एउटै विकल्प हो । र अझै पनि आत्मिक प्रयोगमा व्यवस्थाको अन्त्यको कुरा गर्दा एक गलत अवधारणा प्रस्तुत हुने थियो । तसर्थ हामी व्यवस्थामा हाम्रो मृत्युको कुरा मात्र गर्न सक्छौं । यो आत्मिक क्षेत्रमा पूर्णतया सम्भव छ किनभने यो ठ्याक्कै के हुन्छ हामी ख्रीष्टसँग मर्छौं र फेरि उठ्छौं, सामान्य वैवाहिक सम्बन्धमा पूर्ण रूपमा अप्रासंगिक घटनाहरूको संयोजन हो ।

पद ४, त्यसकारण अनुग्रहले व्यवस्थासँग विपरित हुने बाटोको खुलासा हो । पापको प्रभुत्वबाट हाम्रो छुटकारामा प्रभाव पार्छ ।

²³⁶ एफिसीलाई फिलिपको अपील २:१५; कलस्सी २:१४, उनको विचारको समर्थनमा कि कानून मारिएको छ, सहि छैन । यी खण्डहरू वास्तवमा रोमीसँग समानान्तर छैनन् । ७:४, यसबाहेक, पावलले यहाँ एफिसीमा प्रयोग गरिएका सर्तहरूबाट परहेज गरे । २:१५; कलस्सी २:१४ वा सर्तहरूबाट जसको समान प्रभाव हुनेछ यस उदाहरणमा कानूनलाई मृत्युदण्ड दिइयो भन्ने धारणाको यस उदाहरणमा बम्ललाई रेखांकित गर्दछ ।

व्यवस्था जसरी हामीले फेला पार्थौ (६:१४), यसले पापको हाम्रो बन्धनलाई पुष्टि र छाप लगाउँछ । जबसम्म व्यवस्थाले हामीलाई शासन गर्छ तबसम्म पापको बन्धनबाट मुक्तिको कुनै सम्भावना छैन । एउटै विकल्प व्यवस्थाबाट मुक्ति हो । यो उहाँको मृत्युमा ख्रीष्टसँगको हाम्रो एकतामा हुन्छ, किनकि व्यवस्थाको दावीहरू पूरा गर्नमा ख्रीष्टको मृत्युको सबै धार्मिकता हाम्रो हुन्छ र हामी पापको बन्धन सेवा र शक्तिबाट मुक्त छौं जुन व्यवस्थाले हामीलाई पठाएको थियो । पद ४ मा प्रयोग गरिएको अभिव्यक्ति, "हामीलाई व्यवस्थाको लागि मृत्युदण्ड दिइएको छ" लाई ख्रीष्टको मृत्युमा भएको हिंसालाई संकेत गर्ने रूपमा व्याख्या गरिएको छ ।²³⁷ यो जसरी होस्, हाम्रो निष्क्रियता र कार्यको प्रभावकारिता स्पष्ट रूपमा संकेत गरिएको छ । "ख्रीष्टको शरीर" ले हाम्रो प्रभुको शरीरमा क्रूसमा टाँसिएको र त्यस घटनाको ठोसतालाई राहत दिने ठाउँलाई जनाउँछ जसद्वारा हामी व्यवस्थाबाट मुक्त भएका छौं । व्यवस्थामा हाम्रो मृत्यु हुनुमा डिजाइन गरिएको उद्देश्यलाई भनिएको छ, "तिमीहरू अर्कासँग जोडिनुपर्दछ, उहाँसँग पनि जो मरेकाहरूबाट बौरी उठाइयो, ताकि हामीले परमेश्वरमा फल फलाउन सकौं" । व्यवस्थाबाट मुक्ति आफैमा अन्त्य होइन; यो एक सकारात्मक अन्त्यमा निर्देशित छ । यो पत्रको यस भागमा बारम्बार उल्लेख गरिएको कुरालाई सेट गर्ने अर्को तरिका हो, कि उहाँको मृत्युमा ख्रीष्टसँगको एकता उहाँको पुनरुत्थानमा उहाँसँगको एकताबाट कहिल्यै विच्छेद हुनु हुँदैन । यहाँ, तथापि तनाव उहाँको पुनरुत्थानमा ख्रीष्टसँगको एकतामा मात्र होइन तर उहाँसँग एकतामा परेको छ जो मृत्युबाट बौरी उठेको छ । यो उहाँसँग एकता हो, त्यसकारण त्यो ऐतिहासिक घटनाको सद्गुण र शक्तिमा मात्र होइन तर उहाँसँग अहिले र सदाको लागि त्यो पहिचानमा एकता हो जुन उहाँको पुनरुत्थान गरिएको प्रभुको रूपमा हो । वैवाहिक बन्धनको समानता पछि बन्धनको स्थायित्वको यस बिन्दुमा हामीले आवेदनलाई दबाउन सक्दैनौं । "मरेकोबाट बौरिउठ्नुहुने ख्रीष्ट अब मर्ने छैन" (६:९) र यो अमरताले यस वैवाहिक बन्धनको अविघटनतालाई छाप दिन्छ (एफिसी ५:२२-३२) । यस संघद्वारा सेवा

²³⁷ सी एफ. गिफोर्ड: op. cit., ad loc.

गरिएको अन्त भनेको हामीले परमेश्वरलाई फल फलाउन सक्छौं (६:२२), फल जुन परमेश्वरलाई ग्रहणयोग्य छ र उहाँको महिमामा परिणत हुन्छ, हामी अन्तर्गत छैनौं भन्ने सिद्धान्तको सबै अशुद्ध दुरुपयोग विरुद्ध निर्देशित विचार व्यवस्था तर अनुग्रह अन्तर्गतको हो ।²³⁸ यो हुन सक्छ कि विवाहको आंकडा यहाँ जारी राखिएको छ ताकि फललाई कुनै निराशा थाहा नहुने वैवाहिक सम्बन्धको फलदायीताको रूपमा हेरिन्छ ।²³⁹ तर आंकडाको निरन्तरता आवश्यक छैन र यो स्पष्ट रूपमा स्पष्ट पनि छैन ।

५-६

५ किनकि जब हामी शरीरमा थियौं, तब व्यवस्थाद्वारा जगाइएका पापहरूका वासनाहरूले मृत्युका निम्ति फल फलाउनलाई हाम्रा अङ्गहरूमा काम गर्दथे ।

६ तर अब लेखिएको व्यवस्थाको पुरानोपनामा होइन, तर आत्माको नयाँपनामा सेवा गर्न सकौं भनेर जसको बन्धनमा हामी थियौं, त्यसका निम्ति मरीकन हामी व्यवस्थाबाट मुक्त भएका छौं ।

पद ५ र ६ स्पष्ट विपरित छन्, एउटाले विगतको सम्पत्तिको मृत्युमा यसको फल भएको वर्णन गर्दछ, अर्कोले व्यवस्थाबाट हाम्रो मुक्तिबाट उत्पन्न भएको रूपान्तरित सम्पत्तिको बारेमा कुरा गर्छ ।

²³⁸ ख्रीष्टले तिनीहरूलाई व्यवस्थाको बन्धनबाट छुटकारा दिनुभएको छ भनी बहानामा कसैले पनि आफ्नो शरीर र आफ्नै अभिलाषाको स्वतन्त्रता लुट्न नपरोस् भनेर अन्तिम कारणलाई पनि उसले जोड्छ । (क्याभिन: op. cit., ad loc.).

²³⁹ "रीच र फ्रिटजचेको राय त्यो καρποφ विवाहको फलको अर्थमा लिइयो भने एक अपमानित रूपक उत्पन्न हुन्छ । असम्भव छ, यो देखेर कि ख्रीष्टसँगको मिलन, यदि कुनै पनि विवाहको रूपमा लिइन्छ भने, यसको नैतिक डिजाइन अनुसार, फलदायी विवाहको रूपमा सोझ आवश्यक छ ।" (मेयर: op. l. । सायद लाइटफुटको टिप्पणी सुरक्षित छ: "यो सायद एउटै रूपकको निरन्तरता हो जस्तो लाग्दैन, 'भालु सन्तान ।' अन्यथा केहि थप निश्चित शब्दलाई प्राथमिकता दिइने थियो" (नोटहरू, विज्ञापन स्थान।) । ६:२२ मा फल फलाउनेको विचार र फेरि बनाम ५ मा विवाहमा लागू हुने विशिष्ट रूपकको सुझाव होइन । तर मेयर पक्कै पनि यो एक अपमानित रूपक हुनेछ भन्ने धारणाको विरोधमा सही छ ।

५ 'जब हामी शरीरमा थियौं' - ६:१९ को सम्भावित अपवाद बाहेक जसमा यहाँ प्रयोग गरिएको "शरीर" मा केही प्रतिबिम्ब हुन सक्छ, यो यस पत्रको पहिलो अवसर हो जसमा "शरीर" शब्द यसको पूर्ण मूल्यहास नैतिक अर्थमा प्रयोग गरिएको छ, जुन अर्थ पछि यस पत्रमा र पावलका अन्य पत्रहरूमा बारम्बार देखा पर्दछ । यो सबै महत्त्वपूर्ण छ कि यसको महत्त्व सुरुमा निर्धारण गर्नुपर्छ । यस नैतिक रूपमा मूल्यहासको अर्थमा "शरीर" को अर्थ "पापद्वारा नियन्त्रित र निर्देशित मानव प्रकृति" हो । यो होइन किनभने शब्द "शरीर" आफैले के खराब हो वा खराबीपनलाई बुझाउँछ । यो प्रायः कुनै खराब प्रतिबिम्ब वा संगत बिना प्रयोग गरिन्छ (यूहन्ना १:१४; ६:५१, ५३; प्रेरित २:२६; रोमी १४:३५; ९:३, ५; एफिसी २:१४; ५:२९; ६:५; कल. १:२२; २:१, ५; १ तिमोथी ३:१६; हिब्रू ५:७; १०:२०; १२:९; १ पत्रुस ३:१८; १ यूहन्ना ४:२) । हाम्रो प्रभुको वचन प्रयोग गरिएको आवृत्तिले "शरीर" भित्री रूपमा खराब छैन भनेर देखाउन पर्याप्त छ । न त हामीले मान्नु पर्छ कि "शरीर" जब पापी भनी कल्पना गरिन्छ, यो चरित्र भौतिकबाट आएको हो । पाप हाम्रो शारीरिक वा शारीरिक अस्तित्वबाट उत्पन्न हुँदैन र शरीरलाई शारीरिक रूपमा प्रयोग गर्दा मनोवैज्ञानिकबाट भिन्नताको कुनै नराम्रो अर्थ हुँदैन । जब "शरीर" नैतिक अर्थमा प्रयोग गरिन्छ कि यसले यो पापपूर्ण गुणलाई लिन्छ । त्यस अर्थको साथ यो बारम्बार प्रयोग गरिन्छ, विशेष गरी पावल (८:४, ५, ६, ७, ८, ९, १२, १३; १३:१४; १ कोरिन्थी ५:५; २ कोरिन्थी १०:५; २३) गलाती ५:१३, १७; १९, २४; ६:८; एफिसी २:३; कलस्सी २:११, १८, २३; १ पत्रुस २:१०, १८; यहूदा २३) । यस अर्थमा प्रयोग गर्दा "शरीर" को कुनै राम्रो वा तटस्थ सम्बन्ध छैन, यो अयोग्य रूपमा खराब छ । त्यसकारण जब पावलले "शरीरमा" भएको कुरा गर्छ भने उसले त्यो अवधिलाई संकेत गर्दछ जब पापले प्रभुत्व प्रयोग गर्‍यो र "जब हामी पापमा थियौं" भन्न बराबर छ ।

"पापको जुनून", "पापपूर्ण जुनून" लाई अनुवाद गरिएको छ, सामान्यतया जुन जुनूनले पापमा डोर्याउँछ र आफूलाई पापमा अभिव्यक्त गर्दछ भनेर व्याख्या गरिन्छ ।²⁴⁰ तिनीहरूलाई "पापपूर्ण

²⁴⁰ सी एफ. मेयर, फिलिप्पी, गिफोर्ड, et al., ad loc.

आवेगहरू" भनेर व्याख्या गर्नु नपर्ने कुनै उचित कारण छैन (६:६; कलस्सी २:११) ।²⁴¹ यी पापपूर्ण आवेगहरू व्यवस्थाद्वारा भएको भनिएको छ । यो हाम्रो लागि पद ८, ११, १३ मा व्याख्या गरिएको छ । यस खण्ड, "जो व्यवस्था मार्फत थियो", एक प्रतिबन्धात्मक सापेक्ष खण्ड होइन जस्तो कि व्यवस्था मार्फत भएका पापी आवेगहरू बीचको भेदभाव गरिएको थियो । थिएनन् । यी पापपूर्ण जोशले हाम्रो सदस्यहरूमा मृत्युको फल ल्याउन काम गरिरहेको थियो । यो परमेश्वरको लागि फल फलाउनुको विपरीत हो (पद ४) । मृत्युलाई व्यक्तित्व र गुरुको रूपमा हेरिन्छ जसलाई हामीले फल फलाउँछौं, अर्थात् जसको सेवा गर्छौं । र मृत्यु ६:२१, २३ मा व्याख्या गरिनु पर्छ ।

६ "तर अहिले" 'जब हामी शरीरमा थियौं', को विपरितमा "हामीलाई व्यवस्थाबाट मुक्त गरिएको छ, जसमा हामी राखिएका थियौं, त्यही अनुसार मरेका छौं" ।²⁴² अन्तिम खण्डले हामीलाई व्यवस्थाबाट मुक्त गरिएको तरिकालाई परिभाषित गर्दछ, यो हाम्रो कानुनी मृत्युको कारण हो । व्यवस्थाको यो मृत्यु ख्रीष्टको मृत्यु र उहाँको मृत्युमा उहाँसँगको हाम्रो एकतामा पूरा भएको थियो, जसरी पद ४ मा स्पष्ट रूपमा भनिएको छ । संस्करणले पद ६ को पछिल्लो भागलाई "हामी सेवा गर्छौं" इत्यादिलाई प्रस्तुत गर्दछ । अंग्रेजीमा शब्दहरूको यो रूपले केही अस्पष्टता छोड्छ । तिनीहरू उद्देश्य वा लक्ष्यलाई बुझाउन व्याख्या गर्न सकिन्छ तर ग्रीकले स्पष्ट रूपमा परिणामलाई संकेत गर्दछ । त्यसकारण, विचार यो हो कि हामी आत्माको नयाँपनमा सेवा गर्ने नतिजाको साथमा राखिएकोमा हामी मरेका छौं ।²⁴³

²⁴¹ केवल यहाँ गलाती ५:२४ मा *παθήμα* यस अर्थमा हुन्छ । अन्यत्र यसले कष्ट वा पीडाहरूलाई जनाउँछ (८:१८) ।

²⁴² *ἀποθανόντες* निस्सन्देह सही पढाइ हो । *ἀποθανόντος* ए. बी. पछि, पाण्डुलिपि प्राधिकरण द्वारा समर्थित छैन । *τοῦ θανάτου* को सट्टा *ἀποθανόντες* पढ्ने, राम्रो अर्थ दिए तापनि, *ἀποθανόντες* लाई समर्थन गर्ने बाह्य प्राधिकरणको अनुहारमा स्वीकार गर्न सकिँदैन ।

²⁴³ स्यान्डे र हेडलम जोडदार छन् कि अनन्तको साथ *ὥστε* र अनन्तसंग *ὥστε* बिच एक साँचो भिन्नता छ, पछिल्लोले "निश्चित परिणाम जुन वास्तवमा पछ्याउँछ", पहिलेको "विकल्पित परिणाम जसमा प्राकृतिक पाठ्यक्रम पालना गर्नुपर्छ" (op. cit I, ad loc I) ।

"अक्षरको पुरानोपन" सँग विपरित "आत्माको नयाँपन" भनेको हामी प्रायः "अक्षर" र "आत्मा" बिचको भिन्नता होइन, जसरी हामी व्यवस्थाको अक्षर र व्यवस्थाको आत्मा बिचको भिन्नता देख्छौं । न त यो "शाब्दिक" भावना र "आत्मिक" भावना बिचको भिन्नता हो । "आत्माको नयाँपन" पवित्र आत्माको सन्दर्भ हो र नयाँपन भनेको पवित्र आत्माले प्रभाव पार्ने कुरा हो । व्याकरणीय रूपमा यो पवित्र आत्मामा समावेश भएको नयाँपन हुन सक्छ । "पत्रको पुरानोपन" ले व्यवस्थालाई बुझाउँछ र व्यवस्थालाई पत्र भनिन्छ किनभने यो लेखिएको थियो । लेखनले ढुङ्गाका दुईवटा टेबुलहरूलाई जनाउन सक्छ जसमा दश आज्ञाहरू लेखिएका थिए वा धर्मशास्त्रमा रहेको व्यवस्थाको तथ्यलाई जनाउँछ । यो केवल लेखिएको कानून हो जुन पुरानोपनको रूपमा चित्रण गरिएको छ र व्यवस्थामा पुरानोपन समावेश छ । यो प्रेरितले व्यवहार गरिरहेको सन्दर्भबाट मात्र होइन । पापबाट छुटकारा पाउनको लागि कानूनको शक्तिहीनता र पुष्टिकरणले यसले हाम्रो दासतामा थप्छ तर २ कोरिन्थी ३:६ को समानान्तर खण्डबाट पनि पत्र र आत्मा बिचको भिन्नता व्यवस्था र सुसमाचार बीचको भिन्नता हो । जब पावलले "पत्रले मार्छ, तर आत्माले जीवित पार्छ" भन्नुहुन्छ, पत्रले कुँदिएको कुरालाई सन्दर्भ गर्न सन्दर्भद्वारा देखाइएको छ । ढुङ्गाहरूमा मोशाद्वारा प्रदान गरिएको व्यवस्था र आत्मा प्रभुको आत्मा हो (पद १७) । तसर्थ, विचार यो छ कि, व्यवस्थामा मरेको र यसरी यसबाट मुक्त भएपछि, विश्वासीहरूले अब व्यवस्था मन्त्रीहरूको दासतामा सेवा गर्दैनन् तर स्वतन्त्रताको नयाँपनमा सेवा गर्छन् जसको पवित्र आत्मा लेखक हुनुहुन्छ (गलाती ३:३) ।²⁴⁴

तथापि, यो कुनै पनि हिसाबले स्पष्ट छैन कि यस उदाहरणमा अनन्तसंग ὡςτε को अर्थ वास्तविक र सुनिश्चित परिणाम भन्दा कम केहि हुन सक्छ । अधिल्लो खण्डहरूले यो निहितार्थ बोक्नेछ र, गिफोर्डले अवलोकन गरेझैं, प्रश्नमा रहेको खण्डको ६:२२ मा सम्बन्धित खण्डहरू जस्तै बल छ, विशेष गरी "तपाईंसँग पवित्रतामा तपाईंको फल छ ।

²⁴⁴ २:२९ जहाँ γράμμα र πνεῦμα बीचको समान भिन्नता हुन्छ । जेनिटिभ πνεύματος र γράμματος लाई नियुक्तिको जेनिटिभ को रूपमा लिन सकिन्छ, जुन नयाँपन र पुरानोपन समावेश गर्दछ (सन्डे र हेडलाम: op. cit., ad loc.) वा तिनीहरूलाई स्रोतको जेनिटिभको रूपमा लिन सकिन्छ ।

११. स्थानान्तरण अनुभव
(XI. TRANSITIONAL EXPERIENCE)
(७:७-१३)

७-१३

७ तब हामी के भनौं त? के व्यवस्था पाप हो ? कदापि होइन ! तर विनाव्यवस्था, पाप भनेको के हो, सो म जान्नेथिइनँ; किनकि 'तिमीले लोभ नगर्नु' भनी व्यवस्थाले मलाई नभनेको भए लोभलालच के हो, सो म जान्नेथिइनँ ।
८ तर पापले यस आज्ञाद्वारा मौका छोपेर ममा सबै प्रकारको लोभलालच उत्पन्न गरिदियो । किनकि व्यवस्थाविना पाप मरेको थियो ।
९ किनकि म एकपल्ट व्यवस्थाविना जिउँदो थिएँ; तर जब आज्ञा आयो, तब पाप जाग्यो, र म मरेँ ।
१० जुन आज्ञा जीवनका निम्ति दिइएको थियो, त्यसलाई मैले मृत्युको कारण भएको भेट्टाएँ ।
११ किनकि यस आज्ञाद्वारा पापले मौका छोपेर मलाई धोका दियो, र यसैद्वारा मलाई मान्यो ।
१२ यसकारण व्यवस्था पवित्र छ, र आज्ञा पनि पवित्र, न्यायपूर्ण र असल छ ।
१३ तब के, जे असल छ, त्यही मेरा लागि मृत्यु बन्यो त ? कदापि होइन ! तर पापले आफू पाप नै देखा परोस् भनेर जे असल छ, त्यहीद्वारा ममा मृत्यु उत्पन्न गरिरहेको थियो, आज्ञाद्वारा पाप ज्यादै पापमय बनोस् भनेर ।

७ ६:१४ मा प्रेरितको निरन्तर विवाद; ७: १-६ पापबाट छुटकारा दिनको लागि व्यवस्थाको शक्तिहीनतालाई सम्मान गर्दै, कुन व्यवस्थाले हामीलाई पापको बन्धनमा थप्छ, व्यवस्था र अनुग्रहको बिचको विरोध र पापले प्रभुत्व पाउनेछैन भनी सुनिश्चित गर्ने अनुग्रहलाई प्रदान गरिएको बहिष्कार हामीमाथि व्यवस्थाको मूल्यहास आफैमा नराम्रो जस्तो देखिन सक्छ । पद ७ को प्रश्नहरूको

कारण यही हो: 'त्यसो भए के भनौ ? के व्यवस्था पाप हो ?' जवाफ सामान्य नकारात्मक हो जसले प्रश्नहरूमा समावेश गरिएको सुझावबाट घृणाको पलटावलाई व्यक्त गर्दछ, "परमेश्वरले निषेध गर्नुहुन्छ" । प्रेरितले पछ्याउने पदहरूमा हामीलाई व्यवस्थाको मूल्याङ्कन र यसको कार्यहरूको विश्लेषण प्रदान गर्दछ । उसले आफ्नो अनुभव प्रस्तुत गरेर यो गर्छ । उहाँको अनुभवको कुन चरण यहाँ चित्रण गरिएको छ यस खण्डको प्रदर्शनीको अन्त्यमा थप लाभदायक छलफल गर्न सकिन्छ ।

"के व्यवस्था पाप हो ?" यस प्रश्नमा "पाप" लाई प्रायः स्वाभाविक रूपमा "पापपूर्ण" को रूपमा व्याख्या गर्न सकिन्छ । केवल, प्रयोग गरिएको फारमले विचारलाई तीव्र बनाउँछ (२ कोरिन्थी ५:२१) र प्रश्नलाई बराबर बनाउँछ: "के व्यवस्था पूर्ण रूपमा खराब छ ?" इ.एच. गिफोर्डको शब्द प्रयोग गर्नको लागी, "के पाप, जसको यो अवसर हो, यसको आफ्नै प्रकृतिमा निहित छ ?" (विज्ञापन स्थान) ।

संस्करणले पद ७ को दोस्रो भाग प्रस्तुत गर्दछ: "यद्यपि, मैले व्यवस्था बाहेक पाप थाहा पाएको थिइनँ" । यो प्रतिपादन पदको यो भाग प्रतिबन्धात्मक छ भन्ने व्याख्यामा आधारित छ, "विरोधमा संलग्न अस्वीकारको पूर्णतालाई कम गर्दै" ।²⁴⁵ यस दृष्टिकोणको आपत्ति यो हो कि यो नजिकको समानान्तर अन्य खण्डहरूसँग मेल खाँदैन । निर्माणमा (३:३१; ७:१३; ११:११) ।²⁴⁶ त्यसैले यो विचार "विपरीत" हो र ए.भी. मा "नाय" द्वारा राम्रोसँग व्यक्त गरिएको छ । "मलाई पाप थाहा थिएन" लाई राम्रोसँग अनुवाद गर्न सकिन्छ, "मैले पाप थाहा पाइनँ" । पावलले यहाँ "व्यवस्थाद्वारा पापको ज्ञान" (३:२०) लाई आफ्नै अनुभवमा प्रमाणित गरेको सिद्धान्तलाई उल्लेख गर्दै छन् र ज्ञान भनेको पापको प्रकृति र तथ्यलाई सम्मान गर्ने सैद्धान्तिक ज्ञान मात्र होइन तर व्यावहारिक अनुभव हो । उहाँ आफैं पापी हुनुहुन्थ्यो भनी

²⁴⁵ डेनी: op. cit., ad loc.

²⁴⁶ भर्खर अस्वीकार गरिएको झूटो धारणाको लागि, सन्त पावलले अब व्यवस्थाको वास्तविक प्रभावको आफ्नै अनुभवको विरोध गर्दछ, जुन पापलाई यसको वास्तविक प्रकृतिमा उजागर गर्ने हो । तुलना गर्नुहोस् ३, ३१, ७, १३, ११, ११, जुन सबै खण्डहरूमा, यहाँ जस्तै, ἀλλὰ ले μὴ γένοιτο मा अस्वीकार गरिएको विपरित धारणा परिचय गराउँछ (गिफोर्ड: op. cit., ad loc.) ।

पक्का व्यवस्थाले उसलाई आफ्नै पाप र पापपूर्णताको दोषी ठहरायो ।

"किनभने मैले लोभलाई थाहा पाएको थिइनँ, बाहेक व्यवस्थाले भनेको थिएन, तिमी लोभ नगर ।" जुन तरिकाले यो पहिलेका कुराहरूसँग जोडिएको छ भनेर संकेत गर्दछ कि प्रेरितको अनुभवमा यो विशेष सम्मान हो जसमा व्यवस्था उहाँको घरमा आयो र उहाँको पापपूर्णतालाई उजागर गर्‍यो । व्यवस्था आज्ञाहरूमा विशेष गरिएको छ र हाम्रो चेतनामा यसको दोषी कार्यहरू ती आज्ञाहरूको साधनको माध्यमबाट हाम्रा पापपूर्ण पक्षहरूका विशेष पक्षहरूलाई उजागर गर्नमा केन्द्रित छन् जसको विरुद्धमा पापका यी पक्षहरू निर्देशित छन् । दशौँ आज्ञाको एजेन्सीले पहिलो पटक प्रेरितको छातीमा विश्वास जगाएको थियो । स्पष्ट रूपमा लोभ उसले आफूलाई शंका गर्ने अन्तिम दुर्गुण थियो, यो उजागर भएको पहिलो थियो । मोशाको दशौँ आज्ञालाई यो अपीलको यस सन्दर्भमा प्रेरितले "व्यवस्था" भनेको के हो भनेर संकेत गर्छ । यो दस आज्ञाहरूद्वारा स्पष्ट गरिएको व्यवस्था हो । यी ती उपदेशहरू हुन् जसद्वारा मुख्य रूपमा पापको ज्ञान आउँछ ।

८ यहाँ हाम्रो लागि त्यो प्रक्रियाको वर्णन गरिएको छ जसद्वारा प्रेरितले आफ्नो हृदयमा लोभ गर्ने कुरा चलिरहेको छ भनी थाहा पाएका थिए । "अवसर फेला पार्नु" "अवसर लिने" भन्दा राम्रो प्रतिपादन हो कि भनेर पत्ता लगाउन गाह्रो छ । पहिलोले संकेत गर्छ कि एक अवस्था अवस्थित छ जसको पापले फाइदा लिन्छ, पछिल्लोले पापको पक्षमा बढी सक्रिय एजेन्सी व्यक्त गर्दछ । यो अधिक सम्भावना छ कि पछिल्लोलाई प्राथमिकता दिइन्छ किनभने खण्डमा पापलाई सक्रिय रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ र अवसरलाई समात्ने विचार चित्रित चरित्रसँग सहमत छ । "आज्ञा मार्फत" लाई "रचना" सँग लिनु पर्छ (पद १३ जहाँ पापले असल कुरा मार्फत मृत्युलाई काम गर्छ भनिन्छ, अर्थात् कानून वा आज्ञा)।²⁴⁷ यस मार्फत पाप "सबै तरिकाले" बनाइएको हो । लोभ यो पद ८ को अन्तिम खण्ड हो जसले

²⁴⁷ सम्बन्धित पद, . अल्फोर्ड: op. cit., ad loc.

पहिलेको कुरालाई स्पष्ट र प्रमाणित गर्दछ: "किनकि व्यवस्था बाहेक पाप मरेको छ" । ग्रीकमा कुनै क्रियापद छैन । यस मामलामा अनुवादकर्हरूले 'हो' सम्मिलित गरेका छन् र पावललाई सामान्य सिद्धान्तको रूपमा व्याख्या गरेका छन् । यस व्याख्याको धर्मीकरण विवादास्पद छ । यो सम्मिलित गरिने क्रिया "'थप' हुनुपर्छ जस्तो देखिन्छ । पावलले आफ्नो अनुभव बताउँछन् । उहाँको अनुभव साँच्चै प्रतिनिधि हो र यस सन्दर्भमा प्रेरितले यहाँ वर्णन र विश्लेषण गरेको अनुभवको साझा विशेषता के हो भनी प्रश्नको खण्डले बताउँछ । यद्यपि, प्रेरितले यहाँ के व्यवहार गरिरहनुभएको छ भन्ने कुरा अन्यत्र भनिएको सिद्धान्त हो कि "जहाँ कुनै व्यवस्था छैन, त्यहाँ कुनै उल्लङ्घन हुँदैन" (४:१५; को ५:१३; १ कोरिन्थी १५:५६) भनी मान्नु हुँदैन । यहाँ पद ८ मा पावलले पापको अस्तित्वको बारेमा होइन तर अस्तित्वमा रहेको तर मरेको रूपमा पापको कुरा गर्दै हुनुहुन्छ । र उसले के संकेत गरिरहेको छ जडता, निष्क्रियता त्यो अर्थमा मृत्यु, पापको, पापीको जीवनमा आउनुको विपरीत जुन उसले वर्तमानमा उल्लेख गर्नेछ । तसर्थ "व्यवस्थाबाहेक पाप मरेको थियो" राम्रो प्रतिपादन हो र यसलाई मनोविज्ञान र चेतनाको क्षेत्रमा सत्यको रूपमा व्याख्या गर्नुपर्दछ ।²⁴⁸ अब हामी सम्पूर्ण पद बुझ्ने स्थितिमा छौं । यहाँ प्रक्रिया अघि प्रेरितमा पापपूर्ण सिद्धान्त निष्क्रिय थियो । त्यसपछि उहाँको चेतनामा "तिमीले लोभ नगर्नू" भन्ने आज्ञा प्रवेश गर्‍यो । यो शक्ति र अधिकारको साथ घरमा आयो । त्यसपछि पाप गतिविधि गर्न उत्प्रेरित भयो । यो अब मरेको थिएन । र सबै किसिमका लोभी वासना जगाउन यो अवसर लाग्यो । यो आज्ञाको साधन मार्फत यो गर्‍यो; पापपूर्ण सिद्धान्तलाई आज्ञाद्वारा नै आज्ञाको विरुद्धमा सबै प्रकारका इच्छाहरूलाई जगाएको थियो । पछि प्रेरितले हामीलाई यस प्रक्रियाको थप विश्लेषण र विवरण प्रदान गर्दछ ।

९ पद ९ पद ८ मा उल्लेख गरिएको संक्रमणकालमा के भयो भन्ने ग्राफिक विवरण हो । जब प्रेरितले भन्छ, "म व्यवस्थाबाट अलग थिएँ", "जीवित" शब्द यहाँ अनन्त जीवनको अर्थमा प्रयोग गर्न सकिँदैन । वा

²⁴⁸ सम्बन्धित पद, . होज: op. cit., ad loc.

परमेश्वरलाई जीवनको कुरा उहाँ गर्दै हुनुहुन्छ अव्यवस्थित, आत्मसंतुष्ट, आत्म-धर्मी जीवन जुन उसले एक पटक अधिका दुई पदहरूमा वर्णन गरिएको अशान्तिपूर्ण गतिहरू र पापको विश्वासको अगाडि बाँचेको थियो । हामी प्रेरितको करियरको समय निर्धारण गर्न सक्षम छैनौं, जब आज्ञाले पापपूर्ण जोशहरू जगाउन थाल्यो (पद ५) । तर उहाँले "व्यवस्थाबाट अलग जीवित" भनी वर्णन गर्नुभएको कुरालाई प्रतिबिम्बित बाल्यकालका वर्षहरूमा सीमित गर्न कुनै आवश्यकता वा वारेन्ट छैन (फिलिप्पी ३:४-६) ।²⁴⁹ "तर जब आज्ञा आयो, पाप पुनर्जीवित भयो र म मरे ।" आज्ञा भनेको पद ७ मा उल्लेख गरिएको छ, "तैले लोभ नगर" र आज्ञाको आगमन हो । निस्सन्देह उसको चेतनामा भित्र आउनु र चेतनामा दर्ता हुनु जसबाट पापले काम गर्ने अवसर पायो । उहाँमा सबै किसिमको लोभी कामना यो पछिल्लो पापको पुनरुत्थान हो । "म मरँ" लाई व्यवस्थाभन्दा अलग म जिउँदै थिएँ" को विपरित राखिएको छ र त्यसकारण पहिलेको "जिउँदो हुनु" लाई जनाउने आत्म-आश्वासन र शान्तको मृत्युको रूपमा व्याख्या गरिनुपर्छ । उसलाई आफ्नो आत्मसंतुष्टिमा आराम थिएन । यो मृत्युलाई दुइटा कारणले गर्दा उहाँको मृत्युमा ख्रीष्टसँग एकता गरेर पापको लागि मर्नुसँग बराबर हुन सक्दैन (६:२) । (१) पद ९ को मर्नु भनेको व्यवस्था, आज्ञाको साधनद्वारा बनाइएको मृत्यु हो । पापको मृत्युमा यस्तो हुँदैन । पछिल्लो, सुसमाचार र ख्रीष्टसँग एकता मार्फत छ । (२) यहाँ देखिने पापको मृत्यु होइन तर पापको पुनरुत्थान, अन्तर्निहित भ्रष्टतालाई उत्तेजित पार्ने र थप विषम गतिविधि हो । "पाप पुनर्जीवित" भनेको "हामी पापको लागि मर्यौं" को विपरीत हो ।

१० यस पदमा यो अधिक शाब्दिक प्रस्तुतीको संरक्षण गर्न आवश्यक छ, "र आज्ञा, जुन जीवनको लागि थियो, यो मृत्युको लागि मद्दारा पाइयो" । सन्दर्भ कानूनको मूल उद्देश्य हो । मानिसको मौलिक सम्पत्तिमा कानूनको उद्देश्य पापलाई अवसर दिनु होइन तर मानिसको जीवनलाई धार्मिकताको मार्गमा निर्देशित र नियमन गर्नु

²⁴⁹ "पावलको अर्थ बालकजस्तै निर्दोषताको मृत्युमुक्त (पद १०) जीवन हो । प्रमोदवनमा हाम्रा पहिलो अभिभावकको अवस्थालाई मिल्दोजुल्दो छ" (मेयर: op. cit., ad loc.) ।

थियो र त्यसैले जीवनको रक्षा र प्रवर्द्धन गर्नु थियो । तथापि, पापको कारणले त्यही व्यवस्थाले मृत्युलाई बढावा दिन्छ, जसमा यसले पापलाई मौका दिन्छ । र पापको ज्याला मृत्यु हो । हाम्रो चेतनामा जति धेरै व्यवस्था वा कानून दर्ता हुन्छ, उति धेरै पाप कार्य गर्न उत्प्रेरित हुन्छ र व्यवस्था केवल कानूनको रूपमा कुनै अवरोध वा उपचारात्मक प्रभाव प्रयोग गर्न सक्दैन । मृत्युको लागि व्यवस्था "भेटियो" पावलको आफ्नै अनुभवको त्रास र निराशापन, निराशालाई प्रतिबिम्बित गर्दछ, जसले उनलाई पछाडी पारेको थियो ।

११ पद ११ फेरि अवसरलाई समात्ने पापको धारणामा फर्कन्छ । तर यस उदाहरणमा पापको कार्यलाई सबै प्रकारका कामवासनाहरूबाट भिन्नतामा छलको रूपमा वर्गीकृत गरिएको छ (पद ८) । छलमा यसमा समावेश थियो कि, आज्ञा मूल रूपमा र अन्तर्निहित रूपमा जीवनको लागि भएको हुनाले, यसको प्रभावकारिताको उसको अवधारणा तदनुसार तयार गरिएको थियो र उसले आज्ञाले त्यो परिणाम ल्याउने आशा गरेको थियो । तर यसको सट्टा, आज्ञा उल्टोको लागि अवसर भयो । ऊ यसको मागहरूप्रति जति धेरै सजग भयो, जीवनको मार्गको रूपमा उसले जति धेरै भरोसा गर्यो, त्यति नै उल्टो फल फल्यो । यो त्यो छल हो जसले 'उसले सोचेको विपरीत फल्यो ।' तथापि पाप यो छलको अपराधी हो र व्यवस्था साधन मात्र हो ।²⁵⁰ किनकी पापले उसलाई धोका दियो त्यसले उसलाई पनि "मार्यो" । यस हत्यालाई यद्यपि यहाँ आज्ञाको साधनद्वारा पापको कार्यको रूपमा हेरिएको छ र त्यसैले प्रेरितलाई अधीनमा राखिएको कार्यको रूपमा हेरिएको छ, तथापि "म मरे" (पद ९) को रूपमा सम्मानित परिणामहरू जस्तै हो ।

²⁵⁰ "उहाँले जीवनको आशा गर्नुभयो, र मृत्यु भेटाउनुभयो । उसले सुखको अपेक्षा गर्यो, र दुःख पाए; उनले पवित्रता खोजे, र बढ्दो भ्रष्टता भेटाए । उनले कल्पना गरे कि 'व्यवस्थाद्वारा यी सबै वांछनीय अन्त्यहरू सुरक्षित गर्न सकिन्छ, जब यसको सञ्चालनले प्रत्यक्ष विपरीत प्रभाव उत्पन्न गर्न खोज्यो । त्यसकारण पापले आज्ञाद्वारा धोका दियो र यसले उहाँलाई पवित्रता र आशिषको स्रोत हुनुको सट्टा मार्यो" (होज: op. cit., ad loc.)।

१२ "यसकारण व्यवस्था पवित्र होस् ।" 'तेसैले' ? पहिलेको कुराबाट निकालिएको निष्कर्षलाई सूचित गर्दछ । हामीले पापको लागि अवसर प्रदान गर्ने व्यवस्थाले गर्ने कार्यलाई ध्यानमा राखेर "यद्यपि व्यवस्था पवित्र छ" भनी अपेक्षा गरेको हुन सक्छ । तर यसको सट्टा, हामीसँग व्यवस्था पवित्र छ भन्ने प्रभावमा पद ७-११ बाट निकालिएको छ । यो निष्कर्षको वारेन्टी गर्ने के हो ? यो पक्कै पनि तथ्य हो कि व्यवस्था भित्री रूपमा र मूल रूपमा जीवनको लागि थियो र त्यसैले पवित्र, न्यायोचित, प्रवर्द्धन गर्न निर्देशित थियो । राम्रो सिद्धान्त र कर्मका लागि प्रेरित सिद्धान्तको रूपमा पापमा समाहित हुने विरोधाभासको कारणले मात्र यो पापको अवसर बन्छ । व्यवस्था पापपूर्ण छैन (पद ७) ।

"व्यवस्था पवित्र छ र आज्ञा पवित्र, धार्मिक र असल छ ।" व्यवस्था आफैंमा र यसको ठोस शर्तहरूमा पवित्र छ । निस्सन्देह "आज्ञा" ले विशेष रूपमा पद ७ मा उल्लेख गरिएको कुरालाई प्रतिबिम्बित गर्दछ, "तिमीले लोभ नगर्नु" । तर यो पवित्र, न्यायसंगत र असल छ भन्ने प्रस्ताव हरेक आज्ञामा लागू हुन्छ । पवित्र, न्यायसंगत र राम्रोको रूपमा यसले परमेश्वरको चरित्रलाई प्रतिबिम्बित गर्दछ र उहाँको पूर्णताको नक्कल हो । यसले यसको लेखकको छाप बोक्छ । यो हामी देख्छौं, पद १४ मा विभिन्न शर्तहरूमा स्पष्ट रूपमा भनिएको छ । "पवित्र" को रूपमा आज्ञाले परमेश्वरको पराक्रम र शुद्धतालाई प्रतिबिम्बित गर्दछ र हामीसँग सम्बन्धित समर्पण र शुद्धताको माग गर्दछ; "धर्मि" को रूपमा यसले परमेश्वरको इकिटीलाई प्रतिबिम्बित गर्दछ र यसको माग र स्वीकृतिमा हामीबाट न्यायोचित कुरा बाहेक अरू केही गर्दैन, "राम्रो" को रूपमा यसले मानिसको उच्चतम कल्याणलाई बढावा दिन्छ र यसरी परमेश्वरको भलाइलाई व्यक्त गर्दछ ।

१३, १४ क जसरी पद ७ को प्रश्नले पापी आवेगहरू व्यवस्था (पद ५) मार्फत सञ्चालन गरिएको थियो भनेर विचार गरेर उत्तेजित भएको थियो, त्यसैले पद १३ को प्रश्न, "त्यसोभए जे राम्रो छ त्यो मेरो लागि मृत्यु भयो ?" प्रेरितले भर्खरै भनेका कुराहरूद्वारा आवश्यक छ,

अर्थात् उहाँद्वारा मृत्युको लागि आज्ञा फेला पऱ्यो (पद १०; पद ११) । जवाफ उनको कडा इन्कार हो, "परमेश्वरले निषेध गर्नुहुन्छ" । बरु उनी तुरुन्तै थप्छन्, यो मृत्युको काम हो । पद १३ को उत्तरार्धलाई सम्मान गर्दै, "तर पाप किं यो पाप देखाउन सकियोस्" आदि, निम्न अवलोकनहरू ध्यान दिनु पर्छ । (१) पापले जे असल छ, अर्थात् आज्ञाद्वारा मृत्युलाई काम गर्यो । यो पद ११ मा विभिन्न सर्तहरूमा भनिएको कुराको पुनरावृत्ति हो । यद्यपि, यहाँ यो विचारको पुनः सुरुवात अन्तको प्रवर्द्धन देखाउने उद्देश्यको लागि हो । (२) यो अन्त हो कि (पाप) "पाप देखाउन सकिन्छ", यसको वास्तविक चरित्र उजागर हुन सक्छ । पापको रूपमा यसको वास्तविक चरित्र असल कुरा माफत मृत्युलाई काम गर्दछ भन्ने तथ्यबाट उजागर हुन्छ । यसको विकृतता प्रदर्शन गरिएको छ किनभने यसले पवित्र, न्यायसंगत र असल, जीवनको लागि नियुक्त गरिएकोलाई मृत्युको साधनमा परिणत गर्दछ । (३) पापको दुष्टताले असल कुरालाई मृत्युको साधनको रूपमा प्रयोग गर्दा मात्र देखाउँदैन, पाप त्यसको तीव्रतामा बढ्दै गएको कारणले गर्दा पनि हुन्छ । 'आज्ञाद्वारा पाप झन पापी बनोस् भनेर' हो । यो पापको अत्याधिक पापपूर्णताको प्रदर्शन मात्र होइन । आज्ञाको दुरुपयोगले पापको गुरुत्वाकर्षणलाई मापन गर्न बाहिर बढ्छ । मेयरका शब्दहरूमा, "गम्भीर रूपमा पीडादायी, दुखद प्रभाव" (विज्ञापन स्थान) यसैद्वारा जोड दिइएको छ । र यो सबै प्रेरितले व्यवस्थालाई पवित्र, न्यायसंगत, असल र कुनै पनि आशंकाबाट यो पाप वा मृत्युको सेवक हो भनी प्रमाणित गर्न जोडेको हो । यो पापको विकृतता हो, व्यवस्थाको विरोधाभासको रूपमा र त्यो विरोधाभासलाई बढाउनको लागि व्यवस्थाको प्रयोगको रूपमा जसले व्यवस्थालाई पवित्र रूपमा प्रमाणित गर्दछ । व्यवस्थाले पाप र दोषीहरूलाई उजागर गर्दछ । व्यवस्था पापको अवसर बन्छ कि हामी भित्र रहेको भ्रष्टता गतिविधिको लागि उत्तेजित हुन्छ । व्यवस्थाले पापलाई बढाउँछ, यो एउटा साधन हो जसद्वारा पापलाई आफ्नो अभिव्यक्तिमा बढाइन्छ । तर व्यवस्था पापी छैन ।

पद १४ को पहिलो भागले यस प्रमाणीकरणको पुष्टि गर्दछ र "व्यवस्था आत्मिक हो" भन्ने ज्ञानको लागि अपील गर्दछ । "आत्मिक"

वचन मानव आत्माबाट आएको होइन । यसको मतलब यो होइन कि कानूनको मानव शरीरबाट भिन्न भएको मानव आत्मासँग प्रासंगिकता वा सम्बन्ध छ । यी अध्यायहरूमा प्रेरितले मानव शरीरमा राखेको जोड त्यस्तो कुनै पनि धारणालाई खण्डन गर्न पर्याप्त छ । यदि शरीर पापपूर्ण छ (६:६) र अनुग्रहको नविकरण प्रभावको विषय हो भने (६:१२, १३, १९), व्यवस्थालाई पवित्र, न्यायोचित र असलको रूपमा शरीर र शरीरसँग सान्दर्भिक हुनुपर्छ । आत्मा पावलको प्रयोगले "आत्मिक" वचन पवित्र आत्माबाट आएको हो भनी देखाउनेछ । "आत्मिक वचनहरू" (१ कोरिन्थी २:१३) पवित्र आत्माले सिकाइएका शब्दहरू हुन् । "आत्मिक मानिस" (१ कोरिन्थी २:१५) पवित्र आत्माद्वारा वास र नियन्त्रित मानिस हो । "आत्मिक भजनहरू" (एफि. ५:१९; कल. ३:१६) पवित्र आत्माद्वारा अभिव्यक्त गरिएका भजनहरू हुन् । "आत्मिक समझ" (कलस्सी १:९) पवित्र आत्माद्वारा प्रदान गरिएको समझ हो (रोमी १:११; १ कोरिन्थी ३:१; १०:३, ४; १२:१; १५:४४, ४६; १ पत्रुस २:५) । त्यसैले "व्यवस्था आत्मिक हो" भनाइले यसको ईश्वरीय उत्पत्ति र चरित्रलाई जनाउँछ । यो आत्मिक भएकोले यसमा ती गुणहरू छन् जुन ईश्वरीय छन्-पवित्र, न्यायपूर्ण र राम्रो छ ।

पद ७-१३ मा प्रेरितले हाम्रो लागि आफ्नो अनुभवको केहि चरणको वर्णन गरेको छ । यसरी चित्रण गरिएको उसको अनुभव उसको आफ्नै पापपूर्णताबाट उत्पन्न भएको हुनाले र परमेश्वरको व्यवस्थाको कार्यहरू र प्रभावहरूबाट यो उहाँको चेतनामा दर्ता भएको थियो, उहाँ सचेत हुनुहुन्छ कि उहाँको अनुभव अद्वितीय हुन सक्दैन । अन्य मानिसहरू पनि त्यस्तै पापी छन् र परमेश्वरको व्यवस्थाले यस्तै अनुभवहरू जगाउन र अवसर दिनुपर्छ । अरूको हृदयमा उसले अरूको अनुभवमा के हुनुपर्दछ भन्ने प्रतिनिधिको रूपमा लेखिरहेको छ । र निस्सन्देह, उहाँको मुख्य चासो मानव जीवनीमा एक अध्याय रेकर्डमा राख्नु होइन तर हाम्रो पाप र विशेष गरी एकातिर, शक्तिहीनता प्रदर्शन गर्दा हाम्रो पापसँग परमेश्वरको व्यवस्थाको सम्बन्धलाई प्रस्तुत गर्नु हो । पापबाट छुटकारा दिने व्यवस्था तर अर्कोतर्फ पापको लेखकको रूपमा कुनै पनि आशंकाबाट व्यवस्थालाई प्रमाणित गर्दछ । तर प्रश्न यो छ, उनको

अनुभवको कुन चरण यहाँ चित्रित गरिएको छ ? यो उनको अनुभव पुनर्जन्मको रूपमा वा एक अपरिवर्तित मानिसको रूपमा ? यो एकदम स्पष्ट छ कि यो आत्म-संतुष्टता र आत्मिक पीडाको अवस्थामा एक अपरिवर्तित मानिसको रूपमा उनको अनुभव होइन । ऊ पापको दोषी ठहरिएको छ (पद ७) । पद ९ को अर्थमा उहाँ अब जीवित छैन । आज्ञा घरमा आएको थियो र उनको हृदयको लोभी अभिलाषा जगाएको थियो । तर के उहाँ पुनर्जन्म हुनुहुन्छ ? ख्रीष्टको शरीरद्वारा पाप गर्न मरेका व्यक्तिको अनुभव हो भनी यस खण्डमा कुनै संकेत छैन । सायद यस प्रभावको लागि सबै भन्दा निर्णायक यो तथ्य हो कि पापको चाहनाहरू जुन व्यवस्था मार्फत थियो, पद ५ मा उल्लेख गरिएको थियो, यो खण्डमा वर्णन गरिएको जुनूनहरू हुन् । "पाप लिने अवसर ममा सबै प्रकारका आज्ञाहरूद्वारा उत्पन्न भयो । वासना" (पद ८) तर पद ५ मा यो अवस्था "जब हामी शरीरमा थियौं" समयको रूपमा अवस्थित छ र यो पूर्व-जन्मित अवस्थाबाहेक अरू कुनै होइन । त्यसकारण, हामीले यो निष्कर्षमा पुग्याउने पर्छ कि यो खण्ड पूर्व-पुनरुत्थान अनुभवको खाता हो । तथापि, यो पूर्व-पुनरुत्थान आत्म-संतुष्टिको अवधि होइन तर उहाँ आफ्नो आत्मिक आक्रोशबाट उत्तेजित भई आफ्नो पापको भावनामा जागेपछिको अनुभव हो । यो उहाँको आत्मिक तीर्थयात्राको तयारी र संक्रमणकालीन चरण हो जब, परमेश्वरको व्यवस्थाले सेवकाई गर्ने विश्वासबाट हल्लिएको, उहाँको मनको अवस्था अब उप्रान्त शान्त र आत्मसम्मानको थिएन ।

१२. विश्वासीहरूमा विरोधाभास (XII. THE CONTRADICTION IN THE BELIEVER) (७:१४-२५)

पद १४-२५ को व्याख्यामा मुख्य प्रश्न एक हो जसमा व्याख्याको इतिहासमा गहिरो तरिकाले बसेको न्याय भिन्नता छ । के पावलले पद ७-१३ मा जस्तै आफ्नो पुनःनयाँगरि जन्मनुको अनुभव हाम्रो लागि चित्रण गर्न जारी राख्छ ? वा पद १४ को वर्तमान कालले अनुग्रहको अवस्थामा आफ्नो वर्तमान अनुभवको वर्णनमा परिवर्तन गरेको संकेत गर्छ ? त्यहाँ विशेषताहरू छन् जुन पछिल्लो विकल्पसँग एकदमै असंगत जस्तो देखिन्छ र यी धेरै व्याख्याकर्ताहरूलाई अनुभवको एक चरणबाट अर्को चरणमा संक्रमण नभएको तर पद ७-२५ यस सन्दर्भमा एक एकाइ गठन हो । यस दृष्टिकोणको लागि मुख्य समर्थन र अर्को दृष्टिकोणको मुख्य बाधा भनेको पावलले आफैलाई वर्णन गर्न प्रयोग गर्ने अभिव्यक्तिहरूको जोड हो । 'म शारीरिक हुँ ।' के यसको मतलब उहाँ "आत्मिक" को विपरीत हुनुहुन्छ र त्यसैले अझै पनि "शरीरमा" (पद ५) र पापको प्रभुत्वमा हुनुहुन्छ भन्ने होइन ? 'पापको अधीनमा बेचिएको' के यो पापको दास हुनु र त्यसको प्रभुत्व अन्तर्गत, अनुग्रहको अधीनमा हुनुको विपरीत (६:१४) जस्तै प्रभाव होइन ? वा जब उसले भन्यो, "इच्छा मसँग अवस्थित छ तर जे राम्रो छ त्यो गर्न सकिँदैन" (पद १८), के हामीले मात्र सक्छौं कि मानिस जसमा अनुग्रहको शक्तिहरू सक्रिय छन्, त्यो मानिसको अभाव हो ? असल कामहरू कुन आत्माको फल हुन् ? फेरि, पक्कै पनि पद २४ को गुनासो, "म एक नीच मानिस हुँ !" सुसमाचारको आनन्द र स्वतन्त्रतामा प्रवेश गरेको व्यक्तिको मनको अवस्था हुनबाट टाढा छ (७:६) । यसबाहेक, यस खण्ड (पदहरू २१-२३) मा ग्रहण गरिएको परमेश्वरको व्यवस्थासँगको सम्बन्ध, पद ७-१३ मा भएको भन्दा फरक देखिँदैन । त्यसकारण यस कुराको लागि हामीले अचम्म मान्नुपर्दैन कि यी विचारहरूका लागि साथै अन्य उल्लेखनीय व्याख्याकर्ताहरूले रोमी ७: १४-२५ को पावल ७: ७-१३ को जस्तै हो र प्रफुल्लित र

विजयी पावल भन्दा फरक पावल रोमी ८ को हो भनेर जोड दिनु पर्छ
।²⁵¹

तथापि, त्यहाँ अर्को पक्षमा विचारहरू छन् जुन, मेरो निर्णयमा पद
१४²⁵² वा कस्तिमा १५ पदमा संक्रमण छ भन्ने दृष्टिकोणको पक्षमा
निर्णायक रूपमा तराजूहरू घुमाउँछन् ।²⁵³ र यो निराशाजनक छ
कि केही अधिक आधुनिक व्याख्याकर्ताहरूले यी विचारहरूलाई
अपर्याप्त रूपमा व्यवहार गरेका छन् ।²⁵⁴ (१) पावल भन्छन्, "म भित्री

²⁵¹ ग्रीक पिताहरूले सामान्यतया यो स्थिति अपनाए । यस खण्डको व्याख्याको इतिहासको
संक्षिप्त सर्वेक्षणको लागि र डब्ल्यू किमेल, आर. बल्टम्यान र पी. अल्थौसले प्रतिपादन गरेको
दृष्टिकोणको खोजी जाँचको लागि, कि पावलले यहाँ व्यवस्था अन्तर्गत पुनर्जन्म नभएको
मानिसलाई विश्वासको रूपमा छलफल गरिरहेका छन् । उसलाई देख्छ, एन्डर्स नाइगेनः
अफ सीटिआइ, पृष्ठ २८४ २९६, नाइगेनले यस व्याख्यालाई सबैभन्दा प्रभावकारी
आलोचनाको विषय बनाउँछ । तथापि, लेखकको निर्णयमा रोमको चित्रणमा आन्तरिक
आत्मा विसंगति धेरै छ । ७:१४-२५ भन्दा नाइगेनले स्वीकार गर्न तयार छ । पावलले यहाँ
सामान्य वा वास्तविक ख्रीष्टियन जीवनको वर्णन गर्दै नन् तर कुनै पनि मानिसको लागि के
पछ्याउँछ, चाहे पुनर्जन्म होस् वा अपरिवर्तित, जो व्यवस्था र पवित्रताको लागि आफ्नै
प्रयासमा भर पर्छन् भन्ने कुरामा व्याख्याकर्ताहरू छन् । खण्डको एउटा बिन्दु यो हो कि
यसले एक व्यक्तिलाई वर्णन गर्दछ जो आफ्नै प्रयासले असल र पवित्र बन्न खोजिरहेको छ र
पापमा रहेको पापको शक्तिले प्रत्येक पटक चोत पुर्याएको छ । 'यो कुनै पनि मानिसको
अनुभव हो जसले प्रयोगको प्रयास गर्छ, चाहे त्यो पुनर्जन्म होस् वा अपरिवर्तित होस् । यहाँ
वर्णन गरिएका अनुभवहरू पक्कै पनि ख्रीष्टियन जीवनका होइनन् जुन यो हुनुपर्छ र यो हुन
सक्छ, सामान्य ख्रीष्टियन धर्म अपनाएको व्यक्ति हुन सक्छ, अध्याय ४:१७, १८; ७:४, ६; ८:१,
२; १ पत्रुस १:८, ९" (डब्ल्यू. एच. ग्रिफिथ थोमसः सन्ट पावलको पत्र रोमीहरू, ग्रान्ड र्यापिड्स,
१९४६, पृष्ठ १९१) ।

²⁵² खण्डले पुनर्जीवित मानिसलाई जनाउँछ र क्रिश्चियन जीवनमा आउने द्वन्द्वलाई
अगस्टिनले प्रस्तुत गरेको थियो र धेरै हदसम्म पश्चिमी चर्चमा ग्रहण गरिएको थियो । तथापि,
केही सक्षम टिप्पणीकारहरूले, हालैका समयमा अगस्टिनियन व्याख्या (जस्तै, बेन्जेल, मेयर,
गोडेट, मोसेस स्टुअर्ट, स्यान्डे र हेडलाम, डेन्नी) लाई छोडेका छन् ।

²⁵³ क्याल्भिनले संक्रमणलाई बनाम १५ मा भएको मान्छन्, कि यहाँ पावल पहिले नै पुनर्जन्म
भएको मानिससँग व्यवहार गर्न आउँछन् । यदि यो दृष्टिकोण अपनाइयो भने नयाँगरी जन्म
भएको व्यक्तिको लागि "संसारिक" र "पापमा बेचिएको" अभिव्यक्तिहरू लागू गर्ने
कठिनाइहरू हराउँछन् । देखाइए अनुसार, यी कठिनाइहरूलाई दुर्गम मात्र आवश्यक छैन
र बनाम १४ख लाई एउटै राज्यको वर्णनात्मक रूपमा बनाम १५ सँग सजिलैसँग जोड्न
सकिन्छ ।

²⁵⁴ पावलले अनुग्रहको स्थितिमा आफ्नो अनुभव वर्णन गर्दैछन् भन्ने विचारको समर्थनमा
प्रश्नको सबैभन्दा सक्षम र गहन उपचार भनेको जेम्स फ्रेजरद्वारा गरिएको हो: ट्रीटाइज अन
सेन्क्टिफिकेशन, लन्डन, १८९८, पृष्ठ २५४-३५६ र फिलिपीको पनि cit., ad loc.; हजः op.
cit., पृष्ठ २३९-२४५; क्याल्भिनः op. cit., ad ७:१५-२५ ।

मानिस पछि परमेश्वरको व्यवस्थामा रमाउँछु" (७:२२) । उहाँले "अन्तरीक मानिस" को अर्थ के हो भनेर निर्धारण गर्नु अहिले हाम्रो चिन्ताको विषय होइन । यसको सटीक आयात जे भए पनि, यसले उसको व्यक्तित्वमा सबैभन्दा निर्णायक कुरालाई जनाउनुपर्दछ । आफ्नो भित्री अस्तित्वमा, इच्छा र स्नेहमा केन्द्रित कुरामा ऊ परमेश्वरको व्यवस्थामा रमाउँछ । यो व्यवस्था र शरीरमा अझै पनि अपरिवर्तित मानिसको बारेमा भन्न सकिँदैन । यो पावलको आफ्नै शिक्षाको पूर्णतया विपरीत हुनेछ । उहाँ भन्नुहुन्छ, "शरीरको कुरामा मन लगाउनु", "परमेश्वरको शत्रुता हो; किनकि यो परमेश्वरको व्यवस्थाको अधीनमा छैन, न त यो वास्तवमा हुन नै सक्छ" (८:७) । शरीरको मन "शरीरमा" हुनेहरूको मन हो (८:८) । मनलाई परमेश्वरको विरुद्ध र निहितार्थमा, परमेश्वरको व्यवस्थाको विरुद्धमा "दुश्मन" भन्नु भन्दा बलियो अरू केही हुन सक्दैन; शत्रुता कानूनमा आनन्दको विपरीत हो । यसकारण ७:२२ को पावल "शरीरमा" होइन र उहाँको मन "शरीरको मन" होइन; उसको मन आत्माको हुनुपर्छ (८:६) । (२) पूर्वगामी (पद २२) पद २५ को आयातसँग मिल्दोजुल्दो छ: 'त्यसकारण म आफैँले मनले परमेश्वरको व्यवस्थाको सेवा गर्छु' । यो सेवा हो जसको अर्थ हृदय र इच्छाको अधीनता हो, अपरिवर्तित मानिसको लागि यो असम्भव कुरा हो । उहाँ परमेश्वरको व्यवस्थाको अधीनमा हुनुहुन्न र उहाँ हुन सक्नुहुन्न किनभने उहाँ "शरीरमा हुनुहुन्छ", उहाँ "शरीरको पछि लाग्नुहुन्छ" र उहाँसँग "शरीरको मन" छ (८:५-८) । (३) ७:१४-२५ मा चित्रण गरिएको व्यक्ति त्यो हो जसको इच्छा असल कुरामा हुन्छ (पदहरू १५, १८, १९, २१) र उसले गर्ने नराम्रो काम उसको इच्छा र प्रेमको उल्लङ्घनमा हुन्छ । पद १६, १९, २०) । यसको मतलब निस्सन्देह, उहाँको सबैभन्दा विशेषता इच्छा, प्रचलित झुकाव र उहाँको इच्छाको प्रवृत्ति, राम्रो हो । र यो फेरि ८:५-८ को अपरिवर्तित मानिस भन्दा पूर्ण रूपमा भिन्न छ । ७:१४-२५ को मानिसले नराम्रो काम गर्छ तर उसले तिनीहरूलाई घृणा गर्छ र तिनीहरूले असलमा उसको इच्छाको प्रचलित झुकावलाई उल्लङ्घन गर्छन् । अपरिवर्तित मानिसले असल कुरालाई घृणा गर्छ; ७:१४-२५ को मानिसले दुष्टलाई घृणा गर्छ । (४) ७:१४-२५ मा प्रकट भएको

तनाव जुन पावलले प्रफूलित गर्छ, प्रेम गर्छ, अनुमोदन गर्छ, र इच्छा गर्छ र ऊ के हो र उल्लङ्घनमा छ त्यो एक नयाँगरि जन्मिनुमा अपरिहार्य छ जबसम्म पाप उसमा रहन्छ । उहाँमा यी दुई जटिलताहरू-धार्मिकता, एकातिर पाप, अर्कोतिर-विरोधाभासी छन् र उहाँ पवित्रताको मागहरूप्रति जति धेरै संवेदनशील हुनुहुन्छ, त्यो ढाँचाप्रति त्यति नै संवेदनशील हुन्छ जुन पछि उहाँको सबैभन्दा चरित्रयुक्त आत्म बनाइन्छ । के उहाँमा रहेको विरोधाभास उहाँको चेतनामा केन्द्रित हुनेछ ? र उहाँ जति धेरै पवित्र हुन्छ उहाँको लागि अझ पीडादायी हुन्छ उहाँ आफैँमा त्यो उपस्थिति हुनु पर्छ जुन पूर्ण मानकको पवित्रताको विरोध गर्दछ । गुनासो, 'म हुँ, त्यो अभागी मान्छे ! पद २४ को उजुरी स्पष्टताको चिन्ह र संवेदनशीलताको प्रमाण हो । एकचोटि हामीले स्वीकार गर्यौं कि विश्वासीमा पाप रहिरहन्छ, ७:१४-२५ को तनाव अपरिहार्य छ र यसलाई बेवास्ता गर्नु सत्यको मार्ग होइन । (५) हामीले यो मान्नु हुँदैन कि ७:१४-२५ विजयी नोटको अभाव हो जुन अध्याय ८ मा स्पष्ट छ । "म हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्ट मार्फत परमेश्वरलाई धन्यवाद दिन्छु" (पद २५) । यो पद २४ को गुनासोलाई पावलको जवाफ हो । यो हारको जवाफ होइन; यो निश्चित आत्मविश्वास र आशाको जवाफ हो । यसले १ कोरिन्थी १५:५७ को उही विजयी नोट सास दिन्छ: "तर परमेश्वरलाई धन्यवाद होस् जसले हामीलाई हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा विजय दिनुभयो" । पद २५ को धन्यवाद दासत्व अन्तर्गत अपरिवर्तित मानिसको भाषा होइन । पापको र पद २५ को निष्कर्ष प्रारम्भिक धन्यवादको प्रफुल्लित विश्वास र आश्वासनसँग निकटतम तार्किक सम्बन्धमा खडा छ ।

यी कारणहरूले गर्दा हामी यो निष्कर्षमा पुग्न बाध्य छौं कि ७:१४-२५ अनुग्रहको अवस्थामा पावलको अनुभवको चित्रण हो । यस निष्कर्षले खण्डको विवरणहरूको व्याख्यालाई अनिवार्य रूपमा असर गर्नेछ ।

१४-२०

१४ किनकि हामी जान्दछौं, व्यवस्था आत्मिक छ; तर म चाहिँ शारीरिक हुँ, र पापको हातमा बेचिएको छु ।

१५ किनभने म जे गर्दछु, सो म बुझिदैन; किनकि जे म चाहन्छु, त्यो म गर्दिनँ; तर जे म घृणा गर्दछु, त्यही म गर्दछु ।

१६ तर जे म चाहँदिनँ, त्यही गर्दछु भने व्यवस्था असल रहेछ भनी म त्यससँग सहमत हुन्छु ।

१७ तब ता त्यो गर्नेचाहिँ म होइनँ रहेछु, तर पाप पो रहेछ, जो मभित्र वास गर्दछ ।

१८ किनकि म जान्दछु, मभित्र अर्थात् मेरो शरीरभित्र कुनै असल कुराले वास गर्दैन; किनकि इच्छा गर्नेचाहिँ मसित हाजिर छ, तर जे असल छ, त्यसलाई पूरा गर्नेचाहिँ म पाउँदिनँ ।

१९ किनकि जुन असल कुरा म चाहन्छु, त्यो म गर्दिनँ; तर जुन खराब कुरा म चाहँदिनँ, त्यही म गर्दछु ।

२० अब जुन कुरा म चाहँदिनँ, त्यही गर्दछु भने त्यो गर्नेचाहिँ म होइनँ रहेछु, तर पाप पो रहेछ, जो मभित्र वास गर्दछ ।

१४ "तर म शारीरिक हुँ, पापमा बेचिएको छु ।" दुबै भविष्यवाणीहरू अघिल्लो खण्डमा "आत्मिक" को ठीक विपरीत खडा छन् । "आत्मिक" सँग यसको भिन्नताको कारणले गर्दा र "पापको अधीनमा बेचिएको" को अर्थमा व्याख्या गरिएन भने, यसको साथ समन्वय गरिएको हुनाले नैतिक गुणस्तर र अर्थ शारीरिक रूपमा प्रतिबिम्बित हुनुपर्छ ।²⁵⁵ "शरीर" (पद ५) लाई पूर्ण रूपमा मूल्यहास

²⁵⁵ σάρκιος, ए बी सी डि इ एफ जी द्वारा समर्थित, पक्कै पनि σαρκικός लाई प्राथमिकता दिइन्छ जुन एल पी र अभिशापहरूको मासद्वारा समर्थित छ । σάρκιος को अर्थ "शारीरिक", "शरीरले बनेको" हो र यस अर्थमा २ कोरिन्थी ३:३ मा देखापर्छ । जहाँ यो λίθινος सँग विपरित छ, "ढुङ्गाले बनेको" । σαρκικός को अर्थ "शरीर" हो । तथापि, यो मान्नु हुँदैन कि σάρκιος नैतिकताको अभाव हो, जुन १ कोरिन्थी ३:३ मा स्पष्ट रूपमा σαρκικός मा पर्दछ । २ कोरिन्थी १३:१२; १ पत्रुस २:११ र सम्भवत २ कोरिन्थी १०:४ मा यो १ कोरिन्थी ३:१ मा 'σάρκιος' बहिष्कार गर्न एकदम असम्भव छ । बनामा ३ मा σαρκικός मा रहेको मूल्यहास नैतिक गुणको हुन्छ । जसरी रोमी १५:२७ जस्तै σαρκικός कुनै पनि मूल्यहास नैतिक प्रतिबिम्ब बिना प्रयोग गर्न सकिन्छ । १ कोरिन्थी ९:११, त्यसैले σάρκιος लाई मूल्यहासकारीसँग प्रयोग गर्न सकिन्छ । त्यसैले देहधारी वा शारीरिकको अर्थमा लाइटफुट: नोट्स, पृष्ठ १८४ हेर्नुहोस् ।

गर्न अर्थमा प्रयोग गरिन्छ र जब पावलले आफू "देहिक" हो भनी भन्छन् भने उसले आफूलाई नैतिक अभियोग लागू गर्दैछ जुन यस सम्बन्धमा "शरीर" शब्दले बोक्छ । त्यसोभए प्रश्न यो छ: उसले यो कसरी गर्न सक्छ यदि ऊ एक नयाँगरि जन्मेको मानिस हो र त्यसैले अब "शरीरमा" छैन ? के हामीले मान्नु पर्छ कि "देहिक" भनिनु भनेको "शरीरमा" हुनु जस्तै हो (पद ५; ८:८) र "शरीरको पछि लाग्नु" (८:५) ? यो पछ्याउँदैन र त्यो दुई कारणले (१) १ कोरिन्थी ३:१, मा ३ पावलले कोरिन्थीहरूलाई तिनीहरूको ईर्ष्या र झगडाको कारण शारीरिक भएको आरोप लगाए । उसको मतलब यो होइन कि तिनीहरू नयाँगरि जन्मेका थिएनन्; धारणा यो हो कि तिनीहरू विश्वासी थिए, कि तिनीहरू ख्रीष्टमा कस्तिमा बालकहरू थिए । तसर्थ देहधारी हुनु भनेको "शरीरमा" को रूपमा वर्गीकृत हुनु बराबर होइन । (२) पावलले मान्छन् कि शरीर अझै पनि उहाँमा रहन्छ (पद १८, २५) । यो घनिष्ठ रूपमा सम्बन्धित छ यदि उहाँमा पाप बास गर्दछ भन्ने तथ्यसँग पर्यायवाची होइन (पद १७, २०) । यदि शरीर अझै पनि उहाँमा वास गर्छ भने, यो अपरिहार्य छ कि उहाँमा रहेको "'शरीर' को सन्दर्भमा उसलाई "देहिक" भनिन्छ र यो उहाँको पुनरुत्थानसँग असंगत छैन कि उसले शरीरको कारणले आफैलाई यस्तो चरित्र दिनुपर्छ र अझै पनि उसँग छ ।

आफ्नै विरुद्ध ल्याएको अर्को अभियोग, "पापको अधीनमा बेचिएको", थप कठिनाई प्रस्ताव गर्दछ । यो एक बलियो अभिव्यक्ति हो र पुरानो नियमको अभिव्यक्तिसँग मिल्दोजुल्दो भएको कारणले यसले नयाँगरि जन्मने व्यक्तिलाई चित्रण गर्न सक्दैन भन्ने तर्क गरिएको छ । यो नैतिक अर्थमा नयाँ नियममा अन्यत्र प्रयोग गरिएको छैन । तर पुरानो नियममा आहाबको बारेमा भनिएको छ कि उसले प्रभुको दृष्टिमा खराबी गर्न आफैलाई बेचेको थियो (१ राजा २१:२०, २५; २ राजा १७:१७) ।²⁵⁶ यो पुरानो नियमको अभिव्यक्ति जस्तै पावलले यहाँ प्रयोग गरेका शब्दहरूको शक्ति हुनुपर्छ भनेर केही

²⁵⁶ LXX मा सन्दर्भहरू ३ राजाहरू २०:२०, २५; ४ राजा १७:१७; LXX मा रोमी ७:१४ मा जस्तै क्रियापद प्रयोग गरिन्छ । हिब्रू Hithpaal נִתְּחַל हो ।

व्याख्याकर्ताहरूले अनुमान गरेका छन् ।²⁵⁷ यसो भए प्रश्न टुंगो लाग्ने थियो । किनकि, आहाबमा लागू गरिएझैं, यसको अर्थ हो कि उसले आफूलाई अधर्ममा त्याग्यो, एउटा चरित्र जुन नयाँगरि जन्मेको मानिसको हुन सक्दैन र स्पष्ट रूपमा पावलको रूपान्तरण पछि होइन । तथापि, यो अनौठो छ कि व्याख्याकर्ताहरूले यति सजिलै मान्न सक्नेछन् कि अभिव्यक्तिका दुई रूपहरूमा एउटै बल छ । अधर्म गर्न आफैलाई बेच्नु एउटा कुरा हो; यो पापको शक्ति अन्तर्गत बेचिने अर्को हो । पहिलेको अवस्थामा व्यक्ति सक्रिय एजेन्ट हो, पछिको अवस्थामा ऊ एक शक्तिको अधीनमा छ जुन उसको आफ्नै इच्छाको लागि नयाँ छ । यो पछिल्लो हो जुन यहाँ देखिन्छ । देह र पाप अझै पनि प्रेरितमा वंशानुगत भएकोले र उहाँमाथि शक्ति प्रयोग गरेको हुनाले, यो कैदलाई दुःखी गर्नको लागि उहाँको पवित्र संवेदनशीलताको आवश्यक प्रतिक्रिया हो, जसको लागि केसको प्रकृतिमा उहाँ पापमा बस्ने कारणले ग्रस्त भएको थियो । पापको बन्धन जसको बारेमा पावलले यहाँ बोलेका छन् त्यो उसको सबैभन्दा चरित्रवान स्वार्थ र इच्छाको लागि परदेशी हो भन्ने कुरा पछ्याउने पदहरूले प्रशस्त मात्रामा प्रमाणित गरेको छ । यो स्पष्ट हुन्छ कि दुई राज्यहरू कत्तिको फरक छन्, एक व्यक्ति जसले दृढता र परित्यागको साथ आफूलाई अधर्मको लागि बेच्दछ र अर्को जसले आफूले गरेको पापको लागि आफैलाई दोषारोपण गर्छ र यसद्वारा बन्धनमा लगिएकोमा शोक गर्दछ । यस्तो हृदयसम्म भिन्नता स्पष्ट छ कि यो आश्चर्यजनक छ कि व्याख्याकर्ताहरूले आहाबको उदाहरणलाई कुनै समानता प्रस्ताव गरेको रूपमा अपील गरेको थियो ।²⁵⁸

यद्यपि यी दुई भविष्यवाणीहरू जुन प्रेरितले आफैंमा लागू गरेको दृष्टिकोणलाई कायम राखिएकोमा सबैभन्दा ठोस आपत्ति प्रस्ताव गर्न लागे पनि, नजिकबाट जाँच गर्दा तिनीहरू यस व्याख्याको आवश्यकतालाई स्थापित गर्ने तथ्याङ्कसँग मेल खान्छ ।

²⁵⁷ सम्बन्धित पद, . बेन्जेल, मेयर, गिफोर्ड ।

²⁵⁸ सम्बन्धित पद, . जेम्स फ्रेजरद्वारा चर्चा गरिएको: cit., पृष्ठ २७१-२७४; जी. सी. बर्कौवर: विश्वास र पवित्रीकरण, ग्रान्ड र्यापिड्स, १९५२, पृष्ठ ५९ ।

१५ यो पद १४ सँग घनिष्ठ रूपमा जोडिएको छ । यो अधिल्लो पदमा उनले आफैं विरुद्ध दर्ता गरेको अभियोगको पुष्टि वा व्याख्यात्मक रूपमा मात्र सकिन्छ । यसरी यसले एकातिर, उसको इच्छा र स्नेहले निर्देशित गरेको र अर्कोतर्फ उसले प्रभावकारी फल प्राप्त गर्न के गर्न सक्षम थियो र बीचको भिन्नतामा ध्यान केन्द्रित गर्दछ । उसले के गर्यो थाहा थिएन; उसले जे चाह्यो त्यो अभ्यास गरेन । श्लोकको पहिलो भागमा रहेको "जान्" शब्दको सटीक बल पत्ता लगाउन गाह्रो छ, "म जे गर्छु म जान्दिनँ" । सबैभन्दा सरल समाधान के हो भने उसले "जान्ने" शब्दलाई माया गर्ने वा रमाइलो गर्ने अर्थमा प्रयोग गर्छ, जसरी धर्मशास्त्रमा बारम्बार हुन्छ ?²⁵⁹ र "घृणा" को विपरीत ? जुन पदको पछिल्लो भागमा देखिन्छ । यस घटनामा हामीले संज्ञानात्मक तत्वलाई बाहिर निकाल्नको लागि दबाउन हुँदैन । त्यहाँ अझै पनि बौद्धिकता र समझमा जोड छ जसको साथ प्रेरितले आफ्नो हृदयमा राखेका थिए जसमा उनी एक विपरीत शक्तिबाट निराश थिए । र त्यहाँ खराब र भ्रममा प्रतिबिम्ब हुन सक्छ जसले प्रेरितलाई उसले आफ्नो हृदयमा राखेका आदर्शहरूलाई प्रभावकारी फलाउन असफल भएकोमा परेको थियो ।

प्रेरितको शब्दमा, यहाँ पद १५ मा भएको र पद १८, १९, २१ मा सर्तहरूको भिन्नताको साथमा, "म जे गर्न चाहन्छु, त्यो म अभ्यास गर्छु", हामीले हाम्रो लागि "को मनोवैज्ञानिक गुणस्तरको प्रश्न खडा गरेका छौं । मैले गर्थे" । संस्करणले यस रेन्डरिङलाई स्वीकार गरेको छ, यसैले प्रेरितले आफ्नो दृढ इच्छा र कार्यकारी इच्छा र प्रभावकारी बीचको भिन्नता देखाउँछ । ग्रीक शब्दको यो व्याख्याले पावलको प्रयोगमा समर्थन पाउँछ (१:१३; १ कोरिन्थी ७:७, ३२; २ कोरिन्थी ५:४; १२:२०; गलाती ४:२१) । यस व्याख्यामा यो हाम्रो शब्द "इच्छा" वा "चाहना" को रूपमा धेरै समान गुण छ । तथापि यो शङ्का छ, यदि यो विचार व्यक्त गर्न पर्याप्त बलियो छ । त्यहाँ दृढ संकल्प र इच्छा देखा पर्दछ, अर्थात् इच्छाको पूर्ण हृदयसम्म इच्छाशक्ति, यद्यपि कार्यकारी इच्छाको होइन, किनकि त्यस घटनामा यो अभ्यासको क्षेत्रमा जान्छ

²⁵⁹ सम्बन्धित पद, "जान्" शब्दको यो आयातको समर्थनमा प्रमाणको लागि ८:२९ लाई गर्न सक्छौं ।

जुन यस उदाहरणमा बहिष्कृत गरिएको छ । के कार्यान्वयनमा जान्छ जुन उसले घृणा गर्छ, उसको खुशी र विशेषता इच्छाको विपरीत तसर्थ व्यवहारमा जुन फल प्राप्त हुन्छ त्यो हो जुन उसले मनन गरेको दृढ इच्छाको अर्थमा चाहँदैन ।

१६ पद १६ ले भर्खरै भनिएको कुरालाई पुष्टि गर्दछ । पावल अगाडि बढ्छन्, "तर यदि म जे गर्न चाहन्न, त्यो म गर्छु", व्यवहारमा के फलदायी हुन्छ त्यो इच्छा गरिएको होइन तर पद १५ मा भनिएको इच्छा अनुसार नचाहेको हो भनेर संकेत गर्दछ । उनको मुख्य चासो पद १६ मा तथापि, पद १५ को पुष्टि गर्नको लागि होइन तर पद १५ मा भनिएको कुराको धारणामा परमेश्वरको व्यवस्थासँग आफ्नो सहमति देखाउनको लागि हामीले भन्नु पर्छ, के को सबै भन्दा विशेषता र आधारभूत काम हो । उसको इच्छा: "म व्यवस्थामा सहमत छु कि यो राम्रो छ" । "राम्रो" को लागि प्रयोग गरिएको शब्द भनेको त्यो हो जसले व्यवस्थाको उच्चतम गुण-भलाइको भविष्यवाणी गर्दछ । त्यसकारण कानूनले हाम्रो लागि परिभाषित गर्दछ जुन आगामी सन्दर्भमा असुरक्षित रूपमा "राम्रो" भनिन्छ । कानूनको यस सन्दर्भले प्रमाणित गर्छ कि, पावलले गरिरहेको नैतिक मूल्याङ्कनमा र उसले आफैंमा गरेको यो न्यायमा, व्यवस्था एक आदर्श हो, जसलाई पद २२ र २५ मा अझ बढी जोड दिइनेछ, त्यसको सान्दर्भिकता विश्वासीको दायित्वमा परमेश्वरको व्यवस्था जतिसुकै प्रेरितले आफ्नो अवस्थाको लागि विलाप गरे पनि, उहाँको इच्छाको सबैभन्दा निर्णायक झुकावमा व्यवस्थाको पूर्ण-आत्माको अनुमोदन र यससँग उहाँको पङ्क्तिबद्धतामा सान्त्वना छ ।

१७, १८ पद १७ लाई पहिलेका पदहरूमा केसको कथनबाट निकालिएको निष्कर्षको रूपमा सही रूपमा मात्र सकिन्छ र यसरी संस्करणमा अनुवाद गरिएको छ: 'त्यसोभए अब यो गर्ने म होइन, तर ममा बास गर्ने पाप' हो । यहाँ प्रेरितले आफ्नो अहंकार, आफ्नो व्यक्ति, त्यो दृढ इच्छाको साथ पहिचान गर्दछ जुन परमेश्वरको व्यवस्थासँग सहमत छ र उसले गरेको पापबाट आफ्नै आत्मलाई

अलग गरेको देखिन्छ । उसले आफ्नो आत्म र आफूभिन्न रहेको पापलाई छुट्याउछ र वासस्थानमा रहेको पापको जिम्मेवारी वहन गर्छ । पद १८ ले पद १७ मा भनिएको कुराको पुष्टि र स्पष्टीकरण प्रदान गर्दछ: "किनभने मलाई थाहा छ कि ममा, अर्थात् मेरो शरीरमा, कुनै राम्रो कुराले बास गर्दैन" । निम्न प्रस्तावहरू स्पष्ट रूपमा निहित छन् । (१) शरीर पूर्णतया पापी हो, यसमा कुनै राम्रो कुरा बास गर्दैन । (२) शरीर अझै पनि उसको व्यक्तिसँग सम्बन्धित छ-शरीर उसको शरीर हो र यो उसलाई थाहा छ । (३) पाप उसको व्यक्तिसँग पनि जोडिएको हुन्छ, किनकि पाप उसको शरीरमा हुन्छ । त्यसकारण पद १७ लाई उहाँमा बास गर्ने पाप वा उहाँको दृढ इच्छाको निराशामा गरेको पापको लागि जिम्मेवारीको अस्वीकारको रूपमा व्याख्या गर्न सकिँदैन । पद १८ को पछिल्लो भाग पद १५ को समान प्रभाव हो, यद्यपि सर्तहरू फरक छन् ।²⁶⁰

१९, २० पद १९, त्यसै गरी, पद १५ को विचारलाई फरकसँग दोहोर्‍याउँदछ कि इच्छा गरिएको कुरालाई अब "राम्रो" को रूपमा परिभाषित गरिएको छ र इच्छा नभएको तर अभ्यास गरिएको कुरालाई "खराब" को रूपमा परिभाषित गरिएको छ ।²⁶¹

पद २० पद १७ को विचारको पुनरावृत्ति हो अपवादको साथ कि पद २० मा स्पष्ट रूपमा भनिएको छ किन निष्कर्ष निकालिएको छ कि उसले अब पाप गर्दैन तर उसमा बास गर्ने पापको कारण हो कि उसले के गर्छ, उसले त्यो गर्दैन ।²⁶²

²⁶⁰ वि. को अन्त्यमा भेरियन्टहरू १८ को अर्थ परिवर्तन नगर्नुहोस् । यदि हामीले ८ ए बी सी र धेरै अभिसापसंग केवल οὐ पढ्यौं भने, हामीले अधिल्लो खण्डबाट विचार παράκειται μοι मा आपूर्ति गर्नुपर्छ । यदि हामीले οὐχ εὐρίσκω लाई डि जी र अभिशापको माससँग पढ्छौं भने, क्रियापद प्रदान गरिन्छ र प्रेरितले आफ्नो विलापमा थप जोड दिन्छ ।

²⁶¹ विमतिमा विपरित पद १९ सायद यो प्रतिपादनद्वारा अझ प्रभावकारी रूपमा व्यक्त गर्न सकिन्छ, "किनकि म जे चाहन्छु, अर्थात् असल, म गर्छु, तर जुन म चाहन्न, अर्थात् नराम्रो, यो म अभ्यास गर्छु" । उसले राम्रोको इच्छा गर्छ, उसले नराम्रो चाहँदैन । उसले नराम्रो काम गर्छ, असल काम गर्दैन ।

²⁶² ἐγὼ बनाम θέλω पछि सम्मिलित गरिएको छ । पद २० र ए अभिशापको मास ।

२१-२५

२१ यसकारण जब म असल गर्ने इच्छा गर्दछु, तब खराब मसित हाजिर हुन्छ, त यहाँ एउटा व्यवस्था म पाउँछु ।

२२ किनकि भित्रको मानिसअनुसार परमेश्वरको व्यवस्थामा म आनन्दित हुन्छु ।

२३ तर मेरा अङ्गहरूमा म अर्कै व्यवस्था देख्दछु, जसले मेरो मनको व्यवस्थाको विरोधमा लड़ाई गर्छ र मलाई मेरा अङ्गहरूमा हुने पापको व्यवस्थाको वशमा ल्याउँछ ।

२४ हाय, म कति अभागी मानिस ! कसले मलाई यस मृत्युको शरीरबाट छुटकारा देला ?

२५ हाम्रो प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा म परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाउँछु । यसैले अब मनले चाहिँ म आफैँ परमेश्वरको व्यवस्थाको सेवा गर्दछु, तर शरीरले चाहिँ पापको व्यवस्थाको सेवा गर्दछु ।

२१ जसमा व्याख्याकर्ताहरू धेरै विभाजित छन् भन्ने प्रश्न यस पदमा "व्यवस्था" को निरूपण हो !²⁶³ चाहे यसले परमेश्वरको व्यवस्थालाई जनाउँछ (पद २२) वा "अन्य व्यवस्था" हाम्रो सदस्यहरूमा रहेको "पापको व्यवस्था" (पद २३) । या त व्याख्याले राम्रो अर्थ राख्छ र व्याकरण र सिन्ट्याक्टिक रूपमा स्वीकार्य छ । पहिलेको दृष्टिकोणमा अर्थात्, कि "व्यवस्था" ले परमेश्वरको व्यवस्थालाई बुझाउँछ, विचार निम्नानुसार हुनेछ: "मलाई राम्रो गर्नको लागि व्यवस्थाको पालना गर्नको लागि मसँग खराबी अवस्थित छ भनी मैले पाएको छु" । त्यसकारण उसले के फेला पार्छ कि परमेश्वरको व्यवस्थाले आवश्यक पर्ने असलमा उसको दृढ इच्छाको बाबजुद पनि खराबी अवस्थित छ । यो पद २२ सँग राम्रोसँग मेल खान्छ जसमा उसले असलको लागि यो दृढ इच्छालाई भित्री मानिस पछि परमेश्वरको व्यवस्थामा खुशीको रूपमा परिभाषित गर्दछ । र यो पद २३ सँग पनि मिल्दोजुल्दो छ जहाँ यसका सदस्यहरूमा पापको विरोधी व्यवस्थालाई "अर्को व्यवस्था" भनिन्छ । परमेश्वरको

²⁶³ विभिन्न विचारहरूको सारांश र छलफलको लागि मेयर: op. cit., ad. loc.

व्यवस्थाको विपरित, जुन यस बिन्दुसम्म कायम राखिएको छ, यस खण्डमा उल्लेख गरिएको एक मात्र व्यवस्था हो । तथापि, अन्य व्याख्यामा कुनै निर्णायक आपत्ति छैन, अर्थात् "पापको व्यवस्था" (पदहरू २३, २५) लाई यहाँ हेरिएको छ र यसलाई निर्धारणको विरोधमा दुष्टको उपस्थितिको सन्दर्भमा परिभाषित गरिएको छ र राम्रो हुनेछ ?²⁶⁴ यो संस्करणमा ग्रहण गरिएको दृष्टिकोण हो । यदि पछ्याइएको छ भने, यस उदाहरणमा "व्यवस्था" लाई नियम वा कार्यको सिद्धान्तको अर्थमा प्रयोग गरिन्छ । तर व्यवस्थाको सामान्य महत्वलाई, जसलाई कारबाही गर्ने र माग गर्ने कुरालाई दबाउन आवश्यक छैन । 'पापको व्यवस्था' लाई परमेश्वरको व्यवस्थाको विरोधाभासपूर्ण कार्य गर्न उत्प्रेरित गर्ने मात्र होइन तर त्यस्तो कार्यलाई निर्देशन दिने भनेर पनि परिकल्पना गर्न सकिन्छ ।

२२, २३ पद २१ को "व्यवस्था" लाई परमेश्वरको व्यवस्था वा पापको नियमको रूपमा लिइएको होस्, पद २२ र २३ लाई पद २१ मा उल्लिखित विरोधको व्याख्याको रूपमा लिनु पर्छ । जब हामी सोच्छौं कि दुष्ट कसरी हुन सक्छ ? त्यहाँ उपस्थित हुनुहोस् जब असलको लागि दृढ इच्छा हुन्छ, जवाफ यस तथ्यमा निहित छ कि त्यहाँ दुई विरोधी व्यवस्थाहरू छन्, परमेश्वरको व्यवस्था र पापको व्यवस्था, जुन दुबै हाम्रा व्यक्तिहरूमा बोक्छन् र त्यसैले हामीमा दर्ता भएका छन् । तिनीहरू एकअर्कासँग खडा भएको विरोधीलाई प्रतिबिम्बित गर्ने तरिका हो ।

पद २२ को व्याख्या धेरै हदसम्म हामीले "आन्तरिक मानिस" लाई जोड्ने अर्थसँग जोडिएको छ । "आन्तरिक मानिस" "बाह्य मानिस"

²⁶⁴ यस दृष्टिकोणको रक्षाको लागि फिलिप्पी: op. cit., ad loc.; हज: op. cit I, ad loc. यो अन्तिम खण्डमा ὅτι को ट्याजेक्शन मात्र र τῷ θεῷ अघि राख्न आवश्यक छैन । अन्तिम खण्डले "व्यवस्था" भनेको के हो भनेर परिभाषित गर्दछ र अनुवादमा "मलाई जसले राम्रो गर्छ" भन्दा पहिले "त्यो" सम्मिलित गर्नु अझ राम्रो हुन्छ, तर पनि विचार यो छ कि "व्यवस्था" को उपस्थिति हो । दुष्ट पद २२ को सम्बन्धमा, "मलाई असल गर्न इच्छुक" (पद २१) "म परमेश्वरको व्यवस्थामा रमाउँछु" (पद २२) र "खराब अवस्थित छ" र २१ सँग मेल खान्छ । "मेरो अङ्गहरूमा भएको अर्को व्यवस्था, मेरो मनको व्यवस्था विरुद्ध लडिरहेको छ " (पद २३) ।

सँग विपरित छ भनी अनुमान गर्नु उचित देखिन्छ र पावलले त्यो भिन्नतालाई अन्यत्र स्पष्ट रूपमा प्रयोग गरेझैं (२ कोरिन्थी ४:१६), यो अभिव्यक्तिको प्रकाशमा व्याख्या गर्नु उचित छ । यो पछिल्लो खण्ड इ.एच. गिफोर्डको शब्दहरूमा: 'यसले 'मन' (पद २३ र पद २५), 'मानिसको आत्मा' (१ कोरिन्थी २:११) लाई 'बाह्य मानिस' सँग विपरित संकेत गर्छ । शरीर वा मासु (२ कोरिन्थी ४:१६) ।²⁶⁵ कुनै पनि अवस्थामा त्यहाँ कुनै प्रश्न हुन सक्दैन तर पद २२ को "अन्तरीक मानिस" ले पावल आफ्नो व्यक्तित्वको केन्द्रमा के थियो भन्ने कुरालाई बुझाउँछ र यो पनि सत्य हो कि "अन्तरीक मानिस" लाई लगभग, यदि पद २३, २५ को "मन" सँग यो पहिचान गर्न सकिदैन । तथापि, पद २५ मा "मन" र "शरीर" बीचको भिन्नता "मन" र "मन" बीचको भिन्नता "जीउ" हो भनी मात्रै कुनै वारेन्ट छैन । पावलको प्रयोगमा 'शरीर' जब नैतिक उद्देश्यका साथ प्रयोग गरिन्छ (जस्तै यहाँ स्पष्ट छ), हामीले मन र शरीरका कामहरूलाई पनि लागू गर्छ । 'शरीर' नैतिक रूपमा कल्पना गरिएको, शरीरमा यसको आसन हुँदैन र मानिसको मन वा आत्मसँग विपरित शरीरबाट यसको उत्पत्ति गर्दैन । त्यसकारण हामीले पद २२ को "आन्तरिक मानिस" को अर्थ शरीर र आत्मा, दिमाग र पदार्थ बीचको कुनै पनि आत्मिक भिन्नतामा खोज्ने प्रयास गर्न सक्दैनौं । यस अवस्थामा "आन्तरिक मानिस" लाई यस सन्दर्भको सन्दर्भमा व्याख्या गरिनु पर्छ, एक सन्दर्भ नैतिक रूपमा सुरुदेखि अन्त्यसम्म जटिल छ । यदि हामीले अघिल्लो पदहरूमा प्रेरितको विचारको रेललाई पछ्यायौं भने २ कोरिन्थी ४:१६ को साधारण अपीलद्वारा हामी "अन्तरीक मानिस" भन्दा राम्रोसँग उहाँको अर्थ बुझ्न सक्ने स्थितिमा हुनेछौं ।

पावलले आफूले चाहेको कुरालाई आफूले नचाहेको कुरासँग विपरित गर्दै आएका थिए, पहिलेको राम्रो र पछिल्लोलाई नराम्रो भनेका छन् । उसले आफूलाई चाहेको कुरासँग पहिचान गरेको थियो (पदहरू १७, २०) र त्यसैले राम्रोसँग उसले नचाहेको कुरालाई, दुष्टता, पाप र शरीरमा अझै पनि वंशानुगत रूपमा जोडेको थियो । एक शब्दमा उसले आफ्नो गहिरो र सबैभन्दा दृढ इच्छामा आफूलाई

²⁶⁵ Op. cit., ad loc.

परमेश्वरको व्यवस्थासँग चिनाउँछ जुन असल हो । उसले यो दृढ इच्छालाई असल (जसबाट उसले आफ्नो स्वार्थलाई चिनाउँछ) "आन्तरीक मानिस" भन्ने अनुमान लगाउनु भन्दा उचित के छ ? उसले आफ्नो नैतिक मूल्याङ्कन गर्दा नैतिक मापदण्डको प्रकाशमा आफूलाई र आफ्नो आचरणको विश्लेषण गर्दा उसले आफ्नो सबैभन्दा गहिरो र साँचो आत्मलाई प्रतिनिधित्व गर्ने कुरा भनेको राम्रोको लागि दृढ इच्छा हो र त्यो सबैभन्दा गहिरो र सत्य स्वयम् "आन्तरिक मानिस" हो भनेर उसले फेला पार्छ । यो "अन्तर" हो किनभने यो गहिरो र भित्री छ । र "आन्तरीक मानिस" को निरूपण पत्ता लगाउन धेरै टाढा जाने कुनै कारण वा वारेन्ट छैन । यसबाहेक उहाँमा बास गरेको पाप र उहाँको आफ्नै भनिने शरीरबाट उहाँको व्यक्तित्वको स्पष्ट पृथक्करणमा हामीले सामना गर्ने कठिनाइको समाधान हामी यसद्वारा सुसज्जित छौं ।²⁶⁶ पावलको पुष्टि यो हो कि, असलको लागि आफ्नो दृढ इच्छाको सबै निराशाको बाबजुद, उहाँ प्रभुको व्यवस्थामा रमाउने गर्नुहुन्छ । र यो आनन्द परिधीय होइन तर उसको नैतिक र आत्मिक अस्तित्वमा सबैभन्दा गहिरो र भित्री कुरा हो ।

पद २१ मा स्पष्ट भएको विरोधाभासलाई, तथापि परमेश्वरको व्यवस्था भन्दा अर्को व्यवस्थाको उपस्थिति चाहिन्छ । यसैसँग पावलले पद २३ मा व्यवहार गर्दछ: "तर म मेरा अङ्गहरूमा अर्कै व्यवस्था देख्छु" । यो फरक व्यवस्थालाई "पापको व्यवस्था" बाहेक अरू कुनै कुराको रूपमा व्याख्या गरिनु हुँदैन । दुबै हाम्रा अङ्गहरूमा रहेको भनिएको छ र तिनीहरूलाई छुट्याउन विरलै सम्भव हुनेछ । "पापको व्यवस्था" लाई लिनु पर्छ, त्यसकारण हाम्रो लागि यो अन्य व्यवस्था समावेश भएको परिभाषित गर्ने रूपमा पापको नियम भनेको पापबाट निस्कने र पापले उत्पन्न हुने व्यवस्था हो । यो परमेश्वरको व्यवस्थासँग विपरित छ र प्रत्येक विशेषमा यसको विरोधी हुनुपर्छ । त्यसैले प्रेरितले भन्नुभयो, "मेरो मनको व्यवस्थाको विरुद्धमा लड्दै" । मनको नियम अन्य नियम, "पापको नियम" सँग कडा रूपमा समानान्तर छैन;

²⁶⁶ भित्री पाप र शरीरबाट आफूलाई स्पष्ट अलगाव यस अध्यायको प्रदर्शनको अन्त्यमा छलफल गरिएको छ ।

मनको नियम त्यो कानून होइन जुन दिमागबाट निस्कन्छ र प्रबन्धित हुन्छ । बरु यो परमेश्वरको व्यवस्था हो जसले दिमागलाई नियमन गर्दछ र जसलाई दिमागले सेवा गर्दछ (पद २५) । पापको व्यवस्था र परमेश्वरको व्यवस्थाको बिचको विरोध हाम्रो व्यक्तिहरूमा पापको आदेश र परमेश्वरको व्यवस्थाको बिचमा हाम्रो चेतनाको दायरामा चलाइने युद्धमा लागु गरिएको छ जुन स्वीकार गरिएको छ, स्वीकृत छ । हाम्रो मनमा हर्षित र युद्धको सैन्य आंकडा जारी छ र "मलाई पापको व्यवस्था अन्तर्गत कैदमा ल्याउँदै" मा पनि व्यक्त गरिएको छ ।²⁶⁷ प्रेरितले आफूलाई पापको व्यवस्थामा कैदीको रूपमा प्रतिनिधित्व गर्दछ । यस अभिव्यक्तिको शक्ति पद १४ मा "पापमा बेचिएको" सँग मिल्दोजुल्दो छ र त्यसै गरी व्याख्या गरिनु पर्छ । द्वन्द्वको चित्रणको यस चरणमा हामीले यस्तो कडा भाषाको साथ अनावश्यक कठिनाई भोग्नु हुँदैन । प्रेरितको दृढ इच्छालाई सफल कार्यान्वयनमा ल्याइएको छैन (पदहरू १५-२१) र उसले नचाहेको काम गर्छ, बन्धकको नेतृत्वमा चित्रण गरिएको नैतिक अवस्थाको उपयुक्त विवरण हो । ऊ आफ्नो मालिक होइन किनभने उसले त्यो काम गर्छ जुन सबैभन्दा गहिरो र गहिरो आत्म-निर्णयको विरुद्ध हुन्छ । यो उनको सबैभन्दा गहिरो र सबैभन्दा विशेषता इच्छा बाहेक अन्य इच्छाको अधीनता हो जुन उचित रूपमा कैदमा ल्याइएको रूपमा वर्णन गरिएको छ ।

"सदस्यहरू" जसमा पापको व्यवस्था बसोबास गर्ने भनिएको छ, त्यसलाई ६:१३, १९ मा समान शब्दको अर्थमा लिनुपर्नेछ । यदि विचार हाम्रो शारीरिक अङ्गहरूमा केन्द्रित छ भने, पहिलेका उदाहरणहरूमा आवश्यक देखिन्छ । हामीले यो मान्नु हुँदैन कि "पापको व्यवस्था" भौतिकबाट उत्पन्न हुन्छ वा यसको स्थान भौतिक कुराहरूमा छ । यसले केवल संकेत गर्दछ, जस्तै पहिले नै राखिएको छ, कि प्रेरितले पापको व्यवस्थाले आफूलाई अभिव्यक्त गर्ने ठोस र स्पष्ट तरिकाहरू अगाडि ल्याउनुहुन्छ र हाम्रा शारीरिक सदस्यहरू पापको व्यवस्थाको सञ्चालनबाट अलग हुन सक्दैनन् । पापको

²⁶⁷ ἔν अधिको जोड्न τῷ νόμῳ लाई बाह्य अधिकारीहरूले यति बलियो रूपमा समर्थन गरेको छ कि यसलाई कायम राख्नुपर्छ ।

व्यवस्थामा हाम्रो कैद हुनु यस तथ्यबाट प्रमाणित हुन्छ कि हाम्रा शारीरिक अङ्गहरू पापले हामीमाथि चलाउने शक्तिका एजेन्ट र साधनहरू हुन् । तर हामीलाई फेरि सम्झाइन्छ, जस्तै ६:१३ मा कि, हाम्रो शारीरिक अङ्गहरू जतिसुकै महत्त्वपूर्ण भए तापनि कैदको परिणाम हाम्रो अङ्गहरूको मात्र होइन तर हाम्रा व्यक्तित्वले "मलाई मेरा अङ्गहरूमा हुने पापको व्यवस्थाको वशमा ल्याउँछ ।"

२४ "हाय, म कति अभागी मानिस !" यस विस्मयादिबोधक अन्तर्निहित दुखको भावनाले हामीलाई आश्चर्यचकित तुल्याउनेछ यदि हामीले अघिल्लो श्लोकहरूमा उल्लिखित विरोधाभास र निराशालाई बुझ्न असफल भयौं भने । द्वन्द्व र यसको मुद्दाको लागि अपरिहार्य प्रतिक्रिया हो दुःखको भावना । यदि प्रेरितले उदाहरण दिएका संवेदनशीलता र विवेक अनुपस्थित भएमा मात्र हामी बुझ्नको कमी हुनेछ । पापको व्यवस्था पूरा गर्न सफल भएको कैदबाट प्रेरितले आफूलाई अलग गर्दैन । यो उहाँको चेतनामा प्रतिबिम्बित हुन्छ जसलाई गिफोर्डले "पीडाको विलाप" भनेका छन् । यस पदमा उत्पन्न हुने कठिनाईले प्रश्नको अर्थसँग सम्बन्धित छ: "कसले मलाई यस मृत्युको शरीरबाट छुटकारा देला ?"

"यस मृत्युको शरीर" लाई "मृत्युको यो शरीर" भनेर अनुवाद गर्न सकिन्छ । त्यस घटनामा मृत्युको विशेषताको रूपमा शरीरमा जोड दिइनेछ । सन्दर्भले सुझाव दिन्छ, तथापि जोड "मृत्यु" मा पर्छ, अर्थात् मृत्युमा जुन भित्री छ वा पापको कैदबाट पापको व्यवस्थामा प्रवाह हुन्छ । यो यस कैदसँग सम्बन्धित मृत्यु हो, त्यसैले यो शरीरको सट्टा मृत्युलाई संकेत गर्ने प्रदर्शनात्मक सर्वनाम "यो" लिन धेरै सम्भव छ । तब प्रश्न उठ्छ: "यस मृत्युको शरीर" के हो ? "शरीर" लाई "मास" र मृत्युको शरीर "पापको सम्पूर्ण समूह" को अर्थ लिइएको छ ।²⁶⁸ त्यसकारण पावलले यसबाट छुटकारा पाउन चाहेको सबै पक्ष र परिणामहरूमा पाप हो । निस्सन्देह, यो प्रेरितको उत्कट चाहना थियो र उसको प्रश्नमा साथै अघिल्लो गुनासोमा निहित छ । तर यस शैलीमा

²⁶⁸ क्याल्भिन: op. cit., ad loc.; को ती टिप्पणीकारहरूले ६:६ मा उल्लेख गरेका छन् जसले "पापको शरीरलाई" त्यस्तै रूपमा मान्छन् ।

अभिव्यक्तिको व्याख्या गर्ने वारेन्टी देखिँदैन् । पावलको प्रयोगमा 'शरीर', जसरी ६:६ मा उल्लेख गरिएको थियो, भौतिक शरीरलाई जनाउँछ र यो लाक्षणिक रूपमा प्रयोग गरिएको हो भन्ने धारणालाई समर्थन गर्ने प्रमाण छैन । त्यसैले हामी भौतिक शरीरको यस उदाहरणमा सोच्न बाध्य छौं । त्यसोभए यो मृत्युको शरीरको रूपमा कसरी कल्पना गरियो ? हामीले भर्खर फेला पारेका मृत्युलाई कैदबाट पापको व्यवस्था (बनाम २३) सम्मको मृत्युलाई जनाउने रूपमा लिनुपर्छ । तर पापको यो व्यवस्था हाम्रो शारीरिक अंगहरूमा सक्रिय छ । यस प्रकारले शरीरलाई यस मृत्युको शरीरको रूपमा मात्र सकिन्छ शारीरिक अंगहरू त्यो क्षेत्र हुन् जसमा पापको नियम त्यो मृत्युको लागि सक्रिय हुन्छ जुन पापको ज्याला हो ।

"मलाई कसले छुटाउने ?" यो छुटकाराको चाहना थियो र जसरी हामी अहिले देखेछौं, पहिलेको पदको बन्धनबाट मुक्ति हो भन्ने कुरामा विश्वस्तताका साथ निश्चित छ । यहाँ यस मृत्युको शरीरबाट छुटकाराको लागि पुकार छ किनभने शरीर पापको व्यवस्थाको अपरेशनको साधन र क्षेत्र हो जसको कैदमा प्रेरितलाई पठाइएको थियो । यो अभिमुखीकरण हो जसले हामीलाई अर्को पदको धन्यवाद दिनको लागि तयार गर्दछ ।

२५ "म हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा परमेश्वरलाई धन्यवाद दिन्छु ।"²⁶⁹ यो बनाम २४ को प्रश्नको जवाफ हो र यसले यस मृत्युको शरीरबाट र पापको व्यवस्थाको बन्धनबाट मुक्तिको विजयी आश्वासन व्यक्त गर्दछ । उसको गुनासोको पीडा "हृदयविदारक रूवाई"²⁷⁰ लाई निराशाको रूपमा व्याख्या गर्न सकिँदैन् । यो कहिले पनि विश्वस्त आशाको उत्तरार्धबाट अलग हुनु हुँदैन् । यस धन्यवादमा के विचार छ ? यदि 'यसको शरीर मृत्यु' ले शरीरलाई बुझाउँछ जसको माध्यमबाट पापको व्यवस्थाले आफ्नो युद्धलाई निरन्तरता दिन्छ, त्यसपछि अरू

²⁶⁹ धन्यवादको सूत्रमा विभिन्न प्रकारका पढाइहरूमा सबै समान शक्ति हुन्छ । बाहिरी अख्तियारको छनोटको मामिलामा εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ र χάρις τῷ Θεῷ, ए द्वारा समर्थित पूर्व र कर्सिभ्सको मास, बी द्वारा पछिल्लो बीचमा आराम देखिन्छ ।

²⁷⁰ अभिव्यक्ति साङ्गे र हेडलामबाट आएको हो: op. cit., ad ७:२४. तर यो "निराशाको गहिराइबाट" हुनबाट टाढा छ जस्तो उनीहरूले आरोप लगाए ।

कुनै पनि व्याख्याले धन्यवाद दिने सर्तहरू वा पुनरुत्थानको आश्वासन भन्दा बढी पर्याप्त वा सान्दर्भिक रूपमा पावलको शिक्षाको उपमा अनुरूप छैन । १५:५७, जहाँ पुनरुत्थानको आशा प्रश्न बाहिर छ, कुनै पनि हिसाबले अव्यावहारिक अनुमान होइन । र विस्मयादिबोधकले व्यक्त गरेको पीडा र शरीर मृत्युको शरीर हो भन्ने विचारमा यो भन्दा सान्दर्भिक के हुन सक्छ ? हाम्रो अपमानको शरीर ख्रीष्टको महिमाको शरीरको प्रतिरूपमा परिणत भएपछि हुने छुटकाराको आश्वासन भन्दा संकेत गरिएको छ (फिलिप्पी ३:२१) जसलाई विश्वासीहरूले रुने र पर्खन्छन् (८:२३) ? पावलले धन्य आशाको रूपमा इच्छा गरेको मृत्यु होइन तर भ्रष्टहरूले अविनाशी र नश्वर अमरता धारण गर्दा प्रदान गरिएको छुटकारा (१ कोरिन्थी १५:५४; २ कोरिन्थी ५:४) हो । धन्यवादको कठोरता कुनै पनि हिसाबले यसलाई मण्डलीय आशाको सूत्रको रूपमा अनुपयुक्त गर्दैन । यसले परमेश्वरको शक्ति र अनुग्रह र ख्रीष्टको मध्यस्थतालाई अगाडि ल्याउँछ, तत्वहरू जसले आउने आशाको सार बनाउँछ । र यो व्याख्याको पुष्टि हुन्छ कि पद २५ को उत्तरार्धमा प्रेरितले हामीलाई संक्षेपमा द्वन्द्व र विरोधाभासको जीवनको पुनरावृत्ति दिन्छ जुन पद १४-२४ मा विस्तृत रूपमा प्रकट गरिएको थियो । यो पुनरावृत्तिले पदको प्रारम्भिक भागमा विजयी धन्यवाद दिन आफैले चित्रण गरिएको द्वन्द्वको अन्त्य गर्दैन भनेर संकेत गर्दछ । आशालाई अँगालेको छ र त्यो आशा प्रफुल्लित छ र धन्यवादमा टुट्छ । तर अनुभूति अझै भएको छैन, मानिसले के देख्छ उसले अझै किन आशा गर्छ ? धैर्यमा उसले यसको लागि पर्खन्छ (८:२४, २५) । "त्यसैले", पावलले जारी राख्छन्, "म आफैले मनले परमेश्वरको व्यवस्थाको सेवा गर्छु, तर शरीरले पापको व्यवस्थाको" । युद्ध जारी छ तर अन्ततः पूर्ण मुक्ति हुनेछ भन्ने आश्वासनमा उहाँ द्वन्द्वमा समर्थन गर्नुहुन्छ ।

पदको यस उत्तरार्धमा विरोधका तत्वहरूलाई अघिल्लो सन्दर्भको सर्तहरूमा भनिएको छ, परमेश्वरको व्यवस्था (पद १४, १६, २२) विरुद्ध पापको व्यवस्था (बनाम २३) ।²⁷¹ र मन (पद २३) विरुद्ध शरीर (पद

²⁷¹ "परमेश्वरको व्यवस्था" र 'पापको व्यवस्था' दुवैलाई माथि पद २२, २३ मा उल्लेख गरिएको छ । प्रत्येक यसको लेखको साथ: प्रत्येक व्यवस्था यसको प्रकृति र गुणस्तरमा के हो, एक

१८) । मनलाई भित्री मानिस (पद २२) को पर्यायवाचीको रूपमा मान्नुपर्छ र त्यसकारण ऊ सबैभन्दा गहिरो र केन्द्रमा रहेको कुरासँग छ । व्यवस्थामा उहाँको सहमति (पद १६) र परमेश्वरको व्यवस्थामा उहाँको प्रसन्नता (पद २२) परमेश्वरको व्यवस्थाको सेवालै बुझाउँछ कि प्रदान गरिएको बन्धन सेवामा संलग्न प्रतिबद्धता पूर्ण हृदयले गरेको सहज आज्ञाकारिता हो । सेवाको यो विचारले संकेत गर्दछ कि दिइएको भक्ति केवल दृढ इच्छाको मात्र होइन तर फलदायी कार्यको पनि हो । दृढताले प्रेरितको तर्फबाट सेवामा मुद्दाहरू ल्याउनेछ । अर्कोतर्फ, "शरीर" लाई भित्री पाप (पदहरू १७, २०) सँग पहिचान गर्नुपर्दछ जसलाई पद १८ मा उहाँले "मेरो शरीर" भन्नुभएको छ र जसमा कुनै असल बास हुँदैन । मनले परमेश्वरको व्यवस्थाको सेवा गर्दछ । शरीरले पापको व्यवस्थाको सेवा गर्दछ । यस समापन विवरणको सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण पक्ष भनेको ती तरिका हो जसमा प्रेरितले दुवै अवस्थामा आफूलाई एजेन्टको रूपमा चिनाउने तरिका हो । उसले मनले परमेश्वरको व्यवस्थाको सेवा गर्छ भनेर भन्दैन । पापको व्यवस्थालाई शरीर बनाउनुहोस् तर "म आफैं" ? दिमाग र शरीरको साथ यो प्रभावको लागि निर्णायक छ कि प्रेरितले पापको व्यवस्थाको सेवामा आफ्नो व्यक्तिगत जिम्मेवारी र एजेन्सीलाई अस्वीकार गर्नुभएन र छापलाई सच्याउनुभयो । कि हामीले पद १७ र २० बाट व्युत्पन्न गरेको हुन सक्छ ।²⁷² पद २५ बाट पूरै बाहेक हामी यो न्याय गर्न बाध्य हुनुपर्थ्यो कि प्रेरितले आफूलाई गरेको पापबाट अलग्गै राखेका थिएनन्, जस्तै पद १७ र २० ले संकेत गरेको देखिन्छ । पद १४ मा उहाँले "म शारीरिक" भन्छन् र यसरी स्पष्ट शब्दहरूमा शरीरको आधारमा आफैं विरुद्ध अभियोग ल्याउँदछ जुन पछि उसले

'परमेश्वरको व्यवस्था', अर्को 'पापको व्यवस्था' हो भनेर अझ स्पष्ट रूपमा बाहिर ल्याउनको लागि यहाँ लेखहरू हटाइएका छन् ? (गिफोर्ड: op. cit., ad loc.)

²⁷² गिफोर्ड पक्कै पनि ट्याकबाट बाहिर छन् जब उनले यसो भने: "यदि ख्रीष्ट मेरो उद्धारकर्ता हुनुहुन्छ भने, यो निहित छ कि 'जे आफैं' ? ख्रीष्टबिना पहिले नै पद १४-२३ मा वर्णन गरिएको व्याकुलता र आत्म-विरोधको अवस्थाबाट बाहिर जान सक्दैन । (op. cit., ad loc.) । यो ख्रीष्टमा मात्र हो कि वर्णन गरिएको अनुभव वास्तविकता हुन सक्छ र यसलाई बेवास्ता गर्नु हुँदैन कि "म आफैं" "मनले परमेश्वरको व्यवस्थाको सेवा गर्छु" को विषय हो, यस्तो अवस्था जुन ख्रीष्टसँगको एकताबाट अलग हुन सक्दैन ।

आफ्नै (पद १८) यसबाहेक उसले आफूलाई नचाहेको काम गरेको रूपमा चित्रण गर्दा पनि, उसले आफूलाई एजेन्टको रूपमा प्रतिनिधित्व गर्दछ (पदहरू १५, १६, १९) । तर सबैभन्दा निर्णायक प्रमाण हो कि उसले आफूलाई गरेको पापको साथ पहिचान गर्छ र जिम्मेवारीलाई अस्वीकार गर्दैन । पद २५ मा दुवै प्रकारको सेवाको विषयको रूपमा "म आफैँ" हो । दुष्टताको उद्धार नै नैतिक मूल्याङ्कनबाट रहित हुन सक्दैन, यो आत्म-निन्दनीय हुन्छ ।

हामीले यो खण्ड छोड्नु अघि थप उपचारको लागि बोलाउने एउटा प्रश्न छ (पदहरू १४-२५) । यसलाई हामी मनोवैज्ञानिक प्रश्न भन्न सक्छौं । यो एकदम स्पष्ट छ कि प्रेरितले बारम्बार "उहाँले चाहेको कुरा" (पदहरू १५, १९; पदहरू १८, २१) भनेर बारम्बार उल्लेख गर्नुहुन्छ भलाइको लागि दृढ इच्छा हो । यो असलको इच्छा हो जुन निराश हुन्छ, जसको परिणाम "उहाँले जे गर्नुहुन्न" त्यो गरेको र अभ्यास गरिएको कुरा हो (पदहरू १६, १९, २०) । प्रश्न यो छ कि असलको लागि उसको दृढ इच्छाको विरुद्धमा गरेको खराब काम र अभ्यास त्यस प्रभावको लागि उसको कुनै इच्छा वा इच्छा बिना गरिएको थियो र अभ्यास गरिएको थियो । यदि यसो भएको भए ऊ आफ्नो जिम्मेवार र स्वैच्छिक एजेन्सीबाट पूर्णतया बाहिरी कुनै विदेशी शक्तिको अनैच्छिक र असहाय शिकार हुनेछ र त्यसको लागि सबै नैतिक जिम्मेवारीबाट मुक्त हुनेछ । उसको काम आफ्नै नैतिक जिम्मेवार निकायको दायरा बाहिर हुनेछ । यो असम्भव अनुमान हो । हामीले फेला पारेझैं, प्रेरितले आफ्नो व्यक्तिगत एजेन्सीलाई आफूले गरेको र अभ्यास गरेको खराबीबाट हटाउँदैनन् । उसले यसको लागि आफैँलाई गाली गर्यो, उहाँले विशेषता आफूलाई शारीरिक रूपमा उसले यो नराम्रो काम गरेको भन्छ । र अन्तमा उसले कुनै दोषारोपण नगरी भन्यो, "म आफैँ... शरीरले पापको व्यवस्थाको सेवा गर्छु" (पद २५) । तसर्थ जिम्मेवार कार्यको अनिवार्यता अर्थात् स्वेच्छाले सम्बन्धित कार्यहरूमा उपस्थित हुनुपर्छ, कार्यहरू जसको लागि उसले आफैँलाई दोषारोपण गर्यो र जसको कारणले उसले पीडाको विलापलाई अभिव्यक्ति दियो, "म अभागी मानिस हुँ !" (पद २४) । त्यसोभए हामीले बारम्बार अभिव्यक्तिहरूलाई कसरी व्याख्या गर्ने

हो कि यो उसले चाहेको होइन तर उसले चाहेको कुरा हो (पदहरू १५, १६, १९, २०) ? हामीले 'इच्छा' भनेर अनुवाद गरेको शब्दमा चाहना वा इच्छाको बल मात्र छ र उसले गरेको नराम्रो काम उसको इच्छा वा इच्छा विपरीत थियो भन्नु समाधान हुन सक्छ । तर मनोवैज्ञानिक दृष्टिकोणबाट यसले अन्तिम विश्लेषणमा प्रश्नको समाधान गर्दैन । केही आनन्द वा सन्तुष्टि प्रदर्शनबाट व्युत्पन्न भएको हुनुपर्छ; अन्यथा त्यहाँ कुनै इच्छा हुनेछैन । यसबाहेक म सन्तुष्ट छैन कि प्रश्नमा रहेको "इच्छा" शब्दलाई केवल इच्छा वा इच्छाको स्तरमा रहन दिन सकिन्छ । हामीले दृढ इच्छाशक्तिको बलियो शक्ति मान्नु पर्छ । त्यसो भए समाधान के हो ? यस्तो देखिन्छ कि प्रेरितले यस खण्डमा "इच्छा" शब्द प्रयोग गरिरहनुभएको छ, जब उहाँले के इच्छा गर्नुहुन्छ र के गर्नुहुन्न भन्ने कुरा बोल्नुहुन्छ, त्यो दृढ इच्छाको उच्च प्रतिबन्धित अर्थमा भलाइको लागि परमेश्वरको इच्छा अनुसार जुन उहाँको गहिरो र भित्री आत्मको विशेषता हो, "आन्तरिक मानिस" को इच्छा (पद २२) हो । यो त्यो इच्छा हो जुन शरीर र भित्री पापबाट निराश हुन्छ । र जब उसले नराम्रो गर्छ उसले त्यो गर्छ जुन उसको गहिरो र साँचो आत्म भित्री मानिसको इच्छा होइन । यसले दुवै प्रकारको अभिव्यक्तिको व्याख्या गर्दछ, अर्थात् उसले जे चाहन्छ त्यो गर्दैन र के गर्दैन उसले गर्छ । यदि हामीले "इच्छा" शब्दको यो प्रतिबन्धित विशेष प्रयोगको कदर गर्छौं भने त्यसको मतलब यो होइन र प्रेरितलाई हाम्रो मनोवैज्ञानिक अर्थमा त्यो अभ्यास र कार्यसम्पादनमा उपस्थित थिएन भन्ने अर्थको रूपमा बुझ्नु हुँदैन । उसले दुष्टको रूपमा गाली गर्छ र जुन विशेष अर्थमा उसको दृढ इच्छाको उल्लङ्घन थियो ।

प्रश्नको अर्को पक्ष आरक्षणको शब्दको योग्यता छ । जब प्रेरितले आफूले चाहेको काम गरेन (पद १५) भन्छन्, हामीले भलाइको लागि उहाँको दृढ इच्छा व्यवहारमा कुनै प्रभावकारी फल नआएको मान्नुहुन्न । यो सबै उचित सीमाहरू बाहिर प्रेरितको भाषालाई विश्वव्यापीकरण हुनेछ । यो निश्चित रूपमा पर्याप्त छ कि यस विशेष अवस्थामा जहाँ प्रेरितले पाप र शरीरको उपस्थितिबाट उत्पन्न हुने विरोधाभाससँग व्यवहार गर्दै हुनुहुन्छ, उसले हामीलाई परिणामको सांख्यिकीय

इतिहास नदिई राम्रोको लागि आफ्नो दृढ इच्छाको निराशाको घोषणा
र शोक गर्नुपर्दछ ।

रोमी ८
(Romans 8)
१३. आत्मामा जीवन
(XIII. LIFE IN THE SPIRIT)
(८:१-३९)

१-४

१. हे भाइहरूहो, के तिमीहरूलाई थाहा छैन ? (किनभने म व्यवस्था जात्रेहरूसँग कुरा गरिरहेको छु) जबसम्म मानिस जिउँदो हुन्छ, तबसम्म व्यवस्थाले त्यसमाथि राज्य गर्दछ ।
२. किनकि पति भएकी स्त्री, जबसम्म पति जिउँदो रहन्छ, तबसम्म ऊ व्यवस्थाद्वारा आफ्नो पतिसँग बाँधिएकी हुन्छे; तर पतिचाहिँ मर्नो भने ऊ पतिको व्यवस्थाबाट मुक्त हुन्छे ।
३. यसकारण पति जिउँदो हुँदा-हुँदै ऊ अर्को पुरुषकी भई भने ऊ व्यभिचारिणी भनिनेछे; तर उसको पति मर्नो भने ऊ त्यस व्यवस्थाबाट मुक्त हुन्छे; यसकारण ऊ अर्को पुरुषकी भई भने पनि ऊ व्यभिचारिणी हुँदिन ।
४. यसकारण हे मेरा भाइहरूहो, परमेश्वरका निम्ति फल फलाऔँ भनेर अर्का व्यक्तिका अर्थात् उहाँका हुनलाई, जो मरेकाहरूबाट बौरेर उठ्नुभएको छ, तिमीहरू पनि ख्रीष्टको शरीरद्वारा व्यवस्थाका निम्ति मरेका भयौ ।

१ "दोषारोपण" भनेको धर्मीकरण वा धर्मीकरणको विपरित हो (५:१६; ८:३४) र धर्मीकरणले दोषारोपणको अभावलाई जनाउँछ । यस पत्रको विषयवस्तु भएको धर्मीकरण अधर्मीहरूको पूर्ण र अपरिवर्तनीय धर्मीकरण भएकोले, यसले सबै दोषारोपणहरूको खारेज बोक्छ । यो पद १ को विचार हो, नकारात्मकले जोड दिन्छ ।

"त्यसैले" यसको अर्थ दोषारोपणको यो पूर्ण अनुपस्थिति पहिलेको कुराबाट निकालिएको निष्कर्ष हो । यस अनुमानको आधारमा अघिल्लो सन्दर्भको कुन भाग हो ? यो एक कठिन प्रश्न हो जसमा व्याख्याकर्ताहरू धेरै फरक छन् । जवाफ खोज्नको लागि यस खण्डमा प्रेरितले विचार गरेको दोषारोपणको दायरालाई अझ राम्ररी जाँच्न आवश्यक छ । यदि प्रेरितले पापको दोषबाट र अपराधको दोषारोपणबाट मुक्तिको बारेमा मात्र सोच्दै हुनुहुन्छ भने, त्यसोभए हामीले पत्रको त्यो भागमा निष्कर्षको आधार खोज्नु पर्छ जुन विशेष गरी त्यो विषयसँग सम्बन्धित छ (३:२१-५: २१) । तर यदि दोषारोपणबाट स्वतन्त्रतामा पापको दोषबाट मुक्ति मात्र नभई यसको शक्तिबाट पनि समावेश गरिएको छ भने, "त्यसैले" तुरुन्तै अगाडि (६: १-७:२५) र साथै यससँग ठीकसँग सम्बन्धित हुन सक्छ । अधिक टाढाको सन्दर्भ यो पछिल्लो परिवर्तन हो जुन प्रमाणले माग गरेको देखिन्छ । यहाँ "दोषारोपण" शब्दलाई तुरुन्तै उत्तरदायी सन्दर्भबाट अलग व्याख्या गर्न सकिँदैन जसमा यो देखिन्छ, त्यसैले हामीले यस सन्दर्भद्वारा शब्दलाई दिइएको विशिष्ट रंग खोज्ने पर्छ जुन यो यति नजिकबाट सम्बन्धित छ । यस सन्दर्भमा, पछि देखाइने रूपमा प्रेरितले ख्रीष्टको कामको धर्मीकरण र प्रायश्चित पक्षसँग होइन तर पवित्रीकरण र हामीलाई पापको शक्तिबाट छुटकारा दिन परमेश्वरले ख्रीष्टमा के गर्नुभएको छ भन्ने कुरासँग व्यवहार गर्दै हुनुहुन्छ । त्यसकारण "कुनै दोषारोपण" शब्दमा अग्रभूमिमा जोडिएको कुरा भनेको दोषबाट स्वतन्त्रता मात्र होइन पापको दास बनाउने शक्तिबाट पनि स्वतन्त्रता तुल्याउनु हो । यदि यो "निंदा वा दोषारोपण" को सम्बन्धमा एक अनौठो धारणा जस्तो देखिन्छ भने हामीले निम्न पदहरूको व्याख्यामा यस अवधारणाको पुष्टिको लागि पर्खनुपर्छ । यद्यपि, यदि "दोषारोपण" को यो दृष्टिकोण अपनाइयो भने यस पदलाई निष्कर्षको रूपमा तुरुन्तै अधिको कुरासँग जोड्न सकिन्छ, या त प्रतिबन्धित रूपमा (७:२५) वा थप समावेशी रूपमा (६:१—७:२५) । पछिल्लो विकल्प राम्रो छ, पछि देखा पर्नेछ ।

"ख्रीष्ट येशूमा"—यसले ६:३-११ मा फर्काउँछ जहाँ ख्रीष्टसँग उहाँको मृत्युको पुण्य र उहाँको पुनरुत्थानको शक्तिमा एकताको

विषयवस्तुलाई पिभोटको रूपमा विकसित गरिएको छ जसमा मृत्युलाई सम्मान गर्ने प्रेरितको तर्क बदलिन्छ । पाप र ख्रीष्टमा जीवनको नयाँपन हो । यस सम्बन्धमा ख्रीष्टसँगको एकताको सम्झना गराउनु निन्दा वा दोषबाट स्वतन्त्रताको आश्वस्त हुनु भन्दा कम सान्दर्भिक छैन, किनकि पाप र शरीरको शक्ति ७:१४~२५ को द्वन्द्वमा स्पष्ट हुन्छ, यसले यो सबैलाई अझ बढाउँछ । ख्रीष्ट येशूसँगको बन्धनमा विश्वास गर्नेहरूले उहाँको विजयको कदर गर्न आवश्यक छ । यो पहिलेको खण्डको तर्कमा निहित सबै अनुग्रहलाई संकेत गर्ने संक्षिप्त तरिका हो ।²⁷³

२ पद २ ले पद १ मा दिइएको आश्वासनको कारण प्रदान गर्दछ: "किनकि ख्रीष्ट येशूमा जीवनको आत्माको व्यवस्थाले मलाई पाप र मृत्युको व्यवस्थाबाट मुक्त तुल्यायो ।²⁷⁴ दुई पदहरू "का लागि" कणले मात्र बाँधिएका छैनन् तर 'ख्रीष्ट येशूमा' को पद २ मा दोहोरिने गरी पनि छन् । पद २ ले पद १ को अन्त्यमा जोड दिइएको ख्रीष्टसँगको एकताको निहितार्थलाई उजागर गर्दछ । मुख्य प्रश्न यो हो: "जीवनको आत्माको व्यवस्था" के हो ? "जीवनको आत्मा" ले, पाउलिन र नयाँ नियमको प्रयोग अनुसार, पवित्र आत्मालाई जनाउनु पर्छ (पदहरू ६, १०, ११; यूहन्ना ६:६३; १ कोरिन्थी १५:४५; विशेष गरी २ कोरिन्थी ३:६, १७, १८; गलाती ६:८) । पवित्र आत्मा जीवनको आत्मा हुनुहुन्छ किनभने उहाँ जीवनको लेखक हुनुहुन्छ र उहाँ आफैं जीवन हुनुहुन्छ

²⁷³ बी सी डि एफ जी मा, धेरै अभिसाप र केही संस्करणहरू 'Insoū मा पद १' पछि कुनै थपिएको छैन । यदि हामीले ए डी २६३ र धेरै संस्करणहरू पछ्याउने हो) र μη κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν वा डि सँग जोड्ने हो र अभिशापको मास पनि थप्छ । ὅλλα κατὰ πνεῦμα यो थपले पूर्ण वा आंशिक रूपमा "निन्दा वा दोष" शब्दको समावेशी अर्थको लागि केही थप समर्थन प्रदान गर्नेछ, किनकि त्यस घटनामा हाम्रो ध्यान तुरुन्तै चरित्र र व्यवहारमा खिचिनेछ जुन प्रभुत्वको साथ उल्लङ्घन हुन्छ र पापको उत्पादन गर्दछ । तर बाह्य प्रमाण यस्तो छ कि हामी पूर्ण वा आंशिक रूपमा यो थपको वास्तविकता मात्र सक्दैनौं । यो प्रतिलिपिको पाठ्यक्रममा बनाम ४ को अन्त्य देखि सम्मिलित गरिएको हुन सक्छ । पछिल्लो अवस्थामा त्यहाँ कुनै पाठ्य प्रश्न छैन ।

²⁷⁴ με र σε बनाम २ मा पढ्ने बीचमा निर्णय गर्न गाह्रो छ । पछिल्लोलाई बी एफ जी, पहिले ए सि डि इ के एल पी र धेरै संस्करणहरू द्वारा समर्थित छ । सम्पादकहरू रोचक रूपमा विभाजित छन् र भावना प्रभावित हुँदैन ।

(पद १०) । त्यसपछि प्रश्न उठ्छः यस सम्बन्धमा "व्यवस्था" के हो ? हामी मात्र जवाफमा पुग्न सक्छौं । "व्यवस्था" के हो भनेर निर्धारण गरेर जससँग यो विपरित छ, अर्थात् "पाप र मृत्युको व्यवस्था" । यस सन्दर्भमा सन्दर्भलाई निर्णायक मान्नुपर्छ । ७:२३, २५ मा प्रेरितले "पापको व्यवस्था" को कुरा गरेका थिए । हामीले फेला पार्छौं, यो सम्भवतः यही नियम हो जुन ७:२१ मा भनिएको छ । र यो कुनै अर्थ छैन कि उसको अंगहरूमा पापको व्यवस्थाको गतिविधिको कारणले उसले आफ्नो शरीरलाई "यस मृत्युको शरीर" भन्नुपर्छ । पापको ज्याला मृत्यु भएको हुनाले "पापको व्यवस्था" पनि "मृत्युको व्यवस्था" हुनुपर्छ । यस सम्बन्धमा "व्यवस्था" शब्दलाई नियमन गर्ने र 'कार्यकारी शक्तिको साथसाथै कानून बनाउने अधिकारको रूपमा प्रयोग गरिन्छ । तसर्थ, यस विपरितको 'जीवनको आत्माको नियम' लाई पवित्र आत्माको जीवनको आत्माको रूपमा नियमन गर्ने र क्रियान्वित गर्ने शक्तिको रूपमा बुझ्नुपर्छ । पवित्र आत्मालाई जीवनको आत्माको रूपमा तोक्नु उचित हुन्छ किनभने उसले प्रयोग गर्ने शक्ति जीवनको लागि पापको शक्ति भन्दा फरक छ जुन मृत्युसम्म छ । "जीवनको आत्माको व्यवस्था ? त्यसकारण पवित्र आत्माको शक्तिले हामीलाई पापको शक्तिबाट मुक्त गराउनको लागि हामीमा सक्रिय छ । पाप जुन मृत्युसम्म छ । पापको शक्तिबाट यो छुटकारा ६:२-१४ मा प्रेरितद्वारा प्रतिज्ञा गरिएकोसँग सम्बन्धित छ । पवित्र आत्मा ख्रीष्टको आत्मा हो (पद ९) र यो केवल ख्रीष्ट येशूमा छ र आत्माको शक्ति जीवनको लागि सक्रिय छ ।

यो निश्चित छैन कि यस पदमा "ख्रीष्ट येशूमा" लाई "जीवनको आत्माको व्यवस्था" सँग लिने हो वा "मलाई स्वतन्त्र बनायो" । पहिलेको अवस्थामा तनाव यो तथ्यमा पर्छ कि यो ख्रीष्ट येशूमा पवित्र आत्माको वास्तविक जीवन दिने शक्ति सक्रिय छ, पछिको अवस्थामा यो ख्रीष्ट येशूमा आत्माको शक्तिले हामीलाई स्वतन्त्र बनायो । एउटाले यो जीवन दिने व्यवस्थालाई ख्रीष्टमा भएको ठान्छ, अर्कोले ख्रीष्टमा भएको कार्यलाई हेर्छ ।

यी विचारहरूले संकेत गर्दछ कि पद २ लाई हामीमा सक्रिय शक्तिको सन्दर्भमा व्याख्या गरिनु पर्छ र शासक विचारले पापको

शक्ति - "पाप र मृत्युको व्यवस्था" बाट मुक्तिको सट्टा हाम्रो मुक्तिलाई सम्मान गर्दछ । पापको दोषको विचार आन्तरिक कार्यको दायरामा पर्छ, उद्देश्य उपलब्धिमा होइन । तथापि, हामीले यो मान्नु हुँदैन कि यो आन्तरिक कार्यको आधारमा आधारित छ र जसबाट यसले यसको शक्ति प्राप्त गर्छ त्यो प्रेरितको भन्दा टाढा छ । यो विचार निम्न पदमा स्पष्ट रूपमा अगाडि छ ।

३ "व्यवस्थाले के गर्न सकेन" ²⁷⁵ यस मामलामा कल्पना गरे अनुसार परमेश्वरले के गर्नुभयो त्यसको प्रकाशमा व्याख्या गरिनु पर्छ; उहाँले शरीरमा पापको निन्दा गर्नुभयो, जुन कुरा व्यवस्थाले गर्न सक्दैन । त्यसोभए परमेश्वरको तर्फबाट यो कार्य के हो ? ख्रीष्टको बलिदानमा परमेश्वरको प्रायश्चित्त कार्यको सन्दर्भ हो भनी धेरै व्याख्याकर्ताहरूले गरिसकेका छन् भनी अनुमान गर्नको लागि राम्रो वारेन्टी देखिँदैन । ²⁷⁶ जबकि यो सत्य हो कि ख्रीष्टको काम पापको सन्दर्भमा थियो । प्रायश्चित्त र त्यस सम्बन्धमा उसको लागि पापको कारण दण्डको दुष्ट सहनशीलता संलग्न छ, यद्यपि त्यो प्रायश्चित्त उपलब्धिलाई पापको दण्डको सन्दर्भमा परिभाषित गरिएको छैन । यसबाहेक हामीले पहिले नै फेला पारेझैं, यस खण्डको शासित विचार पाप र मृत्युको व्यवस्थाबाट छुटकारासँग सम्बन्धित छ, त्यसकारण पापबाट शासन गर्ने र नियमन गर्ने शक्तिको रूपमा हो । तसर्थ हामी कुनै अन्य दिशामा हेर्न बाध्य छौं कि त्यहाँ कुनै सम्मान छ कि भनेर हामीले परमेश्वरलाई पापको निन्दा गर्ने तरिकामा परिच्छेदको शासित विचारसँग सान्दर्भिक रूपमा कल्पना गर्न सक्छौं । के ख्रीष्टले पापको शक्तिको सन्दर्भमा निर्णायक रूपमा काममा एक पटक सबैको लागि केही गर्नुभयो जुन शरीरमा परमेश्वरको निन्दा गर्ने पापको रूपमा

²⁷⁵ τὸ ἁδύνατον τοῦ νόμου लाई सामान्यतया नामांकनात्मक निरपेक्ष मानिन्छ यस अर्थमा कि कानूनको नपुंसकता पूर्वनिर्धारित छ र परमेश्वरले "शरीरमा भएको पापको निन्दा" गर्नुको विपरीत सेट गरिएको छ । "परमेश्वरले... शरीरमा पापको निन्दा गर्नुभयो" भन्ने प्रमुख खण्डको रूपमा यसलाई अभियोगात्मक (स्यान्डे र हेडलाम: अफ. cit., ad loc.) को रूपमा लिइएको छ । ἁδύνατον सक्रिय वा निष्क्रिय दोहोरो सन्दर्भ हो भन्ने प्रश्नमा गिफोर्ड, स्यान्डे र हेडलामद्वारा छलफल गरिएको ।

²⁷⁶ क्यालिभन, फिलिपी, होज, हल्डेन, शेड, विज्ञापन स्थान ।

व्याख्या गर्न सकिन्छ ? जवाफ सकारात्मक हुनुपर्छ ।²⁷⁷ हामीले फेला पारेका छौं कि ख्रीष्टको एक पटक-सबैको लागि उपलब्धिको यो पक्ष ६:२-१४ मा स्पष्ट अभिव्यक्तिमा आउँछ । र यो स्पष्ट रूपमा हाम्रा प्रभु स्वयं र अन्यत्र धर्मशास्त्रको शिक्षा हो । येशूले आफ्नो मृत्युको सन्दर्भमा भन्नुभयो: "अब यस संसारको न्याय हुन्छ, अब यस संसारको शासन बाहिर निकालिनेछ" (यूहन्ना १२:३१) । यहाँ संसार र शैतानमाथिको विजयलाई कार्यान्वयन गरिएको न्यायको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ र यसलाई व्यक्त गर्न न्यायिक भाषा प्रयोग गरिएको छ । अन्धकारको शक्तिहरूमाथिको विजय पावलका अनुसार ख्रीष्टको क्रूसद्वारा गरिएको काम हो (कलस्सी २:१५) । नयाँ नियममा "निन्दा वा दोषारोपण" शब्दलाई विनाशको लागि प्रयोग गर्ने र निन्दाको सजायको उच्चारणको अर्थमा प्रयोग गरिएको छ (१ कोरिन्थी ११:३२; २ पत्रुस २:६) । अर्थात् निन्दा वा दोषारोपणलाई सजाय मात्र नभई सजायलाई कार्यान्वयनमा ल्याउनुको रूपमा हेर्न सकिन्छ । यो शब्दको प्रख्यात रूपमा उपयुक्त प्रयोग हुनेछ जब परमेश्वरको कार्यलाई मनन गरिन्छ किनभने उहाँको न्यायको घोषणा निर्णयलाई कार्यान्वयन गर्नको लागि प्रभावकारी हुन्छ । त्यसबेलादेखि न्यायिक भाषा संसारको शक्ति र अन्धकारको शासकको विनाशमा लागू भएको छ र यहाँ ख्रीष्टको कामको सम्मानमा "निन्दा वा दोषारोपण" शब्द प्रयोग गरिएको छ, त्यहाँ पापको निन्दा वा दोषारोपणको निष्कर्षको लागि वारेन्ट छ । शरीरले न्यायिक न्यायलाई बुझाउँछ जुन ख्रीष्टको क्रूसमा पापको शक्तिमा कार्यान्वयन गरिएको थियो । परमेश्वरले यो न्यायलाई कार्यान्वयन गर्नुभयो र पापको शक्तिलाई हटाउनुभयो । उहाँले पापलाई त्यो हो भनेर घोषणा मात्र

²⁷⁷ अल्फोर्ड: op. cit., ad loc. जहाँ एक धेरै उपयोगी छलफल छ । मेयरको शब्दहरू पनि उस्तै प्रभावका हुन्छन् र पाठ गर्न योग्य छन् । "पापको यो निन्दा (पछिल्लो सिद्धान्त र शक्तिको रूपमा कल्पना गरिएको) त्यो हो जुन शरीरको अवरोधका कारण कानूनको भागमा असम्भव थियो । त्यसकारण, यसलाई 'उहाँले पापलाई दण्डको योग्यको रूपमा देखाउनुभयो' भनेर लिनु गलत हो । र 'उहाँले पापलाई दण्ड दिनुभयो'.... व्यवस्था लागि असम्भव पापको त्यस्तो निन्दा मात्र थियो, जसलाई यसले अहिलेसम्म कायम राखेको प्रभावबाट पछि हटाउनु पर्छ, फलस्वरूप: उहाँले पापलाई आफ्नो प्रभुत्व गुमाउनु भयो । यो वास्तविक न्यायिक निन्दा... κατέκρινε (op. cit., ad loc.) द्वारा नामित गरिएको हो ।

गर्नुभएन तर त्यसमाथि न्याय पनि गर्नुभयो । यसबाहेक, निन्दा वा दोषारोपणको यो संवैधानिक अर्थ हो जसले कानून वा व्यवस्थाले गर्न नसक्ने कुराको उचित भिन्नता प्रदान गर्दछ । विरलै घोषणात्मक अर्थमा व्यवस्थाले पापको निन्दा गर्न सक्छ, यो यसको मुख्य कार्यहरूमध्ये एक हो । तर व्यवस्थाले पापमाथि न्याय गर्न सक्दैन जसले गर्दा यसको शक्ति नष्ट हुन्छ । प्रेरितले अघिल्लो अध्यायमा बारम्बार देखाएझैं, व्यवस्थाले पापलाई आफ्नो शक्तिबाट वञ्चित गर्नुको सट्टा आफ्नो शक्तिको अधिक हिंसात्मक प्रयोगको लागि अवसर प्रदान गर्दछ । पापको शक्तिलाई नष्ट गर्नको लागि पापको न्याय गर्न व्यवस्था शक्तिहीन छ । पापी शरीरको प्रतिरूपमा र पापको लागि परमेश्वरले आफ्नै पुत्र पठाएर ठ्याक्कै यही गर्नुभयो । तसर्थ पाठका नकारात्मक र सकारात्मक दुवै तत्वहरू विश्लेषण गर्दा प्रस्तुत गरिएको व्याख्यालाई औल्याउन उनीहरूले एकअर्कालाई सहयोग गर्छन् ।

"शरीरमा पापलाई दण्डको आज्ञा दिनु" अभिव्यक्तिको यस दृष्टिकोणको पुष्टि ६:७ मा "पापबाट धर्मी ठहरिन्छ" भन्ने अभिव्यक्तिबाट लिइएको हो, जसरी त्यस बिन्दुमा प्रदर्शनमा उल्लेख गरिएको थियो । त्यस सन्दर्भमा प्रेरितले निस्सन्देह पापको शक्तिबाट मुक्तिको साथ काम गरिरहेको छ । "हामी पापमा मरेका थियौं" (६:२) त्यो अध्यायमा खुलासा गरिएको लेख हो । र ख्रीष्टको मृत्युमा पापको शक्तिमा गरिएको न्यायको सन्दर्भमा "धर्मीकरण" भन्ने फरेन्सिक शब्द प्रयोग गरिएको छ । यसको प्रतिफल यो हो कि ख्रीष्टसँग मरेका सबै यस न्यायको लाभार्थी हुन्, त्यसैले पापको प्रभुत्वबाट बाहिरिएका छन् । यो "पापबाट न्यायोचित वा धर्मी ठहरिनु" अभिव्यक्तिको बल हो । यसरी नै ख्रीष्टको शरीरमा भएको पापको शक्तिमा निष्पादित न्यायिक न्यायलाई अभिव्यक्त गर्न यस उदाहरणमा "निन्दा वा दोषारोपण" शब्द प्रयोग गर्न सकिन्छ ।

व्यवस्थाले पापको शक्तिलाई जित्न सकेन "किनकि यो शरीरद्वारा कमजोर थियो" । शरीर पापपूर्ण मानव स्वभाव हो । व्यवस्थाको शक्तिहीनताले यो तथ्यलाई प्रतिबिम्बित गर्दछ कि यसमा कुनै छुटकाराको गुणस्तर वा दक्षता छैन । त्यसकारण, जसरी यो पापको

सामना गर्दछ, यसले शरीरले सिर्जना गरेको आवश्यकता पूरा गर्न केही गर्न सक्दैन ।

"परमेश्वरले पापी शरीरको प्रतिरूपमा र पापको लागि आफ्नै पुत्र पठाउनुभयो, शरीरमा पापलाई दण्डको आज्ञा गर्नुभयो ।" (१) यहाँ "परमेश्वर" ले पितालाई जनाउँछ, जसरी प्रायः प्रेरितको प्रयोगमा हुन्छ । पिताको दोस्रो व्यक्ति केवल पुत्र हो । (२) पिताले पुत्रलाई पठाउनुभयो । मुक्ति प्राप्तिको सम्पूर्ण प्रक्रियामा पहल पिताको प्रेम र कृपाको खोजी हुनुपर्छ । (३) "उनको आफ्नै पुत्र" - यसले ख्रीष्टको पुत्रत्वको विशिष्टता र पुत्रको सम्बन्धमा पिताको पितृत्वको विशिष्टतालाई संकेत गर्दछ । उही विचार पद ३२ मा देखिन्छ । पावलको भाषामा यो यूहन्ना (यूहन्ना १:१४, १८; ३:१६, १८; १ यूहन्ना ४:९) मा देखा परेको "एक मात्र जन्मेको पुत्र" शीर्षकसँग मेल खान्छ । यो अनन्त पुत्रत्व हो जुन दृष्टिमा छ र यस पुत्रत्वको लागि धर्मपुत्र पुत्रत्वमा कुनै अनुमान छैन जुन उद्धार गरिएको मानिसहरूको हो । पहिलो व्यक्तिको पितृत्वमा पनि यही कुरा लागू हुन्छ । जस अर्थमा उहाँ पुत्रको सम्बन्धमा अनन्त पिता हुनुहुन्छ, उहाँ आफ्ना धर्मपुत्रहरूका पिता हुनुहुन्छ । (४) "पापी शरीरको प्रतिरूपमा"—यो मोड अभिव्यक्ति अरू कतै हुँदैन । पावलले यसलाई यहाँ किन प्रयोग गरे ? उहाँले ख्रीष्टको "शरीर अनुसार दाऊदको सन्तानबाट जन्मेको" (१:३; को ९:५), उहाँको "शरीरमा प्रकट भएको" (१ तिमोथी ३:१६;) भनी अन्यत्र बोल्नुहुन्छ । यूहन्ना १:१४; १ यूहन्ना ४:२), उहाँको "मानिसको स्वरूपमा बनाइएको" (फिलिप्पी २:७) । यस उदाहरणमा सर्तहरूको अद्वितीय संयोजनले केही विशेष उद्देश्य पूरा गर्नुपर्छ । उहाँले हाम्रो प्रभुको मानव स्वभावको सम्बन्धमा कुनै अवास्तविकताको सुझाव दिनको लागि होइन "समानता" शब्द प्रयोग गर्नु भएको छ । यसले यस पत्र र तिनका अन्य पत्रहरूमा अन्यत्र पावलको अभिव्यक्त भाषाको विरोध गर्दछ । उसले यहाँ यो शब्द प्रयोग गर्नु आवश्यक छ किनभने उसले "पापपूर्ण शरीर" शब्द प्रयोग गर्दछ र उसले ख्रीष्टलाई "पापी शरीर" मा पठाइयो भनी भन्न सक्दैन । यसले येशूको पापरहितताको विरोध गरेको थियो जसको लागि नयाँ नियम भरि चाखलाग्दो छ । त्यसोभए प्रश्न यो छ: पावलले किन "पापी

शरीर" शब्द प्रयोग गरे ? जब प्रभुको शरीरको पापरहिततालाई यति चाखलाग्दो रूपमा रक्षा गर्न आवश्यक छ ? जब पिताले पुत्रलाई पाप, दुःख र मृत्युको संसारमा पठाउनुभयो, उहाँले उसलाई पापी मानवताको सबैभन्दा नजिकको सम्बन्धमा ल्याउनुभएको तरिकामा उहाँ बिना आउन सम्भव थियो भनी देखाउन चिन्तित हुनुहुन्छ । आफै पापी बन्दै उहाँ आफै पवित्र र अपवित्र हुनुहुन्थ्यो । "समान" शब्दले यो सत्यलाई जोगाउँछ । तर उहाँ त्यही मानव स्वभावमा आउनुभयो । र त्यो "पापी शरीर" भन्ने कुराको उद्देश्य हो । सर्तहरूको कुनै अन्य संयोजनले यी उद्देश्यहरू यति पूर्ण रूपमा पूरा गर्न सक्दैन । प्रेरितको भाषामा यो महान् सत्य समाहित छ कि जब पिताले पुत्रलाई पठाउनुभयो, उहाँले उसलाई गहिरो अपमानको लागि पठाउनुभयो जो उहाँको लागि गहिरो अपमानको लागि पठाउनुभयो जो परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्थ्यो र जो आफ्नो मानव स्वभावमा "पवित्र, हानिरहित, अपवित्र, पापीहरूबाट" अलग थियो (हिब्रू ७:२६) । (५) "र पापको लागि"—यसलाई पुत्रलाई पठाइएको उद्देश्यको रूपमा व्याख्या गरिनुपर्छ र यो सहमतिमा हुनेछ । धर्मशास्त्रले "पाप" लाई पापबलिको रूपमा लिन्छ । तर पापसँग व्यवहार गर्ने उद्देश्यले पिताले पुत्रलाई पठाउनुभएपछि यो बाहेक अरू कुनै विचार राख्ने कुनै राम्रो कारण छैन । त्यसको वाकपत्ताबाट कुनै पनि कुरालाई बाधा पुऱ्याउन दिनु हुँदैन । सरल तर गहिरो सत्य किनकि यसद्वारा हामीलाई सल्लाह दिइएको छ कि परमेश्वरको पुत्रको संसारमा आउनुको फरक कुनै सान्दर्भिक थिएन । पापको तथ्यबाट यो पापको सामना गर्नको लागि उहाँ आउनुभयो र अघिल्लो खण्डलाई ध्यानमा राख्दै, त्यहाँ स्पष्ट रूपमा सुझाव दिइएको छ । हामी मात्र होइन कि उहाँ एक तरिकामा आउनुभयो जसले उहाँलाई पापी मानवताको नजिकको सम्बन्धमा आफैलाई पापी नबनाइकन ल्याउनुभयो तर उहाँ पापको सबैभन्दा नजिकको सम्बन्धमा पनि आउनुभयो, त्यो आफै पापी नभई सम्भव थियो । उहाँको आगमनको उद्देश्यको यो परिभाषा प्रतिबन्धित परिणामलाई बुझ्नको लागि पर्याप्त समावेशी छ, विशेष गरी मुख्य खण्ड अर्थात् "शरीरमा पापलाई दण्ड आज्ञा गरिएको छ" लाई हेरेर । (६) "शरीरमा पापलाई दण्ड आज्ञा दिनुभएको छ" । यो खण्डमा

पिता नै विषय हुनुहुन्छ र यसैले उहाँलाई एजेन्टको रूपमा हेरिन्छ भन्ने कुरालाई बेवास्ता गर्नु हुँदैन । ख्रीष्टको कामको हाम्रो धारणा काटिएको छ जबसम्म हामीले उद्धारको केन्द्रमा रहेका घटनाहरूमा परमेश्वर पिताको कार्यलाई ध्यानमा राख्दैनौं (४:२४, २५; ८:३२; २ कोरिन्थी ५:१८-२१) । पापको निन्दा गर्ने यस कार्यलाई हामीले कसरी व्याख्या गर्ने भनेर पहिले नै सूचित गरिएको छ । तर निम्न अवलोकनहरू अब क्रमबद्ध छन् । (क) शरीरमा येशूको निर्दोष जीवन अर्पण गरेको पापको दोषारोपणको बारेमा मात्र सोच्नु पर्याप्त छैन । यो निस्सन्देह आफैमा सत्य हो - येशूको निष्कलंक पवित्रता र शुद्धता संसारको पापको सबैभन्दा संकेत र शक्तिशाली निन्दा वा दोषारोपण थियो ।²⁷⁸ तर पहिलेका दुई वाक्यांशहरू, "पापको शरीरको प्रतिरूपमा" र "पापको लागि", विशेष गरी पछिल्लो, यो शासक अवधारणा हो भन्ने धारणाको विरुद्धमा लड्छ । पुत्रलाई पापसँग व्यवहार गर्न पठाइएको हुनाले, हामीले पापको निन्दा गर्ने कार्यलाई छुटकाराको सर्तहरूमा व्याख्या गर्नुपर्छ । र माथि राखिएझैं, यस सन्दर्भमा यस कार्यलाई पापमा निष्पादित न्यायिक न्यायको रूपमा मान्नुपर्छ, यूहन्ना १२:३१ को समानता पछि, हाम्रो लागि ६:२-१४ मा विस्तृत रूपमा र विभिन्न सर्तहरूमा प्रकट भएको छ । यो त्यो निन्दनीय न्याय हो जसद्वारा पापलाई यसको शक्तिबाट वञ्चित गरिएको छ र जसको कारणले लाभार्थीहरू पाप र मृत्युको व्यवस्थाबाट छुटकारा पाउँछन् र शरीरको पछि होइन तर आत्माको पछि हिँड्छन् । परमेश्वर पिताले यो न्याय कार्यान्वयन गर्नुभयो । र यसरी हामीलाई सम्झाइन्छ कि पिताको एजेन्सी त्यो उपलब्धिमा उपस्थित छ जुन मुख्य रूपमा पुत्रको अवतारीय मिशन र प्रतिबद्धतामा रहेको छ । (ख) "शरीरमा"—हामी यहाँ "शरीर" शब्दको प्रयोगले राहतमा फ्याँकिने वाक्यपट्टि विरोधाभासहरूबाट बच्न सक्दैनौं । व्यवस्था "शरीरद्वारा कमजोर थियो" र यहाँ "शरीर" ? पापी मानव स्वभावको अर्थ हो । परमेश्वरले आफ्नो पुत्रलाई पापी

²⁷⁸ गोडेट यस धारणामा विचारलाई सीमित गर्नमा जोडदार छन् । 'पाउलले न त पवित्र आत्माद्वारा पापको विनाश (पद ४), न क्रूसमा यसको निन्दालाई हेरिरहनुभएको छ; उसले ख्रीष्टको पवित्र जीवनलाई पापको जीवित निन्दाको रूपमा लिन्छ' (op. cit., ad loc.) ।

शरीरको प्रतिरूपमा पठाउनुभयो र फेरि "शरीर", किनभने यो पापको देह हो, मूल्यहासको अर्थमा प्रयोग गरिन्छ । तर अब पापलाई "शरीर" मा दण्ड आज्ञा गरिएको थियो । शरीरमा भएको पापको दण्ड आज्ञा भएको होइन र ? तर त्यो पाप शरीरद्वारा दोषी ठहरियो ।²⁷⁹ त्यही प्रकृतिमा जुन अरू सबैमा पापपूर्ण थियो, त्यही प्रकृतिमा जुन अरू सबैमा पापद्वारा हावी र निर्देशित थियो, परमेश्वरको पुत्रले ग्रहण गर्नुभएको र पापबाट मुक्त भएको प्रकृतिमा परमेश्वरले पापलाई दण्ड आज्ञा गर्नुभयो र यसको शक्तिलाई उल्टाउनुभयो । येशूले पापको दोष मात्र मेटाउनुभएन तर हामीलाई परमेश्वरको नजिक ल्याउनुभयो । उहाँले पापलाई शक्तिको रूपमा पराजित गर्नुभयो र हामीलाई यसको दासत्वबाट मुक्त गर्नुभयो । र यो "शरीर" मा बाहेक गर्न सकिँदैन । यो युद्धमा सामेल भयो र विजय त्यही शरीरमा सुरक्षित भयो जुन हामीमा पापको आसन र एजेन्ट हो ।

पद १-३ को हाम्रो छलफल समाप्त गर्नु अघि पद १ मा उल्लेख गरिएको दोषारोपणमा फर्कनु आवश्यक छ । यो स्पष्ट हुनेछ कि किन "निंदा वा दोषारोपण" को अपराधबाट स्वतन्त्रता भन्दा समावेशी रूपमा व्याख्या गरिनु पर्छ भनेर सुरुमा राखिएको थियो । यसको अर्थ दोषारोपणको कडा अदालती आयातबाट प्रस्थान गर्नु हो भनेर मात्र आवश्यक छैन । जस्तो देखाइएको छ, यो न्यायिक पक्ष हो जुन शरीरमा भएको पापको परमेश्वरको निन्दा वा दोषमा छ । र यो पापको शक्तिको हाम्रो दासत्वको यही न्यायिक पक्ष हो जुन पद १ मा देखिन्छ । पापको हाम्रो दासत्वलाई हामीले न्यायको रूपमा लिइन्छ र यस बन्धनबाट मुक्त हुन सक्दैन, जसमा विचार गरिएको छ । यसको न्यायिक चरित्र जबसम्म पापले शक्तिको रूपमा ख्रीष्टको क्रुसमा न्यायिक दण्ड प्राप्त गर्दैन र हामीलाई प्रभावकारी आवेदन प्रभावकारी नभएसम्म त्यसैले दोषबाट स्वतन्त्रताले पापको शक्तिको न्याय र पापको दोषको न्यायबाट स्वतन्त्रतालाई अँगाल्नुपर्छ । दोष वा निन्दा नगर्ने कुरामा जोड दिइने कुराले नै दोषारोपणलाई हेर्न सकिने

²⁷⁹ ἐν τῇ σάρκι लाई κατέκρινε बाट व्याख्या गरिनु पर्छ । त्यहाँ 'शरीरमा पाप' भन्ने कुरामा अनावश्यकता हुनेछ, जबकि यो "शरीरमा" भनेर बुझाउनु थियो ? यस सन्दर्भमा पापको दोषारोपण गरिएको थियो ।

हरेक पक्षलाई यस निषेधमा समावेश गरिएको सुझाव दिन्छ । र अधिल्लो सन्दर्भको सम्बन्धमा वर्णन गरिएको द्वन्द्वमा संलग्न विश्वासीहरूको लागि कुन सान्त्वना बढी उपयुक्त र आवश्यक छ, एउटा द्वन्द्व जसमा पाप र शरीरको शक्ति यति स्पष्ट छ, पापको शक्तिको आश्वासन भन्दा एक पटक निर्णायक रूपमा न्याय गरिएको छ र विश्वासीमा शासन गर्ने शक्ति खीष्ट येशूमा जीवनको आत्माको व्यवस्था हो ?

४ यो अग्रभागमा रहेको पापको शक्तिबाट छुटकारा भएको हुनाले र "जीवनको आत्माको व्यवस्था" (पद २) पवित्र आत्माको नियमन र नियन्त्रण गर्ने शक्ति भएकोले पद ४ लाई मान्नुपर्छ । खीष्टको क्रुसमा पापको शक्ति र खीष्टको क्रुसमा एक पटकको लागि सबैको लागि उपलब्धिबाट उत्पन्न भएको र पवित्र आत्माको भित्री रूपमा सञ्चालन गर्ने शक्तिमा कार्यान्वयन गरिएको न्यायको हामीमा डिजाइन गरिएको प्रभाव हो । "व्यवस्थाको आदेश" व्यवस्थाको उचित आवश्यकता हो (२:२६; लूका १:६) ।²⁸⁰ विश्वासीको जीवनमा परमेश्वरको व्यवस्थाको स्थानको बारेमा प्रेरितको दृष्टिकोणको यो स्पष्ट छ । उसले पवित्रताको कल्पना गर्नुपर्दछ, जुन खीष्टको छुटकाराको कामद्वारा प्रचारित अन्त हो, परमेश्वरको व्यवस्थाको आज्ञाको पूर्तिको रूपमा यस सन्दर्भमा यो सबै बढी महत्त्वपूर्ण छ किनभने उहाँले ६:१४ मा पापको शक्तिबाट मुक्तिको प्रतिनिधित्व गर्नुभएको थियो किनभने हामी "व्यवस्थाको अधीनमा" होइनौं तर "अनुग्रहमा" छौं । अध्याय ७ मा उहाँ त्यो विषयवस्तुमा फर्कनुभयो र देखाउनुभयो कि हामी "व्यवस्थाको अधीनमा" छैनौं किनभने "हामीलाई खीष्टको शरीरद्वारा व्यवस्थाको लागि मृत्युदण्ड दिइएको छ" र "व्यवस्थाबाट मुक्त गरिएको छ" (७:४, ६) । उहाँले यो पनि देखाउनुभएको थियो कि व्यवस्था मृत्युको लागि हो किनभने पापले व्यवस्थाबाट सबै प्रकारका अभिलाषाहरू काम गर्ने अवसर लियो

²⁸⁰ δικαίωμα को यस पत्रमा विभिन्न अर्थहरू छन् । १:३२ मा यो न्यायिक सजाय हो; ५:१६ मा यो न्यायोचित वाक्य हो, धर्मिकरण; ५:१८ मा यो धर्मी ठहराउने धार्मिकता हो, यहाँ २:२६ मा जस्तै यो उचित माग वा आवश्यकता हो, यी अन्य बिन्दुहरूमा व्याख्या हुन्छ ।

(७:८-१३) र अन्तमा यस अध्यायमा उहाँले भखैर व्यवस्थाको शक्तिहीनताको कुरा गर्नुभएको थियो (८:३) । त्यसो भए कसरी उसले ख्रीष्टियन राज्यको पवित्रतालाई व्यवस्थाको आवश्यकताको पूर्तिको रूपमा व्याख्या गर्न सक्छ ? तथापि, यो तथ्यलाई विवादित गर्न सकिँदैन र यो निर्णायक प्रमाण हो कि परमेश्वरको व्यवस्थामा पूर्ण मानक छ । त्यो राज्यमा सान्दर्भिकता जुन अनुग्रहको उत्पादन हो । व्यवस्था र अनुग्रहको सम्बन्धलाई अन्यथा व्याख्या गर्नु भनेको यो पाठको सादा आयातको विरुद्धमा जानु हो । हामी यसका लागि तयार थियौं, यद्यपि यसका लागि यसअधिका सूचनाहरूमा ३:३१; ६:१५; ७:१२, १४, १६, २२, २५) र पवित्रीकरणको विषयको पछिल्ला विकासमा प्रचुर मात्रामा पुष्टि हुन्छ (१३:८-१०) ।

"पूर्ण" शब्दले व्यवस्थाले प्राप्त गरेको पूर्तिको पूर्ण चरित्रलाई व्यक्त गर्दछ र यसले संकेत गर्दछ कि पवित्रीकरण प्रक्रियामा विचार गरिएको लक्ष्य परमेश्वरको व्यवस्थाले चाहिने पूर्णताभन्दा कम छैन । यस अनुग्रहका साझेदारहरूको वर्णन खण्डको टेनरसँग एक व्यञ्जन हो - तिनीहरू "शरीरको पछि होइन तर आत्माको पछि हिँड्छन्" । आत्मा पवित्र आत्मा हो (पद २) र यसको विपरीत भनेको तिनीहरूको जीवनमा निर्देशन गर्ने शक्ति शरीर होइन तर पवित्र आत्मा हो । यो पवित्र आत्माको बास र निर्देशनले हो कि व्यवस्थाको नियम विश्वासीमा यसको पूर्ति आउँछ र अनुग्रहको कार्यहरूद्वारा व्यवस्थाको मागको रूपमा र पवित्र आत्माको शक्तिको रूपमा कुनै विरोधाभास हुँदैन-"व्यवस्था आत्मिक छ" (७:१४) ।²⁸¹

५-८

५ किनकि शारीरिक हुनेहरू शरीरकै कुराहरूमा मन लगाउँछन्; तर आत्मिक हुनेहरू आत्माकै कुराहरूमा मन लगाउँछन् ।

६ किनकि शरीरमा मन लगाउनुचाहिँ मृत्यु हो; तर आत्मामा मन लगाउनुचाहिँ जीवन र शान्ति हो ।

²⁸¹ "व्यवस्था र अनुग्रह" आचरणका सिद्धान्तहरूमा लेखकद्वारा (ग्रान्ड र्यापिड्स, १९५७), पृष्ठ १८१-२०१ ।

७ किनभने शरीरमा मन लगाउनुचाहिँ परमेश्वरसँग
 दुस्मनी गर्नु हो; किनकि शारीरिक मन परमेश्वरको
 व्यवस्थाको अधीनतामा छैन; किनकि यो हुन नै सक्दैन ।
 ८ यसकारण जो शरीरमा छन्, तिनीहरूले परमेश्वरलाई
 खुशी पार्न सक्दैनन् ।

५-८ जोड्ने संयोगहरूको निरन्तर प्रयोगबाट स्पष्ट हुन्छ कि यी पदहरू नजिकको एकाई हुन् र पद ४ सँग घनिष्ठ रूपमा सम्बन्धित छन् । पद ५ मा "शरीर पछि" पद ४ मा समान अभिव्यक्तिको विचार जारी छ र "आत्मा पछि" लाई पनि यही कुरा लागू हुन्छ । पद ५ त्यसकारण पद ४ को अन्त्यमा विपरितको पुष्टि वा सम्भवतः व्याख्यात्मक छ । पद ६ ले पद ५ को पुष्टि गर्ने अधिमानत व्याख्यात्मक छ । र पद ७ ले पद ६ मा भनिएको कुराको कारण दिन्छ । पद ८ पद ७ को अन्त्यमा भनिएको असम्भवतालाई विस्तार गर्दछ । सम्पूर्ण खण्ड शरीर र आत्मा बिचको भिन्नताको विस्तार हो र यी प्रत्येक विपरित तत्वहरूमा के समावेश छ भन्ने कुराको स्पष्टीकरण हो । तर पद ४ को जोडलाई बेवास्ता गर्न मिल्दैन अर्थात्, "शरीरको पछि होइन तर आत्माको पछि" हो । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा चासो भनेको यी विरोधी तत्वहरूलाई विपरित गर्नु मात्र होइन तर देखाइएका व्यक्तिहरू शरीरको पछि नभई आत्माको पछि लाग्नुको कारण देखाउनु हो ।

"शरीर पछि" (पदहरू ४, ५) र "शरीरमा" (पदहरू ८, ९) दुई अभिव्यक्तिको समान प्रभाव छ, यस भिन्नताको साथ कि पहिलेको शरीरलाई निर्धारण गर्ने ढाँचाको रूपमा हेरिन्छ र पछिल्लोमा कन्डिसनिङ क्षेत्रको रूपमा-सम्बन्धित व्यक्तिहरू शरीर अनुसार सर्त र ढाँचामा छन् । 'शरीर' पापद्वारा भ्रष्ट, निर्देशित र नियन्त्रित मानव स्वभाव हो । "आत्माको पछि" (पदहरू ४, ५) र "आत्मामा" (पद ९) पनि उही प्रभावका लागि हुन्, पवित्र आत्मसँगको सम्बन्धलाई कुन कोणबाट हेरिएको छ भनेर समान भिन्नताका साथ सम्बन्धितहरू पवित्र आत्माद्वारा सर्त र ढाँचामा आधारित छन् ।

"शरीरका कुराहरूलाई मनन गर्नु" (पद ५) भनेको शरीरका चीजहरू विचार, रुचि, स्नेह र उद्देश्यको अवशोषित वस्तुहरूको रूपमा हुनु हो । र "शरीरको दिमाग" (पद ६) स्वभाविक जटिलता हो, जसमा केवल तर्कका गतिविधिहरू मात्र होइन तर भावना र इच्छाको पनि समावेश छ, शरीरद्वारा निर्देशित र नियन्त्रित हुन्छ । त्यसैगरी "आत्माका कुराहरू" (पद ५) मनमा राख्नु भनेको पवित्र आत्माका चीजहरू विचार, चासो, स्नेह र उद्देश्यको अवशोषण गर्ने वस्तुहरू हुनुपर्दछ र "आत्माको दिमाग" "तर्क, भावना र इच्छाको अभ्यास सहित स्वभाविक जटिल हो, पवित्र आत्माद्वारा ढाँचा र नियन्त्रित हुनु हो ।

अभिव्यक्तिहरू, "शरीरको पछि" ("शरीरमा"), "मासिक चीजहरूको दिमाग" ("शरीरको दिमाग"), "शरीर पछि हिँड्नु" एकअर्कासँग कारण सम्बन्धमा खडा हुन्छन् र छन् । सम्भवत आज्ञामा कारणगत रूपमा सम्बन्धित रूपमा बुझ्नको लागि हो । पहिलोले आधारभूत नैतिक अवस्थालाई परिभाषित गर्दछ, दोस्रोले त्यो अवस्थाबाट उत्पन्न हृदय र दिमागको भित्री फ्रेम र तेस्रोले दुवैबाट निस्कने अभ्यास तर विशेष गरी पहिलोदेखि दोस्रोसम्म विपरित दिशामा उही सिद्धान्तहरू "आत्माको पछि" ("आत्मामा"), "आत्माका कुराहरू" ("आत्माको दिमाग") र हिँड्ने सन्दर्भमा "आत्मा पछि" राख्छन् ।

"शरीरको दिमाग मृत्यु हो" (पद ६) यसको मतलब यो होइन कि शरीरको दिमागले मृत्यु पुर्याउँछ वा निम्त्याउँछ । त्यहाँ एक समीकरण छ र भविष्यवाणीमा शरीरको दिमाग समावेश छ भनेर निर्दिष्ट गर्दछ । मृत्युको सिद्धान्त पृथक्ता हो र यहाँ त्यो सिद्धान्तको सबैभन्दा उच्च अभिव्यक्तिलाई ध्यानमा राखिएको छ, अर्थात् परमेश्वरबाट अलग हुनु (यशैया ५९:२) । यो बिछोडलाई परमेश्वरबाट हाम्रो बिछोडको सन्दर्भमा विचार गरिन्छ जसद्वारा हामी अपराध र पापहरूमा मरेका छौं (एफिसी २:१) । देहको मन त्यस प्रकारको मृत्यु हो ।

"आत्माको मन जीवन र शान्ति हो" (पद ६) । उस्तै प्रकारको पहिचान यहाँ देखिन्छ । "जीवन" "मृत्यु" सँग विपरित छ र यसको

उच्चतम अभिव्यक्तिमा जुन यहाँ हेर्नु पर्छ, यसको अर्थ परमेश्वरको ज्ञान र सङ्गति हो (युहन्ना १७:३; १ युहन्ना १:३), मेलजोल जो शीर्ष हो । साँचो धर्मको "शान्ति" लाई जीवनको सहसम्बन्धको रूपमा सजिलै देख्न सकिन्छ । यस अवस्थामा यो निस्सन्देह परमेश्वरसँगको शान्तिको व्यक्तिपरक प्रभाव हो (५:१) जुन मनन गरिएको छ, परमेश्वरसँग एक हुनुको भावना र मेलमिलापको भावनाले जगाउने हृदय र दिमागको शान्ति (फिलिप्पी ४:७), शान्ति पापले सृजना गर्ने अलगाव र दुःखको विरोधी हो ।

पद ७ ले शरीरको मन मृत्यु हो भन्ने कारण दिन्छ । यो "परमेश्वर विरुद्धको दुश्मनी" हो । हामीसँग समान प्रकारको समीकरण छ । पापको सार परमेश्वरको विरुद्ध हुनु हो, यो परमेश्वरको विरोधाभास हो । यो भविष्यवाणी हामी परमेश्वरका शत्रुहरू हौं भनेर भन्नु भन्दा धेरै बलियो छ, किनकि यसले शरीरको दिमागलाई परिभाषित गर्दछ, मनलाई जो "शरीर पछि" र "शरीरमा" छन्, जो सर्त र शासित छ भनेर चित्रण गर्दछ । "शत्रुता" द्वारा शत्रुता जसको वस्तु परमेश्वर हुनुहुन्छ । परमेश्वरप्रति शत्रुता शरीरको मनको वास्तविक सिद्धान्त र शासित पक्ष हो । र जब हामी यस सम्बन्धमा "मन" को अर्थ के हो भनेर विचार गर्छौं तब तात्पर्य यो हो कि सबै गतिविधिहरू अन्तर्निहित स्वभाव परमेश्वरको विरोध र घृणा हो । पद ७ को पछिल्लो भाग पहिलो भागको पुष्टि हो । व्यवस्था परमेश्वरको ईश्वरीय चरित्र र इच्छालाई प्रतिबिम्बित गर्दछ र व्यवस्थाको मनोवृत्ति परमेश्वरसँगको सम्बन्धको सूचकांक हो । त्यसैले व्यवस्थाको अवज्ञालाई ठोस तरिकाको रूपमा व्याख्या गरिएको छ जसमा परमेश्वरको विरुद्धको दुश्मनी आफैं प्रकट हुन्छ र अभिव्यक्तिको शक्ति "शत्रुता परमेश्वरको विरुद्ध" ले गुरुत्वाकर्षण देखाउँदछ जुन व्यवस्थाको अवज्ञालाई हेरिन्छ । यस्तो सन्दर्भमा परमेश्वरको व्यवस्थाको यो सन्दर्भले यसको पवित्रता र महिमाको उही अनुमानलाई प्रमाणित गर्दछ जुन हामीले पत्रको अघिल्लो भागहरूमा बारम्बार फेला पारेका छौं । अन्तिम खण्ड, "वास्तवमा यो हुन सक्दैन", शरीरको दिमागमा बस्ने असम्भवतालाई औल्याउँछ र यसको मतलब यो भन्दा कम छैन कि "शरीरमा" भएकाहरूका लागि आज्ञाकारिताको कुनै स्वभाव राख्नु

नैतिक र मनोवैज्ञानिक असम्भव हो । परमेश्वरको व्यवस्थाको सम्मान हो ।

पद ८²⁸² पद ७ मा अन्तिम खण्डको विचारलाई जारी राख्छ, अर्थात् 'शरीरमा' हुनेहरूका लागि असम्भवता हुन्छ । तर परमेश्वरलाई मनपर्ने कुराहरू बोलेर विचारलाई प्रत्यक्ष व्यक्तिगत रूप दिइएको छ । र असम्भवताको हृद फराकिलो दायराद्वारा जोडिएको छ जुन "कृपया परमेश्वर" अभिव्यक्तिमा निहित छ । निस्सन्देह यो निहित छ कि "परमेश्वरको व्यवस्था" ले परमेश्वरलाई मनपर्ने कुराहरू बताउँछ । तर परमेश्वरलाई मनपर्ने कुरालाई "व्यवस्था" शब्दमा समावेश गरिएको भन्दा बढी बुझिन्छ । यसैले "शरीरमा भएकाहरूले परमेश्वरलाई खुशी पार्न सक्दैनन्" भनी असम्भवताको दायरालाई परमेश्वरलाई मनपर्ने कुराको सम्पूर्ण दायरालाई समेट्न विस्तार गरिएको छ । यो एक 'अवश्यक रूपमा पद ७ को पहिलो खण्डबाट निकालिएको निष्कर्ष हो कि शरीरको दिमाग परमेश्वरको बिरुद्ध दुश्मनी हो । तर प्रेरितले आफ्ना पाठकहरूलाई अनुमान गर्न छोडेनन्, उसले स्पष्ट रूपमा बताउँछ कि प्रभाव के हो कि शरीरमा भएकाहरूका लागि ईश्वरीय अनुमोदन र राम्रो आनन्द प्राप्त गर्ने कुनै पनि काम गर्न नैतिक र मनोवैज्ञानिक असम्भव छ । यहाँ हामी प्राकृतिक मानिसको पूर्ण असक्षमताको सिद्धान्त भन्दा कम छैन, अर्थात् परमेश्वरलाई राम्रोसँग खुसी पार्न वा उहाँको नजरमा राम्रोसँग मनपर्ने काम गर्न पूर्ण असक्षमता हुन्छ ।

सम्पूर्ण खण्डमा हामीसँग पूर्ण भ्रष्टता र पूर्ण असक्षमताको सिद्धान्तहरूको लागि बाइबलीय आधार छ । त्यसकारण यो मान्यता दिनुपर्छ कि यी सिद्धान्तहरूको प्रतिरोध यी सिद्धान्तहरूको वर्तमान-दिनका समर्थकहरूसँग मात्र होइन तर प्रेरित स्वयंसँग पनि सर्तमा आउनुपर्दछ । "परमेश्वरको विरुद्धको शत्रुता" पूर्ण भ्रष्टता बाहेक अरू केहि होइन र "परमेश्वरलाई खुशी पार्न सक्दैन" पूर्ण असक्षमता भन्दा कम छैन ।

²⁸² पद ८ मा ६६ निरन्तर छ र संस्करणमा जस्तै "र" द्वारा अनुवाद गर्न सकिन्छ ।

९-११

९ तर साँच्चै परमेश्वरका आत्मा तिमीहरूभित्र वास गर्नुहुन्छ भने तिमीहरू शरीरमा छैनौ, तर आत्मामा छौ। तर कुनै मानिससँग ख्रीष्टका आत्मा हुनुहुन्न भने त्यो उहाँको होइन ।

१० तर ख्रीष्ट तिमीहरूभित्र हुनुहुन्छ भने शरीर पापको कारणले मरेको छ, तर आत्मा धार्मिकताको कारणले जीवन हुनुहुन्छ ।

११ तर जसले येशुलाई मरेकाहरूबाट बौराएर उठाउनुभयो, उहाँका आत्मा तिमीहरूभित्र वास गर्नुहुन्छ भने ख्रीष्टलाई मरेकाहरूबाट बौराई उठाउनुहुनेले तिमीहरूभित्र वास गर्नुहुने उहाँका आत्माद्वारा तिमीहरूका मर्ने शरीरहरूलाई पनि जीवित पार्नुहुनेछ ।

९ शरीर र आत्मा बिचको भिन्नता माथि उल्लेख गरिएझैं छ । प्रेरितले विश्वासीहरूलाई आश्वासन र सान्त्वना प्रदान गर्न होशियार छन् जुन तिनीहरूको हो जो "आत्मामा" छन् र त्यसैले पवित्र आत्माको निर्देशन र नियन्त्रणमा छन् ।²⁸³ तैपनि उहाँ यस आश्वासनलाई मनोरञ्जन गर्न सकिने अवस्था राख्न पनि होशियार हुनुहुन्छ—“यदि त्यसो हो भने परमेश्वरका आत्मा तिमीहरूमा वास गर्नुहुन्छ” (एफिसी २:२२) । र पद ९ को पछिल्लो भागले संकेत गरेझैं, यो बासस्थान "आत्मामा" हुनुको कारण हो । विश्वासीसँग पवित्र आत्माको सम्बन्धलाई अभिव्यक्त गर्ने र त्यसको विपरित दुवै तरिकालाई ध्यान दिनुपर्छ । विश्वासी आत्मामा हुन्छ र आत्मा विश्वासीमा हुन्छ । यी फरक सम्बन्धहरू हुन् तर तिनीहरू अविभाज्य छन् ।

"तर यदि कुनै मानिससँग ख्रीष्टको आत्मा छैन भने, ऊ उसको होइन ।" यो अघिल्लो खण्डमा के निहित थियो भनी बताउनको एक

²⁸³ εἶπερ लाई "यस देखि" वा "त्यसलाई हेर्दै" को अर्थमा व्याख्या गर्न सकिन्छ ? (२ थेस्स. १:६) । तर εἶπερ को लागि शर्त तोकनु सामान्य छ (पद १७; १ कोरिन्थी ८:५; १५:१५; २ कोरिन्थी ५:३) । यहाँ यसले शर्त वा आधार निर्दिष्ट गर्दछ जसमा अघिल्लो खण्डहरूको आश्वासन आधारित छ (कलस्सी १:२३) । बनाम ९ को पछिल्लो भागमा चेतावनी स्पष्ट रूपमा नकारात्मक रूपमा भनिएको छ ।

प्रभावकारी नकारात्मक तरिका हो । "ख्रीष्टको आत्मा" अधिल्लो खण्डको "परमेश्वरको आत्मा" बाहेक अरू कोही होइन र पवित्र आत्माले ख्रीष्टलाई पितासँग राखेको जस्तै सम्बन्धलाई कायम राख्छ भनी संकेत गर्छ (२ कोरिन्थी ३:१७, १८), गलाती ४:६; फिलिप्पी १:१९; १ पत्रुस १:११)।²⁸⁴ यहाँ प्रेरितले स्थापित गरेको मापदण्डको बललाई सराहना गर्न आवश्यक छ । यदि कुनै व्यक्तिसँग पवित्र आत्मा छैन भने ऊ विश्वासी होइन । प्रत्येक विश्वासी पवित्र आत्माद्वारा बास हुन्छ र त्यसकारण माथि उल्लेख गरिए अनुसार आत्मामा हुन्छ । यो भन्नु हो, अन्यत्र प्रेरितको शिक्षाको सन्दर्भमा (७:१४), कि प्रत्येक विश्वासी "आत्मिक" हो र त्यहाँ "आत्मामा" र ती व्यक्तिहरू बिचको भेदभाव जस्तो ख्रीष्टियनहरू बिच कुनै भेदभाव छैन । जो "आत्मामा" छैनन् । "उनी उहाँका कोही होइनन्" भन्ने अभिव्यक्तिको शक्तिले आत्मा नभएको व्यक्ति (यहूदा १९) ख्रीष्टका बोलाइएकाहरू (१:६) बाहिर छ भन्ने शङ्काको लागि कुनै ठाउँ छोड्दैन ।

१० "र यदि ख्रीष्ट तिमीहरूमा हुनुहुन्छ भने"—सर्तहरूको यो भिन्नताले देखाउँछ कि परमेश्वरको आत्माको बास, ख्रीष्टको आत्मा हुनु र ख्रीष्ट हामीमा हुनु सबै समान प्रभावमा छन् । तथापि, यसको मतलब ख्रीष्ट र पवित्र आत्मा बिचको भिन्नतालाई धमिलो पार्ने कुरा होइन । न त यसले निवासको विशिष्ट मोडहरू वा देवत्वका सम्बन्धित व्यक्तिहरूको विशिष्ट कार्यहरू हटाउँदैन । तर यसले ख्रीष्ट र पवित्र आत्माको बिचमा रहेको सम्बन्धको घनिष्टतालाई रेखांकित गर्छ जसद्वारा विश्वासी दुवैको बासस्थान बन्छ ।

"पापको कारणले शरीर मरेको छ ।" "यस खण्डले ख्रीष्टसँगको एकताले गरेको पापको मृत्युलाई जनाउँछ भन्ने धारणाको लागि कुनै वारेन्टी छैन (६:२) । यो "पापको कारण" शब्दहरूसँग मेल खाँदैन र पद ११ मा हाम्रो "नश्वर शरीर" को पुनरुत्थानको सन्दर्भमा यहाँ "शरीर" लाई भौतिक शरीरको रूपमा मान्नुपर्ने हरेक कारण छ र मृत्युको भविष्यवाणी गरिएको छ । यो शरीर र आत्मा अलग हुँदा स्थान लिने विघटनको रूपमा हुन्छ । प्रेरितले शरीर "मरेको छ" भन्ने

²⁸⁴ यो फिलिप्योक्त क्लजको लागि सबैभन्दा बलियो समर्थन हो ।

सकछ किनभने मृत्युको सिद्धान्त अवस्थित छ र शरीर म्याकियरको अभिव्यक्ति प्रयोग गर्न, "मृत्युको शिकार" हो । "पापको कारण" ले ५:१२ र ६:२३ लाई फर्काउँछ र सत्यलाई पुनः जोड दिन्छ कि मृत्युले हाम्रो अस्तित्वको भौतिक पक्षमा आक्रमण गरेको कारण पापको तथ्य हो । शारीरिक मृत्यु पापको ज्याला हो ।

"तर पवित्रताले गर्दा आत्मा जीवन हो ।" संस्करणद्वारा अपनाईएको व्याख्या र सबै बाहेक समान व्याख्यात्मक रायको विपरीत ।²⁸⁵ यस खण्डमा "आत्मा" लाई म पवित्र आत्मा मान्छु । मृत शरीर र जीवनको रूपमा आत्मा बिचको भिन्नतालाई आवश्यक पर्दैन कि विपरित तत्वहरू मानिसको शरीर र मानिसको आत्मा हुनुपर्छ, धेरै व्याख्याकर्ताहरूले स्पष्ट रूपमा पुष्टि गर्छन् । पवित्र आत्मालाई मनन गरिएको छ भन्ने दृष्टिकोणको समर्थनमा निम्न विचारहरूलाई ध्यानमा राख्नुपर्छ । (१) अघिल्लो सन्दर्भमा र पद ११ मा पवित्र आत्मा शब्द "आत्मा" - 'आत्मामा', "परमेश्वरको आत्मा" ? (पद ९), "आत्मा" शब्दको प्रत्येक प्रयोगमा निस्सन्देह विचारमा हुनुहुन्छ । ख्रीष्टको" (पद १०), "उहाँको आत्मा जसले येशूलाई मरेकाहरूबाट ब्यूँताउनुभयो", "उहाँको आत्मा जो तिमीहरूमा वास गर्नुहुन्छ" (पद ११) । यसबाट अलग हुनको लागि उपलब्ध प्रमाणभन्दा धेरै प्रमाण चाहिन्छ । पद १० को अन्त्यमा निरूपण हुन्छ । (२) पद ११ को सुरुमा प्रस्तुत गरिएको विचारसँग पवित्र आत्माको रूपमा जीवनको सन्दर्भ एकदमै मिल्दोजुल्दो छ । किनभने पदको विषयवस्तु पुनरुत्थानको निश्चिततासँग बढी सान्दर्भिक छैन । ११, विश्वासीहरूमा वास गर्ने आत्मालाई जीवनको रूपमा कल्पना गर्नुपर्छ । (३) यस पदमा उल्लेख गरिएको मृत्युलाई शारीरिक मात्र हो भनेर सोच्नु गलत हो, मृत्यु भनेको शरीर र आत्माको पृथकीकरण हो र पछिल्लो, शरीरलाई असर गर्ने भ्रष्टाबाट गुञ्ज नपरे तापनि यो अलगावको विषय हो । यसैकारण यदि

²⁸⁵ सान्डे र हेडलामका सर्तहरूमा साझा दृष्टिकोणलाई भन्न सकिन्छ: "स्पष्ट रूपमा *πνεῦμα* को अर्थ यहाँ मानव *πνεῦμα* हो जसमा ईश्वरीय *πνεῦμα* को उपस्थितिले जीवनका गुणहरू छन्" (op. cit., ad loc.) । क्याल्भिनले यो पवित्र आत्मा हो भनी माथि उल्लिखित दृष्टिकोणलाई अपनाउनुहुन्छ । "पाठकहरूलाई पहिले नै सम्झाइएको छ, कि आत्मा शब्दले उनीहरूले आत्मालाई होइन तर पुनर्जन्मको आत्मालाई बुझ्नु पर्छ" (op. cit., ad loc.) । केल्भिन अघि र पछि कोही अरूले पनि यस्तै दृष्टिकोण अपनाए ।

प्रेरितले विश्वासीको मानव आत्मालाई स्पष्ट रूपमा भविष्यवाणी गरिएको मृत्युको विरोधमा खडा भएको रूपमा स्थापित गरेको भए अनौठो हुनेछ । शरीरको मृत्युको छुटकारा रद्दको माध्यमबाट केहि धेरै विरोधी, केहि विरोधी माग गरिएको छ । जीवनको रूपमा पवित्र आत्माले यो विरोधाभास प्रदान गर्दछ, जबकि मानव आत्माले जतिसुकै जीवनसँग समाहित भएको कल्पना गरे पनि हुँदैन । (४) पदको शासक विचार यो हो कि यद्यपि विश्वासीहरू मर्छन् र यो तथ्य शरीरको विघटनमा स्पष्ट रूपमा प्रदर्शन गरिएको छ, तैपनि ख्रीष्ट विश्वासीहरूमा बास गरेको हुनाले, जीवन दिने शक्तिहरू मृत्युलाई वहन गर्न ल्याइन्छ र यो जीवन राखिन्छ । शरीरको भागमा धूलोमा फर्कने उदाहरणमा विघटन गर्ने शक्तिसँग एकदम विपरीत जीवनको रूपमा पवित्र आत्माको सन्दर्भ यस विचारसँग सङ्केतात्मक रूपमा मिल्दोजुल्दो छ ।

यदि प्रश्नमा रहेको खण्डले पवित्र आत्मालाई जनाउँछ भने, "आत्मा नै जीवन हो" भन्ने प्रस्तावलाई पुनरुत्थानमा मृत्युको उन्मूलनको ग्यारेन्टी गर्ने जीवनसँग पवित्र आत्मालाई पहिचान गर्ने रूपमा आरक्षण बिना बुझ्नुपर्छ । प्रेरितले हामीलाई यो भविष्यवाणीको लागि तयार पार्नुभएको थियो । ख्रीष्ट आफैं पुनरुत्थान र जीवन हुनुहुन्छ (यूहन्ना ११:२५) । तर माथि उल्लेख गरिएझैं, प्रेरितले ख्रीष्ट र पवित्र आत्माको बिचको सम्बन्धको घनिष्टता देखाउनुभएको थियो जब उहाँले आत्मालाई "ख्रीष्टको आत्मा" भन्नुभएको थियो र आत्माको बासलाई ख्रीष्टको बासस्थानसँग तुलना गर्नुभयो (पद ९, १०क) । तथापि यो ध्यान दिनै पर्छ कि जब आत्मा "जीवन" भनी भनिन्छ, यो जीवनलाई मृत्युबाट जित्ने र छुटकारा दिने जीवन हो जुन विचारमा छ, पवित्र आत्माले छुटकाराको पूर्ण कार्यमा जीवनको रूपमा अर्थात्, पुनरुत्थान हो । यसले "धार्मिकताको कारणले आत्मा हो" भनी भनिएको अर्थ के हो भनी बताउँछ । 'पवित्र आत्मा ख्रीष्टद्वारा मुक्तिको उपलब्धि बाहेक छुटकाराको क्षेत्रमा जीवन होइन । यहाँ फेरि पनि हामीसँग अन्तरनिर्भरताको समान आत्मीयता छ । यो केवल भनिरहेको छ कि पवित्र आत्मा यहाँ बोलिएको जीवन होइन जुन धार्मिकता बाहेक यस पत्रको भव्य विषयवस्तु हो । यो धार्मिकताको

कारण हो जसलाई प्रेरितले "परमेश्वरको धार्मिकता" भनिन्छ र जुन ख्रीष्टको धार्मिकता र आज्ञाकारिता हो कि पवित्र आत्मा हाम्रो पापपूर्ण अवस्थालाई सर्त गर्ने मृत्युको सम्बन्धमा र रह्न गर्ने जीवन हो ।

११ जुन आत्मालाई उल्लेख गरिएको छ त्यो पवित्र आत्मा मात्र होइन । उहाँले "येशूलाई मरेकाहरूबाट ब्यूँताउनुभयो" भन्ने प्रश्न बिना पिता हुनुहुन्छ (४:२५, २६; ६:४; गलाती १:१; एफिसी १:१७, २०) । ख्रीष्टको पुनरुत्थानमा पिता विशेष एजेन्ट हुनुहुन्छ । पवित्र आत्मालाई "येशूलाई मृत्युबाट ब्यूँताउनुहुने उहाँको आत्मा" भनिएको हुनाले, यसको अर्थ पवित्र आत्माले छुटकाराको अर्थतन्त्रमा पिताको समान उत्कृष्टतासँग सम्बन्धित विशिष्ट कार्यमा पितासँग घनिष्ठ सम्बन्ध कायम राख्नुहुन्छ । जसरी पवित्र आत्मा ख्रीष्टको आत्मा हुनुहुन्छ किनभने उसले मसीहको कार्यालयमा ख्रीष्टसँगको सम्बन्धको घनिष्ठतालाई कायम राख्छ । जसलाई "ख्रीष्ट" नामले जनाउँछ, त्यसैले उहाँ पिताको आत्मा हुनुहुन्छ किनभने उहाँ येशूको हुर्काइमा पितासँगको आत्मीयताको कारणले हो । यो सम्बन्धले पद १० को अन्त्यमा प्रस्तावको आधार प्रदान गर्दछ, अर्थात् "आत्मा नै जीवन हो"—उहाँको जीवन, पुनरुत्थानको जीवन, पुनरुत्थान शक्ति र सद्गुण भएको जीवन हो । यसबाहेक पवित्र आत्माको वास जुन पद ११ को पहिलो भागको मुख्य विचार हो, यस बासस्थानलाई प्रदान गरिएको चरित्रको पक्षबाट हेरिन्छ कि यो उहाँको आत्माको रूपमा हो भन्ने तथ्यको सद्गुणमा येशू विश्वासीहरूमा बास गर्नुहुन्छ भनेर र यो उहाँको बासस्थानको तथ्यबाट निकालिएको निष्कर्षसँग नजिकको सम्बन्धमा खडा छ, 'जसले ख्रीष्ट येशूलाई मृत्युबाट ब्यूँताउनुभयो, उहाँले तिमीहरूमा वास गर्ने उहाँको आत्माद्वारा तिमीहरूका नश्वर शरीरहरूलाई पनि जीवन दिनुहुनेछ' ।

"उहाँ जसले ख्रीष्ट येशूलाई बिउँताउनुभयो" उहाँ फेरि पिता हुनुहुन्छ । त्यसकारण, उहाँलाई विश्वासीहरूको पुनरुत्थानमा विशिष्ट एजेन्टको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ । र यो पुनरुत्थान "तपाईंको नश्वर शरीरलाई जीवित बनाउन" को सर्तमा परिभाषित गरिएको छ । यसले मरेकाहरूबाट पुनरुत्थानलाई जनाउँछ किनभने हामीले

प्रेरितले "नश्वर शरीरहरू" (पद १०) भन्दा "मृत शरीरहरू" भन्ने अपेक्षा गरेका छौं । तर भाषा महत्त्वपूर्ण छ । "नश्वर" शब्दले विश्वासीहरूको शरीरलाई मृत्युको घटना अघि यस जीवनमा उनीहरूसँग सम्बन्धित मृत्युदरको पक्षबाट वर्णन गर्दछ । यद्यपि यो मृत शरीरको रूपमा तिनीहरू पुनरुत्थानमा जीवित हुनेछन् तर तिनीहरूको "नश्वर शरीर" को रूपमा पहिचानले देखाउँछ कि यो त्यही शरीर हो जुन विश्वासीहरूले अब पाएका छन् जुन पुनरुत्थानमा जीवित बनाइनेछ । पहिचान र निरन्तरतालाई यहाँ प्रेरितले अपनाउने वर्णनमा सूचित गरिएको छ, पहिचान र निरन्तरता कुनै पनि हालतमा गुणस्तरको नयाँपनमा हस्तक्षेप गर्दैन जसद्वारा यी शरीरहरू पुनरुत्थान राज्यको लागि फिट हुनेछन् (१ कोरिन्थी १५:३५-५४) ।

संस्करणको पछि लाग्ने पाठले स्पष्ट रूपमा संकेत गर्दछ कि पवित्र आत्मा पुनरुत्थानमा सक्रिय हुनुहुनेछ - "तिमीहरूमा वास गर्ने उहाँको आत्माद्वारा" ।²⁸⁶ यद्यपि पिता ख्रीष्टको जस्तै विश्वासीहरूको पुनरुत्थानमा विशेष एजेन्ट हुनुहुन्छ, यसले काम गर्दछ । पवित्र आत्माको एजेन्सीलाई बहिष्कार नगर्नुहोस् । पवित्र आत्माका व्यक्तिहरू मुक्तिको कर्ममा सक्रिय हुन्छ र पूर्णतामा पनि हुन्छन् । यदि हामीले यो शाब्दिक भिन्नतालाई पछ्याउँछौं भने ख्रीष्टको मृतकबाट पुनरुत्थानमा पनि पवित्र आत्मा सक्रिय हुनुहुन्थ्यो भन्ने थप निहितार्थ छ । ख्रीष्टको पिताको बौरिउठाइलाई यस पाठमा विश्वासीहरू पनि उठ्नेछन् भन्ने ग्यारेन्टीको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ । ख्रीष्टको पुनरुत्थानले प्रदान गरेको ढाँचालाई विश्वासीहरूको पुनरुत्थानमा पछ्याइएको सुझाव पनि छ (एफिसी १:१७) । त्यसकारण यदि विश्वासीहरूको पुनरुत्थानमा पवित्र आत्मा सक्रिय हुनुहुन्छ भने,

²⁸⁶ भेरियन्ट भनेको $\delta\iota\alpha$ जेनिटिभसँग गरियो र $\delta\iota\alpha$ एक्युसेटिभसँग हुन्छ । पहिलेको— $\tau\omicron\upsilon \acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\kappa\omicron\upsilon\tau\omicron\varsigma \acute{\alpha}\upsilon\tau\omicron\upsilon \pi\nu\epsilon\upsilon\mu\alpha\tau\omicron\varsigma$ —ए सी पी द्वारा समर्थित छ ? र धेरै संस्करणहरू, पछिल्लो — $\tau\omicron \acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\kappa\omicron\upsilon\tau\omicron\varsigma \acute{\alpha}\upsilon\tau\omicron\upsilon \pi\nu\epsilon\upsilon\mu\alpha$ — बी डि जी र केही संस्करणहरू सहित अभिशापको मास पहिलोले पवित्र आत्माको प्रत्यक्ष एजेन्सीलाई संकेत गर्दछ । पछिल्लो, तथापि यो एजेन्सी बहिष्कार गर्दैन र वास्तवमा त्यहि सुझाव दिन्छ । केवल, यदि पछिल्लो पढाइलाई अपनाइयो भने, पुनरुत्थानमा पवित्र आत्माको एजेन्सीको विचारलाई दबाउन सम्भव हुनेछ । तथापि यदि आत्माको वास पुनरुत्थानको कारणको रूपमा दिइएको छ ($\delta\iota\alpha$ with the acc.), यो आत्माको कारणलाई हटाउन गाह्रो छ ।

यसले उहाँ ख्रीष्टको पुनरुत्थानमा पनि सक्रिय हुनुहुन्थ्यो भनेर पछ्याउनेछ । यसले पछिल्लोको लागि आधार र पूर्वको लागि ढाँचा आपूर्ति गर्दछ ।

सम्पूर्ण पदको प्रमुख विचार यसरी प्रस्तुत गर्न सकिन्छ । (१) पिताले ख्रीष्टलाई उठाउनुभयो । (२) पवित्र आत्मा पिताको आत्मा हुनुहुन्छ जब पिताले येशूलाई उठाउने व्यक्तिको रूपमा यस विशिष्ट क्षमतामा विचार गरिन्छ । (३) पवित्र आत्मा विश्वासीहरूमा बास गर्नुहुन्छ र तिनीहरूमा पिताको आत्माको रूपमा वास गर्नुहुन्छ । (४) आत्माको यो बास किनकि यो येशूलाई जीवित पार्नुहुनेको आत्माको बास हो, यसरी बस्नेहरूको मृत्युबाट पुनरुत्थानको ग्यारेन्टी दिन्छ ।

१२-१७

१२ यसकारण अब भाइहरूहो, शरीरअनुसार जिउनलाई हामी शरीरका ऋणी होइनौं ।

१३ किनकि तिमीहरू शरीरअनुसार जियौ भने तिमीहरू मर्नेछौ, तर तिमीहरूले आत्माद्वारा शरीरका कामहरू मान्यौ भने तिमीहरू जिउनेछौ ।

१४ किनकि जतिजना परमेश्वरका आत्माद्वारा डोच्याइँदछन्, तिनीहरू परमेश्वरका पुत्रहरू हुन् ।

१५ किनकि फेरि डराउनका निम्ति तिमीहरूले बन्धनको आत्मा पाएका छैनौ; तर तिमीहरूले धर्मपुत्र तुल्याउनुहुने आत्मा पाएका छौ, जसद्वारा हामी 'हे अब्बा! हे पिता!' भनी पुकार्दछौं ।

१६ आत्मा आफैले हाम्रो आत्मासँग 'तिमीहरू परमेश्वरका सन्तान हो' भनी गवाही दिनुहुन्छ;

१७ अनि सन्तान हौं भने हकवालाहरू पनि हौं; साँच्चै परमेश्वरका हकवालाहरू र ख्रीष्टसँग साझा-हकवालाहरू; उहाँसँगै हामीले दुःख भोग्यौं भनेचाहिँ उहाँसँगै हामीले महिमा पनि पाउनेछौं ।

१२ पद १२ अधिल्लो पदहरूबाट निकालिएको एउटा निष्कर्ष हो र सम्भवतः अध्यायको सबै अधिल्लो भागलाई यस निष्कर्षको आधारको रूपमा बुझ्न सकिन्छ । उपदेशको भाषामा स्पष्ट रूपमा नभए तापनि निष्कर्षमा उत्तेजक प्रभावहरू छन् । सामान्यतया हामी ख्रीष्टको बलिदान कार्यको बारेमा सोच्दछौं जसले हामीलाई पवित्र जीवनको ऋणमा राख्छ । तर यहाँ काम र विशेष गरी पवित्र आत्माको बासस्थान जुन अभिषेकको कारणको रूपमा बिन्ती गरिन्छ । हामीमा परेको दायित्वलाई नकारात्मक रूपमा भनिएको छ—‘देहका लागि होइन, देहको पछि बाँच्ने ऋणीहरू’ भनिएको छ । निस्सन्देह, यो निहित छ कि हामी आत्माको पछि बाँच्नको लागि आत्माको ऋणी छौं, तर यो हो यसको नकारात्मक विपरितबाट अनुमान गर्न अनुमति दिन्छ । "शरीर" पापपूर्ण इच्छा, मनसाय, स्नेह, प्रवृत्ति, सिद्धान्त र उद्देश्यको जटिलता हो र "शरीर पछि बाँच्न" त्यो जटिलद्वारा शासित र निर्देशित छ । अनुमानको बल स्पष्ट छ । पाप र मृत्युको व्यवस्थाबाट आत्माद्वारा छुटकारा पाएको र पवित्र आत्माद्वारा वास गरेर, पवित्र आत्माले हामीलाई मुक्त गर्नुभएको कुरामा हाम्रो आज्ञाकारिता र सेवा प्रदान गर्न हाम्रो लागि कति विरोधाभासपूर्ण छ !

१३ पद १३ ले पद १२ को व्यक्त गरिएको अस्वीकार र निहित पुष्टि दुवैको कारण दिन्छ र यसले शरीर पछिको जीवन र आत्मा पछिको जीवनको विरोधाभासी मुद्दाहरू प्रस्तुत गरेर त्यसो गर्छ । "यदि तिमीहरू शरीरको पछि लाग्यौ भने तिमीहरू मर्नेछौ ।" यहाँ एक अपरिहार्य र अपरिवर्तनीय अनुक्रम छ, एक अनुक्रम जुन परमेश्वर आफैले गर्नुहुन्न र उल्लङ्घन गर्न सक्नुहुन्न । जीवनलाई देहधारी जीवनको मुद्दा बनाउनु स्वभाविक विरोधाभास हुनेछ । परमेश्वरले शरीरबाट बचाउनु हुन्छ तर यसमा होइन । पावलले यहाँ विश्वासीहरूलाई बोल्दैछन् र उनीहरूलाई भन्छन्, "यदि तिमीहरू शरीरअनुसार जिउँछौ भने तिमीहरू मर्नेछौ" । उल्लेख गरिएको मृत्युलाई यसको फराकिलो दायरामा बुझ्नुपर्छ र यसको अन्तिम अभिव्यक्ति, अनन्त अलगावमा मृत्युको कमीबाट रोकिँदैन । परमेश्वरबाट विश्वासीको सुरक्षाको सिद्धान्तले यस क्रमलाई बेवास्ता

गर्देन । मृत्युको मुद्दाबाट बच्ने एउटै उपाय भनेको शरीरको जीवनबाट छुटकारा पाउनु हो । "तर यदि तिमीहरूले आत्माद्वारा शरीरका कामहरूलाई माछौं भने तिमीहरू बाँच्नेछौ ।" यस मामलामा क्रम अन्यमा जस्तै अपरिहार्य र अपरिवर्तनीय छ । यो उल्लेखनीय छ कि यस अवस्थामा प्रेरितले अभिव्यक्तिको समानान्तर मोड प्रयोग गर्दैन्, "यदि तिमीहरू आत्माको पछि लाग्दछौ" । उहाँ धेरै ठोस बन्नुहुन्छ र एक नकारात्मक सूत्रमा फर्कनुहुन्छ, जसले प्रेरितको सोचाइको व्यावहारिक झुकावलाई पुनः सङ्केत गर्दछ र यो तथ्यलाई संकेत गर्दछ कि अभिषेक नकारात्मक र सकारात्मक हुनुपर्छ-"यदि आत्माद्वारा तपाईंले शरीरका कामहरूलाई मार्नु भयो भने, बाच्नुहुन्छ" । यस कथनको सन्दर्भमा धेरै अवलोकनहरू आवश्यक छन् । (१) "मृत्युमा हाल्नु" ले हाम्रो तर्फबाट हुने गतिविधिलाई जनाउँछ । ७:४ मा विश्वासीहरूलाई मृत्युदण्ड दिइएको र उनीहरूलाई जहाँ राखिएको थियो त्यसैमा मरेको रूपमा चित्रण गरिएको छ (७:६) । यी पदहरूमा विश्वासीको निष्क्रियता दृश्यमा छ । अहिले उनको जिम्मेवारीपूर्ण गतिविधि सूचीकृत भएको छ । पछिल्लो पूर्व वा पहिलोमा आधारित छ । व्यवस्था र पापको लागि विश्वासीको एकै पटकको लागि मृत्युले उसलाई उसको अंगहरूमा पापलाई मर्मत गर्ने आवश्यकताबाट मुक्त गर्दैन्; यसले उसलाई त्यसो गर्न आवश्यक र सम्भव बनाउँछ । (२) "शरीरको कर्म वा काम" भौतिक अस्तित्व जसलाई हामीले शरीर भन्दछौं त्यो निस्सन्देह अभिप्रेत छ (पदहरू १०, ११) र त्यसकारण प्रेरितले शरीरसँग सम्बन्धित र दर्ता गरिएका पापहरूको बारेमा सोच्दै हुनुहुन्छ भन्ने संकेत गर्दछ । ६:६ को सम्बन्धमा उल्लेख गरिएझैं, विचार यो होइन कि शरीर पापको स्रोत हो न त मृत्युको लागि पापहरू मात्र हुन् जसको शरीर कार्यकारी अंग हो । यो बरु विश्वासीमा राखिएका मागहरूको ठोस ठोसता र व्यावहारिकता हो जुन स्पष्ट बनाइन्छ । "शरीरका कर्म वा कामहरू" ती अभ्यासहरू हुन् जुन पापको शरीरको विशेषताहरू हुन् (६:६), अभ्यासहरू जुन विश्वासीले बाँच्नको लागि मार्नु पर्छ (कलस्सी ३:५) । (३) यो गतिविधि पवित्र आत्माबाट अलग होइन - यो "आत्माद्वारा" हो । विश्वासीलाई शक्तिको भण्डार छैन जसबाट उसले तान्दछ । यो सधैं

"आत्माद्वारा" हो कि प्रत्येक पवित्र र पवित्र गतिविधि प्रयोग गरिन्छ । (४) जीवन जो उत्तरवर्ती हो, जसरी विपरित समानान्तरमा मृत्यु यसको व्यापक सन्दर्भमा जीवन हो र त्यो अनन्त जीवनबाट कम पर्देन जुन सन्तहरूले परमेश्वरको उपस्थिति र संगतिमा अनन्तसम्म आनन्द लिनेछन् ।

१४ यस पद र अधिल्लो पद बिचको सम्बन्ध निम्नानुसार छ । आत्माद्वारा शरीरका कामहरूलाई मार्नेहरूलाई परमेश्वरको आत्माद्वारा अगुवाइ गरिन्छ । तर परमेश्वरका आत्माद्वारा अगुवाईमा परेकाहरू परमेश्वरका सन्तान हुन् । र यदि तिनीहरू परमेश्वरका छोराहरू हुन् भने, त्यो स्थिति अनन्त जीवनको ग्यारेन्टी हो । पद १४ त्यसैले, पद १३ मा दिइएको आश्वासनको लागि आधार प्रदान गर्ने रूपमा व्याख्या गर्न सकिन्छ, अर्थात्, "तिमीहरू बाँच्नेछौ", विशेष विचार भनेको अनन्त जीवन पुत्रत्वको अपरिवर्तनीय मुद्दा हो । यो मानिन्छ कि आत्माद्वारा शरीरका कामहरूलाई मार्नेहरूलाई परमेश्वरको आत्माले नेतृत्व गर्दछ र यो स्पष्ट रूपमा दाबी गरिएको छ कि आत्माले अगुवाइ गर्नेहरू यिनीहरू परमेश्वरका छोराहरू हुन् ।²⁸⁷ "आत्माद्वारा अगुवाईमा" भन्नाले तिनीहरू आत्माद्वारा शासित छन् र आत्माको गतिविधि र विषयहरूको निष्क्रियतामा जोड दिइन्छ । "शरीरका कामहरूलाई मार्नुहोस्" (पद १३) ले विश्वासीको गतिविधिलाई जोड दिन्छ । यी पूरक हुन् । विश्वासीको गतिविधि आत्माको गतिविधिको प्रमाण हो र आत्माको गतिविधि विश्वासीको गतिविधिको कारण हो ।

१५ यस पदले पद १३, १४ मा व्यक्त गरिएको विचारलाई थप पुष्टि गर्दछ, अर्थात् पुत्रत्व अनन्त जीवनको ग्यारेन्टी हो । छोराछोरीको प्रभाव अब खुलासा भएको छ । "दासत्वको आत्मा" र "धर्मपुत्र आत्मा" को अर्थमा धेरै भिन्नताहरू अवस्थित छन् । एक सामान्य दृष्टिकोण, यदि सबैभन्दा प्रचलित छैन भने, यो हो कि "दासत्वको आत्मा" भनेको दासत्वको आत्मा वा दिमागको स्वभाव हो जसले हामीलाई

²⁸⁷ οὐτοί सँग जोड छ र "यी र अरू कुनै छैन" को बल छ ।

सुसमाचारद्वारा मुक्ति हुनु अघि नियन्त्रण गर्दछ, एक स्वभाव जसले डर र डरलाई जगाउँछ वा साथ दिन्छ । त्यसरी नै, "धर्मपुत्र आत्मा" भनेको आत्मविश्वासको फिलीयल स्वभाव हो जसले आफैलाई "अब्बा, पिता" ठेगानामा अभिव्यक्त गर्दछ ।²⁸⁸ "आत्मा" शब्दलाई स्वभाव, मनको प्रेमको अर्थमा प्रयोग गर्न सकिन्छ । ११:८; १ कोरिन्थी ४:२१; गलाती ६:१; १ पत्रुस ३:४; सम्भवतः २ तिमोथी १:७) राम्रो र खराब दुवै अर्थमा हुन्छ, यसबाहेक कुनै अन्य अर्थमा "दासत्वको आत्मा" को व्याख्या गर्न असम्भव देखिन्छ; पवित्र आत्मा बन्धनको आत्मा होइन तर स्वतन्त्रताको आत्मा हो (२ कोरिन्थी ३:१७) । र यो शब्द "आत्मा" लाई एक अर्थमा "दासत्वको आत्मा" मा र अर्को अर्थमा "धर्मपुत्र आत्मा" मा लिनु कठोर हुनेछ, यो अचम्मको कुरा होइन कि व्याख्याकर्ता हरूले माथिको व्याख्यालाई अपनाए । तथापि, यो व्याख्या अस्वीकार गर्नको लागी राम्रो कारण छ । गलाती ४:६ यस पदसँग नजिकको समानान्तर छ: "र किनकि तिमीहरू छोराहरू हो, परमेश्वरले उहाँको पुत्रको आत्मालाई हाम्रो हृदयमा पठाउनुभयो, अब्बा, पिता" । यहाँ बिना कुनै प्रश्न पवित्र आत्मा दृष्यमा हुनुहुन्छ र उहाँद्वारा हामी "अब्बा, पिता" भनेर पुकार्छौं । विचारको समानान्तरताले रोममा भएको निष्कर्षलाई बाधा पुर्‍याउँछ । ८:१५ "धर्मपुत्र आत्मा, जसद्वारा हामी पुकार्दछौं, अब्बा, पिता" पवित्र आत्मा हो ।"²⁸⁹ उहाँलाई "धर्मपुत्रको आत्मा" भनिन्छ, किनकि उहाँ धर्मपुत्रको एजेन्ट हुनुहुन्छ भनेर होइन तर उहाँले परमेश्वरका छोराछोरीहरूमा "अब्बा, पिता" र कराउन सक्ने भक्तिपूर्ण प्रेम र आत्मविश्वास सिर्जना गर्नुहुन्छ । परमेश्वरका सन्तानको अधिकार र विशेषाधिकारहरू प्रयोग गर्नुहोस् ।²⁹⁰ "अब्बा, पिता" ठेगानाको

²⁸⁸ उदाहरणका लागि लुथर, फिलिपी, मेयर, गिफोर्ड, स्यान्डे र हेडलाम, डेनी, डोड, विज्ञापन स्थान सायद र हेडलामले "दत्तक आत्मा" लाई "दासत्वको आत्मा" भन्दा फरक अर्थमा लिन सक्छ र पहिलेलाई पवित्र आत्माको रूपमा बुझाउँछ । यो हल्डेनको मामला हो, उदाहरणका लागि जसले दास आत्माको अर्थमा "दासत्वको आत्मा" लिन्छ तर पवित्र आत्माको रूपमा "दत्तक आत्मा" लिन्छ ।

²⁸⁹ क्याल्विन, अल्फोर्ड, होज, हल्डेन, गोडेट, विज्ञापन स्थान ।

²⁹⁰ यो आवश्यक छैन वा होजसँग भन्नको लागि कडा रूपमा सही छैन कि 'आत्मालाई यस्तो भनिन्छ किनभने उसले ग्रहण गर्छ । उहाँद्वारा नै हामी परमेश्वरका सन्तान बनेका हौं' (op. cit., ad loc.) । यो पिता हुनुहुन्छ, जो श्रेष्ठताले धर्मपुत्रमा अभिकर्ता हुनुहुन्छ । प्रमाणहरू,

सन्दर्भमा (मर्कुस १४:३६; गलाती ४:६) सबैभन्दा व्यावहारिक दृष्टिकोण यो हो कि दुवै अरामीक र ग्रीक शब्दहरू हाम्रा प्रभु स्वयं र उहाँका चेलाहरूले प्रयोग गरेका थिए । कम्तिमा तिनीहरू मध्ये केही, दुवै सर्तहरू अपनाईएको ठेगानाको रूपमा संयुक्त भएको नतिजाको साथ उहाँको उदाहरण अनुसरण गरे ।²⁹¹ पुनरावृत्तिले न्यानोपन र साथै विश्वासलाई संकेत गर्दछ जसको साथमा पवित्र आत्माले परमेश्वरका जनहरूलाई बच्चाहरूको रूपमा उनीहरूलाई मद्दत गर्न सक्षम र तयार पिताको नजिक आउन उत्प्रेरित गर्नुहुन्छ ।²⁹² परमेश्वर पिताप्रतिको दृष्टिकोणको यो आत्मविश्वासको मनोरन्जन गर्न हिचकिचाउनु साँचो नम्रताको चिन्ह होइन । यो ध्यान दिनुपर्छ कि यो पवित्र आत्माद्वारा वा यो दृष्टिकोण बनाइएको हो । आत्माद्वारा बढाइएको पूजनीय श्रद्धा र कोमलताबिना ठेगाना अनुमान र अहंकार हो ।

यदि "धर्मपुत्रको आत्मा" पवित्र आत्मा हो भने "दासत्वको आत्मा" के हो ? एउटा मामिलामा "आत्मा" लाई उचित नामको रूपमा लिनु अनि अर्कोमा होइन । तथापि, पवित्र आत्मालाई "दासत्वको आत्मा" भन्न सकिँदैन, किनकि माथि उल्लेख गरिए अनुसार, उहाँ जहाँ हुनुहुन्छ, त्यहाँ स्वतन्त्रता छ । समाधान यो विचारमा निहित छ कि 'दासत्वको आत्मा' लाई सम्मान गर्ने प्रस्ताव नकारात्मक छ र हामीले यस विचारलाई व्याख्या नगर्नुको कुनै कारण छैन, "तिमीहरूले पवित्र आत्मालाई दासत्वको आत्माको रूपमा पाएका छैनौं तर दासत्वको आत्माको रूपमा ग्रहण गर्ने आत्मा" हो । "फेरि डरको लागि" अभिव्यक्तिलाई यस अर्थमा बुझ्नुपर्छ कि पवित्र आत्माको स्वागतले पूर्व-ख्रीष्टियन राज्यलाई चित्रण गर्ने त्यो दास डरमा पुनः प्राप्तिको असर गर्दैन र यसको कारण यो हो कि पवित्र आत्मा बन्धनको आत्मा होइन तर ग्रहणको आत्मा हो, आत्मा जसको गतिविधिहरू ग्रहणसँग मिल्दोजुल्दो कुरालाई बढावा दिन्छ, बन्धनको लक्षणसँग होइन ।

विशेष गरी पावलका पत्रहरूमा, यसले संकेत गर्दछ कि यो पितामा विश्वासीहरूले धर्मपुत्रद्वारा छोराहरूको सम्बन्धलाई कायम राख्छन् र यसैले पिताले धर्मपुत्रको रूपमा लिनुहुन्छ ।

²⁹¹ फिलिप्पी, मेयर, गोडेट, स्यान्डे र हेडलाम, विज्ञापन स्थान ।

²⁹² वेस्टमिन्स्टर छोटी क्याटेकिज्म, प्रश्न १०० ।

१६ यस पदको विचार बुझ्नको लागि पहिलेको कुरामा फर्कनु आवश्यक छ । पद १५ मा विश्वासीको हृदयमा दर्ता गरिएको फिलिअल प्रतिक्रियालाई सन्दर्भ गरिएको छ - "हामी रोयौं, अब्बा, पिता" । पद १६ को भाषा प्रयोग गर्न को लागी यो धर्मपुत्र आत्माको रूपमा पवित्र आत्माको बासको सद्गुणमा विश्वासीको आफ्नै चेतनाद्वारा जन्मेको साक्षी हो । अब पद १६ मा यो पवित्र आत्मा आफैले बोक्नु भएको साक्षी हो । र यो पछिल्लो साक्षीलाई विश्वासीको आफ्नै चेतनाले जन्मेको साक्षीसँग मिलेर काम गरेको रूपमा कल्पना गरिएको छ । त्यसकारण आत्माको गवाही हाम्रो फिलीयल चेतनाको गवाहीबाट अलग हुनुपर्छ । यो हामीलाई दिइएको साक्षी हो जुन हामीले दिएको साक्षी भन्दा फरक छ । यसरी दिइएको गवाही "हामी परमेश्वरका सन्तान हौं" भन्ने प्रभावको लागि हो ।²⁹³ हामीले आत्माको यो गवाहीलाई "तिमी परमेश्वरका सन्तान हो" भन्ने प्रत्यक्ष प्रस्तावित प्रकाशमा समावेश भई व्याख्या गर्नु हुँदैन । यो साँच्चै हामीलाई साक्षी दिइएको छ र यो "हाम्रो आत्मा" हो तर त्यहाँ धेरै सम्मानहरू छन् जसमा यो साक्षी जन्मिएको छ । विशेष गरी यो विश्वासीहरूको हृदयमा प्रतिज्ञाहरू छापेर प्रकट गरिएको छ जुन उनीहरूका परमेश्वरका उत्तराधिकारी र ख्रीष्टसँग संयुक्त उत्तराधिकारीका रूपमा

²⁹³ नयाँ नियममा पावलको *υιοθεσία* शब्दको एकाधिकार छ (८:१५, २३; ९:४; गलाती ४:५; एफिसी १:५) । यो उल्लेखनीय छ कि उसले आफूलाई *υιός* शब्दमा धर्मपुत्र तोक्न प्रतिबन्ध लगाउने छैन । यस अध्यायमा हामीसँग प्रयोगको लचिलोपनको एक रोचक उदाहरण छ । पदहरू १६, १७, २१ मा उसले *τέκνα* र पद १४, १९ मा प्रयोग गर्दछ । उहाँले *υιοί* प्रयोग गर्नुहुन्छ । हामीले अन्यत्र पनि त्यस्तै भिन्नता पाउँछौं, *τέκνα* ९:७, ८ मा एफिसी ५:१; फिलिप्पी २:१५ र *υιοί* ९:२६; २ कोरिन्थी ६:१८; गलाती ३:२६; ४:६, ७ फरक अवधारणा खोज्नु कृत्रिम हुनेछ । त्यहाँ कुनै प्रमाण छैन कि, *υιός* को व्युत्पत्तिको सन्दर्भमा पावलले नयाँगरि जन्मनुद्वारा गठन गरिएको यस पुत्रत्वको कल्पना गरेका थिए । युहन्नाको प्रयोग फरक छ । उसले यस सम्बन्धको सन्दर्भमा *τέκνον* प्रयोग गर्दै प्रकाश २१:७ र सम्भवतः यूहन्ना १२:३६ मा बाहेक उहाँले यूहन्ना १:१२ मा *τέκνα* प्रयोग गर्नुहुन्छ, १ यूहन्ना ३:१, २, १०; ५:२; १ यूहन्ना ११:५२; २ यूहन्ना १, ४, १३; ३ यूहन्ना ४ यो हुन सक्छ कि यूहन्नाले पुत्रत्वलाई नयाँगरि जन्मसँग अझ नजिकबाट जोडेको हुन सक्छ (यूहन्ना १:१२, १३; १ यूहन्ना २:२९; ३:९; ४:७; ५:१, ४, १८) । तर यूहन्नामा पनि विशेषाधिकार प्रदान गर्ने विशिष्ट कार्य पनि स्पष्ट छ (यूहन्ना १:१२; १ यूहन्ना ३:१) ।

छन् र उनीहरूमा पिताले उनीहरूलाई बोलाउनुपर्छ, परमेश्वरका सन्तान भन्ने महान् प्रेमको आश्चस्तता उत्पन्न गर्दछ (१ यूहन्ना ३:१) ।²⁹⁴

१७ यस पदले स्पष्ट रूपमा परमेश्वरका मानिसहरूलाई पर्खिरहेको महिमाको सम्मान गर्ने र पद १४ सँग सम्बन्धित रहेको पुत्रत्वको तथ्यबाट निकालिएको निष्कर्षलाई स्पष्ट रूपमा बताउँछ । त्यहाँ पुत्रत्वको तथ्यलाई अनन्त जीवनको ग्यारेन्टीको रूपमा जोडिएको थियो । यहाँ यो विस्तार गरिएको छ र परमेश्वरका मानिसहरूलाई पर्खिरहेको जीवनलाई परिभाषित गरिएको छ- "परमेश्वरका उत्तराधिकारीहरू र ख्रीष्टसँग संयुक्त-हरिसहरू" (गलाती ४:७ जहाँ उही तार्किक अनुक्रमलाई अझ संक्षिप्त रूपमा व्यक्त गरिएको छ) । "परमेश्वरका उत्तराधिकारीहरू" मा परमेश्वरका सन्तानहरूका उत्तराधिकारीहरू हुन् जसलाई परमेश्वरले आफैले तिनीहरूका लागि राख्नुभएको छ । तर यो उत्तम र गहिरो विचारलाई दबाउन गाह्रो छ कि परमेश्वर स्वयं उहाँका सन्तानको उत्तराधिकार हुनुहुन्छ (भजनसंग्रह ७३:२५, २६; विलाप ३:२४) । यस धारणालाई समर्थन दिइन्छ जब हामी विचार गर्छौं कि तिनीहरू "ख्रीष्टसँग संयुक्त उत्तराधिकारी" हुन् । ख्रीष्टको इनाम मुख्य रूपमा थियो कि उहाँ पितासँग महिमा हुनुहुन्थ्यो; र प्रभु उहाँको उत्तराधिकारको अंश हुनुहुन्थ्यो (यूहन्ना १७:५; भजनसंग्रह १६:५) । "ख्रीष्टसँग संयुक्त उत्तराधिकारीहरू" भनेको हो कि परमेश्वरका सन्तानहरू ख्रीष्टसँग संयुक्त रूपमा उहाँलाई दिइएको उत्तराधिकारको स्वामित्वमा प्रवेश गर्छन् । यो त्यो पक्ष हो जसबाट ख्रीष्टसँगको मिलन र सम्वाद (जसलाई प्रेरितले यस पत्रको अधिल्लो भागहरूमा अन्य सम्बन्धहरूमा जोड दिनुभएको थियो) महिमाको अवस्थामा हेर्नुपर्दछ । जसरी ख्रीष्टले उहाँको कष्ट, मृत्यु र पुनरुत्थानमा उहाँको तर्फबाट दुःख भोग्नु, मर्नुभयो र पुनरुत्थान हुनुभयो, त्यसरी नै उहाँलाई उहाँको सम्पन्न कामको इनामको रूपमा प्रदान गरिएको महिमामा उहाँलाई तिनीहरूबाट अलग विचार गर्न

²⁹⁴ उपयोगी प्रदर्शनको लागि रोबर्ट हल्डेन: cit., ad loc.; थोमस चाल्मर्सको: रोमीहरूका लागि पावल पत्रमा व्याख्यानहरू, LIV सिकाई ।

सकिँदैन् । र तिनीहरू महिमाको अवस्थामा उहाँबाट अलग विचार गर्न सकिँदैन् । त्यसकारण तिनीहरूको उत्तराधिकारको महिमा त्यो महिमा बाहेक अरू कुनै हुन सक्दैन जुन ख्रीष्टको उच्चताको इनाममा छ । यो पदको अन्तिम खण्डमा स्पष्ट रूपमा भनिएको छ, "उहाँसँग हामी पनि महिमा हुनेछौं" । यो याद दिलाउन राम्रो छ कि येशूले यही प्रार्थना गर्नुभएको थियो-आफ्नै तर्फबाट: "हे पिता, तपाईंले मलाई जतिजना दिनुभएको छ, तिनीहरू पनि म जहाँ छु, त्यहीं मसँगै रहून् भन्ने इच्छा म गर्दछु, र तपाईंले मलाई दिनुभएको मेरो महिमा तिनीहरूले देखून्; किनकि तपाईंले मलाई संसारको उत्पत्तिभन्दा पहिल्यै प्रेम गर्नुभयो" (यूहन्ना १७:२४) । "ख्रीष्टसँग संयुक्त उत्तराधिकारीहरू" "परमेश्वरका उत्तराधिकारीहरू" भन्दा उच्च अवधारणा होइन तर यसले "परमेश्वरका उत्तराधिकारीहरू" हुनुमा के समावेश छ भनेर ठोस अभिव्यक्ति र स्पष्टीकरण दिन्छ ।

"यदि त्यसो हो भने हामी उहाँसँग दुःख भोग्छौं, कि हामी उहाँसँग महिमा पनि हुन सक्छौं" त्यो अवस्था हो जसमा उत्तराधिकारको प्राप्ति आकस्मिक छ (पद ९) । ख्रीष्टको महिमामा कुनै साझेदारी छैन जबसम्म उहाँको पीडाहरूमा साझेदारी हुँदैन । दुःख र त्यसपछि महिमा ख्रीष्ट आफैंको लागि नियुक्त गरिएको आदेश थियो । यो उहाँको मसीही उपक्रम र डिजाइनको सन्दर्भमा अन्यथा हुन सक्दैन (लूका २४:२६; फिलिप्पी २:६-११; १ पत्रुस १:११) । उहाँसँग उत्तराधिकारी भएकाहरूलाई पनि यही आदेश लागू हुन्छ । तथापि, तिनीहरूले दुःख भोगेर महिमामा प्रवेश गर्नुपर्छ भन्ने मात्र होइन, यो क्रमको एक समानान्तर भन्दा बढी छ । यो याद गर्न आवश्यक छ कि तिनीहरूले उहाँसँग दुःख भोग्छन् र यो संयुक्त सहभागितालाई महिमाको मामलामा जस्तै दुखको मामलामा जोड दिइएको छ । यो नयाँ नियम र विशेष गरी पावलमा ख्रीष्टको पीडाको रूपमा परमेश्वरका जनहरूको पीडामा जोडिएको कारण र आयातको कारण हो (२ कोरिन्थी १:५; फिलिप्पी ३:१०; कलस्सी १:२४; २ तिमोथी २:११; १ पत्रुस ४:१३; मर्कूस १०:३९) । विश्वासीहरूले प्रायश्चित, पाप स्वीकार, मेलमिलाप र छुटकाराको उपलब्धिमा योगदान गर्दैनन् । कतै पनि उनीहरूको पीडालाई त्यस्तो सद्गुण वा प्रभावकारिताको

रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छैन । प्रभुले आफ्ना जनका अधर्महरू ख्रीष्टमा मात्र राखिदिनुभयो र उहाँमा मात्रै परमेश्वरले संसारलाई आफूसँग मिलाप गर्नुभयो । ख्रीष्टले मात्र हामीलाई उहाँको रगतद्वारा छुटकारा दिनुभयो । यद्यपि त्यहाँ अन्य पक्षहरू छन् जसबाट परमेश्वरका सन्तानहरूको पीडाहरूलाई ख्रीष्ट आफैंको पीडाहरूसँग वर्गीकृत गर्न सकिन्छ । तिनीहरूले ख्रीष्टले सहनुभएका पीडाहरूमा भाग लिन्छन् र तिनीहरूलाई मुक्तिको समाप्ति र ख्रीष्टको सम्पूर्ण शरीरको महिमाको लागि आवश्यक पीडाहरूको कुल कोटा भर्ने रूपमा लिइन्छ (कलस्सी १:२४) । फेरि मिलन र ख्रीष्टसँगको सम्बन्ध यस सहभागिताको व्याख्या र प्रमाणीकरण हो ।

१८-२५

१८ किनकि म ठान्दछु, यस वर्तमान समयका दुःखकष्टहरू त्यस महिमासँग तुलना गरिने योग्यका छैनन्, जो हामीमाथि प्रकट हुनेछ ।

१९ किनकि सृष्टिको तीव्र आशाले पनि परमेश्वरका पुत्रहरूको प्रकट हुवाइलाई पखिरहेको छ ।

२० किनकि सृष्टि व्यर्थताको अधीनतामा राखिएको छ; आफ्नै इच्छाले होइन, तर उहाँको इच्छाले, जसले त्यसलाई अधीनतामा राख्नुभएको छ, यस आशामा;

२१ किनभने सृष्टि आफैले पनि विनाशको बन्धनबाट छुटकारा पाएर परमेश्वरका सन्तानहरूको महिमापूर्ण स्वतन्त्रताभित्र प्रवेश गर्नेछ ।

२२ किनकि हामी जान्दछौं, अहिलेसम्म पनि सारा सृष्टि एकसाथ ऐयाआत्या गरिरहेको र प्रसूति-वेदनामा तड्पिरहेको हुन्छ ।

२३ अनि तिनीहरू मात्र होइनन्, तर हामीहरू पनि, जससँग आत्माको पहिलोफल छ, अँ, हामी आफैले पनि, धर्मपुत्र-ग्रहणको अर्थात् हाम्रो शरीरको छुटकाराको बाटो हेर्दै आफूभित्र-भित्रै ऐयाआत्या गर्दछौं ।

२४ किनकि आशाद्वारा हामीले मुक्ति पाएका छौं, तर जुन आशा देखिन्छ, त्यो आशा नै होइन; किनकि जुन कुरा मानिसले देख्छ, त्यसका लागि उसले अझै किन आशा गर्दछ र ?

२५ तर जुन कुरा हामी देख्दैनौं, त्यसको आशा गर्दछौं भने हामी धीरजसँग त्यसको बाटो हेर्दछौं ।

त्यहाँ प्रोत्साहनका तीनवटा आधारहरू छन् जुन प्रेरितले परमेश्वरका सन्तानहरूलाई ख्रीष्टको खातिर सहने र ख्रीष्टसँगको महिमाको आवश्यक पूर्व शर्तको रूपमा उनीहरूलाई आह्वान गरिएका पीडाहरूमा सहयोग र सान्त्वनाको लागि जोड दिन्छन् । यी पदहरूले यी आधारहरू मध्ये पहिलो गठन गर्ने विचारहरू समावेश गर्दछ ।

१८ यो पदले यस जीवनमा भोग्नुपरेको पीडा र परमेश्वरका सन्तानहरूका लागि आरक्षित महिमाको भार बिचको ठूलो असमानताको लागि अपील हो—वर्तमान दुःखहरू भविष्यमा प्रकट हुने महिमासँग तुलना गर्दा तुच्छतामा क्षीण हुन्छन् । प्रेरितले यस विचारलाई दुःखकष्टहरूको धैर्य सहनशीलताको प्रेरणाको रूपमा अपील गर्दछ । जब उसले "म गणना गर्छु" (३:२८; फिलिप्पी ३:१३) भन्छ, उसले आफ्नो निर्णयलाई एउटा सत्यताको सम्मान गर्दै आफ्नो न्याय दिइरहेको छ जसमा कुनै बेवास्ता छैन (२ कोरिन्थी ४:१७) । "वर्तमान समय" भनेको त्यो अवधि हो जसमा यी पीडाहरू घट्छन् । यो एक प्राविधिक अभिव्यक्ति हो र हाम्रो साझा वाक्यांश, "समय" सँग बराबरी हुनु हुँदैन । वर्तमान समय "यस युग" वा "वर्तमान युग" "आउने युग" (मत्ती १२:३२; मर्कूस १०:३०; लूका १६:८; २०:३४, ३५; रोमी १२:२, गलाती १:४; एफिसी १:२१ को विपरीत हो । आउने युग पुनरुत्थान र प्रकट हुने महिमाको युग हो । मृत्यु अधिको जीवनमा विश्वासीले भोगेका दुःख र मृत्युमा उसले प्रवेश गरेको आनन्द बीचको भिन्नता होइन (२ कोरिन्थी ५:८; फिलिप्पी १:२३) । पुनरुत्थानको महिमा आउने युगको हो । यसलाई "हामीलाई प्रकट गरिने महिमा"

भनिन्छ । अभिव्यक्तिले भविष्यमा प्रकाशको निश्चिततालाई बताउँछ । यो "प्रकट" शब्दमा पूर्वनिर्धारित लुकाइएको कुरालाई जोड दिन आमन्त्रित हुनेछ ? प्रकट हुने महिमालाई पहिले देखि नै लुकाएर राखिएको र प्रकट गर्न मात्र आवश्यक छ भनी कल्पना गर्ने हदसम्म राखिएको छ तब महिमा त्यो महिमा हुनेछ जुन अहिले ख्रीष्टको हो र जुन भविष्यमा विश्वासीहरूलाई दिइनेछ । तथापि "प्रकट" शब्दले यो अर्थ राख्दैन (गलाती ३:२३) । र प्रकट हुने महिमा पुनरुत्थान (पद २३) सँग यति जोडिएको छ कि हामी यसलाई परमेश्वरको डिजाइन र उद्देश्य बाहेक अहिले अवस्थित भएको कल्पना गर्न सक्दैनौं । यो महिमा "हामीसामु" प्रकट हुनुपर्दछ, अर्थात् यो हामीसम्म पुग्नको लागि हो, हामीलाई प्रदान गर्नु हो, ताकि हामी वास्तविक सहभागी बनौं; यो कुनै महिमा होइन जसको हामी केवल दर्शक बन्नु पर्छ ।

१९ पद १८ मा यो पद जोडिएको सटीक तत्वको रूपमा विचारको उल्लेखनीय भिन्नता यथोचित रूपमा अवस्थित छ ।²⁹⁵ जब शंकाको लागि राम्रो कारण छ, एक मात्र आफ्नो निर्णय र यसको कारण व्यक्त गर्न सक्नुहुन्छ । यस्तो देखिन्छ कि पद १९ ले रोगी र आत्मविश्वासी अपेक्षालाई पुष्टिकरण र समर्थन प्रदान गर्ने उद्देश्य राखेको छ जसको निहितार्थ, विश्वासीहरूलाई पद १८ मा आग्रह गरिएको छ र यो सृष्टिको "गहिरो अपेक्षा" लाई उदाहरण दिएर गरिएको छ । यदि "सृष्टि" ले निरन्तर अपेक्षा राख्छ भने विश्वासीहरूले पनि त्यसै गर्नुपर्दछ - हामी सृष्टिमा नै अडिग बनौं । "सृष्टि" शब्दले १:२० मा सृजनात्मक कार्यलाई जनाउँछ । यहाँ यो उत्पादन सन्दर्भ गर्नुपर्छ । प्रश्न यो छ: यसले सिर्जना गरेको वास्तविकता कति समावेश गर्दछ ? यो ध्यान दिनुपर्छ कि यसलाई पद २०-२३ द्वारा सीमित गरिएको छ । र सङ्केत वा निरूपणमा पुग्ने सबैभन्दा राम्रो तरिका यो सीमांकनको

²⁹⁵ मेयर सोच्छन् कि यो भविष्यको महिमाको निश्चितता हो जुन बनाम १९ मा देखाइँदैछ र उसले " μέλλουσιν" को प्रबल प्रमुखता" (op. cit., ad loc.) मा जोड दिन्छ । फिलिप्पी सोच्छन् कि यो महिमाको भविष्य जत्तिको निश्चितता होइन, विश्वासी र सृष्टि दुवैको पर्खाइ र सुस्केराले भविष्यलाई देखाएको प्रभावमा छ । अरूले पद १९ मा भविष्यको महिमाको महानताको पुष्टि पाउँछन् ।

सन्दर्भमा बहिष्कारको माध्यमबाट अगाडि बढ्नु हो ।²⁹⁶ स्वर्गदूतहरूलाई समावेश गरिएको छैन किनभने तिनीहरू व्यर्थता र भ्रष्टाचारको बन्धनमा परेका थिएनन् । शैतान र प्रेतहरूलाई समावेश गरिएको छैन किनभने तिनीहरू परमेश्वरका छोराहरूको प्रकटीकरणको लागि लालसाको रूपमा मात्र सकिँदैन र तिनीहरूले परमेश्वरका सन्तानको महिमाको स्वतन्त्रतामा भाग लिने छैनन् । परमेश्वरका सन्तानहरू आफैंमा समावेश छैनन् किनभने तिनीहरू "सृष्टि" (पदहरू १९, २१, २३) बाट अलग छन् - त्यहाँ कुनै उद्देश्य हुनेछैन, उदाहरणका लागि "र यति मात्र होइन तर हामी पनि" भन्ने ।" (पद २३) यदि विश्वासीहरू अघिल्लो पदमा सृष्टिको भविष्यवाणी गरिएको विलापमा समावेश भएका थिए । सामान्यतया मानवजातिलाई बहिष्कृत गरिनु पर्छ किनभने यो मानवजातिको बारेमा भन्न सकिँदैन कि यो "व्यर्थको अधीनमा थियो, यसको आफ्नै इच्छाले होइन" - मानवजातिलाई सबै दुष्टताको अधीनमा थियो जुन उल्लङ्घनको स्वैच्छिक कार्यको कारणले यसलाई सहन पर्ने भनिएको छ । मानवजातिको अविश्वासलाई समावेश गर्न सकिँदैन किनभने गम्भीर अपेक्षाले तिनीहरूको विशेषता गर्दैन । वर्तमानमा अविश्वासी तर परिवर्तन हुनेहरूलाई समेत बहिष्कृत गरिएको छ किनभने तिनीहरू परमेश्वरका सन्तानहरूमा समावेश हुनेछन्, जो प्रकट हुने महिमाका सहभागीहरूका रूपमा "सृष्टि" (पदहरू १९, २१) बाट अलग छन् । यसरी हामी देख्छौं कि सबै तर्कसंगत सृष्टिलाई पद २०-२३ को सर्तहरूद्वारा बहिष्कृत गरिएको छ । त्यसकारण हामी गैर-तार्किक सृष्टि, सजीव र निर्जीवमा सीमित छौं । पद २२ मा प्रेरितले "सम्पूर्ण सृष्टि" को कुरा गरेको हुनाले हामी गैर तर्कसंगतको प्रतिबन्धित क्षेत्रमा व्यापक दायरा शब्द दिन बाध्य छौं र हामीलाई थप

²⁹⁶ होजको शब्दमा, "शब्दहरू *πᾶσα ἡ κτίσις* सम्पूर्ण सृष्टि यति व्यापक छन्, कि कुनै पनि कुरालाई बहिष्कृत गर्नु हुँदैन जुन विषयको प्रकृति र सन्दर्भलाई उनीहरूको दायरा भित्र अँगाल्न सकिँदैन" (op. cit., ad. loc.) ।

सीमाहरू राख्नुबाट रोकिएको छ, तथापि अनुमान असुरक्षित हुनेछ ।

297

त्यसकारण भौतिक स्वर्ग र पृथ्वीको बारेमा प्रेरित बोल्छन् जब उनले "सृष्टिको उत्कट आशाले परमेश्वरका छोराहरूको प्रकटीकरणको लागि पर्खन्छ ।"²⁹⁸ निस्सन्देह यहाँ अवतार छ तर धर्मशास्त्रमा यो एकदम सामान्य छ (भजनसंग्रह ९८:८; यशैया ५५:१२; इजिकिएल ३१:१५) । व्यक्तिगत नभएको कुरालाई व्यक्तिकरण गरेर प्रस्तुत गरिएको सत्यतालाई अस्पष्ट गर्दैन्, गैर-तार्किक सृष्टि नयाँगरि जन्मनुको लागि आरक्षित छ जुन "परमेश्वरका छोराहरूको प्रकटीकरण" सँग सम्बन्धित छ । यो "प्रकाश" मात्र अर्को पक्ष हो जसबाट तिनीहरूसामु प्रकट हुने महिमालाई हेरिन्छ । तब सम्म परमेश्वरका सन्तानहरू आफ्ना छोराहरूको रूपमा आफ्नो हैसियत र विशेषाधिकारको प्रशस्ततामा आफैं र अरूलाई प्रकट हुनेछैनन् र तिनीहरू सबै ख्रीष्टसँगै महिमित नभएसम्म ख्रीष्टको शरीर यसको अखण्डता र एकतामा प्रकट हुनेछैन कलस्सी ३:३-४) ।

२० यस पदले कारण दिन्छ कि किन "'सृष्टि' गहिरो आशाले भरिएको छ र परमेश्वरका छोराहरूको प्रकाशको लागि पर्खिरहेको छ । त्यहाँ तीनवटा विचारहरू उल्लेख गरिएका छन्: (१) यो व्यर्थको अधीनमा थियो । (२) यो आफ्नै इच्छाको अधीनमा थिएन । (३) यो आशाको अधीनमा थियो । सृष्टिको अधीनमा रहेको "व्यर्थता" ले

²⁹⁷ विपक्षी विचारहरूको थप विस्तृत खण्डन र यसको प्रतिरक्षाको लागि सम्बन्धित पद, Hodge: op. cit., ad loc. and Meyer: op. cit., ad loc. यो दृष्टिकोण टिप्पणीकारहरूले सबैभन्दा व्यापक रूपमा राखेका छन् ।

²⁹⁸ प्रेरित ३:२२ को ἀποκατάστασις πάντων लाई यही नयाँगरि जन्मनुको सन्दर्भमा लिनु एकदमै उचित छ । मती १९:२८ παλιγγενεσία लाई बारम्बार एउटै तरिकाले व्याख्या गरिएको छ । त्यहाँ कुनै शङ्का छैन कि नयाँ स्वर्ग र २ पत्रुस ३:१३ को नयाँ पृथ्वी यो नयाँगरि जन्मनुलाई सन्दर्भ गर्नुहोस् । यस पछिल्लो खण्डमा हामीसँग परम एस्काटोलोजी छ, र रोमी ८:१९-२३ दिइएको विवरण मुक्तिको प्रकृति जुन सृष्टिले परमेश्वरका छोराहरूको प्रकटीकरणमा आनन्द लिनेछ त्यो हो जसले कुनै उच्च वा अधिक परम महिमाको लागि ठाउँ छोड्दैन - यसलाई "परमेश्वरका सन्तानहरू महिमाको स्वतन्त्रतामा छुटकारा" भनेर परिभाषित गरिएको छ । परमेश्वरका छोराहरूको लागि यो स्वतन्त्रता पूर्ण छ, सृष्टिले आफ्नै परिधिमा उपभोग गरेको स्वतन्त्रता पनि परिपूरक हुनुपर्छ ।

प्रकृतिको क्रमलाई बाधा पुऱ्याउने जीवन्तताको अभाव र प्रकृतिका शक्तिहरूले आफ्नो उचित लक्ष्य हासिल गर्नमा हुने निराशालाई जनाउँछ । यस पृथ्वीको सम्बन्धमा यो पक्कै पनि उत्पत्ति ३:१७, १८ मा पावलको टिप्पणी हो । तर हामीले "सृष्टि" शब्दलाई यस पृथ्वीमा सीमित गर्न सक्दैनौं । प्रेरितको क्षितिज धेरै फराकिलो छ । हामीले उत्पत्ति ३:१७, १८ (भजनसंग्रह १०७:३४; यशैया २४:५-१३) बाट प्राप्त गर्न सम्भव भए तापनि यस व्यर्थताको केही धारणा जुन यसले हाम्रो पृथ्वीलाई असर गरेको छ, हामी बुझ्न सक्षम छैनौं । समग्र रूपमा सृष्टिको लागि प्रभाव छ तर सम्पूर्ण सृष्टि प्रभावित भएको पद २२ बाट स्पष्ट हुन्छ । "आफ्नो इच्छाको होइन" ले "सृष्टि" सँग इच्छा छ वा यसले व्यर्थताको आफ्नै अधीनमा रहन सक्छ भन्ने संकेत गर्दैन । यो केवल एक कथन हो कि यो तथ्यलाई जोड दिनको लागि हो कि यो पूर्णतया अर्कोको इच्छाको कारणले अधीनमा भएको थियो । "जसले यसलाई अधीनमा राख्यो उसको कारणले" - यो परमेश्वरबाहेक अरू कोही हुन सक्दैन, न शैतान, न मानिस, न त शैतान वा मानिसले यसलाई आशामा अधीनमा राख्न सक्थे, केवल परमेश्वरले यसलाई यस्तो डिजाइनको साथ अधीनमा राख्न सक्नुहुन्थ्यो । साथै सन्दर्भ आशा एक दिन साकार हुनेछ भनेर संकेत गर्दछ र किनकि यो केवल परमेश्वरको कार्यले मात्र हुन सक्छ, त्यसरी नै परमेश्वरले मात्र आशाको आवश्यकता वा आधार स्थापित गर्न सक्नुहुन्थ्यो । व्यर्थतालाई²⁹⁹ अन्तिम छुटकाराको परमेश्वरको डिजाइन बाहेक यस खराब अवस्थामा लगाइएको थिएन र त्यसकारण यसको वर्तमान अवस्था अन्तिम छैन । अर्को शब्दमा आशाले अधीनताको कार्यलाई सर्त राख्छ र यसमा लगाइएको व्यर्थता र भ्रष्टाचारलाई निरन्तरता दिन्छ । यस तथ्यले निम्न पदहरूमा स्पष्ट रूपमा उल्लेख गरिएको छुटकारा र पुनर्स्थापनाको विचारको अनुमान र पुष्टि गर्दछ र यसले पद १९ को "गम्भीर अपेक्षा" को व्याख्या गर्दछ ।³⁰⁰

²⁹⁹ ἐπ' ἐλπίδι लाई ὑπετάγη वा ὑποτάξαντα सँग लिइयो भने यसले धेरै फरक पाउँदैन । तर यो अधिमानतः पार्तिपलको सट्टा मुख्य क्रियाको रूपमा पूर्वको साथ लिइन्छ ।

³⁰⁰ यो प्रतिनिधित्व कहिलेकाहीँ भौतिक सृष्टिलाई नष्ट गरिनुपर्छ भन्ने धारणासँग मेल खाँदैन, किनभने यस्तो धारणा सबै आशाका लागि परराष्ट्र हो । आशाले केहि चीजको अपेक्षा समावेश गर्दछ जसको आशा गर्ने विषय प्राप्तकर्ता हुनुपर्दछ । यस अवस्थामा यो परमेश्वरका

२१ संस्करणको सुरुमा संयोजन 'त्यो' द्वारा प्रस्तुत गरिएको छ । यस घटनामा पद २१ ले आशाको वस्तुलाई परिभाषित गर्दछ - यो सृष्टिको उद्धार हुनेछ भन्ने आशा हो । यो संयोगलाई "किनभने"³⁰¹ पनि अनुवाद गर्न सकिन्छ र त्यस घटनामा सृष्टिलाई आशामा व्यर्थको अधीनमा हुनुको कारण बताउँछ । प्रस्तुतीकरण र व्याख्या दुवै सत्य र सन्दर्भ अनुरूप छन् । कुन सही हो पत्ता लगाउन गाह्रो छ तर अनिश्चितताले सृष्टिलाई "भ्रष्टताको बन्धनबाट परमेश्वरका सन्तानको महिमाको स्वतन्त्रतामा छुटकारा दिइनेछ" भन्ने मुख्य विचारलाई अलमल पार्दैन । "भ्रष्टताको बन्धन" भनेको भ्रष्टतामा समावेश भएको बन्धन हो र यो नैतिक चरित्र नभएकोले गैर-तार्किक सृष्टिमा पनि क्षय र मृत्युको अर्थमा लिनुपर्छ ।³⁰² 'परमेश्वरका सन्तानहरूको महिमाको स्वतन्त्रता' त्यो स्वतन्त्रता हो जुन परमेश्वरका सन्तानहरूको महिमामा समावेश छ र स्वतन्त्रताको रूपमा भ्रष्टाचारको बन्धनसँग एकदमै भिन्नतामा उभिएको छ । "महिमा" भनेको पद १७, १८ मा उल्लेख गरिएको हो । सृष्टिले परमेश्वरका सन्तानहरूलाई दिइने महिमामा बाँडफाँड गर्नु हो । त्यो महिमामा मात्र सहभागी हुन सक्छ, तथापि गैर-तर्कसंगत रूपमा यसको प्रकृतिसँग मिल्ने तरिकामा हुन्छ, तैपनि परमेश्वरका सन्तानहरूको महिमा सृष्टिलाई पनि समावेश गर्ने एउटा हो र ब्रह्माण्डीय पुनरुत्थान बाहेक यसको कल्पना गर्नु हुँदैन-परमेश्वरका मानिसहरूको महिमा सबै चीजहरूको पुनः प्राप्तिको सन्दर्भमा हुनेछ (प्रेरित ३: २१) ।

सन्तानहरूको महिमाको स्वतन्त्रतामा मुक्ति हो । विनाशले यो सकारात्मक तत्व प्रदान गर्न सकेन - विनाश अन्तिम अस्वीकार हो ।

³⁰¹ यदि ए बी सी डि इ के एल पी सँग ὅτι को सट्टा, डि एफ जी सँग δότι पढ्ने हो भने यो आवश्यक हुनेछ । उल्लेखनीय सम्पादकहरूले पछिल्लो पढाइलाई पछ्याउँछन् ।

³⁰² यदि φθορά को यहाँ नैतिक अर्थ छ (गलाती ६:८; २ पत्रुस १:४; २:१९), तब बन्धन मानिसको नैतिक भ्रष्टाबाट निस्कने बन्धन हुनेछ, त्यो बन्धन जसको सृष्टिको अधीनमा छ । मानिसको पापको नतिजा र φθορά आफै सृष्टिको भविष्यवाणी हुनेछैन । अपोजिसनको रूपमा τῆς φθορᾶς लिनु स्वाभाविक हो, भ्रष्टाचारमा समावेश हुने बन्धनलाई, जसरी उल्टो, τῇ ἐλευθερίᾳ τῆς δόξης व्याख्या गरिनु पर्छ । φθορά को यो गैर नैतिक अर्थमा कलस्सी २:२२ मा प्रयोग गरिएको छ, २ पत्रुस २:१२ क, १ कोरिन्थी १५:४२, ५० यो उही गैर-नैतिक शक्ति सबैभन्दा सम्भावित छ - यो शरीरको मृत्युदर हो जुन दृश्यमा छ ।

सृष्टिको लागि आरक्षित स्वतन्त्रता यसको "गम्भीर अपेक्षा" को लक्ष्य हो र यसको विलाप र कष्टको समाप्ति हो ।

२२ यहाँ प्रेरितले सृष्टिको आशाको सम्बन्धमा पुष्टी गरिएको कुराको पुष्टि गर्न एक निर्विवाद तथ्यलाई अपील गर्दछ । यो सृष्टिको अधीनमा रहेको व्यर्थता र भ्रष्टताको प्रत्यक्ष पुष्टि गर्ने उद्देश्य हो वा होइन, भन्न गाह्रो छ । जे भए पनि यो मुक्तिको पुष्टि हो जसको लागि सृष्टिको नियति छ । पद २२ को यो आयात तब मात्र स्पष्ट हुन्छ जब हामीले प्रयोग गरिएका सर्तहरूको बलको कदर गर्छौं, "रिसाउनु र पीडामा दुखाइ " यी कष्ट र पीडाहरू मृत्युको पीडा होइन, जन्मको पीडा हुन् । क्याल्भिनका शब्दहरूमा "प्राणीहरूको रूपमा भविष्यमा भ्रष्टाबाट मुक्त हुने आशा छ, त्यसैले तिनीहरू सुत्केरी नहुँदासम्म प्रसवमा परेकी महिलाले जस्तै कराउँछन् । तर यो सबैभन्दा उपयुक्त समानता हो, यसले देखाउँछ कि उसले बोलेको विलाप व्यर्थ र प्रभावहीन हुनेछैन, किनभने यसले लामो समयसम्म आनन्दित र आशिष् फल फलाउनेछ ।"³⁰³ "अहिले सम्म" ले नयाँ व्यवस्थाको जन्म अझै भएको छैन भनी संकेत गर्छ तर यो पनि जन्मको पीडा समाप्त भएको छैन र त्यो आशा निभिएको छैन भन्ने संकेत पनि हो । "एकसाथ" लाई यसको सम्पूर्णतामा सृष्टि र यसका सबै भागहरूलाई विश्वासीहरूसँग एकताको रूपमा नभई यस कष्टमा एकताको रूपमा बुझाउनु राम्रो मानिन्छ । सम्पूर्ण सृष्टिमा जोड र सृष्टिमा विश्वासीहरूको सहभागितालाई अर्को पदमा स्पष्ट रूपमा सूचित गरिएको छ भन्ने तथ्यलाई पछिल्लो दृष्टिकोणको विरुद्धमा मिलाइन्छ । फिलिप्पीका शब्दहरूमा "सम्पूर्ण सृष्टिले सुत्केराको भव्य सिम्फनी स्थापना गरेको देखिन्छ ।"³⁰⁴

२३ "र यति मात्र होइन"—यहाँ परमेश्वरका सन्तानहरूको संयुक्त सुत्केर प्रतिबिम्बित छ, सारा सृष्टि मात्र होइन हामी पनि रुन्छौं । तथापि फरक अवलोकन गर्ने पर्छ । विचार यो होइन कि सृष्टिले

³⁰³ Op. cit., ad loc.; सम्बन्धित पद, . Meyer: op. cit., ad loc., et al.

³⁰⁴ Op. cit., ad loc.

रुन्छ, यो आशा गर्न सकिन्छ कि हामीले पनि रुनु पर्छ । न त यो सोचाइ छ कि सृष्टिले यसको मुक्तिको लागि रुन्छौं कि आत्माको पहिलो फल पाएका हामी कति धेरै हुनुपर्छ ।³⁰⁵ परमेश्वरका सन्तानहरूको विलापलाई अचम्मको कुराको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ ।³⁰⁶ तर अचम्मलाग्दो भए तापनि त्यस कारणले गर्दा यो सृष्टि र परमेश्वरका सन्तान दुवैको देह राखिएको आशाको अझ धेरै पुष्टि गर्ने कुरा हो । संस्करणको प्रस्तुत, 'जससँग आत्माको पहिलो फल छ', सम्भव छ र यसले भावनालाई बाधा पुऱ्याउँदैन ।³⁰⁷ यो खण्डलाई "आत्माको पहिलो फल भएको" भनेर पनि अनुवाद गर्न सकिन्छ र यसलाई अर्थमा बुझ्न सकिन्छ । त्यसबेलादेखि वा यद्यपि हामीसँग आत्माको पहिलो फल छ ।³⁰⁸ व्याख्याकर्ताहरूले प्रस्तुतको लागि प्राथमिकता पाएको जस्तो देखिन्छ, "यद्यपि हामीसँग आत्माको पहिलो फल छ" र अनुग्रहको अर्थ बुझ्दछौं कि हामीलाई प्रदान गरिएको अनुग्रह र विशेषाधिकारको बाबजुद हामी अझै पनि आफैं भित्र रुन्छौं ।³⁰⁹ यसरी विश्वासीहरूको दृष्टिकोणमा आशाले ओगटेको

³⁰⁵ यो क्याल्विनको दृष्टिकोण हो । परमेश्वरको आत्माद्वारा प्रकाशित भएका, यति ठूलो लाभ प्राप्त गरिसकेपछि, आशाको दृढता र इच्छाको आकांक्षाका साथ आकांक्षा र प्रयास गर्न हामीलाई कति धेरै राम्रो लाग्छ" (op. cit., ad loc.) ।

³⁰⁶ फिलिप्पी जसले भन्छन्, "हामीले स्वाभाविक रूपमा हामीमा अब कुनै στενάζειν को स्थान नहोस् भन्ने अपेक्षा गर्नुपर्छ" (op. cit., ad loc.) ।

³⁰⁷ ἔχοντες विशेषता हुन सक्छ । तर त्यसरी पनि, बर्टनले भनेझैं, यसले "सापेक्ष खण्डले कारण, उद्देश्य, अवस्था वा रियायतको सहायक विचार व्यक्त गर्न सक्छ" (op. cit., § ४२८) ।

³⁰⁸ यस अवस्थामा ἔχοντες क्रियाविशेषणको रूपमा लिइन्छ । निस्सन्देह, यस घटनामा विषयलाई आत्माको पहिलो फल भएको व्यक्तिको रूपमा राम्रोसँग बुझिएको छ । तर यदि ἔχοντες लाई क्रियाविशेषणको रूपमा मानिन्छ, तब कारण वा सशर्त वा कन्सेसिभ विचार अधिक स्पष्ट रूपमा व्यक्त गरिन्छ ।

³⁰⁹ फिलिप्पी, मेयर, गिफोर्ड, अल्फोर्ड, गोडेट, विज्ञापन स्थान । व्याकरणिक रूपमा ἔχοντες क्रियाविशेषण हो भन्ने धारणामा, प्रश्नमा रहेको खण्डलाई "हामीमा आत्माको पहिलो फल भएकोले" रेन्डर गर्नुको कुनै कारण छैन, यसले हामी आफैं भित्र रुनुको कारण दिन्छ र उच्चारणले यो तथ्यमा गर्नुहोस् कि यो केवल पहिलो फल हो जुन हामीसँग अहिले छ पूर्ण फसलको विपरीत पहिलो फलहरू जुन पूर्णताको लागि भोक छ जुन दत्तकले व्यवस्थापन गर्नेछ । यसले हामीलाई ग्रहणको लागि लालसा गर्छ र यसैले विलापको परिणाम हो । यस पदको पाठ्य भिन्नताहरूले भौतिक रूपमा अर्थलाई परिवर्तन गर्दैन । ἡμεῖς καὶ αὐτοὶ लाई p46 & C 1908, καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ मास अफ कर्सिभ्सद्वारा, καὶ αὐτοὶ बी १०४ र ग्रीक αὐτοὶ द्वारा, र ἡμεῖς द्वारा डि जी द्वारा समर्थित छ । यदि हामीले यी मध्ये पहिलोलाई

स्थानलाई अझ बलियो रूपमा प्रमाणित गरिएको छ । "आत्माको पहिलो फल", धर्मशास्त्रको प्रयोगको समानता अनुसार (११:१६; १६:५; १ कोरिन्थी १५:२०; १६:१५; याकूब १:१८; प्रकाश १४:४), विशेष रूपमा विश्वासीहरूलाई दिइएको आत्माको प्रतीक उपहारको रूपमा लिनुपर्छ जुन अहिले पुनरुत्थानमा प्रदान गरिने आत्माको प्रशस्तताको प्रतिज्ञाको रूपमा लिइन्छ ।³¹⁰ यद्यपि आशालाई आत्माको प्रशस्तताको सन्दर्भमा परिभाषित गरिएको छैन, बरु हाम्रो शरीरको छुटकाराको रूपमा ग्रहण हुन्छ, यद्यपि यसले पूर्णतामा आत्माको प्रशस्तताको अवधारणाको औचित्यको विरुद्धमा मिल्दैन । २ कोरिन्थी १५:४४ मा यो अवधारणा पुनरुत्थान शरीरमा लागू हुन्छ - पुनरुत्थान शरीर पूर्णतया पवित्र आत्मा द्वारा सशर्त छ र यसैले परमेश्वरको एस्केटोलोजिकल राज्यको लागि अनुकूलित छ र स्वर्गीय छवि बोक्छ (१ कोरिन्थी १५:४८-५०) । त्यसकारण पुनरुत्थान शरीर "आत्मिक शरीर" हो । "आत्माको पहिलो फल" भन्ने अभिव्यक्तिमा प्रेरितले यस अवधारणालाई संकेत नगर्नुको कुनै कारण छैन ।³¹¹ 'आफैभित्र रुनु'

अपनायौं भने हुन सक्छ । ἔχοντες (A. Souter: *Novum Testamentum Graece*) सँग लिइएको हो, यदि दोस्रो, ἡμεῖς लाई στενάζομεν सँग लिनु पर्छ भने, यो केवल प्रश्न हो कि हामीले कुन क्रियासँग सर्वनाम लिने हो । तर यदि ἡμεῖς लाई पूर्ण रूपमा मेटाइयो भने, यो ἔχοντες र στενάζομεν दुवैको विषयको रूपमा बुझिन्छ ।

³¹⁰ यसको अर्थ जेनेटिभ पार्टीटिभ हो । यो "आत्माको उत्कटता" (२ कोरिन्थी १:११; ५:५; एफिसी १:१४) अभिव्यक्तिमा जस्तै यो नियुक्तिको जेनेटिभ हो भनेर कसै-कसैले राखेका छन् । यस अवस्थामा आत्मा आफैँ पहिलो-फलहरू हुनुहुन्छ र पहिलो फल त्यो होइन जुन उहाँले पूर्णतामा प्रदान गरिने प्रशस्तताको प्रतीकको रूपमा प्रदान गर्नुहुन्छ । यद्यपि अभिव्यक्ति ἀπαρχὴ τοῦ Πνεύματος नयाँ नियममा ἀπαξ λεγόμενον हो तर ἀπαρχὴ सम्बन्धमा अन्यत्र प्रचलित भएको भन्दा जेनेटिभको अर्को दृष्टिकोण अपनाउन गाह्रो छ । तथापि यो भन्नु पर्छ कि यदि जेनेटिभ नियुक्तिको हो भने यसले पवित्र आत्माले उपभोगमा ओगटेको स्थानबाट विचलित गर्दैन र यस्तो व्याख्याले प्रस्तुतद्वारा व्यक्त गरिएको कन्सेप्सिभ विचारलाई बलियो बनाउन मात्र काम गर्दछ, "यद्यपि हामीसँग आत्माको पहिलो फल छ" । किनकि यदि आत्मा पहिलो फल हो भने, यो तथ्य विलापमा निहित पीडा र कष्टको आवश्यकतालाई इन्कार गर्नको लागि अझ बढी देखा पर्नेछ ।

³¹¹ कन्ट्रा मेयर जसले भन्छन् कि "आत्माको केवल अस्थायी स्वागत ... स्वर्गको राज्यमा भविष्यको पूर्ण बहावको विपरित ἀπ. τ. πν., मा समावेश छैन । किनभने पावलले यहाँ भविष्यको प्रशस्तताको विपरीत प्रारम्भिक स्वागतको बारेमा कुरा गर्न चाहनुभएको थियो, आवश्यक रूपमा र जडानको आधारमा, υιοθεσία वा ὁδός को कुरा गरेको हुनुपर्छ" (op. cit., ad loc.) ।

ले विश्वासीहरूको हृदयमा भएको भित्री विलापलाई जनाउनु पर्छ, बिचमा विलाप गर्न होइन । विश्वासीहरू एकअर्कालाई सुस्केरा हाल्ने र "सासको सिम्फनी" मा एकसाथ सामेल भएजस्तै "ग्रहणको लागि पर्खदै, हाम्रो शरीरको छुटकारा" विलाप त्यसको अपेक्षाले पूरा भएको छ जसले मुक्तिको प्रक्रियालाई पूर्णतामा ल्याउनेछ । त्यसोभए यो वर्तमानको अपूर्णताको बोझमुनि विलाप गर्नु मात्र होइन तर जोरको महिमा प्रकट हुनको लागि रुनु हो (२ कोरिन्थी ५:४) । यद्यपि जन्ममा कष्टको विचार यहाँ विश्वासीहरूको प्रयोग गरिएको छैन, तैपनि विलाप र पर्खाइको समन्वयले देखाउँछ कि आशा ग्रहण तर्फ उन्मुख सुस्केरालाई मुक्तिको प्रतीक बनाउनको लागि विलापलाई सर्त गर्दछ । "धर्मपुत्रग्रहण" यहाँ भविष्यमा प्रदान गरिने अनुग्रहको प्रयोग गरिएको छ । यसले अहिले ग्रहण गरेको वास्तविकता र विशेषाधिकारमा हस्तक्षेप गर्दैन (पद १५; गलाती ४:४६) । यसको सरल अर्थ यो हो कि यो शब्द वर्तमान विशेषाधिकार र भविष्यको उपहार दुवैको लागि प्रयोग गरिन्छ र पछिल्लोले परमेश्वरका छोराहरूको रूपमा यस जीवनमा उपभोग गरेको स्थिति र विशेषाधिकारलाई पूर्णतया अनुभूतिमा ल्याउँछ । यस सन्दर्भमा "धर्मपुत्रग्रहण" शब्द "मुक्ति" र "उद्धार" को रूपमा प्रयोग गरिन्छ । कहिलेकाहीं तिनीहरूले अहिले विश्वासीको अधिकारमा के छ भनेर संकेत गर्छन् (१:१६; ११:११; ३:२४; एफिसी १:७), अन्य समयमा ख्रीष्टको आगमनमा मुक्ति र मुक्तिको समाप्तिलाई (१३:११; एफिसी २:१२; लुका २१:२८; एफिसी १:१४; ४:३०) । "धर्मपुत्रग्रहण" विशेष रूपमा परमेश्वरका जनहरूलाई पर्खिरहेको महिमा निर्दिष्ट गर्न उपयुक्त छ किनभने यसले प्रदान गरिएको विशेषाधिकारको उच्चतालाई जनाउँछ; सन्तानको पूर्ण फल र आनन्दको रूपमा यसलाई प्रतिनिधित्व गर्नु भन्दा आरक्षित महिमाको चमक बढाउनको लागि अरू कुनै काम गर्दैन । "हाम्रो शरीरको छुटकारा"^{३१२} ले निर्दिष्ट गर्दछ कि जसमा "धर्मपुत्रग्रहण" समावेश छ - यो पुनरुत्थान हो जब परमेश्वरका छोराहरूले अमर र अविनाशी शरीर धारण गर्नेछन् (पद ११; १ कोरिन्थी १५:५०-५५; २ कोरिन्थी ५:२, ३; फिलिप्पी ३:२१) । त्यो

^{३१२} τοῦ σώματος को विषय जेनेटिभ हो ।

ग्रहणलाई शरीरको पुनरुत्थानसँग यसरी पहिचान गरिनुपर्छ र पुनरुत्थानलाई शरीरको उद्धार भनिन्छ, प्रेरितको विचारमा शरीरलाई दिइएको ठाउँमा फेरि ध्यान खिच्नुहोस् । छुटकाराको प्रक्रियाको समापन त्यो परिवर्तनको लागि पर्खिरहेको छ जसद्वारा हाम्रो अपमानको शरीर ख्रीष्टको महिमाको शरीरको समानतामा मिल्नेछ (फिलिप्पी ३:२१) र यो त्यो समाप्तिको लागि हो कि परमेश्वरका छोराहरू पर्खनुपर्छ ।

२४ "किनभने आशामा हामीले मुक्ति पाएका थियौं" । यो प्रस्तुतले मूल विचार व्यक्त गर्दछ साथै अंग्रेजीमा पनि हुन सक्छ । क्रियाको कालले संकेत गर्दछ कि के हेर्दै छ त्यो मुक्ति हो जुन विश्वासीले पहिले नै प्राप्त गरिसकेको छ, भविष्यको मुक्ति उसको लागि आरक्षित छैन । आशाको साधनद्वारा उसले भविष्यको मुक्ति प्राप्त गर्नेछ भन्ने सोचाइ होइन, न त विश्वासीको स्वामित्वमा भएको मुक्ति उसको आशाको साधनद्वारा आएको हो भन्ने सोचाइ पनि छैन ।³¹³ प्रेरितको समान शिक्षा सामान्यतया धर्मशास्त्रको रूपमा हामीले विश्वासद्वारा मुक्ति पाएका छौं (१:१६, १७; एफिसी २:८) । "आशामा" ले यस तथ्यलाई बुझाउँछ कि विगतमा प्रदान गरिएको मुक्ति अहिलेको स्वामित्वमा रहेको मुक्ति आशाको विशेषता हो ।³¹⁴ आशा मुक्तिबाट अविभाज्य तत्व हो, त्यस अर्थमा यो मुक्ति हो र आशामा उन्मुख छ । यो केवल भन्न को लागी हो कि मुक्ति को आशा को अर्थको दृष्टिकोण र आउटरिच बाट विच्छेद हुन सक्दैन । अब कब्जामा रहेको मुक्ति अपूर्ण छ र यो ग्रहण शरीरको उद्धारको लागि निर्देशित आशाको अपेक्षामा विश्वासीको चेतनामा प्रतिबिम्बित हुन्छ । हामीले पद २४ र अधिल्लो बिचको सम्बन्ध हेर्ने पर्छ । आशाको अवस्थाले मुक्ति पाएको हुनाले, "हामी धर्मपुत्रग्रहणको पर्खाइमा आफैंभित्र रुन्छौं" । "आशा"

³¹³ आशा यस सन्दर्भमा विश्वासको ठाउँमा प्रयोग गर्न सकिँदैन । पावलले विश्वास र आशाका कार्यहरू छुट्याएका छन् (५: १-५; १ कोरिन्थी १३:१३; कलस्सी १:५-७) ।

³¹⁴ ἐλπίδι मोडल डेटिभ हो । वाइनर: op. cit., 31, 7d, p. 216 र उहाँद्वारा प्रदान गरिएका उदाहरणहरू अर्थात् १ कोरिन्थी ११:५; १०:३०; कलस्सी २:११; फिलिप्पी १:१८; २ पत्रुस २:४ अर्थ "आशावादी" शब्दद्वारा व्यक्त गर्न सकिन्छ ।

यस खण्डमा प्रयोग गरिएझैं, विश्वासीले प्रयोग गरेको आशा हो, अर्को खण्डमा जस्तै आशाको वस्तु होइन ।

"तर देखेको आशा आशा होइन: किनकि उसले देखेको कुराको आशा कसले गर्छ ?"³¹⁵ यी खण्डहरूमा कमेन्टको आवश्यकता छैन तिनीहरूले स्पष्ट रूपमा सत्य व्यक्त गर्छन् कि आशा अब अभ्यासमा छैन जब आशा गरिएको कुरा साकार हुन्छ । तथापि, तिनीहरूले आशा शब्दको दुई प्रयोगहरूको स्पष्ट उदाहरण प्रदान गर्छन् । पहिलो खण्डमा "आशा" ले आशा गरिएको आशाको वस्तु कुरालाई जनाउँछ, दोस्रोमा, आशाले आशा गरिएको कुराको सन्दर्भमा मनोरञ्जन गरिएको मनको अवस्थालाई जनाउँछ । उल्लिखित स्पष्ट तथ्यहरूले आशाको अभ्यासलाई पूर्ण दायरा दिने आवश्यकतालाई पनि जोड दिन्छ र तिनीहरू पद २५ को जोडको लागि तयारी गर्छन् ।

२५ आशा उही विश्वासले भरिएको हुन्छ जुन विश्वासको विशेषता हो (हिब्रु ११:१) । जसरी विश्वास दृष्टिसँग विपरित हुन्छ (२ कोरिन्थी ५:७), त्यस्तै आशा हो र आशा धमिलो हुँदैन, यद्यपि यसको वस्तु अनुभूति वा अनुभवमा प्राप्त हुँदैन । "धैर्यका साथ हामी यसको पर्खाइमा छौं ।"³¹⁶ "धैर्य" भनेको सहनशीलता र स्थिरता हो; यसले आशालाई बाधा पुऱ्याउने मनोवृत्तिको वर्णन गर्दछ । क्याल्भिनका शब्दहरूमा 'आशाले त्यसको साथमा धैर्यतालाई आकर्षित गर्छ । यसरी यो एकदमै उपयुक्त निष्कर्ष हो-कि सुसमाचारले पुनरुत्थानको महिमाको सम्मान गर्ने जुनसुकै प्रतिज्ञा गरेको छ, त्यो हराएर जान्छ,

³¹⁵ संस्करणले स्पष्ट रूपमा पठन *τίς ἐλπίζει* लाई अपनाएको छ: पद २४ को अन्त्यमा, पी बी १९०८ द्वारा समर्थित पठन १७३९, १९०८ मा *τίς* को रूपमा साधारण टिकसँग प्रतिस्पर्धामा धेरै भिन्नताहरू छन्; *τίς καί* डि जी र ग्रीकसंस्करणहरूमा; *τίς, τί, ए* सी मा *τίς, τί καί* र अभिशापहरूको मास यदि *τίς, τί Or τίς, τί καί* वा *τίς* लाई अपनाइयो भने अनुवाद फरक हुन्छ किनभने अघिल्लो क्रिया *βλέπει* सँग जान्छ र प्रस्तुत गरिएको, "जसले देख्छ, उसले किन आशा गर्छ ?" वा "जसले देख्छ, उसले किन आशा राख्छ ?" क्रमशः भावना भौतिक रूपमा प्रभावित हुँदैन । यदि *ἐλπίζει* को सट्टा हामीले *ὑπομένει* पदनुपछि भने, फेरि अर्थ उस्तै छ । ए १९०८ ले यो पछिल्लो पढाइलाई समर्थन गर्दछ ।

³¹⁶ *ὁ ὑπομόνων* परिचर परिस्थितिको जेनेटिभ हो । वाइनर: *op. cit.*, पृष्ठ ३७९ र उहाँद्वारा उद्धृत उदाहरणहरू: रोमी २:२७; ४:११; १४:२०; १ यूहन्ना ५:६ ।

बाहेक हामीले क्रुस र सङ्कष्टहरूलाई धैर्यपूर्वक सहेर हाम्रो वर्तमान जीवन बिताउँछौं ।" ³¹⁷ धैर्यतामाथिको तनावको लागि उपयुक्त समापन हो। सम्पूर्ण खण्ड (पदहरू १८-२५) यो मुक्ति को समापन संग छ कि खण्ड सम्बन्धित छ । तर मुक्तिको परिपूरक कार्यले छुटकाराको प्रक्रियालाई पूरा गर्न ल्याउँछ र प्रक्रिया भनेको इतिहास हो । त्यो इतिहासमा अब ईश्वरका छोराहरूले आफूलाई भेटाउँछन् । बिरामी पर्खनु भनेको ईतिहासको सहसंबंध हो जुन ईश्वरले बनाउनुभएको छ । अधीरताले परमेश्वरको डिजाइनसँग विवाद र असन्तुष्टिलाई मन्त्र गर्छ । वर्तमान जीवन तत्वहरूको लागि दावी गर्ने प्रयासहरू जुन पूर्णताको पूर्णतासँग सम्बन्धित छ, चाहे त्यो व्यक्तिगत क्षेत्रमा होस् वा सामूहिक रूपमा त्यो अधीरताका लक्षणहरू हुन् जसले ईश्वरीय व्यवस्थालाई बाधा पुऱ्याउँछ । धैर्य र आशाले इतिहासको सिमाना पार गर्नु हुँदैन । तिनीहरूले "परमेश्वरका सन्तानको महिमाको स्वतन्त्रता" अन्तको लागि पर्खनु पर्छ ।

२६-२७

२६ अनि यही प्रकारले आत्माले पनि हाम्रा कमजोरीहरूमा सहायता गर्नुहुन्छ; किनकि हामीले के प्रार्थना, कसरी गर्नुपर्ने हो, सो हामी जान्दैनौं, तर आत्मा आफैले बयान गर्न नसकिने व्यथा पोख्दै हाम्रा निम्ति अन्तर्विन्ती गर्नुहुन्छ ।

२७ अनि हृदयहरूलाई तलाश गर्नुहुनेले आत्माको मन के हो, जान्नुहुन्छ; किनभने परमेश्वरको इच्छामुताबिक उहाँले पवित्र जनहरूका निम्ति अन्तर्विन्ती गर्नुहुन्छ ।

ख्रीष्टसँग सँगै महिमा हुने पूर्वसर्तहरू भएका पीडाहरूमा उनीहरूलाई समर्थन गर्न परमेश्वरका छोराछोरीहरूलाई प्रोत्साहनको लागि यो दोस्रो आधार हो (पद १७) ।

२६ "त्यस्तै गरी" ले अघिल्लो सन्दर्भमा केही कुरालाई औल्याउँछ जुन यी दुई पदहरूमा पछिल्ला कुराहरूलाई तुलना गरिएको छ ।

³¹⁷ Op. cit., ad loc.

यस्तो देखिन्छ कि विचार निम्नानुसार छ । प्रकट हुने महिमाको आशा र अपेक्षाले यस वर्तमान समयको पीडा र विलापमा परमेश्वरका मानिसहरूलाई सम्हाल्छ (पदहरू १८-२५) । त्यसरी नै पवित्र आत्माले हाम्रो दुर्बलतालाई सहायता गर्नुहुन्छ । अधिल्लो पदहरूमा उच्चारण पीडाहरू र यसमा प्रदान गरिएको समर्थनमा पर्दछ, पद २६, २७ मा उच्चारण हाम्रो दुर्बलता र यसको राहतको लागि दिइएको सहायतामा आउँछ । जसरी आशाले हामीलाई दुःखमा सम्हाल्छ, त्यसरी नै पवित्र आत्माले हाम्रो दुर्बलतालाई मद्दत गर्नुहुन्छ ।

"अशक्तता" आफैमा एक व्यापक शब्द हो र यसले हामीलाई यस जीवनमा चित्रण गर्ने कमजोरीको सम्पूर्ण दायरालाई समेट्न सक्छ, हामीले यो मान्नु पर्दैन कि दृष्टिमा दुर्बलता प्रार्थनाको विषयमा मात्र सीमित छ । तर त्यो "हामीलाई के को लागि प्रार्थना गर्ने भन्ने कुरा थाहा छैन" ।³¹⁸ हामीले हाम्रो दुर्बलतामा कति असहाय छौं भन्ने कुरालाई अगाडि ल्याउँछ र आत्माद्वारा प्रदान गरिएको विशेष प्रकारको मद्दतको लागि आधार बनाउँछ । प्रार्थनाले हाम्रो आवश्यकताको हरेक पक्षलाई समेट्छ र हाम्रो कमजोरीलाई उदाहरणको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ र यस तथ्यद्वारा खुलासा गरिएको छ कि हामीले के को लागि प्रार्थना गर्ने भन्ने कुरा मिल्दैन र उचित छ ।³¹⁹ यो प्रार्थनाको सही तरिकाको हाम्रो अज्ञानता होइन जुन प्रतिबिम्बित हुन्छ, जस्तो कि संस्करणको प्रस्तुतले सुझाव दिन सक्छ । यो बरु उचित सामग्रीको सम्मान गर्नु हाम्रो अज्ञानता हो-हामीलाई थाहा छैन

³¹⁸ लेख τὸ सम्पूर्ण खण्ड τὴν προσηυξόμεθα καὶ δὲ सँग जान्छ र यो के हो भनेर निर्दिष्ट गर्दछ जुन हामीलाई थाहा छैन; गिफोर्डद्वारा उद्धृत उदाहरणहरू: op. cit., ad loc.—लूका १:६२; ९:४६; १९:४८; २२:२, ४, २३, २४, ३७; प्रेरित २२:३०; रोमी १३:९; एफिसी ४:९; १ थेस्सलोनिकी ४:१ ।

³¹⁹ καὶ δὲ लाई "हामीले चाहिएको जस्तो" वा "'जस्तै मिल्छ' प्रस्तुत गरिनु पर्छ भनेर निर्धारण गर्न सम्भव नहुन सक्छ । १ कोरिन्थी ८:२ पहिलेको सुझाव दिन्छ । यद्यपि यो सोचाइ मात्र हुन सक्छ कि हामीलाई थाहा छैन के प्रार्थना गर्ने अवसरको लागि उपयुक्त छ, अर्थात् हाम्रो आवश्यकता अनुसार कसरी प्रार्थना गर्ने । निस्सन्देह त्यहाँ सधैं हाम्रो तर्फबाट नैतिक र आत्मिक असफलता हुन्छ ताकि हामी के हुन्छ भन्ने सोच्नु र गर्नुपर्दछ । तर कर्तव्य उल्लङ्घनमा जोड दिने निश्चित छैन ।

कि हाम्रो परिस्थितिको आवश्यकताको रूपमा प्रार्थना गर्ने ।³²⁰ यो हाम्रो तर्फबाट यस दुर्दशाको बिन्दुमा हो कि पवित्र आत्मा हाम्रो मद्दतको लागि आउनुहुन्छ र पवित्र आत्माको गतिविधिको यस विशेष पक्षमा प्रेरितले विशेष रूपमा र विशिष्ट रूपमा आत्माको अनुग्रहलाई सन्दर्भमा ध्यान केन्द्रित गर्नुहुन्छ । हाम्रो अशक्तताको लागि त्यो अनुग्रह जुन यस तथ्यमा समावेश छ कि उहाँले "आफैले उच्चारण गर्न नसकिने सुस्केराका साथ हाम्रो लागि मध्यस्थता गर्नुहुन्छ, भन्ने कुराको अवलोकन अति आवश्यक छ ।

(१) परमेश्वरका सन्तानहरूका दुईवटा ईश्वरीय मध्यस्थकर्ताहरू छन् । ख्रीष्ट स्वर्गको राज्यमा तिनीहरूको मध्यस्थकर्ता हुनुहुन्छ (पद ३४; हिब्रु ७:२५; १ युहन्ना २:१) । पवित्र आत्मा तिनीहरूको आफ्नै हृदयको रंगमञ्चमा तिनीहरूको मध्यस्थकर्ता हुनुहुन्छ (यूहन्ना १४:१६, १७) ।³²¹ विरलै पवित्र आत्माको मध्यस्थ गतिविधिलाई ध्यानमा राखिएको छ । ख्रीष्टको मध्यस्थताको महिमालाई आत्माको मध्यस्थतालाई ग्रहणमा राख्नु दिनु हुँदैन । (२) आत्माले "उच्चारण गर्न नसकिने सुस्केराका साथ" मध्यस्थता गर्नुहुन्छ । यी विलापहरूलाई सम्मान गर्दै हामीले जुनसुकै दृष्टिकोण अपनाउन सक्छौं, हामीले सत्यलाई बेवास्ता गर्न वा दबाउन सक्दैनौं कि तिनीहरू सुस्काएका हुन् जसको लेखक पवित्र आत्मा हुनुहुन्छ । ती ठोस तरिकाहरू हुन् जसमा आत्माको मध्यस्थता अभिव्यक्तिमा आउँछ । तिनीहरूले उहाँको मध्यस्थताको सामग्री परिभाषित गर्छन् । यो भन्न पर्याप्त छैन कि तिनीहरू पवित्र आत्माद्वारा सृष्टि गरिएका छन् । ती आत्माका मध्यस्थताहरू हुन् र सुस्नाहरू हुन् तर यी मध्यस्थताहरू परमेश्वरका छोराछोरीहरूको हृदयमा दर्ता भएका तरिकाहरू हुन् । (३) हामीले ग्रीक शब्दलाई "अव्यक्त" वा "अकथित" शब्दद्वारा अनुवाद गरौं,

³²⁰ यो दोस्रो कोरिन्थी १२:७-१० द्वारा प्रेरितको आफ्नै मामलामा चित्रण गरिएको छ । हाम्रा विशिष्ट निवेदनहरू यद्यपि तिनीहरू हुन सक्छन्: आवश्यकताहरूले के आदेश दिन्छन् भन्ने अनुरूप देखिन्छन्, परमेश्वरको बुद्धि, प्रेम र अनुग्रहको मापन होइनन् र पछिल्लोले प्रायः हाम्रा निवेदनहरूलाई अस्वीकार गर्न माग गर्दछ । यो प्रेरितहरूद्वारा यस उदाहरणमा पहिचान गर्न आए (पदहरू ९, १०) ।

³²¹ "यो महिमा गरिएको ख्रीष्टको जस्तो स्वर्गीय पवित्र स्थानमा हुँदैन (हिब्रु ७:२५) । यसको रंगमञ्चको लागि विश्वासीको आफ्नै हृदय छ" (गोडेट: op. cit., ad loc.) ।

हामीले ध्यान दिनैपर्छ कि विलापहरू स्पष्ट बोलीमा व्यक्त गरिएको छैन । ती अनुरोध वा बिन्ती वा बिन्ती होइनन् जुन सुगम बोलीमा तयार हुन्छन् । सामग्री, अर्थ र अभिप्रायबाट टाढा हुँदा पनि तिनीहरूले स्पष्ट सूत्रीकरणलाई पार गर्छन् । (४) विलापलाई परमेश्वरका सन्तानहरूको हृदयमा दर्ता गरिएको सुस्नाको रूपमा बुझ्नुपर्छ । हामी यथोचित रूपमा पवित्र आत्मा आफैलाई सोच्न सक्दौं, जसको तर्फबाट उहाँ मध्यस्थता गर्नुहुन्छ, उहाँको आफ्नै विलापको रूपमा पितालाई उहाँको मध्यस्थताहरू प्रस्तुत गर्ने एजेन्सी र साधनको बाहेक पद २७ मा हृदयहरूको सन्दर्भले स्पष्ट रूपमा संकेत गर्दछ कि हृदयहरू परमेश्वरका सन्तानहरू हुन् । यसकारण तिनीहरूको हृदयमा यो हुनुपर्दछ कि विलापहरू हुन्छन् र विलापहरू सन्तहरूको हुन् । तथापि, तिनीहरू पवित्र आत्माको मध्यस्थताको माध्यम हुन् र तिनीहरू विलापको रूपमा अनुग्रहको सिंहासनमा चढ्छन् ।

२७ हामीले पद २६ को प्रमुख विचारको कदर गरेपछि मात्र यस पदको व्याख्या गर्न हामी सक्षम छौं । "हृदयहरू खोज्ने" परमेश्वर र विशेष गरी पिता बाहेक अरू कोही होइन (१ इतिहास २८:१; भजनसंग्रह १३९:१, २३; यर्मिया १७:१०; १ कोरिन्थी ४:५; हिब्रू ४:१३) "आत्माको दिमाग" यस उदाहरणमा पवित्र आत्मा (पद ६) द्वारा हामीमा सृष्टि गरिएको र पालनपोषण गरिएको दिमाग होइन, यो पवित्र आत्माको मन हो जुन जोरद्वारा स्पष्ट हुन्छ । पद २६ मा आत्माको मध्यस्थतामा र विशेष गरी यस पदमा के पछ्याइएको छ - "किनभने उहाँले परमेश्वरको इच्छा अनुसार सन्तहरूको लागि मध्यस्थता गर्नुहुन्छ" । यो मध्यस्थता गर्ने पवित्र आत्मा हो । उहाँको मध्यस्थता परमेश्वरको दिमाग र इच्छा अनुसार हुनुपर्दछ, यो ग्यारेन्टी हो कि हृदयको खोजीकर्ताले मध्यस्थताको सामग्री र अभिप्राय जान्दछ । यस ज्ञानलाई "आत्माको दिमाग" जान्न भनिएको छ, त्यसकारण पछिको ज्ञान पवित्र आत्मा स्वयंको भन्दा अरू कोही हुन सक्दैन । तसर्थ, खण्डको विचार निम्नानुसार छ । जब परमेश्वरले परमेश्वरका सन्तानहरूको हृदय खोज्नुहुन्छ उहाँले अव्यक्त र उच्चारण नगरिएको

विलापहरू फेला पार्नुहुन्छ । यद्यपि तिनीहरू यसरी अव्यक्त छन्, त्यहाँ एक अर्थ र अभिप्राय छ जुन ईश्वरको सर्वज्ञानी नजरबाट उम्कन सक्दैन - तिनीहरू उहाँलाई पूर्ण रूपमा बुझ्न योग्य छन् । यसबाहेक, तिनीहरू उहाँको इच्छा अनुसार भएको पाइएको छ । तिनीहरू उहाँको इच्छासँग मिल्दोजुल्दो छन् किनभने हाम्रो बुझाइ र कथनलाई पार गरे तापनि तिनीहरू पवित्र आत्माद्वारा अंकित छन् र उहाँका मध्यस्थता हाम्रो चेतनामा अभिव्यक्त हुने तरिकाहरू हुन् । किनकि तिनीहरू पवित्र आत्माको मध्यस्थता हुन्, तिनीहरू सधैं परमेश्वरको समझ र अनुमोदनको साथ भेट्छन् । परमेश्वरको दाहिने हातमा खीष्टको मध्यस्थताहरू जस्तै तिनीहरू उहाँको इच्छामा सहमत छन् । परमेश्वरका जनहरूलाई दिइने प्रोत्साहन भनेको यो हो कि अकथित विलापहरू यस तथ्यको सूचक हुन् कि परमेश्वरले "हामीले मागेका वा सोचेभन्दा धेरै मात्रामा छन्" (एफिसी ३:२०) । हाम्रो बुझाइ र अनुरोधको कमजोरी होइन । परमेश्वरको अनुग्रहको नाप तर ज्ञान, बुद्धि र पवित्र आत्माको प्रेम हो ।

२८-३०

२८ अनि हामी जान्दछौं, परमेश्वरलाई प्रेम गर्नेहरूका निम्ति सबै कुराहरू मिलेर भलाइ नै उत्पन्न गर्दछन् - उनीहरूका निम्ति, जो उहाँकै मनसायअनुसार बोलाइएका छन् ।

२९ किनभने जसलाई उहाँले पहिले नै जान्नुभएको थियो, उनीहरू चाहिँ आफ्नै पुत्रको रूपमा ढालिऊन् भनेर उहाँले उनीहरूलाई पहिल्यै ठहराउनु पनि भयो, यसैले कि उहाँ चाहिँ अनेकौं भाइहरूको बीचमा जेठा होऊन् ।

३० अनि जसलाई उहाँले पहिल्यै ठहराउनुभयो, उनीहरूलाई उहाँले बोलाउनु पनि भयो; अनि जसलाई उहाँले बोलाउनुभयो, उनीहरूलाई उहाँले धर्मी पनि ठहराउनुभयो; अनि जसलाई उहाँले धर्मी ठहराउनुभयो, उनीहरूलाई उहाँले महिमा पनि दिनुभयो ।

परमेश्वरका सन्तानहरूलाई यस जीवनमा सहनको लागि आह्वान गरिएको पीडाहरूमा समर्थनको लागि यो प्रोत्साहनको तेस्रो आधार हो । यसमा सान्त्वना र आश्वासन समावेश छ कि सबै चीजहरू तिनीहरूको भलाइको लागि सँगै काम गर्छन् भन्ने तथ्यबाट व्युत्पन्न हुनुपर्दछ ।

२८ यी पदहरू "तर" को सट्टा "र" संयोजनद्वारा प्रस्तुत गर्दा संस्करण सम्भवतः सही छ । विचार स्पष्ट रूपमा प्रतिकूल होइन तर संक्रमणकालीन छ । जब प्रेरितले "हामीलाई थाहा छ" भन्नुहुन्छ, उहाँले पुनः सूचित गर्दै हुनुहुन्छ कि यो सत्य हो, प्राप्त गर्नको लागि एक छैन । "परमेश्वरलाई प्रेम गर्नेहरूका लागि" जोडको स्थितिमा राखिएको छ र आश्वासनमा पर्नेहरूलाई चित्रण गर्छ । तिनीहरूको व्यक्तिपरक मनोवृत्तिको सन्दर्भमा वर्णन गरिएको छ । त्यस्ता सर्तहरूमा कुनै पनि मापदण्ड बढी भेदभावपूर्ण हुन सक्दैन, किनकि परमेश्वरप्रतिको प्रेम परमेश्वरको पक्षमा हुनुको सबैभन्दा प्राथमिक र उच्चतम चिन्ह हो । "सबै चीजहरू" प्रतिबन्धित नहुन सक्छ, यद्यपि निस्सन्देह विचार गरिएका चीजहरू विशेष गरी विश्वासीहरूको अनुभव विशेष गरी पीडा र प्रतिकूलताको कम्पास भित्र पर्दछन् । केही सक्षम व्याख्याकर्ताहरूले भनेका छन् कि "एकसाथ काम गर्नुहोस्" को अर्थ सबै चीजहरू एकअर्कासँग मिलेर र सहयोगमा काम गर्छन् भन्ने होइन तर सबै चीजहरू विश्वासी वा ईश्वरसँग मिलेर काम गर्छन् ।³²² तर यो अनावश्यक र सायद स्वेच्छाचारी हो कि अधिक प्राकृतिक भावनाबाट अलग रहनु, अर्थात् कि परमेश्वरको सौम्य र सबै अंगाल्ने योजनामा अलग तत्वहरू सबै मिलेर काम गर्छन्

³²² फिलिप्पी, मेयर, गोडेट, विज्ञापन स्थान । यदि *συνεργεῖ* पछि हामीले *ὁ Θεός* पृष्ठ ४६ A B र उत्पत्तिसँग दुई वा तीन पटक पढ्यौं भने यसले "एकसाथ काम गर्नुहोस्" भनेको परमेश्वरसँगको कन्सर्ट हो भन्ने धारणालाई स्थापित गर्दैन । त्यो पढाइमा *συνεργεῖ* लाई "सँगै काम गर्ने कारण" को अर्थमा संक्रामक रूपमा बुझ्नुपर्नेछ र *πάντα* आरोपात्मक हुनेछ । तर यो अझै पनि सत्य हुनेछ कि परमेश्वरले सबै चीजहरू सँगै काम गर्न बनाउनुहुन्छ । माथि उल्लेख गरिएझैं, यो परमेश्वरको पूर्वप्रबन्ध हो कि सबै चीजहरू राम्रोको लागि एकसाथ काम गर्दछ । *ὁ Θεός* थप्दा यो स्पष्ट रूपमा भनिएको छ; यदि *ὁ Θεός* मेटिएको छ भने यो निहित हुन्छ ।

(परमेश्वरलाई प्रेम गर्नेहरूका लागि राम्रो यो मान्नु हुँदैन) । यस उद्देश्यको लागि संगठित रूपमा काम गर्न तिनीहरूमा कुनै सद्गुण वा प्रभावकारिता छ । यद्यपि व्यक्त गरिएको छैन, शासक विचार यो छ कि परमेश्वरको सार्वभौम प्रेम र बुद्धिमा तिनीहरू सबै एकताबद्ध हुन र त्यस लक्ष्यमा योगदान गर्न बनाइएका छन् । समावेश गरिएका चीजहरू आफैंमा खराब छन् र यो परमेश्वरको बुद्धि र अनुग्रहको अचम्मको कुरा हो कि तिनीहरू जब सम्पूर्णसँग संगतमा लिइन्छ, राम्रोको लागि काम गर्न बनाइन्छ । एक विवरण अन्ततः परमेश्वरका मानिसहरूलाई खराबको लागि काम गर्दैन, अन्त्यमा मात्र राम्रो हुनेछ । परमेश्वरको कार्यका सर्तहरू विशेष रूपमा पछिल्लोमा, त्यसकारण, त्यहाँ सबै चीजहरू राम्रोको लागि काम गर्ने कारणको सूचना छ - तिनीहरूको आह्वानमा संलग्न परमेश्वरको कार्यले त्यस्तो परिणाम हुनेछ भन्ने ग्यारेन्टी हो ।³²³ बोलावट भनेको प्रभावकारी बोलावट हो (१:७; पद ३०) जसले ख्रीष्टको सङ्गतिमा प्रवेश गर्छ (१ कोरिन्थी १:९) र एकातिर पूर्वनिर्धारितता र अर्कोतर्फ महिमासँग जोडिएको छ । परमेश्वरको निश्चित र अनन्त उद्देश्य (९:११; एफिसी १:११; ३:११; २ तिमोथी १:९) । अन्तिम उद्धृत पाठ "उद्देश्य" शब्दमा सारांशित विचारको पावलको आफ्नै विस्तार हो । "कसले हामीलाई बचाउनु भयो र पवित्र बोलावटको साथ बोलाउनुभयो, हाम्रो काम अनुसार होइन तर उहाँको आफ्नै उद्देश्य र अनुग्रह अनुसार जुन हामीलाई अनन्त समयभन्दा पहिले अनन्त उद्देश्य ख्रीष्ट येशूमा दिइएको थियो ।"

२९ यो पदले पद २८ को "उद्देश्य" मा समावेश गरिएका तत्वहरूलाई अझ विस्तृत रूपमा प्रकट गर्दछ, र पद २९, ३० भनेको

³²³ विचारलाई सम्मान गर्दै उहाँको उद्देश्य अनुसार बोलाइने सम्बन्धमा कारणात्मक रूपमा संलग्न छ (जसको लागि κλητοίς मा जोडिएको छ), तिनीहरूको लागि सबै चीजहरू आदि । (मेयर: op. cit., ad loc.) "निस्सन्देह, हामीले परमेश्वरलाई प्रेम गर्छौं भन्ने धारणामा मात्र दुःखकष्टहरूले हाम्रो फाइदा लिन सक्छ तर तिनीहरूको सलामी कार्यको आधार हाम्रो प्रेममा होइन तर ईश्वरीय उद्देश्य अनुसारको हाम्रो आह्वानमा छ ।" (फिलिपि: op. cit., ad loc.) ।

सत्यको "निरन्तर पुष्टि" ³²⁴ हो कि सबै चीजहरू परमेश्वरबाट बोलाइएकाहरूका लागि भलाइका लागि काम गर्दछ । त्यहाँ कुनै प्रश्न छैन तर यहाँ प्रेरितले हामीलाई परमेश्वरको अनन्त सल्लाहसँग परिचय गराउँदछ किनकि यो परमेश्वरका मानिसहरूसँग सम्बन्धित छ र हाम्रो लागि यसको विभिन्न पक्षहरू वर्णन गर्दछ ।

"उहाँले कसलाई पहिले नै चिन्नुभयो"—यहाँ उल्लेख गरिएको परमेश्वरको पूर्वज्ञानको अर्थसँग सम्बन्धित भन्दा केही प्रश्नहरूले व्याख्याको धेरै भिन्नता उत्पन्न गरेको छ । यो पक्कै पनि सत्य हो कि यो शब्द "पहिले जान्ने" को अर्थमा प्रयोग गरिएको छ (प्रेरित २६:५; २ पत्र ३:१७) । जसरी परमेश्वरमा लागू हुन्छ, त्यसकारण, यसले उहाँको अनन्त पूर्वप्रबन्धलाई सन्दर्भ गर्न सक्छ, हुने सबै कुराको उहाँको दूरदर्शिता हो । यो भावना यहाँ अपनाउनुपर्छ भन्ने धेरै व्यक्तिहरूले राखेका छन् । यद्यपि जसलाई परमेश्वरले पहिले नै चिन्नुभयो भनिएको छ, तिनीहरू अरूभन्दा भिन्न छन् र तिनीहरूसँग चिनिन्छन् जसलाई परमेश्वरले पनि उहाँको पुत्रको स्वरूप अनुरूप हुनको लागि पूर्वनिर्धारित गर्नुभयो र "जसलाई उहाँले पहिले नै चिन्नुभयो" भन्ने अभिव्यक्तिले यस दृष्टिकोणमा गर्दैन । यसको अर्थ कुनै पनि भेदभाव जसद्वारा ईश्वरका मानिसहरूलाई छुट्याउन सकिन्छ, यस भिन्नता तत्वको आपूर्ति गर्ने विभिन्न तरिकाहरू प्रस्तावित गरिएको छ । सबैभन्दा सामान्य कुरा के हो भनी मान्नु भनेको परमेश्वरको विश्वासको दूरदर्शिता हो ।³²⁵ उहाँले तिनीहरूलाई

³²⁴ वाक्यांश मेयरको हो ।

³²⁵ "हामीलाई ल्याइएको अर्थ मलाई यो हो जस्तो लाग्छ, जसमा उहाँको नजर अनन्तकालदेखि प्रेमको साथमा रहन्छ; जसलाई उहाँले अनन्त रूपमा चिन्तन गर्नुभयो र उहाँको रूपमा चिन्नुभयो । कुन सन्दर्भमा परमेश्वरले तिनीहरूलाई पहिले नै चिन्नुभयो ? त्यहाँ एउटा मात्र जवाफ छ, मुक्तिको शर्त पूरा गर्न निश्चित रूपमा पूर्वनिर्धारित छ, जस्तै विश्वास, त्यसोभए विश्वासद्वारा उहाँको रूपमा पूर्व ? (गोडत: op. cit., ad loc.) "सही दृष्टिकोण, किनकि विश्वास मुक्तिको व्यक्तिपरक आधार हो, क्यालोभियस र हाम्रा पुराना कट्टरपन्थीहरूले राखेका छन्: '*quos credituros praevidit vel suscepturos vocationem*'" (मेयर: op. cit., ad loc.; सम्बन्धित पद, . ad पद ३०) पनि फिलिप्पी (अफ. cit., ad loc.) जसले पहिले नै थाहा पाउनुको अर्थलाई एक मात्र तर्कसंगत मान्दछ र निहित योग्यता भनेको विश्वास हो । यद्यपि फिलिपिले विश्वासलाई मान्दछ जुन परमेश्वरले कुनै पनि कुराको रूपमा भविष्यवाणी गर्नुहुन्न तर उसको आफ्नै सृष्टि त्यसैले उसले यस खण्डमा "पूर्वनिर्धारित सिद्धान्तको लागि एक डिक्टम प्रोबान्स, निरपेक्ष होइन तर प्राविसियोमा

आफ्नो विश्वासद्वारा पहिले नै चित्रु भयो । यस व्याख्यामा पूर्वनिर्धारित विश्वासको यस पूर्ववस्थामा सर्तको रूपमा बारम्बार कल्पना गरिएको छ । यद्यपि सबै अवस्थामा आवश्यक छैन, पूर्वज्ञानको यो दृष्टिकोणलाई बिना शर्त चुनावको सिद्धान्तलाई हटाउन मानिन्छ, त्यसैले यसलाई समर्थन गर्नेहरूमा कट्टरतावादी चासो प्रायः स्पष्ट हुन्छ ।

यो व्याख्याको अस्वीकृति पूर्वनिर्धारित स्वार्थद्वारा निर्देशित छैन भन्ने कुरामा जोड दिन आवश्यक छ । यदि यो प्रदान गरिएको थियो कि "पूर्वज्ञान" को अर्थ विश्वासको दूरदर्शिता हो, सार्वभौम चुनावको बाइबलीय सिद्धान्त यसरी हटाइएको वा गलत साबित भएको छैन । किनकि यो पक्कै पनि सत्य हो कि परमेश्वरले विश्वासको पूर्वानुमान गर्नुहुन्छ । उसले के हुन्छ भनी भविष्यवाणी गर्छ । त्यसोभए प्रश्न सरल हुनेछ, यो विश्वास कहाँबाट अगाडि बढ्छ जुन परमेश्वरले भविष्यवाणी गर्नुहुन्छ ? र एउटै बाइबलीय जवाफ यो हो कि परमेश्वरले भविष्यवाणी गर्नुभएको विश्वास भनेको उहाँ आफैले सृष्टि गर्नुभएको विश्वास हो (यूहन्ना ३:३-८; ६:४४, ४५, ६५; एफिसी २:८; फिलिप्पी १:२९; २ पत्रुस १:२) । तसर्थ विश्वासको उहाँको अनन्त दूरदर्शिता उहाँको आज्ञाद्वारा पूर्वशर्त गरिएको छ जसलाई उहाँले विश्वास गर्ने भनी भविष्यवाणी गर्नुहुन्छ र हामी परमेश्वरको आफ्नै अनन्त र सार्वभौम चुनावबाट विश्वास र यसका नतिजाहरूमा हुने भिन्नतामा फिर्ता फर्काइन्छौं । त्यसकारण चासो यो खण्डमा लागू गरिनु पर्ने व्याख्या मात्र हो । व्यवहारिक आधारमा हामीले "पूर्वज्ञान" ले विश्वासको दूरदर्शितालाई जनाउँछ भन्ने दृष्टिकोणलाई अस्वीकार गर्नुपर्छ ।

यो ध्यान दिनु पर्छ कि यस पाठले "कसलाई उहाँले पहिले नै जान्नुभएकोको थियो", कसलाई क्रियाको वस्तु हो र त्यहाँ कुनै योग्यता थपिएको छैन ।³²⁶ यो आफैले देखाउँछ कि, कुनै अन्य बाध्यकारी कारण नभएसम्म "जसलाई उहाँले पहिले नै जान्नुभएको थियो" भन्ने

आधारित" भेटाउँछ । जोन वेस्लीको व्याख्यामा आर्मीनियन दृष्टिकोणको प्रतिनिधिको रूपमा, द वर्क्स अफ द रेभ जोन वेस्ली, लन्डन, १८७८, भोल्युम भी आइ, पृष्ठ २२६ ।

³²⁶ यो अभिव्यक्ति शेडको हो ।

अभिव्यक्तिले आफैंमा भेदभाव समावेश गर्दछ जुन अनुमान गरिएको थियो । यदि प्रेरितको दिमागमा केही " सहायक योग्यता " थियो भने यो आपूर्ति गर्न सजिलो हुन्थ्यो । उहाँले कुनै पनि थपुभएन भने हामी सोध्न बाध्य छौं कि उहाँले प्रयोग गर्नुभएको वास्तविक सर्तहरूले निहित भिन्नता व्यक्त गर्न सक्छ । धर्मशास्त्रको प्रयोगले सकारात्मक जवाफ दिन्छ । यद्यपि नयाँ नियममा "पहिले नै जान्नु" भन्ने शब्द विरलै प्रयोग गरिएको छ तर धर्मशास्त्रको प्रयोगमा "जान्नुहोस्" भन्ने शब्दलाई बारम्बार दिइएको अर्थलाई बेवास्ता गर्नु पूर्ण रूपमा असुरक्षित छ; "पहिले नै जान्नुहुन्छ" ले "जान्नु" शब्दमा "पहिले" को विचार मात्र थप्छ । धर्मशास्त्रमा धेरै पटक "जान्नु" को हुने अर्थ छ जुन केवल अनुभूति भन्दा बाहिर जान्छ ।³²⁷ यो व्यावहारिक रूपमा "प्रेम" को पर्यायवाची अर्थमा प्रयोग गरिन्छ, सम्मान गर्न, अनौठो चासो, आनन्द, स्नेह र कार्यको साथ जान्नको लागि प्रयोग गरिन्छ । (उत्पत्ति १८:१९; प्रस्थान २:२५; भजनसंग्रह १:६; १४४:३; यर्मिया १:५; आमोस ३:२; होशे १३:५; मत्ती ७:२३; १ कोरिन्थी ८:३; गलाती ४:९; २ तिमोथी २:१९; १ यूहन्ना ३:१) । यस खण्डमा "जान्नु" शब्दको आयातलाई "पूर्व जान्नु" मा लागू नगर्नुको कुनै कारण छैन, जस्तै ११:२ मा पनि जहाँ यो समान प्रकारको निर्माणमा हुन्छ र जहाँ चुनावको विचार स्पष्ट रूपमा अवस्थित छ । (११: ५, ६)³²⁸ जब यो आयातको प्रशंसा गरिन्छ, तब कुनै योग्यताको धारणा थप्नुको कुनै कारण छैन र "जसलाई उहाँले पहिले नै थाहा थियो" भित्र आवश्यक भिन्नता तत्व समावेश गरेको

³²⁷ दानिएल ह्विटबीले पनि यो आयातलाई कसरी लिन्छ र यस खण्डको आफ्नो प्रदर्शनीमा यसलाई अपनाउछ भनेर ध्यान दिनु उपदेशात्मक छ । नयाँ नियम, लन्डन, १७४४, एड रोमी ८:२९; ११:२ ।

³²⁸ προγινώσκω "कहिल्यै एन.टि. एक्स आई. १२:१ पत्रुस १:२० मा पनि होइन) भनेको पहिले नै थाहा हुनु बाहेक अरु केहि हो" (op. cit., ad loc.) । निस्सन्देह प्रेरित २६:५ मा यसको अर्थ छ, २ पत्रुस ३:१७, जहाँ यो पुरुषहरूमा लागू हुन्छ । यसबाहेक नयाँ नियममा मात्र अर्को उदाहरण रोमी ८:२९; ११:२; १ पत्रुस १:२०, जुन तीनवटैमा परमेश्वर विषय हुनुहुन्छ (प्रेरित २:२३ मा πρόγινωσις; १ पत्रुस १:२) । परमेश्वरमा लागू भएको विचारका यी पाँचवटा उदाहरणहरूमा सटीक आयात निर्धारण गर्न अन्य कुनै पनि भन्दा बढी तौलको एउटा विचार भनेको माथि परिभाषित अर्थमा हिब्रूमा יָדָע र ग्रीकमा γινώσκω को बारम्बार प्रयोग हो । यो पनि महत्त्वपूर्ण छ कि γινώσκω को यस प्रयोगमा दोषारोपण आवश्यक रूपमा समावेश गरिएको भिन्नता निर्दिष्ट गर्न कुनै पनि योग्यता सहायक बिना हुन्छ (मत्ती ७:२३; २ तिमोथी २:९; १ यूहन्ना ३:१) ।

देखिन्छ । यसको अर्थ "जसलाई उहाँले आदर गर्नुभयो" वा "जसलाई उहाँले अनन्तकालदेखि अलग स्नेह र आनन्दको साथ चिन्यो" र वस्तुतः "जसलाई उहाँले पहिले नै माया गर्नुभयो" भन्नु बराबर हो । यसबाहेक यो व्याख्या प्रभावकारी र निर्धारण गर्ने कार्यसँग सहमत छ जुन श्रृंखलाको अन्य प्रत्येक लिङ्कमा स्पष्ट छ - यो पूर्वनिर्धारित गर्ने परमेश्वर नै हुनुहुन्छ, यो बोलाउने परमेश्वर नै हो, यो धर्मी ठहराउने परमेश्वर नै हो र यो महिमा गर्ने परमेश्वर हो । विश्वासको दूरदर्शिता यी अन्य उदाहरणहरूमा परमेश्वरको भविष्यवाणी गरिएको निर्णायक कार्यसँग मेल खाँदैन र हामीले कम्तीमा अपेक्षा गर्नु पर्ने बिन्दुमा कुल जोडलाई कमजोर बनाउनेछ । दैवी मोनोजिज्मलाई न्याय गर्नको लागि दूरदर्शिता धेरै कम सक्रिय छ जसमा धेरै जोड पर्दछ । यो भिन्नताको दूरदृष्टि होइन तर पूर्वज्ञान हो जसले अस्तित्वलाई फरक पार्छ, अस्तित्वलाई पहिचान गर्ने दूरदर्शिता होइन तर पूर्वज्ञानले अस्तित्व निर्धारण गर्दछ, यो सार्वभौम भिन्नता प्रेम हो ।

"उहाँले पूर्वनिर्धारित पनि गर्नुभयो ।" "उहाँले जसलाई पहिले नै चिन्नु भयो" को माथिको दृष्टिकोण विरुद्ध आग्रह गरिएको मुख्य आपत्तिहरू मध्ये एक यो हो कि यसले पूर्वज्ञान र पूर्वनिर्धारित बीचको भिन्नतालाई मेटाउनेछ ।³²⁹ "उहाँले पूर्वनिर्धारित पनि गर्नुभयो" मा व्यक्त विचारको स्पष्ट प्रगति छ । तर "पूर्वज्ञान" लाई प्रस्तावित तरिकामा व्याख्या गरिएमा यो प्रगतिलाई बाधा पुगेको मात्र आवश्यक छैन । "पूर्वज्ञान" ले परमेश्वरको विशिष्ट प्रेममा ध्यान केन्द्रित गर्दछ जसद्वारा परमेश्वरका छोराहरू चुनिएका थिए । तर यसरी छानिएकाहरूलाई कुन गन्तव्यमा नियुक्त गरिन्छ भनेर यसले हामीलाई जानकारी दिँदैन । यो ठ्याक्कै त्यो जानकारी हो जुन "पूर्वनिर्धारित पनि" आपूर्ति गर्दछ र यो कुनै पनि हिसाबले अनावश्यक छैन । जब हामी परिभाषित उच्च भाग्यलाई विचार गर्छौं, "उहाँको पुत्रको छवि अनुरूप हुन", त्यहाँ यो नियुक्तिको गरिमा मात्र होइन तर नियुक्ति प्रवाह भएको प्रेमको महानता पनि प्रदर्शित हुन्छ

³²⁹ मेयर भन्छन् कि προέγνω को यो दृष्टिकोणले "अवश्यक रूपमा προορισμός समावेश गर्दछ र फलस्वरूप पछिल्लोलाई विशेष र सहायक कार्यको रूपमा बहिष्कार गर्दछ" (idem) ।

। परमेश्वरको प्रेम निष्क्रिय भावना होइन, यो सक्रिय इच्छा हो र यो निर्णायक रूपमा उहाँका धर्मपुत्र छोराछोरीहरूको लागि कल्पना गर्न सकिने उच्चतम लक्ष्य भन्दा कममा सँधै, एकमात्र पुत्रको छवि अनुरूप यस उच्च नियतिको स्पष्ट उच्चारणको लागि "पूर्वज्ञान" को शक्तिले ठाउँ छोड्दैन भन्ने आरोप लगाउनु स्पष्ट रूपमा बिनाकारण हो ।³³⁰

"उहाँको पुत्रको स्वरूपमा अनुरूप" ले परमेश्वरका चुनिएकाहरूलाई नियुक्त गर्ने गन्तव्यलाई परिभाषित गर्दछ । प्रेरितले ख्रीष्टको अनुरूपतालाई ध्यानमा राखेका छन् जुन तिनीहरू ख्रीष्टसँग महिमित हुनेछन् (पद १७; पद १८, १९, २१, २३, ८०), पुनरुत्थान महिमाको अन्तिम र पूर्ण अनुरूपता (१ कोरिन्थी १५:४९; २ कोरिन्थी ३:१८; फिलिप्पी ३:२१; १ यूहन्ना ३:२) । यो उल्लेखनीय छ कि यसलाई पुत्रको छवि अनुरूपको रूपमा वर्णन गरिनु पर्छ, यसले गन्तव्यको चमत्कारलाई बढाउँछ । "पुत्र" शीर्षकले ख्रीष्टलाई एकमात्र जन्मेको (पदहरू ३, ३२) को रूपमा सन्दर्भ गरेको छ र त्यसैले अद्वितीय र अनन्त पुत्रत्वलाई विचार गरिएको छ । अनुरूपता निस्सन्देह त्यो सम्बन्ध वा क्षमतामा उहाँसँग अनुरूप हुन सक्दैन, अनुरूपताले हाम्रो अपमानको शरीरलाई ख्रीष्टको महिमाको शरीरको समानतामा रूपान्तरण गर्दछ (फिलिप्पी ३:२१) । त्यसैले उहाँको उच्चताद्वारा महिमा भएको अवतारित पुत्रको छविको अनुरूपको रूपमा कल्पना गर्नुपर्छ । तैपनि महिमा प्राप्त ख्रीष्ट अनन्त पुत्र हुन छोड्दैनन् र यो अनन्त पुत्र हुनुहुन्छ जो महिमा अवतारित पुत्र हुनुहुन्छ । अवतारित र महिमाको रूपमा उहाँको छविको अनुरूपता त्यसकारण उहाँको छविको अनुरूप हो जो अनन्त र एकमात्र पुत्र हुनुहुन्छ ।

"तिनी धेरै भाइहरू मध्ये जेठो हुन सक्छ ।" यसले भर्खरै बोलेको अनुरूपताको अन्तिम उद्देश्य निर्दिष्ट गर्दछ । हामीले सोध्न सक्छौं:

³³⁰ यस सन्दर्भमा προέγνω सँग προώρισε को सम्बन्ध ἀγάπη र προορίσας सँग समानान्तर छ । एफिसी १:५ मेयरले त्यस बिन्दुमा ἐν ἀγάπῃ προορίσας पदको लागि तर्क गर्दछ र त्यसैले प्रेमलाई कारणले पूर्ववर्ती रूपमा स्वीकार गर्नुपर्दछ यो प्रेमको कारण थियो कि परमेश्वरले चुनिएकाहरूलाई दत्तक ग्रहण गर्न पूर्वनिर्धारित गर्नुभयो । त्यसोभए प्रेम चयनको पूर्ववर्ती पत्ता लगाउन किन कुनै कठिनाई हुनुपर्दछ । रोमी ८:२९ सँगै भेद र विचारको प्रगतिसँग प्रश्नमा दुई शब्दहरूको व्यक्त ?

ख्रीष्टको स्वरूपमा परमेश्वरका छोराहरूको पूर्ण अनुरूपता भन्दा अन्तिम के हुन सक्छ ? यो प्रश्न हो जसले यस समापन खण्डको महत्त्वलाई अगाडि ल्याउँछ । परमेश्वरका मानिसहरूको महिमा भन्दा पनि अन्तिम अन्त छ; यो त्यो हो जुन ख्रीष्टको प्रधानतासँग सम्बन्धित छ । मेयरले सही रूपमा नोट गरेझैं: "पावलले ख्रीष्टलाई एकको रूपमा चिन्तन गर्दछ, जसलाई ईश्वरीय आदेशले यसको अन्तिम उद्देश्यको रूपमा उल्लेख गरेको छ"³³¹ "पहिले जन्मेको" शब्दले ख्रीष्टको प्राथमिकता र सर्वोच्चतालाई झल्काउँछ (कलस्सी १:१५, १८; हिब्रू १:६; प्रकाश १:५) ।³³² यो सबै भन्दा धेरै उल्लेखनीय छ कि, जब अद्वितीय र अनन्त पुत्रत्वलाई "पुत्र" शीर्षकमा विचार गरिन्छ र "जेठा" नाममा ख्रीष्टको प्राथमिकता र सर्वोच्चतालाई मानिसहरूले परमेश्वरलाई ख्रीष्टसँग "भाइहरू" को रूपमा वर्गीकृत गर्नुपर्छ (हिब्रू २:११, १२) । उहाँको अद्वितीय पुत्रत्व र उहाँ जेठा ख्रीष्टको विशिष्टता र प्रधानताको रक्षा गर्नुहुन्छ भन्ने तथ्य तर यो धेरै भाइहरूमाझ उहाँको प्रधानता देखिन्छ । यो ख्रीष्ट र परमेश्वरका मानिसहरू बिच अवस्थित सम्बन्धको घनिष्ठताको अर्को उदाहरण हो । संघको अर्थ समुदाय पनि हो र यो समुदायलाई यहाँ "भाइहरू" को रूपमा व्यक्त गरिएको छ । भातृ सम्बन्ध पूर्वनिर्धारित आज्ञाको अन्तिम अन्त अन्तर्गत समाहित हुन्छ र यसको अर्थ ख्रीष्टको प्रधानताले परमेश्वरका सन्तानहरूसँग सम्बन्धित प्रतिष्ठा बोक्छ । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा पितासँगको अनिवार्य सम्बन्धमा र उहाँको मुक्तिदाताको लगानीमा पुत्रको अद्वितीय गरिमाले परमेश्वरका मानिसहरूलाई प्रदान गरिएको गरिमाको चमत्कारलाई बढाउँछ । छोरालाई दाजुभाइ भन्न लाज लाग्दैन (हिब्रू २:११) ।

३० अधिका दुई पदहरूले परमेश्वरको अनन्त र पूर्वकालीन सल्लाहसँग सम्बन्धित छन्, पद २८ को "उद्देश्य" लाई पद २९ मा

³³¹ Op. cit., ad loc. फिलिप्पीका शब्दहरूमा पनि, "यसैले ओइ धेरै छैन हामीलाई ख्रीष्टको महिमा गर्न परमेश्वरले हाम्रो लागि यस्तो महिमा नियुक्त गर्नुभएको छ" (op. cit., ad loc.) ।

³³² πρωτότοκος को अर्थमा जे.बी. लाइटफुट: सन्ट पावलको पत्र कलस्सी र फिलेमोन, विज्ञापन कलस्सी १:१५ ।

पूर्वज्ञान र पूर्वनिर्धारणको सन्दर्भमा व्याख्या गरिएको छ, पछिल्लोले मुक्तिको सल्लाहको अन्तिम लक्ष्यलाई परिभाषित गर्दछ । पद ३० ले हामीलाई अस्थायीको दायरामा परिचय गराउँछ र अनन्त सल्लाहले गर्ने कार्यहरू संकेत गर्दछ । परमेश्वरका सन्तानहरूमा वास्तविक फलमा ल्याइएको छ । तीन कार्यहरू उल्लेख गरिएको छ, आह्वान, धर्मीकरण वा औचित्य र महिमा । यी तीन कार्यहरू बिच एक अतुलनीय बन्धन छ, एकातिर र अनन्त सल्लाहका दुई तत्वहरू अन्य सबै पाँच तत्वहरू सह-व्यापक छन् । पद ३० मा तीन सापेक्ष खण्डहरूमा "पनि"? र "पूर्वनिर्धारित", "बोलाइएको" "धर्म ठहर्याइएको" शब्दहरूको निरन्तर प्रयोगले संकेतात्मक समीकरणलाई संकेत गर्दछ । यसरी यो प्रचुर मात्रामा स्पष्ट हुन्छ कि त्यहाँ एक तत्व बिना अन्य हुन सक्दैन र ती तीन तत्वहरू जुन अनन्त सल्लाहबाट परिणामको रूपमा अस्थायी रूपमा प्रवाहित हुन्छन्, विशेष गरी पूर्वनिर्धारितबाट किनभने यो पहिलेको रूपमा बोलाउने सबैभन्दा नजिकको तार्किक सम्बन्धमा खडा छ र अस्थायी घटनाहरूको अनुक्रममा हुन्छ ।³³³

यो देख्न सकिन्छ कि बोलावट, धर्मीकरण र महिमालाई परमेश्वरको कार्यको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ - "उहाँले बोलाउनुभयो", "उहाँले धर्मी तुल्याउनुभयो", "उहाँ महिमित हुनुभयो" । उही ईश्वरीय मोनोजिज्म "उहाँले पहिले नै जान्नु भएको थियो" र "उहाँले पूर्वनिर्धारित गर्नुभयो" मा देखिन्छ । ईश्वरीय कार्य बाहेक अन्य कुनै पनि सर्तहरूमा छुटकाराको प्रयोगको यी तत्वहरू मध्ये कुनै पनि परिभाषित गर्नु यो जोडको विपरीत हो । यो सत्य हो कि तीनवटैले हामी मानिसहरूलाई असर गर्छ, तिनीहरूले हाम्रा व्यक्तिहरूलाई आफ्नो दायरा भित्र तान्ने गर्छन् र मुक्तिको वास्तविक अनुभवमा हाम्रा लागि सबैभन्दा गहिरो व्यावहारिक क्षण हुन् । तर परमेश्वर एकलै ती घटनाहरूमा सक्रिय हुनुहुन्छ जुन यहाँ उल्लेख गरिएको छ र मानिसहरूको तर्फबाट कुनै पनि गतिविधिले उनीहरूको परिभाषाको कुनै पनि घटक प्रदान गर्दैन वा तिनीहरूको

³³³ *ordo salutis* उद्धारको सम्पन्न र लागू गरिएको बोलावट प्राथमिकतामा लेखकद्वारा पृष्ठ १००, ११४ ।

प्रभावकारितामा योगदान गर्दै न ।³³⁴ कारणहरू जुन स्पष्ट छन् तर विकास गर्न आवश्यक छैन भनेर हामीले अनुमान लगाउनु पर्छ कि प्रेरितले अनुसरण गरेको अनुक्रमले छुटकाराको आवेदनमा क्रमलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ । प्रेरितले केवल तीन तत्वहरू गन्ती गर्दछ । तथापि यी हाम्रो वास्तविक मुक्तिमा मुख्य घटनाहरूको रूपमा परमेश्वरको प्रेममा यसको मूलबाट परमेश्वरका छोराहरूको महिमामा यसको समापनसम्मको मुक्तिको ईश्वरीय योजनालाई चित्रण गर्न प्रेरितको उद्देश्यलाई पूरा गर्दछ । महिमा, बोलावट र औचित्य विपरीत, भविष्यसँग सम्बन्धित छ । यस सन्दर्भमा (९:२; पदहरू १७, १८, २१, २४, २५, २९) यसलाई मुक्तिको प्रक्रियाको समापन बाहेक अरूको रूपमा मात्र सम्भव हुनेछैन र यद्यपि "महिमा" मा छ । भूतकालमा यो सहभागिता हो, यसको उपलब्धिको निश्चिततालाई सूचित गर्दछ ।³³⁵

परमेश्वरका जनहरूलाई तिनीहरूका दुःख कष्ट र कठिनाइहरू, विलापहरू र दुर्बलताहरूमा प्रोत्साहन र समर्थन प्रदान गर्दै, प्रेरित यस विजयी निष्कर्षमा पुगेका छन् । उहाँले देखाउनुभएको छ कि कसरी परमेश्वरका जनहरूको वर्तमान तीर्थयात्रा परमेश्वरको त्यो दृढ र अपराजय योजनामा आफ्नो स्थानमा आउँछ जुन दुई केन्द्रहरूद्वारा बाँधिएको छ, उहाँको अनन्त सल्लाहमा परमेश्वरको सार्वभौम प्रेम र आगामी युगमा ख्रीष्टसँग महिमा हुन्छ, यो तब हो जब उनीहरूले यो दृश्यलाई विश्वासद्वारा समात्छन् जुन परमेश्वरको प्रेमबाट अनन्त समयदेखि छुटकारा प्रक्रियाको भव्य समापनसम्म फैलिएको छ कि वर्तमान समयका पीडाहरूलाई तिनीहरूको वास्तविक परिप्रेक्ष्यमा हेरिन्छ र हेर्न सकिन्छ, उप-प्रजाति एटर्निटाइटिस तर तीर्थयात्राको अवस्था र

³³⁴ यो सत्य हो कि बोलावटले गर्दा उपयुक्त प्रतिक्रिया प्राप्त हुन्छ र औचित्य विश्वासको साधन मार्फत हुन्छ । "त्यसैले परमेश्वरका यी कार्यहरू आस्थाको वास्ता नगरी पहिलेको अवस्थामा परिणामको रूपमा पछिल्लो अवस्थामा पूर्व शर्तको रूपमा देखा पर्दैन । तर परमेश्वरका यी कार्यहरूलाई मानव गतिविधिको सन्दर्भमा परिभाषित गर्न सकिँदैन । त्यसकारण बोलाउनु प्रभावकारी छ र यो आह्वानको प्रतिरोध गर्ने औचित्यको ईश्वरीय कार्यको प्रतिरोध गर्ने कुरा गर्नु जत्तिकै बुद्धिमानी हुनेछ ।

³³⁵ पक्कै पनि एक प्रोलेप्टिक एओरिस्ट प्रतिनिधित्व गर्दछ, जस्तै मेयर भन्छन्, "डिफ्याक्टो निश्चित रूपमा भविष्यको महिमा यति आवश्यक र निश्चित रूपमा, कि यो पहिले नै *ἐδικαίωσεν*" संग दिइएको र पूरा भएको जस्तो देखिन्छ" (op. cit., ad loc.) ।

पूर्वसर्तहरू एक महिमा यसको वजनमा यति ठूलो छ कि सङ्कष्टहरू तुलना गर्न योग्य छैनन् ।

३१-३९

३१ तब हामी यी कुराहरूको विषयमा के भनौं त ?
परमेश्वर हाम्रो पक्षमा हुनुहुन्छ भने को हाम्रो विरोधमा हुन सक्ला ?

३२ उहाँले आफ्नै पुत्रलाई पनि बाँकी राख्नुभएन, तर हामी सबका निम्ति उहाँलाई अर्पिदिनुभयो; त कसरी उहाँले उहाँको साथमा सबै कुराहरू पनि हामीलाई सित्तैमा दिनुहुनेछैन र ?

३३ परमेश्वरका चुनिएकाहरूको विरोधमा कसले दोष लाउला? धर्म ठहराउनुहुने ता परमेश्वर हुनुहुन्छ ।

३४ दण्डको आज्ञा दिने को हो? मर्नुहुने ता ख्रीष्ट हुनुहुन्छ, तर उहाँ झन् बौरिउठ्नु पनि भएको हो, जो परमेश्वरको दाहिने हातपट्टि पनि हुनुहुन्छ, जसले हाम्रा निम्ति अन्तर्विन्ती पनि गर्नुहुन्छ ।

३५ कसले हामीलाई ख्रीष्टको प्रेमदेखि अलग पार्ला ? के सङ्कष्टले, वा क्लेशले, वा सतावटले, वा अनिकालले, वा नाझो अवस्थाले, वा खतराले, वा तरवारले ?

३६ जस्तो लेखिएको छ: 'तपाईंका निम्ति हामी दिनभरि मारिएका छौं; हामी काटिने भेडाहरूझैं गनिएका छौं ।'

३७ तर यी सबै कुराहरूमा हामी उहाँद्वारा, जसले हामीलाई प्रेम गर्नुभयो, विजेताहरूभन्दा पनि बढी छौं ।

३८ किनकि मलाई पूरा निश्चयता भएको छ, न मृत्युले, न जीवनले, न स्वर्गद्वारहरूले, न प्रधानताहरूले, न अधिकारहरूले, न अहिलेका कुराहरूले, न पछि आउने कुराहरूले,

३९ न उचाइले, न गहिराइले, न अरू कुनै सृष्टिले नै हामीलाई हाम्रा प्रभु ख्रीष्ट येशूमा भएको परमेश्वरको प्रेमदेखि अलग पार्न सक्नेछ ।

यो सान्त्वनाको विजयी निष्कर्ष हो जुन अधिल्लो पदहरूमा प्रकट गरिएको थियो, विशेष गरी पद १८ बाट फिलिप्पीका शब्दहरूमा यो "सान्त्वनाको भर्षाङ्मा सबैभन्दा अग्लो पङ्क्ति हो जुन, पद १८ बाट यता लेखक पनि पाठकजस्तै बढ्दै गएका छन् ।³³⁶

३१ "त्यसो भए यी कुराहरूलाई के भनौं ?" "यी चीजहरूबाट के निष्कर्ष निकाल्न सकिन्छ ?" भन्ने बल छ । हाम्रो प्रतिक्रिया कस्तो हुनुपर्छ ? जवाफ अर्को प्रश्नको रूपमा छ, एक प्रश्न स्पष्ट रूपमा व्याख्यात्मक, प्रभावको लागि यदि परमेश्वर हाम्रो लागि हुनुहुन्छ भने, अरूबाट सबै विरोधको कुनै अर्थ छैन । जब यो भनिन्छ "यदि परमेश्वर हाम्रो लागि हो", त्यहाँ कुनै शंकाको सुझाव छैन ।³³⁷ यो खण्डले उत्तरोत्तर प्रश्नमा निहित आत्मविश्वासको आधारलाई मात्र बताउँछ । 'हाम्रो विरुद्धमा को छ ? यसको मतलब यो होइन कि त्यहाँ कुनै विरोधीहरू छैनन् । पद ३५, ३६ ले सबैभन्दा हिंसात्मक प्रकारको विरोधलाई जनाउँछ । विचार केवल यो हो कि कुनै पनि शत्रु कुनै खाताको छैन जब परमेश्वर हाम्रो लागि हुनुहुन्छ । वास्तवमा पद २८ को सर्तमा, अन्त्यमा खराबीको लागि काम गर्न हाम्रो विरुद्धमा केहि पनि छैन, यदि परमेश्वर हाम्रो लागि हुनुहुन्छ भने, सबै चीजहरू हाम्रो भलाइको लागि एकसाथ काम गर्दछ । अन्तिम विश्लेषणमा परमेश्वरका मानिसहरूको हितको कक्षा भित्र कुनै विरुद्ध छैन । यो सत्य हो जुन पद ३१ मा सबै व्यक्तिगत शत्रुहरू, खराबी, शैतानी र मानवको सम्बन्धमा वर्णन गरिएको छ ।

३२ यहाँ परमेश्वरको अनुग्रहको सबैभन्दा निर्णायक प्रमाण थपिएको छ, यो ठूलो देखि कम एक तर्कको रूपमा छ । यदि परमेश्वरले हाम्रो भलाइको लागि कल्पना गर्न नसकिने सबैभन्दा ठूलो कुरा गर्नुभएको छ भने, के अन्य सबै आशिषहरू आवश्यक पर्दैन र ?

³³⁶ Op. cit., ad loc.

³³⁷ अनिश्चितताको "यदि" होइन तर अनुमानको हो ।

"जसले आफ्नै छोरालाई पनि छोडेन ।" धेरै अवलोकनहरू ध्यान दिनु पर्छ । (१) दृष्टिमा परमात्माको व्यक्ति परमेश्वर पिता हुनुहुन्छ, किनकि पिताको मात्र पुत्र हुनुहुन्छ । (२) "उहाँको आफ्नै पुत्र" को अर्थ पितासँग यस्तै सम्बन्धमा उभिएको अरू कोही छैन भन्ने हो (८:३) ।^{३३८} येशूले परमेश्वरलाई "आफ्नो पिता" भन्नुभयो (यूहन्ना ५:१८) र यसको अर्थ पिता एकलै उहाँसँग त्यो सटीक सम्बन्धमा खडा हुनुहुन्थ्यो । परमेश्वरको धर्मपुत्रबाट धेरै छोराहरू छन् । तर धर्मशास्त्रले एकलौटेको पुत्रत्व र धर्मपुत्रको सन्तानको बिचमा कुनै भ्रम हुन दिँदैन । अरू कोही होइन तर एकलो जन्मिएको पिताको आफ्नै पुत्र हो र यो यसकारण हो किनभने त्यहाँ अनन्त, अतुलनीय र अपरिहार्य पुत्रत्व छ । (३) पिताले आफ्नै छोरालाई छोडेनन् । स्फिरिडले पीडा भोग्नुलाई जनाउँछ । अमाबाबुले आफ्ना छोराछोरीहरूलाई छोडिदिन्छन् जब उनीहरूले दण्डको पूर्ण माप दिनेछैनन् । न्यायाधीशहरूले अपराधीहरूलाई बचाउँछन् जब उनीहरूले गरेको अपराधसँग मिल्दोजुल्दो सजाय सुनाउँदैनन् । यसको विपरीत, यो परमेश्वर पिताले गर्नुभएन । उहाँले आफ्नो प्यारो र एकमात्र जन्मेको पुत्रमाथि निष्पादित न्यायको पूर्ण टोलको अलिकति पनि रोक्न वा हल्का गर्नुभएन । त्यहाँ स्टोकको कुनै कमी थिएन, किनकि "उहाँलाई कुल्चनु, परमप्रभुलाई खुशी लाग्यो; उसलाई दुःखमा पारेको छ" (यशैया ५३:१०) । त्यहाँ कुनै शमन थिएन, पुत्रलाई यसको असहनीय तीव्रतामा न्याय दिइयो । 'छुटेको छैन' भन्नाले केही कम छैन । (४) सहनशीलतामा के समावेश थियो त्यसको सहनशीलतामा "उनको आफ्नै छोरा" शब्दहरूद्वारा सूचित गरिएको सम्बन्धको कुनै निलम्बन थिएन, त्यसैले प्रेमको निलम्बन सम्बन्धले बोल्छ । (५) एकातिर यो अतुलनीय सम्बन्ध र प्रेमको यो संयोजन हो र अर्को तिर गैर-क्षय जसले यस तथ्यको अचम्मको प्रदर्शन गर्दछ जसबाट प्रेरितहरूले आफ्नो तर्क निकाल्छन् ।

"तर उहाँलाई हामी सबैको लागि सुम्पनुभयो ।" अघिल्लो खण्ड फारममा नकारात्मक छ-"उसले छोडेन" । यो खण्ड सकारात्मक छ

^{३३८} व्यक्तित्व र विशिष्टता को उदाहरणको लागि ἰδίοc मा निहित छ, रोमी १४:५; १ कोरिन्थी ३:८; ४:१२; ७:२, ४, ७, ३७; गलाती ६:५; एफिसी ५:२२; १ तिमोथी ३:४ ।

- "उहाँले उसलाई सुम्पनुभयो" । ख्रीष्टलाई पाप बनाइयो (२ कोरिन्थी ५:२१) र श्राप (गलाती ३:१३) भनेर प्रेरितले अन्यत्र घोषणा गरेको कुरालाई यसले झल्काउँछ । पिताले आफ्नो पुत्रलाई पापको योग्यताको सजाय र त्यागको लागि सुम्पनुभयो । उहाँलाई मारिएको दण्डको कुनै सुधार थिएन; गतसमनी र कलबरी प्रमाण हो । हामी संयोजनलाई बेवास्ता गर्न सक्दैनौं जुन यहाँ फेरि उदाहरण दिइएको छ । यो केवल किनभने पुत्र अद्वितीय सम्बन्धको विषय र अतुलनीय प्रेमको वस्तु हुनुहुन्थ्यो कि उसलाई यसरी उसले सहने र अन्त्य गरेको दण्डमा सुम्पन सकिन्छ । प्रेरितको दायरा भित्र यस उद्धारको अर्को पक्ष पनि हुन सक्छ, अर्थात् कट्टर-शत्रु र तिनका उपकरणहरूले उहाँको विरुद्धमा गर्न सक्ने सबैलाई त्याग्न पर्छ । येशूले क्रूसको बलिदानको पूर्वसन्ध्यामा आफ्ना विरोधीहरूलाई भन्नुभयो, "यो तपाईंको समय हो र अन्धकारको शक्ति हो" (लूका २२:५३) र प्रेरित भविष्यवाणीको विवरणलाई यस सम्बन्धमा ध्यानमा राख्नु पर्छ (भजनसंग्रह २२:१२, १३, १६; ६९:२६) येशूलाई "परमेश्वरको दृढ सल्लाह र पूर्वज्ञान" द्वारा सुम्पियो र दुष्ट मानिसहरूको हातबाट उहाँलाई क्रूसमा टाँगियो र मारियो । यदि शत्रुको शक्तिमाथि संयम राखिएको भए उहाँले अन्धकारका शक्तिहरूलाई नाश गर्ने र रियासत र शक्तिहरूको खुला प्रदर्शन गर्ने थिएनन्, उनीहरूमाथि विजय हासिल गरेर प्रभावकारी रूपमा आफ्नो क्रूसको विजयी रथमा बाँध्नुहुने थिएन, के यो पिताको अनुग्रहको थप प्रमाण होइन, कि ? उसले आफ्नै पुत्रलाई अन्धकारको राजकुमार र आफ्ना सेनाहरूको चतुरता र शक्तिलाई घृणा गर्ने र घृणाको हातमा सुम्पिदिनुपर्थ्यो ? उहाँलाई अन्धकारका सेनाहरूले होइन, पिताले सुम्पनुभयो । येशूलाई मर्नको लागि कसले सुम्पनुभयो ? यहूदा होइन, पैसाको लागि; पिलातस होइन, -डरको लागि; यहूदीहरू होइन, ईर्ष्याको लागि पनि होइन तर पिताको प्रेमको कारणको लागि हो !"^{३३९}

यो केवल गेथसेमनि र कलभरीको परीक्षालाई दण्डको परिप्रेक्ष्यमा हेरिएको छ जसरी डरलाग्दो न्यायको प्रतिबन्धको साथ मारिएको छ र अन्धकारको मेजबानहरूलाई तिनीहरूको पूर्ण

^{३३९} अक्टोभियस विन्सलो: येशु ख्रीष्टमा कुनै दोषारोपण छैन (लन्डन, १८५७), पृष्ठ - ३५८ ।

बदलालाई नष्ट गर्न जारी गरिएको थियो जब हामी हुनेछौं । अचम्मलाई बुझ्न र ज्ञान पास गर्ने प्रेमको मिठासको स्वाद लिन सक्षम, प्रेम अनन्तसम्म अन्वेषण गर्न तर अनन्त रूपमा अपरिहार्य छ ।

"हामी सबैको लागि ।" (१) गेथसेमनि र कलवरीको दृश्य बुझ्न सकिने छ जब यो दुष्ट रूपमा हेर्दा यो हाम्रो लागि येशूलाई सुम्पिएको थियो । (२) "हामी सबै" को हदलाई सन्दर्भद्वारा परिभाषित गरिएको छ । पद ३१ को निरूपण समान छ र पद ३२ को "हामी सबै" पद ३१ को "हामी" भन्दा बढी समावेशी हुन सक्दैन । पद ३१ को "हामी" लाई पहिलेका पदहरूमा बोलाइएको छ, जसलाई स्पष्ट रूपमा पहिचान गरिएको छ । पूर्वज्ञात, पूर्वनिर्धारित, बोलाइएको, उचित, महिमा र यसबाहेक त्यसपछिको सन्दर्भले स्पष्ट रूपमा निर्दिष्ट गर्दछ जसको बारेमा प्रेरित बोल्दै हुनुहुन्छ — तिनीहरू परमेश्वरका चुनिएका हुन् (पद ३३), जसको तर्फबाट ख्रीष्टले मध्यस्थता गर्नुहुन्छ (पद ३४), जो कहिल्यै अलग हुन सक्दैनन् । ख्रीष्टको प्रेम (पदहरू ३५, ३९) । यी सर्तहरूमा व्यक्तिहरूको निरन्तर पहिचानले देखाउँछ कि यस खण्डले विश्वव्यापी प्रायश्चित्तको धारणालाई कुनै समर्थन प्रदान गर्दैन । यो "हामी सबैको लागि" हो जो ख्रीष्टलाई सुम्पिएको सन्दर्भमा परिभाषित वर्गसँग सम्बन्धित छ । (३) यद्यपि "हामी सबै" ? सबै मानवजातिलाई जनाउँदैन तर हामीले व्यक्त गरेको अन्धविश्वासलाई बेवास्ता गर्नु हुँदैन । अँगालेको दायरा भित्र कुनै प्रतिबन्ध र बहिष्कार छैन । प्रत्येक व्यक्तिको आफ्नै व्यक्तित्व हुन्छ, र यो पाप, दुख र दायित्वको सन्दर्भमा पनि सत्य हो । परमेश्वरले मानिसहरूलाई सामूहिक रूपमा बचाउनुहुन्न । उसले प्रत्येक व्यक्तिलाई आफ्नो विशिष्टतामा व्यवहार गर्दछ । र यो पिताले आफ्नो छोराको त्यागमा ध्यान दिनु पर्छ । पिताले सबैलाई चिन्तन गर्नुभयो जसको तर्फबाट उहाँले पुत्रलाई पाप, दुःख, दायित्व र प्रत्येकको आवश्यकताको विशिष्टतामा सुम्पनुभयो । यदि हामी द्रव्यमानमा डुबेका थियौं, यदि हामी प्रत्येकको विशेषतामा विचार नगरेको भए, त्यहाँ कुनै मुक्ति हुनेछैन । पिताले पुत्रलाई सुम्पिँदा हामी सबैलाई आदर गर्नुभएको थियो ।

"उहाँले पनि कसरी सितैमा हामीलाई सबै थोक दिनुहुन्न ?" ³⁴⁰ पद ३२ मा अधिका सबै कुराले यो बयानबाजी प्रश्रतर्फ डोर्‍याउँछ । विपरितको अकल्पनीयतालाई थप बलपूर्वक सेट गर्नको लागि निष्कर्षलाई प्रश्नको रूपमा राखिएको छ । यसको उद्देश्य भनेको सबै चीजहरू आवश्यक पर्ने, हो सबै चीजहरू सुरक्षित र अगाडि बढाउने, परमेश्वरका मानिसहरूको महिमा स्वतन्त्र रूपमा र अटुट रूपमा दिइनेछ भन्ने निर्विवाद आश्वासनलाई घर पुर्‍याउनु हो । यदि पिताले आफ्नै छोरालाई छोड्नुभएन तर उसलाई कलभरीको पीडा र लज्जाको लागि सुम्पनुभयो भने, कसरी सम्भवतः यस्तो बलिदानमा विचार गरिएको अन्त्यलाई फलाउन असफल हुन सक्छ । पिताको सबैभन्दा ठूलो उपहार, हामीलाई दिइएको सबैभन्दा बहुमूल्य दान, चीजहरू थिएनन् । यो आह्वान थिएन, न औचित्य, न त महिमा पनि यो त्यो सुरक्षा पनि होइन जसको साथ प्रेरितले आफ्नो विद्रोह समाप्त गर्दछ (पद ३९) । यी परमेश्वरको अनुग्रही डिजाइनको पूर्तिमा वितरित अनुग्रहहरू हुन् । तर अकथनीय र अतुलनीय उपहार भनेको आफ्नै पुत्रको त्याग हो । त्यो उपहार यति महान् छ, त्यसका प्रभावहरू यति अचम्मका छन्, यसका धेरै दूरगामी परिणामहरू छन् कि कम अनुपातका सबै अनुग्रहहरू निःशुल्क दानको निश्चित छन् । चाहे "पनि" शब्द "उसँग" वा "स्वतन्त्र रूपमा दिनु" शब्दसँग जोडिएको होस्, "उसँग" को महत्त्व बुझ्नु पर्छ । ख्रीष्टले हामीलाई दिइएको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ-हाम्रो लागि त्याग हामीलाई उपहारको रूपमा व्याख्या गरिएको छ । उहाँ निःशुल्क उपहारको सर्वोच्च अभिव्यक्ति र मूर्त स्वरूप हुनाले र पिताद्वारा उहाँलाई सुम्पनु नै पिताको प्रेमको सर्वोच्च प्रदर्शन हो, त्यसैले अन्य सबै अनुग्रहहरू ख्रीष्टको स्वामित्वमा र साथमा हुनुपर्छ । यो सम्भव छैन कि "सबै चीजहरू", लेखको उपस्थितिद्वारा निश्चित गरिएको यस उदाहरणमा, सबै चीजहरूलाई राम्रोको लागि मिलेर काम गर्ने भनेर बुझाउँछ (पद

³⁴⁰ πῶς οὐχί लाई (फिलिप्पी), οὐν αὐτῷ (मेयर), र χαρίσεται (गोडेट) सँग लिइएको छ । यसले मुख्य विचारमा कुनै भौतिक फरक पार्दैन । तर यो धेरै स्वाभाविक र तर्क संग एक प्रमुख विज्ञापन माइनस ओडिसंग लिन को लागि अधिक देखिने छ । οὐν αὐτῷ को एक ठूलो सम्झौता सक्रिय हुन्छ, यो मुख्य विचार हो र यो व्याख्यात्मक बोल्दा, यो संग οὐν αὐτῷ जडान गर्न अधिक सम्भव छ ।

२८) ।³⁴¹ विचार गरिएका चीजहरू अनुग्रहका वरदान र आशिषहरू हुन् । विश्वासीहरूलाई प्रदान गरिएको छ र त्यसकारण सबै चीजहरू हुन् जुन सन्दर्भले यसको सम्पूर्ण विस्तारमा मुक्तिसँग व्यवहार गर्ने रूपमा, संकेत गर्ने अपेक्षा गरिन्छ । कुनै पनि अवस्थामा "सबै चीजहरू" प्रतिबन्धात्मक अर्थमा प्रयोग गरिएको विश्वव्यापी सर्तहरूमा अभिव्यक्तिको स्पष्ट उदाहरण हो ।

३३, ३४क पद ३३-३५ मा देखा पर्ने प्रश्नहरू एकअर्कासँग र तिनीहरूको तत्काल सन्दर्भसँग विभिन्न तरिकामा सम्बन्धित छन् । विचारको भिन्नता विशेष गरी सम्बन्धित छ । प्रश्नमा "दण्डको आज्ञा दिने को हो ?" (पद ३४) । के यसलाई सीधै पहिलेको कुरासँग लिने हो, अर्थात् "धर्मी ठहराउने परमेश्वर हुनुहुन्छ" वा यसलाई प्रश्नको रूपमा लिने हो जसको उत्तर पद ३४ को बाँकी छ ? पहिलेको विकल्पमा पद ३४ को उत्तरार्ध ("येशू मर्नुहुने ख्रीष्ट हुनुहुन्छ" आदि) "दण्डको आज्ञा दिने को हो ?" भन्ने जवाफ होइन । तर पद ३५ को प्रश्न र चुनौतीको आधार प्रदान गर्दछ, अर्थात् 'कसले हामीलाई ख्रीष्टको प्रेमबाट अलग गर्नेछ ?' यी मध्ये कुन विचार सही छ भनेर निर्णय गर्नमा कट्टरपन्थी हुनु उचित छैन । तर पहिलेको दृष्टिकोणको पक्षमा केही विचारहरू देखिन्छन् । (१) "दण्डको आज्ञा दिने को हो ?" स्वाभाविक रूपमा यो विरोधको साथ जान्छ कि यो परमेश्वर हो जसले धर्मी ठहराउनुहुन्छ । चुनौती अपरिहार्य रूपमा वर्गीय प्रस्तावबाट बग्छ । (२) यदि यस खण्ड, 'दण्ड आज्ञा गर्ने को हो ? उही पदको उत्तरार्धमा यसको जवाफ फेला पार्छ, त्यसपछि ख्रीष्ट येशू निहितार्थद्वारा न्यायकर्ताको रूपमा प्रतिनिधित्व गर्नुहुनेछ । यो पावल प्रयोग होइन । ख्रीष्टले वास्तवमा धर्मी ठहराउनको लागि जग राख्नुहुन्छ र उहाँको धार्मिकताद्वारा हामी धर्मी ठहरिएका छौं (५:१८, १९) । तर परमेश्वर ख्रीष्टबाट अलग हुनुहुने परमेश्वर पिता हुनुहुन्छ, उहाँ नै धर्मी हुनुहुन्छ र "धर्मी ठहराउने परमेश्वर नै हुनुहुन्छ" भनाइमा

³⁴¹ यद्यपि विश्वासीको अनुभवमा अंगालिएका सबै चीजहरूले राम्रोको लागि एकसाथ काम गर्दछ (हेर्नुहोस् विज्ञापन बनाम २८), यी सबै चीजहरूलाई "स्वतन्त्र रूपमा दिइएको" (χαρισται) भनेर कल्पना गर्नु कठोर हुनेछ ।

यो प्रष्ट रूपमा सूचित गरिएको छ । (३) पद ३५क को प्रश्न पद ३४ मा तुरुन्तै अधिको कुरासँग उपयुक्त हुन्छ —पद ३४ख ख्रीष्टले के गर्नुभयो र गरिरहनु भएको छ, पद ३५क ख्रीष्टको सन्दर्भमा उल्लेख गरिएका तथ्यहरूबाट अगाडि बढ्नु उपयुक्त चुनौती हो । जसरी पद ३४क को चुनौती भनेको परमेश्वरले न्यायकर्ताको रूपमा के गर्नुहुन्छ त्यसबाट उत्पन्न हुने विश्वास हो, त्यसरी नै पद ३५क को चुनौती ख्रीष्टले के गर्नुभयो र गरिरहनु भएको छ त्यसबाट उत्पन्न हुने आत्मविश्वास हो । यो उपयुक्त निर्माण हो भन्ने धारणामा प्रस्तुत व्याख्या पनि त्यही अनुरूप हुनेछ ।

"परमेश्वरका चुनिएकाहरूलाई कसले केही लगाउने ?" पद ३१ मा "हाम्रो विरुद्धमा को छ ?" भन्ने प्रश्नमा लागू गरिएझैं विचारको रेखा यहाँ पनि लागू गर्नुपर्छ । धेरै आरोप लगाउनेहरूको परिकल्पना गरिएको छ तर तिनीहरूको आरोपको कुनै अर्थ छैन किनभने परमेश्वरले उहाँको न्यायोचित वाक्य घोषणा गर्नुभएको छ । उनको न्यायाधिकरणबाट कुनै अपील छैन । अरू सबैका आरोपहरू अवहेलनाको योग्य छन् । पदनाम "परमेश्वरबाट चुनिएको" ले तिनीहरू कुन श्रेणीमा आबद्ध छन् भनेर प्रतिबिम्बित गर्दछ - तिनीहरू परमेश्वरमा चुनिएका हुन् । र उनीहरूलाई परमेश्वरले चुनेको मात्र होइन तर उहाँका चुनिएका व्यक्तिहरूको रूपमा उहाँसँगको सम्बन्धमा उभिन्छन् । पद २९ र एफिसी १:४ मा ख्रीष्टमा संसारको सृष्टि हुनुभन्दा अगाडिको चुनावको रूपमा निर्दिष्ट गरिएको चुनाव अरू कुनै हुन सक्दैन (प्रेरित ९:१५; रोमी ९:११; ११:५, ७; १६:१३; कलस्सी ३:१२; १ थेस्सलोनिकी १:४; २ तिमोथी २:१०; तीतस १:१; मत्ती २४:२२, २४; मार्कुस १३:२०, २२; लुका १८:७; १ पत्रुस १:१; २ पत्रुस १:१०) ।

"धर्मी ठहराउने परमेश्वर हुनुहुन्छ; दण्डको आज्ञा गर्ने को हो ?" पहिले नै संकेत गरिएझैं, यी सँगै लिनु पर्छ । फेरि प्रश्नमा चुनौतीलाई प्रश्नहरूमा लागू गरिएको लाइनमा व्याख्या गर्ने हो, "हाम्रो विरुद्धमा को छ ?" (पद ३१) र "कसले परमेश्वरका चुनिएकाहरूलाई दोष लगाउने ?" (पद ३३) । यद्यपि यस अवस्थामा न्याय चरम सीमामा पुगेको छ । न्यायमा उठ्ने हरेक जिब्रोलाई धर्मी ठहराउने परमेश्वरको

निर्णयको अपीलमा मौन हुन्छ (यशैया ५४:१७) । यस खण्ड र यशैया ५०:८, ९ मा सेवकको विरोध बिचको समानान्तर र विवादित हुन धेरै नजिक छ: "उहाँ नजिक हुनुहुन्छ जसले मलाई धर्मो ठहराउनुहुन्छ, मसँग कसले झगडा गर्छ ? हामी सँगै खडा होऔं, मेरो विरोधी को हो ? ... हेर, परमप्रभुले मलाई सहायता गर्नुहुनेछ । मलाई दोषी ठहराउने को हो ?"

३४ख अब प्रेरितले हाम्रो विचारलाई ख्रीष्टले गर्नुभएका र गरिरहनु भएको कारणले परमेश्वरका चुनिएकाहरूको सुरक्षातर्फ फर्काउँछ । गिफोर्डको शब्दमा, "एउटा चट्टानबाट अर्को चट्टानमा बाँधिएझैं, उहाँ पिताको प्रेमबाट छोराको प्रेममा जानुहुन्छ" ।³⁴² ख्रीष्टको छुटकाराको काममा चारवटा मुख्य तत्वहरू ख्रीष्टको प्रेमबाट अलग हुन सक्दैन भन्ने ग्यारेन्टीको रूपमा जोडिएका छन् ।

"येशू ख्रीष्ट मर्नुभयो ।"³⁴³ यहाँ येशू कुन उद्देश्यको लागि मर्नुभयो वा उहाँ जसको तर्फबाट मर्नुभयो भन्ने व्यक्तिहरूको बारेमा कुनै स्पष्ट सन्दर्भ छैन । प्रेरितले यी पक्षहरूमा पर्याप्त रूपमा बसेका थिए (३:२१-२६; ४:२५; ५:८-११; ६:४-१०; ८:३, ४) । यस बिन्दुमा भएको तनावले यस पदमा उल्लिखित छुटकाराका तथ्यहरूको श्रृङ्खलामा ख्रीष्टको मृत्युको अद्भूत महत्त्वलाई ध्यानाकर्षण गराउँछ । ख्रीष्ट येशू मर्नुपर्थ्यो भन्ने कुरा आफैमा एउटा तथ्यलाई गिरफ्तार गर्ने कुरा हो कि साधारण कथनले हामीलाई निहितार्थहरूमा प्रतिबिम्बित गर्न आह्वान गर्दछ ।

"हो, बरु त्यो मृतकबाट बौरी उठाइएको थियो ।" "हो, बरु" औपचारिक रूपमा परिमार्जन वा सुधारलाई संकेत गर्दछ । तर यो कुनै पनि हिसाबले माथि उल्लिखित प्रस्तावलाई फिर्ता लिने वा येशूको मृत्युको वास्तविकतालाई कम गर्ने उद्देश्यको लागि होइन । यो तथ्यलाई जोड दिनु हो कि येशूको मृत्यु पुनरुत्थान बाहेकका लक्ष्यहरू पूरा गर्नमा कुनै फाइदा हुने थिएन । जीवित प्रभुको रूपमा उहाँले

³⁴² Op. cit., ad loc.

³⁴³ Χριστός Ἰησοῦς पृष्ठ ४६ ए सी जी एल को पढाइ र धेरै संस्करणहरू पुरातन र ग्रीकभल्गेट सहितको आम वा मास हो । Χριστός मात्र बी डि अभिशापको पढाइ हो ।

आफ्नो सुरक्षाको बिमा गर्नुहुन्छ । माथि उल्लेख गरिएझैं (४:२५; ६:५), ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरुत्थान छुटकाराको उपलब्धिमा अभिन्न छ ।³⁴⁴

"जो परमेश्वरको दाहिने हातमा छ ।" यहाँ लाक्षणिक वा एन्थ्रोपोमोर्फिक भाषा प्रयोग गरिएको छ तर आयात स्पष्ट छ । ख्रीष्ट अति उच्च हुनुहुन्छ र "परमेश्वरको दाहिने हात" ले सार्वभौमिकता र प्रभुत्वलाई संकेत गर्दछ जसमा उहाँ लगानी गरिएको छ, उहाँलाई मुकुट लगाइएको महिमा (मत्ती २६:६४; मर्कुस १४:६२; प्रेरित ९:३३: ५:३१; ७:५५, ५६; एफिसी १:२०; कलस्सी ३:१; हिब्रू १:३; ८:१; १०:१२; १२:२; १ पत्रुस ३:२२) । न त लाक्षणिक अभिव्यक्तिले स्वर्गमा ख्रीष्टको स्थानको वास्तविकतालाई अस्वीकार गर्न कुनै वारेन्ट प्रदान गर्दैन । उहाँ ईश्वर-मानवको रूपमा उच्च भएको हुनाले, उहाँको मानव स्वभाव अवस्थित हुनुपर्छ । अन्यथा उहाँ आफ्नो उच्च अवस्थामा साँच्चै मानव हुनेछैन । उच्च महिमा, अख्तियार र प्रभुत्वको लागि प्रेरितको अपील प्रत्यक्ष रूपमा परमेश्वरका चुनिएकाहरूको सुरक्षाको आश्वासनसँग सम्बन्धित छ । उहाँसँग स्वर्ग र पृथ्वीमा सबै अधिकार भएको हुनाले, कुनै पनि प्रतिकूल परिस्थिति वा शत्रु शक्तिले उहाँका मानिसहरूलाई उहाँको हातबाट छुटाउन वा उहाँको प्रेमबाट अलग गर्न सक्दैन ।

"जसले हाम्रो लागि मध्यस्थता पनि गर्नुहुन्छ ।" जसरी अघिल्लो खण्डले ख्रीष्टलाई प्रदान गरिएको अख्तियार र प्रभुत्वलाई पुष्टि गर्दछ र निहितार्थले, प्रभुत्वलाई उहाँले आफ्नो उच्च महिमामा प्रयोग गर्नुहुन्छ, त्यसैले वर्तमान खण्डले उहाँको निरन्तर उच्च पुजारी गतिविधिलाई अपील गर्दछ । यहाँ केवल हिब्रू ७:२५ मा ख्रीष्टको स्वर्गीय मध्यस्थता स्पष्ट रूपमा उल्लेख गरिएको छ । तर यो अन्य खण्डहरूमा निहित छ (यूहन्ना १४:१६; १ यूहन्ना २:१; सम्भवतः यशैया ५३:१२) । यस पदमा उल्लेख गरिएको "मध्यस्थता" तर्कसंगत प्रश्नभन्दा बाहिर छ जुन शब्दलाई पद २६, २७ मा पवित्र आत्माको

³⁴⁴ ἐνερθεῖς निष्क्रिय हो र यसरी येशूलाई उठाउनमा पिताको कार्यलाई प्रतिबिम्बित गर्न सक्छ (४:२५; ६:४; ८:११) । तर येशूको मृत्युबाट बौरी उठ्नु दृश्यमा हुन सक्छ र यसरी ἀποθανών र ἐντυγχάνει सँग समन्वय हुन सक्छ । लेखकद्वारा, "येशूलाई कसले उठाउनुभयो ?" वेस्टमिन्स्टर थियोलोजिकल फोर्नलमा, भोल्जुम ३, पृष्ठ ११३-१२३, विशेष गरी पृष्ठ ११५-११७ ।

सन्दर्भमा प्रयोग गरिएको छ ।³⁴⁵ ख्रीष्टको तर्फबाट स्वर्गीय मध्यस्थताको वास्तविकता, त्यसकारण प्रश्न बाहिर छ । जबकि ख्रीष्टको उच्च पुजारी गतिविधि मध्यस्थतामा सीमित हुनु हुँदैन (हिब्रू ९:१८; ४:१४-१६), तर पछिल्ला येशूको स्वर्गीय सेवकाईको स्पष्ट रूपमा स्थापित चरण हो र प्रमाणले देखाउनेछ कि विश्वासीको हरेक आवश्यकता र उसको छुटकारा पूरा गर्न आवश्यक पर्ने हरेक अनुग्रह ख्रीष्टको मध्यस्थताको दायरा भित्र ल्याइएको छ (हिब्रू ७:२४, २५) । हामीले यसलाई हाम्रो उद्धारकर्ताको पुनरुत्थान र उच्च महिमालाई पौराणिक मात्र भन्दा बढी पौराणिक मात्र सक्दैनौं । जब हामी श्रृंखलाको यो चौथो र अन्तिम तत्वमा पुग्छौं तब अन्तिम भावनालाई दबाउन गाह्रो हुन्छ । कुनै पनि कुराले उद्धारकर्ताको आफ्नो जनताको सुरक्षामा व्यस्तताको घनिष्टता र स्थिरता प्रमाणित गर्न काम गर्दैन, उहाँको स्वर्गीय पुजारीत्वले बोलेको कोमलता र विशेष गरी यो हाम्रो लागि मध्यस्थतामा अभिव्यक्तिको लागि आउँदछ भन्दा बढी उहाँको अपरिवर्तनीय प्रेमको कुनै पनि कुराले हामीलाई आश्वासन दिँदैन । उहाँले "हाम्रो लागि" मध्यस्थता गर्नुहुन्छ भन्ने सम्झौता हो कि हामीले पद ३२ को "हामी सबैको लागि" मा पहिले नै उल्लेख गरिसकेका चिन्ता र प्रावधानको विशेषता यहाँ पनि उदाहरणीय छ । मध्यस्थताले प्रत्येक व्यक्तिको विशिष्ट अवस्थालाई ध्यानमा राख्नुपर्छ । अब प्रेरितले हामीलाई विजयी चुनौतीको लागि तयार पार्नुभएको छ जुन पद ३५ को प्रश्नले उल्लेख गर्दछ ।

३५ 'कसले हामीलाई ख्रीष्टको प्रेमबाट अलग गर्ने ? यो प्रश्न अधिल्लो तीन वटासँग मिल्दोजुल्दो छ — 'हाम्रो विरुद्ध को छ ?' (पद ३१), "परमेश्वरका चुनिएकाहरू विरुद्ध कसले आरोप लगाउने ?" (पद ३३), "दण्डको आज्ञा गर्ने को हो ?" (पद ३४) । क्लेश, पीडा, सतावट, अनिकाल, नम्रता, संकट र तरवार शब्दहरू ती चीजहरूको विशिष्टताहरू हुन् जुन आफैँले हामीलाई ख्रीष्टको प्रेमबाट अलग गर्नको लागि गणना गर्न सकिन्छ, तिनीहरूलाई आवश्यक रूपमा

³⁴⁵ पद २६ मा ὑπερεντυγχάνω जस्तै ἐντυγχάνω, यस उदाहरणमा जस्तै, पद २७ मा छ ।

त्यसैको प्रवर्द्धनको रूपमा लिइन्छ । प्रश्न स्पष्ट रूपमा सोचाइ छ, के सङ्कष्ट वा पीडा आदिले हामीलाई ख्रीष्टको प्रेमबाट अलग गर्नेछ ? तसर्थ प्रश्नहरूको शृङ्खलामा यो अन्तिम हो जसले प्रत्येक अवस्थामा सबैभन्दा निश्चित र विजयी अस्वीकारलाई संकेत गर्दछ । यो शृङ्खलाको अन्तिम हो भन्ने तथ्य मात्र होइन, प्रश्नको विस्तार र अध्यायको अन्त्यसम्म एउटै विषयवस्तुको निरन्तरताले प्रश्न क्लाइमेटिक छ भन्ने स्पष्ट पार्छ । विजय र आश्वासनका नोटहरू अब उनीहरूको उच्चतम पिचमा पुग्नेछन् ।

"ख्रीष्टको प्रेम" स्पष्ट रूपमा उहाँका मानिसहरूलाई ख्रीष्टको प्रेम हो, उहाँप्रतिको प्रेम होइन । यो खण्ड "हामीलाई प्रेम गर्ने उहाँ मार्फत" (पद ३७) र "परमेश्वरको प्रेम, जुन हाम्रा प्रभु ख्रीष्ट येशूमा छ" (पद ३९) । यसबाहेक, ख्रीष्टप्रतिको हाम्रो प्रेमबाट अलग हुने विचारले राम्रो अर्थ राख्दैन । यो पुष्टि भएको ख्रीष्टको प्रेमको अँगालोबाट छुटकारा पाउन असम्भव छ र यस विश्वासको आधार ख्रीष्टको प्रेमको चरित्र र स्थिरता हो जुन पद ३४ मा उल्लिखित तथ्यहरूले प्रमाणित गर्दछ । पद ३५ मा उद्धृत चीजहरू हुन् । जसले प्रतिकूल परिस्थितिहरूलाई संकेत गर्दछ जसमा परमेश्वरका सन्तहरूको पार्थिव तीर्थयात्रा गरिएको छ, त्यसरी स्पष्ट रूपमा प्रेरित स्वयंको पार्थिव युद्धमा उदाहरणको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ (२ कोरिन्थी ११: २३-३३) र जसले विश्वास गर्दछ । तिनीहरूलाई ख्रीष्टको प्रेम यी सर्तहरूद्वारा सङ्केत गरिएको प्रतिकूलता जति बढी जोडिएको छ, ख्रीष्टको प्रेमको अपरिवर्तनीयताको आश्वासन उति नै निर्णायक हुन्छ ।

३६ यो एल. एक्स. एक्स (४३:२३) द्वारा अनुवादित भजनसंग्रह ४४:२२ (हिब्रू ४४:२३) को मौखिक उद्धरण हो । प्रेरितले उदाहरणहरू दिएका विपत्तिहरू (पद ३५) सबै पुस्ताहरूमा परमेश्वरका मानिसहरूको धेरै थियो (प्रेरित १४:२२; हिब्रू ११:३५-३८) । यो उल्लेख गर्न लायक छ कि यो उद्धरण जोडेर यो तथ्यमा ध्यान खिच्नुपर्छ कि यो परमेश्वरको खातिर परमेश्वरका जनहरूको पतन गरिएको थियो र केवल वधको लागी योग्य मानिन्छ । यसले एक वक्तृत्वलाई प्रेरित गर्दछ, यद्यपि सजिलै बेवास्ता गरिएको आश्वासनमा घटक समावेश

गर्दछ जुन प्रेरित प्रकट भइरहेको छ । यो ख्रीष्टको निन्दा हो कि सतावट संकेत गर्दछ । "दिनभरि" ले मौलिक विचारलाई राम्रोसँग व्यक्त गर्दछ । यो केवल "हरेक दिन" होइन । उत्पीडकहरूको हातबाट मृत्युसम्मको हिंसा सधैं उपस्थित हुन्छ ।

३७ त्यहाँ तीनवटा अवलोकनहरू छन् । (१) "विजेताहरू भन्दा बढि" एक असल प्रतिपादन हो । के जोडिएको छ विजयको उत्कृष्टता हो । यसको विपरित रूपले जितको वास्तविकता र पूर्णतालाई साहसी राहतमा राख्छ । शहीद पराजय जस्तो लाग्छ; त्यसैले यो अपराधीहरूद्वारा मानिन्छ । प्रायः हामी अधर्मका शक्तिहरूसँगको द्वन्द्वको परिणामलाई केवल भाग्ये रूपमा हेर्छौं, सायद हाम्रो दाँतको छालाले वास्तवमा यो विजय हो र त्यो मात्र होइन, पूर्ण रूपमा र गौरवपूर्ण रूपमा विजय हो । विरोधीहरूको डिजाइनहरू पूर्ण रूपमा परास्त भएका छन् र हामी विजयका सबै गौरवहरूका साथ विजेताहरूको रूपमा आउँछौं । (२) यो विजय सधैं मामला हो - "यी सबै चीजहरूमा" । हरेक अफ्यारो मुठभेडमा मृत्युसम्मको शत्रुतामा पनि विजय अयोग्य हुन्छ । पत्याउनै नसकिने ! हो, साँच्चै यदि यो केवल विश्वासद्वारा बुझिने उत्कृष्ट कारकहरूको लागि थिएन । (३) "हामीलाई प्रेम गर्ने उहाँ मार्फत" - यसले विशेष गरी ख्रीष्टलाई सन्दर्भ गर्नुपर्दछ, पद ३४ र पद ३५ मा ख्रीष्टको प्रेमको सन्दर्भमा, कुसमा मृत्युद्वारा प्रदर्शित यसले कम्तिमा पनि ख्रीष्टको प्रेम विगतमा छ भनेर सुझाव दिनु होइन । पद ३५ ले यस प्रेमलाई स्थायी रूपमा राख्छ, जस्तै विश्वासीको सुरक्षा सुनिश्चित गर्दछ । तर हामी परमेश्वरबाट अलगिएका, पापी र शक्तिविहीन हुँदा हामीप्रति गरिएको प्रेम हो (५:६-१०), जसले ख्रीष्टको प्रेमको वास्तविकता र तीव्रतालाई प्रमाणित गर्छ । विजयको वर्णन गरिएको उत्कृष्ट सर्तहरूमा हामी राम्ररी छक्क परेका छौं । यहाँ हामीसँग व्याख्या र प्रमाणीकरण छ - यो केवल "हामीलाई प्रेम गर्ने उहाँ मार्फत" हो । यो सर्वाङ्गीण कारक हो जसले सबै रूपलाई विरोध गर्छ र स्पष्ट हारलाई विजयमा परिणत गर्छ । निस्सन्देह, ख्रीष्टको निरन्तर गतिविधिलाई उठाइएको र परमेश्वरको दाहिने हातमा (पद ३४) यहाँ प्रतिबिम्बित मध्यस्थतामा विचार

गरिएको छ । तर हामीले उहाँको प्रेम प्रदर्शन गर्ने क्रुसमा ख्रीष्ट आफैँले एक पटकको लागि सुरक्षित गरेको विजयको बारेमा पनि सोच्न सक्दैनौं । तब उसले "राज्य र शक्तिहरूलाई नाश गर्यो र तिनीहरूमाथि विजय हासिल गर्दै तिनीहरूको खुल्ला प्रदर्शन गर्नुभयो" (कलस्सी २:१५) ।

३८, ३९ 'किनकि म मनाएको छु' ख्रीष्टको प्रेमबाट अलग हुने असम्भवतालाई सम्मान गर्दै मनोरञ्जन गरिएको आत्मविश्वासको स्पष्ट घोषणा हो । यो तथ्यहरूको प्रेरितको चेतनामा प्रतिबिम्ब हो जसले त्यो प्रेमको अजेय चरित्रलाई प्रदर्शन गर्दछ । पछ्याउने अभिव्यक्तिहरू एकदम स्पष्ट रूपमा यी दुई पदहरू सम्बन्धित रहेको अस्वीकारलाई सबैभन्दा जोडदार तरिकामा सार्वभौमिक बनाउनको लागि अभिप्रेरित छन् । थेरै हृदयसम्म यी अभिव्यक्तिहरू जोडीहरूमा हुन्छन् र यी उदाहरणहरूमा एउटा अभिव्यक्ति अर्कोको विपरित हुन्छ । यो मृत्यु र जीवन, वर्तमान चीजहरू र आउने चीजहरू, उचाइ र गहिराइमा स्पष्ट छ । तर जोडिएको क्याटलगमा कुनै समान ढाँचा पालना गरिएको छैन भनेर देखाउनको लागि पर्याप्त भिन्नता छ ।

"न त मृत्यु, न जीवन"—यी विपरितहरूले मानिसहरूको अगाडि रहेका दुई सम्भावनाहरू समावेश गर्दछ । मृत्यु वा जीवनलाई परमेश्वरका मानिसहरूलाई प्रलोभन प्रदान गर्ने वा ख्रीष्टको प्रेमबाट अलग हुनको लागि आफैँले गणना गरेको रूपमा प्रेरितले कल्पना गरेको हुनसक्ने सम्मानहरू विशेष गर्न प्रयास गर्नु उचित नहुन सक्छ । यो भन्न पर्याप्त छ कि यी मध्ये जुनसुकै घटनाहरू हाम्रो पक्षमा पर्छन् ख्रीष्टको प्रेमको अँगालो उस्तै हो (१४:७,८) ।

"न स्वर्गदूतहरू, न प्रधानताहरू ।" यदि हामीले यसलाई एक निश्चित विरोधाभास व्यक्त गर्ने रूपमा लिने हो भने प्रमाणले "स्वर्गदूतहरू" असल र "प्रधानताहरू" खराब हुनु भन्ने आवश्यक पर्दछ । पूर्वप्राकृतिक प्राणीहरू विचारमा छन् भनेर प्रश्न उठाउनु आवश्यक छैन । "स्वर्गदूतहरू" शब्द दुष्ट आत्माहरूका लागि प्रयोग गर्न सकिन्छ, आफ्नो पहिलो सम्पत्ति नराख्ने स्वर्गदूतहरू (मत्ती २५:४१; २ पत्रुस २:४; यहुदा ६) । तर दुष्ट आत्माहरूको नयाँ नियममा

कुनै पनि थप योग्यता बिना "स्वर्गदूत" शब्द प्रयोग गरिएको छ भने यो शंकास्पद छ ।³⁴⁶ तसर्थ प्रमाणहरूले "स्वर्गदूतहरू" असल आत्माहरू हुन् भनी धारणालाई समर्थन गर्नेछ । नयाँ नियममा असल (कलस्सी १:१६; २:१०) र खराब दुवैको प्रयोग गरिएको छ (१ कोरिन्थी १५:२४; एफिसी ६:१२; कलस्सी २:१५) ।³⁴⁷ तसर्थ, पावलको प्रयोग अनुसार "राज्यहरू" सजिलैसँग दुष्टताका राज्यहरूलाई बुझाउन सक्छन् । यो विरोधी ढाँचा अनुरूप हुनेछ जुन प्रेरितले यस उदाहरणमा पनि फेला पार्न पछ्याउँछ । तर हामी निश्चित हुन सक्दैनौं । दुबै सर्तहरूमा राम्रो आत्मा हुन सक्छ र त्यो घटनामा स्वर्गदूतहरू बिचको पदानुक्रम प्रतिबिम्बित हुनेछ । स्वर्गदूतहरूले हामीलाई ख्रीष्टको प्रेमबाट अलग गर्ने झुकावको रूपमा कल्पना गर्न सकिँदैन भन्ने कुरालाई बेवास्ता गर्नु वैध आपत्ति होइन । काल्पनिक रूपमा पावलले स्वर्गबाट एउटा स्वर्गदूतलाई अर्को सुसमाचार प्रचार गरेको रूपमा बोल्न सक्छ (गलाती १:८) ।³⁴⁸ उहाँले यस पाठमा पनि त्यस्तै बोल्न सक्नुहुन्छ । केवल परिकल्पनाले गलाती १:८ मा एनाथेमाको बललाई बलियो बनाउँछ । यस अवस्थामा निषेधलाई बलियो बनाइन्छ । यसबाहेक, प्रेरितको उद्देश्य सृजित चीजहरूको विस्तृत दायरालाई आवरण गर्नु हो र असल स्वर्गदूतहरूको समावेश विचारको लागि अनुकूल छ ।

"न त वर्तमान, न त आउने कुराहरू, न शक्तिहरू, न उचाइ, न गहिराइ ।"³⁴⁹ पहिलो एन्टीथिसिसमा हामीसँग रेखीय आयाम छ, अन्तिममा ठाडो वा, जसरी भनिएको छ, "समयको कुनै आयामहरू

³⁴⁶ मेयर कट्टरवादी छन् कि ἄγγελοι "असल स्वर्गदूतहरू बुझ्नु पर्छ, किनभने दुष्टहरूलाई कहिले पनि ἄγγελοι भनिदैन केही परिभाषित सहायक बिना" (op. cit., ad loc.) । यो स्पष्ट छैन कि मेयरको विवादलाई विवादित गर्न गिफोर्डले उद्धृत गरेको उदाहरणहरूले विपरीत देखाउँदछ । यो भन्न धेरै बलियो छ कि हेब्रु २:१६, गिफोर्डले भने जस्तै मेयरको अनुमान १ कोरिन्थी ६:३ मा एकदम अस्वीकार्य छ (op. cit., ad loc.) ।

³⁴⁷ एफिसी १:२१ अनिश्चित छ; सायद यस अवस्थामा असल र खराब दुवै कुरा हेरि रहेका छन् ।

³⁴⁸ मेयर, विज्ञापन स्थान, यस बिन्दुमा ।

³⁴⁹ पढ्ने οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε δυνάμεις पृष्ठ ४६ ए बी सी डि जी र धेरै पुरातन संस्करणहरूद्वारा समर्थित, यसको पक्षमा प्रमाणहरूको विविधतालाई ध्यानमा राखेर निश्चित रूपमा प्राथमिकता दिइनेछ । यो पनि पढ्न गाह्रो छ ।

छैनन् । .. अन्तरिक्षको कुनै आयाम छैन"³⁵⁰ यी अभिव्यक्तिहरूले स्पष्ट रूपमा विश्वव्यापीतालाई जोड दिन्छ जुन सम्पूर्ण खण्डको प्रमुख विचारको रूपमा प्रेरितले आफ्नो अस्वीकारको दायरा भित्र ल्याउनुहुन्छ । यी दुई जोडीहरू बिच सम्मिलित "शक्ति" को आयात बुझ्न अझ गाह्रो छ । टिप्पणीकारहरूले प्रायः यस शब्दलाई "स्वर्गदूतहरू" र "राज्यहरू" सँग जोड्छन् र यसलाई पूर्व-प्राकृतिक प्राणीहरूको सन्दर्भमा मान्छन् । यो व्याख्याले १ पत्रुस ३:२२ लाई अपील गर्न सक्छ, र १ कोरिन्थी १५:२४ मा पावलको आफ्नै प्रयोगमा एफिसी १:२१ पनि जहाँ एकवचनमा "शक्ति" रियासत र अधिकारसँग समन्वय गरिएको छ । 'शक्तिहरू' (बहुवचन), तथापि पावलका पत्रहरू सहित नयाँ नियमको प्रयोगमा प्रायः "शक्तिशाली कामहरू" वा "चमत्कारहरू" (मत्ती ११:२१; लूका १३:५८; प्रेरित २:२२; ८:१३; १ कोरिन्थी १२:१०, २८, २९; २ कोरिन्थी १२:१२; गलाती ३:५; हिब्रू २:४) । यो सम्भव छ कि यो अर्थ यहाँ लागू हुन सक्छ - कुनै शक्तिशाली काम वा चमत्कार (विशेष गरी २ थेस्सलोनिकी २:९) ख्रीष्टबाट अलग गर्न प्रभावकारी हुन सक्दैन । तर सम्भवतः व्यक्तिगत एजेन्टहरू विचार गरिन्छ, जस्तै माथि उल्लिखित खण्डहरूमा देखाइएको छ ।

"न त कुनै अन्य प्राणी ।" यो प्रस्ताव गरिएको छ कि यसलाई "भिन्न सृष्टि" को अर्थमा "अन्य कुनै पनि सृष्टि" लाई अनुवाद गरिनु पर्दछ । यसको लागि पर्याप्त वारेन्ट छैन ।"³⁵¹ प्रेरित उहाँले दिनुभएको क्याटलगमा व्यापक भएको छ र यसको कारण सार्वभौमिकता स्थापित गर्नु हो । तर यो समापन अस्वीकार छोड्ने उद्देश्यको लागि हो । कुनै लूफोल छैन - सिर्जना गरिएको वास्तविकताको सम्पूर्ण दायरामा कुनै पनि अस्तित्व वा वस्तुलाई बहिष्कृत गरिएको छैन ।³⁵²

"परमेश्वरको प्रेम, जो ख्रीष्ट येशू हाम्रा प्रभुमा छ ।" पद ३५ मा प्रेरितले "ख्रीष्टको प्रेम" को रूपमा बोलेका थिए जसबाट परमेश्वरका मानिसहरू अलग हुन सक्दैनन् । अब उसले मनन गरिएको प्रेमको दायरा विस्तार गर्दछ वा कम्तिमा यसलाई फराकिलो सन्दर्भमा चित्रण

³⁵⁰ गिफोर्ड: op. cit., ad loc ।

³⁵¹ सम्बन्धित पद, . गोडेट ।

³⁵² १३:९ जहाँ, आज्ञाहरूको सन्दर्भमा, पावलले εἰ τις ἐτέρα ἐντολή भन्छन् ।

गर्दछ । यो ख्रीष्टको प्रेम मात्र होइन पिताको प्रेम हो (५:८; ८:२९, ३२, ३३) । पिताको प्रेमको आफ्नै विशेषता छ । मुख्य रूपमा यो प्रेम हो जसले पुत्रलाई दिनुभयो । र ख्रीष्टको प्रेम मुख्य रूपमा उहाँले आफैलाई दिनुभएको हो । तर त्यहाँ सँधै सहसंबंध र संयोजन हुन्छ र उद्धारको अर्थतन्त्रमा देवत्वका व्यक्तिहरूको संयुक्त कार्यहरू प्रस्तुत गर्नु प्रेरितको विशेषता हो । यो परमेश्वरको आफ्नै प्रेम हो जुन प्रशंसा गरिएको छ (५:८), यो ख्रीष्ट मर्नुभयो भन्ने तथ्यद्वारा प्रशंसा गरिएको छ; यो पवित्र आत्मा हो जसले हाम्रो हृदयमा यो प्रेम मानिसमा बगाउनुहुन्छ (५:५) । पिता र ख्रीष्टको प्रेमलाई एकसाथ बाँध्न प्रेरितले दुई विषयहरूलाई एकसाथ ल्याउनुहुन्छ जसमा पद ३१ बाट उहाँको विरोधहरू आधारित थिए, परमेश्वर पिताको प्रेम र कार्य (पदहरू ३१-३४क) र प्रेम र कार्य, ख्रीष्टको (पदहरू ३४ख-३८) । यद्यपि, यो केवल पिता र ख्रीष्टको प्रेमको संयोजन मात्र होइन जुन यो समापन अभिव्यक्तिले संकेत गरेको छ; त्यहाँ विशेषताको नोट पनि छ । परमेश्वरको प्रेम जसबाट हामी अलग हुन सक्दैनौं त्यो परमेश्वरको प्रेम हो जुन ख्रीष्ट येशू हाम्रा प्रभुमा छ । यो केवल ख्रीष्ट येशूमा अवस्थित छ, उहाँमा मात्र यो प्रकट भएको छ, उहाँमा मात्र यो सञ्चालित छ र केवल ख्रीष्ट येशू हाम्रो प्रभुको रूपमा हामी परमेश्वरको यो प्रेमको अँगालो र बन्धन जान्न सक्छौं ।

परिशिष्ट क (Appendix A)

धर्मिकरण (Justification)

पुरानो करार (The Old Testament)

क. प्रयोग

पुरानो नियमको प्रयोगमा हामी मुख्य रूपमा चिन्तित रहेको मूल भनेको *grace* हो जुन यसको विभिन्न रूपहरूमा मूल, विशेषण र क्रियाको रूपमा । पुरानो नियममा यो प्रायः धार्मिकता वा न्यायको गुणलाई जनाउनको लागि प्रयोग गरिन्छ र परमेश्वरको मुख्य रूपमा भविष्यवाणी गरिएको छ । जसरी परमेश्वरमा लागू हुन्छ यसले उहाँको धार्मिकता वा न्यायको विशेषतालाई जनाउँछ । यो मानिसहरूको पनि भविष्यवाणी गरिएको छ र तिनीहरूको चरित्र वा आचरण वा दुवैलाई ईमानदार वा न्यायी वा धार्मिक रूपमा वर्णन गर्दछ । यस अध्ययनमा तथापि हामी विशेष गरी यसको विभिन्न काण्ड र भागहरूमा मौखिक रूपसँग चिन्तित छौं ।

प्रमाणले देखाउनेछ कि क्रियाको विभिन्न अर्थहरू छन् ।

१. *स्टेटेतिभ* । यसबाट अस्तित्वको अवस्थालाई जनाइएको हो । जब काल स्टेमको प्रयोग गरेर याकूबले तामारको बारेमा भनेका छन् "उनी मभन्दा धेरै धर्मी थिइन्" (उत्पत्ति ३८:२६) वा जब हामी अय्यूब ४:१७ मा पढ्छौं, "के मानिस परमेश्वरभन्दा बढी न्यायी हुनेछ ?" यो स्थिर शक्ति स्पष्ट छ (सम्बन्धित पदहरू, अय्यूब ९:१५; ३३:१२; ३४:५; भजनसंग्रह १९:१०; इजकिएल १६:५२) । यो सम्भव छ कि पुरानो नियमका केही उदाहरणहरू जुन सामान्यतया न्यायिक रूपमा धार्मिक रूपमा घोषित वा उच्चारण गरिएको अर्थमा यस श्रेणीमा

पर्दछन् । उदाहरणका लागि, भजनसंग्रह १४३:२ मा, "तपाईंको नजरमा बाँच्ने कोही पनि धर्मी ठहरिनेछैन" भनी उपधारालाई "तपाईंको दृष्टिमा जीवित कोही पनि धर्मी छैन" (सम्बन्धित पद इजकिएल १६:५२) लाई अनुवाद गर्न सकिन्छ । यो स्टेटेटिभ प्रयोगले चरित्र वा व्यवहारलाई प्रतिबिम्बित गर्दछ र यो प्रश्नसँग व्यवहार गर्दै न कि यो अवस्था कसरी आयो जब यो मानिसहरूको भविष्यवाणी गरिन्छ ।

२. *कजेटिभ* । यहाँ विचार भनेको धर्मी बन्ने वा धर्मी बनाउने हो । दानियल ८:१४ मा जहाँ पवित्र स्थानको अपूर्ण निफल प्रयोग गरिएको छ, "पवित्र स्थानलाई धर्मी ठहराइनेछ" र "पवित्र स्थान धर्मी बनाइनेछ" भनेर प्रतिपादन कायम राख्न गाह्रो हुनेछ । शुद्ध वा शुद्ध गरिनेछ र यसरी सही राखिएको छ, उपयुक्त प्रतिपादन हो । यदि दानियल ८:१४ को मामला मा कुनै शंका हुनु पर्छ भने दानियल १२:३ को मामला मा कुनै पनि हुन सक्दैन । यहाँ हामीसँग हिफिल पार्टिसिपल छ र शाब्दिक प्रतिपादन हुनेछ, "जसले धेरैलाई धर्मी बनाउँछ" । विचार यो छ कि दृष्टिमा व्यक्तिहरू धेरैलाई धार्मिकतामा फर्काउने साधन हुन् । यस अर्थमा तिनीहरूले तिनीहरूलाई धर्मी बनाउँछन् । यदि दानियल १२: ३ यस कारणात्मक अर्थको एक मात्र उदाहरण हो भने पनि यो प्रमाण हो कि त्यस अर्थमा प्रयोग गर्न सकिन्छ र त्यहाँ कुनै राम्रो कारण छैन कि जब मानिसहरूमा परमेश्वरको कार्यलाई ध्यानमा राखिन्छ मानिसहरूलाई सीधा बनाउनमा परमेश्वरको आन्तरिक परिचालन कार्यको सन्दर्भमा हिफिलको प्रयोग गर्नु हुँदैन । र यो प्रयोग हामीले सबै भन्दा बढी अपेक्षा गर्नुपर्दछ किनभने मूल यसको मूल र विशेषण रूपहरूमा र क्रियाको कल स्टेममा प्रायः चरित्र र व्यवहारको धार्मिकतालाई जनाउन प्रयोग गरिन्छ । यो एक उल्लेखनीय तथ्य हो, तथापि, हामीले के अपेक्षा गर्न सक्छौं वास्तवमा मामला छैन । दानियल ८:१४ को अपवाद बाहेक जहाँ निफल हुन्छ, दानियल १३:३ "धर्मी बनाउने" को यो कारणात्मक भावनाको एक मात्र स्पष्ट उदाहरण हो । यशैया ५०:८; ५३:११ मा यो साँच्चै अमूर्त रूपमा सम्भव छ; जहाँ क्रमशः

परमेश्वर र धर्मी सेवकको नजरमा छ । तर सन्दर्भहरूले यी दुई उदाहरणहरूमा अर्को अर्थ लागू हुन्छ भनेर संकेत गर्नेछ । यस कारक अर्थको अप्रत्यक्षताको कारण सायद विचारहरूबाट अगाडि बढ्छ जुन हाल उल्लेख गरिनेछ ।

३. *डिमोन्स्ट्रेटिभ* । यस अवस्थामा अर्थ धर्मी हुनु हो । इजकिएल १६:५१, ५२ ले पिएलको यस प्रयोगको एउटा रोचक उदाहरण प्रदान गर्दछ । यरूशलेमको घृणित कार्यहरूको हप्काउन उनले आफ्ना बहिनीहरू सदोम र सामरियालाई धर्मी ठहराएकी थिइन् । विचार यो हो कि यरूशलेमले सदोम र सामरियालाई अधर्ममा पार गरेको थियो र त्यस अर्थमा, तुलनात्मक रूपमा भन्नुपर्दा, आफ्ना बहिनीहरूलाई बढी अनुकूल प्रकाशमा राखेको थियो । यसरी उनले उनीहरूलाई धर्मी ठहराइन् भनिएको छ - उनको बढ्दो पापलाई व्यक्त गर्ने एक बयानबाजी तरिका । अर्थ, यद्यपि, फोरेन्सिकको जस्तो होइन । यो होइन कि यरूशलेमले सामरिया र सदोमलाई धर्मी भनेर घोषणा गर्नु तर उनले आफ्ना बहिनीहरूलाई अझ धर्मी देखाउन बनायो - उनले उनीहरूलाई आफूभन्दा बढी धर्मी भएको देखाएको थियो । यर्मिया ३:११ समान प्रभाव हो । पिएलको फेरि प्रयोग गरिएको छ र यदि "धर्मी ठहराउनु" शब्दलाई अनुवादको रूपमा ग्रहण गरिएको थियो भने, "ब्याक्सलाइड इस्राएलले विश्वासघाती यहूदा भन्दा बढी आफूलाई धर्मी ठहराएको छ ।" तर अझ राम्रो प्रतिपादन हुनेछ, "पछाडि फर्कने इस्राएलले आफूलाई विश्वासघाती यहूदा भन्दा बढी धर्मी देखाएको छ ।" प्रदर्शनात्मक शक्ति स्पष्ट छ ।

यस अर्थको फोरेन्सिकसँग नजिकको सम्बन्ध छ । यस सन्दर्भमा आयातलाई स्थिर र कारक दुवैबाट स्पष्ट रूपमा हटाइएको छ र फोरेन्सिकको यति नजिक आउँछ कि विचार व्यक्त गर्नको लागि "धर्मी ठहराउने" शब्द सही रूपमा प्रयोग गर्न सकिन्छ ।

४. फोरेन्सिक । यो अर्थ हाम्रो अंग्रेजी शब्द "धर्मी ठहराउनु" सँग मेल खान्छ । यो घोषणात्मक शक्ति हो जुन कारकबाट तीव्र भिन्नतामा देखिन्छ । हिफिलमा यो प्रस्थान २३:७ मा स्पष्ट छ; व्यवस्था २५:१; १

राजा ८:३२; २ इतिहास ६:२३; अय्यूब २७:५; हितोपदेश १७:१५; यशैया ५:२३ पिएल मा यो अर्थ अय्यूब ३२:२ मा कम स्पष्ट छैन; ३३:३२ र, हिथपेलमा, उत्पत्ति ४४:१६ अनिवार्य रूपमा फरक नहुन सक्छ । हिफिल र पिएल मा उदाहरणहरू यति स्पष्ट छन् कि त्यहाँ छलफल गर्न आवश्यक छैन; अन्य कुनै अर्थ सम्भव हुनेछैन । यद्यपि, माथि उल्लेख गरिए अनुसार, यशैह ५०:८; ५३:११ अमूर्त रूपमा कारणात्मक अर्थ सहन सक्छ, तर सन्दर्भहरूले निश्चित रूपमा फोरेन्सिकको पक्षमा तराजूलाई बदल्छ । यशैया ५०:८ को मामलामा पछ्याउने विरोधहरूले यो विचारणीय अवस्था न्यायिक प्रक्रिया र न्यायिक हो भन्ने कुरामा तर्कसंगत शङ्का बाहिर राख्छ । "कसले मसँग झगडा गर्नेछ ? ... मेरो विरोधी को हो? ... मलाई दोषी ठहराउने को हो" (पद ८, ९) । यी आत्मविश्वासी चुनौतीका सर्तहरू हुन् र यस विश्वासको आधार भनेको पुष्टि हो, "उनी नजिक हुनुहुन्छ कि मलाई न्याय गर्नुहुन्छ" । अन्य कुनै रेन्डरिङले सन्दर्भको विचारलाई यति उपयुक्त रूपमा फिट गर्दैन । र यदि हामीले प्रश्नको न्यायिक शक्तिमा शब्दलाई दियौं भने यो फोरेन्सिक भित्र छ कि यस्तो धारणा आउँछ र "धर्मी घोषणा गर्नुहोस्" को रूपमा रेन्डर गर्नुपर्नेछ । यशैया ५३:११ को सन्दर्भको एक्सपोरेटरी चरित्र निश्चित रूपमा उही दिशामा ओल्याउँछ र पछि देखाइने छ, हिफिल र पाइल काण्डहरूमा फोरेन्सिक संकेत यति व्यापक छ कि त्यहाँ स्पष्ट नभएसम्म अरू कुनै शक्तिले आफैलाई सुझाव उल्टो विचार दिँदैन ।

कलमा त्यहाँ धेरै उदाहरणहरू छन्, जस्तै माथि उल्लेख गरिएको छ, जहाँ स्थिर अर्थ अवस्थित छ । त्यहाँ केहि उदाहरणहरू छन् जहाँ यो निर्णायक हुन गाह्रो छ । तिनीहरू स्थिर वा न्यायिक हुन सक्छन्— अय्यूब १३:१८; २५:४; भजनसंग्रह ५१:४ (६); १४३:२; यशैया ४५:२५ । अय्यूब ४०:८ मा तथापि "दोषी ठहराउनु" को विपरितले यसलाई "धर्मी ठहराउनु" को न्यायिक अर्थमा अपूर्ण काललाई लिनु स्वाभाविक बनाउँछ । अय्यूब ९:२० लाई त्यसैगरी लिनु स्वाभाविक हो । यशैया ४३:९, २६ मा फोरेन्सिक बाहेक अन्य कुनै विचार उपयुक्त छैन । पद २६ को सन्दर्भमा यो अर्थ चाहिन्छ भनेर सजिलै देखिनेछ । यदि हामीले यो फोरेन्सिक धारणालाई अपूर्ण कालका केही

उदाहरणहरूमा फेला पाछैँ भने यसले अन्य उदाहरणहरूमा फोरेन्सिक अर्थको पक्षमा एक अनुमान सिर्जना गर्दछ जहाँ सन्दर्भ निर्णायक छैन तर जहाँ यस प्राथमिकताको लागि थोरै आधार पनि छ, उदाहरणका लागि, अय्यूब ९:२०; भजनसंग्रह ५१:४(६); १४३:२; यशैया ४५:२५ ।

त्यसकारण, हामी देख्छौं कि त्यहाँ कल, हिफिल र पिएल काण्डहरूमा जरा गराएको फोरेन्सिक संकेतको व्यापक प्रयोग छ र हिथपेलको एउटा उदाहरण (उत्पत्ति ४४:१६) अनिवार्य रूपमा फरक छैन । हिफिल र पिएल को सन्दर्भमा प्रयोग यस्तो छ कि कुनै अन्य अर्थले आफैलाई सुझाव दिदैन जबसम्म त्यहाँ केहि स्पष्ट विचारहरू अर्को आवश्यक पर्दैन ।

सेप्टुअजिन्ट प्रयोग महत्त्वपूर्ण छ किनभने यो संस्करण पुरानो नियम हिब्रू प्रयोग र नयाँ नियम बीचको लिङ्ग हो । माथि उल्लेख गरिएका ती उदाहरणहरूमा जहाँ हिफिलमा फोरेन्सिक अर्थ स्पष्ट छ सेप्टुअजिन्टले क्रिया δικάζω प्रयोग गर्दछ अय्यूब २७:५ हितोपदेश १७:१५, र पछिको प्रतिपादन मा बाहेक (δίκαιος κρίνειν) ले फोरेन्सिक विचारलाई समान रूपमा स्पष्ट बनाउँछ । पिएलमा जहाँ हामीले फोरेन्सिकलाई कम स्पष्ट ठान्यौं (अय्यूब ३२:२; ३३:३२), अय्यूब ३२:२ लाई ἀπέφηνεν ἐαυτὸν δίκαιος रेन्डर गरिएको छ जसले स्पष्ट रूपमा घोषणात्मक शक्तिलाई बताउँछ र अय्यूब ३३:३२ δικάζω मा हामीसँग छ । यो पनि महत्त्वपूर्ण छ कि हाम्रो छलफलमा चित्रित भएको अपूर्ण कालको उदाहरणहरू छन् (भजनसंग्रह ५१:४(६); १४३:२; इजकिएल ४५:२५; इजकिएल १६:५२; सम्बन्धित पद यशैया ४३:९, २६ मा पनि) । δικάζω र त्यसै गरी यशैया ५०:८; ५३:११ द्वारा रेन्डर गरिएको हो । यो पनि रोचक छ कि दानियल ८:१४; १२:३ मा; जहाँ कारक भावना देखा पर्दछ, सेप्टुअजिन्टले δικάζω को प्रयोगबाट टाढा रहन्छ । भजन ७३:१३ मा जहाँ हिब्रूमा हामीसँग पिल נָסַח छ, सेप्टुअजिन्ट (७२:१३) ले प्रश्नमा रहेको खण्डलाई ματαίως ἐδικαίωσα τὴν καρδίαν μου द्वारा प्रस्तुत गर्दछ । δικάζω को कारणात्मक अर्थ यस उदाहरणमा स्पष्ट रूपमा सम्भव छ । तर यो कुरामा जोड दिन सकिँदैन । अर्थ "आफैलाई सफा गर्ने" को हुन सक्छ

। “मैले निर्दोषतामा हात धोएको छु” भनी लेखिएको खण्डको अर्थ उसले अपवित्रताबाट हात सफा गरेको होइन बरु आफ्नो निर्दोषताको गवाहीमा हात धोएको हो । त्यसोभए उसको हृदयको धर्मीकरण भनेको उसको हृदयलाई अशुद्धताबाट सफा गर्नुको सट्टा आफैलाई दोषबाट सफा गर्नु हो । त्यसैले भजनसंग्रह ७३:१३ (सेप्टुअजिन्ट ७२:१३) लाई पनि कारणात्मक अर्थमा δίκαιόω को उदाहरणको रूपमा अपील गर्न सकिँदैन । यो पनि चासोको कुरा हो कि केहि अवस्थाहरूमा जहाँ हामी हिब्रूमा स्टेतिभ वा फोरेन्सिक सटीक अर्थ हो कि भनेर शंका गर्न सक्छौं सेप्टुअजिन्टले δίκαιόω प्रयोग गर्दछ । (सम्बन्धित पदहरू, भजनसंग्रह ५१:४ (६); १४३:२) र इजकिएल मा। १६:५१, ५२; यर्मिया ३:११, जहाँ विचारको एक प्रदर्शनात्मक छाया देखिन्छ, δίκαιόω दुबै उदाहरणहरूमा प्रयोग गरिन्छ ।

हामीले हिब्रूमा אָמַר को स्थिर प्रयोगको बारम्बार उदाहरणहरू विशेष गरी कल स्टेममा भेट्दायौं । केहि उदाहरणहरूमा यो सेप्टुजिअन्ट (उत्पत्ति ३८:२६; भजनसंग्रह १९:१०; सेप्टुअजिन्ट १८:१०) मा क्रिया δίκαιόω द्वारा अनुवाद गरिएको छ । तथापि, यो निश्चित छैन कि अनुवादकहरूले स्थिर विचार व्यक्त गर्न चाहेका थिए । शङ्काको कारण यो हो कि अन्य धेरै उदाहरणहरूमा जहाँ स्थिर विचार हिब्रूमा परफेक्ट वा इम्परफेक्ट कालको प्रयोगको साथ देखा पर्दछ सेप्टुजिअन्टले δίκαιόω प्रयोग गर्दैन तर εἶναι δίκαιος वा εἰνῆναι καθάρος वा εἰνῆναι καθάρος वा δίκαιόω प्रयोग गर्दैन । (अय्युव ४:१७; ९:२, १५, २०; १०:१५; ११:२; १३:१८; १५:१४; २५:४; ३४:५; ३५:७; ४०:८) । यसले देखाउँछ कि यी उदाहरणहरूमा δίκαιόω उपयुक्त मानिएको थिएन । यद्यपि उत्पत्ति ३८:२६ मा परफेक्ट निष्क्रियको प्रयोग; भजन १९:१० ले संकेत गर्न सक्छ कि पूर्ण कालद्वारा व्यक्त गरिएको विचार स्थिर विचार व्यक्त गर्न उपयुक्त थियो । यो समान घटना नयाँ नियममा उपस्थित हुन सक्छ जुन हामी पछि देख्छौं ।

ख. मानिसहरूको लागि परमेश्वरको धर्मीकरण

१ राजाहरू ८:३२ मा परमेश्वरले धर्मीहरूलाई धर्मी ठहराउन भनिएको छ र प्रस्थान २३:७ मा यो अस्वीकार गरिएको छ कि उहाँले दुष्टहरूलाई धर्मी ठहराउनुहुनेछ । जब उसले धर्मीलाई न्यायोचित ठहराउँछ भनिन्छ, न्यायको यो कार्य भनेको त्यो घोषणा हो जुन पूर्ववर्ती रूपमा कल्पना गरिएको थियो र वास्तवमा मामला हो । व्यक्ति धर्मी चरित्र र आचरणको हो र औचित्यको कार्य केवल पूर्ववर्ती तथ्यहरू अनुसार निर्णय हो । परमेश्वरमा लागू भएको "धर्मीकरण" शब्दको यो प्रयोग ठीक रूपमा व्यवस्था २५:१ मा मानिसहरूलाई लागू भएको जस्तै हो जब यो न्यायकर्ताहरूलाई आवश्यक छ कि उनीहरूले "धर्मीहरूलाई न्यायी ठहराउँछन् र दुष्टहरूलाई दोषी ठहराउँछन्" र, अर्थद्वारा । जसरी हामी हितोपदेश १७:१५ मा पाउँछौं जब यो भनिएको छ कि "दुष्टलाई धर्मी ठहराउने र धर्मीलाई दोषी ठहराउने, ती दुबै प्रभुको लागि घृणित छन्" । प्रत्येक मामलामा के कुरामा जोड दिइएको छ न्यायमा समानताको आवश्यकता हो र, किनकि परमेश्वरको न्याय सधैं सत्य अनुसार हुन्छ, उहाँले धर्मीहरूलाई धर्मी ठहराउनुहुनेछ र दुष्टहरूलाई न्याय गर्नुहुन्छ । उहाँको न्याय यस चरित्रको भएकोले हामीले पुरानो नियमको प्रयोगमा मानिसहरूको लागि भविष्यवाणी गर्न सकिने एक धार्मिकता छ जसको परमेश्वर आफैले लेखाजोखा गर्नुहुन्छ र जसको आधारमा उहाँले तिनीहरूलाई धर्मी ठहराउनुहुन्छ भनिएको छ भन्ने कुरालाई हामीले स्वीकार गर्नुपर्छ । घोषणा गर्दछ र तिनीहरूलाई के हो भनेर उच्चारण गर्दछ । परमेश्वरको मामलामा, मुख्य रूपमा, उहाँले तिनीहरूको रूपमा तथ्यहरू अनुसार न्याय प्रदान गर्नुहुन्छ ।

यसले तुरुन्तै पुरानो नियममा विभिन्न रूपहरूमा देखा परेको विरोधद्वारा उत्तेजित प्रश्न खडा गर्छ कि परमेश्वरको नजरमा कुनै पनि मानिस बाँच्नु उचित छैन । "मानिस कसरी परमेश्वरसँग न्यायी हुन सक्छ ?" अय्यूबलाई सोध्यो, र बिल्डाडले त्यही कुरा दोहोर्‍याउँछ (अय्यूब ९:२; २५:४) । भजनरचयिताले यस कुरालाई सकारात्मक रूपमा बताउँछन्, "तपाईंको दाससँग न्याय गर्न नपाउनुहोस्; किनकि तपाईंको दृष्टिमा जीवित कोही पनि धर्मी ठहरिंदैन" (भजनसंग्रह १४३:२) । फेरि, "यदि तपाईंले, प्रभु, अधर्मलाई चिन्ह लगाउनु हुन्छ, हे

प्रभु, जो खडा हुनेछन्" (भजनसंग्रह १३०:३)। र त्यो अय्यूबको प्रश्न जस्तै बिल्डाडको पनि एक नकारात्मक जवाफ स्पष्ट छ किनकि अय्यूबले जारी राख्छ, "यदि ऊ उनीसँग झगडा गर्न खुसी छ भने, उसले उसलाई हजार मध्ये एकको जवाफ दिन सक्दैन" (अय्यूब ९:३) र बिल्डाड, "कसरी? के त्यो स्त्रीबाट जन्मेको शुद्ध हुनेछ?" (अय्यूब २५:४)। सायद सबै भन्दा व्यापक अभियोग हो, "असल गर्ने कोही छैन, होइन, एक पनि छैन" (भजनसंग्रह १४:३; ५३:३)।

जब हामीले पुरानो नियममा विश्वासीहरूको तर्फबाट निष्ठाको विरोध पाउँछौं हामीले यी आत्म-धार्मिकताको बिन्तीहरूलाई परमेश्वरको सामु पूर्ण पापपूर्णता र प्रसन्नताको मान्यतासँग असंगत रूपमा विचार गर्नु हुँदैन । हामी अय्यूब आफैले यस प्रभावको लागि बारम्बार विरोधहरू पाउँछौं (सम्बन्धित पदहरू, अय्यूब ६:२९; १२:४; १३:१८, १९; १६:१९-२१; १७:९; २७:५, ६; २९:१४; ३१: १-४०)। एक इमानदार मानिसले मित्र र शत्रु दुवैको झूटा आरोपहरू विरुद्ध आफ्नो इमानदारीलाई उचित रूपमा बिन्ती गर्न सक्छ । अय्यूब ९:२ मा यो परमेश्वरको सामु निःशब्द हुनु हो, जब हामी उहाँको निष्कलंक न्यायको तराजुमा तौलिन्छौं, त्यो दृश्य हो। विचार भजनसंग्रह १४३:२ सँग मिल्दोजुल्दो छ कि परमेश्वरको नजरमा जीवित कुनै पनि मानिस धर्मी छैन वा भजन १३०: ३ को, "यदि तपाईंले अधर्मलाई चिन्ह लगाउनु भयो भने, हे प्रभु, को खडा हुनेछ?" यो त्यही निर्णय हो जुन पछि अय्यूबको आफ्नै मामलामा यसको गहिरो अभिव्यक्तिमा आउँछ, "हेर, म नीच छु; म तिमीलाई के जवाफ दिऊँ? म मेरो मुखमा हात राख्छु। मैले एक पटक बोलेँ, र म जवाफ दिनेछैन। हो, दुई पटक, तर म अगाडि बढ्ने छैन" (अय्यूब ४०:४, ५); "मैले तिम्रो कानले सुनेको छु। तर अब मेरो आँखाले तिमीलाई देख्छु: यसकारण म आफैलाई घृणा गर्छु, र धूलो र खरानीमा पश्चात्ताप गर्छु" (अय्यूब ४३:५, ६)। स्पष्ट रूपमा बिल्डाड र तिनका साथीहरूको गल्ती थियो (सम्बन्धित पद, अय्यूब २५:४) कि तिनीहरूले यो सत्यलाई झुटो आरोपहरू विरुद्ध निष्ठाको लागि अय्यूबको दावीको सन्दर्भमा बिन्ती गरे । परमेश्वरको पूर्ण र अन्तिम न्यायको सन्तुलनमा कुनै पनि मानिस न्यायोचित खडा हुन सक्दैन भन्ने तथ्य आत्म-रक्षा र मानिसहरूद्वारा

लगाइएका अन्यायपूर्ण आरोपहरू विरुद्ध आत्म-संवादसँग असंगत छैन । यो हामीले भजनरचयितामा पनि पाउँछौं । "हे प्रभु, मेरो न्याय गर्नुहोस्, किनकि म मेरो इमानदारीमा हिँडेको छु" (भजनसंग्रह २६:१) भजनसंग्रह १३०:३; १४३:२ को विरोधाभास होइन; जस्तै कि पहिलेको स्व-धर्मी घमण्डको भाषा हो र पछिल्लो नम्र पश्चात्तापको विपरित तरिकामा दुवै दृष्टिकोण आ-आफ्नो दृष्टिकोणमा उचित छन् ।

यो सत्यता कि परमेश्वरको नजरमा कोही पनि मानिस धर्मी छैन र त्यहाँ कोही धर्मी छैन, होइन, एक होइन, पुरानो नियमको धार्मिकतामा सम्मिलित सत्यले पुरानो नियमको धार्मिकता व्याप्त भएको अन्य दुई विशेषताहरूको दयाको बिन्ती र क्षमाको लागि बिन्ती आधार बनाउँछ । (सम्बन्धित पदहरू, भजनसंग्रह ३२:१, २; ५१:१, २; १३०:४; दानिएल ९:९, १८, १९) । दयाको निवेदन मात्र मान्य हुन सक्छ जहाँ यो मान्यता छ कि न्यायमा कुनै निवेदन छैन । र क्षमाको बिन्ती भनेको निन्दा गरिएको व्यक्तिको हो र त्यो निन्दाको भावनाले भरिएको हुन्छ । क्षमाको विश्वासले पुरानो नियमको धार्मिकताको केन्द्रबिन्दुमा स्थान ओगटेको हुनुपर्छ भन्ने अनुग्रहको करारमा यस प्रतिज्ञाको केन्द्रीयताबाट बग्दछ । (सम्बन्धित पदहरू, ३४:६, ७; यशैया ४३:२५; ४४:२२; मीका ७:१८, १९) ।

त्यसकारण, यी सबै विचारहरूले देखाउँछ, पुरानो नियममा सम्मिलित सत्य यो हो कि परमेश्वरको धर्मीकरणको अगाडि कोही पनि उभिएर उहाँको न्यायको समर्थनमा न्यायको दाबी गर्न सक्दैन । त्यहाँ कोही धर्मी छैन, होइन, एक जना पनि छैन ।

तथापि यसले हामीलाई पुरानो नियमको शिक्षाको अर्को तहमा लैजान्छ । यो प्रभावको लागि हो कि परमेश्वरले धर्मी ठहराउनुहुन्छ र उहाँले धर्मी ठहराउनुहुन्छ जसको बारेमा यो पनि भनिन्छ कि परमेश्वरको नजरमा तिनीहरू न्यायी छैनन् । यो विरोधाभास देखिन्छ । मानिसहरू बीच प्राप्त मापदण्ड र मापदण्ड अनुसार यी तथ्याङ्कहरू विरोधाभासी छन् । मानिसहरूमाझ, दृष्टलाई धर्मी ठहराउनु परमप्रभुको लागि घृणित कुरा हो । तर यो परमेश्वरले गर्नुहुन्छ । त्यसैले हामी पढ्छौं: "तिमी धर्मी ठहरिनेछौ भनेर घोषणा गर" (यशैया ४३:२६); "परमप्रभुमा इस्राएलका सबै सन्तान धर्मी

ठहरिनेछन् र महिमा गर्नेछन्" (यशैया ४५:२५); "उहाँको ज्ञानले मेरो दास, धर्मिले धेरैलाई धर्मी ठहराउनेछ" (यशैया ५३:११) ।

परमेश्वरको यस धर्मी ठहराउने कार्यको सम्बन्धमा हामीले १ राजा ८:३२ को समानता पछि, धर्मी ठहराउने कार्य, चरित्रमा कडाईका साथ फोरेन्सिक भए पनि, अझै पनि चरित्र र व्यवहारको धार्मिकतालाई सम्मान गर्न सक्ने सम्भावनाको साथ गणना गर्नुपर्छ । हामीले याद गर्ने पर्छ कि घोषणात्मक कार्य आफैँलाई न्यायोचित भन्ने शब्दले संकेत गरेकोले यसको न्यायिक शक्ति गुमाउँदैन जब धार्मिकतालाई आधार मानिएको व्यक्तिपरक चरित्र र व्यवहार हो । यस घटनाको मामला निम्नानुसार हुनेछ । सबै मानिसहरू पापी रूपमा भ्रष्ट छन्; तिनीहरू परमेश्वरको निन्दामा आराम गर्छन् । तर परमेश्वरले आफ्नो अनुग्रहमा मानिसहरूलाई नवीकरण गर्नुहुन्छ र तिनीहरूलाई नयाँ चरित्र र व्यवहार दिनुहुन्छ । यस परिवर्तनको आधारमा उसले तदनुसार निर्णय दिन्छ; उसले व्यक्तिलाई अनुग्रहको रूपान्तरण गरेर आफू जे भएको हो भनेर घोषणा गर्दछ । धर्मी ठहराउने कार्यको लागि आधार प्रदान गर्ने प्रक्रिया अपरेटिभ वा कारणात्मक हो तर धर्मी ठहराउने कार्य आफैँमा कडाई र न्यायिक मात्र हो । प्रश्न अपरिहार्य छ: के पुरानो नियमको शिक्षाले यो ढाँचा पछ्याउँछ ?

प्रश्नको जवाफ दिँदा हामी प्रकाशको इतिहासमा परमेश्वरको धर्मीकरणको पहिलो स्पष्ट सन्दर्भलाई बेवास्ता गर्न सक्दैनौं, अर्थात्, उत्पत्ति १५:६: अब्राहामले "परमप्रभुमा विश्वास गरे; र उहाँले यसलाई उहाँको लागि धार्मिकताको रूपमा गणना गर्नुभयो ।" शब्द "धर्मीकरण" उत्पन्न हुँदैन तर प्रश्नमा आधारित पाठ विवादित हुन सक्दैन; यसले धार्मिकताको मामिलामा परमेश्वरको न्यायसँग सम्बन्धित छ । चार विचारहरू ध्यान दिनुपर्छ ।

१. अब्राहामको निर्णायक विशेषता जसलाई अग्रगामीमा जोडिएको छ विश्वास, भरोसाको रूपमा विश्वास र प्रभुमा भरोसा । विश्वासले परमेश्वरको चरित्र र यस अवस्थामा विशेष गरी उहाँको शक्ति र विश्वासयोग्यतामा ध्यान केन्द्रित गर्दछ ।

२. अब्राहामको सन्दर्भमा परमेश्वरको न्याय उसको खातामा केहि गणना गर्नु थियो । यो एक अभियोग थियो ।

३. जे गणना गरिएको थियो धार्मिकता थियो ।

४. यो अब्राहामको विश्वास थियो जुन धार्मिकताको रूपमा गणना गरिएको थियो । यो उनको चरित्र वा व्यवहारको धार्मिकता थिएन जुन यस उदाहरणमा ल्याइएको थियो तर त्यस्तो चीज जसले यसको सबै महत्त्व र प्रभावकारितालाई परमेश्वरको चरित्रबाट निकालेको थियो ।

यी विचारहरूबाट हामीले अब्राहामको धर्मी चरित्र र व्यवहारको मान्यतामा आधारित परमेश्वरको धर्मी ठहराउने कार्य छ भन्ने धारणाको पक्षमा कुनै अनुमान गर्दैनौं । हामी विपरित दिशामा ओँल्याएका छौं तनाव द्वारा जुन तथ्यमा पर्दछ कि यो विश्वास थियो जुन धार्मिकताको लागि आरोप लगाइएको थियो, परमेश्वरको शक्ति र सत्यतालाई बढावा दिने विश्वास र व्यवहारको दायरामा व्यक्तिगत प्रदर्शनको विपरीत विश्वास । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा हामीसँग यहाँ १ राजा ८:३२ भन्दा धेरै भिन्न विचारको वातावरण छ । पछिल्लो पाठमा परमेश्वरले धर्मीहरूलाई धर्मी ठहराउनुहुन्छ र उसलाई उहाँको धार्मिकता अनुसार दिनुहुन्छ । उत्पत्ति १५:६ मा यो यस प्रक्रियासँगको भिन्नता हो जसले हाम्रो ध्यानाकर्षण गराउँछ ।

उत्पत्ति १५:६ द्वारा प्रदान गरिएको यस अभिमुखीकरणको साथ हामीले अब निन्दाको पृष्ठभूमि विरुद्ध राखिएको औचित्यको प्रश्नलाई असर गर्ने अन्य प्रमाणहरूको विचारमा फर्कनु पर्छ । यो प्रमाण पुरानो नियमको सबैभन्दा उल्लेखनीय विशेषताहरू मध्ये एकसँग सम्बन्धित छ, अर्थात्, यो प्रभुमा छ कि परमेश्वरका मानिसहरू धर्मी छन् । त्यहाँ कम्तिमा तीन फरक सम्मानहरू छन् जसमा यो सत्य व्यक्त गरिएको छ । (१) परमप्रभुमा नै इसाएल धर्मी ठहरिएको छ । (२) यो प्रभुमा हो कि तिनीहरूको धार्मिकता वास गर्दछ । (३) प्रभु स्वयं उहाँका

मानिसहरूको धार्मिकता हुनुहुन्छ । यो विशेष गरी अगमवक्ता यशैया र यर्मिया र भजनहरूमा यो सत्य अभिव्यक्तिमा आउँछ ।

यशैया ४५:२५ मा "परमप्रभुमा इस्राएलका सबै सन्तान धर्मी हुनेछन् र महिमा हुनेछन्" भनी व्यक्त गरिएको छ । यसले हाम्रो सामु यो प्रश्नमा कुनै फरक पार्दैन कि क्रियालाई स्थिर वा न्यायिक रूपमा अनुवाद गरिएको छ, "धर्मी हुनेछ" वा "धर्मी ठहरिनेछ" । चासोको बिन्दु यो तथ्य हो कि कुनै पनि अवस्थामा यो "प्रभुमा" छ । "परमप्रभुद्वारा" को सट्टा "परमप्रभुमा" रेन्डरिङ अपनाउनु अधिक सम्भव छ । अधिल्लो पदमा उही अभिव्यक्तिको अर्थ निश्चित रूपमा "प्रभुमा" हो र यो रेन्डरिङ "परमप्रभुद्वारा" रेन्डरिङ भन्दा अन्य क्रिया "महिमा हुनेछ" संग स्पष्ट रूपमा अधिक उपयुक्त छ । अधिल्लो पद (४५:२४) ले सत्यलाई अभिव्यक्त गरेको अर्को सम्मानलाई बताउँछ, कि यो प्रभुमा धार्मिकताको वास हुन्छ: "केवल प्रभुमा, यो मेरो बारेमा भनिन्छ, धार्मिकता र बल हो ।" "धार्मिकता" को विचार यस अवस्थामा बहुवचन, परिमाण वा पूर्णताको बहुवचनको प्रयोगद्वारा लागू गरिएको छ । त्यहाँ कुनै प्रश्न छैन तर इजरायललाई प्रभुमा धर्मी वा धर्मी ठहराइएको छ किनभने प्रभुमा रहेको धार्मिकता इजरायलमा ल्याइएको हो । र यदि पुष्टि आवश्यक छ भने यो यशैया ५४:१७ द्वारा प्रदान गरिएको छ: "तिम्रो विरुद्धमा बनाइएको कुनै पनि हतियार सफल हुनेछैन, र प्रत्येक जिब्रो जो न्यायमा तिम्रो विरुद्धमा उठ्नेछ, तिमीले दोषी ठहराउनुहुनेछ । यो परमप्रभुका सेवकहरूको सम्पदा हो, र तिनीहरूको धार्मिकता मबाट हो, परमप्रभु भन्नुहुन्छ ।" यी दुई खण्डहरूबाट खिचिएका यी अवलोकनहरूलाई खण्डहरूको श्रृंखलासँग समन्वय गरिनुपर्छ जसमा प्रभुको धार्मिकता नजिकैको रूपमा वा उहाँका जनहरूको मुक्तिको लागि प्रकट हुन लागेको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ (यशैया ४६:१३; ५१:५, ६, ८; ५६:१; ६१:१०; मुक्ति नजिकै रहेको र धार्मिकता प्रकट हुने, मुक्तिको लुगा लगाएको लुगा र धार्मिकताको लुगा ढाक्ने बीचको समानता, धार्मिकताको नजिक र मुक्तिको बीचमा अगाडि बढेको धार्मिकता मुक्तिको लागि धार्मिकता हो भनी संकेत गर्दछ । कम्तिमा यो मुक्तिसँग सम्बन्धित धार्मिकता हो र यसैले धार्मिकताले मानिसका

सन्तानहरूलाई बोक्न ल्याउँछ । यो न्यायको अन्त्य सम्म चल्ने धार्मिकता हो जुन धार्मिकताले निकाल्छ, न्यायको न्याय । यो स्वयं परमेश्वरको धार्मिकता हो जुन यसरी बचाउने कार्यमा प्रकट हुन्छ । त्यसकारण हामी देख्छौं कि यो कसरी भन्न सकिन्छ कि प्रभुको धार्मिकतामा इसाएल धर्मी ठहरिन्छ र इसाएलको धार्मिकता उहाँबाट हो (सम्बन्धित पदहरू, भजनसंग्रह २४:५; ८९:१६ (१७); १०३:१७; यशैया ३२:१७; ६३:१) ।

यर्मिया २३:६ निस्सन्देह एक मसीही भविष्यवाणी हो । पद ५ मा यो स्पष्ट गरिएको छ: "हेर, दिनहरू आउँदैछन्, परमप्रभु भन्नुहुन्छ, र म दाऊदको लागि एक धर्मी हाँगा खडा गर्नेछु, र एक राजाले शासन गर्नेछ र बुद्धिमानीपूर्वक काम गर्नेछ र पृथ्वीमा न्याय र धार्मिकता गर्नेछ ।" पद ६ को विशेषता जसमा हामी अब विशेष चासो राख्छौं त्यो नाम हो जसद्वारा "धर्मी शाखा" भनिन्छ । जुनसुकै प्रश्नमा खण्डहरूको उचित प्रतिपादन हुन सक्छ, नामले व्यक्तिको विशिष्ट पहिचानलाई संकेत गर्दछ । त्यहाँ दुई सम्भावित रेन्डरिङहरू छन्: "यो उहाँको नाम हो जुन प्रभुले उहाँलाई बोलाउनुहुनेछ, हाम्रो धार्मिकता" वा "यो उहाँको नाम हो जुन उहाँलाई बोलाइनेछ (एकले उहाँलाई बोलाउनेछ), प्रभु हाम्रो धार्मिकता" । पहिलेको विकल्पमा यो स्पष्ट छ कि हामीसँग उहाँको धार्मिकतामा सम्पत्ति छ भनिएको छ - उहाँ हाम्रो धार्मिकता हुनुहुन्छ । उहाँलाई हामीसँग धार्मिक शाखाको रूपमा यस्तो सम्बन्धमा ल्याइएको छ कि उहाँको धार्मिकता कुनै न कुनै रूपमा हाम्रो धार्मिकता हो । यसले निश्चित रूपमा यो निष्कर्षमा ओल्याउँछ कि कम्तिमा एक हिसाबले विचार गर्नेहरूको भविष्यवाणी गरिएको धार्मिकता तिनीहरूको आफ्नै धार्मिकता होइन तर तिनीहरूको धार्मिक शाखामा रहेको धार्मिकता हो । यस प्रतिपादनले, आफैले भन्न सक्दैन कि प्रभु उहाँका जनहरूको धार्मिकता हुनुहुन्छ । तर जब माथि स्थापित अन्य दुई सम्मानहरू संग समन्वय गरीयो कि यो प्रभु इजरायलमा न्यायसंगत छ र उनीहरूको धार्मिकता प्रभुमा रहेको छ, हामी कम से कम भन्न को लागी, प्रभु संग धर्मी शाखा को पहिचान को थ्रेसहोल्ड मा ल्याइएको छ । जसमा

इजरायल धर्मी ठहरिएको छ र प्रभुमा बस्ने धार्मिकता धर्मी शाखाको धार्मिकता हुनेछ ।

तथापि, त्यहाँ विचारहरू छन् जुन अन्य निर्माणको पक्षमा बिन्ती गर्न सकिन्छ जसमा "परमप्रभु" लाई "हाम्रो धार्मिकता" नामको रूपमा जोडिएको छ जसलाई धर्मी शाखा भनिन्छ । (१) मासोरेटिक अन्तर्विराम ले निस्सन्देह संकेत गर्छ कि यो मासोरेट्सको व्याख्या थियो । (२) पुरानो नियममा अन्य उदाहरणहरू छन् जहाँ टेट्राग्रामलाई निम्नसँग जोडिएको हुनुपर्छ । निस्सन्देह यी उदाहरणहरू ठीक समानान्तर छैनन्; तिनीहरू अर्को निर्माणको स्वीकार गर्दैनन् । यद्यपि तिनीहरूले यर्मिया २३:६ को मामलामा निम्न पक्षमा एक अनुमान सिर्जना गर्छन् जुन निर्माण यी अन्य केसहरूमा स्पष्ट छ । अर्थात्, यी अन्यहरूमा पाइने संयोजनले यर्मिया २३:६ को व्याख्याको लागि ढाँचा प्रदान गर्नेछ । अन्य खण्डहरू उत्पत्ति २२:१४ हुन्; प्रस्थान १७:१५; न्यायकर्ता ६:२४; इजकिएल ४८:३५ । (३) यद्यपि यो स्वतन्त्र रूपमा स्वीकार गरिएको छ कि टेट्राग्राम "उहाँलाई कल गर्नेछ" (सम्बन्धित पद, उत्पत्ति २६:१८) को विषय हुन सक्छ, यद्यपि यदि टेट्राग्राम विषय हो भने हामीले धेरै पुरानाहरूको ढाँचा पछि फरक निर्माणको अपेक्षा गर्नुपर्छ । नियम खण्डहरू त्यो हो, हामीले पहिले "कॉल गर्नेछ" क्रिया, त्यसपछि विषयको रूपमा टेट्राग्राम, त्यसपछि "उहाँको नाम" को रूपमा "हाम्रो धार्मिकता" लाई वस्तुको रूपमा अपेक्षा गर्नुपर्छ । (सम्बन्धित पदहरू, उत्पत्ति ३:२०; ४:२५; ५:३; १६:११; १९:२२; २५:३०; २९:३४; ३५:१८; यहोशू ७:२६; १ इतिहास ४:९; यशैया ७:१४; यर्मिया ११:१६; २०:३) । (४) यर्मिया ३३:१६ २३:६ को नजिकको समानान्तर हो र उही सम्प्रदाय उही निर्माणसँग हुन्छ । यस सन्दर्भमा यरूशलेमको सन्दर्भमा हामी पढ्छौं, "र यो त्यो हो जसलाई भनिनेछ, प्रभु हाम्रो धार्मिकता" । बहिष्कारात्मक आधारमा हामीले "यो त्यो हो जसलाई प्रभुले उहाँलाई बोलाउनुहुनेछ, हाम्रो धार्मिकता" लाई असक्षमको रूपमा अस्वीकार गर्नुपर्दछ । कारण स्पष्ट छ । न त पुरानो नियमको शिक्षाको समानता वा असल भावनाले यरूशलेमलाई कुनै पनि हिसाबले इजरायलको धार्मिकताको रूपमा प्रतिनिधित्व गर्न अनुमति दिनेछ । फलस्वरूप हामीले यस अवस्थामा

टेढ्राग्रामलाई "हाम्रो धार्मिकता" सँग जोड्नुपर्दछ र खण्डलाई अर्थको रूपमा व्याख्या गर्नुपर्दछ कि यरूशलेमलाई "परमप्रभु हाम्रो धार्मिकता" भन्ने आदर्श वाक्यले चिन्नुपर्दछ । यर्मिया ३३:१६ द्वारा प्रदान गरिएको ढाँचा २३:६ मा निर्माणलाई समान रूपमा बुझ्नको लागि सबै मात्र निर्णायक छ । जब यी सबै विचारहरूलाई ध्यानमा राखिन्छ, तिनीहरू टेढ्राग्रामको संयोजनको पक्षमा र "हाम्रो धार्मिकता" को नामको रूपमा मसीहलाई बोलाइन्छ ।

यो प्रश्न अझै रहन्छ कि विचार यो हो कि धर्मी शाखा "परमप्रभु हाम्रो धार्मिकता" हो वा उहाँको नाम "परमप्रभु हाम्रो धार्मिकता हो" हो । पहिलेको अवस्थामा उहाँलाई "परमप्रभु" भनिनेछ, पछिल्ला अवस्थामा उहाँ हुनु आवश्यक छैन । यर्मिया ३३:१६ यरूशलेमलाई दिइएको शीर्षकले यरूशलेमलाई प्रभुसँग चिन्ने रूपमा बुझ्न सकिँदैन र शीर्षकको अर्थ तब "परमप्रभु हाम्रो धार्मिकता हुनुहुन्छ" हुनेछ । माथि उल्लिखित अन्य उदाहरणहरूमा (उत्पत्ति २२:१४; प्रस्थान १७:१५; न्यायकर्ता ६:२४; इजकिएल ३८:३५) हामीले उही रेन्डरिङ अपनाउनुपर्छ । यी तथ्यहरूले केसलाई यस्तो बनाउँदछ कि हामी २३:६ मा "परमप्रभु हाम्रो धार्मिकता" को प्रतिपादनको रूपमा कट्टरपन्थी हुन सक्दैनौं । अर्को शब्दमा, "परमप्रभु नै हाम्रो धार्मिकता हुनुहुन्छ" भन्ने कुरामा जोड दिन सकिन्छ । तर यसले स्पष्ट रूपमा थीसिसलाई स्थापित गर्दछ कि पुरानो नियमको विचारमा हामी त्यस बिन्दुमा पुग्नौं जहाँ प्रभु स्वयं उहाँका मानिसहरूको धार्मिकताको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ । त्यसकारण हामीसँग तीन गुणा आदर छ जसमा मानिसहरूको न्यायिकतालाई आधार र प्रमाणित गरिएको छ - यो प्रभुमा छ कि मानिसहरू धर्मी ठहरिन्छन्, यो प्रभुमा तिनीहरूको धार्मिकता वास हुन्छ, प्रभु स्वयं तिनीहरूको धार्मिकता हुनुहुन्छ । यो प्रश्नको उत्तर हो मानिस कसरी परमेश्वरसँग न्यायी हुन सक्छ ? र यसले निन्दा र धर्मीकरण बीचको विरोधाभासको दुविधालाई पूरा गर्दछ । यहाँ हामीसँग पुरानो नियममा प्रकाशको उच्च बिन्दु छ जुन हाम्रो विषयलाई सम्मान गर्दछ । यो नयाँ नियमको प्रकाशमा छ कि हामीले बुझ्न सक्छौं कि कसरी प्रभु स्वयं हाम्रो धार्मिकता हुनुहुन्छ । तर यो पनि सत्य हो कि यो पुरानो नियमको साक्षीको पृष्ठभूमिमा नयाँ

नियमको खुलासाको उच्च बिन्दु बुझ्नु पर्छ । विश्वासदेखि विश्वाससम्म परमेश्वरको धार्मिकताको पाउलिन सिद्धान्त (सम्बन्धित पदहरू, रोमी १:१७; ३:२१, २२; १०:३; २ कोरिन्थी ५:२१; फिलिप्पी ३:९) यसको प्रकाशमा मात्र बुझ्न सकिन्छ पुरानो नियम समकक्षमा।

नयाँ करार (THE NEW TESTAMENT)

क. शब्दहरू

नयाँ नियममा कुनै पनि अन्य भन्दा बढी औचित्यको अवधारणालाई व्यक्त गर्ने शब्द $\delta\iota\kappa\alpha\iota\acute{o}\omega$ हो। प्रश्न उठ्छ: के हामी नयाँ नियममा यस शब्दको प्रयोगमा विभिन्न अर्थहरू फेला पाछौं जुन हामीले पुरानो नियममा सम्बन्धित हिब्रू मूलको प्रयोगमा भेट्छौं, अर्थात्, स्थिर, कारक, प्रदर्शनात्मक, र फोरेन्सिक ?

उदाहरणहरूको परीक्षणले बरु स्पष्ट रूपमा देखाउँछ कि $\delta\iota\kappa\alpha\iota\acute{o}\omega$ सक्रिय आवाजमा स्थिर बल कहिल्यै हुँदैन; यो क्रियाको क्रिया हो र राज्यलाई जनाउँदैन । लूका ७:२९ ले देखाउँछ कि सक्रिय शक्ति कत्तिको पेटेंट छ - "सबै मानिसहरूले सुन्दा र कर उठाउनेहरूले परमेश्वरलाई धर्मी ठहराए ।" लूका १०:२९ मा पनि यो सत्य हो जब यसले वकिलको बारेमा भन्छ, "तर ऊ आफैलाई धर्मी ठहराउन इच्छुक छ", र लुका १६:१५ मा - "तिमीहरू मानिसहरूको नजरमा आफूलाई धर्मी ठहराउनेहरू हो ।" (सम्बन्धित पदहरू, रोमी ३:२६, ३०; ४:५; ८:३०, ३३; गलाती ३:८) । धेरैजसो अवस्थामा यसले प्रत्यक्ष वस्तु लिन्छ तर यो एकरूप हुँदैन (सम्बन्धित पद, रोमी ८:३३) । यस तथ्यले निष्क्रियको अर्थ "सक्रिय आवाजद्वारा निहित कार्यको अधीनमा हुनु" भन्ने धारणा सिर्जना गर्दछ । सेप्टुजिअन्ट (उत्पत्ति ३८:२६; भजनसंग्रह १९:१०) जस्तै, पूर्ण निष्क्रियलाई स्थिर अर्थमा प्रयोग गर्न सकिन्छ भन्ने सम्भावना छ । लूका १८:१४ मा कर उठाउने सन्दर्भमा प्रश्नमा रहेको खण्डलाई अनुवाद गर्न सकिन्छ, "यो एक धर्मी आफ्नो घरमा गयो", अर्थात्, धर्मी अवस्थामा । र, यद्यपि पूर्ण

निष्क्रियले यस अर्थलाई अझ सजिलैसँग उधारो दिन्छ (सम्बन्धित पद, १ कोरिन्थी ४:४), अन्य कालहरूले पनि त्यस्तै अर्थ दिन सक्छ । प्रेरित १३:३९ मा वर्तमान निष्क्रिय संग सम्बन्धित खण्ड हुन सक्छ, "यसमा विश्वास गर्ने हरेक धर्मी छ" । रोमी ३:४ मा, हामीले हिब्रूसँग फेला पारेझैं, खण्डलाई "तपाईंका शब्दहरूमा धर्मी हुन सक्नु" भनेर अनुवाद गर्न सकिन्छ, भले ही तनाव एओरिस्ट हो । रोमी २:१३ मा; ३:२० भविष्यको निष्क्रियलाई यसरी व्याख्या गर्न सकिन्छ र रोमी ३:२८ मा; गलाती २:१६; ३:११; ५:४; याकूब २:२४ वर्तमान निष्क्रिय ।

तथापि त्यहाँ कारणहरू छन् जसले कडा रूपमा निष्क्रिय भावनालाई समर्थन गर्दछ ।

१. यी धेरै उदाहरणहरूमा जहाँ स्टेटिभ सम्भव छ निष्क्रिय प्रतिपादन अधिक प्राकृतिक छ; त्यहाँ स्टेटिभ रेन्डरिङमा कठोरताको तत्व छ (सम्बन्धित पद, रोमी ३:२०; १ कोरिन्थी ४:४), विशेष गरी जब तत्काल सन्दर्भसँग सम्बन्धित छ ।

२. यो स्थिर प्रतिपादन र बल आवश्यक छ र यसरी प्रमाणित भएको एउटा उदाहरण देखा पर्दैन ।

३. $\delta\iota\kappa\alpha\iota\acute{o}\omega$ क्रियाको क्रिया भएकोले यसलाई निष्क्रियको प्राकृतिक बल अभिप्रेत छैन भनेर देखाउनको लागि बलियो प्रमाण चाहिन्छ । यो प्रमाण उपलब्ध छैन ।

४. धेरै उदाहरणहरूमा देखा पर्ने एओरिस्ट निष्क्रिय स्थिर विचारसँग राम्रोसँग मेल खाँदैन ।

५. धेरै उदाहरणहरूमा यो स्थिर शक्तिलाई अस्वीकार गरिएको छ (सम्बन्धित पद, मत्ती ११:१९; १२:३७; लूका ७:३५; रोमी ३:२४; ६:७; १ कोरिन्थी ६:११; १ तिमोथी ३:१६) । यी घटनाहरूमा यो हेर्न कुनै तर्क आवश्यक छैन ।

यी कारणहरूका लागि हामी नयाँ नियममा $\delta\iota\kappa\alpha\iota\acute{o}\omega$ को स्थिर प्रयोगको साथ गणना गर्न सक्दैनौं, बाहेक, पछि देखाइनेछ, त्यहाँ एक स्थिर विचार छ जुन फोरेन्सिक धारणाको अनुमानित छ ।

कारणात्मक अर्थको सन्दर्भमा, हामीले फेला पारेका छौं कि सेप्टुअजिन्ट ले ती अवस्थाहरूमा δικαίω को प्रयोगबाट टाढा रह्यो जहाँ हिब्रू मूल त्यस अर्थमा प्रयोग गरिएको थियो (दानिएल ८:१४; १२:३)। केवल भजनसंग्रह ७३:१३ (सेप्टुअजिन्ट ७२:१३) मा यो कारक भावना देखा पर्न सक्छ र यद्यपि यो सही अर्थ हो भने शंका छ । यस सेप्टुअजिन्ट पृष्ठभूमिले नयाँ नियममा δικαίω को कुनै पनि उदाहरणलाई कारणात्मक अर्थमा व्याख्या गर्न विरुद्ध बलियो अनुमान सिर्जना गर्दछ जबसम्म त्यहाँ त्यसो गर्न बाध्यकारी कारण छैन। त्यसोभए प्रश्न यो हो: के हामीले नयाँ नियममा धर्मी वा शुद्ध बनाउने कारक भावना, अर्थात् "शुद्ध" भन्ने अर्थ प्रकट भएको कुनै उदाहरण भेट्छौं। हामीले प्रपोन्डरन्ट अर्थ के हो भन्ने आधारमा प्रश्नलाई पूर्वाग्रह गर्नु हुँदैन । नयाँ नियममा, सर्तहरू तिनीहरूको सटीक अर्थमा लचिलो छन् र केवल सन्दर्भले निर्धारण गर्नेछ कि कुन वैकल्पिक इन्द्रियहरूमा शब्द प्रयोग गरिन्छ । यो प्रेरित पावलको बारेमा सत्य हो जसको पत्रहरूमा δικαίω को धेरै उदाहरणहरू देखा पर्दछ । त्यहाँ एउटा मामला छ जहाँ यो तर्क गरिएको छ कि (ἐδικαίωθητε, सन्दर्भको कारणले, "तिमीहरू शुद्ध भएका छौ" (१ कोरिन्थी ६:११) । यो वाल्टर बाउरको दृश्य हो (Griechisch-Deutsches Wörterbuch ad δικαίω; cf. also Arndt and Gingrich: op. cit., ad loc.) र केही टिप्पणीकारहरूको यस मामलाको सन्दर्भले शुद्धिकरणसँग सम्बन्धित छ - "तर तिमीहरू धोइएका छौ, तर तिमीहरूलाई पवित्र गरिएको छ" - र प्रश्नमा रहेको खण्ड यी अघिल्लो खण्डहरूसँग निरन्तर छ । त्यसकारण त्यहाँ एक व्याख्याको पक्षमा अनुमान छ जुन धुने र पवित्रीकरणको रूपमा समान श्रेणीको हो । यसबाहेक पदको अन्त्यमा "हाम्रो परमेश्वरको आत्माद्वारा" वाक्यांश, चाहे तीनवटै पूर्ववर्ती क्रियाहरूसँग व्याख्या गरिएको होस् वा होइन ἐδικαίωθητε बाट अलग गर्न सकिँदैन । यदि पछिल्ला शब्दलाई न्यायोचितताको सन्दर्भमा न्यायिक रूपमा व्याख्या गरिएको छ भने पावलको शिक्षामा यो प्रतिनिधित्वको लागि कुनै समानता पाउन गाह्रो हुनेछ कि पवित्र आत्मा धर्मी ठहराउने एजेन्ट वा व्यक्ति "जसमा" हामी न्यायी छौं । त्यसकारण यहाँ गैर-फरेन्सिक

व्याख्याको पक्षमा भारी विचारहरू छन् । त्यहाँ आरक्षण छ तथापि मामला एक बन्द एक छैन र त्यो निम्न कारणहरूको लागि । (१) तीतस ३:५-७ मा δικάσιόν (फेरि एओरिस्ट निष्क्रियमा) सर्तहरूसँग नजिकको संयोजनमा देखा पर्दछ जुन १ कोरिन्थी ६:११ मा भएका शब्दहरू जस्तै छन्—“पवित्रको पुनर्जन्म र नवीकरणको धुलाई मार्फत आत्मा जुन उहाँले हाम्रा मुक्तिदाता येशू ख्रीष्टद्वारा प्रशस्त मात्रामा हामीमा बहाउनुभयो, ताकि उहाँको अनुग्रहद्वारा धर्मी ठहरिन हामी अनन्त जीवनको आशाअनुसार उत्तराधिकारी बन्न सकौं ।” यो साँचो हो कि हामीसँग १ कोरिन्थी ६:११ मा भएको समान समन्वय छैन तर १ कोरिन्थी ६:११ मा भएको समन्वयको प्रभावको सन्दर्भमा अत्यन्तै सजिलो धारणाको विरुद्धमा हामीलाई सचेत गराउन पर्याप्त नजिकको सम्बन्ध र अधीनता छ । (२) तीतस ३:७ मा δικάσιόν लाई फोरेन्सिक प्रयोगको रूपमा लिनु हुँदैन भन्ने कुनै राम्रो कारण छैन । जुन कुरासँग यो सम्बन्धित छ, “उहाँको [परमेश्वरको] अनुग्रहद्वारा”, र जसलाई निर्देशित गरिएको छ, “अनन्त जीवनको आशा अनुसार उत्तराधिकारी बनाइयो”, पावलको शिक्षामा अन्य ठाउँमा छन्, यसरी न्यायसंगत जोडिएको छ । हाम्रो निष्कर्ष यो हुनुपर्दछ कि १ कोरिन्थी ६:११ मा हामीसँग कारणात्मक अर्थको उदाहरण हुन सक्छ तर यो प्रश्न बाहिर स्थापित हुन सक्दैन । यदि, यद्यपि, शुद्ध बनाइने भावना यहाँ प्रकट हुन्छ, तब यो सङ्केतको अप्रत्यक्षताले मात्र यो कत्तिको असाधारण छ भनेर प्रमाणित गर्दछ र हामीसँग नयाँ नियममा व्यावहारिक रूपमा सेप्टुअजिन्टको जस्तै अवस्था छ ।

नयाँ नियममा त्यहाँ अन्य उदाहरणहरू छन् जसमा कारणात्मक अर्थले स्पष्ट बकवास बनाउँदैन - यो अमूर्त रूपमा सम्भव छ । तर अर्कोतर्फ त्यहाँ धेरै उदाहरणहरू छन् जहाँ कारक भावना प्रश्न बाहिर छ, यति धेरै अन्य विचारहरू फोरेन्सिक अर्थलाई संकेत गर्ने सहसंबन्धित र विरोधी अभिव्यक्तिहरूबाट उत्पन्न हुन्छन्, र ती अवस्थामा जहाँ त्यहाँ फोरेन्सिक अर्थको उपयुक्तता हुन्छ । नयाँ नियममा व्यापक प्रयोगको विपरित एउटा अमूर्त सम्भावना थोपाउनको लागि कारणात्मक भावनाको अमूर्त सम्भावना, त्यस्ता अवस्थाहरूमा पूर्णतया मनमानी र असुरक्षित हुनेछ ।

कारणात्मक अर्थमा १ कोरिन्थी ६:११ को सम्भावित अपवाद र फोरेन्सिकमा आफैलाई आत्मसात गर्ने स्थिर प्रयोगको अपवाद बाहेक, हामी प्रदर्शनात्मक र न्यायिक अर्थहरूमा सीमित छौं। यी दुई इन्द्रियहरू बीचको भिन्नताको सन्दर्भमा यो पर्याप्त स्पष्ट छ कि "धर्मी हुन देखाउनुहोस्" लाई "धर्मी भएको घोषणा गर्नुहोस्" बाट अलग गर्न सकिन्छ। तैपनि जब हामी नयाँ नियममा δίκαιόν को उदाहरणहरू जाँच्छौं, जहाँ पहिलेको विचारको अधिक सटीक छाया व्यक्त गर्न न्याय गर्न सकिन्छ, यो स्वीकार गर्नुपर्छ कि यो प्रदर्शनात्मक भावना कायम राख्ने औचित्य चुनौती हुन सक्छ। मत्ती ११:१९ मा; लुका ७:३५, जहाँ बुद्धिलाई उसको कामबाट वा आफ्ना छोराछोरीहरूबाट न्यायोचित भनिएको छ, त्यहाँ यसको व्याख्या गर्नको लागि केही कारण देखिन्छ कि बुद्धि धर्मी वा आफ्ना कामहरूबाट वा आफ्ना छोराछोरीहरूबाट प्रमाणित भएको देखाइएको छ। कम्तिमा यस्तो देखिन्छ कि "धर्मी ठहराउने" शब्दले घोषणात्मक भन्दा बढी प्रदर्शनात्मक शक्ति लिन्छ। लुका १६:१५ मा यो विचार स्पष्ट रूपमा "तिमीहरू हौ जसले आफूलाई मानिसहरूको नजरमा धर्मी देखाउँछन्" र आफूलाई "धर्मी घोषित" गर्ने शक्ति नहुन सक्छ। रोमी ३:४ मा यो अर्थले परमेश्वरको बारेमा के सोच्न सकिन्छ भन्ने कुरालाई राम्रोसँग व्यक्त गर्दछ—उहाँ आफ्ना न्यायहरूमा प्रमाणित हुनुहुन्छ। १ कोरिन्थी ४:४ मा पनि यस्तै अर्थ देखिन सक्छ; १ तिमोथी ३:१६. यदि यो आयातले आफैलाई प्रशंसा गर्छ भने, त्यसपछि याकुब २:२१, २४, २५ लाई यसरी व्याख्या गर्न सम्भव छ र पावल र याकूबको शिक्षा बीचको स्पष्ट भिन्नतालाई धेरै राहत मिल्नेछ। जे भए पनि, यदि हामीले एक पटक स्वीकार गरौं कि केही उदाहरणहरूमा उच्चारण न्यायिक घोषणात्मक भन्दा फरक रूपमा प्रदर्शनात्मक धारणामा पर्दछ, तब हामी खुला विरोधाभास हुन सक्छ भन्ने समाधान गर्न धेरै अगाडि बढेका छौं। किनकि जेम्समा उच्चारण राम्रो कामको सम्भावित चरित्रमा पर्नेछ, जबकि पाउलिन पोलिमिकमा उच्चारण न्यायिक रूपमा संवैधानिक र घोषणात्मकमा प्रश्न बिना नै आउँछ।

केही अपवादहरू बाहेक त्यसकारण नयाँ नियममा देखा पर्ने मात्र अर्थहरू प्रदर्शनात्मक र न्यायिक हुन् र विचारका यी छायाहरू यति

नजिक छन् कि केही उदाहरणहरूमा प्रदर्शनकारीको पक्षमा सन्तुलन यति थोरै छ कि हामी यसमा जोड दिन सक्दैनौं । फोरेन्सिकबाट अलग गरिएको अर्थ। स्पष्ट रूपमा फोरेन्सिक संकेतलाई समर्थन गर्ने प्रमाणहरू यति प्रचुर मात्रामा छन् कि यसलाई विस्तृत रूपमा जोड्न आवश्यक छैन । सेप्टुअजिन्टमा यो आयातको व्यापकता आफैंमा नयाँ नियममा उही शब्द बुझ्नको लागि सबैभन्दा निर्णायक डेटा हो । लूका ७:२९ मा, "धर्मी घोषणा" को भावना मात्र प्राप्त गर्न सकिन्छ र "धर्मी बनाउने" को भावनाको कुनै पनि कारणात्मक विचारलाई पूर्ण रूपमा बहिष्कृत गरिएको छ । विश्वासद्वारा औचित्यको लागि पावलको विवादको सन्दर्भमा रोमी ८:३३ मा "दोषी ठहराउनु" र "धर्मी ठहराउनु" बीचको भिन्नताले पछिको फोरेन्सिक अर्थलाई स्थापित गर्दछ । यसले पद ३० मा उही शब्दको आयातलाई ठीक गर्दछ । र यदि यो खण्डको अर्थ हो जहाँ मुक्तिको शृंखलामा निर्णायक तत्वहरू बीचको धर्मीकरणलाई यसको स्थान दिइएको छ भने त्यसोभए उही सटीक अर्थको पुरानो भागमा लागू हुनुपर्दछ पत्र जसमा धर्मीकरणको विषय हो । कन्फर्मेटरी भनेको समतुल्य अभिव्यक्ति हो जुन रोमी ४ मा प्रयोग गरिएको छ, अर्थात्, अब्राहामलाई धार्मिकताको लागि विश्वास गरिएको थियो (४:३, ५, ६, ११, २२, २३)। उत्पत्ति १५: ६ बाट व्युत्पन्न यस अभिव्यक्तिबाट उत्पन्न हुने कठिनाइहरू जुनसुकै भए पनि, सूत्रले स्पष्ट रूपमा अभियोगात्मक दिशामा औल्याउँछ र कारणात्मक अर्थले संकेत गर्ने व्यक्तिपरक अपरेटिभ विचारसँग कुनै सम्बन्ध छैन। हाम्रो खातामा धार्मिकता गणना फोरेन्सिक क्षेत्र मा स्पष्ट रूपमा आउँछ ।

जब यो स्पष्ट छ कि फोरेन्सिक अर्थले नयाँ नियमको प्रयोगलाई नियन्त्रण गर्दछ यसले हाम्रो अंग्रेजी शब्द "धर्मी घोषणा गर्नुहोस्" वा "धर्मी उच्चारण गर्नुहोस्" फोरेन्सिक अर्थमा संलग्न सबैलाई व्यक्त गर्नको लागि पूर्णतया पर्याप्त छ । हामी सजिलैसँग शंका गर्न सक्छौं कि केहि उदाहरणहरूमा हाम्रो अंग्रेजी अभिव्यक्तिहरू व्यक्त गर्न सक्षम छन् भन्दा बढी समावेश छ। लुका १८:१४ मा—"यो धर्मी ठहरिएर आफ्नो घरमा गयो"—हामीले ठीकै महसुस गर्न सक्छौं कि "धर्मी घोषित" भनी विचार व्यक्त गर्न एकदमै कम छ। हामीले कुनै

पनि हिसाबले यो अवधारणालाई न्यायिक वा फोरेन्सिकको दायराबाट हटाउन सक्दैनौं। तर यहाँ पक्कै पनि गठन गरिएको हैसियत र घोषणा गरिएको स्थितिमा प्रतिबिम्बित छ - कर उठाउने व्यक्ति धर्मी अवस्थामा आफ्नो घर गए । र "धर्मी ठहराउनु" शब्दले प्रभावकारी राज्य र घोषित धर्मी राज्यलाई संकेत गर्दछ । फोरेन्सिक आयातलाई विधिवत कायम राखेको हो भने उनी आफ्नो घरमा 'धर्मी' गएको भनी विचार व्यक्त गर्न सकिन्छ । यहाँ स्थिर विचार, माथि उल्लेख गरिए अनुसार, अनुमानित हुन्छ, यदि यसले आफैलाई आत्मसात गर्दै नभने, फोरेन्सिक अर्थमा। त्यसैगरी रोमी ३:२४ मा—“उहाँको अनुग्रहद्वारा स्वतन्त्र रूपमा धर्मी ठहरिनु”—हामीले सजिलै महसुस गर्न सक्छौं कि उच्चारण वा घोषणाको नम्र धारणाले धर्मी ठहराउने कार्यमा समाहित भएको कुराको समृद्धिलाई मापन गर्दै न । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा, भक्तिहीनहरूको औचित्यमा निहित परमेश्वरको कार्य हो जुन घोषणात्मक सूत्रद्वारा पूर्ण रूपमा व्यक्त गरिएको छैन । पावलले प्रयोग गरेको अर्को सूत्रले हामीलाई यो अतिरिक्त तत्व के हो भनेर पत्ता लगाउन मद्दत गर्छ— यो एक व्यक्तिको खातामा धार्मिकता गणना गर्नु हो । यस चरणमा यस सटीक सूत्रको अर्थ के हो भनेर पूर्वाग्रह नगरी, यो कम्तिमा स्पष्ट छ कि औचित्यको कार्यमा एक अभियोगात्मक कार्य र घोषणात्मक पनि छ । यदि हामी चाहन्छौं भने हामी भन्न सक्छौं कि यो घोषणात्मक हो कि यो अभियोगात्मक पनि हो । यो दोषपूर्ण धारणा हो जसले कमीलाई भर्छ जुन हामीले "धर्मी घोषणा" शब्दमा ठीकसँग महसुस गर्न सक्छौं। र यो थप सकारात्मक कार्य समावेश छ भन्ने अभिव्यक्ति "धर्मी गठन" (रोमी ५:१९) द्वारा अझै पनि जन्मिएको छ जुन सन्दर्भमा धर्मीकरण जस्तै बल हुनुपर्छ । धर्मीकरण कार्य वैधानिक छ । तर यसले फोरेन्सिक अर्थलाई अस्वीकार गर्न नसक्ने भएकोले, यो फोरेन्सिक क्षेत्र भित्र हुनुपर्छ कि यो संवैधानिक हो । तसर्थ हामी अधर्मीहरूको धर्मीकरणको वैधानिक र अपरिहार्य रूपमा घोषणात्मक छ भनेर भन्न सक्छौं ।

ख. धार्मिकता चिन्तन

यदि हामीले धर्मिकरणलाई घोषणात्मक रूपमा धर्मी भएको घोषणा गर्ने वा उच्चारण गर्ने रूपमा सोच्छौं भने, धार्मिक स्थिति वा सम्बन्धलाई विद्यमान रूपमा वा कस्मिमा घोषणाद्वारा अस्तित्वमा आएको रूपमा विचार गर्नुपर्छ । यदि हामीले फोरेन्सिक अर्थमा विचार केन्द्रित गर्छौं भने निर्णयको आधारको रूपमा विचार गरीएको र दर्ता गरिएको न्यायमा धार्मिकता हुनुपर्छ । यदि हामीले रोमी ५:१९ को ढाँचा पछि वैधानिक कार्यको सन्दर्भमा सोच्दछौं तब यो स्थितिको गठन भएको धार्मिकता पूर्वनिर्धारित हुन्छ । र, अन्तमा, यदि अभियोगात्मक धारणालाई विचारमा ल्याइयो भने, स्पष्ट रूपमा, धार्मिकतालाई आरोपित वस्तुको रूपमा चिनिन्छ किनभने सूत्र स्पष्ट रूपमा "परमेश्वरले धार्मिकतालाई अंकित गर्नुहुन्छ" (रोमी ४:६) हो । त्यसैले प्रश्न उठ्छ: परमेश्वरले अधर्मीहरूलाई धर्मी ठहराउनुभएको धार्मिकता के हो ?

उत्पत्ति १५:६ बाट व्युत्पन्न सूत्रले विश्वासलाई धार्मिकताको रूपमा गणना गरियो (रोमी ४:३, ५, ९, १०, २२, २३; गलाती ३:६; याकूब २:२३)। यसको अर्थ विश्वास नै धार्मिकता हो भन्ने देखिन्छ । यदि विश्वास आफैंमा विचार गरिएको धार्मिकता हो र जसको कारणले परमेश्वरले अधर्मीहरूलाई धर्मी ठहराउनुहुन्छ भने तब प्रश्न आफैं खडा हुन्छ: यस सम्बन्धमा नयाँ नियमको शिक्षाको बोझसँग यो कसरी मिलाउन सकिन्छ, अर्थात्, छुटकारा जसले । के ख्रीष्टमा, उहाँको रगतद्वारा प्रायश्चित र मेलमिलाप, र उहाँको मृत्युसम्मको आज्ञाकारिताको आधारमा पापीहरू धर्मी ठहरिन्छन् ? यदि विश्वास आफैंमा धार्मिकता हो भने ख्रीष्टको छुटकाराको काम कसरी हाम्रो धर्मीतासँग प्रत्यक्ष सम्बन्धमा आउँछ, जस्तै पावलको शिक्षाले विशेष रूपमा संकेत गर्दछ ? धर्मशास्त्रको इतिहासमा यस कठिनाइलाई समाधान गर्न विभिन्न प्रयासहरू गरिएका छन् र धेरै उदाहरणहरूमा यी प्रस्तावित समाधानहरूले उत्पत्ति १५:६ र नयाँ नियमका अनुच्छेदहरूमा विश्वासलाई आफैंमा व्याख्या गर्न मिल्दैन भन्ने प्रभाव पारेको छ । यी खण्डहरूमा उल्लेख गरिएको धार्मिकता । यदि

हामीले यस प्रकारको समाधानको सहारा लिने हो भने सम्भवतः सबैभन्दा स्वीकार्य व्याख्या यो हुनेछ कि "धार्मिकताको अभियोग" वा "धार्मिकताको दोष" भन्ने अभिव्यक्ति "धर्मीकरण" क्रियाको लागि पुरानो नियमबाट व्युत्पन्न एक पर्यायवाची शब्द हो । र यसैले सम्पूर्ण सूत्र "विश्वासलाई धार्मिकताको लागि अङ्कित गरिएको छ" को अर्थ केवल "विश्वासले धर्मी ठहराउँछ" वा, अधिमानतः, एक व्यक्ति "विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिन्छ" भन्ने हो । नत्र भने, हामीले सूत्रलाई स्वेच्छाचारी व्याख्याको अधीनमा राख्नुपर्छ, यो अब्राहामको विश्वासलाई धार्मिकताको रूपमा लिइएको थियो भन्ने अर्थ लिन बढी सम्भव छ । भजनसंग्रह १०६:३१ मा उस्तै किसिमको सूत्र छ भनी पछिल्लामा सर्तहरूको अलिकति भिन्नता भए पनि यो संकेत हो । अब्राहामले प्रयोग गरेको विश्वासलाई परमेश्वरले मान्नु भयो र यसलाई धार्मिकताको रूपमा लिइयो भन्ने सोचाइ हुनेछ । विश्वास परमेश्वरलाई राम्रोसँग मनपर्छ र त्यस सन्दर्भमा यो के हो भनेर गणना वा अभियोग लगाइन्छ ।

यदि यो व्याख्या अपनाइयो भने त्यहाँ दुईवटा विचारहरू छन् जसले थिसिसलाई समर्थन गर्दछ कि विश्वास आफैंमा न्यायको लागि धार्मिकता हो । (१) सूत्र व्यवस्थाका कार्यहरूद्वारा धर्मीकरणसँग विपरित सेट गरिएको छ (सम्बन्धित पदहरू, रोमी ४:२-६, १३, १४, १६; गलाती ३:५, ६; अरू सम्बन्धितपद, रोमी १०:५, ६) । कामहरूद्वारा धर्मी ठहरिने सन्दर्भमा यो स्पष्ट छ कि कामहरू आफैं त्यस आधार हुनेछन् जसमा धर्मी ठहरिनेछ (रोमी २:१३) । यदि विश्वास कामहरूसँग विपरित छ भने हामीले आशा गर्नुपर्दछ कि विश्वासले कामहरूद्वारा धर्मी ठहरिने स्थितिमा कामहरू जस्तै स्थान ओगटेको छ । (२) "विश्वासको धार्मिकता" (सम्बन्धित पद, रोमी ४:११,१३) अभिव्यक्तिलाई यस अर्थमा व्याख्या गर्न सकिन्छ कि यो धार्मिकता हो जुन विश्वासमा समावेश छ, विश्वास एक अपोजिसनल वा निश्चित जेनिटिभ हो ।

यदि सूत्रलाई संकेत गरिए अनुसार व्याख्या गर्ने हो भने के हामी यसरी हाम्रो प्रश्नलाई खारेज गर्न सक्छौं र भन्न सक्छौं कि विश्वास भनेको धर्मीतामा विचार गरिएको धार्मिकता हो र बाइबलीय डेटाको

थप विवरण आवश्यक छैन ? त्यहाँ एक निर्णायक नकारात्मक लागि विभिन्न कारणहरू छन् । हामी एउटै सूत्रलाई धर्मीकरणको आधारमा हाम्रो सम्पूर्ण सिद्धान्त निर्धारण गर्न अनुमति दिन सक्दैनौं जतिसुकै महत्त्वपूर्ण सूत्र आफैमा हुन सक्छ ।

१. पावलले यस सूत्रको निरन्तर प्रयोग गरेको सन्दर्भमा विश्वासको आरोप भन्दा धार्मिकताको आरोपमा बढी संलग्न छ भन्ने हाम्रो शंका उत्पन्न हुन्छ । रोमी ४:६-८ मा पावलले दाऊदलाई र विशेष गरी भजनसंग्रह ३२:१, २ मा अपील गर्दछ । यहाँ पावलले दाऊदले बोलेको आशीर्वादलाई "परमेश्वरले बिना कर्मको धार्मिकता ठहराउने मानिसको आशीर्वाद" भनेर व्याख्या गर्नुहुन्छ (पद ६) । त्यसकारण त्यहाँ कुनै प्रश्न हुन सक्दैन तर उसले उत्पत्ति १५:६ को सूत्रमा उल्लेख गरिएको धार्मिकताको आरोपलाई मनमा राखेको छ जुन उसले यस सन्दर्भमा बारम्बार उद्धृत गर्दछ । फलस्वरूप भजनसंग्रह ३२:१, २ को उद्धृतिले पावलले धार्मिकताको अभियोगमा अँगालो लाग्ने कुरामा केही प्रकाश पार्छ । यो महत्त्वपूर्ण छ कि दाऊदले अधर्मको क्षमा, पापहरू ढाक्ने र पापको गैर-अभियोगको बारेमा मात्र बोल्छन् । यी आकारमा नकारात्मक छन् र दाऊदले धार्मिकताको आरोपको सन्दर्भमा सकारात्मक रूपमा बोल्दैनन् । तर पावलले सकारात्मक रूपमा बोल्छन् र उसले गैर-अभियोग र पापको क्षमालाई अँगालेको रूपमा धार्मिकताको आरोपको कल्पना गर्नुपर्छ । निष्पक्ष रूपमा हामी यस बिन्दुमा धार्मिकताको आरोपमा यो गैर-अभियोग र क्षमा बाहेक अरू केहि आयात गर्न उचित नहुन सक्छ । तर यो एकदम स्पष्ट छ कि, पावलको सम्मानमा, यदि धार्मिकतालाई केवल विश्वासमा समावेश गरिएको थियो भने, यो गैर-अभियोग र पापको क्षमा समावेश गर्नको लागि यस्तो प्रतिबन्धित अवधारणासँग उपयुक्त हुँदैन । यसरी पावलले उत्पत्ति १५:६ को सबैभन्दा ठूलो प्रयोग गरेको सन्दर्भबाट हामीले कम्तिमा एउटा विचार प्राप्त गर्छौं जसले धार्मिकतालाई विश्वासले संकेत गर्ने भन्दा फराकिलो अर्थ दिन्छ र हामी पावलको आफ्नै शिक्षा भित्र खोज्ने दिशामा ओर्ल्याउँछौं । पापको गैर-अभियोगसँग सम्बन्धित केहि जसले सकारात्मक पूरक प्रदान गर्दछ जुन "अभिव्यक्त धार्मिकता" ले माग गरेको देखिन्छ ।

२. रोमी १०:१० मा हामीसँग "यो धार्मिकतामा विश्वास गरिन्छ" भन्ने अभिव्यक्ति छ । यस उदाहरणमा धार्मिकता पद ६ मा उल्लेख गरिएको "विश्वासको धार्मिकता" बाहेक अरू केही हुन सक्दैन जसलाई पद ३ मा "परमेश्वरको धार्मिकता" सँग पहिचान गरिनुपर्छ । पद १० मा दिइएको कुनै पनि सङ्केत हो । पद ६ को हाम्रो व्याख्यामा यस धार्मिकताको चरित्रलाई ध्यानमा राख्नुपर्छ । र पद १० बाट व्युत्पन्न कुनै पनि कुरा, यस धार्मिकतासँगको विश्वासको सम्बन्धसँग सम्बन्धित, पद ६ मा "विश्वासको धार्मिकता" अभिव्यक्तिमा आधारित हुनेछ । नोट गर्नुहोस् कि पद १० को उपधारा उही पदको अर्को खण्डसँग समानान्तर छ, अर्थात्, "यो मुक्तिमा स्वीकार गरिएको छ" । र यो पछिल्लो खण्डले हामीलाई अघिल्लो खण्डमा धार्मिकतासँग विश्वास गर्ने सम्बन्ध बुझ्न मद्दत गर्दछ । जसरी मुक्ति स्वीकारमा समावेश हुँदैन र न त यसलाई स्वीकारको सर्तमा परिभाषित गर्नुपर्दछ, त्यसरी नै धार्मिकता विश्वासमा समावेश हुँदैन र न त यसलाई विश्वासको सर्तमा परिभाषित गर्नुपर्दछ । निष्कर्ष यो हुनुपर्छ कि विश्वास धार्मिकताको लागि हो र यसैले पद ६ मा अभिव्यक्ति, "विश्वासको धार्मिकता" को अर्थ विश्वासमा समावेश हुने धार्मिकता होइन तर "विश्वासको" लाई साधन शक्ति दिइनु पर्छ जुन यो नयाँ करारमा अन्यत्र बारम्बार छ । यसबाहेक यही खण्डको सम्बन्धमा पद ३ मा भएको अभिव्यक्ति, "तिनीहरूले आफूलाई परमेश्वरको धार्मिकताको अधीनमा राखेनन्", कम्तिमा भन्नुपर्दा यदि विश्वास नै धार्मिकता हो भने एउटा अप्ठ्यारो विचार उत्पन्न हुनेछ । विश्वास आफैंमा त्यो हो जसद्वारा हामी आफूलाई परमेश्वरको धार्मिकताको अधीनमा राख्छौं र त्यसकारण हामीले आफूलाई अधीनमा राख्ने कुरा हुन सक्दैन ।

३. यो तर्कसंगत रूपमा प्रश्न गर्न सकिँदैन कि पावलको शिक्षामा धर्मितामा विचार गरिएको धार्मिकता "परमेश्वरको धार्मिकता" हो । रोमी १:१७ ले यसलाई विवादभन्दा बाहिर राख्छ, किनकि यसलाई "विश्वासबाट विश्वासमा प्रकट भएको परमेश्वरको धार्मिकता" भनिन्छ । र यस सम्बन्धमा "परमेश्वरको धार्मिकता" को अर्थ वा "विश्वासबाट विश्वास सम्म" भन्ने वाक्यांशको अर्थ जे भए पनि, प्रेरितले अरू ठाउँमा

"विश्वासको धार्मिकता" भन्ने कुरालाई ध्यानमा राख्नुपर्छ (रोमी ४:११, १३; ९:३०; १०:६), धार्मिकता जुन सबै हिसाबले धर्म ठहरिन्छ । त्यसैले रोमी १:१७ र अन्य खण्डहरूमा "परमेश्वरको धार्मिकता" भन्ने अभिव्यक्ति (रोमी ३:२१, २२; १०:३; २ कोरिन्थी ५:२१; फिलिप्पी ३:९; थप सम्बन्धित २ पत्रुस १:१) हुनुपर्छ । हामी अहिले चिन्तित भएको धार्मिकता हो । तर यदि विश्वास आफैंमा धार्मिकता हो भने, यसलाई कसरी परमेश्वरको धार्मिकता भन्न सकिन्छ जब हामी पछि हेर्नेछौं, यो धार्मिकता ईश्वरीय सम्पत्ति भएको धार्मिकता हो, मानव धार्मिकता भन्दा फरक ईश्वर-धार्मिकता हो ? हामीलाई थाहा छैन कि कल्पनाको विस्तारले विश्वासलाई परमेश्वरको धार्मिकता भन्न सकिन्छ ।

यसबाहेक परमेश्वरको धार्मिकता प्रकट वा प्रकट भएको भनिन्छ (रोमी १:१७; ३:२१) । त्यस सन्दर्भमा यसले सुसमाचार सन्देशलाई गठन गर्दछ - यो परमेश्वरद्वारा प्रकट गरिएको र मानिसहरूद्वारा घोषणा गरिएको सुसमाचारमा परमेश्वरको अनुग्रहको प्रावधान हो । तर यस्तो विवरण वा त्यस्ता सर्तहरू पूरा गर्ने विश्वास आफैंमा कल्पना गर्न असम्भव छ ।

४. ख्रीष्ट आफैं हाम्रो लागि धार्मिकता बनाइयो भनिएको छ र हामी उहाँमा परमेश्वरको धार्मिकता बनाइन्छ भनिएको छ (१ कोरिन्थी १:३०; २ कोरिन्थी ५:२१) । यी खण्डहरूको अन्तर्निहित धारणा यो हो कि ख्रीष्ट आफैं धार्मिकता हुनुहुन्छ र उहाँसँगको एकताद्वारा वा कुनै प्रकारको सम्बन्धले जुन हामी उहाँसँग कायम राख्छौं, हामी त्यो धार्मिकतामा सम्पत्ति प्राप्त गर्छौं जुन उहाँ हुनुहुन्छ, एक धार्मिकता जसलाई स्पष्ट रूपमा भनिन्छ । यी अन्य खण्डहरूको ढाँचा पछि, परमेश्वरको धार्मिकता । त्यसोभए हाम्रो विश्वास कसरी ख्रीष्ट आफैं हुनुहुन्छ र हामी उहाँमा बन्ने धार्मिकतासँग कसरी बराबर हुन सक्छ ?

५. धर्मिकरणको लागि धार्मिकता सित्तैमा प्राप्त गरिएको उपहार हो (रोमी ५:१७) । यो सत्य हो कि विश्वास ईश्वरको वरदान हो । तर यो भगवानको कृपाले हृदयमा उत्पन्न भएको अर्थमा मात्र हो । रोमी ५:१७ को भाषा वस्तुगत उपहारको भाषा हो व्यक्तिपरक नवीकरणको भाषा होइन ।

६. हामी ख्रीष्टको आज्ञाकारितालाई इंगित गर्ने सबैभन्दा स्पष्ट शैलीमा छौं जसद्वारा हामी धर्मी ठहरिएका छौं (रोमी ५:१९) । यस सन्दर्भमा "गठित धर्मी" लाई "धर्मीकरण" को रूपमा समान महत्त्व हुनुपर्छ र संविधानको धार्मिकता ख्रीष्टको आज्ञाकारिता हो भन्ने प्रश्न बाहिर राखिएको छ ।

७. यस धर्मी ठहराउने धार्मिकतासँग विश्वास सम्बन्धित भएको तरिकाले विश्वास नै धार्मिकता हो भनी सङ्केत गर्दैन । रोमी ३:२२ मा प्रकट गरिएको परमेश्वरको धार्मिकतालाई "विश्वास गर्नेहरूका लागि येशू ख्रीष्टको विश्वासद्वारा परमेश्वरको धार्मिकता" भनेर परिभाषित गरिएको छ । "येशू ख्रीष्टको विश्वासद्वारा" ले यो धार्मिकता हामीमाथि बोक्न ल्याइएको माध्यमलाई संकेत गर्छ र यो धार्मिकता आफैमा निश्चित छ भनी सुझाव दिनबाट टाढा छ । तर हामीले समापन खण्डलाई ध्यानमा राख्दा कठिनाई असुरक्षित हुनेछ । किनभने, यदि विश्वास नै धार्मिकता हो भने, हामीले यो सोच्नुपर्छ कि विश्वास गर्ने सबैका लागि "विश्वास" एक असम्भव अवधारणा हो । फेरि फिलिप्पी ३:९ मा धार्मिकतालाई "विश्वासद्वारा परमेश्वरको धार्मिकता" भनी वर्णन गरिएको छ र निर्माणले हामीले विवाद गरिरहेको जस्तो कुनै पनि धारणालाई सुहाउँछ । यस बाहेक, यदि विश्वास नै धार्मिकता हो भने हामी "विश्वासको कारण" (διὰ πίστιν) निर्माणको आशा गर्छौं जुन नयाँ नियममा कहिल्यै हुँदैन ।

८. धार्मिकतामा विचार गरिएको धार्मिकतालाई अन्य खण्डहरूमा यस्ता सम्बन्धहरूमा प्रस्तुत गरिएको छ कि यी अवस्थामा धार्मिकताको लागि "विश्वास" लाई प्रतिस्थापन गर्न असम्भव छ । रोमी ५:२१ मा हामीसँग पद १२ बाट पावलको तर्कको सारांश छ । र जब हामी सोच्छौं: अनुग्रहद्वारा अनन्त जीवनमा शासन गर्ने धार्मिकता के हो? जवाफ यो हुनुपर्दछ कि यो सित्तैमा उपहारको रूपमा प्रदान गरिएको धार्मिकता हो (पद १७), एक धार्मिक कार्य (पद १८), र एकको आज्ञाकारिता (पद १९), जसमध्ये कुनै पनि विश्वाससँग बराबर हुन सक्दैन । २ कोरिन्थी ३:९ मा "धार्मिकताको सेवकाई" जसको बारेमा प्रेरितले बोल्दछ त्यो धार्मिकता बाहेक अरू कुनै हुन सक्दैन जसमा धर्मीताको सुसमाचार घुम्छ र हामीले यसलाई विश्वासको

सेवासँग तुलना गर्न सक्दैनौं । वा, अर्को उदाहरण लिनको लागि, हिब्रू ११:७ ले नोआलाई विश्वासद्वारा धार्मिकताको उत्तराधिकारी बनेको कुरा गर्छ (κατὰ πίστιν) । यहाँ विरासतको कल्पना गरिएको छ र यसलाई "धार्मिकता" को रूपमा परिभाषित गरिएको छ । विश्वासलाई विरासतको रूपमा मात्र सकिँदैन र यसबाहेक धार्मिकतालाई "विश्वास अनुसार" को रूपमा चित्रण गरिएको छ एक विशेषता जसले विरासतसँग विश्वासको सम्बन्धलाई राम्रोसँग परिभाषित गर्दछ तर विरासतलाई परिभाषित गर्न सक्दैन ।

९. धर्मीकरणको सम्बन्धमा प्रयोग गरिएका ग्रीकोजिसनहरू - δικά र ἐκ जेनेटिभ, ἐπὶ र ἐν देटिभ सँग, κατὰ र εἰς अक्युजेटिभ - विश्वासको अर्थको त्यस्तो कुनै दृष्टिकोणलाई संकेत गर्नबाट टाढा छन् । र "विश्वासको धार्मिकता" (रोमी १०:६), "विश्वासको धार्मिकता" (रोमी ९:३०), र "विश्वास अनुसारको धार्मिकता" (हिब्रू ११:७), पूर्वनिर्धारित अभिव्यक्तिहरूमा पनि वाक्यांशहरूले बरु स्पष्ट रूपमा संकेत गर्दछ कि विश्वास धार्मिकता होइन तर यसको लागि केही साधन सम्बन्धमा खडा छ ।

परमेश्वरले अधर्मीहरूलाई धर्मी ठहराउनुभएको धार्मिकताको प्रकृतिलाई आदर गर्ने पावलको सिद्धान्तलाई विशेष गरी रोमी १:१७; ३:२१-२६; ४:२५; ५:१२-२१ मा पर्याप्त रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ । र यो परिशिष्टमा कुनै पनि थप विवरणमा विषयसँग व्यवहार गर्न अनावश्यक छ ।

धर्मीकरणमा रोमन क्याथोलिक सिद्धान्त

रोमन क्याथोलिक मण्डलीको सिद्धान्तलाई ट्रेन्ट काउन्सिलको क्यानन्स र डिक्रीहरूमा सेट गरिएको छ (खण्ड ६ "धर्मीकरण सम्बन्धी डिक्री") र अध्याय ६ र ७ मा संक्षेप गरिएको छ । सिद्धान्त विभिन्न कारणहरूको सन्दर्भमा सेट गरिएको छ । अन्तिम कारण परमेश्वर र ख्रीष्टको महिमा हो; प्रभावकारी कारण कृपालु परमेश्वर हुनुहुन्छ जसले धुनुहुन्छ र पवित्र गर्नुहुन्छ; सम्मानजनक कारण प्रभु येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ जसले आफ्नो जोशद्वारा धर्मी ठहराउनुभयो र हाम्रो लागि पितालाई सन्तुष्ट बनाउनुभयो । साधनको कारण बप्तिस्माको

संस्कार हो; औपचारिक कारण परमेश्वरको न्याय हो जसद्वारा हामी न्यायी बनाइएका छौं र पवित्र अनुग्रहको इन्प्युजनमा समावेश छ। यद्यपि क्याननहरूले पूर्वनिर्धारित वा तयारी कारणको बारेमा स्पष्ट रूपमा बोल्दैनन् तर पनि दुई अध्यायहरूको शिक्षाले उही संकेत गर्दछ र विश्वास, डर, आशा, प्रेम र पश्चात्तापको सन्दर्भमा यस कारणलाई परिभाषित गर्दछ ।

मेरिटोरियस कारण भनिएको सन्दर्भमा, रोमले ख्रीष्टको योग्यता र सन्तुष्टिले हाम्रो लागि न्यायको अनुग्रह प्राप्त गरेको कुरामा जोड दिन्छ। तर यसको अर्थ ख्रीष्टको धार्मिकता र आज्ञाकारिताद्वारा हामी धर्मी ठहरिएका छौं भनी बुझ्नु हुँदैन । क्यानन एक्स, एकातिर, ख्रीष्टले उहाँको धार्मिकताद्वारा हामीलाई धर्मी ठहराउन योग्य हुनुहुन्छ भनी जोड दिँदा, तर अर्कोतर्फ, त्यो धार्मिकताद्वारा हामी औपचारिक रूपमा न्यायी छौं भनी जो कोहीलाई पनि आफ्नो अराजकता उच्चारण गर्छ । यो भिन्नता स्पष्ट हुन्छ जब हामीले यो मनमा राख्छौं कि, रोमको लागि, धर्मीकरण न्यायिक वा घोषणात्मक कार्य होइन तर भित्री मानिसको पवित्रीकरण र नवीकरणमा समावेश छ । नकारात्मक रूपमा, धर्मीकरणले पापको क्षमामा समावेश गर्दछ र, सकारात्मक रूपमा, आत्माको नवीकरणमा। तर औचित्यमा यी दुई तत्वहरूको कारण सम्बन्ध भनेको यो हो कि आत्माको नवीकरणद्वारा, अर्थात् पुनर्जन्मद्वारा, "मानिसको पापहरू मेटिन्छन् र ऊ साँच्चै न्यायी हुन्छ" (जोसेफ पोहले एड। आर्थर प्रियस: डोग्मेटिक थिओलोजी, VII, सेन्ट लुइस, १९३४, पृष्ठ ३०३)।

यो पवित्रता र नवीकरण, धार्मिकता र पवित्रताको अनुग्रहमा समावेश भएको न्यायको सिद्धान्तमा रोमको पोलिमिक मोडिन्छ र यो मुख्य रूपमा यस बिन्दुमा रोमिश र प्रोटेस्टेन्ट स्थितिहरू बीचको मुद्दामा सामेल हुनुपर्दछ । यदि पुरानो नियम र नयाँ दुवैमा प्रयोगको पूर्वगामी अध्ययनले केही देखाएको छ भने यो हो कि धर्मीकरण भनेको फोरेन्सिक आयातको शब्द हो र न्यायिक स्थितिको सन्दर्भमा कल्पना गरिएको र दर्ता गरिएको निर्णयलाई जनाउँछ । यो अनौठो छ कि रोम यो पहिचान गर्न यति अनिच्छुक हुनुपर्छ। यदि रोमले स्वीकार गर्यो कि यसको प्रकृति को रूप मा औचित्य न्यायिक छ,

उसले अझै पनि आफ्नो स्थिति को सार को लागी राख्न सक्छ, अर्थात्, परमेश्वर को यो अनुकूल न्यायको आधारमा आधारित छ त्यो ख्रीष्ट को धार्मिकता र आज्ञाकारिता होइन तर धार्मिकता हो । फिडेस ढाँचाको फल हो, अर्थात्, परोपकारको साथ सूचित विश्वासको फल हो, कामहरूमा इन्प्युज्ड, इन्नोट, र आउटराउट । यो प्रवेशले रोमको पोलिमिकका सर्तहरू र रोमन क्याथोलिक बिरोधी प्रोटेस्टेन्ट पोलिमिकका सर्तहरू पनि पुनः अभिव्यक्त गर्नेछ । तर विवादको जड अझै पनि ख्रीष्टको विकृत र अभियुक्त धार्मिकताको विरुद्धमा जोडिएको धार्मिकताको प्रश्न हुनेछ । यद्यपि, रोम उनको जिद्दीमा अडिग छ कि धर्मीकरणलाई पवित्रीकरण र नविकरणमा समावेश गरी परिभाषित गरिनु पर्छ, ट्रेन्टको आदेशको ढाँचा पछि पवित्र अनुग्रहको प्रदान । तसर्थ प्रकृति र धर्मीकरणको आधार दुवै प्रश्नहरूमा रोमसँग जोडिन आवश्यक छ ।

रोमको पोलिमिक यस सिद्धान्तको विरुद्धमा सबैभन्दा बलियो रूपमा निर्देशित छ कि हामी केवल विश्वासद्वारा न्यायी छौं । यो उहाँको धर्मीकरणको प्रकृतिको अवधारणा र विशेष गरी, न्यायको प्रगतिशील चरित्र र विश्वासका कार्यहरूबाट विश्वासीलाई प्राप्त हुने योग्यताहरूको दृष्टिकोणबाट आवश्यक छ । यहाँ फेरि धर्मशास्त्रको दिगो गवाहीबाट रोमको विचलन भनेको कामहरूबाहेक विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिने प्रभावमा सबैभन्दा पेटेन्ट हो । हामीले टिप्पणीमा र यस परिशिष्टको माथिका पृष्ठहरूमा व्यवहार गरेका प्रमाणहरूबाट यदि केहि स्पष्ट छ भने यो हो कि "विश्वास" लाई औचित्यको सम्बन्धमा उपकरण एजेन्सी प्रदान गरिएको हो । रोमको सिद्धान्तको भ्रमलाई अझ प्रभावकारी रूपमा उजागर गर्नका लागि अरू कुनै कुराले काम गर्न र त्यसबाट प्राप्त हुने योग्यतामा रोमिशको जोडसँग विश्वासमा यो निरन्तर जोडको असंगतता भन्दा बढी प्रभावकारी रूपमा पर्दाफास गर्नु हुँदैन । यो रोमको स्थिति र धर्मशास्त्रको शिक्षा बीचको पूर्ण भिन्नताको लक्षण हो कि बप्तिस्मालाई साधनको कारणको रूपमा कल्पना गर्नुपर्छ । धर्मशास्त्रले विश्वासलाई दिने प्रभावकारिता रोमले बप्तिस्मालाई दिन्छ । के यो प्रश्न सोध्नको लागि धर्मीकरणको सिद्धान्तको कुनै पनि यस्तो संरचनालाई शंका गर्न पर्याप्त छैन:

बप्तिस्मालाई परमेश्वरको त्यो कार्यसँग सम्बन्धमा कहाँ ल्याइएको छ जसको "धर्मीकरण" शब्दको उचित प्रतिपादन हो ? यसको विपरित, विश्वास कति पटक, कार्यहरूको स्पष्ट बहिष्कारको लागि, धर्मीकरणसँग यस सम्बन्धमा ल्याइन्छ !

रोमले धर्मीकरणको सटीक चरित्रलाई तर्कात्मक र घोषणात्मक न्यायको क्षेत्रमा परमेश्वरको कार्यको रूपमा पहिचान गर्न असफल भयो । यस सन्दर्भमा रोमन क्याथोलिक मण्डलीको सिद्धान्त "औचित्य" शब्दको व्यापक आयात र धर्मशास्त्रको प्रयोगमा यसको मान्यताहरूको सीधा विरोध गर्दछ। धर्मीकरण यसरी पुनर्जन्म, नवीकरण, र पवित्रीकरण संग भ्रमित छ । प्रभाव यो हो कि विश्वासद्वारा अनुग्रहद्वारा धर्मी ठहराउने महान् लेखको विशिष्टता सुसमाचारबाट हटाइएको छ । यसको वास्तविक र विशिष्ट चरित्रमा धर्मीकरणको साथ गणना गर्न यो असफलताबाट सहसंबद्ध विचलन र विकृतिहरूको श्रृंखला उत्पन्न हुन्छ। ख्रीष्टको आज्ञाकारिताको धार्मिकता, केसको प्रकृतिमा, यसले पुनर्जन्म र पवित्रीकरणको लागि कायम राखेको बाहेक अन्य कुनै सम्बन्धलाई न्यायोचित बनाउन सकिँदैन - यो धार्मिकता होइन जसद्वारा हामी धर्मी ठहरिन्छौं । र यो एक इन्कार हो जुन रोमी ५:१७, १८, १९ मा पावलको शिक्षामा सीधा असर गर्छ; २ कोरिन्थी ५:२१; फिलिप्पी ३:९, अन्य सान्दर्भिक बाइबलीय डेटाको कुरा नगर्नुहोस् । फेरि, विश्वासलाई त्यो स्थानबाट विस्थापित गरिएको छ जुन धर्मशास्त्रको व्यापक गवाहीले माग गर्दछ, अर्थात्, यो विश्वास हो, कामहरू र आत्माका अन्य सबै अनुग्रहहरूबाट भिन्नतामा यसको विशिष्ट चरित्रको कारणले, र विश्वास मात्र हो । धर्मीकरणसँग साधन सम्बन्धमा ल्याइयो । यसबाहेक, धर्मशास्त्रको धर्मीकरणको विशुद्ध अनावश्यक चरित्रमा जोड दिइने रोमन क्याथोलिक मण्डलीको सिद्धान्तमा निर्माणमा कुनै प्रभाव पर्दैन किनभने मानव सन्तुष्टि र योग्यतालाई दिइएको ठाउँले अनुग्रहको अवधारणालाई उल्लङ्घन गर्छ । र अन्तमा धर्मीकरणको निश्चित चरित्रलाई धर्मीकरणको पक्षमा एक आन्तरिक प्रक्रियाको रूपमा अस्वीकार गरिएको छ जसको सद्गुणमा, ट्रेन्ट काउन्सिलले पुष्टि गरेझैं, न्यायमा प्राप्त भएको धार्मिकतामा उचित वृद्धि र अझै पनि

न्यायोचित छन् (अध्याय १०)। यो स्पष्ट छ कि रोमन क्याथोलिक मण्डलीको सिद्धान्तका विभिन्न पक्षहरू कसरी एकअर्कासँग मेल खान्छ र कसरी धर्मीकरणको विशिष्ट चरित्र र अनुग्रहलाई पहिचान गर्न असफल भएको आधारभूत त्रुटिले रोमको लागि स्पष्ट रूपमा प्रस्तुत गरिएको कुरालाई विवाद गर्न सम्भव मात्र होइन तर धर्मशास्त्रको साक्षी आवश्यक पनि बनाएको छ ।

परिशिष्ट ख (Appendix B)

विश्वास देखि विश्वाससम्म (From Faith To Faith)

हालसालै गेब्रियल हेबर्टले एउटा उसको लेखमा "'विश्वासयोग्य' र 'विश्वास'" मा धर्मशास्त्र (भोल्युम ५८, नम्बर ४२४, अक्टोबर १९५५, पृष्ठ ३७३-३७९) मा 'इमुनह' को अर्थ अनुरूप राख्छन् । पुरानो नियम, πίστις नयाँ नियममा धेरै उदाहरणहरूमा बुझ्नुपर्छ, हाम्रो विश्वासलाई होइन, तर परमेश्वर र ख्रीष्टको विश्वासयोग्यतामा हो । त्यसैले रोमी १:१७ "विश्वास देखि विश्वास सम्म" को अर्थ "परमेश्वरको विश्वास देखि मानिसको विश्वास सम्म" को रूपमा व्याख्या गरिनु पर्छ । त्यस्तै गरी रोमी ३:२२ अभिव्यक्ति, "येशू ख्रीष्टको विश्वासद्वारा", येशू ख्रीष्टको विश्वासयोग्यतालाई बुझाउने रूपमा व्याख्या गरिनु पर्छ । उहाँले यी खण्डहरूमा उही व्याख्या लागू गर्नुहुन्छ, रोमी ३:२६; गलाती २:१६; ३:२२; एफिसी ३:१२; फिलिप्पी ३:९; कल.२:१२ ।

थोमस एफ. टोरेन्स, पुरानो नियमका सर्तहरूको थप व्यापक अध्ययनको आधारमा, एउटै थेसिस वा लेखको प्रतिपादन गर्छन् र यी खण्डहरूमा पनि यही व्याख्या लागू गर्छन् । रोमी १:१७; ३:२२; गलाती २:१६, २०; ३:२२; फिलिप्पी ३:९ (द एक्सपोजिटरी टाइम्स, भोल्युम ६७, नम्बर ४, जनवरी १९५७, पृष्ठ १११-११४, शीर्षक अन्तर्गत, "विश्वासको बाइबलीय अवधारणाको एक पक्ष")। टोरेन्स भन्छन्, तथापि, "यी धेरैजसो खण्डहरूमा पिस्टिस आइसो ख्रीष्टोले ख्रीष्टको विश्वासयोग्यता वा मानिसको जवाफ दिने विश्वासयोग्यतालाई मात्र जनाउँदैन, तर मूलतः ख्रीष्टको विश्वासयोग्यतालाई यसको मुख्य घटकको रूपमा जनाउने ध्रुवीकृत अभिव्यक्ति हो । संलग्न वा कम्तिमा मानिसको उत्तरदायी वफादारताको सुझाव दिन्छ" (पृष्ठ ११३) ।

यी उत्तेजक लेखहरू हुन् । पछिका पानाहरूमा प्रस्तावित आलोचनालाई ती सर्तहरूको सन्दर्भमा पुरानो नियमको प्रयोगको महत्त्वको कुनै पनि मूल्याङ्कनको कमीको कारणले व्याख्या गर्न

सकिँदै न जुन दुवै नियमहरूमा विश्वासको अर्थलाई नजिकबाट असर गर्छ । हेबर्ट र टोरेन्स दुवैले सबै-महत्वपूर्ण विचारहरूलाई अगाडि ल्याउँछन् । यहाँ प्रस्तुत गरिएका निष्कर्षहरू केवल ती हुन् जुन लेखकको सम्मानमा, प्रमाणहरूको जाँचले बाधा पुऱ्याउँछ । केन्द्रीय प्रश्नमा यो यी खण्डहरूसँग सम्बन्धित छ । रोमी १:१७; ३:२२, २६; गलाती २:१६, २०; फिलिप्पी ३:९ हेबर्ट र टोरेन्सद्वारा प्रस्तावित थेसिसले मलाई सम्बन्धित खण्डहरूबाट वा अन्य सान्दर्भिक नयाँ नियम डेटाबाट समर्थन प्राप्त गरेको जस्तो लाग्दैन । त्यसपछिको अध्ययन धेरै हदसम्म टोरेन्सको प्रस्तुति विरुद्ध उन्मुख छ, र "ध्रुवीकृत अभिव्यक्ति" को साथ ध्रुवीकृत अवस्थालाई भ्रमित गर्ने आरोप हेबर्टमा लागू हुँदैन - उसले यो पछिल्लो अभिव्यक्तिलाई प्रयोग गर्दैन र न त यो पूर्ण रूपमा स्पष्ट छ कि उसले यसलाई समर्थन गरेको थियो । यसको प्रयोग, यद्यपि एक अनुच्छेदमा उसको दिमागमा एउटै विचार हुन सक्छ (पृष्ठ ३७८) ।

यो एकदम साँचो हो कि $\pi\acute{\iota}\sigma\tau\iota\varsigma$ लाई परमेश्वरको विश्वासयोग्यतालाई जनाउन प्रयोग गरिन्छ । नयाँ नियममा एउटा मात्र उदाहरण पाइएको छ जहाँ यो पेटेन्ट हो (रोमी ३:३) । तर यो यस उदाहरणमा धेरै स्पष्ट छ र $\pi\lambda\omicron\tau\acute{o}\varsigma$ परमेश्वरको सन्दर्भमा धेरै पटक प्रयोग गरिन्छ (१ कोरिन्थी १:९; १०:१३; २ कोरिन्थी १:१८; १ थेस्सलोनिकी ५:२४; २ तिमोथी २:१३ हिब्रू १०:२३; १ यूहन्ना १:९) को कुनै कारण छैन कि यो संकेत रोमी ३:३ मा छैन । तर जहाँ प्रासंगिक विचारहरूले यो व्याख्यालाई समर्थन गर्दछ । त्यसै गरी, यद्यपि $\pi\acute{\iota}\sigma\tau\iota\varsigma$ ले कुनै पनि खण्डमा ख्रीष्टको विश्वासयोग्यतालाई स्पष्ट रूपमा बुझाउँदैन, तर $\pi\lambda\omicron\tau\acute{o}\varsigma$ प्रायः उहाँको बारेमा पर्याप्त भविष्यवाणी गरिएको छ (२ थेस्सलोनिकी ३:३; हिब्रू २:१७; ३:२; प्रकाश १:५; ३:१४; १९:११) र "येशूको विश्वास" ले उहाँको वफादारीलाई जनाउनु हुँदैन भन्ने कुनै कारण छैन ।

यसबाहेक, यसमा कुनै शङ्का छैन तर परमेश्वर र ख्रीष्टको विश्वासयोग्यतालाई हाम्रो न्यायमा बोक्न ल्याइएको छ, र त्यहाँ विभिन्न प्रकारका सम्मानहरू छन् जसमा यसलाई सत्य र सान्दर्भिक रूपमा कल्पना गर्न सकिन्छ । उदाहरणका लागि, यदि परमेश्वर हाम्रा

पापहरू क्षमा गर्न विश्वासयोग्य र न्यायी हुनुहुन्छ (१ यूहन्ना १:९), पक्कै पनि हाम्रो धर्मी ठहरिने कुरामा पनि त्यस्तै भनिएको हुन सक्छ । र यदि ख्रीष्टको आज्ञाकारिता हाम्रो न्यायोचितता हो (रोमी ५:१९), यो आज्ञाकारिता पिताको आज्ञा र आज्ञामा उहाँको विश्वासयोग्यताबाट अलग हुन सक्दैन । त्यसैले यदि, रोमी १:१७, ἐκ πίστεως परमेश्वरको विश्वासयोग्यतालाई बुझाउनको लागि लिइएको छ, यस्तो व्याख्यामा, वा यदि, रोम ३:२२, मा पावलको शिक्षाको विपरीत कुनै पनि कुरा हुनेछैन । διὰ πίστεως येशू ख्रीष्टको विश्वासयोग्यताको बारेमा लिइएको छ जुन हाम्रो धर्मीतामा ख्रीष्टको आज्ञाकारिता वा धार्मिकताले ओगटेको स्थानलाई सम्मान गर्ने पावलको सामान्य शिक्षासँग मेल खान्छ । थप रूपमा, यस व्याख्याले स्पष्ट रूपमा अनावश्यक नक्कलको कठिनाईलाई समाधान गर्नेछ यदि "विश्वास" लाई ख्रीष्टमा हाम्रो विश्वासको सन्दर्भमा दुबै खण्डहरूमा दुबै उदाहरणहरूमा मानिन्छ, जुन कठिनाईले टिप्पणीकारहरूलाई धेरै समस्या दिएको छ र जसमा व्याख्याको विविधता उत्पन्न भएको छ ।

यसबाहेक, त्यहाँ कुनै प्रश्न छैन तर परमेश्वरको विश्वासयोग्यता र हाम्रो "उत्तर दिने विश्वासयोग्यता" को सहसंबद्धता, टोरेन्सको अभिव्यक्ति प्रयोग गर्न, धर्मिकरणको मामिलामा प्राप्त हुन्छ, र यदि πίστις कहिलेकाहीँ दुवै अवयवहरूलाई जनाउने "ध्रुवीकृत अभिव्यक्ति" हुनुपर्छ भने, त्यहाँ हुनेछ । यस्तो धारणामा आन्तरिक रूपमा आपत्तिजनक केही नहोस् । हाम्रो विश्वास वास्तवमा परमेश्वरको विश्वासयोग्यता र ख्रीष्टको विश्वासयोग्यताको जवाफ हो ।

त्यसोभए प्रश्न यो होइन कि यी खण्डहरूमा, जसलाई अपील गरिएको छ, πίστις ले ईश्वर वा ख्रीष्टको विश्वासयोग्यतालाई बुझाउँछ भन्ने दृष्टिकोण बाइबलीय सिद्धान्त वा विशेष रूपमा पाउलिन सिद्धान्तसँग असंगत हुनेछ तर यो खोजले जन्मेको हो कि होइन । प्रासंगिक नयाँ नियम डाटा यो प्रश्नलाई अब हामीले आफैँले सम्बोधन गर्नुपर्छ । केसको प्रकृतिमा हामी धेरै हदसम्म पावलको प्रयोगसँग चिन्तित हुनेछौं ।

१. सबैभन्दा पहिले ती खण्डहरू जोड्न आवश्यक छ जसमा πίστις स्पष्ट रूपमा हाम्रो तर्फबाट विश्वास हो र यसको अर्थ

परमेश्वरको विश्वासयोग्यता हुन सक्दैन। रोमी १:८ मा यो एकदम स्पष्ट छ कि यो रोममा विश्वासीहरूको विश्वास हो जुन दृश्यमा छ । र त्यहि निम्न उदाहरणहरूमा पनि सत्य हुनुपर्छ: रोमी १४:१, २२, २३; १ कोरिन्थी २:५; १२:९; १३:२, १३; १५:१४, १७; २ कोरिन्थी १:२४; १०:१५; गलाती ५:६, २२; एफिसी ६:२३; फिलिप्पी २:१७; १ थेस्सलोनिकी १:३, ८; ३:२, ५, ६, ७, १०; २ थेस्सलोनिकी १:३, ४; ३:२; १ तिमोथी १:५, १९; २:१५; ४:१२; ६:११; २ तिमोथी १:५; २:१८, २२; तिमोथी २:१०; फलेमोन ५, ६; हिब्रु ४:२; ६:१; ११:१, ३, ४, ५, पासिम; याकूब १:३, ६; २:५, पासिम; १ पत्रुस १:७; २ पत्रुस १:१, ५; १ यूहन्ना ५:४; प्रकाश २:१९; १३:१० यो एक विस्तृत सूची होइन न त यसले अन्य उदाहरणहरू समावेश गर्दछ जसको साथ हामी अहिले व्यवहार गर्नेछौं जहाँ समान आयात देखिन्छ । तर यी उदाहरणहरूलाई आवृत्ति देखाउनको लागि चयन गरिएको छ जसको साथमा πιστις हाम्रो तर्फबाट ईश्वर वा ख्रीष्टलाई निर्देशित गरिएको हृदय र दिमागको अभ्यासको अर्थमा देखा पर्दछ र उदाहरणको रूपमा जसमा ईश्वरको विश्वासयोग्यताको धारणालाई घटकको रूपमा संलग्न गर्न शब्द आफैं सकिँदैन ।

२. अर्को वर्गीकरण πιστις को ती उदाहरणहरूको हो जहाँ केही प्रासंगिक विचार, विशेष गरी कामहरूसँग विपरित, यो स्पष्ट बनाउँछ कि मानव विषयको भागमा गतिविधि विशेष रूपमा दृश्यमा गतिविधि हो । यस समूहको सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण खण्डहरू मध्ये एक रोमी ४ हो, जहाँ पावलले उत्पत्ति १५:६ लाई अपील गर्दछन् ताकि कामहरूद्वारा धर्मी ठहराउनुको विपरीत विश्वासद्वारा धर्मी ठहराउनुको लागि हो । पद ३ र ४ ले पावलको तर्कको जडलाई संकेत गर्दछ । "अब्राहामले परमेश्वरमा विश्वास गरे र यो उसको लागि धार्मिकताको रूपमा गणना गरियो" (पद ४) । यो अब्राहमको परमेश्वरमा विश्वास हो जुन कामको आधारमा ऋणको विपरीत अनुग्रहद्वारा औचित्य प्रदर्शनको रूपमा अगाडि छ (सम्बन्धित पद, ४) । विश्वास (πιστις) जुन सबैतिर देखिन्छ (पदहरू ५, ९, ११, १२, १३, १४, १६, २०) त्यसैले अब्राहामले परमेश्वरमा राखेको विश्वास हो । यो पुष्टि हुन्छ, यदि पुष्टिकरण आवश्यक थियो भने, वास्तविक "विश्वास" को लागि क्रिया "विश्वास" को यस खण्डमा निरन्तर आदानप्रदानद्वारा

हो । "तर जसले काम गर्दै न तर अधर्मीलाई धर्मी ठहराउनेमाथि विश्वास गर्छ, उसको विश्वास धार्मिकताको रूपमा गणना गरिन्छ" (पद ५; सम्बन्धित पदहरू; ३, ११, १७, १८, २४ पनि हुन्) । अब त्यो विश्वासले अब्राहाम र उहाँको विश्वासको पाइलामा हिँड्नेहरूद्वारा अभ्यास गरेको विश्वासलाई मात्र सन्दर्भ गरेको छ, कुनै व्याख्याको आवश्यकता छैन । यसैले यस खण्डमा *πίστις* लाई यसको अर्थमा परमेश्वरको विश्वासयोग्यता समावेश गर्न बुझ्न सकिँदैन, यद्यपि यो मुख्य रूपमा अब्राहामको विश्वास निर्देशित गरिएको परमेश्वरको विश्वासयोग्यता र शक्तिमा थियो । यो अब्राहामको विश्वासको लागि दिगो अपीलको विपरीत मात्र होइन तर यो विश्वासको प्रकृतिको विपरीत पनि हुनेछ जुन यसको परिभाषामा समावेश गर्नु भनेको परमेश्वर आफैं विशेष रूपमा एजेन्ट हुनुहुन्छ । उही विचारहरू गलाती ३:२-१४ मा *πίστις* को व्याख्यामा असर गर्छ ।

यदि यी खण्डहरूमा कामसँगको भिन्नता र हाम्रो लागि *πίστις* को सटीक आयातलाई समाधान गर्ने विश्वास गर्ने गतिविधिमा जोड दिइयो भने, जब समान सन्दर्भहरूमा प्रयोग गरिन्छ, यो निष्कर्षले यी सन्दर्भहरूमा कस्मिमा, अभिव्यक्ति *ἐκ*को महत्त्वलाई असर गर्छ । *πίστεως* टोरेन्सको विवाद *ἐκ πίστεως* को महत्त्वसँग धेरै हदसम्म चिन्तित छ । तर यी सन्दर्भहरूमा *ἐκ πίστεως* ले अब्राहाम र उहाँको पाइलामा हिँड्नेहरूको विश्वास बाहेक अरू कुनै कुरालाई प्रतिबिम्बित गर्न सक्दैन । ठोस रूपमा, यसको अर्थ अभिव्यक्ति हो । रोमी ४:१६; गलाती ३:७, ८, ९, ११, १२ मा *πίστις* र *πίστεύω* ले यी समान सन्दर्भहरूमा जस्तै सटीक र प्रतिबन्धित सन्दर्भ हुनुपर्छ । र रोमी ५:१ *ἐκ πίστεως* लाई पहिलेको सन्दर्भलाई हेरेर अन्यथा व्याख्या गर्न सकिँदैन ।

रोमी १०:३-१२ पावलले फेरि व्यवस्थाका कामहरू र विश्वासको धार्मिकता बीचको भिन्नतासँग व्यवहार गरिरहेका छन् । उसको तर्कले इजरायल विरुद्ध अभियोगको रूप लिन्छ कि तिनीहरू "परमेश्वरको धार्मिकताको बारेमा अनभिज्ञ भएर, र आफ्नै स्थापना गर्न खोज्दै, आफूलाई परमेश्वरको धार्मिकताको अधीनमा राखेनन्" (पद ३), र त्यसपछि थप्छन् कि "ख्रीष्ट नै विश्वास गर्ने प्रत्येकको लागि

धार्मिकताको लागि व्यवस्थाको अन्त्य हुनुहुन्छ ।" (पद ४) । यो "विश्वास गर्ने हरेकको लागि" हाम्रो वर्तमान चासोको लागि महत्त्वपूर्ण छ किनकि पद ९, १०, ११, १४ मा एउटै शब्दको दोहोर्‍याइएको प्रयोगको साथमा, यसले हामीले "विश्वास" शब्दलाई बुझ्नु पर्ने अर्थलाई संकेत गर्दछ । " (πίστεως) यस सन्दर्भमा । अभिव्यक्तिमा "विश्वासको धार्मिकता" (पद ६) विश्वासलाई हाम्रो तर्फबाट विश्वासको अभ्यासको सन्दर्भमा बुझ्नुपर्छ र यहाँ फेरि हामीसँग ἐχ πίστεως छ । पहिले नै संकेत गरिसकेका कारणहरूका लागि परमेश्वरको विश्वासयोग्यता शब्दको हाम्रो परिभाषामा समावेश हुन सक्दैन । रोमी ९:३०, ३२ यी बिन्दुहरूमा पावलको तर्कको निरन्तरताको कारण एउटै पदमा पनि यही कुरा सत्य हुनुपर्छ ।

यो नोट गर्न अप्रासंगिक नहुन सक्छ कि पावलले अभिव्यक्ति ἐχ πίστεως को लागि एक अलग प्राथमिकता छ - यो कुनै पनि अन्य पूर्वनिर्धारित निर्माण भन्दा धेरै पटक हुन्छ, विशेष गरी औचित्यको सम्बन्धमा हामी यी माथि उल्लेखित सन्दर्भहरूमा यसको प्रयोगमा संलग्न हुने सटीक दायरालाई ध्यानमा राख्न बाध्य छौं र यस अर्थको लागि पावलको पत्रहरूमा बलियो अनुमान सिर्जना गरिएको छ । यो पनि ध्यान दिन योग्य छ कि गलाती ३:१४ मा हामी पाउँछौं ὁὸς τῆς πίστεως र यस सन्दर्भमा, दिइएको कारणहरूका लागि, यस निर्माणको साथ "विश्वास" को पनि उस्तै महत्त्व हुनुपर्छ - यो परमेश्वरमा हाम्रो विश्वास गर्नुको विश्वास हो ।

३. त्यहाँ केही खण्डहरू छन् जसमा विश्वास ख्रीष्ट येशूमा छ भनिएको छ । "किनकि ख्रीष्ट येशूमा भएको विश्वासद्वारा तिमीहरू सबै परमेश्वरका सन्तान हो" (गलाती ३:२६) । "प्रभु येशूमा तपाईंको विश्वासको बारेमा सुनेपछि ... म तपाईंको लागि धन्यवाद दिन छोड्दिन" (एफिसी १:१५; सम्बन्धित पद; कलस्सी १:४) । "ख्रीष्ट येशूमा भएको विश्वासमा ठूलो साहस" (१ तिमोथी ३:१३; सम्बन्धित पद; २ तिमोथी १:१३) राम्रोसँग सेवा गर्ने डिकनहरूले आफैँलाई किन्न धर्मशास्त्रले "ख्रीष्ट येशूमा भएको विश्वासद्वारा मुक्तिको लागि बुद्धिमानि बनाउन" सक्षम छ (२ तिमोथी ३:१५) । यी प्रत्येक उदाहरणहरूमा पूर्वसर्ग ἐν प्रयोग गरिन्छ । कलस्सी २:५ मा पावलले

"ख्रीष्टमा तपाईंको विश्वासको दृढता" देखे कुरा गर्छ जहाँ *εἰς* उपसर्ग प्रयोग गरिएको छ र यसमा कुनै शङ्का हुन सक्दैन तर दृष्टिमा विश्वास यी विश्वासीहरूको तर्फबाट ख्रीष्टमा निर्देशित विश्वास हो । ख्रीष्ट दृश्यमा विश्वासको वस्तु हुनुहुन्छ र यसको विषय होइन । तथापि, यी अन्य खण्डहरूमा, यो सम्भव छ कि पूर्वसर्गले विश्वास गर्ने व्यक्तिलाई संकेत गर्दैन तर विश्वासको कार्यक्षेत्र भएको व्यक्तिलाई संकेत गर्दछ; विश्वास ख्रीष्टसँग एकतामा प्रयोग गरिन्छ । कुनै पनि अवस्थामा यो विश्वासीहरूले प्रयोग गरेको विश्वास हो जुन दृश्यमा छ । १ तिमोथी ३:१३, को अपवाद संग जहाँ ख्रीष्टको विश्वासयोग्यताको बारेमा सोच्नु पूर्णतया प्रश्नबाट बाहिर हुनेछैन, यी उदाहरणहरूमा *πίστις* लाई ख्रीष्टको विश्वासयोग्यताको सन्दर्भमा परिभाषित गर्न सकिँदैन र न त ख्रीष्टको विश्वासयोग्यतालाई *πίστις* द्वारा इंगित गरिएको घटकको रूपमा मात्र सकिन्छ । जब कलस्सी २:५ को समानतालाई ध्यानमा राखिएको छ र जब समान सम्बन्धहरूमा क्रिया *πιστεύω* को सन्दर्भमा प्रयोगलाई विधिवत तौलिएको छ (सम्बन्धित पदहरू; मत्ती १८:६; यहुन्ना २:११; ३:१५, १६, १८ जहाँसम्म हाम्रो वर्तमान चासोको कुरा छ, १५ मा *εἰς αὐτόν* जस्तै बल हुनुपर्छ — ४:३९; ३८, ३९; १६:३१; ११, १४; फिलिप्पी १:१२; यी खण्डहरूमा ख्रीष्टलाई विश्वास गर्ने व्यक्तिको रूपमा हेरिएको छ भन्ने सोच्ने राम्रो कारण हो । यसबाहेक, यी सन्दर्भहरूमा यो अधिक प्राकृतिक व्याख्या हो (सम्बन्धित पद; विशेष गरी गलाती ३:२६; एफिसी १:१५; कलस्सी १:४; २ तिमोथी ३:१५) ।

४. हामी अब ती खण्डहरूमा आएका छौं जसले विवादलाई थप प्रसङ्ग प्रदान गर्दछ जुन *πίστις*ले ख्रीष्ट वा परमेश्वरको विश्वासयोग्यतामा प्रतिबिम्बित गर्दछ र यसको अर्थमा यसलाई समावेश गर्दछ । तिनीहरू ती खण्डहरू हुन् जहाँ *πίστις* येशू ख्रीष्टको जेनिटिभको साथ निर्माणमा हुन्छ (रोमी ३:२२, २६; गलाती २:१६ (२), २०; ३:२२; एफिसी ३:१२; फिलिप्पी ३:९) । यी मध्ये धेरै जसो टोरेन्सलाई उनको थेसिस चित्रण गर्ने उदाहरणको रूपमा अपील गर्दछ । र प्रश्न यो हो कि यी अवस्थाहरूमा जेनेटिभ विषयको जेनिटिभ हो वा वस्तुको जेनिटिभ हो । यो स्वीकार गरिएको छ, निस्सन्देह रोमी

३:३, मा "परमेश्वरको विश्वास" को अभिव्यक्ति जस्तै यो विषय को एक जेनेटिभ हुन सक्छ । पहिले नै फेला परेको रूपमा, विषयको जेनेटिभको मामला हो । र यसबाहेक, त्यहाँ कुनै प्रश्न छैन तर ख्रीष्टको विश्वासयोग्यता धार्मिकताको विषयसँग स्पष्ट रूपमा सान्दर्भिक छ । केवल प्रश्न यो हो कि यो व्याख्या प्रश्नसँग सीधा प्रासंगिक प्रमाणद्वारा जन्मिएको हो । निम्न विचारहरूलाई ध्यानमा राख्नुपर्छ ।

१. नयाँ नियममा त्यहाँ धेरै उदाहरणहरू छन् जहाँ πιστις यस जेनेटिभल निर्माणमा हुन्छ र जहाँ जेनेटिभ स्पष्ट रूपमा वस्तुको हो । मर्कुस ११:२२ मा हामीसँग चेलाहरूलाई ख्रीष्टको वचन छ, ἔχετε πιστιν θεοῦ—"परमेश्वरमा विश्वास गर" । स्पष्टतः यो विश्वास हो जसको उद्देश्य परमेश्वर हो । यो सम्भवतः स्रोतको जेनेटिभ हुन सक्छ, विश्वास जुन परमेश्वरबाट आउँछ । तर यो सन्दर्भमा धेरै टाढाको कुरा हो र यसबाहेक, यो विषयको जेनेटिभ हुनेछैन । फेरि प्रेरित ३:१६ मा, "उहाँको नामको विश्वासद्वारा", अर्थात् येशूको, विश्वास "उहाँको नाममा विश्वास" हुनुपर्छ । याकूब २:१ मा — "व्यक्तिहरूको सम्मानमा हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको विश्वास नगर्नुहोस्" — जेनेटिभ मर्कुस ११:२२ मा स्पष्ट रूपमा विषयको होइन । दुबै खण्डहरूमा हामीले मनोरञ्जन गर्ने वा अभ्यास गर्ने विश्वास हो जुन दृश्यमा हुनुपर्छ । प्रकाश २:१३ मा - "तिमीले मेरो विश्वासलाई अस्वीकार गरेका छैनौ" - जेनेटिभ विषयवस्तुको हुन सक्छ - "तिमीले मेरो विश्वासलाई अस्वीकार गरेका छैनौ" । तर यो रेन्डरिङ कृत्रिम हो र यसलाई समर्थन गर्न केहि छैन । यो धेरै सम्भावित छ कि "विश्वास" लाई यहाँ विश्वासको शब्दको वस्तुगत अर्थमा, सुसमाचारको सत्यतामा प्रयोग गरिएको छ, जसरी नयाँ नियममा बारम्बार प्रयोग गरिएको छ । यदि विश्वासलाई अभ्यासमा विश्वासको अर्थमा प्रयोग गरिन्छ भने, निस्सन्देह, जेनेटिभ वस्तुको हो र खण्डको अर्थ हो "तिमीले ममाथिको आफ्नो विश्वासलाई विश्वासघाती साबित गरेका छैनौ" । तर कुनै पनि घटनामा जेनेटिभलाई विषयको रूपमा सोच्नको लागि कुनै वारेन्ट छैन । प्रकाश १४:१२ मा—"परमेश्वरका आज्ञाहरू र येशूको विश्वास पालन गर्नेहरू"—"विश्वास" लाई येशूसँग सम्बन्धित सन्देश, विश्वास गरिएको सुसमाचारको अर्थमा फेरि प्रयोग गरिएको छ । यदि "विश्वास"

व्यक्तिपरक अभ्यास हो भने, जेनेटिभ भनेको वस्तुको हो । तर कुनै पनि अवस्थामा, "येशूको विश्वासयोग्यता" को व्याख्या कम्तिमा पनि अर्थसँग मेल खाँदैन - हामी ख्रीष्टको विश्वासयोग्यता राख्दैनौं । हामी येशूसँग विश्वास राख्छौं वा विश्वास राख्छौं (२ तिमोथी ४:७) । पछिल्लो यहाँ अधिक उपयुक्त विकल्प हो । यसरी हामी देख्छौं कि यी मध्ये कुनै पनि खण्डमा विषयको जेनेटिभ स्पष्ट छैन । केवल एक उदाहरणमा यो सम्भव छ तर यस अवस्थामा पनि यो कृत्रिम र मनमानी हुनेछ । तसर्थ यो कुनैमा पनि जन्मिएको छैन र यो एक बाहेक सबैमा सकारात्मक रूपमा अस्वीकार गरिएको छ । यी उदाहरणहरू, यसबाहेक, नयाँ नियमका अन्य खण्डहरूसँग नजिकको समानान्तरहरू हुन् जसलाई हामीले अहिले विचार गरिरहेका छौं, अर्थात्, रोमी ३:२२, २६; गलाती २:१६, २०; ३:२२; एफिसी ३:१२; फिलिप्पी ३:९ । यदि निकटतम समानान्तरहरूले प्रश्नमा रहेको दृश्यलाई कुनै समर्थन प्रदान गर्दैन, अर्थात्, कि जेनेटिभ विषयको जेनेटिभ हो, त्यहाँ दुईवटा अवलोकनहरू आवश्यक छन् । पहिलो, समानताले प्रश्नमा व्याख्याको पक्षमा कुनै अनुमान सिर्जना गर्दैन । दोस्रो, सादृश्यताले वस्तुको वस्तु हो, अर्थात्, "येशू ख्रीष्टको विश्वास" उहाँमाथिको विश्वास हो भन्ने दृष्टिकोणको लागि सबैभन्दा बलियो समर्थन प्रदान गर्दछ । कम्तिमा भन्नुपर्दा, रोमी ३:२२, २६, यस व्याख्याको लागि बाटो खुला छ ।

२. टोरेन्सले एफिसी ३:१२ लाई अपील गर्दैन । सम्बन्धित लेखमा यहाँ, तथापि, हामीसँग एउटा निर्माण छ जुन अन्य खण्डहरूसँग मिल्दोजुल्दो छ - "जसमा हामीसँग साहस र उहाँको विश्वासद्वारा विश्वासमा पहुँच छ" (ख्रीष्ट येशू हाम्रा प्रभु) । यदि ख्रीष्टको विश्वासयोग्यता अन्य खण्डहरूमा प्रतिबिम्बित हुन्छ भने, यहाँ पनि त्यस्तै मात्र उचित हुनेछ । र, स्पष्ट रूपमा, यस अवस्थामा ख्रीष्टको विश्वासयोग्यताको बारेमा सोच्नु प्रश्न बाहिर छैन । तर यहाँ जेनेटिभलाई वस्तुको रूपमा लिनको लागि व्याख्यात्मक कारणहरू छन्, अर्थात्, ख्रीष्टमा विश्वास सबैभन्दा बलियो विचार रोमी ५:२ मा नजिकको समानान्तरको हो । त्यहाँ पावलले येशू ख्रीष्टलाई उल्लेख गर्दै भन्छन्, "जसद्वारा हामी पनि यस अनुग्रहमा विश्वासद्वारा पहुँच गर्न सकौं"

जसमा हामी खडा छौं" । यहाँ उल्लेख गरिएको विश्वास निस्सन्देह ख्रीष्टमा हाम्रो विश्वास हो । एफिसी ३:१२ मा रोमी ५:२ मा उल्लेख गरिएको विश्वासको रूपमा हामीले आशा गर्नुपर्छ । फेरि, तनाव जो साहस, पहुँच, र एफिसी ३:१२ विश्वासमा पर्छ भन्ने संकेत चाहिन्छ, पावलको सोचाइको सन्दर्भमा, येशूमा भएको त्यो विश्वासलाई जसमा अन्यत्र धेरै जोड दिइएको छ । र जब हामीले "विश्वास" लाई स्पष्ट रूपमा उल्लेख गरेको पाउँछौं, प्रत्येक विचारले विश्वास र पहुँचको लागि अपरिहार्य विश्वास ठ्याक्कै त्यो उद्देश्य हो भन्ने निष्कर्षमा आँल्याउँछ । त्यसैले एफिसी ३:१२, मा कम्तिमा भन्नुपर्दा, विचारहरूको सन्तुलन वस्तुको जेनिटिभको पक्षमा हुन्छ र त्यसैले यो खण्डले पनि हामीले चिन्तित भएको व्याख्यालाई कुनै समर्थन प्रदान गर्दैन ।

३. जब हामी प्रश्नमा परिच्छेदहरूमा फर्कन्छौं, हामीले ख्रीष्टको विश्वासयोग्यतालाई चिन्तन गरिएको छ भन्ने धारणालाई समर्थन गर्ने सन्दर्भहरूमा कुनै प्रमाण फेला पार्दैनौं । यसको विपरित त्यहाँ विचारहरू छन् जुन अधिक सामान्य रूपमा स्वीकार गरिएको व्याख्यालाई संकेत गर्दछ । रोमी ३:२२, २६, सन्दर्भमा कुन "विश्वास" लाई व्यवहार गरिएको छ ? यस सम्पूर्ण खण्डमा (पदहरू २१-३१), पद २२, २६ मा दुईवटा घटनाहरू बाहेक, विश्वास छ पटक उल्लेख गरिएको छ । पद २८ लाई अपील गर्न पर्याप्त छ - "यसैले हामी मान्दछौं कि एक व्यक्ति व्यवस्थाका कामहरू बाहेक विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिन्छ" - यो देखाउनको लागि कि यहाँ विश्वास कामको विपरीत हाम्रो विश्वास हो । र पक्कै पनि यो आयात र यो एकलै अन्य पाँच उदाहरणहरूमा देखिन्छ - यो प्रमाणित गर्न कुनै तर्क आवश्यक छैन । त्यसोभए के कारणले हामी पद २२, २६ मा "विश्वास" भनेको येशूको "विश्वासयोग्यता" हो भनेर जोड दिन सक्छौं ? यसबाहेक, अब्राहामको विश्वासको लागि निम्न अध्यायमा दिगो अपील, कामको विपरित विश्वासद्वारा औचित्यको समर्थनमा, हाम्रो लागि "विश्वास" को परिभाषा निश्चित गर्दछ जसको साथ प्रेरित ३:२१ देखि ५:११ सम्मको सम्पूर्ण तर्क धेरै चिन्तित छ । हामीले यो पनि भेटाउँौं कि खण्डहरू जहाँ समान प्रकारको निर्माण देखिन्छ (मर्कूस ११:२२; प्रेरित ३:१६;

याकूब २:१; प्रकाश २:१३; १४:१२), को सन्दर्भमा एक व्याख्या आवश्यक छैन । विषयको जेनेटिभ, निश्चित रूपमा अर्को दिशामा बिन्दु गर्नुहोस् । यदि त्यसो भए समानताले विषयको जेनेटिभलाई समर्थन गर्दैन बरु वस्तुको र यदि रोमी ३:२२, २६को सन्दर्भले स्पष्ट रूपमा विश्वासलाई परमेश्वर वा ख्रीष्टलाई निर्देशित गरेको रूपमा हेरेको छ, मामला यस्तो छ कि यी दुई पदहरूमा उल्लेख गरिएको "विश्वास" को अर्को दृष्टिकोणलाई प्रमाणित गर्ने कुनै प्रमाण छैन र न त यो मात्रै कुनै प्रमाण छ कि " ख्रीष्टको विश्वासयोग्यता "विश्वास" को परिभाषासँग सम्बन्धित एक घटक हो जुन प्रेरितले हेरेको छ ।

जब हामी गलाती २:१६ मा फर्कन्छौं । हामीले पाउँछौं कि पहिले नै छलफल गरिसकेका उही विचारहरूले यस पदमा देखा परेका दुई अभिव्यक्तिहरूको व्याख्यामा प्रत्यक्ष असर गर्छ, अर्थात्, "येशू ख्रीष्टको विश्वास" र "ख्रीष्टको विश्वास" । यो याद दिलाउन पर्याप्त हुनेछ कि यस तत्कालिक सन्दर्भमा प्रेरितले फेरि काम र विश्वासद्वारा धर्म ठहरिने बीचको विरोधाभासको तर्क गर्दै हुनुहुन्छ - "मानिस व्यवस्थाको कामबाट धर्म ठहरिँदैन, तर येशू ख्रीष्टको विश्वासद्वारा हामी पनि ख्रीष्ट येशूमा विश्वास गरेका छौं ताकि हामी ख्रीष्टको विश्वासबाट धर्म ठहरिन सकौं, व्यवस्थाका कामहरूबाट होइन ।" रोम ४ को सन्दर्भमा के सत्य हो । यहाँ पनि पक्कै पनि सत्य छ, अर्थात्, यो अब्राहामको प्रभुमा विश्वासको नमुना पछिको विश्वास हो जसले कामहरूद्वारा धर्म ठहराउनको लागि विरोधाभास प्रदान गर्दछ । थप रूपमा, जब पावलले भन्छन्, "हामीले पनि ख्रीष्ट येशूमा विश्वास गरेका छौं", हामीसँग विश्वासको अन्य दुई सन्दर्भहरूमा यसरी परिभाषित गरिएको विश्वास बाहेक अरू कुनै विश्वास छ भनेर मात्रैको लागि कुनै वारेन्टी छैन । र पावलको लागि "हामीले पनि ख्रीष्टमा विश्वास गरेर धर्म ठहरिन सकौं भनेर ख्रीष्टमा विश्वास गरेका छौं" भनी भन्नु कुनै पनि अर्थमा अनावश्यक छैन । यो अनावश्यक छैन किनभने पावलले यहाँ के कुरामा जोड दिनुभएको छ कि हामीले ख्रीष्टमा विश्वास गरेका छौं कि हामी न्यायी हुन सक्छौं भन्दा बढी विशेष वा सान्दर्भिक रूपमा अरू कुनै कारणले विश्वास गरेका छैनौं, र पूर्ण बहिष्करणको कारणले गर्दा उहाँको जोडलाई घरमा लैजान आवश्यक छ । कामहरूको,

"हामी धर्मी ठहरिन सकौं भनेर हामीले ख्रीष्ट येशूमा विश्वास गरेका छौं" भन्नेको लागि मात्र होइन तर "विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिन सकौं" भनेर हो । अर्थात्, हामीले ख्रीष्टमा यस कारणले विश्वास गरेका छौं कि यस्तो विश्वासद्वारा हामी धर्मी ठहरिएका छौं । यसरी गलाती २:१६ मा साथै रोमी ३:२२, २६ मा हामी मामला यस्तो भएको पाउँछौं कि प्रश्नमा व्याख्याको पक्षमा कुनै प्रमाण मात्र छैन; व्याख्याकर्ताको विचारहरू यसको विरुद्ध मामिलामा छन् र यहाँ त्यसै गरी हामीसँग वस्तुको जेनेटिभ छ भन्ने दृष्टिकोणलाई औल्याउँछ ।

रोमको सम्बन्धमा बिन्ती गरिएझैं यी उदाहरणहरूमा पनि यस्तै विचारहरू थप्न सकिन्छ भनी अवलोकन गर्नु बाहेक अन्य उदाहरणहरू (गलाती २:२०; ३:२२; फिलिप्पी ३:९) सँग विशेष रूपमा व्यवहार गर्नु आवश्यक छैन । रोमी ३:२२, २६; गलाती २:१६; फिलिप्पी ३:९ मा एक नजरले यो मामला हो भनेर देखाउनेछ । र गलाती २:२० को सन्दर्भमा बरु असामान्य निर्माण, "परमेश्वरको पुत्रको विश्वास" ले प्रश्नमा थीसिसको समर्थनमा कुनै प्रमाण प्रदान गर्दैन । यदि, हामीले फेला पार्छौं भने, यो जेनेटिभल निर्माणले अन्यत्र यो दृश्यलाई समर्थन गर्दैन तर वस्तुको जेनेटिभ र यदि १ तिमोथी ३:१३; २ तिमोथी ३:१५; अभिव्यक्ति, "विश्वास जुन ख्रीष्ट येशूमा छ" ले विश्वासलाई जनाउन सक्छ जसको ख्रीष्ट वस्तु हुनुहुन्छ, तब त्यहाँ गलाती २:२० लाई व्याख्या गर्ने हरेक राम्रो कारण छ । विश्वासको सन्दर्भमा जुन परमेश्वरको पुत्रलाई निर्देशित गरिएको छ ।

रोमको सन्दर्भमा पद १:१७ र "विश्वासबाट विश्वास सम्म" अभिव्यक्ति, यो स्पष्ट हुनुपर्छ कि, यदि माथिका निष्कर्षहरू मान्य छन् भने, यस उदाहरणमा *ἐκ πίστεως* ले परमेश्वरको विश्वासयोग्यतालाई जनाउनु पर्छ भन्ने कुरा कायम राख्नको लागि कुनै राम्रो कारण छैन । हामीले फेला पारेका छौं कि *ἐκ πίστεως* एक मनपर्ने पाउलिन अभिव्यक्ति हो जुन विश्वासीको विश्वासलाई ईश्वर वा ख्रीष्टमा निर्देशित गरिएको छ । यसैले आफैंको अभिव्यक्तिले "परमेश्वरको विश्वासयोग्यता" को अर्थको पक्षमा कुनै अनुमान प्रदान गर्दैन । यसको विपरित, प्रयोगले विश्वासीद्वारा प्रयोग गरेको विश्वासको सन्दर्भलाई समर्थन गर्दछ । रोमको सन्दर्भमा हाम्रो निष्कर्ष ३:२२ विशेष गरी रोमी

१:१७ सँग सान्दर्भिक छन् । यी बिन्दुहरूमा प्रदर्शनीमा देखाइएको छ, रोमी ३:२२ मा किन सबै राम्रो कारणहरू छन् । सत्यका दुवै पक्षलाई जोड दिनको लागि पावलले "येशू ख्रीष्टको विश्वासद्वारा विश्वास गर्ने सबैलाई" सूत्र प्रयोग गरेको हुनुपर्छ, अर्थात्, विश्वासद्वारा हामी धर्मो ठहरिन्छौं र जहाँ विश्वास छ त्यहाँ धर्मो ठहरिन्छ । त्यस्तै गरी रोमी १:१७ यो समान जोड देखिनु उपयुक्त छ । यो रोमी १:१६ मा निहित कुराको पुनरावृत्ति मात्र हो । कि सुसमाचार मुक्तिको लागि परमेश्वरको शक्ति हो "विश्वास गर्ने हरेकको लागि, पहिले यहूदी र ग्रीकलाई" ।

७. यो आपत्ति हुन सक्छ कि माथिको विस्तृत तर्क अप्रासंगिक छ किनकी विवादित थीसिसले अस्वीकार गर्न चासो राख्दैन कि πιστις, सम्बन्धित उदाहरणहरूमा, विश्वासीको विश्वासलाई प्रतिबिम्बित गर्दछ तर सरल रूपमा राख्छ कि πιστις एक "ध्रुवीकृत अभिव्यक्ति" हो जसमा दुवै तत्वहरू समावेश छन् । ख्रीष्टको विश्वासयोग्यता र विश्वासीको जवाफ दिने विश्वास हो । तसर्थ, केवल पछिल्लो देखाउनको लागि बिन्दुको छेउमा छ, किनकि यसको उपस्थितिलाई अस्वीकार गरिएको छैन । जवाफमा केहि अवलोकनहरू पर्याप्त हुनुपर्छ ।

१. यो पूर्ण रूपमा स्वीकार गरिएको छ कि जहाँ जहाँ विश्वास छ त्यहाँ सधैं ईश्वर र ख्रीष्टको विश्वासयोग्यता छ जुन विश्वास निर्देशित छ र जहाँबाट यसको उत्पत्ति हुन्छ । अर्को शब्दमा, विश्वासले सधैं यो ध्रुवीकृत अवस्था समावेश गर्दछ । त्यसैले यो प्रश्नमा छैन ।

२. प्रमाणहरूको जाँचले देखाएको छ, हामी विश्वास गर्छौं, कि सम्बन्धित खण्डहरूमा प्रतिबिम्बित भएको कुरा ख्रीष्टमा निर्देशित गरिएको विश्वास हो, यदि हामीले अभिव्यक्ति प्रयोग गर्न सक्छौं भने, πιστις εἰς Χριστόν वा ἐν Χριστῷ । अब, ख्रीष्टमा निर्देशित भएको विश्वासले ख्रीष्ट आफैंको विश्वासयोग्यतामा कुनै पनि सन्दर्भमा समावेश हुन सक्दैन । यो विश्वासयोग्यता पूर्णतया ख्रीष्टमा रहेको छ जसलाई विश्वास निर्देशित गरिएको छ र यो विश्वासमा ईन्जेक्ट गर्नु भ्रम हो जुन विश्वासलाई निर्देशित गरिएको व्यक्तिको हो र जसमा यो निर्भर हुन्छ । त्यसकारण, एक पटक यो देखाइन्छ कि विश्वासीको

विश्वास सम्बन्धित खण्डहरूमा प्रतिबिम्बित हुन्छ, यसको मतलब यो हो कि ख्रीष्टको विश्वासयोग्यता प्रतिबिम्बित विश्वासमा समावेश छैन । अर्को शब्दमा, यो भन्नु एउटा कुरा हो कि हाम्रो विश्वासमा सधैं ध्रुवीकृत अवस्था समावेश हुन्छ । विश्वास भनेको ध्रुवीकृत अभिव्यक्ति हो भन्नु अर्को कुरा हो । यही भ्रमलाई तर्कले उजागर गर्न खोजेको हो ।

3. यदि यी उदाहरणहरूमा विश्वास "ध्रुवीकृत अभिव्यक्ति" हो भने, रोमी १:१७; ३:२२ जस्ता उदाहरणहरूमा यो कसरी सत्य हुन सक्छ ? किनकि, परिसरमा, पक्कै पनि ἐκ πίστεως पहिलेको अवस्थामा परमेश्वरको विश्वासयोग्यता र εἰς πίστιν मानिसहरूको विश्वासलाई जनाउँछ । र पछिल्लो अवस्थामा διὰ πίστεως ले ख्रीष्टको विश्वासयोग्यता र εἰς πάντα τοῦς πιστεύοντας मानिसहरूको विश्वासलाई जनाउँछ । ध्रुवीकृत अवस्था साँच्चै सम्बन्धित सूत्रहरूद्वारा कभर हुनेछ । तर कुनै पनि उदाहरणमा πίστις शब्द आफैमा एक ध्रुवीकृत अभिव्यक्ति हुनेछैन - एक उदाहरणमा यसले परमेश्वरको वा ख्रीष्टको विश्वासयोग्यतालाई र अर्कोमा मानिसको विश्वासलाई जनाउँछ, तर कुनै पनि उदाहरणमा एकै समयमा दुवैलाई होइन ।

हामी केवल निष्कर्षमा पुग्न सक्छौं, त्यसकारण, प्रश्नमा रहेको थीसिस प्रमाणद्वारा समर्थित छैन र πίστις को अर्थ राम्रोसँग बुझाउन योगदान दिनदेखि यसले ध्रुवीकृत अवस्थालाई एक ध्रुवीकृत अभिव्यक्तिसंग भ्रमित गर्छ (जसमा हाम्रो πίστις एउटा कारक हो ।)

।

परिशिष्ट ग (Appendix C)

यशैया ५३:११ (Isaiah 53:11)

हामीले विशेष रूपमा चासो राखेको खण्ड अन्तिम हो—“उहाँको ज्ञानले धर्मी मानिस, मेरो दासले धेरैलाई धर्मी बनाउनेछ” (Isaiah 53:11)। परिशिष्ट क मा पहिले नै सूचित गरिएका कारणहरूको लागि हिफिल ११:१लाई न्यायिक रूपमा व्याख्या गरिनु पर्ने हो भनी मान्दै, प्रश्न यो हो कि ब्रेवथुलाई सेवकको तर्फबाट ज्ञान वा न्यायोचितहरूको तर्फबाट सेवकको ज्ञानको रूपमा व्याख्या गर्ने हो ।

१. त्यहाँ कुनै प्रश्न हुन सक्दैन तर Isaiah अभिव्यक्तिको प्रत्ययले धर्मी सेवकलाई बुझाउँछ चाहे त्यो उसको ज्ञान होस् वा अरूले पाएको ज्ञान हो ।

२. समावेश गरिएको शब्द संज्ञा वा अनन्त निर्माण Qal हुन सक्छ, त्यो हो, ज्ञान वा जान्नु । पछिल्लोका स्पष्ट उदाहरणहरू उत्पत्ति ३८:२६; व्यवस्था ९:२४; यशैया ७:१५ र, सम्भवतः अन्यथा भन्दा, अय्यूब ९:२४; यशैया ४८:४ संज्ञाको रूपमा Qal को उदाहरणहरू हितोपदेश ३:२०; २२:१७; यशैया ४४:२५; ४७:१०, अय्यूब १३:२ सायद एउटै कोटीमा छ तर अनन्त निर्माण पनि सम्भव छ । यशैया ५३:११ मा उल्लेख गरिएको बुझ्न यो धेरै स्वाभाविक हुनेछ । संज्ञाको रूपमा; त्यहाँ अर्को विकल्प सुझाव दिन केहि छैन र “उनको ज्ञानद्वारा” प्राकृतिक र साझा प्रतिपादन हो ।

३. त्यसोभए प्रश्न यो छ: हामीले प्रत्ययलाई कसरी बुझ्ने ? व्यक्तिको दृष्टिमा ज्ञान व्यक्तिपरक वा वस्तुपरक छ? यो सेवकको ज्ञान हो, उसको आफ्नै ज्ञान (व्यक्तिगत) हो वा यो अरूले उसको ज्ञान, उसको ज्ञान (उद्देश्य) हो । केही टिप्पणीकारहरूले यी दुई भिन्न

इन्द्रियहरूलाई क्रमशः सक्रिय र निष्क्रिय शब्दहरू प्रयोग गर्छन्, "सक्रिय" भन्नाले ज्ञान भनेको त्यो हो जसमा सेवकको तर्फबाट गतिविधि समावेश छ, "निष्क्रिय" भनेको ज्ञान भनेको त्यो हो जसको वस्तु हो । र जसका अन्य एजेन्टहरू हुन् ।

यस प्रश्नसँग व्यवहार गर्दा पुरानो नियमको प्रयोगलाई जाँच्नु राम्रो हुन्छ किनकि यो अनन्त निर्माण वा संज्ञासँग जोडिएका प्रत्ययहरूमा लागू हुन्छ ।

उत्पत्ति ३८:२६ मा प्रत्यय माथि परिभाषित अर्थमा स्पष्ट रूपमा वस्तुनिष्ठ छ । यो प्रत्ययद्वारा संकेत गरिएको व्यक्तिको तर्फबाट यहूदाको बारेमा थाहा छैन तर यहूदाको तर्फबाट थाहा छ - "उसले उसलाई [तामामा] फेरि चिनेन" । तामार प्रत्ययद्वारा संकेत गरिएको व्यक्ति भएकोले यो थाहा छ कि उनी कुन वस्तु हो । व्यवस्था ९:२४ मा मोशा वक्ता हो र उहाँ प्रत्यय द्वारा संकेत गरिएको व्यक्ति हुनुहुन्छ - "तिमीहरू मैले चिनेको दिनदेखि परमप्रभुको विरुद्धमा विद्रोही छौ" । यहाँ यो व्यक्तिपरक छ; यो तिनीहरूको मोशाको बारेमा थाहा छैन तर मोशाले तिनीहरूलाई थाहा छ । अय्यूब १०:७ मा प्रत्ययमा उल्लेख गरिएको व्यक्ति परमेश्वर हो । अय्यूब वक्ता हो - "म दुष्ट छैन भनेर तपाईंलाई थाहा छ" । फेरि अर्थ व्यक्तिपरक छ - यो अय्यूबको परमेश्वरको ज्ञान हो । अय्यूब १३:२ स्पष्ट रूपमा व्यक्तिपरकको उदाहरण हो कि *an* एक संज्ञा हो वा अनन्त निर्माण यशैया ७:१५ मा यो बच्चा हो जुन प्रत्ययमा हेरिन्छ - "जबसम्म उसले नराम्रोलाई अस्वीकार गर्न र असल छनौट गर्न जान्दैन" । यो स्पष्ट छ कि यो बच्चाको आफ्नै ज्ञान हो जुन प्रतिबिम्बित हुन्छ र विचार व्यक्तिपरक हुन्छ । यशैया ४८:४ मा किनभने म जान्दछु कि तिमी जिद्दी हौ"—यो वक्ताको आफ्नै ज्ञान हो जसलाई उल्लेख गरिएको छ र व्यक्तिपरक शक्ति स्पष्ट छ । यी उदाहरणहरूमध्ये, जहाँ अनन्त निर्माण अवस्थित छ, व्यक्तिपरक प्रबल हुन्छ ।

ती अवस्थामा जहाँ हामीसँग *an* को वास्तविक प्रयोग छ, व्यक्तिपरक अर्थ फेरि प्रपोन्डरन्ट हुन्छ । हितोपदेशमा प्रत्ययमा भगवानलाई उल्लेख गरिएको छ । ३:२०—"उहाँको ज्ञानले गहिराइलाई टुक्राइयो"—र व्यक्तिपरक स्पष्ट छ । यस सम्बन्धमा प्रा.

२२:१७—“मेरो ज्ञानमा तिम्रो हृदय लागू गर्नुहोस्”—यो उदाहरण व्यक्तिपरक हुन सक्छ । त्यो घटनामा यसले हामीले के जान्ने कुरामा भन्दा परमेश्वरलाई के जान्नुहुन्छ भन्ने कुरामा ध्यान दिनुको आवश्यकतालाई प्रतिबिम्बित गर्नेछ, अर्थात्, परमेश्वरको बुझाइ र न्यायलाई हाम्रो आफ्नै कुराको सट्टा तर परमेश्वरको हाम्रो ज्ञानको सन्दर्भमा यसलाई वस्तुनिष्ठ रूपमा बुझ्नु अझ स्वाभाविक देखिन्छ र विचार यो हुनेछ कि हामीले हाम्रो हृदयलाई परमेश्वरको ज्ञानमा लगाउनु पर्छ । हामीले उहाँलाई चिन्ने कुरामा ध्यान दिनुपर्छ । यशैया ४४:२५; ४७:१० मा हामीसँग व्यक्तिपरकको स्पष्ट उदाहरणहरू छन् ।

त्यसकारण, निष्कर्ष यो छ कि जब हामी प्रत्ययको साथ ग्युट फेला पाछौं, चाहे ग्युट मौखिक होस् वा सान्दर्भिक हो, प्रमाणले व्यक्तिपरक अर्थको व्यापकतालाई स्पष्ट रूपमा स्थापित गर्दछ । अर्थात्, प्रत्ययले संकेत गरेको व्यक्तिले गरेको ज्ञान वा प्रयोग गरेको ज्ञानलाई हेर्ने कुरा हो । यसैले यशैया ५३:११ मा अन्यत्र प्रयोगले देखाउँछ कि ग्युट मा उल्लेख गरिएको ज्ञान वा जान्ने ज्ञान धर्मि सेवक आफैंमा भएको ज्ञान हुन सक्छ र त्यो ज्ञानले उहाँलाई धेरैलाई धर्मि ठहराउने भनिएको छ । निस्सन्देह, यो पनि सम्भव छ कि वस्तुगत अर्थलाई दृष्टिगत गरी, अर्थात्, उहाँको न्यायोचित ज्ञान हो । अन्य खण्डहरूमा यो अपीलको उद्देश्य केवल यो देखाउनु हो कि प्रयोगले वस्तुनिष्ठ अर्थको पक्षमा तराजूलाई कास्ट गर्दै न र जहाँसम्म प्रयोगको सवाल छ, व्यक्तिपरक पूर्ण रूपमा सम्भव छ । कुनै पनि एक तरिका वा अर्को निर्णायक नग्न अभिव्यक्ति आफैंबाट निकाल्न सकिँदैन ।

४. केही सक्षम टिप्पणीकारहरूले वस्तुनिष्ठ अर्थमा प्रश्नमा अभिव्यक्ति लिन्छन्; जस्तै, उदाहरणका लागि, हेनस्टेनबर्ग, अलेक्जेन्डर र बार्नेस । फ्रान्ज डेलित्स्चले व्यक्तिपरक अपनाए ।

इ. डब्लु. हेनस्टेनबर्ग भन्छन्: “ज्ञान परमेश्वरको सेवकको होईन, जहाँसम्म यो उहाँमा वास गर्दछ, तर यो उहाँसँग सम्बन्धित छ । ... ‘उहाँको ज्ञानद्वारा’ यसरी समान छ: तिनीहरूले उहाँलाई चिनेर, उहाँसँग परिचित हुनु । उहाँलाई परमेश्वरको सेवकको यो ज्ञान

उहाँको मुख्य कार्य अनुसार, जसलाई यो पहिले वर्णन गरिएको थियो, जस्तै, मध्यस्थ कार्यालय, वा विश्वास, न्यायको व्यक्तिपरक अवस्था हो । यसको प्रभावकारी कारणको रूपमा, अघिल्लो सन्दर्भमा परमेश्वरको सेवकको दुष्ट पीडालाई प्रतिनिधित्व गरिएको थियो ।... सम्पूर्ण भविष्यवाणीमा, परमेश्वरको सेवक शिक्षकको रूपमा देखा पर्दैन, तर उद्धारकर्ताको रूपमा; र *ċdik* र *ṭṣṇik* को सम्बन्धले देखाउँछ कि यहाँ पनि उहाँलाई त्यस्तै मानिएको छ" (ओल्ड टेस्टामेन्टको क्रिस्टोलोजी, इ. टि., एडिनबर्ग, १८६१, भोलुम. २, पृष्ठ ३०४) । निस्सन्देह, यस सन्दर्भमा धर्म सेवक उद्धारकर्ताको रूपमा देखा पर्दछ । तर उद्धारकर्ताको रूपमा उहाँको मसिह कामको निर्वहन गर्न आवश्यक उपकरणहरूको यो एक गरीब दृष्टिकोण हो जसले धर्म सेवकको तर्फबाट ज्ञान र समझको स्थानलाई चित्र सक्दैन । सेवकको तर्फबाट भएको ज्ञान उसको उद्धार गर्ने कार्यसँग सान्दर्भिक छैन भनी मान्नु निराधार हो । यसबाहेक, हामी पछि हेर्नेछौं, सन्दर्भले उहाँको बुद्धिमा प्रतिबिम्बित गर्दछ, र उहाँको ज्ञानमा किन छैन? हेनगस्टेनबर्गका तर्कहरूमा थोरै बल छ ।

जोसेफ एडिसन अलेक्जेन्डर कट्टरपन्थी र सारांश हो, "केवल सन्तोषजनक निर्माण भनेको निष्क्रिय हो जसले वाक्यांशलाई अरूको भागमा उहाँको ज्ञानद्वारा अर्थ बनाउँछ; र यो सम्पूर्ण सम्बन्धले व्यावहारिक प्रयोगात्मक ज्ञानको अर्थ निर्धारण गर्दछ, विश्वास र मसीहको धार्मिकताको आत्म-विनियोजन समावेश गर्दछ, जसको प्रभाव त्यसपछि निम्न शब्दहरूमा व्यक्त गरिएको छ" (द लेटर प्रोफेसीज अफ इशाया, न्यूयोर्क, १८४७, पृष्ठ २७३) ।

अल्बर्ट बार्नेस आफ्नो निर्णयमा समान रूपमा निर्णायक छन्। "उनको ज्ञानले। त्यो उहाँको ज्ञानले हो। विचार भनेको उहाँसँग पूर्ण रूपमा परिचित भएर र उहाँको मुक्तिको योजना हो। यहाँ ज्ञान शब्द स्पष्ट रूपमा उहाँसँग परिचित हुने सबैलाई बुझाउनको लागि ठूलो अर्थमा प्रयोग गरिएको छ । (नोटहरू: क्रिटिकल, एक्स्प्लेनेटरी, र प्राक्टिकल अन द बुक अफ द प्रोफेट यशैया, बोस्टन, १८४०, भोल्युम ३, पृष्ठ ४५५) ।

एडवर्ड जे. यंगले ज्ञान भनेको त्यो हो जुन सेवक आफैसँग हुन्छ भन्ने दृष्टिकोणको बारेमा भन्छन्: "यस्तो अवधारणा ... सन्दर्भमा एकदमै विदेशी देखिन्छ । यस पदका अनुसार, धेरैको धर्म सिद्धान्त सेवकसँग भएको ज्ञानद्वारा होइन, तर तिनीहरूका अधर्महरू बोक्ने माध्यमद्वारा पूरा हुन्छ ।... त्यसैले यो ज्ञान हो, जुन उहाँसँग छैन, तर जुन उहाँसँग छ । जसलाई उहाँले न्यायोचित ठहराउनुहुन्छ ... यो एक व्यक्तिको अर्को व्यक्तिको जस्तै व्यक्तिगत, आत्मीय ज्ञान हो । यसमा विश्वास, भरोसा, बौद्धिक आशंका र विश्वास समावेश छ" (यशैया फिफ्ठी-थ्री, ग्रान्ड र्यापिड्स, १९५३, पृष्ठ ७४) ।

अर्कोतर्फ, फ्रान्ज डेलित्स्चले प्रत्ययलाई उद्देश्य मात्रै अघिल्लो दृष्टिकोणले "वास्तविक तथ्यमा सहि हो भन्ने अर्थ" प्रदान गर्दछ भनी स्वीकार गर्दै, तर पनि चेने, ब्रेडेनक्याम्प र ओरेलीले प्रत्ययलाई विषयगत रूपमा लिन रुचाउँछन् । हितोपदेश २२:१७ र अनुरोध गर्दछ कि यो दृश्य मलद्वारा मनपराइएको छ । मलाकी २:७; दानिएल १२:३; ११:२; मत्ती ११:२७ (बाइबलिकल कमेन्टरी अन द प्रोफेसीज अफ यशैया, ई.टी., एडिनबर्ग, भोल्युम २, पृष्ठ ३०९) ।

५. यद्यपि यो ईसाको व्याख्यालाई मौलिक रूपमा असर गर्ने प्रश्न होइन । यशैया ५३ न त पुरानो नियमको औचित्यको विषयमा शिक्षा, तैपनि यदि हामीले सन्दर्भको विपरीत वा दृश्यमा धर्मशास्त्रको समानताको विपरीत केही छैन भन्ने सोच्ने कारणहरू प्रस्तुत गर्यौं भने यसले व्याख्या र सिद्धान्तको लागि अनादर नगर्न सक्छ । प्रश्नमा रहेको ज्ञान भनेको सेवक आफैले पाएको ज्ञान हो, उसको न्यायोचित कार्यलाई वहन गर्न ल्याइएको ज्ञान हो ।

त्यहाँ धेरै सम्मानहरू छन् जसमा ज्ञानलाई धर्म सेवकको उपकरणको एक आवश्यक अंशको रूपमा हेर्न सकिन्छ प्रायश्चित्त उपलब्धिमा जुन यस खण्डको बोझ हो । यो उहाँको आयोगको ज्ञान हुन सक्छ, यसको प्रभावहरूको ज्ञान हुन सक्छ जुन तिनीहरूले तुरुन्तै निम्न क्रिया "औचित्य" द्वारा जनाइएको सटीक कार्यको निर्वहनमा बोर्छन् । यो उसको उपक्रमद्वारा सेवा गर्ने उद्देश्य र आफ्नो उपलब्धिको सफल मुद्दाको ज्ञान हुन सक्छ । वा उसले आफ्नो कमिशन पूरा गर्न सक्षम भएको बुझाइमा प्रतिबिम्बित हुन सक्छ ।

उहाँलाई सुम्पिएको र प्रभुको सेवकको रूपमा उहाँद्वारा सिद्ध गरिएको कार्यलाई जुनसुकै कोणबाट पनि हेर्ने होस्, ज्ञान उहाँको सेवकताले निहित आज्ञाकारिताको अपरिहार्य घटक हो । किनकि ज्ञानविनाको आज्ञाकारितामा कुनै पनि सद्गुण हुँदैन जसले प्रभुको इच्छाको अद्वितीय र उत्कृष्ट पूर्तिमा आफूलाई जोड्छ । त्यो गुणको आज्ञाकारिता हुनको लागि यो बुद्धिमान इच्छाको आज्ञाकारिता हुनुपर्थ्यो । यदि विचारमा औचित्य भनेको छुटकाराको आवेदन भित्र पर्ने कुरा हो भने, ज्ञान पनि सेवकको तर्फबाट निरन्तर गतिविधिको लागि आवश्यक हुन्छ । त्यसकारण उसको आफ्नै ज्ञानलाई सेवकको न्यायोचित कार्यको लागि मात्र सान्दर्भिक नभई यसको निर्वहनको लागि पनि अपरिहार्य रूपमा कल्पना गर्न सकिन्छ, चाहे त्यो कार्य उसको एक पटकको लागि प्रायश्चित उपलब्धि हो वा उच्च प्रभुको रूपमा उसको निरन्तर कामको हो ।

६. हामी यो तथ्यलाई बेवास्ता गर्न सक्दैनौं कि यस भविष्यवाणीमा अन्यत्र र विशेष गरी यस एउटै खण्डमा मसीहसँग भएको ज्ञानमा विशेष जोड दिइएको छ । यशैया ११:२ मा ज्ञानको आत्मा र बुद्धि र समझको आत्मा उहाँमा रहन्छ भन्ने तथ्यमा हाम्रो ध्यान खिचिएको छ । ५०:४ मा हामीले सेवकलाई यो शब्दहरू लागू गर्नु उचित छैन: "परमप्रभु परमेश्वरले मलाई विद्वानहरूको जिब्रो दिनुभएको छ कि म थकित मानिसलाई मौसममा कसरी एक शब्द बोल्न सकूँ" ? ५२:१३ मा, जब हामी सेवकलाई उसको विशेष प्रायश्चितात्मक कार्यमा परिचय गराइन्छौं, त्यहाँ सेवकको बुद्धि र समझको स्पष्ट उल्लेख छ, "हेर मेरो दासले विवेकपूर्ण व्यवहार गर्नेछ" । एडवर्ड जे. यंगलाई उद्धृत गर्नु, "यसको प्राथमिक अर्थमा, यसको अर्थ केवल समझ वा बुद्धिको साथ कार्य गर्नु हो । यद्यपि, यस्तो बुद्धिमानी कार्यले सामान्यतया सफलतामा परिणाम दिन्छ, क्रिया प्रभावकारी कार्यको विचार समावेश गर्न पनि आउँछ । यसरी, हामीले बुझ्नुपर्छ कि सेवकले यति बुद्धिमानीपूर्वक काम गर्नेछ कि प्रचुर मात्रामा फलले उसको प्रयासलाई मुकुट गर्नेछ" (op. cit., पृष्ठ १०) । निस्सन्देह यो उपयुक्त छ कि ज्ञान पनि उसको औचित्यपूर्ण कार्यसँग यसको अभ्यासलाई सर्त गर्न र यसको प्रभावकारिताको बीमा गर्ने तरिकामा

सम्बन्धित हुनुपर्छ । यसबाहेक, ५३:३ मा "दुःखसँग परिचित" (𐤎𐤏𐤃𐤓 𐤕𐤏𐤕𐤏𐤃) अनुवाद गरिएको अभिव्यक्तिको शाब्दिक अर्थ हो कि उहाँ "दुःखको बारेमा परिचित हुनुहुन्छ" र उहाँले दुःखको अनुभव गरेको हृदयसम्म प्रतिबिम्बित गर्दछ; यसले उहाँको दुःखको ज्ञानको गहिराइलाई जोड दिन्छ । उहाँ यससँग राम्ररी परिचित हुनुहुन्थ्यो र उहाँसँग घरमा जस्तै शोक थियो । यस खण्डमा सेवकको अनुभवमा यो प्रतिबिम्ब हुनु पर्छ भन्ने कुराले एक तरिकालाई संकेत गर्दछ जसमा उसको अनुभवात्मक ज्ञानले उसको प्रायश्चित्त कार्यमा बोर्छ वा कसरी उसको प्रायश्चित्त कार्यले शोकको साथ यो अनुभवात्मक परिचय आवश्यक बनायो । के यो तथ्य होइन कि उहाँ प्रलोभनको "ज्ञात" हुनुहुन्थ्यो र उहाँले प्रायश्चित्तको उपलब्धि र हाम्रा दुर्बलताहरूका साथमा सहि भावनाको अभिन्न अंगबाट भोगेका कुराहरूद्वारा आज्ञाकारिता सिकेका थिए जसको सद्गुणमा उहाँ दयालु र विश्वासयोग्य उच्च पुजारी बनिरहनु भएको छ । र अन्तमा, तत्कालको सन्दर्भमा उसको आत्माको कष्टको परिणाम स्वरूप सेवकको मनोवैज्ञानिक गतिविधिहरूमा प्रतिबिम्ब छ - "उहाँले देख्नुहुन्छ, ऊ सन्तुष्ट हुनेछ" ।

तसर्थ, हामी निष्कर्षमा पुग्न सक्छौं कि सेवकको काममा संलग्न आत्माका अनुभवहरूलाई समग्र रूपमा खण्डमा जोडले यी अनुभवहरूमा संलग्न अनुभवात्मक अनुभूतिको अवस्थालाई प्रभावकारी रूपमा सञ्चालनमा ल्याउनु पर्छ भन्ने संकेतात्मक रूपमा उपयुक्त हुनेछ । उसको न्यायोचित गतिविधिमा, वास्तवमा यो धेरैको औचित्यमा कारणात्मक रूपमा सक्रिय हुनुपर्छ । र यो हामीले सोच्नुपर्दछ कि विचार गरिएको न्यायोचित कार्य पापको एक पटकको लागि प्रायश्चित्त वा वास्तविक औचित्यमा निरन्तर गतिविधि हो । पछिल्लाको कल्पना गर्न सकिँदैन जुन उसले यो विशेषाधिकार प्रयोग गर्ने क्षमतामा उसको स्वामित्वमा रहेको ज्ञान बाहेक । यसबाहेक, हामीले पुरानो नियमको प्रयोगमा ज्ञानसँग जोडिएको गर्भवती अर्थको लागि भत्ता दिनेपर्छ (रोमी ८:२९ को प्रदर्शनी हेर्नुहोस्) । यस्तो अवस्थामा यो अवधारणा केवल संज्ञानात्मक छैन; यसमा यसको भावनात्मक र वाष्पशील अवयवहरू छन् । र त्यहाँ कुनै कारण छैन

कि हामीले यस उदाहरणमा संज्ञानात्मक, भावनात्मक, र स्वैच्छिक गतिविधिलाई अभिव्यक्त गर्ने रूपमा त्यो धारणा फेला पार्नु हुँदैन जुन सेवकको न्यायोचित कार्य, प्रेमिलो चासो र निर्णयको ज्ञानमा ल्याइएको छ । यो हिब्रु १०:१०, को पुरानो नियममा समकक्ष हुन सक्छ । "जसको इच्छाद्वारा हामी येशू ख्रीष्टको शरीरको बलिदानद्वारा सधैंको लागि पवित्र बनाइन्छौं" । यी सबै विचारहरूको प्रकाशमा हेर्दा व्यक्तिपरक व्याख्याको सारांश खारेजको लागि कुनै राम्रो कारण देखिँदैन, सेवकको आफ्नै ज्ञान यसको सन्दर्भको सबै पहुँचहरूमा सेवकको काममा पापको रूपमा लागू हुन्छ । - बोक्ने, दोष-बलिको रूपमा, र प्रधान पूजाहारीले आफैलाई बलिदानको रूपमा दिनुभयो ।

७. यदि औचित्य उल्लेख गरिएको छ जुन एक पटक-सबैका लागि उद्देश्य उपलब्धिको क्षेत्रसँग सम्बन्धित छ र यसैले प्रायश्चित्तको भर्चुअल पर्यायवाचक हो भने, ज्ञान सेवक आफैंमा भएको ज्ञान बाहेक अरू कुनै हुन सक्दैन । किनकि, जाहिर छ, उहाँको बारेमा हाम्रो ज्ञानले उहाँको प्रायश्चित्त कार्यमा कुनै साधन हुन सक्दैन । "औचित्य" शब्दको यस अर्थको सम्भावनालाई नकार्न सकिँदैन र यसको पक्षमा भारी विचारहरू छन् ।

१. यो स्पष्ट छ कि यो अध्याय विशेष गरी सेवकको प्रायश्चित्त कार्यसँग सम्बन्धित छ । तत्कालको सन्दर्भमा स्पष्ट रूपमा एक्स्पोरेटरी सन्दर्भहरू छन्- "जब उसको आत्माले अपराध-बलिदान गर्नेछ" (पद १०), "उनले तिनीहरूका अधर्महरू वहन गर्नेछन्" (पद ११) । प्रश्नमा रहेको खण्डलाई समान आयात भएको भनी सोच्नु अव्यावहारिक छैन, विशेष गरी जब तुरुन्तै पछ्याउने खण्डसँग संयोजनमा लिइन्छ । यदि यी दुई खण्डहरूलाई समन्वयात्मक विचारहरू व्यक्त गर्ने रूपमा लिइन्छ, जुन स्पष्ट रूपमा सम्भव छ भने, त्यसपछि दुवैको व्याख्या अर्थ हुनेछ किनभने दोस्रो निस्सन्देह व्याख्या हो । यो तर्क गरिएको छैन कि प्रश्नमा रहेको खण्डले सेवकको कामको क्षमाशील पक्षलाई जनाउनु पर्छ । तत्कालको सन्दर्भमा अन्य खण्डहरूमा उहाँको क्षय कार्यको उत्तरार्धको सन्दर्भ छ । र यो पनि त्यस्तै हुन सक्छ । के राखिएको छ कि सन्दर्भले एक्स्पोरेटरी

व्याख्यालाई स्पष्ट रूपमा सम्भव बनाउँछ, यदि वास्तवमा यसले यसको पक्षमा अनुमान सिर्जना गर्दैन ।

२. यदि "उहाँको ज्ञानद्वारा" अभिव्यक्तिलाई वस्तुनिष्ठ अर्थमा लिइयो भने, हामीले सम्बन्धित सत्यलाई अभिव्यक्त गर्ने एक अष्ट्यारो तरिकाको सामना गर्नुपर्छ । किनकी, त्यस घटनामा, के संकेत गरिएको छ वास्तविक औचित्य हो न कि प्रायश्चित्त कार्य, र, वास्तविक औचित्यको सन्दर्भमा, यो औचित्यसँग विश्वासको सम्बन्ध बताउनको एक अनौठो र सम्भवतः अनुपम तरिका हुनेछ । यदि हामीले यस व्याख्यामा मानिएको अर्थलाई व्याख्या गर्छौं भने अनौठोपन देखा पर्नेछ । यो हुनेछ, "ख्रीष्टमा विश्वासद्वारा, ख्रीष्टले धेरैलाई धर्मी बनाउनुहुनेछ" । यस प्रकारको सूत्रसँग कुनै समानान्तर देखिँदैन । तर यदि ज्ञानको तर्फबाट यो जायज छ भने, यो केहि यस्तो ढाँचा हो जुन अभिप्रेत विचार व्यक्त गर्नको लागि मात्र पर्छ ।

३. धर्मशास्त्रको प्रयोगमा यो विश्वास हो जुन धर्मी ठहराउने सम्बन्धमा ल्याइएको छ । उत्पत्ति १५:६ ले पुरानो नियममा यस तथ्यलाई औल्याएको छ र यो पाठ पौलिन सिद्धान्तको केन्द्रबिन्दु हो । यो पर्याप्त सत्य हो कि विश्वासले ज्ञान र विशेष गरी ख्रीष्टको ज्ञानलाई बुझाउँछ, अलेक्ज्याण्डरका शब्दहरू प्रयोग गर्न, "व्यावहारिक प्रयोगात्मक ज्ञान, विश्वास र मसीहको धार्मिकताको आत्म-विनियोग" (op. cit., ad loc.) प्रयोग गर्न तर औचित्यको साधनसँग व्यवहार गर्ने विश्वासको लागि "ज्ञान" शब्दलाई प्रतिस्थापन गर्नु धर्मशास्त्रको समानतामा वारेन्टी बिना हो । धर्मशास्त्रको अन्यत्र प्रयोगबाट भएको यो विचलनलाई आवश्यक व्याख्याको रूपमा मात्र लिन सकिन्छ यदि त्यहाँ यसलाई अपनाउनुपर्ने बाध्यकारी कारण छ । माथि दिइएका कारणहरूका लागि यो बाध्यकारी विचार अवस्थित छैन । र जब हामी कारणहरूलाई ध्यानमा राख्छौं किन यो विश्वास हो जुन न्यायिकताको लागि यस उपकरणको सम्बन्धमा ल्याइएको छ, विशेष गरी किन भने विश्वासको विशिष्ट गुण छ जसले यसलाई दयालु औचित्यसँग मिल्दोजुल्दो बनाउँछ, त्यहाँ हुनुपर्छ भन्ने दृष्टिकोणलाई मनोरञ्जन गर्न अत्यन्तै गाह्रो हुन्छ । सामान्यतया धर्मशास्त्रको यो निरन्तर जोडबाट विचलन हुन्छ ।

४. माथि दिइएको कारणको लागि यो केवल वास्तविक औचित्यको सन्दर्भमा हो जुन उद्देश्य व्याख्या प्राप्त गर्न सकिन्छ । यस दृष्टिकोणलाई समर्थन गर्नेहरूले यो तथ्यलाई मान्छन् । तर यो प्रश्नको सान्दर्भिकता बिना छैन, जब धर्मशास्त्रको समानताको प्रकाशमा हेर्दा, वास्तविक औचित्यलाई विशेष रूपमा ख्रीष्टको कार्यको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छैन तर पिताको रूपमा पुत्रबाट भिन्नतामा र त्यस अनुरूप समानता, हामीले यो सेवकबाट भिन्नतामा प्रभुको कार्य (सम्बन्धित पदहरू; १, ६, १०) हो भनेर आशा गर्नुपर्छ । यदि व्यक्तिपरक व्याख्या अपनाइयो भने, सेवकको प्रायश्चित्त कार्यमा संलग्न औचित्य लागू गर्नको लागि बाटो खुला छ र, यस घटनामा, धर्मशास्त्रको समानताबाट भिन्न कुनै पनि कुरा सूचित गरिएको छैन; विशेष गरी मसीहको काममा प्रायश्चित्तमा ।

निष्कर्षमा, यस उदाहरणमा धर्मशास्त्रको प्रयोगको ढाँचा पछ्याइएको छैन भनेर हामीले कायम राख्ने हो भने सबैभन्दा बलियो विचारहरू उत्पादन गर्न आवश्यक छ । यस्ता विचारहरू बिन्ती गर्न सकिँदैन; त्यहाँ धेरै सम्मानहरू छन् जसमा सेवकको तर्फबाट ज्ञानलाई सेवकको न्यायोचित कार्यको लागि योगदान र अपरिहार्य मान्न सकिन्छ, चाहे यो प्रायश्चित्त वा यसको आवेदनको श्रेणी भित्र पर्दछ । त्यहाँ केहि भारी विचारहरू छन् जुन वस्तुगत व्याख्याको विरुद्धमा बताउँछन् र व्यक्तिपरकको पक्षमा हुन्छन् । तसर्थ प्रमुखता ईसा मा भएको दृष्टिकोण संग निहित छ । ५३:११ यो सेवकमा भएको ज्ञान हो जसलाई मनन गरिन्छ ।

परिशिष्ट घ (Appendix D)

कार्ल बारथ रोमी ५ (Karl Barth on Romans 5)

Christus und Adam nach Röm ५ शीर्षक अन्तर्गत, Theologische Studien, को हेप्त ३५ को रूपमा १९५२ मा प्रकाशित, कार्ल बारथले हामीलाई रोमी ५ को एक चुनौतीपूर्ण र उत्तेजक अध्ययन प्रदान गरेको छ । टि. ए. इस्माएलले हामीलाई यस अध्ययनको अंग्रेजी अनुवादको साथ सहयोग गरेको छ र यो हालै हार्पर र ब्रदर्स पब्लिशर्सद्वारा (न्यूयोर्क, १९५७) शीर्षक अन्तर्गत क्राइस्ट र एडम: म्यान एन्ड ह्युमनिटी इन रोमन्स ५ प्रकाशित गरिएको छ । बारथको स्थितिको वर्तमान मूल्याङ्कनमा उद्धरणहरू र उद्धरणहरू स्माइलको अनुवादको यो संस्करणबाट लिइएको हो । यो परिशिष्ट पेस गर्दा मैले मे १९५८ (भोल्युम २०, नम्बर २, पृष्ठ १९८) को वेस्टमिन्स्टर थियोलोजिकल जर्नलमा समीक्षाको रूपमा पहिले नै प्रकाशित भइसकेको कुरालाई धेरै हदसम्म पुनः उत्पादन गरेको छु ।

निम्न पृष्ठहरूमा प्रस्तुत गरिएका बिन्दुहरू ती हुन् जुन लेखकको सम्मानमा रोमी ५ को बारथको व्याख्यामा केन्द्रित छन् र तिनीहरूले मानवविज्ञान र समाजशास्त्रमा बारथको सोचमा मुख्य तत्वहरू चित्रण गर्दछन् । प्रस्तावित प्रतिकूल आलोचना व्यावहारिक उन्मुख छ । यो यस ग्रन्थमा बारथको आफ्नै अध्ययनको प्रकृति र यस वर्तमान खण्डको चरित्रद्वारा माग गरिएको छ ।

सुरुमा बारथले राम्ररी बुझेका छन् कि रोमीहरूको पहिलो भागको प्रमुख विषयवस्तु परमेश्वरको धार्मिकताको प्रकाश हो । यसलाई उहाँले "परमेश्वरको अन्तिम धर्मी निर्णयको रूपमा परिभाषित गर्नुहुन्छ, जुन विश्वासमा स्वीकार गर्ने सबैको लागि मुक्तिको लागि परमेश्वरको शक्ति हो" (पृष्ठ २०) । धर्मी निर्णयको सन्दर्भमा यो परिभाषा (Rechtsentscheidung) पूरै कायम राखिएको छ र बारथले ख्रीष्टको रगतलाई के बनाउनु भएको छ र त्यसको औचित्य वा

धर्मीकरण हो भन्ने कुराको निर्धारण गर्छ । परिभाषाले संकेत गर्छ कि बार्थको लागि औचित्य वा धर्मीकरण भनेको विश्वासको घटना हुनु अघि परमेश्वरको न्यायमा हुने कुरा हो । किनभने विश्वास भनेको यसलाई स्वीकार गर्नु वा बुझ्नु मात्र हो, विश्वासद्वारा यो विश्वासीहरूलाई थाहा हुन्छ । "विश्वासमा, तिनीहरूले उहाँ [ख्रीष्ट] मा पहिले नै गरिसकेका निर्णयहरू मात्र अनुरूप छन्" (पृष्ठ २४) । र यो धर्मीकरणमा लागू हुन्छ भन्ने कुरा निम्नद्वारा प्रशस्त रूपमा स्पष्ट हुन्छ: "हाम्रो विश्वासको सार्वभौम प्रत्याशामा परमेश्वरले हामीलाई ख्रीष्टको बलिदानको रगतद्वारा धर्मी ठहराउनुभएको छ" (पृष्ठ २२) ।

त्यहाँ कम्तिमा दुईवटा सन्दर्भहरू छन् जसमा यो निर्माणले पावलको शिक्षालाई प्रतिनिधित्व गर्न असफल भयो । पावलका अनुसार हामी विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिएका छौं, र भेदभाव बिना कुनैपनि कुरामा धर्मी ठहराउनका लागि सर्तहरू लागू गर्नु भनेको विश्वाससँग सम्बन्धित छ र यसैले यससँग मेल खानु भनेको प्रेरितको निरन्तर जोडबाट आमूल रूपमा विचलित हुनु हो । यो सत्य हो कि ख्रीष्टको रगतमा एकै पटकको लागि उपलब्धि छ जुन विश्वासको पूर्ववर्ती हो । पावलले यसलाई प्रायश्चित्त, मेलमिलाप र छुटकारा भन्छन् । तर सबै बाहेक एकसमान, यदि एकसमान छैन भने "धर्मीकरण" शब्दको प्रयोग र यसको समकक्ष भनेको परमेश्वरको त्यो न्यायलाई तोक्नु हो जसको विश्वास साधन हो । विश्वासको यो कार्य हामी धर्मी ठहरिएको तथ्यलाई निर्देशित गरिएको होइन तर हामी धर्मी हुन सकौं भनेर ख्रीष्टमा निर्देशित गरिएको छ (गलाती २:१६) । यो मात्र सकिँदैन कि रोमीहरूलाई पत्रमा *δικαιοσύνη*, *δικαίωσις*, *δικαίωμα* शब्दहरू पर्यायवाची रूपमा प्रयोग गरिएको छ, जस्तै बार्थले स्पष्ट रूपमा मानेको छ (पृष्ठ २०) । ५:१६ *δικαίωμα* र ५:१८ *δικαίωσις* मा परमेश्वरको न्यायोचित कार्यलाई संकेत गर्दछ । तर व्याख्याले १:१७ को *δικαιοσύνη* *θεοῦ* सँग यस कार्यको पहिचान गर्न न त आवश्यक छ न त अनुमति दिन्छ; ३:२१, २२; १०:३ । पछिल्लो न्यायोचित धार्मिकता हो तर न्यायोचित कार्यबाट छुट्याउनुपर्दछ । फेरि सार्वभौमिकता प्रायश्चित्तको सन्दर्भमा मात्र होइन तर धर्मीकरणको पनि बार्थको निर्माणमा निहित छ । ख्रीष्टले आदमसँग

कायम राख्नुहुन्छ भन्ने सम्बन्धको उनको व्याख्याको अभिन्न अंग भनेको त्यो स्थिति हो जुन ख्रीष्टले आफ्नो बचाउने पदको सन्दर्भमा आदमको रूपमा समावेशी सम्बन्धको रूपमा मानवजातिलाई कायम राख्नुपर्छ र यसको असर पछि देखिनेछ ।

यो रोमी ५:१२-२१ र आदम र ख्रीष्ट बिचको समानान्तरसँग छ कि बार्थ मुख्य रूपमा चिन्तित छ । यो बुझ्नुपर्छ कि बार्थ आदमको लागि एकल ऐतिहासिक व्यक्तिको रूपमा मानिनु हुँदैन जसले मानव इतिहासको सुरुमा एक विशेष पाप गरेको थियो जुन यसको सम्बन्ध र प्रभावहरूमा एक अपराधको रूपमा अद्वितीय छ जसमा अन्य सबै सदस्यहरू र जाति संलग्न छन्, त्यसैले यो कुनै अन्य पापसँग सम्बन्धित छन् । बार्थले आदम सामान्य मानिस हो र अरू मानिसहरूले उसको पापमा भाग लिएका छन् भन्ने प्रभावमा स्पष्ट छ किनभने उसको पाप तिनीहरूमा दोहोरिन्छ र तिनीहरूले आदमले जस्तै पाप गर्छन् । अरू सबै मानिसहरूका पापहरू आदमको पापमा "प्रत्याशित" छन् र "आदम पछिका अरू सबै मानिसहरूको जीवन उहाँको जीवनको पुनरावृत्ति र भिन्नता मात्र हो, उहाँको शुरुवात र अन्त्य उहाँको पाप र उहाँको मृत्यु" हो (पृष्ठ २९) । पद १२ मा पावलले पहिले नै स्पष्ट गरिसकेका छन् कि 'सबैले पाप गरेका छन्', अर्थात्, सबैले आदमको पापपूर्ण कार्य दोहोर्याएका छन्" (पृष्ठ ६२) । यद्यपि बार्थ आदमका लागि प्रतिनिधि व्यक्ति हो र यद्यपि त्यस अर्थमा उसले उहाँलाई मानवजातिको "जिम्मेवार प्रतिनिधि" को रूपमा बोल्न सक्छ, तापनि उसले उत्पत्ति २ र ३ को ऐतिहासिकता स्वीकार गरेको वा अदनको बगैचामा आदमको पापको रूपमा लिने कारण होइन । यसको निहितार्थ र सम्बन्धहरूको कारणले अद्वितीय पाप तर केवल किनभने आदमको पाप दोहोर्याइएको छ र आदम आफ्नो पाप र मृत्युमा प्राइमस इन्टर पेरेसको रूपमा प्रतिनिधित्व गर्ने व्यक्ति हो (पृष्ठ ९२) । "हामी आदम जस्तै हौं र हाम्रा सबै सँगै मानिसहरू पनि हौं । र हामी एउटै आदम र सबै मानिसहरू हौं । मानिस एकैचोटि एक व्यक्ति हो र केवल एक व्यक्ति हो र एकै समयमा आफ्नो व्यक्तित्व गुमाउनुबिना, ऊ सबै मानिसहरूको जिम्मेवार प्रतिनिधि हो । यसरी आदमको अद्वितीय व्यक्तित्व र उसको पापको विशिष्टताको कारणले

गर्दा उसले अन्य सबै मानिसहरूसँग कायम राखेको विशिष्ट सम्बन्ध र उसको पापमा अन्य मानिसहरूको भेदभावपूर्ण संलग्नता हटाइएको छ । हामी सबै आदम हौं ।

रोमी ५:१२-१९ को यो निर्माणलाई हामीले स्वीकार्यौं भने हामीले व्याख्यालाई त्याग्नै पर्छ भनेर धेरै स्पष्ट रूपमा भन्न सकिँदैन । यदि पावलले एउटा कुरालाई जोड दिन्छ भने यो हो कि एक मानिस आदमको एक अपराधले धेरैलाई पापी ठहराइयो र मृत्यु सबैमाथि आफ्नो प्रभुत्व प्रयोग गर्न आयो । एक अपराध र एक मानिस, एकको एक अपराधमा पावलको निरन्तर जोड दोहोरिने विचारको एकदम विपरीत हो जसमा बार्थको निर्माण निर्भर छ । एउटै अपराधमा पावलको दोहोर्याइएको जोडसँग मिल्दो एउटै व्याख्या भनेको त्यो एक अपराधमा सबै मानिसहरूको ऐक्यबद्धता हो जुन पापमा अन्तर-संलग्नतासँग तुलना गर्न सकिँदैन जुन हाम्रो अन्य एकतापूर्ण सम्बन्धहरूमा देखा पर्दछ । यो आदमको यो अद्वितीय चरित्र र उसको अपराधमा यो अद्वितीय संलग्नता हो जुन बार्थले हटाउछ । बार्थका लागि जसरी उनले आफ्नो मण्डली डगमेटिक्समा पनि व्याख्या गर्छन्, यो "व्यक्ति र धेरैको मामला हो, प्रत्येकको आफ्नै जिम्मेवारी, प्रत्येकको आफ्नै विशेष प्रकारको गर्व, प्रत्येक आफ्नै पतनमा, प्रत्येकको आफ्नै विशिष्टमा र विशिष्ट तरिका" हो (आइ भि, १, इ. टि. पि. ५०४) ।

बार्थको व्याख्याको सबैभन्दा विशिष्ट विशेषता आदम र ख्रीष्टको बिचमा स्थापित समानता अन्तर्निहित अर्डरिंग सिद्धान्त (ओर्डनंग) को पहिचानको सम्बन्धमा देखा पर्दछ । आदम आउनुहुने व्यक्तिको प्रकार भएको हुनाले, बार्थले आदम र हामी सबै बिचको सम्बन्धलाई ख्रीष्ट र हामी बिचको सम्बन्धसँग मेल खान्छ भनेर मात्र आदेश दिइएको थिएन तर पछिल्लो प्राथमिक मानवशास्त्रीय सत्य हो र आदेश सिद्धान्त "मानिसको अत्यावश्यक र मौलिक प्रकृति आदममा होइन तर ख्रीष्टमा पाइन्छ । त्यसैले आदमलाई ख्रीष्टको ज्योतिमा मात्र व्याख्या गर्न सकिन्छ, अर्को तरिकाले होइन" (पृष्ठ २९) यसरी "मानव आदमसँगको हाम्रो सम्बन्धबाट बनेको अस्तित्व...को कुनै स्वतन्त्र वास्तविकता, हैसियत वा यसको आफ्नै महत्त्व छैन" र आदम र हामी

बीचको सम्बन्ध "सम्बन्ध हो जुन मौलिक रूपमा अवस्थित र ख्रीष्ट र हामी बीचको सम्बन्ध हो" (पृष्ठ ३०) बार्थको नृविज्ञान र मुक्तिको सिद्धान्तमा यो सादृश्यताको निर्माण र क्रम सिद्धान्त जुन आधारमा रहेको छ, त्यसलाई ध्यानमा राखेर त्यसतर्फ ध्यान केन्द्रित गर्न आवश्यक छ ।

(१) माथि उल्लेख गरिएझैं, यसले जनाउँछ कि ख्रीष्टको सम्बन्ध मानिससँग आदमको सम्बन्ध जस्तै समावेशी छ र त्यसैले "धार्मिक निर्णय" सबै मानिसहरूमा हुन्छ जसरी निन्दा वा दण्ड आदमको माध्यमबाट सबैमा पारित भयो । "एकको अस्तित्वमा त्यहाँ ख्रीष्टमा, सबै मानिसहरूको लागि ईश्वरीय धार्मिक निर्णय र अनन्त जीवनको प्रतिज्ञामा प्रयोग गरिएको अनुग्रहको प्रभुत्व हो ? (पृष्ठ ३२) । त्यस्ता सार्वभौमिक सर्तहरूमा बार्थको दोहोर्‍याइएको अभिव्यक्तिले मात्र होइन (पृष्ठ २६, ३१, ३२, ४६, ४८, ४९, ५१, ५३, ७२, ८४, ८८, ८९) यो सार्वभौमिकतालाई संकेत गर्दछ तर ख्रीष्टको सम्बन्धको लागि राखिएको प्राथमिकतालाई मानिसहरू जसको आदमबिना सम्बन्धको कुनै वैधता वा अर्थ छैन, ख्रीष्टको यो सार्वभौमिक सम्बन्ध मानिससँग माग गर्दछ जुन उहाँ (ख्रीष्ट) सबैभन्दा विशेष रूपमा प्रतिनिधि र प्रकटकर्ता हुनुहुन्छ (पृष्ठ ३१) । र जबसम्म पावलको व्याख्यालाई सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण बिन्दुमा पूर्ण रूपमा खाली गरिएन, यसको मतलब यो हो कि अपवाद बिना सबै मानिसहरू अन्ततः त्यो अनुग्रहको लाभार्थी हुनुपर्दछ जुन अनन्त जीवनमा धार्मिकताद्वारा शासन गर्दछ (५:२१) । बार्थले ख्रीष्टसँगको सम्बन्धको एक बिन्दुमा सार्वभौमिकतालाई समात्र सक्दैन सबै मानिसहरूको परम मुक्तिको लागि प्रभावहरू पूरा नगरी यदि पद १८ र १९ को उपवाक्यहरूमा वितरणात्मक विश्वव्यापीता छ भने, बार्थको व्याख्याको माग अनुसार पद २१ को उपवाक्यमा पनि हुनुपर्दछ र अनन्त जीवनको लागि धार्मिकता मार्फत अनुग्रहको शासन अपवादबिना सबै मानिसहरूलाई अँगाल्नुपर्छ । यो पावलको शिक्षा होइन (२ थेसलोनिकी १:९; २:१०-१४) र रोमको विश्वव्यापी सर्तहरू कायम राख्नु ५:१८ख सबैको परम मुक्तिको माग यस पाठमा व्याख्याको

सिद्धान्तहरू लागू गर्न असफल हुनु हो जुन स्पष्ट रूपमा संख्याहीन विश्वव्यापी अभिव्यक्तिहरूको व्याख्यामा प्राप्त हुन्छ ।

(२) यो प्रश्न गर्न सकिँदैन कि आदम ख्रीष्टको प्रकार हो (पद १४) । सम्बन्धमा निस्सन्देह समानता छ र अर्डरिङ सिद्धान्तको पहिचानको कुरा गर्न कुनै आपत्ति छैन । पाप, निन्दा र मृत्युको सम्बन्धमा आदमसँगको हाम्रो सम्बन्ध धार्मिकता, धर्मीपण र जीवनको सन्दर्भमा ख्रीष्टसँगको हाम्रो सम्बन्धको ढाँचा पछ्याउँछ । र यो परमेश्वरबाट डिजाइन गरिएको हो कि हामीले चित्रै पर्छ । मुक्तिको सिद्धान्तमा हाम्रो पाप र हानिमा उदाहरणको रूपमा जस्तै सम्बन्धमा निर्माण गरिएको छ । र आज्ञाको सिद्धान्त जसद्वारा पाप, निन्दा र मृत्युले मानिसजातिमाथि प्रभुत्व जमाउन आयो त्यसको लागि धार्मिकतालाई बचाउने क्रमबद्ध सिद्धान्त समान प्रकारको वा ढाँचाको हुनुपर्छ । तर यस खण्डमा पावलको शिक्षाले ख्रीष्टसँगको सम्बन्धको लागि बार्थले दाबी गरेको प्रधानता वा प्राथमिकता स्थापित गर्दैन । आदम ख्रीष्टको प्रकार हुन सक्छ, जसरी पावलले भने बार्थले यस सम्बन्धबाट निकालेका सबै निष्कर्षहरू नलिइकन पद १४ मा उल्लिखित प्रकारको अध्ययनबाट सम्भावित रूपमा व्युत्पन्न गर्न सकिन्छ र त्यसपछिका पदहरूमा स्पष्ट रूपमा लागू गर्न सकिन्छ कि पाप र मृत्युको क्षेत्रमा आदमसँगको हाम्रो सम्बन्ध र धार्मिकताको क्षेत्रमा ख्रीष्टसँगको हाम्रो सम्बन्धको बिचमा समानता छ । र जीवनको थप डाटाको अभावमा यो एक आयात हो, हाम्रो आफ्नै जिम्मेवारीमा अपनाइन्छ, थप अनुमान गर्न १ कोरिन्थी १५:४५-४९ मा पावलको आफ्नै शिक्षा आदम पहिलो मानिस र ख्रीष्ट दोस्रो र अन्तिम आदम हुनुहुन्थ्यो भन्ने प्रभावको लागि जुन कुरालाई हातमा रहेको विषयसँग बढी सान्दर्भिक छैन, कम्तिमा हामीलाई प्राथमिक कुरा र प्राथमिकताको हिसाबले चल्ने निर्माणको विरुद्धमा सचेत हुनुपर्छ । यस पछिल्लो खण्डमा पावलको आफ्नै अभिव्यक्ति सूत्रको विरोध १कोरिन्थी १५:४५-४९ को बार्थको आफ्नै तरिकाले कुनै पनि हिसाबले पावल र बार्थ बिचको भिन्नतालाई कम गर्दैन । यो पर्याप्त सत्य हो कि पावलको शिक्षा अनुसार "ख्रीष्ट माथि हुनुहुन्छ, आदम तल हुनुहुन्छ । आदम साँचो मानिस मात्र हो किनभने ऊ तल छ र माथि होइन" (पृष्ठ

३४) । तर यसले बार्थले आदमलाई पहिलो र ख्रीष्टलाई दोस्रो र अन्तिमको रूपमा आदमको "पहिलो" भनी दाबी गर्नको लागि पावलको रूपमा स्थापित गर्ने क्रमसँग व्यवहार गर्न मद्दत गर्दैन । मानिस र ख्रीष्ट जस्तै मानवताको शिर मात्र स्पष्ट छ" (आइडेम) । यसबाहेक प्रश्न "हाम्रो शिर भएको आदमको दाबी र उहाँको शरीरमा हामीलाई अङ्गहरू बनाउने" (आइडेम) होइन तर पावलका कथनहरूमा उल्लेख गरिएको व्यवस्थाको सम्बन्धमा सम्बन्ध छ ।

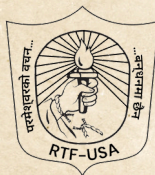
(3) पद १५ र १७ को $\pi\omicron\lambda\lambda\tilde{\omega}\ \mu\tilde{\alpha}\lambda\lambda\omicron\nu$ मा आधारित बार्थको तर्कले उसले आफ्नो लेखलाई समर्थन गर्ने बहिष्कारात्मक विधिलाई चित्रण गर्छ । रोमी ५:९, १० मा यो समान अभिव्यक्ति पावलको मेलमिलापबाट मण्डलीको मुक्तिसम्मको बलियो तर्कमा पाइन्छ । र बार्थले यसको अर्थ सही रूपमा व्याख्या गर्दछ कि "यसले गर्दा हामी निश्चित छौं कि ख्रीष्टले हाम्रो मिलाप हासिल गर्नुभयो कि हामी 'अति धेरै' निश्चित हुन सक्छौं कि उहाँले हाम्रो मुक्ति पनि प्राप्त गर्नुभयो" (पृष्ठ ४५) । उही विचारधारा उसले पद १५ र १७ मा $\pi\omicron\lambda\lambda\tilde{\omega}\ \mu\tilde{\alpha}\lambda\lambda\omicron\nu$ मा लागू गर्छ र निष्कर्ष निकाल्छ कि "उही येशू ख्रीष्ट पहिले नै आदममा सत्यमा संलग्न हुनुहुन्छ", कि "येशू ख्रीष्टले आदमको पाप र दुष्टताको लागि दुःख भोग्नु भयो र मर्नुभयो । सबै मानिसहरूको" र त्यो क्रूसद्वारा "आदम र सबै मानिसहरू मेलमिलाप र क्षमा पाएका छन्" (पृष्ठ ४७; पृष्ठ ४३-४९) । अब यो एकदम स्पष्ट छ कि पद ९ र १० को $\pi\omicron\lambda\lambda\tilde{\omega}\ \mu\tilde{\alpha}\lambda\lambda\omicron\nu$ ले संकेत गर्दछ कि हामी मेलमिलाप भएका कारणले हामी सबै अन्तमा मुक्ति पाउनेछौं-पछिल्लो पहिलेको बाट उत्पन्न हुने आवश्यकता हो । तर के यसले पछ्याउँछ कि पद १५ र १७ मा $\pi\omicron\lambda\lambda\tilde{\omega}\ \mu\tilde{\alpha}\lambda\lambda\omicron\nu$ ले समान प्रभाव पार्नुपर्दछ र तुलनामा दुई तत्वहरू बिच समान प्रकारको कारण सम्बन्ध स्थापित गर्दछ ? के पद १५ को मतलब यो हो कि एकको अपराधले धेरैको मृत्यु भयो त्यसैले धेरैलाई परमेश्वरको अनुग्रह प्रशस्त हुनेछ ? वा पद १७ को मतलब यो हो कि मृत्युले एकको अपराधले राज्य गर्यो त्यसैले धेरैले येशू ख्रीष्टद्वारा जीवनमा राज्य गर्नेछन् ? सुरुमा $\pi\omicron\lambda\lambda\tilde{\omega}\ \mu\tilde{\alpha}\lambda\lambda\omicron\nu$ ले पद ९ र १० मा भएको प्रभावलाई सधैं साथमा राख्नुपर्छ भन्ने कुरामा जोड दिनु मूर्खतापूर्ण हुनेछ । भाषा यति स्टिरियोटाइप गरिएको छैन कि त्यो

क्याननको माग हो र विशेष गरी पावलको प्रयोगमा त्यस्तो छैन । पावलले पक्कै पनि यी पदहरूमा (१५, १७) जोड दिनुभएको कुरा अनुग्रहको अतिशय हो । त्यहाँ वास्तवमा सञ्चालनको मोडको समानता छ । र यो पर्याप्त सत्य हो कि, यदि यो सञ्चालन मोडको सन्दर्भमा एक्को अतिक्रमणले धेरैको मृत्यु भयो भने, जब अनुग्रहले काममा आउँछ र एउटै सञ्चालन मोडको ढाँचा पछ्याउँछ भने, धेरैले कति धेरै जीवनमा राज्य गर्नेछन् ? तर हामी यस अतिशयबाट अनुमान लगाउन सक्दैनौं कि "येशू ख्रीष्ट पहिले नै आदममा सत्यमा संलग्न हुनुहुन्छ" र "आदम र सबै मानिसहरू मेलमिलाप र क्षमा पाएका छन्" । अर्डरिङ सिद्धान्तको पहिचान वा हामीले भन्न रुचाउनु पर्छ, सञ्चालन मोडको यी अनुमानहरू समावेश गर्दैन र यस उदाहरणमा अतिशयले कुनै पनि हिसाबले पद ९ र १० मा फेला पार्ने सम्बन्ध स्थापित गर्दैन । यदि हामी मेलमिलाप भएका छौं । ख्रीष्टको मृत्युद्वारा यो अनिवार्य रूपमा पछ्याउँछ कि हामी उहाँको जीवनद्वारा बच्नेछौं - एउटाले अर्कोलाई ग्यारेन्टी दिन्छ । तर एउटाको अपराधले धेरैको मृत्यु भएको तथ्यले अनुग्रहले जीवनमा धेरैले शासन गर्नेछन् भन्ने आश्वासता लिएर आउँदैन । पद १५ र १७ मा प्रेरितको आज्ञाकारी विचार भनेको दण्डात्मक न्यायको प्रक्रियाको विपरित परमेश्वरको अनुग्रहको अत्यधिक स्वतन्त्रता र अनुग्रह हो । र यो केवल अथक तर्क हो जसको साथ मृत्युको शासनको लागि न्याय एक अपराधबाट अगाडि बढ्छ जसले क्षमा, धर्मिकरण र जीवनको लागि असंख्य अपराधहरू सहन ल्याइएको अनुग्रहको परिमाण र प्रभावकारितालाई सेट गर्दछ । बलियोबाट मूलतया पद ९ र १० को भन्दा भिन्न छ, किनकि पछिल्लोमा खण्ड र मुख्य खण्ड दुबै अनुग्रह र अनुग्रहको दायरा भिन्न छन् । र पद १५ र १७ मा फोर्टियोरीको बल आवश्यक परिणाम होइन कि आदमको अपराध मार्फत मृत्युको लागि दण्डनीय न्यायले ख्रीष्टको धार्मिकता मार्फत जीवनको लागि बचाउने न्यायको बीमा गर्दछ तर केवल त्यो हो, किनकि उही सञ्चालनको मोड हाम्रो औचित्य वा धर्मिकरणमा बोक्न ल्याइएको छ जसरी हाम्रो निन्दा वा दण्ड आज्यामा उदाहरण दिइएको थियो, एउटा ख्रीष्टमा र अर्को आदममा, कति बढी अनुग्रहको प्रकृतिलाई ध्यानमा

राख्दै यही क्रम सिद्धान्त न्याय र जीवनको लागि प्रभावकारी हुनुपर्छ । यो अनुग्रहको अनुकरणीय प्रशस्तता र प्रभावकारिता हो जुन अगाडि छ र अनुग्रहको आवश्यकतालाई न्यायको तथ्यबाट निकाल्नको लागि कुनै निष्कर्ष छैन । बार्थले πολλῶν ὀλίγων मा फेला पार्ने किसिमको जडान खण्डको जोडको लागि बाह्य र विदेशी दुवै हो ।

सावधानीपूर्वक व्याख्यात्मक ध्यान, सुधार गरिएको व्यवस्थित ईश्वरशास्त्रको बलियो ज्ञान र हाम्रो आत्मिक आवश्यकताहरूको तीव्र जागरूकताले गहिरो विद्वताको यो आश्चर्यजनक कार्यलाई चिन्ह लगाउँछ। आश्चर्यजनक विवरणमा, मुरेले हामीलाई रोमीको टिप्पणी (लेखकत्व, उद्देश्य, संरचना, पद-द्वारा-पद प्रदर्शन) को परम्परागत परिदृश्यको माध्यमबाट नेतृत्व आफ्नो समयका प्रमुख विद्वानहरू र ईश्वरशास्त्रीहरूसँग गर्दछन् । तर उनले यस छलफलमा पाठको वर्षौंको पढाइ र अध्ययनको आधारमा आफ्नो गहिरो बुझाइ थप्छन् । यस भोल्युममा मुरेले मण्डलीसँग सान्दर्भिक रहने मुद्दाहरू लामो समयसम्म बहस गरे: न्यायको प्रकृति, आदम र ख्रीष्ट बीचको सम्बन्ध (रोमी ५), र "कमजोर" र "बलियो" को पहिचानको बारेमा (रोमी १४) । रोमीहरूको पत्रमा सिन्क्लेयर बी. फर्ग्युसनद्वारा नयाँ र शिक्षाप्रद परिचय प्रस्तुत गरिएको छ जसले मुरेको कालातीत टिप्पणीको सन्दर्भलाई कसरी र किन शैक्षिक र पास्टर दुवै रूपमा एक ऐतिहासिक मात्रा बन्न पुग्यो भन्ने बारे अन्तरदृष्टि प्रदान गर्दछ।

जोन मुरे (१८९८-१९७५) स्कटल्याण्डको मिग्डेलमा जन्मेका थिए र पहिलो विश्व युद्धमा सेवा गरे, त्यसपछि उनले ग्लासगो विश्वविद्यालय (१९२३) र प्रिन्सटन थियोलोजिकल सेमिनरी (१९२४-२७) मा अध्ययन गरे । वेस्टमिन्स्टर थियोलोजिकल सेमिनरीमा संकायमा सामेल हुनु अघि उनले त्यहाँ छोटो समय पढाए । उनी ३० वर्षभन्दा बढी अध्यापनपछि सन् १९६६ मा आफ्नो जन्मभूमि स्कटल्याण्डमा सेवानिवृत्त भए । आफ्नो समयका प्रमुख सुधारवादी ईश्वरशास्त्रीहरू मध्ये एक, मुरे सायद आफ्नो काम रिडेम्पशन अकम्प्लिस्ट र एप्लाइडको लागि सबैभन्दा बढी परिचित छन् । पास्टरहरू र विद्वानहरूले समान रूपमा बाइबलको सबैभन्दा बहस भएको पुस्तकहरू मध्ये एकमा मुरेको बाइबलीय र व्याख्यात्मक कामबाट लाभ उठाउनेछन्।

www.rtf-usa.com
rtfdirector@gmail.com